

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SPLIT OR
SWALLOW NOVEL

BETWEEN TWO KINGS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LINDSAY STRAUBE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

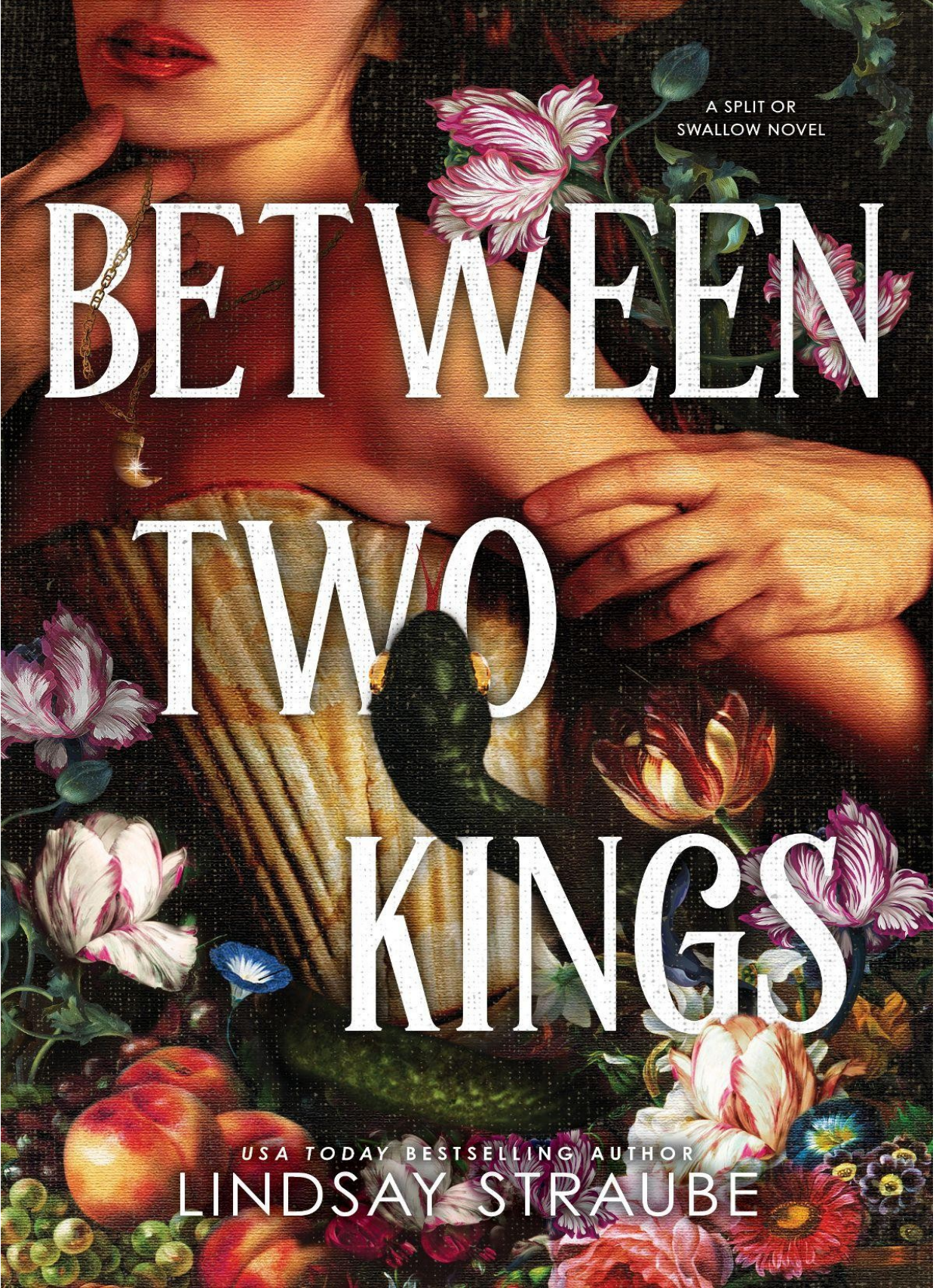
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A SPLIT OR
SWALLOW NOVEL

BETWEEN

TWO

KINGS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LINDSAY STRAUBE

Lindsay Straube tarafından

Bölün ya da Yut

Basilisk'in Öpücüğü

BETWEEN — TWO — KINGS

LINDSAY STRAUBE

 Bloom books

Telif hakkı © 2025 Lindsay Straube

Kapak ve iç tasarım © 2025 Sourcebooks Kapak tasarımı

Antoaneta Georgieva/Sourcebooks

Kapak resimleri © Malgorzata Maj/Arcangel, Viorel Sima/Adobe Stock, Verity Corvo/Arcangel, Benedek/Getty Images, Yulimuli/Getty Images, Historic Images/Alamy, Fine Art Photographic/Getty Images, Patti McConville/Alamy, Diem/Adobe Stock, Cat'chy Images/Alamy, Kurt SPK/Getty Images, YUSHENG HSU/Adobe Stock, Olesia/Adobe Stock, Dana.S/Adobe Stock, incamerastock/Alamy, Igor Ustynskyy/Getty Images

Sourcebooks, Bloom Books ve kolofon, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan, eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks, bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir imtiyazı olan Bloom Books tarafından yayınlanmıştır. 1935 Brookdale RD, Naperville, IL
60563-2773
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır.

Bu kitap, seçim yapmak zorunda kalmış herkes içindir.

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Yirmi

Altıncı Bölüm Yirmi

Yedinci Bölüm Yirmi

Sekizinci Bölüm Yirmi

Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm Otuz

Birinci Bölüm Otuz

İkinci Bölüm Otuz

Üçüncü Bölüm Otuz

Dördüncü Bölüm Otuz

Beşinci Bölüm Otuz

Altıncı Bölüm

[Otuz Yedinci Bölüm](#)

[Otuz Sekizinci Bölüm](#)

[Otuz Dokuzuncu](#)

[Bölüm Kırkıncı](#)

[Bölüm Kırk Birinci](#)

[Bölüm Kırk İkinci](#)

[Bölüm Kırk Üçüncü](#)

[Bölüm Kırk Dördüncü](#)

[Bölüm Kırk Beşinci](#)

[Bölüm Kırk Altıncı](#)

[Bölüm Kırk Yedinci](#)

[Bölüm Leo'nun](#)

[Mektupları](#)

[Bonus Bölüm](#)

[*Teşekkürler Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

Birinci Bölüm

Tem daha önce hiç bir ağaca yaslanarak sevişmemişti.

Ormanda yalnızdılar, ama bu önemli değildi — Tem, kalabalık olsa bile Caspen'in onu sikmesine izin verirdi. Elleri kalçalarını kavradı, bacakları onun gövdesine dolandı. Üstlerindeki yıldızlar, altlarındaki çimenler — hepsi aynıydı. Basilisk ve insan, avcı ve av. Tem'in vücudunun yumuşak hatları Caspen'inkilerle birleşti, ta ki ikisi tek bir varlık haline gelene kadar. Tem ölçülemeyecek *kadar doluydu*: arzu, istek, penis. Neredeyse oraya varmışlardı, Tem'in çok iyi tanıdığı zevkin sonsuz yokuşunu tırmanıyorlardı. Caspen'in zihni Tem'inkiyle iç içe geçti. Omuzlarından duman yükseldi.

Bana göster, Tem.

O, onun görmesini istiyordu.

Göster bana.

Ona gösterecekti.

Caspen'in tüm vücudu ona bastırılmıştı, geniş göğsü onu ağaca sabitliyordu. Kaçış yoktu ve Tem zaten kaçmak istemiyordu. Orgazmı o kadar şiddetliydi ki, gözleri karardı. Görüşü geri geldiğinde, Caspen de bitirmişti.

Sonra orman zemininde yatıp, nefes nefese, terden sırılsıklam olmuş bedenleriyle uzandılar. Soğuk gece havasına rağmen, Tem içinden yanıyormuş gibi hissediyordu.

"Bana ne oluyor?" Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında nefes nefese sordu.

"Alışyorsun." Caspen de aynı derecede nefes nefeseydi. Tem hiç Onu bu kadar nefes nefese görmemiştim.

"Ama neden şimdi? Daha önce hiç böyle olmamıştı."

"Artık dönüşüm geçirdiğine göre, basilisk tarafın uyanmış."

"Uyandı mı?"

Omuz silkti ve omzundan bir damla ter yuvarlandı. "Bunu tarif edecek başka bir kelime bilmiyorum."

Bir an düşündükten sonra, Tem bu kelimenin aslında oldukça uygun olduğunu fark etti. Ama kendini tamamen uyum sağlayabilecek mi diye merak ederken buldu. Evleneli bir hafta olmuştu ve göl kenarında ilk dönüşümünü yaşadığı zamankinden daha fazla basilisk tarafını kontrol edebildiğini hissetmiyordu. Aksine, tamamen kontrolünü kaybetmiş, vücudu açık bir alev gibi hissediyordu.

"Öyleyse neden ben senin gibi dönüşemiyorum?" Tem, mağaralara geri dönerken sordu. Saatlerdir ormanda avlanıyorlardı ve o hiç dönüşememişti; ilk seferinden bu yana sadece bir kez dönüşebilmişti ve o da Caspen'in zihnindeki rehberliği sayesinde olmuştu. Caspen onu neredeyse gerçek haline *çekmişti*, yardımını zar zor yetmişti. Dönüşüm, ulaşılamaz bir şey gibi geliyordu.

"Sen bu konuda yenisin, Tem. Zaman alacak."

"Ama daha önce yaptım. Ve sen bunu çok kolay yapıyorsun."

"Ben bunu çok, çok uzun zamandır yapıyorum. Sen de başaracaksın."

"Zayıf olmaktan nefret ediyorum."

"Zayıf olmak senin için en son şey."

Tem ona inanmaya çalıştı. Ancak aksini gösteren kanıtlar varken bu zordu. O bir melezdi. Güçlü bir yaratık olması gerekirken, dönüşümü zar zor başarabiliyordu. Bir hafta önce bulduğu akış artık yoktu ve ilk birkaç seferin şans eseri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Artık çok fazla oynayıp dinlenmeye ihtiyaç duyan bir çocuk gibi kenara itilmişti. Bu çok acınası bir durumdu.

"Daha iyi olmam gerekirdi, daha kötü değil."

"Daha iyi olacaksın, Tem. Bunu başaracaksın. Sadece nasıl yapılacağını öğrenmen gerekiyor." Odalarına döndüklerinde, Tem neredeyse ikna olmuştu. Ancak, yatağının üzerinde mektubu gördüğü anda geçiş yapma düşüncesi tamamen ortadan kalktı. okuduğu anda ortadan kayboldu. Caspen mektubu önce okudu, Tem'e verirken yüzündeki ifade okunamazdı. Üç satırlık düzgün yazılmış mektubu görünce boğazı kurudu:

Temperance Verus,

Kral bu akşam kalede sizinle görüşmek istiyor. Sizin için bir araba gönderilecek. Yalnız gelin.

Tem, ek bir not olmasını umarak kağıdı ters çevirdi. Hiçbir şey yoktu.

"Yalnız gel," diye fısıldadı.

Caspen mektubu aldı ve ateşe attı. Tem, onun sadece mektubu imha ettiğini biliyordu, ama nedense bu hareket ona önemli geldi.

"Bu seni şaşırtmamalı," dedi. "Ne şaşırtmamalı?"

"Yalnız gelmeni istemesi." "Oh," dedi Tem yine. "Doğru."

Bu onu tam olarak şaşırtmadı. Ama onu tedirgin etti. Tem, düğünden beri Leo'yu görmemişti. Eminim şimdiye kadar Evelyn'i bulmuştur. Eminim birlikteler. Bu düşünce onu hasta etti. Caspen'e baktı.

"Onu göreceğim için rahatsız olmuyor musun?"

Caspen kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Olmuyorum."

Onun ilgisizliğini anlayamıyordu. Bu önemli olay nasıl onun umurunda olmazdı? "Ama *nasıl*?"

Caspen omuz silkti. "Sen beni seçtin," dedi basitçe.

Ona baktı. Teknik olarak bu doğrudu; Tem, Caspen'i seçmişti. Ama bunun nedeni Leo'yu sevmemesi değildi. Leo için *daha fazlasını* istediği içindi. Ve bunu yaparken, kendisi için daha azını kabul etmişti.

"Tem," diye mırıldandı Caspen. "Gitmek zorunda değilsin."

Elbette öyle diyecekti; Leo ile ilişkisini sonlandırmak Caspen için hiç önemli değildi. İnsan prensi, şimdi kral olan Leo'ya olan sevgisi, basilisk ile olan kan bağına kıyasla ne önemi vardı ki? Caspen için, Tem ile evliliği tek meşru birleşimdi. Ama Tem için öyle değildi. Üstelik Tem gitmek *istiyordu*. Doğru seçimi yaptığını görmek istiyordu; Leo'nun Evelyn'i bulduğunu, şimdi mutlu olduğunu görmek istiyordu.

"Gitmeliyim," dedi dikkatlice. "O ve ben teknik olarak hala evliyiz."

Tem, düşüncesinin geri kalanını dile getirmedi; yani Leo, Tem ile hala evliyken Evelyn ile evlenemezdi.

Caspen yine omuz silkti. "O zaman gitmelisin."

Bu olay Caspen'in pek ilgisini çekmiyordu. Basilisks'lerin evrak işleri yoktu; insanlara ait yasal konularla ilgilenmiyorlardı. Ama Caspen insan geleneklerini anlıyordu ve desteklediği bir şey varsa, o da Tem'in hayatının bu bölümünü kapatmasıydı.

Tem çıplak vücuduna baktı. "Peki ne giymem gerekiyor?"

Caspen'in ağzının köşesi seğirdi. "Sana bir şeyler bulacağız." "Bir şeyler" bulmak oldukça zor oldu. Caspen'in

Tem, Caspen'in eğitim sırasında ona verdiği elbiselerin özel dikim olduğunu öğrendi ve

yeni bir tane yapmak günler sürerdi. Basilisks her zaman çıplaktı. Saatlerce süren aramalar sonunda, tek bir uzun ipek cüppe buldular. Örgülü püskülle bağlandığında, biraz elbiseye benziyordu. Derin yakası pek uygun değildi, ama Tem umursamadı. Kıyafet, endişeleneceği en son şeydi.

Caspen onu mağara girişine kadar götürdü ama patıkaya kadar onu takip etmedi. Bunun yerine onu öptü ve Tem, zihninin dallarının kendi zihnine dokunduğunu hissetti. Caspen onu daha sıkı tuttu. Belki de önceki kayıtsızlığı sahteydi; belki de bu süreç onu sandığı kadar rahatsız etmiyordu. Ama Tem şu anda bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Caspen'in onu tamamen kendine ait kılmasının tek yolu, Leo'nun yanına gitmesine izin verip ilişkilerini sonlandırmaktı.

Bir an sonra onu bıraktı. Sonra mağaralara geri kayboldu. Tem, karanlık çöktüğünde gelen arabayı tek başına bekledi. Ahır çocuğunu tanımadı; Henry ya da Peter değildi, bu da onu hayal kırıklığına uğrattı.

O. Tanıdık bir yüz görmek güzel olurdu. Bunun yerine, kendini pencereden dışarıya bakmaya verdi.

kendini pencereden dışarı bakmaya adadı. Kış yaklaşıyordu; sonbahar bir anda geçip gitmişti ve havada onu heyecanla titretmeye başlayan bir keskinlik vardı. Köyde kışlar uzun ve karanlıktı. Dağın altında kışların farklı olup olmayacağını merak etti. Bu, çiftlikten, tavuklardan ve annesinden uzak geçireceği ilk kış olacaktı.

Ama Tem umursamıyordu. Basilisk toplumuna uyum sağlamak, sonunda gerçekten evindeymiş gibi hissetmekten başka bir şey istemiyordu. Caspen de bunu istiyordu. Gözleri her buluştuğunda bunu hissedebiliyordu. Caspen onu sürekli izliyor, ne kadar iyi uyum sağladığını ölçüyor, hala ona ait olup olmadığını kontrol ediyordu. Bazen Tem buna emin olamıyordu.

Düşünceleri gelecekte olacaklara yöneldi. Bu gece ne olacağını hiç bilmiyordu, ama gecenin iyi geçmesi çok önemliydi. Tehlikede olan sadece Caspen ile evliliği değildi. Onun ve Leo'nun düğününde yaşanan şiddet olaylarının ardından, insanlar ve basiliskler arasındaki gerginlik hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Barış içinde bir arada yaşamının yolunu bulamazlarsa, işler daha da kötüye gidecekti.

Ama Leo ile sadece bir arada yaşamak imkansızdı. Bir hafta önce birbirlerine aşık olmuşlardı. *Hâlâ* aşıktilar, en azından Tem öyleydi. Göğsündeki acı bunun kanıtıydı. Peki ya Leo? Onu paylaşmayı kabul etmişti. Tem'in istediğı de buydu. Ama sonra düğün oldu ve içinde bir şeyler değışti — Leo'nun gözlerine baktığında, özverili bir duygu kalbini sardı. Onu paylaşmak zorunda kalması adil değildi. Onu tamamen isteyen biri için adil değildi. Bunu bir keresinde kendisi söylemişti: "*Seni tamamen istiyorum. Ya da hiç istemiyorum.*"

Tem içini çekerek koltuğa yaslandı. Düğünlerinin hatırası onu rahatsız ediyordu — Leo'nun sahneye çıktığında ona bakışı, onu zirveye çıkardığında öpüşmeleri. Bu, onun için çok değerli bir anıydı, Caspen yanında uyurken gecenin karanlık saatlerinde düşündüğü bir an. Onun yatağında geçirdikleri geceden başka şeyler de hatırlıyordu: bal gibi tadı, bacaklarının arasında ona taparcasına davranışı, penisi içindeyken adını fısıldaması.

Araba birdenbire çok küçük gelmeye başladı. Tem'in tahrik olduğu şüphe götürmezdi. İlk kez dönüşüm geçirdiğinden beri, sadece var olmakla tahrik olmak arasındaki çizgi çok ince hale gelmişti. Sadece seks düşüncesi bile onu ıslatmaya yetiyordu. Leo'yu düşündüğünde ise daha da azına yetiyordu. Vücudundaki bir şey onu açıklanamaz bir şekilde arzuluyordu. Caspen'i arzuladığı şekilde farklıydı. Caspen'e olan arzusu ilkel ve hamdı, içgüdüsel, onu aç bir hayvan gibi tüketiyordu. Leo'ya olan arzusu ise daha yavaştı, göğsünün derinliklerinde yanan parlak bir kömür gibiydi. Bundan kurtulamıyordu. Kurtulmak istediğinden bile emin değildi. Leo'ya yakın olma düşüncesi bile onu çılgına çeviriyordu. Tem öne eğildi, başını ellerinin arasına aldı. Kendini toparlaması gerekiyordu.

"Hanımefendi?" Uşağın sesi düşüncelerini böldü. "Vardık."

Arabanın kapısı açıldı ve Tem kendisine uzanan eli kabul etti. Yıldızlar gökyüzünde parlıyordu, hasat ayının son dilimi çilli gökyüzünün altında parıldıyordu. Şatonun uğursuz kulelerine bakarak, bundan sonra olacaklardan korkuyordu. Hiçbir parçası o kapılardan içeri girmek istemiyordu. Burası artık onun evi değildi.

Artık Evelyn'in eviydi.

Tem girişin önünde durdu, eli kapı kolunda. Leo diğer tarafta mıydı? Evelyn? Ona yalnız gelmesini söylemişti—bu, onun da yalnız olacağı anlamına mı geliyordu?

o da yalnız olacağı anlamına mı geliyordu? Ancak kapıyı açtığında, Leo diğer tarafta değildi. Onun yerine, Lord Chamberlain onu hafif bir gülümsemeyle karşıladı.

"Temperance," dedi sakın bir sesle. "Bu akşam nasılsın?" "Oh," dedi, boğazını temizleyerek. "İyiyim."

O başını salladı. "Lütfen beni takip edin."

Tem öyle yaptı, onu takip ederek fuayeden geçip salona girdi. Lord Chamberlain ona kısa bir baş selamı verdi ve odadan çıkarken eğildi. Tem bu resmiyete şaşırdı. Basilisklerin kraliçesi olması, kraliyet kalesinde ona saygı duyulmasını mı sağlıyordu? Yoksa sadece başına gelecekler için ona acıyor muydu?

Tem'in bir içkiye ihtiyacı vardı.

Odayı alkol arayarak taradı ve gözleri, viskiyle dolu kesme kristal bir şişenin bulunduğu altın bir tepsiye takıldı. Hemen oraya gitti, kendine bolca doldurdu ve hepsini bir dikişte içti. İçki sinirlerini yatıştırdı, ama zar zor. Salon sıcaktı; birden aptal bornoz çok dar gelmeye başladı.

Tem duvarlardaki tabloları baktı. Onlarca yüz ona bakıyordu; hepsi kraliyet ailesinden, hepsi çoktan ölmüştü. Leo'nun buz gibi sarı saçlarının nesiller boyu aktarıldığı açıktı. Erkek ataları esmer kadınlarla evlenmiş olsalar bile, çocukları bir şekilde sarışın oluyordu. Gözleri köşeli yüzlerden oluşan denizi taradı ve her birinde Leo'yu gördü. Bir adam Leo'nun arduvaz grisi gözlerine, bir diğeri ise ince, zarif parmaklarına sahipti. Sonunda Maximus'u gördü.

Tem, viski kadehini hala elinde tutarak onun portresine doğru yürüdü. Eski kral, Frisky Sixty töreninin yapıldığı kütüphaneye benzeyen bir yerde duruyordu. Kalın altın bir bileklik bileğinde parılıyordu. Tem, Maximus'un şu anda nerede olduğunu, Leo'nun ona özgürce dolaşmasına izin verip vermediğini ya da suçlarından dolayı onu hapse atıp atmadığını merak etti. Bu düşüncüyü daha fazla sürdüremezken, biri boğazını temizledi. Tem sesin geldiği yöne doğru hızla döndü.

Kapıda Leo duruyordu.

Aynı görünüyordu. Uzun boylu, ince, kusursuz bir şekilde dikilmiş kadife takım elbise giymişti. Saçları da hatırladığı gibiydi, beyaz sarı ve geriye taranmış. Nedense Tem onun farklı görüneceğini, daha yaşlı olacağını düşünmüştü. Ama değişen tek şey gözleriydi. Sanki düzgün uyumamış gibi gözleri şişmişti. Tem, onu geceleri uykusuz bırakan şeyin ne olabileceğini düşünmek istemedi. Bir alyans takıyordu

yüzüğü takıyordu ve Tem aniden bunun onunla evlendiği yüzük olup olmadığını merak etti. Tem hala kendi yüzüğünü takıyordu, düğünlerinden beri hiç çıkarmamıştı. Elbette, onu geri isteyecekti. Bu düşünce onu mahvetti.

"Tem."

Sadece adıydı, ama sesini duyunca içindeki bir şey uyandı, görmezden gelinmesi imkansız bir şey.

"Leo."

Sadece onun adı.

Tem, Caspen'in onu ve Leo'yu birbirine tutarak, bir öpücükle bağlarını pekiştirdiğini hatırladı. Şimdi onu tekrar öpmek istedi. Tem bu düşünceyi hemen bastırdı. Leo artık ona ait değildi. Sadece başka birine ait olmakla kalmamış, Tem kendisi de ona gitmesini söylemişti. Onu gönderenin kendisi olduğu halde, onu özlemeye hakkı olduğunu düşünmüyordu.

Leo'nun gözleri üzerinde dolaştı, cüppesinin şeytani derecede düşük yakasında takıldı.

Tem, düşürmekten korktuğu için viskisini masaya bıraktı.

"Geldiğin için teşekkür ederim." Sesi tuhaf bir şekilde resmiydi. Buna dayanamadı. "Geleceğinden emin değildim."

Tem kaşlarını çatı. "Neden?"

Başını eğdi. "Çünkü sen... onunla birliktesin."

Tem buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Caspen'le birlikte olması, Leo'nun varlığını görmezden geleceği anlamına gelmiyordu. Onunla tekrar görüşeceklerine dair söz verdiren oydu.

"Sen çağırdığında her zaman geleceğim," dedi sessizce.

O cevap vermedi. Tem, daha fazla içmiş olmayı diledi, ama belki de böylesi daha iyiydi. Sarhoş olsaydı ne yapacağı belli olmazdı. Alkolün etkisi olmasa bile, alışılmadık bir sıcaklık hissediyordu. Ve Leo'ya her baktığında, daha da sıcak hissediyordu.

"Sen...?" Leo başladı ama durdu. "Ben

neyim?" diye sordu. "Mutlu mu?"

Bu imkansız bir soruydu. Nasıl cevap versin? Elbette Caspen'le mutluydu, her zaman öyleydi. Ama bir parçası Leo'yu özlüyor, onun için *acı çekiyordu*. Bu, Caspen'i seven parçası kadar gerçek ve belirgin bir parçaydı.

Buna engel olamıyordu, kontrol edemiyordu. *Öyleydi* işte. Cevap vermek yerine, Tem ona aynı soruyu sormaya karar verdi:

"Sen mutlu musun?"

Leo'nun bakışları sarsılmazdı. Yoğun göz teması onu sınamaya başlamıştı. Ona doğru gitmek, eliyle çenesini tutup yüzünü kendine doğru çekmek istiyordu. Ellerini yumruk yapıp bu dürtüye direndi.

"Mutluluk bir lüks," diye fısıldadı.

Tem bu cevabı nasıl yorumlayacağını bilemedi. Mutlu olmadığını mı söylüyordu? Yoksa mutlu olduğunu, ama bunun bedelini ödediğini mi? Bilmiyordu ve soramayacak kadar şaşkıındı. Bunun yerine, buraya öğrenmek için geldiği şeyi sordu: "Onu buldun mu?"

Tem hemen bir cevap bekledi, ama cevap gelmedi. Basit bir soruydu. Cevabı zaten biliyordu. Yine de emin olmak istiyordu, onun ağzından duymak istiyordu.

"Evet." Söylerken sesi gergindi.

Tem başını salladı. Yapacak başka bir şey bulamıyordu. Bir yandan, Leo'nun Evelyn'i bulmasına seviniyordu. Sonuçta ona bunu yapmasını emretmişti. Öte yandan, o kadar şiddetli bir kıskançlık dalgası hissetti ki, neredeyse nefesini kesiyordu. Binlerce korkunç görüntü zihninden geçti: Leo'nun Evelyn'e dokunması, onu öpmesi, Tem'in yerine Evelyn'in adını söylemesi. Bu iğrençti.

Leo'ya söylemek istediği tek bir şey daha vardı, kalbini ağırlaştıran tek bir şey. Tem bunu söylememesi gerektiğini biliyordu, söylemeye hakkı yoktu. Ama yine de onun bunu bilmesini istiyordu. "Seni özledim."

Leo'nun gözleri kısıldı. Gözlerindeki arzuyu yanlış anlamak mümkün değildi - saf, hayvani bir arzu, onun içindeki arzuyla aynı. Ama yüzünde bir acı belirdi ve Tem sözlerini hemen pişman oldu. Onu incitmek istememişti.

Leo ağzını açtı, sonra kapattı. Tem, Caspen'in zihnini okuduğu gibi Leo'nun zihnini de okuyabilmeyi diledi, bu ilk kez olmuyordu. Bunun yerine beklemekten ve dua etmekten başka bir şey yapamadı. Leo'nun yanında her zamanki gibi çaresizdi.

Bir saat geçmiş gibi geldiğinde, Leo, "Bu geçecek," dedi.

Tem'in içindeki bir şey soldu. Bu, alışık olmadığı bir Leo versiyonuydu; uzak ve soğuk bir versiyon. Anlıyordu. Ama bundan nefret ediyordu.

Leo kollarını kavuşturarak ondan uzaklaştı. "Peki, devam edelim mi?"

"Devam etmek
mi...?" "Evliliğin
feshine."

Demek bu yüzden buradaydı. Tem bunu tahmin etmeliydi, Leo'nun Evelyn'i bulduktan sonra mantıklı olan bir sonraki adımın onunla evlenmek olacağını bilmeliydi. Ama konuşmaya cesaret edemedi. Bu yüzden sadece başını salladı.

Leo boğazını temizledi ve kapıyı işaret etti. "Önden buyurun."

Ona doğru attığı her adım sanki su altında atılmış gibi geliyordu. Tem, sanki ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyor, göğsünün her kalkışını ve alçalmasını, nabzının her atışını hissediyordu. Yaklaştıkça kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu, basilisk tarafı tamamen uyanmış ve arzuluyordu. Onun kolonyasının kokusunu aldığı anda, burun delikleri genişledi ve durdu. O, yaz gibi kokuyordu, açık bir tarlada esen ılık bir rüzgar gibi. Ama onun kokusuna karışmış başka bir koku daha vardı. Vanilya gibi, mide bulandırıcı bir tatlılık. Viski midesinde dönmeye başladı. *Oydi*. Tem bundan emindi.

Hâlâ olduğu yerde donakalmıştı.

Leo ona bakıyordu, duruşu sert ve temkinliydi. "Tem...?"

Adını duyunca, onun arduvaz grisi gözlerine baktı. O çok yakındaydı. Aynı havayı soluyorlardı, yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. Hayal mi ediyordu? O eğiliyor muydu?

"Majesteleri? Hazır mısınız?" Lord Chamberlain kapıda duruyordu.

Leo hemen kendine geldi, başını sallayarak amcasına döndü. "Evet. Hazırız."

Tem, onun "*biz*" kelimesini kullanmasına kızdı.

"Boşanma, sizi evlendiren kişi olan eski kral tarafından gerçekleştirilmelidir." Lord Chamberlain eliyle bir işaret yaptı. "İkiniz de beni takip edin."

Tem, Leo ile aynı adımlarla zindana inen merdivenlerden aşağı indi.

Önüne bakarak, gözlerini Lord Chamberlain'in başının arkasına dikti, yanındaki Leo'nun varlığını çok iyi fark ediyordu. Eli neredeyse onun eline değiyordu. Ona dokunmalı mıydı? Dokunmasa daha iyi olurdu. Ona dokunursa, durduramazdı kendini.

Zindanın kapısına vardıklarında, Tem soğuktan donmuştu. Burası çok soğuktu, hatırladığından çok daha soğuktu. Her şeyi Leo'ya yaklaşmak, ona sarılmak ve onun sıcaklığını hissetmek istiyordu. Bu, tüm gücünü kullanarak direnmesi gereken cinsel bir ihtiyaçtı. Lord Chamberlain kapıyla uğraşıyordu; kapı sıkışmış gibiydi. Tem, Leo'nun vücudundan yayılan ısıdan başka bir şeye odaklanmaya çabaladı, ama bu imkansızdı. Basilisk tarafı hakimiyet kurmak için çabalıyordu ve onu içgüdülerini dinlemeye zorluyordu. İşe yaramadı. Ona dokunmak zorundaydı.

Tüm mantık ve iradesine aykırı olarak, Tem elini Leo'nun eline doğru uzattı. Akli ona durması için bağıırıyordu. Ama vücudu kendi isteğiyle hareket etti ve küçük parmağının ucuyla Leo'nun parmağına dokundu. Derileri birbirine değdiği anda Leo dondu. Derisi elektrik akımıyla doldu. Anıları o kadar güçlü bir şekilde zihnini doldurdu ki, ıııılık atmamak için dudağını ısırđı.

Düğüünlerinden önceki gece, çıplak bir şekilde onun yatağıındaydılar.

"Kıpırdama."

Onun için her şeyi yapardı. *"Söyle.*

Benim sikimi istediğini söyle."

Onun için her şeyi söylerdi. *"Sen*

benim için yaratılmışsın." Bundan

daha doğru bir şey olamazdı.

Leo da bunu hatırlıyor muydu? Tem'in gördüğünü görüyor muydu? İkisini birlikte, olması gerektiği gibi? Tem onun çekileceğini bekliyordu, ama çekilmedi. Bunun yerine, zorlu bir duraklamadan sonra, parmağı da hareket etti. Onunkini takip ederek, parmak eklemine kadar uzandı. Tem, temasla koluna yayılan titreşimin tadını çıkardı.

İçindeki bir şey ona seslendi. Yırtıcı, içgüdüsel ve inkar edilemez bir şekilde insanlık dışı bir şey. Tem ona sahip olmalıydı; onu öpmeli, tadına bakmalı ve cildini onun cildine bastırmalıydı, ta ki o...

"Önden buyurun," dedi Lord Chamberlain.

İkisi de aynı anda sıçradılar ve ellerini birbirinden çektiler. Zindan kapısı açıktı ve karanlık içini gösteriyordu.

Tem'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. Sanki Leo ile hayati öneme sahip bir şey paylaşmış gibiydi; sanki Leo'nun vücudunun bir parçası ona, onun vücudunun bir parçası da Leo'ya geçmişti.

Ona bakmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, zindana girerken ve birlikte karanlığa adım atarken önüne doğru baktı. Tam hatırladığı gibiydi: loş ışıklı ve acımasızca soğuktu. Ama bu sefer, sıranın sonundaki hücrede babası yoktu. Leo'nun babası vardı.

Maximus taş duvara yaslanmış, sarı saçları karışmış, gözleri kapalıydı. Tem'in kur yapma yarışmasında tanıdığı gururlu kralın hiç benzemiyordu ve Tem bu manzaradan hoşlandığını fark etti. Tam da ait olduğu yerdeydi, başkalarına çok fazla acı çektirdiği yerde, eylemlerinin sonuçlarını topluyordu. Onu, kendi babasının bir zamanlar kaldığı hücrede görmek, inanılmaz bir zaferdi ve bunu Leo'ya borçlu olduğunu biliyordu. Tem, düğünden ne kadar sonra babasını buraya koyduğunu merak etti. Bunun onun için nasıl bir his olduğunu sadece tahmin edebiliyordu.

"Baba," diye bağırdı Leo. "Uyan."

Maximus'un gözleri yavaşça açıldı. Önce Leo'ya baktı, sonra Tem'e. Alçak, mizahsız bir kahkaha attı, bu kahkaha Tem'i bıçak gibi kesti.

"Beklediğim kişi değilsin," dedi boğuk sesiyle.

"Boşanmamızı onaylayan gerekiyor," diye devam etti Leo, sanki o konuşmamış gibi.

Maximus yine güldü. Bu seferki, acı dolu bir öksürüğe dönüştü. "Acıması," dedi, gözleri Leo'nun gözlerine kilitlenmiş halde. "Senin için bile."

"Yeter, baba."

Tem, Leo'ya baktı. Her zamanki keskin cevabı değildi, sesi yorgun geliyordu. Ona tekrar uzanmak istedi.

Maximus omuz silkti ve o anda Tem, onun hücre zeminine kelepçelendiğini fark etti. Bu, onu tutmak için özellikle zalimce bir yöntem gibi görünüyordu; ayakta duramıyordu ve omuzları sürekli kambur duruyordu. Bu kişisel bir dokunuştı; onu kendi hücresinde tutmak için böyle bir önlem almaya gerek yoktu ve Tem, Leo'nun bu şekilde tutulmasını emrettiğini biliyordu. Bu gerçeği öğrendiğinde ne hissedeceğini bilemedi. Leo'nun acımasız olabileceğini biliyordu, tüm erkekler öyleydi. Ama bu onun içgüdüğü değildi ve kesinlikle tercihi de değildi. Düğündeki deneyimi onu sertleştirmiş miydi? Artık tanıdığı yirmi yaşındaki çocuk değil miydi?

Bunu düşünmeye vakit yoktu. Lord Chamberlain ceketinin cebinden bir kağıt çıkardı ve zindanın loş ışığında Tem, "*evliliğin feshi*" kelimelerini gördü. Aniden gözyaşlarını tutmak için

Bu onu Leo'dan ayıracak şey miydi? Çok aptalca, çok *değersiz* görünüyordu. Tem kağıda baktı. Çok basitti, sayfadaki mürekkepten başka bir şey değildi. Bunu imzalamak, hissettiklerini değiştirmeyecek. Leo yaklaştığında onu boğmak üzere olan ateşli arzuyu yatıştırmayacaktı. Hiçbir şey onu yatıştıramazdı, aşk hissedilmek isterdi.

"Önce bayanlar," dedi Lord Chamberlain, kağıdı Tem'e doğru sallayarak.

Tem, uyuşmuş bir şekilde kalemi aldı ve adını yazdı. Kağıdı Leo'ya verirken onun cildine dokunmamaya özellikle dikkat etti. Sonra Leo da adını yazdı. Lord Chamberlain kağıdı ve kalemi parmaklıkların arasından Maximus'un uzattığı ellere uzattı. İmzalamak için acele etmedi, önce her kelimeyi sanki bu deneyimin tadını çıkarır gibi okudu. Tem onu suçlayamazdı. Bu, şüphesiz onun gününün en önemli anıydı. İmzalamayı bitirdiğinde, Lord Chamberlain kağıdı geri aldı ve ceketinin cebine koydu. Kağıt kaybolduğu anda, Tem daha da üşüdü.

Tam ayrılmak üzereyken Maximus, "Ee, Thelonius? Zor oldu mu?" dedi.

Leo durdu. Tem de durdu. "Ne zordu?" diye fısıldadı. "Gerçeği bilmek."

Leo'nun yumrukları yanlarında sıkıştı. Tem, neler olduğunu merak ederek ona ve Maximus'a baktı. Bir şeyi kaçıırıyordu; baba ve oğul arasında daha önce bir konuşma olduğu açıktı.

Leo'nun cevabı tek kelimelikti: "Evet."

Sonra topuklarını döndü ve gitti.

Yer seviyesine geri dönüş yolculuğu sessiz geçti. Lord Chamberlain selam verip ayrılana kadar, Leo nihayet ona dönüp baktı.

"Tem," dedi sessizce.

Tem, eli zaten ön kapıda durmuş, durakladı. Leo, daha önce birbirlerine dokundukları anı, aralarında geçen elektriği mi kastetmişti? Yoksa bu tamamen tek taraflı mıydı?

Tem düşünmeye başlamadan önce Leo devam etti: "Bizim akşam yemeği yememizi istiyorum." Tem gözlerini kırpı. "Akşam yemeği... çoğul mu?"

"Evet," dedi Leo, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Akşam yemekleri, çoğul."

"Ne tür akşam yemekleri?"

"Her pazar gecesi, sen ve Caspen kaleye gelip benimle ve Evelyn'le akşam yemeği yiyeceksiniz."

Tem, Evelyn'in adını duyunca tüyleri diken diken oldu. Onun bu adı söylediğini ilk kez duyuyordu. Evelyn'in burada, üst katta, belki de Leo'nun yatak odasında olup olmadığını bir kez daha merak etti. Evelyn'in varlığı duvarları kaplamıştı.

"Ama... neden?"

Leo sanki omuzları ağrıyormuş gibi omuzlarını silkti. "Çünkü iki krallığımızın nasıl bir arada var olabileceğini tartışabileceğimiz bir ortam lazım. Akşam yemeği hoş olabilir diye düşündüm."

Tem hala bu kavramı kavramakta zorlanıyordu. O ve Caspen? *Burada mı?* Bu saçmalıktı. Leo ve Evelyn ile akşam yemeği hiç de hoş olmayacaktı. Pazar akşamını geçirmek için daha kötü bir yol düşünemiyordu.

"Leo..." diye başladı.

"Birlikte çalışmalıyız, Tem. Aksi takdirde her şey mahvolacak."

O iç geçirdi. Onun haklı olduğunu biliyordu. Krallıkları arasında yüzyıllardır süren çatışmayı sona erdirmeye çalışıyorlardı. Bu gerekli bir işti. Ama onunla ve Evelyn'le bu kadar yakın oturmak düşüncesi ona iğrenç geliyordu. Onları birlikte görmek istemiyordu, Leo'nun ona Tem'e baktığı gibi bakmasını görmek istemiyordu. Bu özel bir işkenceydi, Tem'in bile hak etmediği bir işkence. Cevap vermediğinde Leo eğildi.

"Mükemmel yemekler olacak," dedi sessizce. "Ve bolca tatlı."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Babasının önünde ona çikolatalı sufle yedirdiği anı hemen aklına geldi. "Öyleyse, orada olacağız."

Yüzünde saf bir sevinç belirdi, o kadar hızlıydı ki Tem neredeyse kaçırıyordu. Bir an sonra, kayıtsızlık maskesi ile örtülerek kayboldu.

Leo başını salladı. "Peki," dedi. "Bir araba göndereceğim."

Tem de başını salladı. Yapabileceği tek şey buydu.

Birbirlerine bakarken bir sessizlik oldu ve Tem, bu fuayede yaptıkları tüm konuşmaları hatırladı. İlk randevularından sonraki konuşma: *"Seni öpmeyeceğim. Bunun yerine, o elbiseyi giymeden sana yapmak istediğim her şeyi hayal edeceğim."*

yapmak istediğim her şeyi hayal edeceğim. Ve bir gün bana bunu yapmama izin vereceğini hayal edeceğim."

Onu zindana götürmeden önce güvenmesini istediği sahne:

"Bunu sana gösterdiğimi ona söyleyemezsin." "Söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Tem, şu anda yaptıkları konuşma yerine bu iki konuşmayı tercih ederdi. Artık bu kalede olmak istemiyordu; tüm bu altınların arasında durmak ona acı veriyordu. Ama ona sorması gereken bir şey daha vardı.

Alyansının olduğu elini uzattı. "Bunu geri ister misin?"

Leo'nun gözleri parmaklarına, annesine ait olan ince gümüş yüzüğe kaydı. Tem onun hemen cevap vermesini bekliyordu, ama cevap vermedi. Bunun yerine, çenesini sıkıp ellerini arkasına saklayarak, Tem'in kaldırdığı eline bakakaldı. Sonra, basitçe "Hayır" dedi.

Sonra arkasını dönüp onu terk etti.

Tem, Leo'nun yatak odasının olduğu merdivenleri çıkarken şok içinde kaldı. Evelyn onu bekliyor muydu? Bu düşünce onu kusmak istemesi için yeterliydi. Bu etkileşim, kalesinde geçirdiği önceki gecelerden, kimin onun gelini olacağını belirlemek için yapılan yarışmadan ne kadar da farklıydı. O zamanlar Leo, onunla evlenmek için sürekli peşinde koşmuştu. Şimdi ise evlilik iptal edilmişti.

Tem mermer zemine baktı, altınla süslenmiş fayanslara boş boş bakıyordu. Artık tüm kale ona zehirli geliyordu, sanki duvarlar onu boğmaya çalışıyormuş gibi. Gitmesi gerekiyordu. Ama nedense, burada dururken hala Leo'ya yakın hissediyordu. Keşke onun peşinden merdivenleri koşarak çıkabilseydi. Evelyn'in orada olması önemli değildi, bunu yapmaması için yüzlerce neden olması da önemli değildi. Tem, Leo'nun kollarına atılmak ve onu bir daha asla terk etmemek istiyordu. Ama bunu yapamazdı.

Leo'nun elini kazanmış olabilir, ama onun karısı olarak neredeyse hiç zaman geçirmemişti. Aslında hiç geçirmemişti. İyi bir evlilik olacaktı, bundan emindi. Leo ona bakacak, hiçbir şeyin eksikliğini hissetmemesini sağlayacaktı.

Yine de.

Leo ile kalede bir hayat, Caspen'in olmadığı bir hayat olurdu. Sadece bir basilisk'in sağlayabileceği bağımlılık yaratan tehlike ve şehvetin olmadığı bir hayat. Tem, mağaralara ilk kez girmeden önceki gece gördüğü rüyadaki sıcaklığı hatırladı. Caspen'in sıcaklığını. Fazla bir şey bilmiyordu, ama o sıcaklık olmadan öleceğini biliyordu. Tem'in artık görevleri vardı — kendine değil, başkalarına karşı yükümlülükleri ve vaatleri. O, Caspen'e, ok kılıfına ve dağın altındaki her bir basilisk'e aitti. O, onların kraliçesiydi. Onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı; her şeyin parçalanmasına izin vermeyecekti. Bu, Leo'yu özlemek anlamına gelse bile — hayatının geri kalanında her gün eksik hissetmek anlamına gelse bile. Geleceği belliydi.

Kocasına dönme zamanı gelmişti.

İkinci Bölüm

Dağı dönüş yolu uzun ve soğuktu, ama Tem bunu neredeyse hiç hissetmedi.

Sonunda odalarına döndüğünde, Caspen yatakta oturuyordu. O içeri girer girmez hemen doğruldu. "Nasıl gitti?"

Cevap olarak, onu öptü.

Bir şekilde çaresizdi, sanki Caspen ile olan ilişkilerinin yeterli olduğunu kendine kanıtlaması gerekiyormuş gibi. Ve elbette öyleydi. Onunla birlikte olmak nefes almak kadar kolaydı. Elleri beline kaydı, bornozunu yırtıp attı ve onu üzerine çekti. Ama onu penisine oturtmak yerine, elleriyle kalçalarını kavradı ve onu yüzüne oturttarak ağzını bacaklarının arasına getirdi.

Tem, dilinin merkezini bulduğunda nefesini tuttu.

Daha önce hiç böyle yapmamışlardı — o sırt üstü yatarken, kızın uylukları onun omuzlarını sıkıca kavıyordu, çenesini sıkıştırıyordu. Dilini klitorisine değdirip, dişleriyle hafifçe bastırmadan önce onu okşuyordu. Tem, Caspen'in onun altında nasıl boğulmadığını anlayamıyordu. Ne zaman kendini kaldırmaya çalışsa, onu hemen geri çekiyor, parmaklarını kalçalarına derinlemesine batırarak onu kendine doğru çekiyordu. İnlemeleri boğuktu; o da en az Tem kadar zevk alıyordu. Tem, sanki onu ilk kez tadıyormuş gibi onu yiyip bitiren vahşiliğine inanamıyordu.

Başını geriye eğdi ve onu öne doğru çekti. Tem, aralarında boşluk kalmayacak şekilde kendini eğdi; çığ gibi üzerine gelen orgazmı durduracak hiçbir şey yoktu. Tem, onun yüzüne, onun penisine bindiği gibi bindiğinde, inkar edilemez bir güç onu sardı, bittiği anda onu da bineceğini biliyordu. Parmaklarını saçlarına geçirdi, onu kendine doğru çekti, kurtuluş aradı.

Gel bana, Tem. Dilimin üzerine gel.

Böyle bir rica onu korkutacağı günler geride kalmıştı. Artık Tem, Caspen'in, başka birine zevk verebileceğini hiç hayal etmediği kısmını tatmaktan başka bir şey istemediğini biliyordu. Artık, onun her parçasını istediği gibi, onun da onun o kısmına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Elleri kıcını sertçe sıktı. Tem onun üzerinde aklını kaçıırıyordu. Son engelleri de ortadan kalktı ve başını geriye atarak teslim oldu, onun onu çok ihtiyaç duyduğu yere götürmesine izin verdi. Caspen, Tem'in orgazmı yayılırken onu bırakmadı. Aksine, parmaklarını kıcında sıkılaştırdı ve onu kendine doğru çekerek her damlasını içti. Sonunda çekildiğinde, dilini klitorisinin üzerinde gezdirdi. Tem o kadar hassastı ki, nefesini tuttu, sonra eğilip onu öptü ve dudaklarında kendi tadını aldı.

Şimdi arkanı dön.

Tem sorgusuz sualsiz dediğini yaptı. Caspen arkasına geçti, bacaklarının arasına yerleşti ve uyluklarıyla bacaklarını açtı. Güçlü elleriyle onu kavradı, kalçalarını kaldırdı ve onu daha da ortaya çıkardı. Sonra ona penisini verdi.

Caspen eskisi kadar nazik değildi. Ve Tem bunu sevdi.

Her itiş acımasızdı, onu tamamen dolduruyordu. O açılmıştı, çıplak bir sinir gibi. Duman saçlarında kıvrılıyor, saçlarını geri çekiyor ve boynunu kavisli hale getiriyordu. Tem utanmadan çığlık attığında mağara bir tıslama sesiyle doldu, inlemeleri sadece Caspen için sonsuz bir zevk tonlamasıydı.

Bu kadar basitti. Doğruydı. Caspen ondan istediğini aldı ve karşılığında ona istediğini verdi. Hiçbir açıklama, hiçbir mantık yoktu. Kelimelerin ötesindeydiler ve Tem hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Onun penisinin içinde girip çıkma sesi, dinlemek istediği tek şeydi. Sırtında hissettiği nefesi, hissetmek istediği tek şeydi. Sadece *vermek*, *almak* ve hak ettiği gibi mest olmak istiyordu.

Güzel, Tem. Çok güzel.

Tem onu zar zor duydu. Hava dayanılmaz derecede sıcaktı; göğsü terle kaplıydı.

Benim dediklerimi yaparsan ne olacağını gör.

Her itişinde ona bunu gösterdi. Bu onun ödülüydü, itaat ettiği için kazandığı ödül. Ama onun bu kadar kolay kontrolü ele geçirmesine izin vermeyecekti. Şimdi sıra ondaydı.

Tem aniden öne doğru çekildi, kendini onun penisi üzerinde yukarı kaydırđı, böylece adam neredeyse onun içinde kalmadı. Mesafeyi test etmek için kalçalarını temkinli bir şekilde hareket ettirdi. Neredeyse boşaldığında durakladı. Caspen, Tem kendini onun penisi üzerinde aşağı kaydırıp onu tek seferde içine aldığında nefesini tuttu. Tem, tekrar hareket etmeden önce, tabanda sıkıca tutunarak hareketsiz kaldı.

Yukarı. Aşağı. Sonra tekrar yukarı.

Yavaşça, çok yavaşça hareket etti, böylece onun bunu görmesini sağladı. Bu görüntü Caspen için eşsizdi. Tem, zihnindeki varlığından, onun bu manzaraya hayran olduğunu, penisinin her santimini onun içinde kaybolup tekrar dışarı çıkmasını izlediğini biliyordu. Sırtını kavisleyerek açığı vurguladı ve kendini penisin ucuna kadar çıkardı.

Orada kaldı, sadece baş kısmında, sıkı bir şekilde kontrol ettiğı hareketlerle, onun üzerine damladığını anlayana kadar. Gergin bir iniltiyle, Caspen onu penisinin sonuna kadar çekti ve orada tuttu.

Yeter.

Tem sırtıttı. Küçük tartışmayı kazanmıştı ve bunun farkındaydı. Caspen kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyorsa, yanılıyordu. Tem her zaman onu sınırlarına kadar zorlayabilmiş, gücünü kabul ettirebilmişti. Ona kaç emir verse de bu durum değişmeyecekti.

Bir an için ikisi de hareketsiz kaldı. Hava boğucuydu; duman, görüş alanının kenarlarında dönüyordu. Caspen avuçlarını yavaşça kalçalarından sırtına doğru kaydırđı, belinin kıvrımlarını sıkarak göğüslerine ulaştı. Sonra onları da sıktı. Parmakları saçlarını kıvrarak onu yatağı itti. Vücudu, hareket ettirilemez bir ağırlıkla ona bastırđı. Tam dayanamayacak hale geldiğinde, ikisini de dikleştirdi, böylece kız onun kucığında, sırtı göğsüne yaslanmış oldu. Tem başını çevirip onun siyah gözlerine baktı. Pullar boynunda sürekli yukarı doğru ilerliyor, derisini zırha dönüştürüyordu. Sonra itmeye başladı.

Şimdi ikisi de doruğı doğru ilerliyordu, vücutları kendi iradeleriyle hareket ediyordu. Tem, onun ritmine uyum sağlamak için kalçalarını hareket ettirdi, onun penisini olabildiğince derine alırken, onun parmakları klitorisini buldu. Bu duyuların birleşimi onu doğrudan doruğı taşıdı. Ama tam orgazm olacağı anda, Tem daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Zirveye ulaştığı anda, zihnini Caspen'den korudu, kendini kapattı, böylece artık birbirlerine bağılı değillerdi. Tem neden böyle yaptığını bile bilmiyordu

bunu yaptığından emin değildi - saf içgüdü, saf sezgi. Caspen fark ettiyse de, hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen orgazm olmakla çok meşgul olduğu içindi.

O çekilir çekilmez, Tem onu tekrar içine çekti.

"Tekrar," dedi Tem.

Asla yeterli gelmiyordu.

İkisi de terden sıırıslıklam ve nefessiz kalana kadar onu defalarca istedi. Tem bir zamanlar Caspen'in cinsel iştahının eşsiz olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi onunki de en az onunki kadar doyumsuzdu. Seks yapmadan bir gece geçirme düşüncesi onu gerçekten korkutuyordu.

Asla seks yapmadan kalmak zorunda değilsin, Tem.

O hala onun içindeydi.

Ne demek istiyorsun?

Yani, eğer istersen diğer basilisklerle yatmakta özgürsün demek istiyorum.

Ona baktı. Yavaşça içinden çıktı ve bunu yaparken boynuna öpücükler kondurdu.

Bu seni rahatsız etmez

mi? Etmez.

Kadının yüzündeki inanmaz ifadeye bakarak güldü.

"Sana daha önce de söyledim, Tem. Sen benimsin. Vücudunu başkasına versen de bu değişmez."

"Şimdi öyle diyorsun, ama..."

"Ama ne, Tem?"

Leo'yu hayal etti — sarı saçlarını, becerikli parmaklarını. Caspen sadece diğer basilisklerle yatmaktan bahsetmişti ve bu ayrıntı onun dikkatinden kaçmamıştı. "Gerçekten ciddi misin?"

"Elbette." Sanki bu tartışılmaz bir gerçekmiş gibi sakin bir şekilde söyledi.

Tem başını salladı, ancak Leo dışında başka biriyle yatmayı hayal bile edemiyordu. Bunu düşündüğü anda, Caspen'e bakarak onu duyup duymadığını kontrol etti. Zihni hala korunaklıydı, ama Caspen devam etti: "Basilisks tarafın sonunda bunu talep edeceğini fark edebilirsin."

Tem *bunu* anlayabilirdi. Basiliskler sürekli tahrik halinde yaşıyorlardı, her zaman baştan çıkarılmaya ve alay edilmeye maruz kalıyorlardı. Tem, geçen hafta boyunca, mağaradaki eğitim seansları dahil, tüm hayatında yaşadığından daha fazla seks yapmıştı. Caspen her zaman *oradaydı*. Tem'in ona bakması yeterliydi ve o

Onun için zor olacaktı, ona binmek için sadece ona doğru bir adım atması gerekiyordu.

Caspen bunu çok seviyordu. Tem ona uzandığında gözlerindeki gurur kıvılcımı çok belirgindi. Tem, basilisklerin bunu saygı duyduğunu, anladığını ve teşvik ettiğini biliyordu. Basiliskler, insanların asla anlayamayacağı bir şekilde birbirlerine aitti. Yine de Tem, ne kadar sık seks yaptıklarına inanamıyordu. Uyandığında onu istiyordu. Uyumurken de onu istiyordu. Tamamen vahşi bir hayvandı. Caspen bile ona yetişmekte zorlanıyordu. Sürekli, dayanılmaz bir şekilde, daha fazlasını istiyordu.

Belki de Caspen haklıydı. Belki de doğru basiliskle karşılaşırca, Tem baştan çıkarılabilirdi. Vücudunda artık anlamadığı birçok şey vardı. Bazen sanki başka biri onu kontrol ediyormuş gibi hissediyordu. İçinde yanan açlık, söndürülemez bir susuzluktu. Tem onu gidermek için her şeyi yapardı.

"İstedğin bu mu?" diye sordu. "Beni başka biriyle görmek mi?"

Dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi. "Sadece sen de bunu istiyorsan."

O, doğrulup onun gözlerinin içine baktı. "Ama *sen* bunu mu istiyorsun?" Sırıtış daha da derinleşti. "Benim için sorun olmaz."

"Senin *için sorun* olmaz mı?"

O açıkça güldü. "Ben bir basiliskim, Tem."

Sadece bunu söyledi, ama Tem anladı. Caspen, onunla birlikte büyüdüğü, eşleriyle tek eşli ilişkiler kurmak için yetiştirilen insan erkekleri gibi değildi. Caspen tamamen farklı biriydi; vahşi ve özgür, Tem'in kendi halkının geleneklerine bağlı olduğu gibi, kendi halkının geleneklerine bağlıydı. Onun diğer basilisklerle yatmasını istemesi Tem için şaşırtıcı olabilir, ama Caspen için hiç de şaşırtıcı değildi. Caspen için bu normaldir. Tem için ise anlaşılmazdır.

"Nasıl senin için önemli olmaz?" diye ısrar etti. "Nasıl kıskanmazsın?"

Parmakları nazikçe karnından aşağı doğru kayd ve cildinde tüyleri diken diken etti. "Sadece sevdiğin biriyle yattığında kıskanırım."

Suçluluk duygusu onu rahatsız etti. Sevdiği biri *vardı*. "Başka biriyle yatarsan kıskanırım," diye fısıldadı.

Caspen gülümsedi. "Biliyorum. Ve bu anlaşılabilir bir şey, çünkü sen yarı insansın. Ama sana söyledim Tem, istediğim başka kimse yok."

Geri kalanını nazikçe zihnine fısıldadı: *Bedenim ve kalbim sana ait.*

O onu öptü, o da onu öptü. Ayrıldıklarında, "Benim için önemli olan tek şey, kalbinin sadakati" dedi.

Tem parmağındaki gümüş yüzüğü izledi. Caspen ona bu konuda bir şey sormamıştı. Muhtemelen onun için önemli değildi — basiliskler yüzük takmazdı ve birbirine uyan altın pençe kolyeleri aşklarının kanıtı olarak yeterliydi. Ama Tem için önemliydi. Ve onu çıkarmaya dayanamıyordu.

Tem, onun göğsüne yaslandı.

Uzun bir süre öylece yataklarında uzandılar. Sonunda Tem sordu: "Bende en çok neyi seviyorsun?"

Caspen gülümsedi ve Tem, onun dişlerinin en ufak izini gördü. "Bu çok kolay: ağzın."

Tem gözlerini devirdi. "Ciddi ol."

Caspen güldü. "Ben her zaman ciddiyim." Parmağıyla Tem'in alt dudağını okşadı. "Sözlerin keskin." Tem'in gözlerine baktı. "Fikirlerin daha da keskin."

Tem tekrar gözlerini devirmeden önce, "Benim en sevdiğin özelliğim nedir?" diye sordu.

Cevabını düşünürken, Caspen'de sevdiği tüm şeyleri düşündü. Onun ağzını da seviyordu, ama bu kesinlikle fikirleri yüzünden değildi. Onun kendinden emin, kararlı ve *sağlam* olmasını seviyordu. Ama en çok, onu koşulsuz sevmesini seviyordu.

"Sadakatin."

Caspen gülümsedi. "Seni tapmak çok kolay," diye fısıldadı.

Sonra onu öptü. Dili, çok sevdiği ağzını izleyerek onun diline dokundu. Öpüşmeleri bittiğinde, gözleri kapanana kadar sadece orada yatıp birbirlerini izlediler. Sonunda Caspen'in nefesi yavaşladı.

Tem, uyurken göğsünün ritmik bir şekilde inip kalkmasını izledi. Caspen ona her zaman rahatlık vermişti. O, onun koruyucusuydu; ona asla zarar gelmesine izin vermezdi. Her açıdan mükemmeldi. Ama Leo, Tem'i hiç beklemediği bir şekilde tuzağa düşürmüştü ve Tem ondan kurtulmakta büyük zorluk çekiyordu.

Doğru olanı yapmaya çalışmış, ona hak ettiğini vermeye çalışmıştı. Ama bunu yaparken, içinde bir şey kırılmıştı. Kendisinin küçük bir parçası, Leo ile birlikte o sahneden inmişti ve o parça, ne yaparsa yapsın, dikkatini başka yöne çekmeye çalışsa da, o zamandan beri onu çağırıyordu. Bu, fiziksel bir his kadar gerçektir, göğsünü sıkıştırıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Tem, küçük parmağı onun parmağına değdiğinde zihninin duyularla patladığını asla unutmayacaktı. Bu, armanın bir yan etkisi miydi? Tem bu tür büyülerden hiç anlamıyordu ve açıkçası Caspen'e sormaya da çok korkuyordu. Onun ne diyeceğinden korktuğu için Pazar gecesi yemeklerinden bahsetmeye bile cesaret edemiyordu. Ama bu başka bir zamanın sorunu idi.

Ayrıca, sır saklayan tek kişi Tem değildi.

Düğünden sonraki gece, kan almak için kalede tutulan basiliskler mağaralara geri dönmüştü. Tem, Leo'nun onları serbest bırakıp bırakmadığını ya da kendi istekleriyle gelip gelmediklerini bilmiyordu. Basilisklerin hepsi Adelaide'ye yönelmişti.

"Neden ona gidiyorlar?" diye sormuştu Tem.

"O iyileştirme konusunda olağanüstü yetenekli," diye açıklamıştı Caspen. Bu, genellikle verdiği cevaplardan daha kısa bir cevaptı. Dikkatini başka yere vermişti, gözleri, ellerini göğüslerine dayayarak mağaralara sendeleyerek giren yorgun basilisklerin sırasını arıyordu.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sormuştu Tem.

Caspen'in bakışları ona kaymış, ifadesi hemen nötr hale dönmüştü. "Hayır."

Tem, farklı bir soru sorması gerektiğini çok geç fark etmişti. "*Birini görmeyi umuyor musun?*" diye sorsaydı, farklı bir cevap alabilirdi. Tem'in bir kısmı, Caspen'in kimi aradığını söylemesi için ısrar etmek istiyordu. Ama diğer kısmı, onun ne söyleyeceğinden korkuyordu. Tem'in bugünü, onları mahvetme tehdidindeyken, onu geçmiş için suçlayabilir miydi? Kocasını uzun bir hayat yaşamıştı. O Yılan Kralıydı ve bu unvanı hak etmişti. Onun geçmişini ona karşı kullanmanın bir anlamı yoktu. Tem, kocasının da ona aynı nezaketi göstereceğini umuyordu.

Sonunda Tem, Caspen'e sokulup uykuya daldı.

Ertesi gün birlikte kahvaltıya gittiler. Yemekler, gün boyunca yüzlerce basilisk'in toplandığı devasa bir salon olan ziyafet salonunda yeniyordu. Basilisk'ler istedikleri zaman, acıktıklarında yemek yiyorlardı. Programın olmaması Tem'i şaşırtıyordu. Hatta

uyku düzenleri bile tamamen rastgeleydi — Tem, Caspen'in kendi uyku düzenine uyum sağladığını ancak şimdi fark etti. Basiliskler daha çok gececiydiler.

Yiyecekler de farklıydı. Basiliskler çoğunlukla balık ve av hayvanları yiyorlardı, bunları gerçek halleriyle avlanarak yakalıyorlardı. Dağın altında yedikleri yemekler, Caspen'in eğitim sürecinde ona servis ettiği akşam yemeklerine benziyordu: kurutulmuş etler ve peynirler, fındık ve kuru meyveler, ara sıra bir somun ekmek. Basilisklerin çikolatayı sevdiklerini çabucak öğrendi.

"Acıdır," dedi Caspen. "Ama aynı zamanda tatlıdır." "Basiliski de öyle tanımlayabilirsin."

"Evet," dedi. "Tanımlayabilirsin."

İlk başta Tem, ziyafet salonunun seks yapmayacakları tek yer olacağını düşünmüştü. Ama tamamen yanılmıştı. Basiliskler sadece yemek sırasında seks yapmakla kalmıyor, masadaki her şeyi ve her şeyi ellerinin ulaşabileceği mesafede kullanıyorlardı. Çikolata çeşitli vücut bölgelerine sürüldü ve yalandı. Çatal bıçaklar her türlü erojen bölgeyi uyarmak için kullanıldı. Tem, bu durum fazla gelince gözlerini kapattı.

Burada yemek zorunda değiliz, dedi Caspen eğlenerek. Zorunlu değil.

Ben iyiyim.

Bayılacakmış gibi

görünüyorsun.

Bayılmayacağım.

Gözlerin kapalı.

Sadece dinleniyorum.

Yemek masasında mı?

Evet.

Dinlenmek için oldukça tuhaf bir yer,

aşkım. Belki senin için. Benim için

gerekli.

Bizim için hepsi aynı, Tem: yemek ve seks. Aralarında fark yok. İkisi de temel ihtiyaçlar. İkisi de karşılanmalı.

Şu anda karşılanmaları mı gerekiyor?

Biz tatminimizi ertelemek istemiyoruz.

Tem, dün gece Caspen'i beklettiği anı hatırladı.

Sen inanıyorsun.

Onun eğlencesinin bir dalgasını daha hissetti.

Sadece sana gelince. Peki ben

neden bu kadar özelim?

Çünkü seninle birlikte, ödül beklemeye değer.

Tem gözlerini açtı, sadece gözlerini devirmek için. Ama o korkak değildi; bu artık onun hayatıydı ve buna alışması gerekiyordu.

Yanındaki kadın partnerine zevk veriyordu. Tem bir süre onları izledi, ikisinin aynı anda inlemelerini gözlemledi. Sonunda kadın erkeğin üzerine çıktı. Ama Tem'in sürprizine, onu sürmeye başlamadı. Tem Caspen'e döndü.

Ne yapıyorlar?

Kadın adamın kucağında oturuyordu. Açıkça *birbirlerine karışmışlardı*, ama kadının vücudu tamamen hareketsizdi. Adam itmiyordu, kadın da kıpırdamıyordu.

Sadece birbirlerini deneyimliyorlardı. Ama

bunun anlamı ne?

Zevk.

Elbette. Buradaki her şeyin amacı buydu. Caspen'in sesi yine kulağına geldi: *Denemek ister misin?*

Tem tereddüt etti. *Neden* tereddüt ettiğini bilmiyordu, ama tereddüt etti. Burada basilisklerle çevriliydiler. Halka açıktaydılar. Bu kadar halka açık olan ritüeli yaşamış olmasına rağmen, bu bir şekilde farklıydı; basiliskler ona dokunmak için sıraya girmiş olsalar bile, hemen ardından geri çekilmişlerdi. Ama burada, basilisklerin her iki yanında bir bankta oturuyorlardı. Tem, başkalarının bu kadar yakınında Caspen'e dokunmayı hayal edemiyordu. Ama şüphelerinden daha büyük olan merakıydı ve her zamanki gibi sonunda galip gelen de oydu.

Tek kelime etmesine gerek yoktu.

Caspen onu kucağına kaldırmış, bacaklarını açarak kendi bacaklarının iki yanına yerleştirmişti. Sırtı onun göğsüne yaslanmıştı, penisi çoktan sertleşmiş ve onu bekliyordu. Tem'i yavaşça üzerine indirdi, bir santim bir santim içeri girdi. Tamamen içeri girdiğinde, kalçalarını sıktı.

Şimdi ne olacak?

Şimdi otur. Ve kıpırdamayın.

Orada öylece oturmak tuhaf bir şeydi. Tem, Caspen'in penisinin içindeki sürekli geri çekilme ve ilerlemeye alışmıştı. Ama bu tamamen farklı bir histi. Onun penisini uzun süre içinde tutmaya alışık değildi. Bir dakika bile geçmemişti ki, şimdiden daha fazlasını istiyordu. Tem, o bağımlılık yaratan ritmi hissetmek için çaresizce, içgüdüsel olarak kalçalarını hareket ettirdi. Onun üzerine binmek, penisi üzerinde yukarı aşağı kaymak ve sırtından yukarı doğru tırmanan yakıcı sıcaklık dalgasından kurtulmak istiyordu. Denediği anda, Caspen belinden tutup onu yerinde tuttu.

Kıpırdama demiştim.

Tem kıvrandı. Tek istediği şey hareket etmektir. Burada öylece oturmak imkansızdı, diğer kadının bunu nasıl başardığını hiç anlamıyordu. Onun üzerinde sürtünmemesi, kalçalarını hareket ettirip ikisini de doruğa ulaştırmaması nasıl beklenebilirdi?

Bu bir irade egzersizi, Tem.

Ama Tem kendini kontrol etmekte hiç iyi olmamıştı. Caspen sonsuz sabrı olan kişiydi ve bunu şimdi gösteriyordu. Onu sabit tuttu, vücudu dayanılmaz derecede sıcaktı, göğsü sırtına bastırıyordu. Tem aralarındaki boy farkını pek düşünmezdi, ama şimdi, kucağında otururken, arkasında ne kadar büyük olduğunu hissetti. Caspen taştan oyulmuş gibiydi — vücudu sert, sağlam ve hareket ettirilemezdi. Cildinin ısısı doğrudan Tem'in cildine sızıyordu ve Tem göğüslerinin arasında tek bir ter damlası oluştuğunu hissetti. Caspen parmağını karnına doğru kaydırды, damlayı parmağıyla silip dudaklarına götürdü. Tem'in içinde ateş patladı. Tek istediği hareket etmektir, sürtünme yaratmak, onun penisinin içinde pompalandığını hissetmek. Sadece bunu düşünmek bile onu zaten ıslak olduğundan daha da ıslak hale getirdi. Altlarındaki bankın üzerine damladığını hissedebiliyordu.

Sabırlı ol, Tem.

Bu çok saçma. Ve zaman kaybı.

Bu senin fikrin. Ben oldukça eğleniyorum.

Tem yine kıvrandı ve bu sefer Caspen'in eli boğazına gitti. Yüzünü kendine doğru çekip dudaklarına bir öpücük kondurdu. Dili onun dilini okşadı. Yine de Tem hareket etmek istedi. Yine de Caspen onu yerinde tuttu.

İnsanların bunu yaptığına

inanamıyorum. Neyi?

Sadece burada oturmak. Ben çok...

Muhtaç mısın?

Kızardı. *Evet.*

Senin muhtaç olmanı seviyorum, Tem. Bu senin en güzel özelliklerinden biri.

Tem gözlerini devirdi. Caspen'in parmakları çenesini, sonra boynunu okşadı. Köprücük kemiklerini okşadı, birine, sonra diğerine dokundu. Tem, onun seks sırasında bu kadar çekingen olmasına alışkın değildi. Ama gerçekten seks mi yapıyorlardı? Tem, şu anda yaptıkları şeye ne ad vereceğini bilmiyordu. O sadece... orada oturuyordu. Caspen ise onun içindeydi. Bu, ona Caspen'le derin bir bağ hissettirdi, sanki en temel noktalarında birleşmişlerdi, iki varlık değil, tek bir varlık gibi.

Çok iyi hissettiriyorsun,

Caspen. Sen de öyle.

O kadar iyi hissettiriyorsun ki, neredeyse... kötü hissettiriyor.

Caspen avuçlarını vücudunda yukarı doğru kaydırды, göğüslerini avuçlayıp sıkı. Parmakları arasında meme uçlarını sertleşene ve hassaslaşana kadar ovuşturdu. Bu, Tem'in dayanabileceğinin neredeyse ötesindeydi. Onun vücudunu istediği gibi şekillendiriyor ve biçimlendiriyordu. Dudakları boynuna değdi ve dişlerinin cildini ısırdığını hissetti.

Daha fazla, diye yalvardı.

Hayır.

Lütfen.

Sabredenler sonunda mutlu olurlar.

Parmakları, meme uçlarını yavaşça ve şehvetle okşamaya devam etti. Tem, onun dokunuşuna karşı direndi, sırtını kavisleyerek göğüslerini ellerine doğru itti. Onun çaresizliği, Caspen'in eğlencesini daha da artırdı.

Kıpırdama, Tem.

Tem söyleneni yaptı.

O hareketsiz kaldığı anda, Caspen onu tek bir sert itmeyle ödüllendirdi. Tem ani değişiklik karşısında çığlık attı, şaşkınlık ve zevkten haykırdı, hemen daha fazlasını istedi. Ama o ona bunu vermedi. Bunun yerine bir eli göğsünden klitorisine kaydı ve düzenli bir ritimle ovuşturmaya başladı. Tem bu hareketle transa geçti, sonunda Caspen'in kontrolü ele almasına razı oldu.

Caspen ona tekrar girmede, ama diğer elini öne doğru uzatarak masadaki bal kavanozuna daldırdı. Caspen parmaklarını balın içinde yavaşça çevirdi, sonra Tem'in dudaklarına götürdü. Tem

ağzını açtı, dilini kullanarak balı yaladı ve başını çevirerek Caspen'in bunu görmesini sağladı. Bal bittiğinde, Tem parmaklarını nazikçe emdi ve sonra Caspen "Kora" diyene kadar parmaklarını boğazına kadar soktu.

Kora.

Bu bir oyunduysa, Tem onu yenebileceğini biliyordu.

Kalçalarını çok az hareket ettirdi, ilk başta neredeyse bir santim bile kaymadı. Onun geniş göğsü arkasında duruyordu, onu dik tutuyor, ani hareketler yapmasını engelliyordu. Ama Tem yavaşça ilerledi, onun onu kızdırdığı gibi onu kızdırdı, sırtını kavisleyerek onu daha derine aldı. Tıpkı dün gece yaptıkları gibi, sadece bu sefer yalnız değillerdi. Tem, insanların izlediğini, herkesin onun oturduğu yeri görebildiğini biliyordu. Masadan düşük bir onay sesi geldi. Basilisklerin halka açık bir yerde seks yapması bir şeydi, ama kral ve kraliçelerinin bunu yapmasını izlemek başka bir şeydi. Onlar liderleriydi, standartları onlar belirliyordu. Bunu yapmak bir onurdu ve Tem bunu hafife almıyordu. Onların kendisinden rehberlik beklediklerini, bazılarının hak etmediğini düşündüğü bir pozisyonda olduğunu biliyordu. Şimdi, Caspen'in içindeyken, herkesin gözü önünde, buna layık olmak için çabalıyordu. Tem, bunun kendini kanıtlamanın bir yolu olduğunu, onun başarılı olabileceğinden şüphe duyanların, bu konuda ne kadar iyi olduğunu gördüklerinde onu kabul etmekten başka çareleri olmayacağını anlıyordu.

Vücudu şimdi ciddiyetle hareket ediyordu. Tem masanın kenarını tuttu, kendini oraya götürürken dengede kalmak için tutundu. Avuç içleri terliydi; zar zor tutunabiliyordu. Caspen'in elleri kalçalarında, onu öne doğru çekiyordu, tüm vücudu onun altında sertleşmişti. Orgazmı yıldırım gibi geldi, ani ve parlak, ciğerlerindeki havayı aldı. Caspen de geldi, dişleri boynuna bastırdı. Tem nefes nefeseydi. Caspen'in göğsü, kalp atışları yavaşlasa da senkronize olarak onunkiyile birlikte inip kalkıyordu. Caspen onu yanağından öptü.

Aferin sana, aşkım.

Tem gülümsedi. Sonra ona karşılık öptü.

Tem, ziyafet salonundan ayrılana kadar tekrar net düşünebileceğini fark etmedi. Avludan geçerken, avlu hareketli bir faaliyetle doluydu. Basilisks çeşmenin etrafında toplanmış, özenle hazırlanmış bir kadeh kulesi düzenliyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Tem,

Caspen'e. "Hazırlık yapıyorlar."

"Neye?"

"Çiftleşme sezonu için."

"Çiftleşme mevsimi mi?"

"Evet." Caspen gülümsedi. "Bu, eş bulamayanların eş arayacağı bir dönemdir. Her kış olur."

Tem bunu sindirmek için bir dakika düşündü. Basiliskler normal günlerde bile aşk doluydular, kahvaltıda olanlara bakın. Tek amaçlarının eş bulmak olduğu bir dönemde nasıl davranacaklarını hayal bile edemiyordu. "Peki çiftleşme mevsimi tam olarak ne anlama geliyor?"

"Kutlamak için bir dizi etkinlik düzenlenir."

"Mesela?"

"Açıklaması oldukça zor."

Tem iç geçirdi. Caspen ona anlatsa da anlatmasa da fark etmezdi; yakında öğrenecekti. "İlk etkinlik ne zaman olacak?"

"Yarın."

Çok yakında. Tem, basilisk kültürüne henüz alışmaya başlamıştı ki, şimdi de tüm bir etkinliği düşünmesi gerekiyordu.

Caspen, sanki işaret almış gibi, "Senin için çok fazla olursa bana her zaman söyleyebilirsin." dedi.

Tem kaşlarını çattı. Onun sözlerini beğenmedi — "eğer" yerine "*ne zaman*" demesi, bunun onun için çok fazla hale gelmesinin sadece an meselesi olduğunu ima ediyordu. En son istediği şey, Caspen'in onun dünyasına uyum sağlayamayacağını düşünmesiydi. "Çok fazla değil. Sadece çok fazla. Arada fark var."

Ve çok daha fazlası vardı. Tem, basilisk kültürünün yüzeyini zar zor kazımaya başlamıştı. Binlerce cevapsız soru vardı ve bunları sormak için asla yeterli zaman yoktu. "Ne zaman taşlaştırmayı öğreneceğim?"

Tem'in sürprizine, Caspen kaşlarını çattı. "Taşlaştırmayı öğrenmeyeceksin." "Neden?" Güvensizlik onu sardı. "Yapabileceğimi düşünmüyor musun?" "Tabii ki yapabilirsin."

"O zaman neden bana öğretmiyorsun?"

Odasına vardılar ve yatağa oturdular.

Caspen cevap vermediğinde, Tem ısrar etti: "Öğrenmek istiyorum." Caspen başını salladı. "Benden öğrenemeyeceksin."

"Ama *neden*?"

"Tem." Gözlerine baktı. "Bir can almak korkunç bir şeydir."

"Ama sen bunu sürekli yapıyorsun."

Caspen'in yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve Tem, onun hassas bir noktasına dokunduğunu hemen anladı. Caspen başka yere baktı. "Sadece gerektiğinde yapıyorum," dedi sessizce.

Tem ona uzandı. "Seni kırmak istemedim."

Caspen elini onun elinin üzerine koydu. "Alınmadım. Doğru, normalden fazla insan öldürdüm. Ama şunu bil ki, bundan zevk almıyorum. Çoğunu pişmanlık duyuyorum ve senin için de aynısının olmasını istemiyorum." Bir süre durdu, ateşe bakarak fısıldadı, "Senin bir canavar olmanı istemem."

Tem ona daha sıkı sarıldı. "Sen canavar değilsin."

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Belki senin için değilsem." Ateş çtırdadı. İkisi de konuşmadı.

Tem onun ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Caspen'in, onun da kendisiyle aynı pişmanlığı hissetmesini istememesi mantıklıydı. Onun, bu son ahlak ilkesini koruması istiyordu. Ama bu kararı vermek ona düşmezdi. Ve bu, onun bunu öğrenmek istediği gerçeğini değiştirmiyordu. Bu, onun henüz keşfedilmemiş bir parçasıydı; diğer tüm basilisklerin nasıl yapılacağını bildiği bir şey. Tem, bunu en son öğrenen kişi olmak istemiyordu. Bir daha olmaz.

Uygun bir süre bekledikten sonra sordu: "Bana bir hayvanda nasıl yapılacağını öğretemez misin?"

Caspen başını salladı. "Hayvanlar üzerinde taşlaşma etkili olmaz. Onlar bizim eşitlerimizdir. Bu sadece..."

"İnsanlar. Doğru. Tabii ki." Tem iç geçirdi. Böyle olacağını bilmeliydi.

Caspen yüzündeki bir bukleyi eliyle itti. "Bu bir hakaret değildi, canım."

Tem tekrar iç geçirdi. "Sadece yorgunum," diye fısıldadı. "Bir dakika önce gayet iyiyim, sonra bir dakika sonra..."

Caspen sabırla onu izledi, gözleri nazikçe onun gözlerine bakıyordu.

"Sanki ikiye bölünüyor gibi hissediyorum," diye sessizce bitirdi. "Bu çok zor."

O eğildi ve dudaklarını nazikçe kızın yanağına bastırdı. "Elbette çok zor. Çok önemli bir şey yaşıyorsun. Herkes senin gibi hissedirdi."

Tem ona hüzünlü bir gülümseme attı.

"Belki de ailenizi ziyaret etmelisiniz," diye mırıldandı.

Dağın altındaki hayat Tem için çok zorlaştığında, Caspen ona ailesini ziyaret etmesini ısrarla tavsiye ederdi. Kronos ve annesi köyün dışında, güzel bir arka bahçesi olan ve içinde tek bir tavuk bile olmayan küçük bir kulübede yaşıyordu. Orası sessizdi, daha doğrusu, Tem oradayken zihni sessizdi. Caspen, Tem oraya gittiğinde onu her zaman yalnız bırakırdı, sanki basilisk hayatından tamamen uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu hissedebiliyormuş gibi. Kafasındaki tüm sesleri duyduktan ve etrafında çok fazla insan hissettikten sonra, insan tarafı yalnızlık arzuluyordu. Tem, Caspen'in ısrarına minnettardı.

"Haklısın," dedi. "Belki de yapmalıyım."

O öğleden sonra, annesini bahçede sebzelerle uğraşırken, Kronos'u ise mutfak masasında otururken buldu.

"Temperance," dedi, o içeri girerken, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Seni buraya ne getirdi?"

Tem sadece birkaç kez ziyaret etmişti ve babasını hala tanımaya çalışıyordu. Babası her zaman dikkatli konuşur, sözleri yavaş akan bir nehir gibi akardı.

"Bir molaya ihtiyacım vardı," dedi basitçe.

Kronos anlayışla başını salladı. "Evet, tahmin edebiliyorum."

Gurur, Tem'in omurgasını sertleştirdi. "*Mola vermek istedim*," diye yeniden ifade etti. "Elbette. Mola vermek istemek utanılacak bir şey değil."

Utanç, hissettiği tek duyguydu.

"Dağ, en güçlü basiliskleri bile boğabilir, Temperance. Kendi iradesi var. Anneni asla ona maruz bırakmazdım."

Tem bunu anlayabilirdi. Bir insan muhtemelen hayatta kalamazdı.

"Ama halkını özlemiyor musun?"

Babası omzunu kaldırdı. "Bazen. Ama yıllarca yalnız kaldım. Artık buna alıştım. Geri dönsem bile, eskisi gibi hissedebileceğimi sanmıyorum."

Tem başını salladı. Bunu anlayabilirdi. Yine de, babasının eski hayatını özlemesi kaçınılmaz gibi görünüyordu.

Sanki aklını okumuş gibi, "Daphne artık benim hayatım" dedi.

Tem pencereden bahçeye baktı, annesi otları yoluyordu. Anne babasının birleşmesini ve birlikte olabilmek için ne kadar çaba sarf ettiklerini düşündü. "Ona ritüeli yaptırır mıydın?" diye sordu.

Babası, onu şaşırtacak şekilde güldü.

"Komik olan ne?"

"Anneni hiçbir şeye zorlayamazdım," dedi. "O zaman da, şimdi de. Bu konuda ona çok benziyorsun."

Tem de gülmeye başladı. Kendini annesinde görmek bir lütuftu ve babasının onları bu şekilde eşitlemesi bir onurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye ısrar etti. "Onun yapmasını ister miydın?"

Kronos iç geçirdi. "*Onu* istedim. Ve bu, onun ritüeli yapması anlamına geliyorsa, evet. Ondan bunu isterdim."

"O bunu yapar mıydı?"

Ağzı seğirdi. "Sanmıyorum."

Tem, kendisinin yapmış olmasının kendisi hakkında ne anlama geldiğini merak etti.

"Bu ritüel çok eskidir," diye devam etti babası. "Bizimkilerden biriyle evlenmek isteyen her insan için standart bir uygulamadır. Ama anneniz geleneklerimize uymadı."

Tem onu suçlayamadı.

"Neden yaptın?" diye sordu Kronos sessizce.

Bir an geçti. Kuşlar cıvıladı.

Tem, ritüele katılma kararını düşündü; Leo'nun sahnede kalabalığın saldırısına uğradığını gördükten sonra bunu yapmaya karar verdiğini hatırladı. Leo'nun yaklaşan köylülerden korunmak için ellerini kaldırdığını görünce kalbini sıkıştıran korkuyu, Maximus oğlunu sahneden çekene kadar ne kadar korktuğunu hatırladı.

"Leo için yaptım."

Babasının yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce, açıklamaya devam etti.

"Casper ateşkesi bozmuştu ve köylüler isyan ediyordu. Basilisk toplumuna kabul edilirim, Leo'yu güvende tutacak bir gücüm olacağını düşündüm."

Yine bir sessizlik oldu. Tem, babasının cevabını düşündüğünü biliyordu. "Bunu tuhaf bulmuyor musun?" diye dikkatlice sordu.

"Neyi tuhaf bulmuyorum?"

"Ritüeli yaptığın adamın, şu anda evli olduğun adam olmaması mı?"

Tem bunu hiç bu şekilde düşünmemişti. Omuz silktili. "Leo için her şeyi yaparım."

"Peki ya Caspenon

için?" "Onun için de."

"Emin misin?"

Onun sorusu onu durdurdu.

Tem, babasının az önce işaret ettiğı şeyi görmezden gelemezdi: temel düzeyde, Caspen'in isteğı onun ritüeli yapması için yeterli bir neden değildi. Leo'nun hayatının tehlikede olması, onun sonunda ritüeli yapmaya karar vermesini sağlamıştı. Tem, şimdiye kadar bunu hiç düşünmemişti. Bu düşünce onu öfkeliendirdi. "Bunu neden soruyorsun?"

Kronos teslim olarak nazikçe elini kaldırdı. "Sadece merak ediyorum."

Ama şimdi Tem'in beyni çalışmaya başlamıştı. Belki de sorusunun amacı buydu. Sanki onu uyarıyor gibiydi. "Neden bana bunu soruyorsun?" Tem bu kez kararlı bir sesle tekrar sordu.

Bir duraklama. Sonra: "Kalp tuhaf bir şeydir, Temperance," dedi Kronos dikkatlice. "Akılla konuşulamaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimi seveceğimizi seçemeyiz. Kalbimiz bizim için seçer."

"Ben Caspen'i seviyorum."

"Biliyorum. Ama Leo'yu da seviyorsun." Tem gözlerini kapattı.

"Temperance. Dikkatli olmalısın. Basilisks bedenleri özgür ama kalpleri özgür değil. İki kişiyi sevmek tehlikeli bir şey. Kendini hazırlamalısın."

Tem, iki kişiyi sevmenin ne kadar yanlış olduğunu duymak istemiyordu. Bu onun gerçeğiydi ve yakın zamanda değişmeyecekti. Onu paylaşmaya karar vermişlerdi. Bu bir yalan mıydı? Caspen, Leo'nun kan dökmesini durdurmak için mi böyle söylemişti? Leo sözünde samimi görünüyordu, ama Caspen? Sözde yalan söyleyemezdi, ama ihtiyaçlarına göre gerçeğı çarpıtabilirdi. Bunu daha önce birçok kez yaparken görmüştü.

Göğsünü bir şüphe deldi.

Caspen onu paylaşmayı *gerçekten* kabul etmiş miydi? Tem, Leo'ya Evelyn'i bulmasını emrettiğinden beri anlaşmalarıyla uğraşmak zorunda kalmamışlardı. Onu göndermiş olmasaydı, şu anda üçü çok farklı bir durumda olacaktı.

"Tem?" Babası düşüncelerini böldü. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Konuş benimle, çocuğum."

Söyleyebileceği binlerce şey vardı. Ama nedense, sadece biri kalbini kemiriyordu. "Sanırım bir hata yaptım," diye fısıldadı.

Daha fazlasını söyleyemedi. Kendisi bile bununla yüzleşemediği halde.

Kronos nazıkçe elini omzuna koydu. "Ne yanlış yaptığın önemli değil, Temperance. Kim olduğunu belirleyen, bunu nasıl düzeltmeyi seçtiğindir."

Leo'yu uzaklaştırarak sorunu çözmeye çalışmıştı. Bu onun çözümüydü ve korkunç bir çözümdü. Bu, gerçek sorunu çözmekten kaçınmak için yapılan bir girişimden ibaretti. Leo'ya olan sevgisi ortadan kalkmayacaktı. *Leo* uzaklaşsa bile bu sevginin solmayacağını bilmeliydi. Tem babasına güvenmek, Evelyn'in Leo ile birlikte olduğunu düşünmenin ona acı verdiğini, onların bağının çekiciliğine direnmenin onun için acı verici, hatta imkansız olduğunu söylemek istedi.

Sonraki sözleri, durduramadan ağzından döküldü. "Sence Leo hala beni seviyor mu?"

Kronos iç geçirdi. Bir an sonra, eli Tem'in çenesine dokundu. "Nasıl sevmez ki? Seni sevmek çok kolay."

Caspen, bu sözün doğru olduğunu hissettiren ilk kişiydi. *Caspen*, ilk aşkıydı. Yine de Leo'yu aklından çıkaramıyordu. Tem ne yaparsa yapsın, mağaralarda kaç kez seks yaparsa yapsın, Leo her zaman oradaydı, zihninin derinliklerinde, onu çağırıyordu.

"Bazen öyle hissetmiyorum," diye fısıldadı Tem.

Sempatı, Kronos'un yüzünü yumuşattı. "Seni sevenlerin bunu yapmak için zorlanmaya ihtiyacı yoktur."

Nedense, gözyaşları akmak üzereydi. Babası ona yaklaştı. "Etrafına bak, çocuğum. Yalnız değilsin."

Tam o sırada annesi mutfığa girdi. "Tem, akşam yemeğine kalacak mısın?" diye sordu, elleri bahçeden gelen kirlle kaplıydı.

"Hayır." Tem başını salladı.
Görmesi gereken biri vardı.

Üçüncü Bölüm

Horseman neredeyse boştu ve bu Tem'in işine geliyordu. Gabriel, boş bira bardaklarıyla çevrili, en sevdikleri masada oturuyordu. Onu gördüğü anda, bir parçası rahatladı.

"*Sevgili* Tem." O kabine otururken, Gabriel yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu güzel akşamda nasılsın?"

"Şikâyet edemem."

"Ben şikayet edebilirim. Yine içkilerin parasını benden alıyorlar." "Öyle yapmaları gerekir."

"Sevimliysen olmaz. Sevimliysen bedava içki içmen bir kural olmalı."

Tem gülümsedi. Onun iyi hali bulaşıcıydı, kalbini saran karanlığı aydınlatıyordu. Dügünden beri önemli bir konu hakkında konuşmamışlardı. Tem, onun konuşmaya hazır olana kadar bekleyeceğini biliyordu, sadece en iyi arkadaşının yapabileceği gibi onun sınırlarına saygı duyuyordu. Ama ikisi de Tem'in ona bir açıklama borçlu olduğunu biliyordu. Konuşmasını binlerce kez prova etmişti: Hybreed olduğunu nasıl açıklayacağını, Leo'ya yaptıklarını nasıl anlatacağını, en savunmasız yanlarını nasıl ortaya çıkaracağını. Korkudan ya da belki de utançtan bunu yapmaktan kaçınmıştı. Ama babasının sözleri aklından geçiyordu ve Tem bu fırtınayı tek başına atlatması gerekmediğini biliyordu. Gabriel onu her zaman sevmişti ve gerçeği bilmeye hakkı vardı.

"Gabriel," dedi sessizce. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gabriel kolunu onun omzuna attı. "Öyleyse, dinleyelim bakalım."

Tem dudağını ısırды. Gerçekten bunu yapacak mıydı? Ona güvenip, kendisinin en derin, en önemli kısmını açığa çıkarırsa, bu onların ilişkisini sonsuza dek değiştirebilirdi. Ama Tem, yalanla yaşamaya devam etmektense, bunun değişmesini tercih ediyordu.

Gabriel'e her şeyi anlattı.

Uzun zamandır sakladığı tüm sırları, gizlediği tüm günahları. Son birkaç hafta içinde olan her şey, bir sel gibi ağızından dökülerek Gabriel'in ayaklarının dibine düştü. Gabriel sessizce dinledi, kaşları hafifçe çatılmış, eli bira bardağını gevşekçe kavıyordu. Tem sonunda bitirdiğinde, gece çökmüş ve Horseman dolmaya başlamıştı. Gabriel gözlerine baktı. Gülümsedi.

"*Bu ne için?*" diye sordu Tem şaşkınlıkla. Gabriel dehşetle ya da en azından şokla tepki vermek yerine, ona geniş bir gülümsemeyle bakıyordu. Neredeyse gülmek üzereydi.

"Senin içinde olduğunu hep biliyordum."

"*Neyin içinde?*"

"Cesaret."

"Ama sen... şaşırmadın mı?"

"Hayır, canım. Şaşırmadım."

Tem ona boş boş baktı. "Yarı basilisk olduğuma şaşırmadın mı?" "Hayır."

"Ya da ritüeli yaptığım için mi?"

Gabriel'in gülümsemesi genişledi. "Hayır. Gerçi Caspen'in babasını becerdiğin için biraz kıskandım."

Kız onun koluna vurdu. "Ciddi ol, Gabriel."

"*Ciddiyim*, Tem. O ailenin gen havuzunu hayal edebiliyorum."

Bu ona bir tokat daha kazandırdı. Gabriel sadece birasına gülerek karşılık verdi.

"Sen..." Kelimeler ağızında düğümlendi. "İğrenmiyor musun? Ya da en azından... endişelenmiyor musun?" "*İğrenmek mi?*" Gabriel derin ve neşeli bir kahkaha attı. "Tem, canım."

Onu kendine yaklaştırdı ve dudaklarını yanağına bastırdı. "Senin tamamen sıkıcı olduğunu düşünmeye başlamıştım."

senin tamamen sıkıcı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu, bana az önce anlattıklarından çok daha fazla tiksindirirdi beni."

Tek bir cümle ile ruhu açıldı. Elbette Gabriel onu kabul etmişti; elbette Gabriel onu hala seviyordu. Aralarına hiçbir şey giremezdi, o o kadar kolay vazgeçen biri değildi. Onu sevmek için zorlanmaya ihtiyacı yoktu.

"Endişelenmek konusunda," diye devam etti.

"Endişelenmeli miyim?" Tem dudağını ısırdı.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Hmm." Başını eğerek onu düşündü. "İçimden bir ses, senin iyi olacağını söylüyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü sen sandığından çok daha yeteneklisin. Her zaman öyle oldun."

Tem bunu düşündü. Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildi.

"Beni şaşırtan şey," dedi Gabriel sessizce, yüzünde ciddi bir ifadeyle, "bunu bana şimdiye kadar söylememiş olman."

Tem iç geçirdi. Çok da uzun olmayan bir süre önce, tam da bu masada Gabriel'e her şeyi anlatmak üzereyken, Leo'nun ortaya çıkmasıyla işlerin beklenmedik bir hal aldığını hatırladı. Şimdi keşke işler farklı gelişseydi diye düşünüyordu. O gece Tem en yakın arkadaşına güvenip sırrını açığa vurmuş olsaydı ne olurdu? Sonrasında olan her şey çok daha kolay olurdu. Konuşacak birisi olsaydı, bu kadar çok kararı tek başına vermek zorunda kalmazdı.

"Korkuyordum, o yüzden bekledim," dedi dürüstçe.

"Neden?"

"Senin benim hakkımda ne düşüneceğinden." Bazen Tem, bir şeyi yüksek sesle söyleyene kadar onun doğru olduğunu bile bilmezdi ve bunu söylediği anda, bu korkunun ne kadar derin olduğunu fark etti.

"Tem." Gabriel ona doğru eğildi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Hiçbir şey senin hakkında kötü düşünmeme neden olamaz."

Gözleri doldu. "Ama ben kötü şeyler yaptım Gabriel. Gerçekten kötü şeyler."

"Verilen koşullarda elinden gelenin en iyisini yaptın." Sıcak ellerini Tem'in ellerinin üzerine koydu. "Herkesin yapabileceği tek şey budur."

Tem sadece başını salladı. Onun sabrını ve anlayışını hak etmiyordu. Ondan sakladığı onca şeyden sonra. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

Bir an için sadece birbirlerine baktılar. Tem, çok iyi tanıdığı yüzü inceledi ve Gabriel'in ne kadar güzelleştiğine hayran kaldı. Çocukluğundaki sırık gibi beceriksizliği çoktan geride kalmıştı. Artık bir erkek olmuştu ve Tem bunu bir şekilde kaçırmıştı.

Ona söylemesi gereken bir şey daha vardı. "Benimle arkadaş olmak riskli, Gabriel. Ben... senin incinmeni istemiyorum."

Onun sürprizine, Gabriel'in ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Ne kadar tehlikeli bir şeyden bahsediyoruz?"

Ona yarı yürekli bir itekleme yaptı. "*Ciddiyim*. Basilisklerin insanları taşla çevirebileceğini biliyorsun."

"Saçma."

"Ve onlar sürekli..."

Gabriel kaşlarını kaldırdı. "Sürekli ne yapıyorlar, Tem?"

Tem, o sabahki ziyafet salonunu hatırlayarak kızardı. "Sürekli seks yapıyorlar."

Gabriel'in yüzü sevinçle aydınlandı. "Öyle mi? Bana daha fazla anlat."

"Sürekli yapıyorlar. Güçlerini bu şekilde kazanıyorlar ve toplumlarında en üst sırada yer alanları bu şekilde belirliyorlar."

"Benim tarzım bir topluma benziyor."

"Kapa *çeneni*. Bu... müstehcen. Tek yaptıkları bu."

"Öyleyse" —yüzü daha da aydınlandı—"bana birini ayarlamalısın."

"Kesinlikle olmaz."

"Hadi ama Tem. Sonunda benim dayanıklılığım ile eşleşen birini bulabilirim. Son zamanlarda ahırdaki çocuklar işimi görmüyor."

"Bu şaka değil, Gabriel. Benim dünyam insanlar için güvenli değil. Senin oraya yaklaşmanı istemiyorum."

Onun uyarısına rağmen Gabriel hala gülümsüyordu. "Sen bütün gün seks partilerine katılırken ben kalede bulaşık yıkayarak zamanımı boşa harcıyorum, bu hiç adil değil. Beni de bir partiye götürmelisin."

"*Bu* mümkün değil." "Tem,

beni de götürmelisin."

"*Mağaralara* mı?"

"Evet. Mümkünse hemen." "Hayır,

Gabriel."

"Neden olmasın? Yılan seks partileri düzenleniyorsa, davet edilmemem kişisel bir hakaret olarak algılıyorum."

"*Yılan seks partisi* falan yok," diye tısladı.

"*Pah.*" Parmaklarını küçümseyerek salladı.

"Gabriel." Tem ellerini onun omuzlarına koydu. "Ben seks partilerine katılmıyorum ve katılsam bile sen orada güvende olmazsın. Ciddiyim. Dağın altında tehlikeli. Seni asla o duruma sokmam."

Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Her türlü durumda bulundum, Tem. Ve özellikle tehlikeli olanları çok sevdim."

Tem buna gözlerini devirdi.

"*Peki,*" dedi sonunda, burnunun ucuna dokunarak. "Şimdilik bu konuyu rafa kaldıralım. Ama bana söz ver: aramızda artık sır kalmayacak." Gabriel küçük parmağını Tem'in parmağına doladı ve öptü. Tem de aynısını yaptı. "Bundan sonra birbirimize her şeyi anlatacağız."

Tem gülümsedi. Bir kez olsun, tutmak istediğı bir sözdü bu. "Sır yok," diye kabul etti. "Bundan sonra."

Horseman'dan ayrıldıklarında sabah olmak üzereydi. Gabriel neşeyle el sallayarak ortadan kayboldu ve köşeyi dönüp kulübesine doğru giderken bir kilise ilahisi mırıldandı. Mağaralara dönerken Tem, babasının ona söylediğı şeyi düşündü: bazilisklerin bedenleri özgür ama kalpleri özgür değildi. Suçluluk duygusu midelerini sıkıştırdı. Sadece Tem gerçeğı biliyordu: Kalbi tamamen Caspen'e ait değildi. Leo'ya olan duyguları zamanla ya da başka bir şekilde yok olmayacaktı. Bunu sonsuza kadar sürdüremezdi. Yalan söyleyemezdi.

Gabriel'in söylediklerini de düşündü, ona olanlara hiç şaşırmadığını söylediğini. Bu nasıl olabilirdi? Tem, böyle bir habere kimsenin etkilenmeyeceğı bir dünyayı anlayamıyordu. Ama en azından bu, Gabriel'in ona bakış açısını gösteriyordu. Gabriel, onun şu anda yaşadığı hayatı hak ettiğini düşünüyordu. Belki de hak ediyordu.

Odasına vardığında, Caspen şöminenin yanındaıdı. Ona doğru yürüdü ve omzuna nazikçe dokundu. Ona tüm kalbini açmanın zamanı değildi. Ama Gabriel'e güvenmek, en azından en acil konuyu gündeme getirme cesaretini ona vermişti.

"Leo her pazar akşamı yemeğe kaleye gelmemizi istiyor."

Sözler o kadar hızlı çıkmıştı ki, onu duyup duymadığını merak etti. Tem, sözlerini söylerken gözlerini kapattı ve çarpışmaya hazırlandı. Uzun bir sessizlik oldu. "Neden bunu yapmamızı istiyor?" Caspen sakın görünüyordu. Ama zar zor.

"Bizim iyi geçinmemizi istiyor. Bu, krallıklarımızı birlikte nasıl yöneteceğimizi bulmamız için bir fırsat olacak."

Sessizlik. Tem gözlerini açtı.

Caspen kasıtlı olarak ateşe bakıyordu, titreyen alevler göz bebeklerinde yansıyor. "O naif."

Sözleri keskin ve sert çıkmıştı. Tem parmak uçlarıyla nazikçe Caspen'in çenesine dokundu ve yüzünü kendine doğru çekti. "Belki öyledir. Ama aynı zamanda umutlu da. Ben de öyle."

Yüzündeki ifade okunamazdı. Kendini tutuyor gibiydi.

Tem yine de devam etti. "Kan dökmeyi kaldırdı, Caspen. Ve ileride yapılacak tartışmalara basiliskleri de dahil etmek istiyor. Bu, Maximus'un yapmaya razı olduğundan daha fazlası."

Caspen uzun bir süre göz teması kurdu. Yavaş ve sürungen gibi gözlerini kırptı. Sonra, "Hâlâ yetmez," dedi.

Tem bunun yeterli olmadığını biliyordu. En azından, insanlar yüzyıllar boyunca basilisklere çektirdikleri acılar için tazminat ödenmeliydi. Akşam yemekleri sorunu ayrıntılı bir şekilde çözmeye yetmiyordu. Haftalık bir yemek, Leo'nun onlara sunabileceği en az şeydi. Ama yine de bir şey sunuyordu.

"O çabalıyor, Caspen," diye fısıldadı Tem. Zihninin derinliklerinde sakladığı düşüncelerin, parmağında hala takılı olan alyansın farkındaydı.

Caspen'in cevabı kısıydı: "Sonra karar veririm."

Tem iç geçirdi. Bu, umduğu cevap değildi. Ama o bu tonda konuştuğunda onunla tartışmak imkansızdı; o, dağ kadar sarsılmazdı. Onun hazır olmasını beklemekten başka seçeneği yoktu.

"Gel," dedi Caspen, diğer düşünceleri keserek. "Çiftleşme mevsimi geldi."

Tem bugünkü etkinliği tamamen unutmuştu. Hala ne olduğunu bilmiyordu ve sormaya da çok korkuyordu. Ama Caspen'i takip ederek koridora çıktı ve avluya giden basilisklerin akıntısına katıldı. Onlar vardıklarında avlu çoktan dolmuştu. Büyük dairesel oda tıklım tıklımdı; Tem'in bir yerde gördüğü en fazla basilisk sayısıydı. En son böyle bir kalabalık gördüğünde ritüel sırasında olmuştu ve o zaman sadece Drakon ok kılıfı vardı.

Tem, bu kadar çok çıplak bedeninin varlığına hala alışmaya çalışıyordu. Kendisinin sürekli çıplak olması da cabası. Birden fazla kez, içgüdüsel olarak kollarına veya yakasına uzandığını fark etti, ancak orada hiçbir şey olmadığını hatırladı.

Kalabalığa girerken Caspen'in yanında kaldı, sohbet eden ve... diğer faaliyetlerde bulunan basilisk kalabalığından kaçındı. Üst üste binen seslerin gürültüsü, basilisklerin sürekli bir topluluk içinde yaşadıklarını hatırlattı. Artık Tem'in zihni bile bir sığınak değildi. Burada mahremiyet yoktu, izolasyon yoktu. Nereye dönerse dönsün, Caspen kafasının içindeydi.

Olmak zorunda değilim.

Onun onu duyduğunu bilerek gülümsedi. *Kafamda olmanı seviyorum.*

Bunu duymak güzel. Ama yalnız kalmak istersen, sadece istemen yeter.

Tem'in kafasında sadece Caspen'in sesi yoktu. Avludan geçerken diğer basilisklerin konuşmalarından parçalar zihninde parladı: tartışmalar, aşk ilanları, zevkin coşkusuyla söylenen sözler. İkincisi, Tem'in sayabileceğinden daha fazla kez meydana geldi. Tam gözlerini kapatıp biraz nefes almak üzereyken, aniden bir erkek basilisk onlara yaklaştı.

O, Tem'e biraz tanıdık geliyordu, ama Tem onu tanıyamadan, ona doğru eğilip onu öpmek istedi. Tem, şaşkınlıkla geriye doğru sendeleyerek, duyulabilir bir çığlık attı. Basilisk hemen durdu ve Caspen'e soru dolu bir bakış attı.

"O henüz bizim geleneklerimize alışık değil," dedi. "Kötü bir niyeti yok. Bırakın alışsın."

Adam eğilip uzaklaştı.

"O da neydi öyle?" diye sordu Tem, adamın arkasından bakarak. "Endişelenecek bir şey yok. O sadece seni selamlıyordu." "Beni *selamlıyor muydu*?"

"Dudaklara öpücük, kraliçeyi selamlamanın uygun yoludur. Bu, konumunu onurlandırmanın bir yoludur."

Tem kaşlarını çatı. "Öyleyse neden başka kimse beni öpmeye çalışmadı?"

Caspen güldü. "Sadece konseyden bir üye sizinle doğrudan konuşmak istediğinde olur. Bizim için el sıkışmak gibidir."

Konsey toplantılarında olanları düşününce, Tem dudaklara öpücüğün el sıkışmakla eşdeğer olmasına hiç şaşırmadı. Artık adamın samimiyeti mantıklı geliyordu. Tem onu daha önce görmüştü... başı bacaklarının arasındayken. Bu anı onu utandırdı.

Neyse ki, avluda turlarına devam ederken kimse onu öpmeye çalışmadı. Gittikleri her yerde insanlar onlara yol veriyor, bazen eğiliyor, bazen de sadece bakıyorlardı. Birden fazla kez, basiliskler önlerinde yere çöküp, tam ortalarında seks yapmaya başladılar. Bu bir engel haline gelmeye başlamıştı; her seferinde etraflarından dolaşmak zorunda kalıyorlardı.

"Ne yapıyorlar?" Tem, üçüncü çift önlerinde seviştikten sonra sordu.

"Senin de onlara katılmanı umuyorlar."

"Ne? Neden bunu istesinler ki?" "Çünkü bu bir onur olur."

Tem ona baktı. "Bir onur mu?"

Caspen'in belinin alt kısmına koyduğu eli, omurgasını okşadı. "Sen toplumumuzdaki en yüksek rütbeli kadınsın. Bu saygıdeğer bir konum."

Tem burnunu kırıstırdı. Bu konuma layık olduğunu hiç hissetmiyordu.

Her zamanki gibi, Caspen onun aklını okudu. "Ayinden sağ çıktın, Tem. Kral sana kutsamasını verdi, benim ok kılıfım da öyle. Yerini hak ettin. Onlara katılmak istersen, bunu yapmakta özgürsün."

Tem buna inanamıyordu.

"Sen kralsın, aşkım. İstedğin zaman, istediğin herkese sahip olma hakkın var."

Kaşları yukarı kalktı. "*Hakım mı?*"

"Evet."

"Bu çok saçma."

Caspen eğlenerek küçük bir ses çıkardı. "Bir insan gibi tepki veriyorsun."

"Ben insanım."

"Sen *yarı* insansın, Tem. Basilisklerin aynı gelenekleri paylaşmadığını unutmamalısın."

"Ne gelenekleri?"

Caspen, ne söyleyeceğini düşünürcesine başını hafifçe yana eğdi. Sonunda, "Rıza" diye karar verdi.

Tem ona inanamayan bir ifadeyle baktı. Caspen hafifçe güldü.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ama ben öyle demiyorum." "O zaman ne diyorsun?"

"Önce izin almadan birbirimize dokunmamızın normal olduğunu söylüyorum. Aksi belirtilmedikçe rıza varsayılır."

Bu, insanların cinselliği ele alış biçimlerinin tam tersiydi. Basilisklerin farklı olduğunu biliyordu — kültürlerinin, onun hala alışmaya çalıştığı bir şekilde cinsellik etrafında döndüğünü biliyordu — ama rıza kavramının ona yabancı olduğunu varsayıyordu.

"Yani herkes benim istediğimi varsayacak mı..."

"Hayır." Caspen başını salladı. "Sen kraliçesin. Senin için durum farklı. Ve benim için de." "Nasıl yani?"

"Statümüz gereği, ilk adımı bizim atmamız beklenir. İstedığımız zaman, istediğimiz kişiyle birlikte olabiliriz. Sadece arzularımızı belirtmemiz yeterlidir, onlar da yerine getirilir."

"Ama bu *inanılmaz*."

"Belki senin için. Ama bizim için bu doğal ve işler her zaman böyle yürümüştür."

"Babanızın etrafta dolaşıp istediği herkesle yattığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Ve bu... izin verilen bir şey miydi?"

"Sadece izin verilmekle kalmıyor, onun tarafından seçilmek bir onur olarak görülüyordu."

Tem kollarını kavuşturdu. "Sen de öyle mi yapacaksın?" Caspen gülümsedi. "Hayır, yapmayacağım."

"Emin misin?"

"Çok eminim."

Tem kaşlarını çatı. İnsan tarafı Caspen'in başka biriyle yatmasını istemese de, en son istediği şey onun kendi kültürüne katılmasını engellemekti.

kendi kültürüne katılmasını engellemekti. Bu tür geleneklerin önünde engel olursa, onun kendisine kızması riskini göze alması gerekiyordu.

Caspen elini tuttu. "Sana daha önce de söyledim, Tem. İstediğim başka kimse yok."

Tem başını salladı. "Şimdi öyle diyorsun, ama sonunda başka birini isteyebilirsin. Sanırım ben yapamam..."

Dudaklarını Tem'in dudaklarına bastırdı. *Başka kimseyi istemeyeceğim. Ne şimdi ne de ileride.* Bu sözler, Tem'in duymaya ihtiyacı olan tam da buydu. Ama özellikle basilisklerin cinselliğe nasıl baktığını anlattığı için, bu sözlere inanması zordu.

Başka kimseyi istemiyorsan, neden benden de aynısını beklemiyorsun?

Öpücük derinleşti. *Çünkü sen benim dünyama yeni girdin, Tem. Senin için mümkün olan her şeyi deneyimlemene izin istiyorum.*

Ama eğer sen...

Ben yaşanacak her şeyi zaten yaşadım, Tem. Kimse seninle kıyaslanamaz.

Her şeyi deneyimledin mi?

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. *Her şeyi.*

Tem, Caspen'i bir erkekle hayal etti. Bu onu tahrik etti. Caspen gülümsedi ve Tem, Caspen'i bir erkekle hayal etmenin onu tahrik ederken, onu bir kadınla hayal etmenin neden korkutucu olduğunu merak etti. Kalbinde, bunun onu başka bir kadınla karşılaştıracağından korktuğu için olduğunu biliyordu. Ama kendisi ona, başka hiç kimsenin onunla kıyaslanamayacağını söylemişti. Belki de ona inanmaya başlamasının zamanı gelmişti.

Yürüyüşlerine devam ettiler.

Basilisklerin çoğu avlunun ortasında neşeyle kaynaşıyordu, ama birkaçı kenarda durmuş, kollarını kavuşturmuş, açıkça hoşnutsuz bir şekilde bakıyordu. Bir grup erkek Tem'e o kadar sert bakıyordu ki, Tem geri çekildi ve Caspen'e yapıştı.

"Onlar kim?" diye fısıldadı.

Caspen onun bakışını takip etti. Çenesi gerildi. "Onlar Senecalar."

"Neden bana öyle bakıyorlar?"

"Çünkü bir Drakon ile evlendin."

Tem, babasının *klanının, yani kendi klanının*, evliliğini onaylamayabileceğini anladı. Elbette, onun bir Seneca ile evlenmesini bekliyorlardı. Yine de, biraz dayanışma hoş olurdu. Tem zaten burada kendini yabancı hissediyordu; kendi klanının reddiyle yüzleşmek zordu.

"Seneca kabilesinin çoğu Rowe ile birlikte ayrılmayı seçti," diye devam etti Caspen. "Kalanlar ise hala bizim birliğimizden çekiniyorlar."

"Nereye gittiler?"

"Denize," dedi. "Basilisks oradan geldi." Birdenbire her şey yerine oturdu. *Deniz kokuyorsun.*

Caspen bunu ona uzun zaman önce söylemişti. Tem bunu önemsememiş, bunun herhangi bir önemi olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu yüzden mi annesinin şifonyerindeki tuz püskürmesi onu bu kadar çekmişti? Bu ona gerçek evini mi hatırlatmıştı? Büyüdüğü kulübeyi değil, ailesinin kökeninin olduğu yeri mi? Peki annesi bu tuz püskürmesini nasıl elde etmişti? Basilisklerin kökeninin olduğu yere gitmiş miydi? Tem bu düşünceyi derinlemesine araştırmak istiyordu, ama avlunun ortasına gelmişlerdi ve başka bir şey dikkatini dağıttı. Önlerinde, kirli beyaz mermerden yapılmış devasa, kademeli bir çeşme duruyordu. Kar beyazı sıvı, çeşmenin tepesinden fışkırıyor, parıldayan dalgalar halinde kademelerden aşağı akıyordu. Tem, buradan bile çeşmeden akan sıvının zenginliğini hissedebiliyordu. Beyaz altın gibi görünüyordu.

"O nedir?" diye sordu.

Caspen cevap veremedi, bir adam çeşmeye yaklaştı. Tamamen ereksiyon halindeydi ve Tem birden fark etti ki, kendini okşuyordu. Adam çeşmenin kenarına eğilip hala penisini okşarken, Tem şok içinde onu izledi. Bir süre sonra acı dolu bir iniltiyle işini bitirdi ve çeşmenin tabanına spermelerini boşalttı. Spermeleri, büyük bir girdap havuzunda diğer sıvılarla birleşti.

"Oh," dedi basitçe.

Caspen güldü. "Bu, özümüzden yapılan bir iksir."

Tem'in gözleri çeşmenin yanında dizili kadeh kulelerine kayd. Çeşmeye boşalan adam bir tanesini aldı ve en üst katmanın altına tuttu. Kadehi ağzına kadar doldurdu ve tek yudumda içti. Tem şoktan tepki veremedi, gözlerini bile kırpamadı. Adam kadehi tekrar doldurdu, sonra dönüp kalabalığın içinde kayboldu.

"Çeşme kendi başına bir amaca hizmet ediyor," diye devam etti Caspen, sanki olağanüstü bir şey olmamış gibi. "Bizim özümüzü

sarhoş edici bir maddeye dönüştürür."

"Sarhoş edici mi?"

"Evet."

Tem anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Yani... *sarhoş* olmak için mi içiyorsunuz?"

Şimdi çeşmeye ulaşmışlardı ve Caspen yanındaki kuleden bir kadeh aldı. "Evet, Tem. Sarhoş olmak için içiyoruz."

"Ama..." Şaşkınlığını ifade edecek kelimeler bulmaya çalıştı, ama bulamadı. "Seninkini sürekli yutuyorum ama hiç sarhoş olmadım" diyerek yetindi.

Caspen'in yüzünde sahiplenici bir gülümseme belirdi. "O farklı. Senin yuttuğun şey benim en saf, en ham halim. Bu ise" —kadehi akan suya daldırıp doldurdu—"çeşme tarafından dönüştürülmüş."

Tem, Caspen ile birlikte şarap içtiği onca zaman boyunca onun hiç sarhoş olduğunu görmediğini fark etti — alkol, insanları etkilediği gibi onu etkilemiyordu. Tem, basilisklerin sarhoş olmak için böyle bir maddeye ihtiyaç duymasının mantıklı olduğunu düşündü. Sonuçta, güçlerini seksten alıyorlardı. En saf haliyle doğrudan sperm enjeksiyonu, muhtemelen bu işi başaracak kadar güçlü tek şeydi.

Caspen kadehi dudaklarına götürdü ve içti.

Tem, göz bebeklerinin büyüdüğünü ve omuzlarından dumanların yükseldiğini izledi. Kan akıtmayı düşündü — simya yoluyla basilisk kanının tamamen başka bir şeye dönüştüğünü. Bu sihirli çeşme, Caspen'in pençeyi yaratmak için kullandığı sihirden gerçekten bu kadar farklı mıydı? Sadece bir süreç, daha fazlası değil. Bir dönüşüm.

"Denemek istiyorum," dedi Tem.

Caspen'in gözleri ona kaydı. Tereddüt etti.

"Bu çok güçlü. Henüz buna dayanacak kadar güçlü değilsin. Ben bile kendimi zorlamam gerekiyor."

Ama Tem o kadar kolay vazgeçmeyecekti. Bu, basilisk kültürünün önemli bir parçasıydı ve o da bu kültüre uyum sağlamaya çalışıyordu. Diğer basilisklerin yaptığı şeyleri yapmazsa asla uyum sağlayamayacaktı.

"Denemek istiyorum," diye tekrarladı.

Tem'in sürprizine, Caspen gülümsedi. "Ne kadar inatçısın."

Tem yanıt olarak elini uzattı. Caspen kadehi ona uzattı ve o da kadehi dudaklarına götürdü. İksirin hiçbir kokusu yoktu. Kadehin dibinde bir yudum kalmıştı ve Tem hiç tereddüt etmeden kadehi geriye eğdi ve iksiri boğazından aşağı döktü.

"Tem?" dedi Caspen. "Nasıl hissediyorsun?"

Tem onu zar zor duyabiliyordu; sanki duvarın arkasından konuşuyormuş gibi. Gabriel ile Horseman'da sarhoş olduğu onca zamana rağmen, bu on kat daha güçlüydü. Başını dönüyordu, görüşü bulanıklaşmıştı. Zaten sıcaktı, ama iksir onu daha da ısıttı — merkezi ağrımaya başlayınca yanakları hemen kızardı. Kendine dokunmadan ıslandığını biliyordu.

"Caspen," diye nefes nefese söyledi Tem, elini ona dokunmak için uzattı. O da yaklaştı.

"Ne oldu?"

"Şimdi."

Bir kalp atışı geçti. Sonra o, onun içine girdi.

Caspen penisini bacaklarının arasına kaydırduğu anda, Tem huzur hissetti. Aralarında her şey gerçekten bu kadar basitti, her zaman öyleydi. Bundan daha iyi bir şey yoktu, ona daha fazla netlik kazandıran başka bir şey yoktu. Caspen çeşmenin kenarına oturdu ve onu üstüne aldı. Basilisks izliyordu ama Tem onları görmezden geldi. Önemli olan tek şey Caspen ile bu anın tadını çıkarmaktı. Ona tüm dikkatini verdi ve karşılığında aynısını bekledi. Tem kalçalarını hareket ettirerek, tam da ihtiyacı olan hızda onun penisine sürtündü. Islaklığı yayılıyordu; bacaklarının her yerine bulaşmıştı. Caspen parmaklarını uyluklarına kaydırarak klitorisine bastırdı. Tem bunu yaparken inledi.

İksir, daha önce içtiği hiçbir alkole benzemiyordu; hiçbir şekilde karşılaştırılmazdı. Sanki tüm engelleri aynı anda ortadan kalkmış gibi, uyarılmış, şehvetli ve özgürdü.

Caspen. Bana bak.

Onun dikkatini çekmesini, onu o kadar derinden arzulamasını, başka hiçbir şey düşünmemesini istiyordu. Ona baktı, gözleri sonsuz siyah havuzlar gibiydi.

Tem.

O tamamen büyülenmişti; tek koklayabildiği, tek hissedebildiği oydu. Tem arkasına uzandı, parmaklarını uzatarak iksirin şelalesine daldırdı. Sıvı ılıktı; içgüdüsel olarak bunun vücut ısıyla aynı sıcaklıkta olduğunu biliyordu. Parmaklarını çektiğinde

parmakları damlıyordu. Diğer eliyle Caspen'in boynunu kavradı ve yüzünü kendine doğru çekti. Tem parmak uçlarıyla onun ağzını okşadı ve iksiri dudaklarına sürdü. Caspen'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sadece ona odaklanmıştı. Dilini parmaklarının üzerinde gezdirdi ve halkının özünü tattı.

Tem da tadını alabilmek için onu öptü.

Dilleri birbirine sürtündü, Tem'in kalçalarıyla belirlediği ritmi takip ederek. Tem, ondan alabileceğini bildiği şeyi elde etmek için çaresizce, olabildiğince hızlı bir şekilde kendini onun penisine doğru itti.

Ölümcül küçük engerek.

Tem artık *çok* yakındı.

Onu daha hızlı sürdü, panik noktasına kadar. Caspen'in elleri her yerindeydi — cildini kavıyor ve saçlarına dolanıyordu. Tek istediği daha fazlasıydı: daha fazla dokunma, daha fazla söz, daha fazla Caspen. Ondan asla doyamayacaktı —ne bu hayatta ne de sonraki hayatta.

Ben varım sana, Tem. Sen—

Tem onun boynunu sıktı. Başka bir kelime söylemeden boşaldı.

O da boşaldı, başını geriye atarak, Caspen'in vücudunun ona sunabileceği her şeyi emdi. Onu penisinden kaldırdığında, Tem nefes nefese kalmıştı. Bacaklarından ıslaklık akıyordu ve temizlemeye zahmet etmedi. Burada her şey aynıydı ve akşam bitmeden muhtemelen tekrar seks yapacağını biliyordu. Bir sonraki seks hemen köşedeyken, son seksin izlerini silmenin bir anlamı yoktu.

Birbirlerinin teriyle hala ıslak halde birlikte duruyorlardı.

"Etkileyici," dedi bir ses. "Ama oldukça hızlı. Dayanıklılığını mı kaybediyorsun, Caspenon?"

Tem dönüp onlara yaklaşan bir adam gördü. Adam neredeyse Caspen kadar uzundu ve aynı derecede heybetliydi. Yanında duran Caspen, aralarına girecek şekilde yer değiştirdi.

"Tem," dedi. "Kardeşim. Apollo."

Dördüncü Bölüm

Tem şimdi benzerliği gördü — Apollo da aynı koyu saçlara ve aynı güçlü çeneye sahipti. Caspen'den daha çok Bastian'a benziyordu. Babasının penisini miras almıştı: tabanı inanılmaz derecede kalındı. Tem bu manzarayı görünce kızardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Apollo elini tuttu, dudaklarına götürdü ve bileğinin arkasını öptü. Çok uzun süre orada kaldı ve bir sonraki sözlerini onun tenine fısıldadı. "Bu zevk tamamen benim, Temperance." Sesi karamel gibi yumuşaktı. Elini bıraktı ve Caspen'e baktı. "O çok güzel," dedi. "İyi iş çıkarmışsın."

"Onun güzelliği benim eserim değil."

Tem gözlerini kırptı. O ses tonunu tanıyordu, Leo'ya karşı kullandığı ses tonuydu.

Apollo'nun yakışıklı yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi. "Elbette," dedi rahat bir şekilde, Tem'e dönerek. "Alınma. Senin güzelliğin sana ait. Ve ne güzellik ama."

Tem, başka ne yapacağını bilmediği için başını salladı.

Sessizlik çöktü ve hiçbiri bu sessizliği bozmadı. Bunun yerine Tem, Caspen ve Apollo'nun birbirlerine bakarak zihinlerinde bir konuşma yaptıklarını izledi. Ne dediklerini duymaya çalıştı ama duyamadı. Caspen onu engelliyordu. Bu hiç de iyi değildi. Tem aklına gelen ilk şeyi söyledi:

"Bir eş mi arıyorsun?"

Kardeşler sonunda göz teması kurmayı bıraktılar ve ikisi de ona döndüler. "Neden bunu yapayım ki?" diye sordu Apollo.

"Casper bana çiftleşme mevsiminin bunun için olduğunu söyledi."

Apollo'nun dudaklarında yavaş, şehvetli bir gülümseme belirdi. "Ben eş aramıyorum." "Neden?"

"Eş istemiyorum." "O zaman ne istiyorsun?"

Nedense bu soru önemliymiş gibi geldi. Tem genel anlamda sormuştu, ama Apollo'nun gülümsemesinin derinleşmesi, sanki bambaşka bir şey sormuş gibi hissettirdi.

"Zevk," dedi basitçe.

Yine sessizlik. Yanında Caspen kıpırdadı ama hiçbir şey söylemedi. Tem, onun etkileşimlerini izleyerek nasıl sonuçlanacağını görmek istediği izlenimini edindi. Ne beklediğini tam olarak bilmiyordu. Apollo ona... dengesiz hissettiriyordu. Sanki her an düşecekmiş gibi.

"Eğer bir eş istemiyorsan, neden buradasın?"

"Buradayım çünkü çiftleşme mevsimi, halkımın sunabileceği her şeyi deneyimlemek için bir fırsat. Caspenon sana bunu söylemiştir."

Tem satır aralarını okuyabiliyordu: Apollo, mümkün olduğunca çok seks yapmak için burada olduğunu söylüyordu. "Bu yanlış görünüyor."

Apollo kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Ya biri sana karşı hisler beslemeye başlarsa?"

Başını eğdi. "O zaman onu nazikçe reddederim." "Ya sen birine karşı hisler beslersen?"

Caspen, onun şaşkınlığına rağmen güldü. O da şaşkınlıkla ona baktı. "Komik olan ne?"

"Kardeşim hisler besleyemez. O sadece aldatabilir. Manipüle eder ve yalan söyler."

"Basilisks'lerin yalan söyleyemediğini sanıyordum."

Caspen'in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Kardeşim bir yolunu bulur."

Sözlerinde o kadar sert bir ton vardı ki Tem neredeyse geri çekilecekti. Belli ki burada, onun anlamadığı bir geçmiş vardı. Ve Caspen'i tanıyorsa, ona asla anlatmayacaktı.

"Yalanlar aldatmacadır," dedi Apollo yumuşak bir sesle. "Ve sanırım benim her zaman dürüst olduğumu göreceksin." Bakışları Caspen'e kaydı. "Bazıları bunun bir kusur olduğunu söyleyebilir."

Tem bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Konuşma hızla onun anlayabileceğinin ötesine geçmişti ve o da konuşmanın bitmesini istiyordu. Bunu ifade edemedi, Apollo ona son bir kez uzun uzun baktı ve

ve veda etmeden ayrıldı. Tem, kaşlarını çatarak kardeşinin arkasından bakan Caspen'e baktı.

"Bu da neydi böyle?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"*Yani*, ikinizin nesi var? Aranız... iyi mi?" Caspen omuzlarını silkti. "Aramız kötü değil." "Benim sorduğum bu değildi."

"Aramız kötü değil," dedi Caspen, bu sefer daha sert bir tonla.

Tem ona bir bakış attı. Buna bir an bile inanmadı. Dilinin ucunda başka bir soru vardı: "Benimle flört mü ediyordu?"

Caspen iç geçirdi. Tem, o iç çekişte kardeşliğin yükünü ve birlikte yaşadıkları geçmişin ağırlığını duydu. "Öyleydi."

"Bunu yapmamalı."

"Seninle flört etmeye her hakkı var, Tem."

"Peki. Ben flört etmeyeceğim."

Caspen sonunda ona baktı. "Eğer yaparsan, sana engel olamam." Tem kaşlarını çatı. "Ciddi misin?"

O başını salladı. "Evet. Kardeşim sana karşı öncelik hakkına sahip." "Peki bu haklar tam olarak nelerdir?"

"Bunlar eski bir basilisk geleneği."

Tem gözlerini devirdi. İhtiyacı olan son şey, başka bir eski basilisk geleneğiydi. "Ama bu ne *anlama geliyor*?"

"Bu, eğer ben ölürsem, Apollo'ya senden önce kimseye değil, sana kur yapma hakkı verileceği anlamına geliyor. Benim yerime seninle evlenmesi beklenecek."

Tem inanamadan gözlerini kırptı. "Bu izin verilmemesi gereken bir şey gibi görünüyor." Caspen ona küçük bir gülümseme attı.

"Burada her şey izinlidir, Tem."

O anda Tem ritüeli hatırladı. Caspen'in babasıyla yatarak onun ok kılıfına layık olduğunu kanıtlamışken, kardeşlerin birbirlerinin ilişkilerine saygı duymalarını gerçekten bekliyor muydu?

"Kardeşinle asla evlenmem."

"Bu senin seçimin. Ama onun seninle yatmanı bekleyeceğini bilmelisin."

"Neden?"

Caspen'in dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Ben ölürsem ve o ilk haklarını kullanmak zorunda kalırsa, uyumluluğunuzu sağlamak için."

"Peki. Ölmen yasak."

Gülümseme genişledi. "Ölmek için çaba göstereceğim." "Ve ben kardeşinle yatmayacağım."

"Bu zorunlu değil, Tem. Sadece onun bunu bekleyeceğini söylüyorum."

"Benden hiçbir şey bekleyemez."

Gülümseme genişledi. "Bu senin seçimin," dedi tekrar. Sonra alnına bir öpücük kondurdu. "Ama sen ona yapmamasını söylemedikçe, seni takip edecek."

Tem başını salladı. "Benim için ona söyleyemez misin?"

"Bu senden gelmeli. Ancak o zaman saygı duyacaktır. Aksi takdirde, seni ondan uzak tutmaya çalıştığımı düşünecektir." "Ama sen beni ondan uzak tutmaya çalışıyorsun."

"Hayır." Caspen başını salladı. "Engellemiyorum. Şu anda onu istemediğini söylüyorsun, ama gelecekte fikrini değiştirebilirsin. Ve eğer değiştirirsen, sana engel olamam."

Tem, Caspen'in sözlerini kafasında düşündü. Caspen'in, basilisk geleneklerine bağlı kalmasını sevdiğini biliyordu. Ama Caspen'in, kardeşi ile yatmasının onun için hiçbir fark yaratmayacağını anlamakta çok zorlanıyordu. İlk hak kavramı ona tamamen yabancıydı. Sanki kardeşler birbirinin yerine geçebilecekmiş gibi görünüyordu.

"Tem," dedi Caspen nazikçe. "Bunun seni bunaltmasına izin verme. Öğrenmen gereken çok şey var."

Onun sözleri onu daha da kötü hissettirdi. Çünkü haklıydı. Öğrenmesi gereken çok şey vardı, o kadar çok ki Tem mutlaka yanlış yapacaktı. Sürekli bir korku içinde yaşıyordu, bir şeyi reddederek birini gücendireceğinden veya Caspen'i aşağılayacağından korkuyordu. Sanki birkaç gün içinde tamamen yeni bir dil öğrenmek gibiydi. Bu kadar çok bilgiyi işlemekten beyni ağrıyordu ve kendi vücudunda uyumsuz hissetmekten bıkmıştı.

Odalarımıza dönmek ister misiniz?

Tem, kaşlarını çatarak ona bakan Caspen'e baktı. Caspen onun için endişeleniyordu. Onun uyum sağlamasını istiyordu, ama Tem

yeterince hızlı uyum sağlamıyordu. Sonsuz sabrı olan Caspen bile, öğretmenlik yapmaktan kesinlikle yorulacaktı.

Sana öğretmek benim için sorun değil, Tem. Bu benim için bir yük değil.

Tabii ki öyle derdi. Ama öyle olsa bile, ona söylemezdi. Ve Tem, onun gizlice ondan bıkip bıkmadığını hep merak ederdi. Hatırlanması gereken binlerce şey vardı ve hepsini hatırlamanın imkânı yoktu. Tem bunalmıştı ve yorgundu. Ama aynı zamanda kararlıydı.

"Geri dönmek ister misin?" diye tekrar sordu, bu sefer sözleri onun yanağına fısıldayarak.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Kalmak istiyorum."

Gözlerindeki gurur parıltısını fark etti. "İyi." Öpüştüler. En azından bunu öğrenmesine gerek yoktu.

"Caspenon," diye bir ses yanlarında yankılandı. "Beni karınla tanıştırmayacak mısın? Yoksa bu onur sadece Apollo'ya mı ayrılmış?"

Onları izleyen bir adam görmek için birbirlerinden ayrıldılar. Tem'in gördüğü diğer erkek basilisklerin çoğunun savaşı gibi yapılı olmasının aksine, bu adam zayıf ve sıırım gibiydi. Ayrıca uzundu, boyu zayıflığını daha da vurguluyordu, sanki gerilmiş gibiydi.

"Tem," dedi Caspen. "En küçük kardeşim Damon."

Tem kaşlarını kaldırdı. Bu gece Caspen'in ailesinin bu kadar çok üyesiyle tanışacağına inanamıyordu.

"Oh," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Damon elini tutup öptü. Apollo'nun aksine, dudakları uzun süre kalmadı.

"Gerçekten çok güzel." Caspen'e başını eğdi. "O çok güzel."

Tem neredeyse gülecekti. Bu kardeşlerin başka iltifatları yok mu? "Sen de çok yakışıklısın," diye düşünmeden söyledi.

Damon sevinçle kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Ne kadar naziksin."

Bu doğruydı; Damon çok yakışıklıydı. Tem o anda ondan hoşlandığını karar verdi. Bu etkileşimin Caspen'i de memnun ettiğini anlayabilirdi; neredeyse gülümsüyordu.

"Kardeşim bu gece sana sorun çıkardı mı?" diye sordu Damon.

Tem, Caspen'e baktı. "Hayır. Henüz çıkarmadı."

"Caspenon'u kastetmedim," dedi Damon göz kırparak. "Sana sorun çıkarması muhtemel olanı kastettim."

Apollo'nun ünü onu önceden duyurmuştu.

"Hayır," dedi Tem tekrar. "Onunla başa çıkabilirim."

"Öyle mi?" Damon, Caspen'in omzuna vurdu. "Güçlü birini seçmişsin."

Caspen, gözleri gururla dolu olarak Tem'e baktı. "Gerçekten öyle."

Bunun üzerine Damon çekip gitti. Veda etmeden ayrılan ikinci basilisk oydu. Görünüşe göre veda etmek onların eski geleneklerinin bir parçası değildi.

O gider gitmez, Caspen dudaklarını bir kez daha Tem'in dudaklarına bastırdı. Öpücük derinleşmeye başlamışken, Caspen aniden geri çekildi ve sanki bir şey duymuş gibi omzunun üzerinden arkasına baktı. Birkaç erkek basilisk bir grup halinde toplanmış, onların yönüne bakıyor ve açıkça bir şey tartışıyorlardı.

"Caspen? Ne oldu?"

Cevap verirken hala onlara bakıyordu. "Muhalefet." Tem bunun ne anlama geldiğini sormadan, Caspen ona dönerek, "Bunu halletmem gerek. Uzun sürmez. Kendi başına idare edebilir misin?" dedi.

Tem'in boğazı endişeyle düğümlendi. Burada yapayalnızdı; Caspen onun tek can simidi idi. Ama ona sonsuza kadar tutunamazdı. Kendi başına idare edemezse, dağın altında bir geleceği yoktu. Bu yüzden "Evet" dedi.

Caspen, alnına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra arkasını dönüp erkeklerin olduğu gruba doğru yöneldi.

Tem, konuşacak birini, herhangi birini bulmak için odayı taradı. Beş saniye bile geçmeden biri karşısına çıktı. "Temperance," dedi kadın.

Tem, başka ne söyleyeceğini bilmediği için "Merhaba" dedi. Kadın alaycı bir şekilde gülümsedi. "*Merhaba* mı? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Demek küçük konuşmaları atlıyorlardı. Ne hoş. "Sana başka ne demeliyim?"

"Özür dileyerek başlayabilirsin."

"Ne için?"

"Burada olduğun için."

Tem kollarını kavuşturdu. "Benim de burada olma hakkım var, herkes gibi."

"Kendini özel sanma hatasına düşme," diye tersledi kadın. "Caspenon, ben dahil, dağın altındaki tüm kadınları yatağına attı."

Tem'in yanakları kızardı. İlk tepkisi utanmak, hatta kızmak oldu. Ama Caspen'in bu odadaki neredeyse herkesle yattığını zaten biliyordu. Bu kadın bu bilginin ona zarar vereceğini düşünüyorsa, yanılıyordu. Tem'in bir kısmı aslında bundan zevk alıyordu. Caspen herkesle birlikte olmuştu ve yine de onu seçmişti. Bu bir onurdu, Tem'in başarı listesine eklenecek bir övgüydü. Statüsünden gurur duyuyordu ve bu kadın ya da başka biri tarafından küçümsenmeyecekti.

"O kadınların hiçbiri onun için önemli değildi," dedi Tem. "Sen de dahil." "Tahttan çekilmelisin," diye tısladı kadın.

"*Tahttan çekilmek mi?*" Bu saçma bir fikirdi. Tem, bunu önerdiği için bile hakarete uğramış hissetti. Tahtta ve basilisk kültüründe yeni olduğu doğrudu. Ama bu yeri hak etmişti. Caspen de öyle demişti. "Tahttan çekileceğim gün, öleceğim gündür."

Kadın eğildi. "O zaman uzun bir ömür yaşamamanı umalım."

"Yeter, Evangeline."

Ses Adelaide'ye aitti. Kollarını kavuşturmuş, her zamanki gibi mükemmel görünümlü bir şekilde kalabalığın içinden çıktı. Kadının yüzünde keskin bir öfke belirdi, ama hemen ardından yerini inanamama duygusu aldı.

"Aklını mı kaçırdın, kardeşim?"

Bunu söylediği anda Tem, iki kadının ne kadar tedirgin edici derecede benzer olduğunu fark etti. Aynı asil omuzlara, aynı kusursuz saçlara sahiptiler. Bunu daha önce fark etmemiş olması şaşırtıcıydı.

"Temperance burada ve o bizim kraliçemiz," diye devam etti Adelaide. "Ona bağlılık borcumuz var."

Evangeline alaycı bir şekilde, "Asıl kraliçe sensin. Ona *hiçbir şey* borçlu değiliz," dedi. "Yeter," dedi Adelaide tekrar. Bu sefer Evangeline sadece ona döndü

topuklarını döndü ve ortadan kayboldu. Adelaide baktı
Tem'e Tem'e kız ifadesi

anlayışlıydı. "Kız kardeşim kızgın. Onun davranışları için özür dilerim." "Önemli değil."

"Sakin ol." Omzuna nazikçe dokundu. "Ciddiyim. Özür dilerim."

Tem, onun samimiyetinden ve fiziksel temasından çok etkilendi. Adelaide, Caspen ile birlikte olmanın ne demek olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Ne de olsa Tem'den önce onunla nişanlıydı. Tem bunu duyacak durumda olmasa da, onun özü çok anlamlıydı.

"Teşekkürler," dedi sessizce.

Adelaide elini indirdi. "Kraliçeliğin hakkında fikir sahibi olan tek kişinin o olmadığını göreceksin."

Tem, bazıları hâlâ ona bakan erkek grubuna baktı. "Onlar ne olacak?" diye sordu. "Benim hakkımda ne düşünüyorlar?"

Adelaide onun bakışını takip etti. "Onlar hiçbir kadının yönetici olmasını istemezler."

Tem'in aklına bir şey geldi ve cesareti kırılmadan önce sordu: "Hiç iki kraliçe oldu mu?"

"Evet."

"Peki iki kral?"

"Evet, ama o kadar sık değil."

"Neden?"

Adelaide ona küçük bir gülümseme attı. "Erkekler paylaşmazlar."

Tem de neredeyse gülümsüyordu. Bu kesinlikle doğrudu. Kadınlar zamanlarını, ilgilerini, sevgilerini paylaşmak için yetiştiriliyordu. Erkekler ise her şeyi kendilerine saklıyorlardı.

"Bu gece eğleniyor musun?" diye sordu Adelaide.

Ne soru ama. Bu gece zaten tuhaftı ve daha yeni başlamıştı. Tem, bu gecenin herhangi bir kısmının uzaktan bile olsa eğlenceli olup olmadığını bilmiyordu. "Bu... çok fazla."

"Çok mu?"

Tem omuz silkti. "Burada çok şey oluyor. Yetişemiyorum gibi hissediyorum." "Alışırısın," dedi Adelaide. "Biraz zaman alabilir."

Caspen de ona aynı şeyi söylemişti. Ama bu doğru muydu? "Her gece böyle mi?" Tem, avluda sevişen bedenlerin yığınlarına doğru eliyle işaret etti.

Adelaide gülümsedi. "Tam olarak değil. Bu çiftleşme mevsimi. Şu anda herkes özellikle... vahşi. Topluluğumuza katılmak için özellikle değişken bir zaman seçmişsin."

Tem iç geçirdi. Zamanlamayı hiç de kendisi seçmemişti. "Yani normalde böyle değiller mi?"

"Hayır," dedi Adelaide. "Değiller."

Bu onu biraz rahatlattı. Adelaide ona yaklaştı.

"Temperance," dedi sessizce. "Burada geçirdiğin zamanın kolay olmadığını tahmin edebiliyorum."

Tem burnunu çektirdi. Bu hafif bir ifadeydi.

"Eğer rehberliğe... ya da bir arkadaşına ihtiyacın olursa... ben buradayım."

Tem kaşlarını kaldırdı. Bir arkadaş mı? Adelaide, ona böyle bir şey teklif edecek son kişi olduğunu düşündüğü kişiydi. Tem, basilisk toplumunda arkadaşlık bulmayı beklemiyordu ve kesinlikle Adelaide'den beklemiyordu. Ama onun yaşadıklarını kim daha iyi anlayabilirdi ki? Adelaide bir zamanlar Caspen ile nişanlıydı. Adelaide bir Seneca'ydı ve onun çilesini derinden anlıyordu. Onunla arkadaşlık kurmaktan daha garip şeyler de vardı elbette. Tem, kendisine zeytin dalı uzatıldığını anlayacak kadar akıllı ve bunu kabul edecek kadar cesurdu. Başlangıçta Adelaide'yi düşman olarak görmüştü. Ama belki de bu hiç de doğru değildi. Belki de onlar müttefikti.

"Teşekkür ederim," dedi Tem, aniden utangaçlaşarak. Yardım kabul etmek onun için zordu, özellikle de Adelaide gibi birinden. Ama bunun için derin bir minnettarlık duyduğunu fark etti. Basiliskler genellikle lütuf göstermezlerdi. Adelaide nazik olmayı seçtiyse, Tem bunu memnuniyetle kabul ederdi.

"Tabii ki," dedi Adelaide.

Bir sessizlik oldu, ama rahatsız edici değildi. Bunun yerine, iki kadın birlikte durup eğlenceyi izlediler. Neredeyse herkes seks yapıyordu. Çoğunlukla çiftler halinde, ama bazen gruplar halinde. Tem ilk kez, özellikle yaşlı olanlar olmak üzere, tüm basilisk türlerini gördü. Tem, hiç bebek basilisk görmediğini ve onların nasıl doğduğunu bilmediğini fark etti.

"Burada çocuk var mı?" diye sordu Tem.

Adelaide gülümsedi. "Yok."

"Neden yok?"

"Onları burada yetiştirmiyoruz. Burası gençler için uygun değil."

Tem, önünde kıvranan çıplak bedenlere bakakaldı. Gerçekten de uygun değildi. "O zaman onları nerede yetiştiriyorsunuz?"

"Doğada. Basilisks olarak doğarlar ve reşit olduklarında insanlara dönüşürler. Asimile olabildiklerinde, kontrolünü kaybedip ateşkesi ihlal edeceklerinden endişe etmeden onları köylülerin yanına getirmek güvenlidir."

Bu, Tem'i çok etkiledi ve sorularının çoğuna cevap verdi. Ama bir sorusu daha vardı: "Basilisks ne zaman reşit olur?"

"Yüz yaşında."

Tem gözlerini kırptı. Caspen'in çok yaşlı olduğunu hep biliyordu, ama bir asırın *başlangıç noktası* olduğunu fark etmemişti. Şu anda çocukluk çağını çoktan geçmiş olmalıydı. Gözleri, sanki bir sonraki sorusunu önceden tahmin etmiş gibi gülümseyerek onu izleyen Adelaide'ye kaydı.

"Casper kaç yaşında?"

"Belki ona sorabilirsin." "Belki de soramam," diye mırıldandı Tem.

"Yaşımız konusunda utangaç değiliz, Temperance," diye gülerek omzuna tekrar hafifçe dokundu. "Ama Caspenon'u tanıyorum, sana kendisi söylemek isteyecektir."

Tem iç geçirdi. Buradaki herkesin yüz yaşın üzerinde olduğunu kafasına sokmak zordu. Hepsi çok... genç görünüyordu. Açıkça daha yaşlı olan, yüzleri sertleşmiş ve şakaklarında gri izler olan basiliskler bile güzeldi. İnsanlar yaşlandıkça soluyordu. Basiliskler ise tam tersini yapıyor gibiydi.

Kalabalığı biraz daha izlediler. Arada sırada, biri çeşmeye doğru yürüyerek kendini serbest bırakıyordu. Tem, kadınların ağlarına takılmış Apollo'yu gördü. Göz göze geldikleri anda, kız kızardı ve başka yere baktı.

"Apollo'yu tanıyor musun?" diye sordu Tem. "Casper'in kardeşi?"

Adelaide yerinden kıpırdadı ve ona baktı. "Tabii ki. Neden soruyorsun?"

"Casper benimle yatmaya çalışacağını söyledi."

Basilisk zarifçe gülümsedi. "Bu muhtemelen doğrudur."

"Peki. Ben bunu istemiyorum."

Adelaide'in gülümsemesi daha da genişledi. "Bu o kadar da kötü bir şey değil, Temperance," diye mırıldandı. "İki erkeğin ayaklarına kapanması."

Tem buna ne cevap vereceğini bilemedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Sonunda sessizlik uzadı ve Tem onu bozma ihtiyacı hissetti. "Senin ayaklarına kapanan

ayaklarına kapanan biri var mı?"

Adelaide ona sinsi bir bakış attı. "Her zaman."

Tem hemen canlandı. Adelaide, kralın oğlu Caspen ile nişanlıysa, bu kadar yüksek rütbeli birinden sonra ona uygun bir eş kim olabilir? "Kim?"

Adelaide eğildi. "Sır tutabilir misin?" Tem kaşlarını kaldırdı. "Evet."

Daha da yaklaştı ve Tem, sadece dedikoduların getirebileceği heyecanı hissetti. "Cypress son yedi gecedir benim yatağında yatıyor."

Adelaide odanın diğer ucunu işaret etti. Tem, onun bakışını takip ederek Caspen'in kız kardeşini gördü. İkisi de aynı koyu saç rengine ve aynı asil duruşa sahipti. O, Adelaide'e çok yakışan, çarpıcı bir kadındı. Tem, ikisinin birlikte ne kadar güzel göründüklerini hayal edebiliyordu.

"Neden bu bir sır? Burada her şeyin serbest olduğunu sanıyordum."

Adelaide omuz silkti ve dikleşti. "Erkekler meraklı yaratıklardır, Temperance. Onlar önemsiz ve aptaldırlar."

Tem burnunu çektirdi.

"Bu doğru, değil mi?"

"Tamamen doğru."

Adelaide de Tem'den çok daha zarif bir şekilde güldü. "Caspenon kız kardeşini korumaya çalışıyor, olması gerektiği gibi."

Tem kaşlarını çatı. "Kız kardeşi mi? İki kız kardeşi olduğunu sanıyordum." "Agnes öldü."

Adelaide bunu o kadar açık bir şekilde söyledi ki, Tem nasıl cevap vereceğini bilemedi. Konuyu zorlamak için doğru bir an gibi gelmedi, o yüzden yapmadı. Bunun yerine, Adelaide tekrar konuşana kadar bekledi:

"Ayrıca, bana tam olarak güvenmiyor."

Tem ona baktı. "Neden olmasın? Seninle evlenecekti."

Adelaide omuz silkti. "Evlilik güveni garanti etmez. Ben bir Seneca'yım. O bir Drakon. Bizler karşıt taraflardayız. Tedbirli davranmakta haklıydı."

Tem de bir Seneca'ydı. Caspen ona güveniyor muydu? "Sana... güvenilebilir miyim?" diye fısıldadı Tem.

Adelaide ona baktı. "Evet," dedi. "Güvenilebilirsin."

Nedense Tem ona inandı. Aklına başka bir soru geldi, sormaya neredeyse çok korktuğu bir soru. Ama yine de sordu. "Bana... kızgın mısın? Caspen'i... aldığım için?" Tem cümlesini "*senden*" ile bitirmek istedi ama vazgeçti.

Adelaide'in gülümsemesi onu şaşırttı. "Kalmak isteyen birini almak mümkün değildir."

Bu tipik bir basilisk cevabıydı — cevap olmaktan çok bilmece gibiydi. "Ama kızgın mısın?" diye tekrarladı Tem. Bilmek istiyordu.

Adelaide ona döndü ve nazikçe elini omzuna koydu. "Kızgın değilim, Temperance. Caspenon ve ben uyumlu değildik ve onun da aynı şeyi söyleyeceğini biliyorum. Geleceğimiz mutlu olmazdı. Sonuçtan memnunum."

Tem başını salladı. Kendini ölçülemeyecek kadar hafıflemiş hissediyordu.

"Ve onun seni bulmasına sevindim," dedi Adelaide sessizce. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Tem'in göğsünü keskin bir suçluluk duygusu deldi. Adelaide'e her şeyden çok inanmak istiyordu. Ama aynı zamanda basilisklerin kutsal saydığı tek kuralı da çiğniyordu; yapmaması gereken *tek şeyi* yapıyordu: başka birine karşı hisler besliyordu. Hâlâ Leo'yu seviyorsa, gerçekten Caspen ile birlikte olması mı gerekiyordu? Bunu sadece zaman gösterecekti.

Tem'in endişesine rağmen, Adelaide ile geçirdiği bu anın tadını çıkarıyordu. Kadınsı, eğlenceli ve hafif bir andı. Sanki Gabriel ile konuşuyormuş gibi

konuşuyormuş gibi, yeni bir sırdaşı bulmuş gibi. Dağın altında ilk kez, Tem kendini gerçekten güvende hissetti. Bu harika bir duyguydu ve o da tadını çıkardı.

"Başka ne bilmeliyim?" diye sordu, basilisklerin sırlarını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Hm," Adelaide gülümseyerek kalabalığa bakarak dedi. "Bir bakayım." Köşedeki bir grup kadını işaret etti. "Onlar kral avcıları."

"Bu ne demek?"

"Bu, ne pahasına olursa olsun Yılan Kralı'nın peşinden gidecekleri anlamına geliyor. Onunla bir kerede yatmak onların hayali."

Tem burnunu kırıştırdı. *Bu* asla olmayacaktı.

Yüzündeki ifadeyi gören Adelaide güldü. "Korkacak bir şey yok, Temperance."

Tem kadın grubuna baktı. Hepsi çok güzeldi. "Onlara nasıl direnebilir ki?"

"Caspenon çaresizleri sevmez."

Tem'in içinde zafer duygusu dolaştı. Kadınların kendilerini süsleyip kıkırdadıklarını izledi, hepsi de Caspen'in durduğu yere, hala erkek grubuyla konuşan yere bakıyorlardı. Bu manzara onda kıskançlık ve gururun tuhaf bir karışımını uyandırdı. Bir yanı heyecanlanmıştı. Bu kadar arzu edilen birinin onu seçmiş olması onu özel hissettiriyordu. Diğer yanı ise mantıksız bir şekilde öfkeliydi.

Adelaide bunu hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü "O yoldan sapmayacak" dedi.

Tem ona baktı. Duyguları gerçekten bu kadar açık mıydı? "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o sadece seni istiyor."

Yaşadıkları onca şeyden sonra bile, Tem buna inanmakta zorlanıyordu.

"Gücünü küçümseme, Temperance." "Ne demek istiyorsun?"

"Sen onun üzerinde herkesten daha fazla etkiye sahipsin." "Bazen öyle hissetmiyorum."

"Ama öyle. Hiç şüphesiz. Onu hiç böyle görmedim. Kimse görmedi."

"Benden önce nasıldı?" Adelaide gülümsedi. "Oldukça çekilmezdi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Egosu eşi benzeri görülmemişti."

Tem bunu tahmin edebiliyordu. Bastian gibi bir babası olan herkes mutlaka ona çekecekti.

"Onu evcilleştirdin," diye devam etti Adelaide. "Artık... daha dikkatli." "Neye dikkatli?"

"Hayatına."

Tem kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Adelaide saçlarını omuzlarının üzerine atarken bir süre sessizlik oldu.

"Sen gelmeden önce, yaşamak ya da ölmek onun için önemli değildi. Her zaman kavgaya ilk atılan oydu. Şimdi ise kendini tutuyor. Bunun senin için olduğunu biliyorum."

"Neden benim için çekiniyor?"

"Seni güvende tutmak istiyor, Temperance. Bunu görevi olarak görüyor."

Tem, sözlerini yavaşça sindirdi. Caspen'in başka bir versiyonunu, aceleci, dürtüsel ve pervasız birini hayal edemiyordu. Bunlar onun sahip olduğu özelliklerdi, Caspen'in değil. Tem, onun kendisinden önce bütün bir ömür yaşamış olduğu gerçeği karşısında bir kez daha şaşkına döndü; onun yetişkinliği büyük ölçüde Caspen tarafından şekillendirilmişken, Caspen'in yetişkinliği hiç de onun tarafından şekillendirilmemişti.

Sanki işaret almış gibi, Caspen o anda geri dönmeyi seçti.

Gözleri önce Tem'e, sonra Adelaide'ye kaydı, kaşları endişeyle çatıldı.

"Tem?" diye sordu, ona ulaşmadan önce.

"Ben iyiyim," dedi Tem önceden.

Caspen'in yüzü yumuşadı, ama çok az. Bir kez daha Adelaide'ye baktı ve gözlerini kısarak, "Eğer onun kafasını yalanlarla dolduruyorsan, ben..."

"Ben *iyiyim*, Caspen," diye ısrar etti Tem. "Sakinleşir misin? Adelaide ve ben artık arkadaşız."

Bu, Adelaide'den eğlenceli bir kahkaha, Caspen'den ise sıkıntılı bir homurtu aldı. Caspen dudaklarını büzdü ama konuyu daha fazla uzatmadı.

"Nasıl gitti..." Tem, konuştuğu erkek grubuna nasıl hitap edeceğini bilmiyordu. "Onlarla?"

Caspen iç geçirdi ve yüzü karardı. "Senekalar kızgın. Benim kendi adamlarımdan birini yoldan

çıkarıldığımı düşünüyorlar." "Senekalar beni...

kendilerinden biri olarak mı görüyorlar?"

"Evet," dedi Caspen. "Öyle görüyorlar."

Tem bunu anlayamıyordu. Rowe veya onunla ilişkili kimseyle hiçbir ilgisi olmak istemiyordu.

"Durumu daha da kötüleştiren şey, senin bir melez olman." "Anlamadım?"

O gülümsedi. "Demek istediğim, Hybreed statün seni değerli kılıyor. Ve Seneca olduğun için, sana bağlılık borcu olduğunu düşünüyorlar."

Tem burnunu kırıstırdı. Hiçbir zaman kendini önemli hissetmemişti, şimdi bir değer mi olmuştu?

"Senecalar, basilisk tarafının insan tarafından güç alabileceğini biliyorlar," diye devam etti Caspen. "Bir kez ustalaştığında, gücün... sınırsız olacak."

Tem gözlerini kırptı.

Sınırsız.

Tem'in kendisiyle ilgili olarak hiç duymadığı bir kelimeydi bu. Düğününde nasıl zirveye ulaşabildiğini hatırladı; o yenilmez hissi tekrar yaşamak için her şeyi yapacağını. Bu düşünceyle içindeki bir şey titredi.

"Sınırsız mı?"

"Evet."

"Bu ne anlama geliyor?"

Adelaide, izin istercesine Caspen'e baktı. "Söyle bana," diye bağırdı Tem.

"Söyle ona," dedi Caspen.

Adelaide konuşmadan önce bir an geçti. "Efsaneler doğruysa, bu Kora'yı kanalize edebileceğin anlamına gelir."

"Ne?"

Tem gözlerini kırptı. Basilisks, *Kora'yı kanalize* edebileceğini mi düşünüyordu? Bu saçma bir inançtı. Kora bir tanrıçaydı, Tem gibi önemsiz birisi aracılığıyla kanalize edilemezdi. Ellerine baktı. Her avucunda on iki çil vardı. Başparmakları hariç her parmağının altında üç tane. Tem parmaklarını büktü ve önceki hayatında bunu hak etmek için ne yaptığını merak etti.

"Böyle bir güç hayal bile edilemez, Tem," dedi Caspen. "Senekalar bunu çok istiyorlar." "Neden önemsiyorlar ki? İnsanlarla çiftleşmeyi desteklemediklerini sanıyordum." "Sen insan değilsin. Sen bir melezsın ve onlar seni onlardan aldığımı düşünüyorlar . Bunu affetmeyeceklerdir. Ben de affetmelerini beklemiyorum."

"Peki. Bu onların sorunu."

"Haklı olarak kızgınlar," dedi Adelaide. "Bastian seni kendi ok kılıfına karşı kullandı." Caspen'e baktı. "Bu onun hatasıydı."

Tem, ilk konsey toplantısını düşündü. Yılan Kral onu bir silah olarak tanıtmıştı. *We have a Hybreed*, Bastian had said. The

Bunun anlamı, *Drakons*'ların bir Hybreed'e sahip olduğuydu. Ama Drakons'lar ona hiç sahip olmamıştı. Onu sadece keşfetmişlerdi. Arada bir fark vardı.

"Ama Adelaide bir Seneca," dedi Tem. "Bu evliliğin, iki kabile arasında barış sağlamak için ayarlandığını söylemiştin. Ben bir Seneca'ysam ve biz evliyse, bu da barış sağlamaz mı?"

Caspen ona acı bir gülümseme attı. "Barış umudu, ben... Rowe'u cezalandırdığımda yok oldu."

Tem, Rowe'un penisinin olduğu yerde kalan parçalanmış et yığınının anısını hatırlayarak irkildi. Gerçekten de bir ceza.

"Peki bu ne anlama geliyor?"

İki basilisk önce birbirlerine, sonra Tem'e baktılar. Sonunda Caspen cevap verdi.

"Bu, Rowe'un misilleme yapmaya çalıştığı anlamına geliyor. O harekete geçtiğinde hazırlıklı olmalıyız."

Beşinci Bölüm

Tem, Rowe'un nasıl misilleme yapacağını merak etmeden önce, avluda bir mırıldanma yayıldı. Herkes, çeşmenin önüne büyük bir şilte yerleştirilirken dönüp baktı. Bu şilte, Tem ve Caspen'in ritüel için kullandıkları şilteye benziyordu ve Tem, bunun aynı şilte olup olmadığını kısa bir süre merak etti. Şilte yerleştirilir yerleştirilmez, kalabalıktan iki basilisk ortaya çıktı. Kadın uzundu, adam ise daha da uzundu. Tüm basiliskler gibi çarpıcıydılar ve yatağa ulaştıklarında, yanında durup beklediler. Kalabalık sessizleşti.

"Ne bekliyorlar?" diye fısıldadı Tem. Caspen'in dudakları kulağına eğildi. "Seni."

Tem'in kaşları kalktı. "*Beni mi?* Neden?"

"Evliliklerini kutsamanı bekliyorlar."

Tem, karşısındaki güzel basiliskleri görünce çoktan kızarmıştı. Caspen ona onlara katılmasını söyleyecek olsaydı, bunu kaldıramazdı. "Basilisklerin düğün yapmadığını söylemiştin."

"Yapmıyoruz."

"O zaman onların evliliğini nasıl kutsayacağım?"

"Onların evli çift olarak birleşmelerine şahit olacaksın."

Tem gözlerini kırptı. "Ne?"

"Sen Yılan Kraliçesi'sin, Tem."

Tem ona baktı. "Biraz daha ayrıntıya ihtiyacım var, Caspen."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Her çiftleşme mevsiminde, kan bağıyla evli olan tüm çiftler Yılan Kraliçesi'nin kutsamasını alma fırsatına sahip olurlar."

"Neden sadece kan bağıyla bağlı evlilikler?"

"Çünkü Kora'nın gözünde onlar kutsal kabul edilir."

"Bizimkini kim kutsuyor?"

"Kimse. Sen bir melezsın. Bu da kimsenin kutsamasına ihtiyacın olmadığı anlamına gelir."

Tem, yine böyle bir gücün olasılığını düşünerek içinden bir fısıltı duydu.

"Annem öldüğünde kutsamalar sona erdi," diye devam etti Caspen. "Şimdi tekrar bir kraliçemiz olduğu için, tekrar başlayabilirler."

Tem kaşlarını çattı. Caspen'in annesinin ne kadar zaman önce öldüğünü tam olarak bilmiyordu, ama sadece birkaç yıl önce olsa bile, o zamandan beri sadece bu çiftin kan bağıyla evlendiği inanılmaz geliyordu. Caspen kan bağıının nadir olduğunu söylemişti, ama Tem bunun *bu kadar* nadir olduğunu, yani kendisi ve Caspen gibi aynı şekilde birleşen başka bir çiftin daha olduğunu fark etmemişti.

Tem inanamadan başını salladı. "Başka biri yapamaz mı?" "Bu, kraliçeleri olarak senin görevin."

Görev kavramı Tem'e yabancı değildi. Çiftlik hayatındaki işlere ve yükümlülöklere alışkındı. Ama *bu* görevler ona tuhaf geliyordu. Şimdiye kadar üstlendiği en büyük sorumluluk tavukları beslemektir. Bir evliliği kutsamaya kesinlikle hazır değildi.

"Onların seks yapmasını izlemek benim görevim mi?" "Evet."

"Peki ya istemiyorsam?" "Sen... yapmak zorunda değilsin," dedi yavaşça.

Tem gözlerini kısarak, "Sana inanmıyorum," dedi.

Caspen iç geçirdi. "Zorunda olmadığın doğru. Ben dahil kimse seni zorlamayacak. Ama reddetmek akıllıca olmaz. Bunu bir hakaret olarak görecekler."

Elbette öyle algılanacaktı. İnsan tarafına doğrudan aykırı olan her gelenek, reddederse basiliskler için ölümcül bir hakaret sayılırdı. Burada tarafsızlık yoktu, ortada kalmanın bir yolu yoktu. Her zaman bir taraf seçmek zorundaydı.

"Öyle görünüyor" —Tem doğru kelimeyi aradı ve sonunda — "müdahaleci. Rahatsızlık vermiş olmayacak mıyım?"

Caspen başını salladı. "İnsanların cinsellik konusundaki düşüncelerini bir kenara bırakmalısın, Tem."

"Biliyorum. Ama yine de."

"Onlar senin onları izlemeni
istiyorlar." Ona bir bakış attı.

"Burada işler farklı yürür. Bunu biliyorsun."

Tem bunu biliyordu. "Bilmem gereken başka görevler var mı?"

Caspen'in ağzı seğirdi. "Aklıma gelen bir şey yok."

Tem gözlerini devirdi. *Elbette* daha fazlası vardı. Ve elbette, bunlar onu şaşırtacaktı. Ama dağ altındaki hayatının doğası böyleydi. Olağanüstü şeyleri bekler hale gelmişti. "Yani ben sadece... onları izleyeceğim? Ve bu şekilde onları kutsayacağım?"

Caspen aniden endişeli göründü. Tem'in midesi korkuyla doldu.

"Caspen," diye ısrar etti. "Onları *tam olarak* nasıl kutsayacağım?"

"Sadece onları izlemen yeterli. Ama aynı zamanda eğlenmen de gelenekseldir."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani... zevkine bakabilirsin demek." "Ne
zevkine bakacağım?"

Sonunda gerçek ortaya çıktı: "İstersen kendine dokunabilirsin."

Tem kızardı. Kendini tatmin ettiği onca seferde, iki kişinin seks yapmasını izlerken bunu hiç yapmamıştı. Çifti ilham kaynağı olarak *kullanma* kavramı Tem için tamamen yabancıydı.

Avlu hala sessizdi. Çift hala ona bakıyordu. *Herkes* ona bakıyordu. Tem aniden utangaçlaştı ve konuşmalarını zihnine taşıdı:

Anlamıyorum. Bu nasıl bir lütuf olabilir?

Teknik olarak, değil. Onları kutsamak için, onları görünce orgazm olmalısın.

NE?

Onayını göstermek içindir.

Tem buna bir cevap bile veremedi. Belki de cevap vermemek yeterliydi.

Neden herkes bu kadar *karışmak* zorundaydı? Caspen ile birlikte olmak için bütün bir ritüel gerektirmişti. Ve şimdi bu çift onun onayını istiyordu. Tem diğer tarafta, iktidar konumunda olsa bile, bu gelenekler onu şaşırtıyordu. Herkesin kişisel hayatlarına bu kadar karışması inanılmaz geliyordu. Tem böyle bir sorumluluğa layık olduğunu hiç hissetmiyordu. Ama

basilisklerin bir topluluk olduğunu da anlıyordu. Kararlarını birlikte veriyorlardı. Her şey bir grup çabası, bir grup projesiydi. Buna direnmenin bir anlamı yoktu, tıpkı burada olan diğer şeylere direnmenin bir anlamı olmadığı gibi.

Böylece Tem öne çıktı.

Hareket ettiği anda kalabalık onun için ikiye ayrıldı ve Caspen'in yanında çifte yaklaştı. Önce ona, sonra Caspen'e eğildiler. Tem ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden sadece başını sallayarak karşılık verdi. Çift gülümsedi. Sonra yatağa çıktılar. Bir an sonra öpüşüyorlardı.

Tem, gözünün ucuyla Caspen'in bir adım geri attığını gördü. Onun geri çekilmesini anladı. Bu onun göreviydi; onlar Caspen'in değil, Tem'in onayını istiyorlardı. Yine de, onun yanında kalmasını diledi. Burada tek başına, o kadar çok kişinin gözü üzerindeyken durmak son derece sinir bozucuydu.

Diz çökebilirsin, Tem. Ya da kendini rahat hissettiğin herhangi bir şey yapabilirsin.

Ama hiçbir şey rahat hissettirmiyordu. Her şey açık, çıplak ve herkesin gözü önünde gibiydi, sanki en savunmasız kısımları ortaya çıkmak üzereymiş gibi. Koridorda ya da ziyafet salonunda sıradan bir cinsel ilişkiye tanık olmak bir şeydi. Ama bunu bir metre uzaktan, sadece onun zevki için ve onun da kendini okşamasını bekleyerek görmek bambaşka bir şeydi. Bu çok samimi, çok kişisel bir şeydi. Geçen hafta basilisklerin seks yaptığını defalarca görmüş olsa da, hiçbiri böyle olmamıştı, hiçbiri onun onayını istememişti.

Kadının yüzü kızarmıştı. Tem de aynı şekilde hissediyordu: sıcak ve tahrik olmuş, sanki izlememesi gereken bir şeyi izliyormuş gibi. Caspen'in ona rahatsızlık vermediğini söylediğini hatırladı ve buna inanmaya çalıştı. Ama adam kadına girmeye başlar başlamaz, Tem gözlerini kapatmaktan kendini alamadı.

Gözlerini aç, Tem.

Yapamıyorum.

İzlemelisin.

İzleyemeyecek kadar gerginim.

Gergin olman için bir neden yok. Sen

öyle diyorsun.

Herkes öyle diyor.

Herkes benim onları izlediğimi izliyor. Yapamıyorum.

Empati ondan ona aktı. Anlıyorum. Ama kimse seni yargılamıyor.

Tem, *onları* yargıladığı gerçeğini hala kafasında sindirmeye çalışıyordu.
. *Sanki izinsiz girmişim gibi hissediyorum.*

Girmiyorsun.

Ya doğru yapamazsam?

Yapacak bir şey yok, sadece izlemek.

Ama bu doğru değildi. Ona, kendini tatmin etmesi gerektiğini, onları kutsamak için orgazm olması gerektiğini söylemişti. Onların evliliğini onaylaması doğrudan bu olaya bağlıydı ve eğer bu olmazsa, herkes onun başarısızlığını görecekti.

Bunu yapamam. Ben hiç kimseyim.

Sen onların kraliçesisin. Bir an geçti. Sonra: *Sen benim kraliçemsin.*

Caspen ona inanıyordu. Caspen onun bunu yapabileceğini biliyordu.

Tem. Aşkım. Gözlerini aç.

Tem gözlerini açtı.

Çift artık tamamen birbirine bağlanmıştı, her itişte birbirlerinin gözlerine hayranlıkla bakıyorlardı. Tem, kan bağlarını düşündü — nasıl sihirli, kırılmaz bir düzeyde birbirlerine bağlı olduklarını. Bu, Caspen ile paylaştığı bağın aynısıydı ve ölçülemeyecek kadar özeldi.

Sadece onları izle, Tem. Aşklarına tanık ol. Bu çok güzel.

Tem'in gerginliğine rağmen, bu çok güzeldi. Gerçekten, bundan daha güzel bir şey yoktu. Aşık iki insanın birbirlerine olan aşklarını ifade etmelerini izlemekten daha güzel ne olabilirdi? Bu, her gece Caspen ile yaptığı şeyden farklı değildi. Leo ile yaptığı şeyden farklı değildi. Seks güzeldi. Seks her şeydi.

Çift birbirlerine açıkça takıntılıydı; her fırsatta öpüşüyor, birbirlerinin yüzlerini okşuyor ve dudaklarını nazıkçe birbirine bastırıyorlardı. Tem, birbirlerine sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi baktıklarını gördü. Böyle bir bağlılığa tanık olmak alçakgönüllülük vericiydi. Tem, aniden, ritüel sırasında Caspen ile kendisinin de böyle görünüp görünmediğini merak etti.

Biz daha iyi görünürdük.

Tem gözlerini devirdi. Caspen hâlâ kafasının içindeydi, arkasında onu izliyordu. Sonunda, onun istikrarlı varlığının koruması altında Tem rahatladı. Hâlâ kendine dokunmamıştı, bulunduğu yerden bile kıpırdamamıştı

ama Caspen'in çok güzel ifade ettiği gibi, artık kendini *şımartmaya* hazır hissediyordu. Ve bunu buradan yapmayacaktı.

Çifti rahatsız etmemek için yavaşça öne çıktı ve yatağın kenarına diz çöktü. Bunu yaptığı anda, onaylayan bir dalga zihnini kapladı. Bu sadece Caspen'den gelmiyordu; Tem bunu her yerden hissediyordu — onu izleyen kalabalığın tamamı bunu yapmasını istiyordu. Onların açlığı şaşırtıcıydı.

İlk başta çekinerek kendine dokundu, sadece herkesin onu izlediğinin farkında olduğu için tereddüt etti. Tem daha önce de izlenmişti, ama bu ritüelden farklıydı. O zamanlar Bastian da işin içindeydi ve Caspen'in ona öğrettiği, yerine getirmesi gereken açık bir görevi vardı. Ama bu seferki daha belirsizdi. Bu sefer aranan onay kendisininindi.

Çift birbirine aşıktı ve Tem de aşıktı. Hareketlerini onlarınkiyle senkronize etti, nazik, hoşgörölü hareketlerle kendini okşadı, odada tek başına olduğunu hayal etti. Basilisk tarafı harekete geçmişti. Ama insan tarafı, çiftin *onun için seks yaptığıını* anlayamıyordu. Bunu çok fazla düşündüğünde, boğazı sıkışıyor ve kalbi hızlanıyordu. Dikkatini dağıtmak için kalabalığa göz gezdirdi. Sürpriz bir şekilde, birini buldu. Apollo.

Herkes çifti izliyordu. Ama Caspen'in kardeşi onu izliyordu.

Gözleri buluştuğunda, Apollo'nun zihni onunkine dokundu ve Tem geri çekilme dürtüsüyle mücadele etti. Onu içeri almadı. Alamazdı. Bunun yerine, onu dışarıda tutmak için Caspen'e karşı kullandığıyla aynı bariyeri kurdu. Onun bakışları bıçak gibi Tem'in içine saplandı, sıcak ve ısrarcı, yoğunluğunda acımasızdı. Kendine dokunmuyordu, kimse dokunmuyordu, bu hareket Yılan Kraliçesi'ne ayrılmıştı. Ama penisi sertti ve Tem düşünmeden gözlerini onun vücuduna kaydırarak ona baktı. Bastian'inkine çok benziyordu. Benzerlik inanılmazdı. Babası gibi, oğlu gibi.

Tem, şaşkınlıkla inleyerek boşaldı.

Bu an gerçekleştiğinde, kalabalık alkışlarla coştı. Caspen onu belinden kaldırıp döndürdü, sonra yere indirip dudaklarından öptü. Tem de ona karşılık verdi, gözlerini sıkıca kapatarak az önce gördüklerini unutmaya çalıştı.

Çift ışıl ışıl parlıyordu; Tem'in onayıyla çok mutlu oldukları belliydi. Sadece Tem gerçeği biliyordu: Çift onu hiç orgazma ulaştırmamıştı.

"şimdi ne olacak?" diye sordu, hala nefes nefese. Caspen gülümsedi. "şimdi kutlayacağız." Kutlama, elbette seks anlamına geliyordu.

Etraflarındaki herkes zaten bunu yapıyordu; kalabalık çiftler ve gruplar halinde ayrılıyor, bedenleri sonsuz bir cilt dalgasında birbirine karışıyordu. Caspen onu yatağa itti ve Tem bacaklarını onun etrafına doladı. Birçoğunun hala izlediğini biliyordu ve umursamadığını da biliyordu. Hatta bu noktada bunu tercih etmiş olabiliridi. Basilisk tarafı canlı ve iyiydi, kutsamasının çifte getirdiği ortak sevinçle doluydu.

Caspen bacaklarını ayırdı, ama o, Caspen içine girmeden önce onu durdurdu.

"Bekle," dedi Tem.

Caspen durakladı. "Ne oldu, Tem?"

"Ben..." diye başladı Tem. Ona baktı ve boğazı tıkanmış gibi hissetti.

Onun ifadesini görünce Caspen, yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını alnına bastırdı. "Konuş benimle," diye mırıldandı.

Nedense gözleri yaşlarla doldu. "Yeterince iyi miyim?" Caspen kaşlarını çattı. "Neyde yeterince iyi?"

"Bu konuda. Her konuda.

Senin için." Kaşlarını daha da çattı. "Benim için mi?"

"Evet. Bir gün hiç kimseyim, sonra birdenbire basilisklerin kraliçesi oluyorum. Bu... çok fazla."

"Tem." Caspen onu kendine çekti. "Korkacak bir şey yok. Harika gidiyorsun."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin? Yardım olmadan geçiş yapamıyorum. Ve o zaman bile zar zor..."

"Tem," diye onu yine keserek, alnını alnına dayadı. "Yeter."

O, altın rengi gözlerine bakarak, içindeki sevgiyi anlamaya çalıştı. "Nasıl her zaman benim en iyi yanlarımı görebiliyorsun?"

"Çünkü sen benim en iyimsin," dedi basitçe.

Onun sözleri onu şaşkına çevirdi. Yüzyıllar öncesinden gelen bir yaratığı *daha iyi hale* getirebileceğine inanmak imkansızdı.

"Sen yeterince iyiden de ötesin," diye fısıldadı Caspen, kızın yanağına. "Sen mükemmelsin."

Tem gülümsedi. Caspen de gülümsedi ve onu kendine çekti.

Hazır mısın?

Evet

Yüzünde kesin bir onay belirdi. Onun dudaklarına öptü.

Caspen acımasızca ona girdi ve o da onu gittikçe daha derine aldı. O haklıydı; gerçekten daha iyi görünüyorlardı. Tem, basilisklerin onları *kıskançlıkla* izlemelerinden bunu anladı, sanki onlar da öne çıkıp onlara katılmak istiyorlardı. Ama şimdilik, onlar sadece birbirlerine aittiler. Avluda gün ışığı yoktu; sonsuz uzuvlar, sıvılar ve çılgın nefeslerin karmaşasında ne kadar zaman geçtiğini bilmek imkansızdı. Zirveye ulaşmadan önce yatakta uzanmış, birbirlerinin kollarına sarılmış, etraflarında kutlama devam ediyordu.

"Hayatının böyle olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı onun tenine.

"Sen gelmeden önce bu kadar zevkli değildi."

Tem kıkırdadı. Basilisks'lere baktı. "Ne kadar sürecektir?" "Oldukça geç."

Yüzündeki ifadeyi gören Caspen, "İstersen ara verebiliriz," dedi.

Tem bunu kabul etmekten nefret ediyordu. Her şey çok fazlaydı — cesetler, inlemeler, hareketler. Caspen'in bunu kaldıramadığını düşünmesini istemiyordu. Ama gerçek şu ki, kaldıramıyordu.

Gel, Tem. Dinlenelim.

Elini beline koydu ve onu yataktan kaldırdı. Tem, Caspen'in mola vermeyi sevmediğini biliyordu. Ama onun kendisi için bunu yapmasını takdir etti ve onu avlunun kenarındaki sakin bir yere götürdü. Birlikte kaosu seyrettiler. Etraflarında basiliskler öpüşüyor, gülüyor ve sevişiyorlardı. Tem, Gabriel'in bunu ne kadar seveceğini düşünmeden edemedi.

"Caspen?"

"Evet, aşkım?" "Kaç yaşındasın?"

O sinirlendi. "Yaşımin konuyla ilgisi olduğunu sanmıyorum." "Benim için var."

"Senden daha yaşlıyım."

"Aslında bunu zaten tahmin etmiştim."

Cevap vermedi.

"Söyle bana."

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü öğrenmek için çok heveslisin."

Tem onu zorlayacak gücü yoktu. Bunun yerine konuşmayı zihinlerine taşıdı:

Adelaide'i

seviyorum.

Öyle mi?

Evet. O tam bir kız kızı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bu, senin yerine beni seçeceği anlamına

geliyor. Kollarını sıkılaştırdı. Onu kim

suçlayabilir ki? Ben de senin yerine onu

seçerdim.

Onun gülümsediğini hissetti. Bu

doğru mu? Evet.

Buna kırılmalı mıyım?

Bu ona bir iltifattır, sana bir hakaret değil.

Öyleyse, buna izin veririm.

İzin vermek sana kalmış değil. Ama bilmek güzel.

Alnına bir öpücük kondurdu.

Tem devam etti: Adelaide, benden önce dayanılmaz biri olduğunu

söyledi. Öyle mi? Ne kadar nazik.

Sevgiyle söyledi.

Bundan çok şüpheliyim.

Ayrıca egonun çok büyük

olduğunu da söyledi. Bu... doğru

olabilir.

Tem uykulu olmaya başlamıştı. Caspen bunu hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü "Kalmak zorunda değiliz" dedi.

"Emin misin?" En son istediği şey erken ayrılmaktı, özellikle de bu bir hakaret olarak algılanabilirse.

"Evet."

"Kimseyi gücendirmek istemiyorum."

"Bu gece tam tersini yaptın, Tem." Onun şakağına öpücük kondurdu. "İyi iş çıkardın. Hepsi memnun olacak."

Tem onun sözlerine gülümsedi. Aslında tek istediği buydu: basiliskleri memnun etmek, Caspen'i memnun etmek, kendini memnun etmek. Eğer basilisk kültüründe memnuniyet ön planda ise, bundan daha asil bir hedef ne olabilir ki?

Gitmeye hazırım.

Pekala. Gidelim.

Onu kollarının arasına aldı. Odalarına dönüp Tem yatağa yığıldığında, ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Uykuya dalmak istiyordu. Ama aklında bir şey vardı. "Caspen," dedi sessizce. "Annen nasıl öldü?"

Onu kollarında hareket ettirdi ama cevap vermedi.

Sessizlik uzadıkça Tem ona yaklaştı. "Onun hakkında hiç konuşmuyorsun. Neden?"

Caspen en son bir ölümle ilgili bilgi sakladığında, Rowe'un babasını öldürdüğünü öğrenmişti. Onun cevabını biraz endişeyle beklemesi gayet mantıklıydı. Caspen uzun süre sessiz kaldı. Tem onu beklemeyi alışkındı ve şimdi de öyle yaptı.

Sonunda cevap verdi. "Babam iktidara gelmeden hemen önce öldü." Sesi olgusal ve mesafeli idi.

Tem bu zamanlamanın önemini düşündü. "Ama *nasıl* öldü?"

Caspen iç geçirdi ve Tem, göğsünün keskin bir şekilde inip kalkışını izledi. "Babam onu öldürdü."

Tem dik oturdu. "*Ne?* Neden?"

Caspen de dik oturdu ve titreyen ateş ışığında birbirlerine baktılar. "Ona ihanet etti."

"Nasıl?"

"Başka biriyle yattı."

Tem kaşlarını çattı. "Ama basilisklerin seks yapmayı aldatma olarak görmediklerini sanıyordum."

"*Anlamsız* seksi aldatma olarak görmüyoruz. Ama annem yattığı basilisk'e aşıktı."

Tem'in babasının sözleri aniden aklına geldi: *İki kişiyi sevmek tehlikeli bir şeydir. Kendini hazırlamalısın.*

"Basilisks bedenleri konusunda özgür olabilirler, ama kalplerimiz özgür değildir," dedi Caspen sessizce, babasının ona söylediği sözleri tekrarlayarak. "Eğer biriyle kan bağıyla bağlıysan, bu, kalbini ona adadığın anlamına gelir. Babamdan başka birine aşık olarak, annem bu bağı ihanet etti. O kişiyle yatarak, bu bağı kopardı."

Tem'in içinden korkunç bir his yükseliyordu.

Caspen devam etti: "Onlar birlikte yattıklarında, o da intikam almak için annemi öldürdü." Tem şok içinde ona baktı.

"Ben kendim gördüm."

"Ama bunu nasıl yapabildi?"

"Başka seçeneği yoktu."

"Anlamıyorum."

Caspen, koluna dayanarak kendini kaldırdı ve ona baktı. Nedense, Tem'in içini bir korku kapladı. "Kan bağı kadar kutsal bir şey yoktur," diye devam etti Caspen. "Bu bizim en büyük inancımızdır. Kan bağları, gerçek aşkın onuruna, Kora adına yapılır. Bizden daha büyük bir büyüyle birbirlerine bağlanırlar."

Tem, Caspen'in ona kan bağını nasıl tarif ettiğini hatırladı: *Bu eski bir sihirdir ve geri döndürülemez.*

Korku daha da arttı.

"Kan bağı koparsa, bir lanet devreye girer." "Ne laneti?"

"İhanete uğrayan kişi, ihanet eden kişiyi öldürmek zorundadır. Babam annemi öldürmek istemiyordu. Ama yapmak zorundaydı. Kan bağı onu buna zorladı."

Tem hayretler içindeydi. Bu korkunç bir şeydi. Bunun Caspen'in ailesine ne yaptığını hayal bile edemiyordu. Bastian'a karşı ani bir sempati duydu ama bunu çabucak bastırdı. Böyle bir adama acımayacaktı.

"Babanız direnemedi mi?"

Caspen başını salladı. "Böyle bir büyüye direnmek imkansız. Kan bağı, ritüel ve diğer geleneklerimiz gibi Kora tarafından onaylanmıştır. Babam, kendisinden daha büyük bir büyüün esiri olmuştu."

"Ama annen ne olacağını biliyorsa, neden sevdiği başka bir adamla yattı?"

Caspen'in gülümsemesi onu şaşırttı. "Sen benimle yatmaya direnebilir miydin?"

Tem karşı koyamazdı. Ama Caspen, yatmaktan karşı koyması gereken kişi değildi.

Az önce ona anlattığı şey korkunçtu. Babasının annesini öldürmesinden daha kötü bir senaryo hayal edemiyordu. Ve bunu kendi gözleriyle görmek düşünülemezdi.

"Annen neden bunu sır olarak saklamadı?"

"O denedi. Ama sevgiliyle yattığı anda lanet tetiklendi. Lanet babama haber verdi."

Sıkışma. Tem'in hissettiği tek şey buydu. Göğsünü sıkıştırıyor, ciğerlerini sıkıyordu.

"Yalan söyleyemeyiz," diye fısıldadı Caspen. "Basilisks arasında sır yoktur."

"Ama bu seni *rahatsız* etmiyor mu?"

Caspen derin bir nefes aldı. "Tabii ki rahatsız ediyor, Tem. Bu, ailem için korkunç bir leke. Ama basilisk toplumunda, yanlış yapan annemdi. Babam sadece adaleti yerine getiriyordu."

"Ama bu..."

Bunun için gerçekten uygun bir kelime yoktu. Korkunçtu. Ve ürkütücüydü. Ve Tem'in durumuna, onun hoşuna gitmeyecek kadar yakındı.

"Sen... benim için... endişelenmiyor musun?"

Caspen ona baktı. "Neden senin için endişeleneyim ki?"

Tem rahatsız bir şekilde omuzlarını silkti. "Çünkü... olan biten her şey... ile..."

Nedense Leo'nun adını söylemeye dayanamıyordu. Caspen

küçümseyen bir kahkaha attı. "Hayır. Endişelenmiyorum."

O anda Caspen'in Leo'ya karşı tutumunu hatırladı; onu asla ismiyle çağırılmaz, sadece "insan prens" olarak bahsederdi; Leo'yu kendisiyle eşit görmezdi. Tem ve Caspen'in kan bağı vardı, Leo'nun asla sahip olamayacağı bir bağ. Caspen muhtemelen bunun Tem'in sadakatının yeterli kanıtı olduğunu düşünüyordu. Basilisklerin zihniyetini düşünürsek, bu bakış açısı anlaşılabilir bir şeydi. Ama yanlıştı.

"Ama neden?" Tem, kendini tutamadan sordu. "Çünkü onu gönderdin."

Bu doğrudu. Ama bu, ona olan aşkının bittiği anlamına gelmiyordu.

"Kan bağını kabul ettin," diye devam etti Caspen. "Bu, beni seçtiğin anlamına gelir."

Yine o cümle. *Beni seçtin.*

"Ama," dedi Tem dikkatlice, "ben ikinizi de seviyorum."

Bu, onu paylaşmaya karar verdikleri gece mağarada söylediği şeyin aynısıydı. Ama şimdi Tem, ikisinin de gerçekten kabul edip etmediğini merak ediyordu. Böyle bir anlaşma nasıl olurdu ki? Her iki krallığın da kraliçesi olamazdı. Bu, çözümü olmayan bir sorundu ve o da bildiği tek yolla, Leo'yu Evelyn'i bulmaya göndererek çözmüştü.

Caspen'in gözleri kısıldı. O, "*Beni seviyorsun*" dediğinde oda daha da soğumuş gibi geldi.

Tem onun bakışlarına zar zor dayanabiliyordu. Sanki ona bir emir veriyormuş gibi hissediyordu. Onu sevdiği doğrudu. Ama Leo'yu da seviyordu, Caspen için ne kadar anlaşılmaz olsa da. Söyleyecek başka bir şey yoktu, bu yüzden Tem hiçbir şey söylemedi. Ama gece geç saatlerde uyanık yatıyordu.

Tem, Leo ile yatarsa ne olurdu? Caspen onu öldürür müydü? Ailesi onu bunun için övür müydü? Boynundaki altın zinciri elledi. O zincir her zaman bir hediye gibi gelmişti, onu Caspen'e bağlayan bir şey. Ama şimdi bir çapa gibi geliyordu, anahtarı olmayan bir pranga. Tem, lanetin acımasızlığına inanamıyordu. Basilisk kültürünün ona öğrettiği her şeye aykırı gibiydi: her şey paylaşıldı.

Kalpler hariç her şey. Caspen'in annesi onun kalbine karşı koyamamıştı.

Tem direnebilir miydi?

Altıncı Bölüm

Mektup ertesi sabah geldi.

Caspen önce mektubu okudu, kaşlarını çatarak, sonra Tem'e uzattı.

Temperance Verus,

Bu akşam kalede akşam yemeğine katılmanız rica olunur. Sizin için bir araba gönderilecektir.

Eşinizi de getirin.

Caspen'e baktı, o kayıtsız görünüyordu. Ama kalbi hızla atıyordu.

Mektup sadece Tem'e hitaben yazılmıştı. Peki ya "kocasını"? Caspen'e hitap etmek için çok resmi bir yoldu bu. Ne Leo ne de Caspen birbirlerine isimleriyle ya da unvanlarıyla hitap edebiliyorlardı. Ama ne kadar kaçınırlarsa kaçınırlar, durumları değişmeyecekti. Ve bu akşam her şey yolunda giderse, bu, daha pek çok Pazar gecesi akşam yemeğinin ilki olacaktı.

"Gidecek misin?" diye sordu Tem.

Caspen onu dikkatle kontrol ettiği bir ifadeyle izliyordu. "Neden gideyim ki?"

"Çünkü bu barış için bir fırsat."

Caspen burun kıvırdı. Elbette aynı fikirde değildi. Ama hoşuna gitse de gitmese de bu doğrudu. İşbirliği ve uzlaşma, ilerlemenin tek yoluydu.

"Peki ben katılmazsam ne olacak?"

Tem buna nasıl cevap vereceğini gerçekten bilmiyordu. Caspen bu akşam yemeklerine katılmayı reddederse, Tem tek başına katılmak zorunda kalacaktı. Daha kötüsü olamazdı. "Lütfen, Caspen," diye fısıldadı. "Bunu tek başıma yapamam."

Uzun bir süre ona baktı. "Gideceğim," dedi sessizce. "Senin için." Sonra mektubu elinden aldı ve ateşin içine attı, tıpkı

Sıcak eli, Tem'in elini kapattı. "Gel," dedi. "Yapmamız gereken görevlerimiz var."

Sözleri tesadüf değildi. Tem, onun burada olmasının önemini vurguladığını biliyordu; görevlerinin köylüler değil, basiliskler olduğunu; söz konusu "*biz*"ın Leo değil, Caspen ve kendisi olduğunu. Tem'in bunu hatırlatılmasına gerek yoktu. Neyi seçtiğini biliyordu; hayatının artık ne anlama geldiğini biliyordu. Ama bu, yaşamayı kolaylaştırmıyordu.

Tem, parmaklarını Caspen'inkilere geçirdi ve onun kendisini geçitten geçip avluya doğru götürmesine izin verdi. Yolda birçok basilisk geçtiler, hepsi de çifte yol vermek için ayrıldılar. Caspen daha önce de güçlüydü, ama şimdi neredeyse bir tanrı gibiydi. Basilisks, yanlarından geçerken ona sessizce, saygıyla eğilerek selam verdiler. Tem, onların onun statüsüne ve dolayısıyla kendisinin statüsüne ne kadar saygı duyduklarını ilk elden gördü. Bir hafta önce, bu kadar çok gözün üzerinde olması onu rahatsız ederdi. Ama şimdi Tem bundan zevk alıyordu. Caspen gibi biriyle birlikte olmak, Yılan Kralı tarafından seçilmek bir onurdu.

Günü, çiftleşme sezonunun ikinci etkinliği için avlunun hazırlıklarını denetleyerek geçirdiler. Bu, bir düğünü düzenlemek, dekorasyonları seçmek ve yemekleri tatmak gibi bir şeydi. Caspen her zaman Tem'e danıştırdı, ancak bunun nedeni kendi fikri olmaması mıydı, yoksa Tem'in fikrine daha çok değer vermesi miydi, Tem bilmiyordu. Her halükarda, biri onlara tercihlerini sorduğunda, Caspen Tem'in cevap vermesini bekler, sonra "O ne isterse" derdi.

Ve böylece gün hızla geçti.

Akşam olduğunda, Tem'i endişe sarmıştı. Mağaradan birlikte çıktıklarında, neredeyse paniklemenin eşiğindeydi. Gece soğuktu ve Caspen bu sefer Tem'e uygun bir elbise bulmuş olsa da, ince kumaştan elbise içinde titriyor, elleri yumruk haline gelmişti. Caspen elini tuttu, parmaklarını gevşetip kendi parmaklarıyla nazikçe iç içe geçirdi. Duruma kararlı görünüyordu ve Tem'den çok daha sakin davranıyordu.

"Rahatlamalısın, Tem."

"Yapamıyorum."

"Elbette yapabilirsin. Başka bir şeye odaklan."

Ama odaklanacak başka bir şey yoktu. Akşamın yaklaşan olayları, onu boğacakmış gibi korkunç bir dalga halinde üzerine geliyordu.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Caspen omuzlarını hafifçe silktilti. "Gergin olacak bir şey yok."

Tem gözlerini devirdi. Bu, Caspen'in tipik bir cevabıydı, neden sorduğunu bile bilmiyordu. Tabii ki Caspen gergin değildi. Caspen çok yaşlıydı. Tem'in sadece hayal edebileceği şeyleri görmüş ve yaşamıştı ve bu noktada hiçbir şey onu sarsamazdı, bu bile. Ama Tem son derece etkilenmişti. Gergin ve çılgındı ve tek düşünebildiği şey, Evelyn ile ilk kez tanışmanın, onu Leo ile görmenin, ikisinin etkileşimini görmenin nasıl olacağıydı. Tem ne bekleyeceğini bilmiyordu. Evelyn ondan nefret eder miydi? Tem, öyle olursa bunu anlayabilirdi.

Ama Tem, Evelyn'den nefret eder miydi? Belki de asıl önemli soru buydu. Leo'yu mutlu eden birini gerçekten nefret etmesi imkansızdı. Sonuçta onu göndermesinin sebebi de buydu. Ama Tem, ikisinin birlikte olduğunu düşününce göğsünü sıkıştıran o donuk kıskançlığı görmezden gelemiyordu. Her ne kadar bu onun tercihi olsa da — ve doğru tercihti

— yine de içten içe bir pişmanlık hissetmekten kendini alamıyordu. Ya bu bir hataysa? Ya Evelyn ona uygun değilse? Ama bu olamazdı. Leo'nun aşklarından bahsederkenki halinden, Tem onun uygun olduğunu biliyordu. Ve Leo, Caspen'in onu sevdiği gibi, onu tamamen, safça ve rakipsiz bir şekilde sevecek birini hak ediyordu.

"Tem," dedi Caspen, arabaya binip kadife koltuğa yan yana otururken. "Rahatla."

"Yapamıyorum."

"Akşam yemeğinin tadını çıkarmaya çalışalım."

Daha imkansız bir şey olamazdı. Tem, bundan sonra olacıklardan hiç *hoşlanmayacaktı*. Evelyn ile tanışmaktan ve onu Leo ile birlikte görmekten hoşlanmayacaktı. Tem'in kendi yaşayacağını düşündüğü hayatı yaşayan kadını görmekten hoşlanmayacaktı. Hoşlanmayacaktı...

Caspen'in eli elbisesinin yırtmaçından içeri kaydı. Parmakları bacaklarının arasına daldı.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese

sordu. "Akşam yemeğinin tadını

çıkarmanı sağlıyorum."

Klitorisine dokunduğunda, başını geriye doğru eğerek inledi. "Hayır,

Tem," diye fısıldadı Caspen. "Ses çıkarma."

Tem dudağını ısırdı. Şoför hemen *oradaydı*, bölmenin hemen arkasında, onları duyabilecek kadar yakındaydı. Normalde Tem kimin duyduğunu umursamazdı. Ama en son istediği şey, akşam yemeğine giderken kocasıyla samimi olduğu haberinin kaleye, Leo'ya ulaşmasıydı. Bu, krallıkları arasındaki dostane ilişkileri teşvik edecek türden bir söylenti değildi. Bunun yerine Tem, Caspen'in parmakları daha derine inerken yüzünü Caspen'in omzuna gömdü ve çığlık atmamak için gömleğinin kumaşını ısırdı. Kulağına sürekli övgü sözleri fısıldanıyordu:

"Çok iyisin, Tem."

Yumuşak dokunuşlara eşlik eden
yumuşak sözler. "Benim için çok
mükemmel."

Caspen her zaman otoriterdi. Ama şimdi nazikti, dudakları onun tenine değiyordu, fısıltı gibi sözleri sadece ona aitti. Arabada geçirecekleri zaman sınırlıydı, ama Caspen acele etmiyordu. Onu yavaşça, şiirsel bir ritimle parmakladı, özenle ve dikkatle onun merkezini okşadı. Asla çok derine inmeden —onun çok yüksek sesle inlemesine asla izin vermedi.

Böyle dokunulmak, yaklaşan doruğa doğru çarpıcı bir yükseliş yaşamak, sadece muhteşem bir zevk hissetmek büyük bir zevkti. Tem, odalarına geri dönmelerini diledi. Onu öpüp, üzerine binip ikisini de doruğa ulaştırmak istedi. Araba, Tem'in ondan yapmasını istediği her şey için çok küçüktü. Yetenekleri bu dört duvarla sınırlıydı, parlaklıkları koşullar yüzünden sönmüştü. Tem'in istediği olsaydı, Caspen onu şoförün *önünde* becerirdi. Onun için önemli olan tek şey buydu: görülmek. *Algılanmak*. Bacaklarının arasında bir penis olmaktan daha açıklayıcı bir şey yoktu.

Caspen'in gözleri kararıyordu.

Tem gözlerine bakarak kendini sonsuz havuzlarda kaybetti, onlarda boğulmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Onun gücü, şu anda bile korkutucuydu. Yine de Tem, ona denk olup olamayacağını merak ediyordu. Bir şekilde, cazibesinin onunkiyile eşit olup olmadığını merak ediyordu. Sonuçta bunu başlatan oydu. Onu kendine çeken oydu.

"Caspen," diye fısıldadı.

Cevap olarak, boynuna öpücükler yağdırdı. Dişleri elbisesinin askısını buldu ve omzundan çekerek göğüslerini ortaya çıkardı. Ağzı aşağıya doğru indi ve hassas meme ucunu ağzına aldı. Tem dayanılmaz derecede sıcaktı. Onu *hemen* istiyordu, yoksa ölecekti.

Sabır.

Tem daha önce bir arabanın içinde işkence yapmıştı. İşkenceyi görmekle, birinin sınırlarını bilmesi ve onu bu sınırlara zorlaması, önündeki sert adamın merhametine kalmak tamamen farklıydı.

Caspen, Tem'in gözlerinde yaşlar oluşana kadar dişleriyle meme ucunu emdi. *Çok* sert emiyordu. Tem ağlamak üzereydi, ama ses çıkaramıyordu. Ona ses çıkarmamasını söylemişti ve o da sabırlı olacaktı; uslu duracaktı. Sonunda, Caspen onu bıraktı. Onu bıraktığı anda, diğer göğsüne geçti, bu geçiş o kadar hızlı oldu ki Tem şaşkınlık içinde bir çığlık attı. Uşak bunu duymuş muydu? Caspen duymuş muydu? Yaptığı şeye o kadar dalmıştı ki, artık umursuyor mu diye merak etti.

Tem onu gururlandırmak istiyordu, talimatlara uyabileceğini göstermek istiyordu. Ona itaat etmek hiç kolay olmamıştı. Ama şimdi kendini ona uyduruyor, arkasını kamburlaştırarak aralarındaki mesafeyi olabildiğince azaltıyordu. Caspen onu düşük bir homurtuyla ödüllendirdi. O da ona dokunabilseydi, parmaklarını onun penisine dolayabilseydi ve onun hoşuna giden şekilde okşayabilseydi, belki de onu hemen burada, şu anda elde edebilirdi.

Elini pantolonunun üzerine koydu, bacaklarının arasındaki şişkinliği sıktı.

Caspen geri çekildi. Kendini ondan uzak tutuyor, pes etmeyi reddediyordu.

Seni bir arabada sikmeyeceğim, Tem.

O, hoşnutsuzluğunu inleyerek ifade etti. Onun bunu ne kadar istediğini bilmiyor muydu? Ona ne isterse vermeye ne kadar açık ve hazır olduğunu bilmiyor muydu?

"Lütfen," diye fısıldadı, dudaklarını onun boynuna bastırarak. "Sadece biraz." "Sadece biraz ne, aşkım?"

"Beni biraz sik."

Caspen, parmaklarını daha derine sokmadan önce hafifçe güldü. "Hayır."

Tek söylediği buydu ve Tem, kararının kesin olduğunu biliyordu. Kendini ona, *bu duruma* teslim etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Hareketleri artık amaçlıydı, onu boşalmaya doğru çekiyordu.

"Caspen," diye inledi. Neredeyse oradaydı.

Ama Caspen'in parmakları yavaşlıyordu.

Caspen onu sikmeyecek olmakla kalmayıp, onun boşalmasına *da* izin vermeye niyetli değildi. Bu, onu en çok dikkatini dağıtan şeydi, onu olacıklardan başka bir şeye odaklanmaya zorlamanın tek yolu. Evelyn için endişelenmek yerine, *bu konuda* endişelenecekti: onu çaresiz kılan bitmek bilmeyen ihtiyaç. Tem bütün akşamı bunun için acı çekerek geçirecekti.

"*Caspen*," dedi, bu sefer azarlayarak. "*Sakın yapma*."

Buna karşılık Caspen parmaklarını daha da geri çekti. Tem hoşnutsuzlukla inleyerek onu kendine doğru çekti. Ama o sadece daha da geri çekildi ve alaycı bir şekilde elini ikisinin arasına kaldırdı, parmaklarında Evelyn'in ıslaklığı parlıyordu.

"Sabır," dedi yine.

Tem dudaklarını büzdü. Onun kendisine dokunmaya devam etmesini istiyordu. Yapmayacağını biliyor olsa da, *tek* istediği buydu. Ona karşı çok iyi, çok *mükemmel* davranmıştı ve ödülü bu muydu? Hiç adil değildi. Ama yapabileceği başka bir şey yoktu.

Ardından gelen sessizlikte, birbirlerini izlediler, zihinleri birbirine dolanmıştı. Caspen'in gözleri siyahtı, altın rengi tamamen kaybolmuştu. Tem, bu kadar dağınık ve aşık bir halde, birçok Pazar akşam yemeğinin ilkinde gireceklerine inanamıyordu.

Caspen'in parmakları yavaşça ona geri döndü. Ama yine de onun orgazm olmasına izin vermedi. Bunun yerine Tem, daha önce birçok kez hissettiği tanıdık bir hisse kapıldı. Kendi özünden oluşan bir pençe oluşurken inledi ve pençe yerine otururken keskin bir nefes aldı. Ucu onu sıkıca kavradı, hassas klitorisine bastırdı. Bir nabız geldi. Tem titreyerek gözlerini kapattı. Neredeyse orgazm olacaktı. Ama tam olarak değil.

Bir daha düşündüğünde, belki de akşam yemeğinin tadını çıkarabilirdi.

Caspen parmaklarını nazikçe çıkardı, dudaklarına götürdü ve yavaşça yalayıp temizledi. Bitirdiğinde, elbisesinin askılarını omuzlarına geri kaydırarak onu bir kez daha örttü. Sonra onu öptü. Tem parmaklarını saçlarına geçirerek onu kendine çekti. Ona çok ihtiyacı vardı. Çıplak, ham, tekrar tekrar. Ona binme isteği o kadar güçlüydü ki, kendini yine ona bastırırken buldu, bu sefer daha sert, onun pes etmesini istiyordu. Ama bu Caspen'di. O asla pes etmezdi.

Üstelik, varmışlardı.

El ele tutuşarak birlikte arabadan indiler, Tem hâlâ bir dakika önce tuttuğu parmakların

içinde olduğunu düşünmeye devam ediyordu. Ama kaleye girer girmez, seksle ilgili tüm düşünceler kayboldu. Caspen, tüm o altını görünce hemen sertleşti. Her yerdeydi — giriş holünün fayanslarına işlenmiş, duvar kağıdına boyanmıştı. Tem kaleye ilk geldiğinde, bir tavuk çiftliğinde geçirdiği bir ömürden sonra bu zenginlikten çok etkilenmişti. Şimdi ise bu zenginliklerin basilisklerin kanıyla yaratıldığını bildiği için korkunç buluyordu.

"Bu taraftan," dedi uşak. Onu koridorlardan geçerek, Tem'in Frisky Sixty'den önce beklediği aynı yemek odasına kadar takip ettiler. Tem, tüm kızların Leo için soyundukları kütüphaneye açılan kapıya bakmamaya çalıştı. O kapının diğer tarafında onu öptüğü anı, kum saatini son saniyeye kadar çevirmek için beklediği anı hatırlamamaya çalıştı.

Beni yanında tutacak mısın?

Bana izin verdiğin sürece.

"Tem." Caspen'in sesi onu anılarından kopardı. "Ne?"

"Bir içki ister misin?"

Bir uşak, ona şampanya tepsisi uzatıyordu.

"Hayır," dedi, boğazı kurumuş olmasına rağmen. "Şampanya istemiyorum." "O viski alacak," dedi Caspen.

Uşak başını salladı ve ortadan kayboldu.

Odanın ortasında dört sandalyeyle çevrili yuvarlak bir masa vardı. Tem, nasıl davranması gerektiğini bilemeden oturma düzenine bakakaldı. Masanın şekli onu şaşırtmıştı: sanki hiçbiri diğerlerinden daha önemli değilmiş gibi eşitliği ima ediyordu. O, akşamın bu şekilde geçmesini içtenlikle umuyordu. Tem, bir karar vermek yerine ayakta kalmayı tercih etti. Caspen çevresiyle ilgilenmiyor gibiydi, bakışları sadece ona odaklanmıştı ve ifadesi sakindi.

Rahatlamalısın, Tem.

Ama Tem rahatlayamıyordu. Bu, yapabileceği en son şeydi. Buradaydı, kalededi ve Evelyn ile tanışmak üzereydi. Hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı.

Cevap vermediğinde, Caspen elini sıktı.

Ben buradayım, Tem. Bana güven.

Onun sözleri üzerine minnettarlık duygusu içini kapladı. Caspen haklıydı; bu yüzden buradaydı. *Senin için gideceğim*, demişti. Tem, bunun onun için burada olduğu anlamına geldiğini anladı — onu desteklemek ve yanında olmak için, böylece bu durumla tek başına yüzleşmek zorunda kalmasın diye. Karşılık olarak elini sıktı.

Uşak Tem'in viskisini getirince, onu bir yudumda içti. Ateş dalgası göğsüne çarpmışken, "İyi akşamlar" sesini duydu.

Tem, sözlerin Leo tarafından söylendiğini bilmek için dönmesine gerek yoktu. Ama yine de döndü ve onu kapıda, uzun kollarını kavuşturmuş olarak gördü. Sanki kendini bir şeyden koruyormuş gibi kapalı görünüyordu. Belki de öyleydi.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Bakışları Caspen'e kaydı. "İkinize de."

Caspen cevap vermedi ve Tem sadece başını sallayabildi. Ciğerleri düzgün çalışmıyor gibiydi; nefes almak neredeyse imkansızdı. Yanında Caspen elini tekrar sıktı, ama Tem bunu neredeyse hissetmedi. Tek odaklanabildiği şey, Leo'nun arkasında beliren kişiydi.

Bal rengi koyu sarı saçlar. Yuvarlak, pembe yanaklar.

Evelyn yavaşça öne çıktı ve elini Leo'nun omzuna koydu. Beyaz elbisesi muhafazakârdı; teni hiç görünmüyordu. Daha iyi bir kelime bulamadığım için, masum görünüyordu. Tem'in tam zıttıydı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Evelyn, elini uzattı.

Tem, hareket edemeden eline bakakaldı.

Elini sık, Tem.

Ama Tem yapamadı. Elini sıkamak, durumu kabul etmek anlamına gelirdi ve bundan daha imkansız bir şey olamazdı. Elini sıkamak, nezakete boyun eğmek anlamına geliyordu. Tem daha kötüsünü hayal edemiyordu.

Sonunda ilk adımını atan Caspen oldu.

Hareketleri akıcıydı, Tem'in hissettiği endişe selinden hiçbir iz yoktu. Evelyn'in elini eline aldı, bir kez sıktı ve bıraktı. Evelyn bu hareketine irkildi. Bu manzarayı gören Tem'in endişesi yerini bir memnuniyet dalgasına bıraktı. Elbette Evelyn Caspen'den korkuyordu. Ondan korkması normaldi. Caspen muhtemelen Evelyn'in şahsen gördüğü, hatta dokunduğu ilk basilisk'ti. Evelyn Caspen'den korkuyorsa, bu Tem'den de korktuğu anlamına geliyordu. Bu düşünce ona cesaret verdi.

Caspen Evelyn'in elini bıraktığında, Tem öne çıktı. Evelyn'in yanına yaklaşıp, elini uzatırken gözlerinin içine baktı. Evelyn, elini kaldırıp Tem'in elini sıkarken ifadesini kontrol etme nezaketini gösterdi. Derileri temas ettiği anda, Tem geri çekilme dürtüsüyle mücadele etti. Evelyn'in eli, sanki hasta gibi mide bulandırıcı derecede soğuktu. Avuç içi balık gibi nemliydi ve Tem kusmak istedi. Bunun yerine, elini elbisesine silme içgüdüsüne direnerek, onu olabildiğince çabuk bıraktı.

Tek kelime bile konuşulmadı; Tem denese bile konuşamazdı.

Bundan sonra ne olacağını biliyordu, Leo'nun ona yaklaşmak üzere olduğunu biliyordu. Ama ona bakmaya cesaret edemiyordu, gözlerini kaldırıp onunla göz göze gelemiyordu bile. Onu en son gördüğünde, evliliklerinin feshedildiği, zindan kapısında ellerinin birbirine değdiği zamandı. Tekrar dokunacaklar mıydı? Evelyn'in az önce yaptığı gibi, elini sıkmaya çalışacak mıydı? Son seferinde Tem, içinde sarsıcı bir şey hissetmişti — o kadar büyük bir değişimdi ki, şimdi bunu düşünmeye cesaret edemiyordu. Caspen'in önünde böyle bir duygu yaşayamazdı. Caspen, yüzündeki her şeyi anlayacaktı. Tem'in sürprizine, Leo ona uzanmadı. Bunun yerine başını eğdi ve "Tem" dedi.

Nasıl cevap vereceğine karar veremeden, Leo doğruldu ve elini Caspen'e uzattı.

"Caspen."

Tem, Caspen'in onu görmezden geleceğini ya da belki de kafasını koparacağını düşünmüştü. Ama Caspen, Leo'nun elini sıktı ve yüzünde ürkütücü bir sakinlik vardı. Zihni ona kapalıydı; Tem, onun ne düşündüğünü anlayamıyordu. Onun ne hissettiğini bilmek istediği bir an varsa, o da şimdiki andı. Nasıl bu kadar sakin olabilirdi? Üçü en son bir araya geldiklerinde, Caspen Tem ve Leo'nun başlarını birbirine yaklaştırmış, Tem onu öperken öpüşebilmelerini sağlamıştı. Şimdi durumları daha farklı olamazdı. Çok kısa bir sürede çok şey değişmişti.

İki adam ellerini indirdi.

Utanç verici bir sessizlik oldu, Tem ve Leo birbirlerine baktılar. Tem, onu birkaç gün önce gördüğünde olduğu gibi görünüyordu: yorgun, sanki yeterince uyumamış gibi. Tem, uyumak yerine ne yaptığını hayal etmeye cesaret edemedi. Evelyn'e, bir zamanlar Tem'e söylediği gibi, sikiinin üzerinde hareketsiz durmasını mı söylüyordu? Ellerini Evelyn'in kalçalarına koyup, ona bakabilmek için onu yerinde tutuyor muydu? Acaba...

"Yiyelim mi?" Evelyn sessizliği bozdu.

Cevap olarak, Caspen kolunu Tem'in omzuna doladı. Ona dokunmasına alışkındı, ama bu seferki farklıydı. Sanki onu koruyormuş gibi, onu bir arada tutuyormuş gibi, kırılmamasını sağlıyormuş gibi. Onu masaya doğru yönlendirdi, bir sandalye çekti ve o oturmadan önce onun oturmasını bekledi. Tem, Leo'nun tam karşısında oturuyordu ve Leo'nun Evelyn'in yanağına dudaklarını bastırmasını mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Zihninde engelsiz bir öfke dalgası yükseldi. Bir an sonra, bunu kendisinin seçtiğini hatırlayarak öfkesi yatıştı. *Leo'ya bunu yapmasını emretmişti.*

Tem, Leo'ya baktı. Leo da ona baktı, yüzünde açık ve istekli bir ifade vardı. Boynundaki damar atıyordu. Evelyn hemen yanında otururken ona nasıl öyle bakabilirdi? Ama Tem de bakıyordu. Ancak onun durumu farklıydı; *Caspen* farklıydı. Onun onu seçtiğini biliyordu. Önemli olanın sadece bu olduğunu biliyordu.

Leo'nun parmağı şarap kadehinin sapını yavaşça izliyordu. Yukarı, sonra aşağı, sonra tekrar yukarı. Tem bu hareketi izledi ve bunun cildine değdiğinde nasıl bir his olacağını hayal etti. Onu kızdırmak için bilerek mi yapıyordu? Eğer öyleyse, işe yarıyordu. Evelyn farkında bile değildi. Dikkatlice kollarını düzeltiyor, yemeğe hazırlanıyordu.

Tam da uşak yemeklerini önlerine koyarken, ilk nabız geldi.

Yedinci Bölüm

Tem şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Leo'nun gözleri hemen kısıldı. Tem inlemek istedi. Ama ses çıkaramadı, bir milim bile kıpırdayamadı. O ve Caspen dışında kimse, şu anda bu yemek masasında bacaklarının arasında neler olduğunu bilmiyordu. Nabızı yavaşça hızlandı, vücudunu sıcaklıkla kapladı ve yanaklarını kızarttı. Göğüs uçları sertleşmişti ve elbisesine değen hissi, zihnini çılgına çevirmeye yetmişti. Tem çıplak olmak istiyordu. Kendisini rahatlatabilecek herhangi biriyle sevişmek istiyordu.

Leo neler olduğunu biliyor muydu? Onu daha önce tahrik olmuş halde görmüştü; nasıl görüldüğünü biliyordu, işaretleri tanıyabilirdi. Ya da belki de onun bu yönünü unutmuştu, evlilikleri kadar çabuk göz ardı etmişti. Zaten önemi yoktu. Nabız hızlanmaya devam etti. Tem, daha önce hiç yaşamadığı bir ritme ulaştığında sessizce bir çığlık attı. Neredeyse *titriyordu*. Klitorisinde daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti ve kalçalarını sandalyeye vurma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, neredeyse bayılacaktı. Tem, viski bardağına uzandı, ama boş olduğunu fark etti. Dikkatini başka bir şeye vermesi gerekiyordu ve Caspen yardımcı olmuyordu.

Düşünmeden, "Evelyn" dedi.

Sesi keskin çıkmıştı, olması gerekenden çok daha keskin.

Evelyn'in yuvarlak gözleri ona baktığında daha da yuvarlaklaştı. "Evet?"

"Geri döndüğüne memnun musun?"

Bu, anlam yüklü bir soruydu. Ama Tem umursamadı. Bacaklarının arasındaki sıcak, ağırlı nabızlardan başka bir şeye odaklanması gerekiyordu. Ve içinden bir ses, Evelyn'in geri dönmesinin tek nedeninin Tem olduğunu Leo'ya hatırlatmak istiyordu.

"Tabii ki." Evelyn, Leo'nun kolunu sıktı. "Birbirimizi yeniden bulduğumuz için çok şanslıyız."

Bir başka atım. Bu sefer daha güçlüydü.

Leo onu izliyordu, ama o bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Aslında, onun kendisini izlemesini *istiyordu*. Onun neler olduğunu bildiğini, tıpkı onun onu hayal ettiği gibi onu çıplak hayal ettiğini düşünmek onu daha da tahrik ediyordu.

"O zaman neden gittin?" Korkunç bir sessizlik çöktü. Kalpler durdu.

Hatta uşak bile hareketinin ortasında donakaldı, kolu Leo'ya başka bir şarap kadehi uzatmak için garip bir şekilde uzanmış haldeydi.

Evelyn'in yüzü hoş olmayan bir ifadeye büründü. Sadece Tem'e bakan Leo'ya baktı. Sonra, "Gitmek istemedim," dedi.

Yalan söylüyor.

Tem'in başı Caspen'e doğru döndü. Sanki oldukça sıkıcı bir gerçeği belirtir gibi, gayet rahat bir şekilde söyledi. Ama bu gerçek Tem için her şey demektir.

Nereden biliyorsun?

Cevap vermedi. Belki de ilgisi çoktan azalmıştı. Ama Tem'in ilgisi çok artmıştı, bu yüzden bir kez daha sordu: "O zaman neden gittin?"

Aynı soruyu birkaç saniye sonra tekrarlamak kabalıktı. Ama Evelyn hala cevap vermemişti. "Ben... yanlış bilgilendirilmişim."

Tem gözlerini kırptı. Leo da öyle. "Bu ne anlama geliyor?"

Yanında, Caspen'in eli dizine dokundu. Tem onun ne demek istediğini biliyordu: *Rahatla*. Ama çok uzun zamandır merak ettiği bir sorunun cevabını almak üzereydi ve bu konuda rahat olamazdı.

"Leo ve benim birlikte kaçmamız gereken sabah, bir mektup aldım."

Tem dikleşti. Caspen'in eli sıkılaştı. "Ne tür bir mektup?" Evelyn Leo'ya döndü. "Ona söylemedin mi?"

Tem de Leo'ya döndü. "Neyi söylemedin?"

Hassas bir sessizlik çöktü. Leo'nun çenesi seğirdi. Cevap vermediğinde Evelyn, "Leo bana artık benimle olmak istemediğini söyleyen bir mektup yazdı." dedi.

Tem artık gerçekten kafası karışmıştı. Bildiği kadarıyla, Leo ayrılımları gereken sabah kilisenin arkasındaki mezarlıkta Evelyn'i beklemişti. Evelyn gelmeyince, kalbi kırılan Leo olmuştu. Bunların hepsi yalan mıydı? Leo onu kandırmış mıydı? Şüphe midesinde bir yumru oluşturdu. Evelyn hakkındaki acıklı hikayesi onun kalbini sızlatmıştı. Böyle bir hikaye

herkesi etkilerdi. Şimdi, korkunç bir an için, Tem tüm bunların yalan olup olmadığını merak etti.

"Neden böyle bir şey yapsın ki? O seni seviyordu." "Sevmiyordum."

Bu sözleri Leo söylemişti ve Evelyn, o sözleri söylediği anda öfkelenmişti. Onun tepkisi üzerine, Leo açıklığa kavuştu.

"Mektubu ben yazmadım."

Tem kaşlarını çatı. "O zaman kim yazdı?" "Babam."

Parçalar yavaşça yerine oturdu. Tem, kan dökülmesini keşfettikten sonra Maximus'un fuayede ona söylediği sözleri hatırladı: *Oğlumun hatalarını daha önce de düzelttim. Bunu tekrar yapmakta tereddüt etmeyeceğim.* Mektup, Leo'nun hatasını düzeltmek, onun alçakgönüllü bir köy kızıyla evlenmemesini sağlamak için kullandığı bir yöntemdi. Ama Evelyn'in hikâyesinde Tem'i rahatsız eden bir şey vardı.

Takip eden sessizlikte, neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamaya çalıştı. Mektubu Maximus'un yazıp yazmadığı önemli değildi. Tem için anlaşılmasın olan, Evelyn'in mektubu okuduktan sonra Leo'yu terk etmiş olmasıydı. Eğer o ve Leo birbirlerine bu kadar aşırıydı, hiçbir şey onu uzaklaştıramazdı. Tem, Leo mektupla *ondan* ayrılırdı, bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Evelyn'in, tüm ilişkisi tehlikedeyken, böyle bir mektubu olduğu gibi kabul etmesini anlayamıyordu. En azından, Leo'dan bunu bizzat duymak için mezarlığa gitmeliydi.

Tem bunu söyleyemeden, Evelyn hüzünle sözlerini bitirdi: "Mektubu aldığında, kaçmaktan başka bir şey yapabileceğimi düşünemedim."

Leo'nun gözlerinde bir şey parladı. Şüphe.

Tem'in gözleri, ifadesini okunamayan Caspen'e kaydı. Son birkaç dakika içinde, pençe tekrar zonklamaya başlamıştı. Baş dönme başlamıştı. Odaklanmak için yumruklarını sıktı ve "Peki neden geri dönmedin?" diye sordu.

Evelyn yavaşça gözlerini kırdı. Elini nazikçe Leo'nun koluna koydu. Gücü sessizdi ama yine de hissedilebilirdi. Tem, masada her hareketini izleyişinden, Tem ona her baktığında gözlerinin

Leo'ya kaymasıyla hissedebiliyordu. O izliyordu, bekliyordu, kralını koruyordu.

"Bir şey mi ima ediyorsun?" diye sessizce sordu.

"Mektup yüzünden gittiğini söyledin," dedi Tem, bacaklarının arasında hissettiği düzensiz atışlara rağmen sesini sabit tutarak. "Ama neden uzak kaldığını söylemedin. Peki neden geri dönmedin?"

Karşısında Leo viskisini yudumladı. Caspen kıpırdamadı.

"Elbette kalbim kırılmıştı," dedi Evelyn. "Leo'nun beni bir daha görmek istemeyeceğini düşündüm. Anlayacağın gibi, yıkılmıştım."

"Hayır," dedi Tem. "Anlamıyorum."

Evelyn kaşlarını kaldırdı. "Neyi anlamıyorsun?" "Onda mı?"

Evelyn kaşlarını çattı. "Neyi var mı?"

"Mektubu."

Leo, Evelyn'e bir bakış attı. Tem, birdenbire ona da aynı soruyu sorup sormadığını merak etti. Eğer Evelyn onun hakkında bir şey biliyorsa, sormuştu.

"Yaktım," dedi Evelyn ciddiyetle.

"Neden? Senin saklayacağın bir şey gibi görünüyor."

Evelyn başını eğdi. "Neden saklayayım ki?"

"Leo'ya gösterebilmen için. Babasının onun adına söylediklerini görmeye hakkı var."

"O mektup benim için korkunç bir anıyı temsil ediyor. Bir daha görmek istemiyordum."

"Ama Leo..."

"Tem," diye Caspen sözünü kesti.

"Yeter." Nabızlar da durdu.

Bu konuşma boyunca Caspen hiçbir şey söylememişti. Ama şimdi konuşmayı seçti ve Tem bir kez olsun sessiz kaldı. Bu işi çok abartıyordu ve bunun farkındaydı. Ama kendini durduramıyor gibiydi. Bu tuhaf bir hikayeydi; Evelyn'in tepkisi ona hiç mantıklı gelmiyordu. Leo mektupla ondan ayrılmaya çalışsaydı, hemen kaleye gidip onunla yüz yüze konuşurdu. Evelyn'in böyle bir şey yapmadığı açıktı. Leo'yu nasıl bu kadar kolay bırakabilirdi? Tem'in onların ilişkisi hakkında bildiği kadarıyla, Leo onu gerçekten

onu sevdiğini biliyordu. Leo'nun sevgisi bir ayrıcalıktı, bir onurdu. Ve Evelyn bunu çöpe atmıştı. Neden?

Caspen'in sesi aniden zihninde yankılandı:

İnsan kralı adına konuşmak senin sorumluluğun değil.

Bunu biliyorum. Sadece nedenini anlamaya çalışıyorum...

Onların ilişkisi seni ilgilendirmez.

Tem buna cevap veremedi. Leo'nun Evelyn ile ilişkisi onu çok ilgilendiriyordu. Onların ilişkisini *düzenleyen* oydu. Onlara baktığında *tek* hissettiği şey endişeydi ve bu sadece bencil nedenlerden dolayı değildi. Tem onların ilişkilerinin yürümesi gerekiyordu. Evelyn'in Leo'nun hayatının aşkı olması gerekiyordu. Çünkü eğer öyle olmazsa, feda ettiği her şey boşa gitmiş olacaktı.

Özür dile.

Tem, Caspen'e inanamayan gözlerle baktı. Bu bir öneri değildi. Bir emirdi.

Hayır.

Tem. Onları gücendirdin.

Buna alaycı bir şekilde tepki vermemek için kendini zor tuttu. Belki Evelyn'i gücendirmişti, ama Tem, Leo'nun yüzündeki ifadeden, onun da kendisiyle aynı soruları sormak istediğini, ancak sormadığını anlayabilirdi. Yeni geri dönen sevgilisine şüpheyle mi bakıyordu? Çok fazla kurcalarsa ortaya çıkabilecek gerçeğe mi? İlişkiler güven üzerine kurulurdu. Leo, Tem'e kendisine asla yalan söylemeyeceğine dair yemin ettirmişti. Açıkçası, Evelyn'den böyle bir şey talep etmemişti.

"Affet beni," dedi Tem sertçe. Bu bir özür değildi, ama yapabileceğinin en iyisi buydu.

Evelyn hemen ona yavaş, şeker gibi bir gülümseme attı. "Affedilecek bir şey yok," dedi yumuşak bir sesle. "Elbette olanları merak ediyorsun. Senin yerinde olan herkes merak ederdi."

Tem bu sözleri hiç hoşuna gitmedi. Onun durumu mu? Peki tam olarak ne durumu?

Sormadan önce Evelyn açıkladı: "Leo'nun eski nişanlısı olarak, nasıl hissettiğini anlayabiliyorum."

Tem, Evelyn'in nasıl hissettiğini anladığından çok şüpheliydi. Bu imkansızdı. Tem, Leo ile sadece *nişanlı* değildi, onunla evliydi. Bu önemli bir farktı ve Evelyn bunu kasten görmezden gelmişti. Onların ilişkisini küçümsüyor,

birlikte yaşadıklarını küçümsüyordu. Tem, Evelyn'e Leo için ne kadar önemli olduğunu hatırlatacak bir şey söyleyerek misilleme yapma dürtüsü hissetti. Bunun yerine, elini kaldırdı ve yüzündeki bir bukleyi yavaşça kenara itti, parmaklarını, yüzük parmağındaki ince gümüş yüzük mum ışığında parlayacak şekilde konumlandırdı.

Evelyn'in gözleri kısıldı. Leo'nun gözleri büyüdü.

Tem, bu hareketin ikisi için de anlamlı olduğunu çok iyi biliyordu. Bu tehlikeli bir hareketti, ama Tem kendini tehlikeli hissediyordu. Bu konuşmanın hiçbir yanı onu tatmin etmemişti. Artık buna tahammül edecek havada değildi.

"Elbette," diye devam etti Evelyn, gözlerini Tem'in gözlerine dikerek, "artık geri döndüğüme göre" —hala Tem'in eline bakan Leo'ya anlamlı bir bakış attı— "evlenmek için sabırsızlanıyoruz."

Tem'in midesinde bir bıçak dönüyordu. Elbette. Leo ile olan evliliği, Leo ve Evelyn'in evliliğinin önünü açmak için iptal edilmişti. Köylüler bir kraliçeye ihtiyaç duyuyordu ve Tem artık bir seçenek değildi. İnsan tarafı bunun en iyisi olduğunu biliyordu. İnsan tarafı neredeyse onlar için mutluydu. Ama basilisk tarafı kıskançlıkla hırıldıyordu ve yanında Caspen bir kez daha bacağını sıktı.

Tem'in dilinin ucundaki soruyu sordu: "Sen zaten evli değil misin?"

Leo başını sallayarak gerçeğe döndü. "Evelyn düğün istiyor." "Düğün istiyoruz," dedi Evelyn, Leo'nun kolunu sıkarak. "Ve birlikte planlayacağız. Kesinlikle mükemmel olmasını istiyorum."

Tem ona boş boş baktı. Krallıkları savaşın eşiğindeydi ve o düğün planlamakla mı ilgileniyordu? Tehlikeli bir dönemdi. Ateşkes değişken bir durumdaydı ve kan dökülmüştü bile. Leo'nun bir hafta içinde iki karısı olması iyi karşılanmayacaktı. Doğru olan, sessizce evlenip krallığı yönetme görevine devam etmektir. Tem için ileriye giden yol açıktı. Evelyn için nasıl açık olamazdı?

Senin ve benim için doğru olan şey, onlar için de doğru olmayabilir.

Tem gözlerini devirdi. *Bunun mantıklı olduğunu iddia etme.*

Mantıklı olduğunu söylemedim. Sadece onların doğru olduğunu düşündükleri şey bu. Onun doğru olduğunu düşündüğü şey bu. Leo bunu istemiyor. Bunu anlayabilirsin.

Leo bir erkek. Karısıyla aynı fikirde değilse, bunu ona söylemek ona kalmış.

Tem, Caspen'in haklı olduğunu biliyordu. Acı verici bir şekilde, mantıken haklıydı. Her zamanki gibi.

Bu akşam yemeği berbat bir fikirdi.

Onun sürprizine, eğlence onun zihninden kadının zihnine sızdı. *Bence oldukça iyi gidiyor.*

Ciddi misin?

Evet. Bu noktada bir şey fırlatacağını düşünmüştüm.

Tem ona bir bakış attı, o da karşılık verdi. Sonra, Tem'in sürprizine, gülümsedi, eğildi ve onu öptü. Bir an için, dünya mükemmeldi. Masa kayboldu ve Tem'in tek bildiği Caspen'in dudaklarının kendi dudaklarında olmasıydı. Pençe nazıkçe titredi ve onu bir kez daha ısıttı.

Evelyn boğazını temizledi. İsteksizce birbirlerinden ayrıldılar ve Tem, Leo'nun ona tam bir öfkeyle baktığını gördü. Bu onu o kadar korkuttu ki, neredeyse geri çekilecekti.

Caspen'in zihni Tem'in zihnini sardı: *O kızgın, Tem. Ona kızma.*

Neden birdenbire barışçı rolünü üstleniyorsun? Bu gece çok mantıklı davranıyorsun. Bundan hoşlanmıyorum.

Sessizce kıkırdadı. *Çünkü bu akşam yemeğinin iyi geçmesi benim yararına.*

Şu ana kadar pek iyi gitmiyor.

Öfken dışında başka bir şeye odaklanırsan daha iyi gidebilir.

Tem iç geçirdi. Bu gece dayanılmazdı. Ama o da öyle. Ve bu akşam yemeğini zorlaştıran sadece biriydi. *Odaklanacak başka bir şey yok.*

Sana başka bir şey vereyim mi?

Pençe titredi. Titreme şiddetlendi. Tem tepki veremedi, Caspen Evelyn'e döndü.

"Ne zaman evleneceksin?"

Tem, cevabı hiç umursamadığını biliyordu. Ama konuşmayı sürdüren tek kişi oydu ve ikisi de bu noktada Evelyn'in konuşmaya katılması daha tehlikeli olacağını biliyordu. Tem, düğünleriyle ilgili tartışmaya katılacak hiçbir şeyi yoktu. En azından *olumlu bir şey* yoktu.

"Anneler Gecesi'nde."

Tem kaşlarını çatı. "Ama bu..."

"Harika," diye bitirdi Caspen.

Evelyn ona gülümsedi ve tavuğuna geri döndü. Tem, Caspen'e inanamayan gözlerle baktı.

Anne Gecesi kış gündönümünde kutlanırdı ve genel olarak Kora'nın doğum günü olarak kabul edilirdi. Tanrılar tam olarak doğmazlardı. Ancak Kora'nın binlerce yıl önce Anne Gecesi'nde göklerden inerek krallıktaki kadınlara doğurganlık bahsettiği söylenirdi. O, hayat armağanını vermişti ve köylüler o günden beri çocuk sahibi olarak onu onurlandırıyorlardı. Evelyn'in böylesine kutsal bir günde düğün yapmaya cesaret etmesi Tem için inanılmazdı. Kora'nın doğum gününde düğün yapmanın daha büyük bir hakaret, daha utanç verici bir ego gösterisi olamazdı.

Güzel mi? Bu ne cüret?

O sadece heyecanlı.

Hayal görüyor. Aklını mı kaçırdı?

Onun düğünü hakkında fikir sahibi olmak bize düşmez.

Bu onların düğünü. Leo'nun bunu desteklediğine inanmakta zorlanıyorum.

Açıkça destekliyor, aksi takdirde söylerdi.

Bu çok saçma.

Bu bizi ilgilendirmez, Tem. Ne isterlerse yapabilirler.

Tem buna bir şey diyemedi. Leo'ya baktı, Leo isteksizce yemeğini karıştırıyor, altın çatalıyla sebzeleri tabağının bir tarafından diğer tarafına itiyordu. İsteddiği gibi davranan bir adama pek benzemiyordu. Daha çok kafeste tutsak bir adama benziyordu.

Bir başka nabız geldi ve Tem gözlerini kapattı. Caspen artık daha hızlı gönderiyordu ve Tem yerinde durmakta zorlanıyordu. Bunların hepsi arabada harika bir fikir gibi görünmüştü, akşam yemeği sırasında kendini kontrol edebileceğini düşündüğü zamanlarda. Şimdi ise, sıırıslık ve sandalyesinde kıvrılarak otururken, hepsi oldukça saçma geliyordu.

Caspen. Lütfen.

Daha azını mı istiyordu? Daha fazlasını mı? Tem artık hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği, son bir nabız atışıyla, içini bir sıkıntı kapladı ve yoğun bir rahatlama hissi onu sardı. Tem hayatında hiç sessizce orgazm olmamıştı. Ama şimdi öyle oldu, gözlerini sıkıca kapatarak, orgazm dalgaları vücudunu titretirken. Bacaklarını olabildiğince sıkıca birbirine bastırdı, iki eliyle koltuğu kavrayarak hissi derinleştirdi. Zihni

Caspen'in zihnini arzuladı, onun varlığını aradı ve kendini ona kaptırdı. Böyle anlarda, Leo'nun alyansını takıyor olsa da, aslında yanındaki adama ait olduğunu hatırladı.

"Tem?"

Bir ses, zevkin yankıları arasında ona ulaştı. "Tem?"

Yine oradaydı. Baskıcı ve tiz.

Tem sonunda gözlerini açtığında Evelyn'in kendisine baktığını gördü. "İyi misin? Biraz kızarmış görünüyorsun."

Tabii ki kızarmıştı. Az önce orgazm olmuştu.

Ama bunu kibarca söylemenin bir yolu yoktu, bu yüzden Tem, "İyiyim" dedi.

Leo yine ona bakıyordu. Hayal mi görüyordu, yoksa o da kızarmış mı görüyordu? Leo, Tem'in orgazm olduğunda nasıl göründüğünü biliyordu. Şimdi, akşam yemeği masasında, tam önünde bunu fark ederdi. Ve fark ederse, nasıl hissederdi? Kıskançlık mı? Tem, kalbinin en karanlık köşesinde, onun kıskanmasını istiyordu. Ama belki de kayıtsızdı, yeni karısı yanındayken onun cazibesine karşı bağışıklık kazanmıştı.

Kimse bir şey söylemeyince, Evelyn tekrar konuştu. "Ailen nasıl, Tem?"

Tem'in ailesi, doruk noktasından hemen sonra konuşmak istediği son konuydu. Hem Evelyn onları nereden biliyordu ki? Leo mu anlatmıştı?

"Onlar iyiler."

"Etkilenmediklerini duymak güzel."

Tem kaşlarını çattı. "Neyden etkilenebilirler ki?"

"Tabii ki gıda kıtlığından."

"Ne gıda kıtlığı?"

Evelyn, şarabından tehlikeli derecede büyük bir yudum alan Leo'ya baktı. "Duymadın mı?"

Tem'in duymadığı belliydi. Artık köyde yaşamıyordu; kasabada olan bitenlerden haberi yoktu. Gerçekten gıda kıtlığı olsaydı, en azından Gabriel'in bundan bahsedeceğini düşünürdü. Ama o hiçbir şey söylememişti, ailesi de öyle.

"Hayır, duymadım."

"Oh." Evelyn masumca başını eğdi. "Anlıyorum. Şey, tahmin edebileceğin gibi, son zamanlarda krallığımız için işler... zorlaştı."

Yine sessizlik.

"Nasıl yani?"

Tem hemen bir cevap bekliyordu. Sessizlik devam edince, sonunda Caspen cevap verdi: *Kan dökülmesinden bahsediyor.*

Tem aniden anladı. Elbette. "*Kıtlık* zorlu oldu,"

dedi Evelyn. Yanında duran Caspen gerildi.

Tem, onun gıda kıtlığından mı yoksa kan kıtlığından mı bahsettiğini bir an için merak etti. Önündeki dolu altın tabaklara bir bakış, Tem'e bunun muhtemelen ikincisi olduğunu gösterdi.

"Protestolar oldu," dedi Leo sessizce. "Köylüler öfkeli."

Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Köylüler, Leo ile evlenmeden önce de zaten kızgındı. Jonathan ve Christopher'ın ölümleri ateşkesi ihlal etmişti ve onlar adalet istiyorlardı. Kan dökülmesini ortadan kaldırmak - basiliskler için avantajlı görünen bir hamle - köylülerin istediği son şeydi. Leo tehlikeli bir durumdaydı. Ve onu bu duruma sokan Tem'di.

"Bu... talihsiz bir durum," dedi Tem sert bir sesle. Başka bir şey söylemeye cesaret edemedi.

"Talihsiz olan, halkımızın bundan etkilenecek olması," dedi Evelyn, kadehini kaldırarak. "Sence de öyle değil mi?"

Bu yorum ilk bakışta masum görünüyordu. Ama hiç de öyle değildi.

"Halkımız," dedi Tem, vurgulu bir şekilde, "zaten etkilenmiş durumda."

Yanında, Caspen'in enerjisi değişiyordu. Öfkesini kontrol etmek için dikkatli olması gereken tek kişi Tem değildi. Evelyn kan dökülmesinin devam etmesi gerektiğini ima ediyorsa, Caspen'in iyi tavrını kaybetmesi kesindi. Bu, Tem'in bu akşam yemeğinde kesinlikle istemediği son şeydi.

Caspen'in sesi zihninde yankılandı: *Bu ne cüret?*

Şimdi Tem, elini Caspen'in dizine koyan kişiydi. Bu tamamen yanlıştı — Leo kan dökülmesinin sona erdirilmesini kabul etmişti. Bu konuyu konuşmamaları bile gerekiyordu.

Dilini tutmalı. Yoksa onu keserim.

Caspen. Ona zarar veremezsin. O kraliçe.

Caspen ona döndü ve gözlerinin içine baktı. *Benim için tek kraliçe sensin.*

Ona baktığında her şey kayboldu. Tem, onun şiddetli gururunu, sarsılmaz bağlılığını gördü. Onun bakışları altında basilisk tarafı ortaya çıktı ve hemen ona çekildi.

Evelyn'e döndü ve hissetmediği bir rahatlıkla omuz silkti. "Para kazanmanın bir yolunu bulman gerekiyor gibi görünüyor."

"Bir yolumuz vardı," dedi Evelyn. "Ama Leo onu engelledi." Tem'in ağzı açık kaldı.

Leo'nun bakışları şarabında kaldı, ama çenesindeki bir kas seğirdi. "Her zaman kredi isteyebilirsin," dedi Tem sertçe.

"Kime soracağız?"

"Diğer kraliyet mensuplarına. Düğünümüzde bolca vardı."

Bir başka iğneleme. Tem artık gerçekten kontrolünü kaybetmişti, ama elinde değildi. Bu konuşma onu öfkeliyordu ve tehlikeli bir şekilde sinirlerini kaybetmek üzereydi.

"Diğer kraliyet aileleri de kaybı hissediyor. Bizim ekonomimiz onların ekonomisini etkiliyor." "Bu çok kötü."

Yeter, Tem. Caspen'in sesi gergindi. Onun öfkesi de Tem'inkine eşitti.

Ondan nefret ediyorum.

O, nefret edilecek kadar önemli biri değil. Bu kadar yeter.

Tem koltuğuna çöktü. Aniden, sanki tam hızda bir mil koşmuş gibi yorgun hissetti. Karşısında oturan Leo, her zamankinden daha solgun görünüyordu. Gerçekten iyi görünmüyordu, fark etti. Evelyn ile ne kadar çok tartışırsa, Leo o kadar çok inciniyordu. Caspen haklıydı. Yeterliydi.

Neyse ki, o anda uşak tatlıyı getirdi. Son yemek sessizlik içinde yenildi, dördü de yemek yerken tabaklarına bakıyorlardı. Caspen tabağına neredeyse dokunmadı. Tem onu suçlayamadı. Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu akşam yemeği tam bir felaketti. Tek istediği, mümkün olduğunca çabuk kaleden ayrılmaktı.

Ama tam koltuklarından kalkarken, Evelyn, "Tem? Yalnız konuşabilir miyiz?" dedi.

Sekizinci Bölüm

Tem hemen Caspen'e baktı, o da ona boş boş bakıyordu. "Uh. Neden?"

Evelyn yine o şeker gibi tatlı gülümsemesini gösterdi. "Birbirimizi tanımamız iyi olur diye düşündüm."

"Neden?" diye tekrar sordu Tem. Az önce yedikleri akşam yemeğinden sonra, Evelyn hakkında zaten pek çok şey biliyordu. Ve bunların hiçbiri iyi şeyler değildi.

Evelyn'in gülümsemesi genişledi. Gülümsemesinde hiç neşe yoktu. "Çünkü sen ve Leo... yakındınız."

Tem, Evelyn'in kasıtlı olarak "evli" kelimesini kullanmadığını biliyordu. Her zaman küçümsüyordu. Her zaman konuyu saptırıyordu. "Anlıyorum," dedi Tem, anlamamasına rağmen. Evelyn'le birbirlerini tanımaları için tek bir mantıklı neden bile bulamıyordu. Bu geceden sonra bir daha asla konuşmak zorunda kalmamalarını umuyordu.

Tem, kaşlarını çatarak ikisini izleyen Leo'ya baktı. Bunu o mu önermişti? Kesinlikle hayır. Eski karısı ile müstakbel karısının birbirlerini tanımalarını isteyemezdi. Bu mantığa aykırıydı.

"Mükemmel. O zaman karar verildi," dedi Evelyn. "Kız kıza konuşacağız. Beyler, izin verir misiniz?"

Cevap beklemedi. Tem, erkeklerin yemek odasında yalnız kaldıklarında ne yapacaklarını merak edecek zamanı olmadı, çünkü Evelyn topuklarını döndü ve kütüphaneye doğru yürüdü. Caspen'e son bir kez umutsuzca bakarak, Tem onu takip etti, sanki mezarına doğru yürüyor gibi hissederek. Kütüphaneye girdiği anda, anılar dalga dalga üzerine çöktü. Leo, boynunda ruj izleri ve saçları dağınık halde deri koltukta uzanıyordu. Onu öptüğünde hissettiği viski tadı. Kum saati hâlâ masanın üzerinde duruyordu, narin altın pullar altta bir dağ gibi yığılmıştı. Evelyn bu odada neler olduğunu biliyor muydu? Burada

çok sınır aşılmıştı burada, çok şey söylenmişti. Tem, sonuçlarını düşünmeden Leo'yu öpmeye izin verdiği, ilk kez kendi isteğiyle ona kendini kaptırdığı yer burasıydı. Ne kadar da değişmişti her şey.

"Ee," dedi Evelyn deri koltuklardan birine otururken. "Nasıl hissediyorsun, Tem?"

Tem ayakta durmaya devam etti. Ve sessiz kaldı. "Lütfen," dedi Evelyn eliyle işaret ederek. "Otur."

Bu, Tem'in yapmak istediği son şeydi. Ama aynı zamanda akşamı uzatmak da istemiyordu ve Evelyn'in bu konuşmadan istediğini elde edene kadar onu odadan çıkarmayacağına dair bir hisse kapılmıştı.

Bu yüzden Tem oturdu.

Evelyn eğildi. "Sanırım oldukça bunalmış hissediyorsun." Bu kesinlikle bir ifade şekliydi.

"Aşırı bunaldığımı biliyorum. Düşünle ilgili çok fazla şey oluyor."

Yine aptal düşün. Tem gözlerini devirme isteğine direndi. Evelyn'in kişilik değişikliği yüzünden boynunda ağrı başlıyordu. Bir an soğuk ve ilgisizken, bir sonraki an "kız konuşmaları" ile sahte bir samimiyet yaratıyordu. Tem bundan nefret ediyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Evelyn. "Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum. Leo çok gizemli. Doğrudan kaynağa gitmeye karar verdim."

Tem artık kafası karışmıştı. Leo, gizemli mi? O tam tersiydi. Duygularını, rahatsız edici derecede açıkça gösterirdi. Dünyada Leo'dan daha kolay okunabilen kimse yoktu.

"Peki... ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Tem. Bu konuşmanın nereye varacağını hiç bilmiyordu ve kendini buraya sürüklemesine izin vermemiş olmayı dilemeye başlamıştı. Direnebilirdi, çılgılık atabilirdi. Caspen bunu nasıl izin verebilirdi? Ya da daha kötüsü, Leo? İkisi de hatalıydı. Onları daha sonra azarlayacaktı.

Evelyn öne eğildi. "Onu sevdin mi?"

Kora. Bu kesinlikle doğrudan konuya giriyordu.

Tem, Evelyn'in geçmiş zaman kullandığını fark etti — onu seviyor musun *diye* sormamıştı. Bu ilginç bir ayrımdı ve Tem'in

ilişkisini, Tem'in cevabı ne olursa olsun geçmişte kalmış bir şey olarak çerçeveleyen ilginç bir ayrımdı. O, sadece gerçeği söylemeye karar verdi: "Evet."

Evelyn'in gözleri kısıldı. "Ne kadar süre?" "Anlamadım?"

"Onu ne kadar süre sevdin?"

Bu cevaplaması daha zor bir soruydu. Bu, aşkının bir sonu olduğunu ima ediyordu. Ama gerçek şu ki, Tem hala Leo'yu seviyordu. Her zaman sevecekti. "Neden bilmek istiyorsun?"

Evelyn, kayıtsız görünmeye çalışarak omuz silkti, ama bu hareket yapmacık geldi. "Sadece geçmişinle ilgileniyorum."

"Geçmişimiz senin için önemli olmamalı."

Tem'in sesi, istemeden biraz sert çıkmıştı. Ama bu doğrudu; *Evelyn'in* Leo ile olan geçmişi, Tem'inkinden çok daha etkiliydi. İkisi arasında, Evelyn'in mevcut kral ile daha derin bağları vardı. Tem onun hakkında merak duymalıydı, tersi değil. Yine de Tem, onların geçmişi hakkında hiçbir şey bilmek istemediğini fark etti. Hiçbir geçmişleri yokmuş gibi davranmayı tercih ediyordu. En azından bu, ikisini birlikte hayal etmekten daha kolaydı.

"Tabii ki önemli," dedi Evelyn. "Sen onun için önemliydin."

Yine geçmiş zaman. Tem emin olamazdı, ama sahip olduğu her şeyi ortaya koyarak, Leo için hala önemli olduğuna bahse girebilirdi. O da onun için hala önemliydi.

Ama bu kadarı yeterdi. Tem, Evelyn'e Leo'ya olan duyguları hakkında, geçmişte *ya da* şimdiki zaman hakkında hiçbir ayrıntı borçlu değildi. Evelyn, sadece kendi evinde oldukları için bu konuşmayı yönetme hakkına sahip değildi. Tem, meseleyi kendi eline almaya karar verdi.

"Nereye gittin?"

Evelyn savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Ne zaman?" "Leo'yu terk etmeye karar verdiğinde."

Tem de dil oyunları oynayabilirdi. Evelyn'in eylemlerini kasıtlı olarak kendi seçimi olarak çerçevesiyordu, bir mektubun etkisiyle yapılan bir seçim olarak değil.

"Komşu köye gittim."

Tem kaşlarını çatı. En yakın köy bir günlük mesafeden daha az uzaklıktaydı. Evelyn'in bu kadar yakın olmasına rağmen geri dönmek istemediğine inanamıyordu.

"Yine de hiç geri dönmedin mi? Onu görmek için bile mi?" Evelyn gözlerini kısarak baktı. "Leo'nun benden uzak durmamı istediğini sanıyordum."

Yine mi bu. Ama Tem artık buna inanmıyordu. "Ama en azından bir kez geri dönmeyi denemiş olmalısın, sadece onun fikrini değiştirmek için, ona gerçekten emin olup olmadığını sormak için?"

Evelyn omuz silkti. "Risk almak istemedim."

"Hayır mı? Ben isterdim."

Sinirli bir sessizlik çöktü. Sonra Evelyn, "Mektup oldukça ikna ediciydi." dedi.

"Yine de onu yok ettin."

"Benim için acı bir anıydı." "Öyle demiştin."

Evelyn öne doğru eğildi. "Hiç ayrıldın mı, Tem?" "Hayır, hiç."

"O zaman nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsin."

"Mektupla ayrılmayı kabul etmeyeceğimi hayal edebilirim."

"Geri dönseydim bile, babası bizim birlikte olmamıza izin vermezdi."

"Bunu da kabul etmezdim."

"O zaman Maximus'u benim kadar iyi tanımıyorsun."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" Bu sefer Tem, masumiyetle örtülü keskin sorular soran kişiydi.

Ama Evelyn oyun oynamaktan bıkmıştı. Ayağa kalktı, içki rafına doğru yürüdü ve şişeleri işaret etti. "Şampanya içelim mi?"

"Ben şampanya içmem." "Oh, içmelisin. Harikadır."

T e m tekrar itiraz etmek için ağzını açtı, ama Evelyn çoktan bir kadeh doldurmuştu. Kadehi Tem'e uzattı, Tem de yüzünü buruşturarak aldı.

"Bu en iyi şampanyamız," dedi Evelyn. "Altın kadar değerli."

Tem, tiksintiyle parıldayan sıvıya baktı. Altın değerinde olan hiçbir şey onun için değerli değildi. Her yudumun muhtemelen çocukluğundaki kulübesinden daha pahalı olduğuna bahse girerdi.

"Dene," diye ısrar etti Evelyn.

Tem kadehi dudaklarına götürdü ve dünyanın en küçük yudumunu aldı. Tadı ona toz gibi geldi.

"Ee? Lezzetli değil mi?"

Tem kadehini masaya koydu. "Geri dönmeyi hiç düşündün mü? Maximus öldükten sonra mesela?"

Evelyn kaşlarını kaldırdı. Şampanyasından nazikçe bir yudum aldı. "Bu oldukça morbid, sence de öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz. Herkes ölür."

Bir yudum daha şampanya boğazından aşağı kaydı. Sonra: "Buradaki hayat... zordu... senin de bildiğin gibi."

Evelyn kendi köydeki hayatını mı kast ediyordu? Yoksa tavuk çiftliğindeki çocukluğuna atıfta bulunarak Tem ile bir bağ kurmaya mı çalışıyordu? Leo'nun çok gizemli birisi olduğu düşünülürse, Tem onun bu konuyu bildiğine şaşırmıştı.

"Evet," dedi Tem sertçe. "Anlayabilirim. Ama sadece bir köy ötedeki hayat da en az bu kadar zordu, değil mi?"

Bu onun hayal gücü müydü, yoksa Evelyn bu soruya göz teması kurmaktan kaçındı mı? "Şey." Şampanya kadehinin flüt kısmıyla oynadı. "O kadar da... kötü değildi."

Tem'in duyuları keskinleşti. Biriyle tanışmış mıydı? Bir köy ötedeki hayatı o kadar da kötü olmayan şey bu muydu? Leo olmayan bir adama aşık mı olmuştu? Ama öyleyse, neden geri dönmüştü? Yeni kocasını olay çıkarmadan terk etmesi imkansızdı.

"Peki neyin o kadar da kötü değildi?" diye sordu Tem. Hatta şampanyayı dudaklarına götürerek içiyormuş gibi yaptı.

Evelyn omuz silkti, hala bardağına bakıyordu.

Soruyu kaçınıyordu. Burada bir şeyler dönüyordu ve Tem ne olduğunu bulmaya kararlıydı.

"Ben olsaydım," dedi Tem keskin bir şekilde, "Leo'nun hayatına devam etmediğinden emin olmak için onu kontrol etmek isterdim."

Sessizlik.

"Ama yine de, ben hayatıma devam etseydim, onun da devam edip etmediğini umursamazdım."

Çok kısa bir duraklama. Evelyn'in gözleri onun gözleriyle buluştu. "Öyle mi düşünüyorsun? Hayatıma devam ettiğimi mi?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Evelyn, şaşırtıcı bir şekilde, hafifçe güldü. "Ben hayatıma devam etmedim, Tem."

S yleyi   ekli, bunun çok açık olması gerektiğini ima ediyordu. Ama bu konuşmada açık olan hiçbir şey yoktu. Evelyn'i anlamak imkansızdı ve Tem, aynı şeyleri tekrar tekrar konuşmaktan bıkmı tı. Ona doğru eğildi. "O zaman neden gittin? Maximus mektupta ne yazmıştı? Seni tehdit mi etti?"

"Tabii ki hayır. Bir kral asla bu kadar al almaz." Tem burnunu çektirdi. Bir kral kesinlikle al alırdı. "O zaman ne?"

Evelyn parmağını  ampanya kadehinin kenarından yukarı doğru kaydırđı. Cevap vermedi.

Tem ona boş boş baktı. Leo'yu terk etmeye değer ne olabilirdi? Kendisi bunu sadece Leo'nun Evelyn'le daha mutlu olacağını düşündüğü için yapmıştı. Bu varsayımın tamamen yanlış olduğunu hızla öğreniyordu.

Yine de Evelyn hiçbir şey söylemedi.

Sessizlikte, Tem'in beyni deli gibi çalışıyordu. Evelyn neden ayrılmıştı? Bir mektubun bu i i halledebileceğine bir an bile inanmıyordu. Eğer gerçekten açıksa, bu *yeterli* olmazdı. Mantıklı gelmiyordu. Başka bir neden olmalıydı.

Evelyn,  u anki durumları hakkında ne kadar bilgi sahibiydi? Tem'in burada oturmalarının sebebinin Tem olduğunu, Leo'ya onu bulmasını emredenin Tem olduğunu biliyor muydu? Tem, Leo'nun ona ilk olarak bunu söyleyeceğini d    rd . Ama Evelyn'e göre, Leo gizemli davranıyordu. Ondan bir şeyler saklıyordu. Yalan söylüyordu.

Ama Tem, Leo'nun yalan söylemesini umursamıyordu. Evelyn'in yalan söylemesini umursuyordu. Belki de hepsi bir bahaneydi: mektup, Maximus, hepsi.   leydi.

Evelyn'in çıkış yolu — kötü adam gibi görünmemesi için anlatacağı hikayesi. Onun yalanı.

Tem eğildi.

"Ne d    ğ m  bilmek ister misin? Bence Maximus sana hiç mektup yazmadı. Bu yüzden elinde mektup yok."

Evelyn dudaklarını b z . Cevap vermedi.

Ama Tem durduramadı. "Bence onu terk etmek istedin. Nedenini bilmiyorum, bu seninle Kora arasında bir mesele, ama bence ona söylemeyecek kadar korkaktın, bu yüzden kasabayı terk ettin. Seni bulmaya geldiğinde, seni geri alması için mektup hikayesini uydurdun. Ve  imdi yalanını doğrulamak için benden destek bekliyorsun. Ama ben bunu yapmayacağım."

Evelyn hala cevap vermiyordu. Tem'i keskin zekasıyla izliyor, onu analiz ediyordu.

"Leo'ya söyleyeceğim," dedi Tem.

Evelyn'in dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. Sonunda konuştu.

"Öyle mi?" Kısa bir sessizlik oldu. İki kadın birbirlerine baktılar.

"Sen benim hikayemi bilmiyorsun," diye devam etti Evelyn, sesi tehlikeli derecede alçaktı. "Ve Leo'ya bir şey söylemeden önce, haklı olduğundan kesinlikle emin olsan iyi olur."

Tem, istemese de tereddüt etti. Evelyn, onun teorisini doğrulamamıştı. Sadece o ürkütücü gülümsemesini göstermişti, bu da suçunu itiraf ettiği anlamına gelmezdi. Tem, Evelyn'in Leo'yu kendi isteğiyle terk ettiğine dair hiçbir *kanıtı* yoktu. Sadece şüpheleri vardı. Ve şüpheyle Leo'ya gidemezdi. Bu yeterli değildi. Her şeyi mahvederdi, ya Tem yanılıyorsa? O zaman ne olacaktı?

Evelyn yaklaşarak, "Bir zamanlar senin olabilir, ama o benimle başladı ve şimdi yine benim," dedi.

Tem'in içinde öfke bir fırtına gibi yükseldi.

"Leo'yu tanıdığını sanıyorsun, ama onu ben daha iyi tanıyorum," diye devam etti Evelyn. "Ve her zaman öyle olacak."

"Eğer ona zarar verirsen, ben..."

"Ne yapacaksın, Tem? Onu inciten sensin. Sen gittin." "Sen de gittin."

"Ben geri döndüm."

Tem buna cevap veremedi, onun argümanına karşı çıkacak bir yolu yoktu. Sonuçta, Evelyn'in geri dönmesinin tek nedeninin Tem'in kenara çekilmesi olması önemli değildi. Evelyn haklıydı, geri dönmüştü.

Tem aniden ayağa kalktı. "Bu konuşma bitti. Ve bir daha seninle bu şekilde görüşmeyeceğim. İyi geceler."

Bununla birlikte Tem odadan çıktı.

Dokuzuncu Bölüm

Caspen onu fuayede bekliyordu. Onu orada görmek garipti, altın yaldızlı kale duvarlarıyla çevrili, ruhani güzelliği fayanslardaki altını bile gölgede bırakıyordu.

O yaklaşırken başını kaldırdı, gözleri endişeyle kararmıştı. "Tem. Nasıldı?"

"Korkunç," diye dürüstçe cevapladı.

Bir duraklama. "Bunu konuşmak ister misin?"

Tem başını salladı. Yapabileceği tek şey buydu. Bu gece o kadar çok şey olmuştu ki, hangisinin konuşmaya değer olduğunu ayırt etmek imkansızdı.

Caspen'in eli beline dokundu. "Eve gidelim mi?" Eve.

Dağın altına.

"Yapamam."

Caspen kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

Tem yine başını salladı. "Mağaralarda buluşuruz."

Caspen yine de tereddüt etti. Parmakları belini sımsıkı kavradı. "Bu gece senin için zor olduğunu biliyorum," dedi sessizce. "Ama bu konuda her zaman benimle konuşabilirsin."

Cevap vermediğinde, sesi daha da alçaldı: "Onun hakkında..."

Tem aniden ağlama isteği duydu. Caspen'e Leo hakkında konuşmak istemiyordu. Kocasıyla konuşması gereken en son şey buydu.

"Senin için zor olduğunu biliyorum, Tem. Sen paylaşmaya alışkın değilsin."

Bu doğruydı. Basilisk kültürü, Caspen'i kendisi ve Leo ile olan duruma hazırlamıştı. Ama Tem hazır değildi. Tem ikiye bölünmüştü.

aldatması, seks sırasında zihnini Caspen'den koruduğunda çoktan başlamıştı. Bir şey ona bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyordu.

"Lütfen, Caspen," diye fısıldadı. "Beni bırak gitsin."

Başka bir şey söylemeden, Caspen onu bıraktı.

Kale'den ayrı ayrı arabalarla ayrıldılar.

Tem, Caspen'in arabasının karanlığa doğru, dağa doğru ilerlemesini izledi. Aralarındaki bağlantı kesilmişti; Tem, ayrılır ayrılmaz bir bariyer oluşturmuştu. İlk başta ailesinin kulübesine gitmeyi düşündü. Ama son anda, uşaktan onu köye götürmesini istedi.

Horseman kalabalıktı. Gabriel her zamanki gibi en sevdikleri masadaydı. Ancak bu sefer, başını kaldırıp onu gördüğünde gülümsemesi bir an gecikti. "Tem," dedi. "Burada ne işin var?"

Bu, onun her zamanki selamlaması değildi. Genellikle ona "canım" der ve yanağından öperdi.

"Bir içkiye ihtiyacım vardı," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Tem, onun da bir içkiye ihtiyacı olduğu konusunda şaka yapmasını bekliyordu. Ya da belki biraz hareketlilik ihtiyacı. Bunun yerine gözleri, bir grup erkeğin toplandığı bara kaydı. Tem onları daha önce görmüştü; düzenli müşterilerdi. Vera'nın babası da Jonathan'ın ağabeyi Jeremy ile birlikte onların arasındaydı.

"Gabriel?" diye sordu. "Neler oluyor?"

Gabriel dudaklarını sıktı. Tem, onun verdikleri sözü hatırladığını biliyordu; birbirlerine karşı dürüst olmaya yemin ettiklerini. "Bu gece bir protesto olacak," dedi Gabriel sonunda.

Bir protesto... Leo'nun akşam yemeğinde bahsettiği şey. Tem ona inanmak istememişti. Barın etrafında toplanan köylüleri izledi. Bunlar çocukluğundan beri tanıdığı adamlardı. Barışçıl insanlardı. Tem onların protesto yapacağını hayal edemiyordu.

"Ne hakkında?" diye sordu, ama cevabı zaten biliyor gibi hissediyordu.

Gabriel omuz silkti. "Para. Yiyecek. Herkes açlık çekiyor. Paylaşacak hiçbir şey yok. Senin eski çiftliğinde bile yumurta kalmadı. İnan bana, kontrol ettim."

"Sen... kontrol ettin mi?"

Gabriel çiftliğinde yumurta olup olmadığını kontrol etmişse, bu onun da acı çektiği, dünyadaki en iyi arkadaşının onun kararlarından etkilendiği, yani sevdiği bir kişiyi daha istemeden incittiği anlamına geliyordu.

"Ben iyiyim, Tem. Ben kalede çalışıyorum, unuttun mu? Orada yiyecek sıkıntısı yok." Ama bunu söylerken sesinde acı bir ton vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

Gabriel omuz silkti ve gözlerinden kaçındı. "Yakında kraliçemiz olacak kişi iyi besleniyor."

Tek söylediği buydu. Ama Tem onun ne demek istediğini çok iyi anladı. Kraliyet ailesi acı çekmiyordu; asla da çekmeyecekti. Tem'in eylemlerinin sonuçları, en az hak edenler olan köylülerin üzerine düşecekti. Evelyn sıkıntı çekmeyecekti; karnı açlıktan kasılmayacaktı. Tem, bir saat önce yediği akşam yemeğini düşündü: kızarmış tavuk, altın sarısı patatesler, lezzetli yeşillikler. Gabriel haklıydı. Yeni kraliçe iyi besleniyordu.

"Ne yapılabilir?" diye fısıldadı.

Gabriel tekrar omuz silkti ve bir yudum bira içti. Cevap vermedi ve vermek zorunda da değildi. Tem'in gözleri bir kez daha barda toplanan adamlara kaydı. Protesto etmek, misilleme yapmanın tek yoluydu, köylülerin seslerinin duyulmasını sağlamanın tek yoluydu. Ama bu, Leo için tehlikeli bir durum yaratıyordu. Protestolar, ne kadar barışçıl başlasa da, şiddete dönüşmesi an meselesiydi.

"Gabriel," dedi. "Bu tehlikeli. Seni bu işe sokan kişi, senin iyiliğini düşünmüyor."

Gözleri kısıldı. "Beni bu işe *ben* soktum, Tem. Burada olmak benim seçimim." "Biliyorum, ama..."

"Diğer herkesi de bu işe ben bulaştırdım."

Tem onun ne demek istediğini anladığında bir an geçti. "Bunu *sen mi* organize ettin?"

"İnsanlar kızgın, Tem. Ben de onlardan biriyim."

Gözleri yaşlarla doldu. Her şey çok ters gidiyordu. Kan dökülmesi sona erdiğine göre her şey düzelmiş olmalıydı; bu her şeyi daha iyi hale getirmeliydi. Ama her şeyi daha da kötü hale getirmişti.

"Ben kalede çalışıyorum, Tem," dedi Gabriel. "Her şeyi ilk elden görüyorum." "Gabriel," dedi yavaşça. "Tam olarak ne gördün?"

Gabriel omuzlarını silkti. Normalde rahat olan duruşu gergindi, kolları koruyucu bir şekilde kavuşturulmuştu. Cevap verirken gözlerine bakmadı. "Nasıl yediklerini, nasıl yaşadıklarını görüyorum. Hâlâ altınla boğulduklarını görüyorum

geri kalanımız açlık çekiyor." Bir süre durdu ve sonraki sözlerini sessizce söyledi. "Ve yılanları nasıl serbest bıraktıklarını gördüm."

Tem'in kalbi göğsünde güm güm atıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Gabriel sonunda ona baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Tem, ilk kez sesinde suçlama duydu. Gabriel'in kale duvarları içinde ne duyduğunu merak etti. Basiliskleri serbest bırakanın nihayetinde Tem'in yalvarması olduğunu anlıyor muydu? En son buradayken, ona yarı basilisk olduğunu söylemişti. O zaman anlayışlı davranmıştı. Şimdi ona karşı kullanacak mıydı? Tem ve Gabriel, arkadaşlıklarında hiç bir dönüm noktasına gelmemişlerdi, nihai hedeflerinin çeliştiği bir noktaya hiç ulaşmamışlardı. Şimdi Gabriel, Tem'in yalvardığı şeyi, doğru olduğunu bildiği şeyi protesto ediyordu. Basilisklerin kazanmasının insanlar için bir kayıp olması çok adaletsiz geliyordu. Her zaman öyle olacaktı.

Tem elini kaldırıp Gabriel'in yanağını okşadı. "Artık sır yok demiştik," diye fısıldadı. "Birbirimize söz vermiştik, hatırladın mı?"

Gabriel iç geçirdi. "Hatırlıyorum."

Tem başka bir şey söylemek için ağzını açtı, ama bardan gelen bir tezahürat onu susturdu. Adamlar kapıya doğru yöneliyorlardı.

Gabriel ayağa kalktı, Tem de onunla birlikte ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ben de gelmek istiyorum."

Gabriel başını salladı. "Senin için güvenli değil."

"O zaman senin için de güvenli değil."

"Eve git, Tem. Lütfen."

Tem başını salladı. "Sen gidiyorsan ben de gidiyorum. Bu kesin."

Gabriel'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bu gece oldukça inatçısın, sevgilim."

Tem gözlerini devirdi. "Her gece öyleyim."

Gabriel iç çekerek kolunu onun koluna taktı. Birlikte kalabalığa katıldılar ve sokağa çıktılar.

Tem ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ortam çok hareketliydi; erkekler bağırıyor, çığlık atıyor ve birbirlerinin omuzlarına vuruyorlardı. Tem'in görebildiği kadarıyla ortada kadın yoktu ve Tem, Gabriel'in az önce ona yapmaya çalıştığı gibi, kocalarının da kadınların gelmesini yasakladığını merak etti. Etraflarındaki pencerelerin çoğu karanlıktı; akşam yemeği bitmişti ve

köyün çocukları uyuyordu. Kasaba meydanına yaklaşırken bir slogan atılmaya başlandı. Üç kelime, tekrar tekrar:

"Yılanları öldürün! Yılanları öldürün! Yılanları öldürün!" Tem'in omurgasından korkunç bir ürperti geçti.

Bu, taç devri töreninden sonra köylülerin söylediği sloganın aynısıydı. O gün çok çalkantılı geçmişti; birkaç adam sahneye hücum etmiş, prensi ve ailesini tehlikeye atmıştı. Tem, Gabriel'in onu korumak için Leo'nun yanına atladığı anı hâlâ hatırlıyordu. Daha sonra Leo kapısına gelmiş ve Tem onun yanağındaki kan damlasını silmişti. Öpüşmüşlerdi ve Tem, ailesinin günahlarının kendisine ait olmadığına karar vermişti. Ama köylüler o kadar kolay ikna olmadılar. Onları kim suçlayabilirdi ki?

Köşeyi dönüp kasaba meydanına vardıklarında ilahiler daha da yükseldi. Gabriel, Tem'in koluna sıkıca sarıldı ve kaldırım taşlı meydanı geçip kilisenin merdivenlerine ulaştılar. Ama merdivenleri çıkmadılar. Bunun yerine, Tem devasa ahşap kapının önünde duran bir düzine asker gördü. Askerler, kraliyet arması olan bir yılanla bir horozun dövüşünü tasvir eden zırhlar giyiyorlardı.

"Düğününüzden beri buradalar," dedi Gabriel sloganların sesini bastırarak. "Kiliseyi koruyorlar."

"Neden?"

"Kraliyet ailesi inşa etti."

Tem kiliseye, tanrı heykellerine bakakaldı. Burası Kora'nın ibadethanesiydi ve kutsal olması gerekiyordu. Aynı zamanda köyün en güzel binasıydı. Sazdan kulübelerle çevrili mermer duvarları, göze batan bir şekilde dikkat çekiyordu. Tem, bir düzineden fazla kişiden oluşan kalabalığa göz gezdirdi. Muhafızlar sayıca azdı.

"Gabriel," dedi. "Ne yapacaklar?" "Bir mesaj gönderecekler," dedi basitçe.

Korku onu sardı. Adamlar çılgına dönmüştü. Gabriel'in sırık gibi vücudu bile onu itiş kakıştan koruyamıyordu.

"Buradan gitmelisin," dedi kulağına. "Peki ya sen?"

"Bunu yapmak zorundayım." Sözleri daha derin bir anlam taşıyordu. "Hayır." Tem başını salladı. "Zorunda değilsin."

"Burada kal, Tem. Lütfen. Güvende olmanı istiyorum."

Cevap vermek için ağzını açtı, ama Gabriel çoktan gitmişti. Tem, kalabalığın içinden geçip adamları kiliseye doğru yönlendiren Gabriel'in omuzlarını izledi.

Sonrasında olanlar bulanık bir şekilde geçti. Bir an kalabalık hareketsizken, bir sonraki an hareket etmeye başladı ve muhafızlara doğru akın etti. Kenarda duran Tem, köylüler acımasız bir dalga gibi üzerlerine çullanırken gözlerindeki paniği görebiliyordu. Gabriel olmasaydı, kaçıp giderdi. Bunun yerine, Gabriel'in kalabalığı yönlendirip muhafızları kilisenin sağ tarafına itmesini izledi. İlk başta Tem, içeri girebilmek için yol açtıklarını sandı. Ancak, sadece bir adam merdivenleri çıktı. Her iki elinde siyah eldivenler vardı ve elinde tahta bir kova tutuyordu. Merdivenlerin ortasına geldiğinde diz çöktü, elini kovaya daldırdı ve çamur gibi görünen bir şeyi çıkardı.

"Hey!" diye bağırdı muhafızlardan biri, onu işaret ederek. "Hemen kes şunu!"

Ama diz çökmüş adam onu görmezden geldi ve mermerin üzerine çamuru yaymak için merdivenlere eğildi. Tam o anda rüzgâr yön değiştirdi ve Tem'in burnuna kötü bir koku geldiğinde yüzü buruştu. Bu çamur değildi. O kokuyu her yerde tanırıdı; büyürken giysilerine yapışır, ne kadar yıkarsa yıkasın saçlarında kalırdı. Adamın kilisenin merdivenlerine ne yaydığını çok iyi biliyordu.

Tavuk boku.

Bu hayal bile edilemezdi — o kadar korkunç bir saygısızlıktı ki Tem bunu kafasında oturtamıyordu. Kokuyu engellemek için burnunu koluyla kapattı, ama bu kokuyu hiçbir şey engelleyemezdi. O anda Tem, adamın bir şeyler yazdığını fark etti. Kilisenin merdivenlerinin pürüzsüz, beyaz mermerine herkesin görebileceği şekilde yazılmış iki kelime:

Bizi besleyin.

Tem koyu kahverengi harfleri izledi. Bu çaresiz bir yalvarış, köylülerin gıda kıtlığı ve Jonathan ile Christopher'ın öldürülmesi hakkında ne hissettiklerinin açık bir sembolüydü. Böyle bir şiddet eylemini asla affetmeyeceklerdi, özellikle de ateşkesi bozduğu için. Affetmemeleri de gerekiyordu. Caspen cezasız kalmıştı. Ve onu azarlayamayacakları için, iktidardaki bir sonraki kişiyi seçeceklerdi: Leo. Köylüler, açlık çekmelerinin sebebinin Leo'nun iyiliği olduğunu bilmiyorlardı. Onun

doğru olanı yapmaya çalıştığını, seçimlerinin hem Tem halkı hem de kendi halkı için en iyisini yapmak arzusundan doğduğunu bilmiyorlardı. Tek bildikleri, krallarının önceki kralların aksine hoşgörülü olduğuydu. Tek bildikleri, masalarındaki yiyeceklerin azaldığı, giysilerinin bollaştığıydı. Bu zararları kraliyet ailesine, yılanlara, Leo'ya atfediyorlardı. Ama aslında, bunların hepsi Tem'in hatasıydı. Her şeyin merkezinde o vardı; kan dökülmesinin durmasını istemişti. Leo'ya seçim yapması için yalvarmıştı.

Tem onların öfkesini anlıyordu. Ama bunu kilisenin merdivenlerine yazmak akıl almaz bir şeydi — hiç bu kadar korkunç bir saygısızlık örneği görmemişti. Yine de, bunu yapmaya her türlü hakları vardı. Kraliyet ailesi, halkını korumakla yükümlüydü. Herkes açlık çekiyorken kendilerini kalede tecrit etmemeleri gerekiyordu.

Adam sözlerini bitirir bitirmez kalabalık dağıldı. Köylüler her yöne koşarak, muhafızlar kimi kovalayacaklarına karar vermeden yan sokaklara dağıldılar.

Gabriel'in güzel altın sarısı saçları aniden karşısına çıktı. Dudakları kesilmişti.

"Hadi." Elini tuttu ve onu en yakın sokağa çekti. Köyün kenarına kadar birlikte koştular ve duvara ulaştıklarında durdular.

"Gabriel," Tem nefes nefese, neredeyse ikiye katlanarak nefesini topladı. "Bu..."

"Harikaydı," dedi.

Ona baktı. Açıklanamayan bir şekilde, o gülümsüyordu. "Tehlikeli," diye ısrar etti. "Bu *tehlikeliydi*, Gabriel. Ya biri yaralanmış olsaydı?"

"Hepimiz risklerin farkındaydık."

"Bir daha asla böyle bir şey yapamazsın. İşini kaybedebilirdin. Ya gardiyanlardan biri seni tanısaydı?" "Gardiyanlar

kalenin içine girmezler." "Yine de, sen..."

"Tem," dedi, ellerini omuzlarına koyarak. "Dur. Bir plan yaptım, herkesi organize ettim ve plan işe yaradı. Bunu *ben* yaptım."

Tem ona inanamayan gözlerle baktı. Gözleri parlıyordu, yüzü ıslıl ıslıl. Bu onu canlı hissettiriyordu. Tem, istemese de, bu duyguyu anladığını fark etti. Gabriel, bir şeyde iyi olduğunu keşfetmişti.

Tem, bunun ne kadar güç verici bir his olduğunu herkesten iyi biliyordu. Keşke onun iyi olduğu şey kraliyet ailesine karşı protesto etmek olmasaydı.

Gabriel dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Gitsen iyi olur."

Söylenecek başka bir şey yoktu. Bir an sonra, o gitmişti.

Tem, ağaçların arasındaki dolambaçlı yolu takip etti, sessizlik çöktüğünde kalbi nihayet sakinleşti. Burada, sessizlik içinde, az önce gördüklerini düşünmeye başladı. Köylüler öfkeliydi. Durum ideal değildi. Öfkeleri, Evelyn'in akşam yemeğinde söylediği şeyi yansıtıyordu: *Halkımızın bundan etkilenmesi talihsiz bir durum.*

Etkilenmek. Sanki etkiler çoktan başlamamış gibi.

Bizi besle.

Tem, o korkunç, çizgili kelimeleri aklından çıkaramıyordu. Kora'nın evinin saçağının altına bu kadar küfürlü bir şey yazmak, Tem'in anlayabileceğinin ötesinde bir günahı. İlk kez, korku onu sardı. Çok uzun zaman önce, işler farklıydı. Çok uzun zaman önce, isyanın sonuçlarını Maximus çekecekti. Şimdi bu sonuçlar oğluna düşmüştü.

Tem mağaralara geri döndüğünde, Caspen ile konuşmaya karar vermişti. Jonathan ve Christopher'ı öldüren oydu; bu soruna bir çözüm bulabilecek olan da oydu. Ancak odalarına vardığında, Caspen orada değildi. Hızlıca aradı ama hiçbir şey bulamadı. Avluda da, ziyafet salonunda da yoktu. Tem aramayı bırakmak üzereyken, arkasında bir ses duydu.

"Bu gece yalnız mısın,

Temperance?" Ses Apollo'ya aitti.

Onuncu Bölüm

Apollo, kollarını kavuşturmuş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle koridorun duvarına yaslanmıştı. Tem, Apollo ile Caspen arasındaki benzerliklerden bir kez daha etkilendi; ikisi de aynı geniş omuzlara ve aynı güçlü kaşlara sahipti. Ancak Apollo'nun güzelliği Caspen'inkinden daha sert idi. Apollo, kardeşinden çok babasına benziyordu ve Tem ona her baktığında, Bastian'ı düşünmeden edemiyordu.

"Birini mi arıyorsun?"

Apollo'nun ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı. Tem'in kocası dışında arayacağı kimse yoktu. O da bunu biliyordu, Tem de.

Yine de Tem, "Bu gece Caspen'i gördün mü?" diye cevap verdi.

Apollo, kolları hala kavuşturulmuş halde bir adım öne çıktı. Penisini yarı ereksiyon halindeydi, kalın, düz ve görkemliydi. Tem, mağaralara döndüğünde alışkanlık haline geldiği gibi elbisesini çoktan çıkarmıştı. Aniden çıplak olduğunun farkına vardı.

"Dün gördüm. Bu sayılır mı?" "Hayır," dedi

Tem. "Sayılmaz."

"Yazık." Gülümsemesi genişledi. "Keşke daha yardımcı olabilseydim." "Hiç yardımcı oldun mu?"

"Ara sıra. Mesela, Caspenon'un şu anda nerede olduğunu biliyorum."

"Anlamadım?" Tem sertçe sordu. "Az önce görmediğini söyledin..."

"Bu gece onu görüp görmediğimi sordun. Şu anda nerede olduğunu bilip bilmediğimi sormadın. Basilisks'lerin detaylara önem verdiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın, Temperance."

Gözlerini daha da fazla devirmesi mümkün olsaydı, bunu yapardı. Apollo sinir bozucuydu. Ama bu şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı *olan*, ona yardım etmeye istekli olmasıydı.

"Peki." Kollarını kavuşturdu. "O zaman şu anda nerede?"

Apollo gülümsedi. "Neden sana söylemeliyim ki?"

"Çünkü o benim kocam. Ve bilmek istiyorum." "Bu nedenlerden sadece biri benim için ikna edici."

Tem hangisi olduğunu merak etmedi. "Söyle bana Apollo," dedi. "Sonra ikimiz de akşamımıza devam edebiliriz."

"Ya akşamımı devam ettirmek istemiyorsam?" Apollo, uygun olandan çok daha fazla yaklaşarak fısıldadı. "Ya seninle burada kalmak istersem?"

Tem ona baktı — tanıdık altın rengi gözler, aynı pürüzsüz, sıcak ten. Apollo'nun ısıısı, Caspen'inki gibi onu sarmaladı. Ama o bununla baştan çıkarılmayacaktı.

"Ne istediğın umurumda değıl," diye tersledi. "Kocamı istiyorum."

"Belki bu gece istediğın kişi ben olabilirim."

"Benim *bir kocam* var, Apollo."

"Birçok tür ilişi vardır, Temperance. Herkesin mutlu olacağı bir anlaşma bulabileceğımızden şüphem yok."

"Benim düzenlememden zaten memnunum, çok teşekkür ederim." O sırtıttı. "İsrar ediyorsan."

"İsrar ediyorum."

Sırtışı daha da derinleşti. "İstedini yapmak için onun iznine ihtiyacın yok, biliyorsun."

"Benim ne istediğimi nereden biliyorsun?" "Lütfen," diye güldü.

"Hissedebiliyorum."

Bu, Caspen'in mağaralarda söylediğı şeyi hatırlattı. *Benden korkuyorsun. Bunu hissedebiliyorum.*

Tem, Apollo'dan korkuyor muydu? Emin değıldi. Ondan kesinlikle çekiniyordu. Ama bu mutlaka korku anlamına gelmezdi ve ikisini birbirine karıştırmak yanlış olurdu. Onu hala tanımaya çalışıyordu. Ve şu ana kadar öğrendikleri kesinlikle sinir bozucuydu.

Tem'in onu memnun etmeyeceğı anlaşılınca Apollo, "Kocan avlanıyor," dedi.

Tem kaşlarını çattı.

"Ah," diye fısıldadı Apollo. "Kocanın karısı olmadan avlanmaya çıkmasına şaşırdın mı?"

"Tabii ki hayır. Sadece..."

Ama bu bir sürprizdi. İnkâr edilemezdi. Tem, dağın altına geldiğinden beri her zaman Caspen ile birlikte avlanmıştı. Bu onların rutinleriydi ve bunu birlikte yapmak özeldi. Ama akşam yemeğinin nasıl bittiğini düşününce, onun tek başına gitmesini tam olarak suçlayamazdı. Sonuçta o da Gabriel'i görmek için köye gitmişti. Caspen'in uygun gördüğü şekilde rahatlaması gayet normaldi.

"Yaralanmışsın," dedi Apollo sessizce, düşüncelerini bölerek.

Tem gözlerini kırptı. "Ne?"

"Bir çürük var." Parmaklarını kaldırıp nazikçe yanağına dokundu. "Tam burada."

Tem fark etmemişti bile, muhtemelen kalabalıkta itiş kakış sırasında oluşmuştu. Elini itti. "Bana dokunma."

Apollo elini indirdi. "Çürükler karmaşıktır," dedi sırtarak. "Sen gibi."

Tem gözlerini devirdi. Drakon kardeşlerin ona iltifat etmeye çalıştığı ilk sefer değildi ve kesinlikle en iltifat edici olanı da değildi. Onun karmaşık olduğunu söylemek, güneşin parlak olduğunu söylemek gibiydi. Bu, çığır açan bir analiz değildi ve Apollo'ya karşı tavrını yumuşatmayacaktı.

"Gözlem yeteneğin biraz eksik," dedi.

"Öyle mi?" Apollo kaşlarını kaldırdı ve daha da yaklaştı. Gülümsemesi o kadar genişledi ki, yüzünü ikiye bölecekmiş gibi görünüyordu. "Peki sen arzudan ne anlarsın?"

Tem, az önce söylediği sözlerden ilk kez değil, derin bir pişmanlık duydu. Apollo her şeyi bir meydan okuma olarak algılıyordu. Her şey bir alay ve bir sataşmaydı ve Tem bundan bıkmıştı.

Yoksa değil miydi?

Gece çok ağır geçmişti. Ama nedense, bu an öyle değildi. Nedense, Apollo'nun yanında garip bir şekilde rahat hissediyordu, sanki iyi olduğu bir oyun oynuyormuş gibi. Bu yüzden, Apollo'nun zihni onun zihnine dokunduğunda geri çekilmek yerine, Tem bu hissi tadını çıkardı ve onun varlığının Caspen'inkine ne kadar benzediğini fark etti. İkisi de otoriterdi, ama aynı değillerdi

aynı değillerdi. Caspen katıydı, Apollo ise rahattı. Sanki doğru olan ile mümkün olan arasındaki boşlukta var oluyordu.

Her şey mümkündür, Temperance.

Ve aynı hızla, direnci geri geldi. *Bizim için değil.*

Bizim kaderimizde birlikte yatmak var. Kardeşim sana söylemiştir mutlaka. Deneyeceğini söyledi.

Peki denersem ne yapardın? Sonuçta iftleşme mevsimi. Hayır derdim.

şu anda deniyorum.

Aralarında bir adım mesafe vardı. Birbirlerine dokunmuyorlardı bile. Yine de Tem, onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Bu, Apollo'nun ilk flrtyd. Onun nasıl tepki vereceğini görmek için durumu yokluyordu. Bundan sonra ne olacağı ona bağlıydı.

Peki. Başarısız

oldun. Öyle mi?

Evet. Feci şekilde.

Bu, Apollo'yu güldürdü.

Senin hakkımda ne düşündüğünü merak etmek bu kadar büyük bir suç mu? Ben seni hiç düşünmüyorum.

Yüzü bir gülümsemeye dönüştü. *Beni incittin.*

Kimse seni incitemez.

Aynı fıkırde değilim. Sen, herkesten çok, bu işi başarabilirsin. Beni vme.

Bu iltifat değil. Sadece gerçek.

Onun bu sözleri onu utandırdı. Konuşma çok gerçekçi, çok samimi bir hal almıştı. Tem biraz mesafe koymalıydı. Bu yüzden yüksek sesle, "Caspern'i incitmek istemiyorum," dedi.

Apollo yumuşak bir kakhaha attı ve onunla aynı ses tonunda konuştu. "Kardeşim ve ben yüzyıllardır bu dansı yapıyoruz, Temperance. Bu durumda bulunan ilk kişi olduğunu düşünmen bir hata olur."

Ve ne durumdu ama. Tem, Apollo'nun ne demek istediğini anladı: O ve Caspen bunu daha önce de yapmışlardı, aralarına giren ilk kişi o değildi. Ama Tem, tarihin tekerrür etmesini istemiyordu.

"Ona sadığım," diye ısrar etti.

"Kimse sadık olmadığını söylemedi. Bu konuşmayı sadakatsizlik olarak mı görüyorsun?" "Bunu bir rahatsızlık olarak görüyorum."

"Öyle mi? Kalbin öyle demiyor."

"*Kalbim mi?*"

"Atışını duyabiliyorum, Temperance. Bana baktığında hızlanıyor."

Tem yere bakarak anlamlı bir şekilde baktı. Caspen, ilk kez birlikte yemek yedikleri zaman da aynı şeyi söylemişti. *Kalp atışın*, demişti. *Düzensiz*.

"Kalp atışlarım seni ilgilendirmez."

"Yine de o kadar yüksek atıyor ki, başka hiçbir şey duyamıyorum." "O zaman dinlemeyi bırak."

"Seni görmezden gelmek oldukça zor, Temperance."

Tem bunun bir iltifat olup olmadığını bilmiyordu ve açıkçası artık umursamıyordu da. Akşam hiç de planlandığı gibi geçmemiştir. Evelyn ile konuşmayı, köyde bir protesto gösterisine tanık olmayı, Apollo ile karşılaşmayı beklemiyordu. Saat geç olmuştu ve kocasının kardeşi ile baş başa kalmıştı, şu anda olanların hiçbirini kontrol edebileceğini düşünmüyordu.

Kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. "Bana nasıl böyle konuşabilirsin?"

Apollo'nun gülmesi onu şaşırttı. "Bunu yaptığımda kızardığın hali seviyorum."

Tem parmaklarını yanaklarına dokunmaktan kaçındı. Onların sıcak olduğunu bilmek için onlara dokunmasına gerek yoktu. Apollo onu çok... *telaşlandırıyor*.

"Kızgın olduğum için kızarıyorum. Senin flört ettiğin için değil."

"Öyle mi? Çok ilginç. Kızgınlıktan kızardığını hiç duymamıştım. Bunu yaşayan ilk kişi sen olmalısın."

"O zaman sanırım ilk ben olacağım."

"Ne heyecan verici," dedi, başını eğerek. "Böyle bir öncü olmak."

Tem gözlerini devirdi. Onunla kesinlikle hiçbir şey yapılamazdı. *Mantıksızdı*. Özellikle de onun kardeşi ile evli olduğunu bildiği halde böyle davranacağına inanamıyordu. Basilisklerin işleri farklı yapması önemli değildi. İşler böyle yapılmazdı. Gitmeliydi. Ona iyi geceler demeli ve uzaklaşmalıydı. Peki neden yapmadı?

Gerçek şu ki, gitmek istemiyordu. Tem, Apollo'nun kalp atışlarını dinlemesini, ona çok yakın durmaya devam etmesini *istiyordu*. Onun yanında olmak doğru geliyordu. Burada, koridorun sessizliğinde, Tem cazibeyi hissetti. Apollo'ya bakıp ona dokunmak istemenin, onun kendisine dokunmasını istemenin ne demek olduğunu anladı. Çiftleşme mevsiminin ilk gecesini hatırladı, çiftin onun önünde yatakta seviştiğini, Apollo'nun gözlerine bakana kadar orgazm olamadığını.

Ama bunun önemi yoktu. O Caspen değildi.

"Bu kardeşine ait," dedi Tem kararlı bir sesle. "*Bu mu?*"

Sen bir nesne misin?"

Kaşlarını çattı. "Hayır."

"Yine de, sen benim kardeşime aitsin. Bu da sahiplik anlamına gelir."

Kafasını salladı. Apollo bu kadar yakın dururken onun argümanını çürütmek zordu. Tem elinden geleni yapsa da, bakışları sürekli onun bacaklarının arasındaki kalın penise kayıyordu. Ucunda bir şey parlıyordu: mükemmel yuvarlak bir damla sperm. Tem daha önce böyle bir şey görmemişti. Caspen boşaldığında, penisi ya onun içinde ya da boğazındaydı. Zaten sperm sızan ereksiyon halindeki bir penis görmemişti.

Apollo, onun bakışını takip etti. Aklı, Tem'in zihnine geri döndü. *O senin için. Ben istemiyorum.*

Öyle mi? O zaman neden ona bakıyorsun?

Tem'in gözleri tekrar ona döndü. *Hiçbir şeye bakmıyorum.*

Bakmak senin hakkın. Benim için sorun değil.

Tabii ki umursamıyordu. Onun ona bakmasını *istiyordu*. Onun başka birçok şeyi de yapmasını istiyordu. Tem geri çekilmesi gerektiğini biliyordu, oradan ayrılıp yatağına gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama Apollo'nun baş döndürücü sözlerine kapılmış, olduğu yerde donakalmıştı. Bu konuda Leo'dan farklı değildi. İkisi de ağızları ile yetenekliydiler.

Apollo sadece birkaç santim uzaktaydı, başı eğikti, dudakları onun dudaklarını yansıtıyordu.

Tadına bakmak ister misin?

Arzu onu pençeliyordu. Parmağını kaldırıp, onun penisinin ucuna dokunup tadına bakmak nasıl olurdu acaba? Caspen'inkinden farklı mı olurdu? Ya da daha da ilginç: Aynı mı olurdu? Oh, artık tehlikeli bir alana girmişlerdi. Tem, akşamını böyle geçirmeyi beklemiyordu

ama kocası yoktu, kardeşi buradaydı ve penisi sertleşmiş, hazır ve onun için sızıyordu. Basilisk tarafı, Apollo'yu yatağı atma düşüncesiyle neredeyse zevkten kükrüyordu. Neden kendini şımartmasın ki?

Tem, Apollo'nun varlığı zihninde belirene kadar elini kaldırdığının farkında bile değildi. Apollo, Tem'in şakaklarını kavradı ve kendisinden başka her şeyi dışarı sıkıştırdı.

Dokun ona. Tutuşu sıkılaştı.

Tem neredeyse bayılacaktı.

Tadına bak, Temperance. O senin.

Tem dayanılmaz derecede ateşliydi. Eli hala havadaydı, parmakları onun penisinin ucundan bir santim uzaktaydı.

Tadına bak, Temperance. Spermimi ağzına al. Dilinde gezdir. Yut.

Koridor etrafında yüzüyor gibiydi. Boğazı sıkışmıştı.

Bana teslim olman sadece an meselesi. O yüzden şimdi teslim ol.

Ama o pes edemedi. Pes etmek, basilisk tarafını dinlemek anlamına gelirdi —hala evcilleştirmeyi öğrendiğı tarafını dinlemek anlamına gelirdi. Günah işleyen tarafını.

Günah işlemek yaşamaktır, Temperance. Beni istediğini biliyorum. Öyleyse tadına bak.

Sonunda, bu Tem için fazla oldu. Apollo'nun gözlerinin içine bakarak, "Bir kelime daha edersen, sana tokat atarım," dedi.

Apollo'nun gözleri parladı. Eğildi, kızaran yanaklarına nefesini üfleyerek fısıldadı, "Lütfen yap."

Tem'in içindeki bir şey birden patladı. Bu akşamdan bıkmıştı — Apollo'dan, onun oyunlarından ve ona *bir şeyler hissettirmeye* çalışmasından bıkmıştı, çünkü bu, onun en son istediğı şeydi. Bu yüzden ona tokat attı.

Tem, son birkaç gündür hissettiğı tüm hayal kırıklığını, dağın altında geçirdiğı zamandan beri içinde biriktirdiğı tüm derin ve işkence verici endişeleri, tüm gücünü bu tokatta topladı. Tek istediğı, *onu susturmaktı*.

Avuç içi temas ettiği anda, Tem bir doruk noktasına benzer bir rahatlama hissetti. Bu his, onun vücudundan Apollo'nun vücuduna geçti ve Tem, Apollo'nun da bunu hissettiğinden emindi. Enerji alışverişi çok güçlüydü — fiziksel bir güç gibi

koridorda fiziksel bir güç gibi yankılandı, saçlarını karıştırdı ve duvarlardaki tozu salladı. Apollo başını çevirdi. Sonra yavaşça ona döndü.

Ona tokat atmış olmasına rağmen, sanki onu öpmüş gibi ona baktı. Ve belki de, onun görüşüne göre, öyle yapmıştı. Tokat, öpücük kadar iyiydi. Her ikisi de güç alışverişi idi. Her ikisi de tutkulu, ham bir tepkiydi. Tokat, Tem'in ona karşı kontrolünü kaybettiğini, duygularına karşı koyamadığını doğruladı. Aralarında bir sınır çizdiğini sanmıştı, ama şimdi tam tersini yaptığını fark etti. Apollo'nun gülümsemesinden, onun da bunu fark ettiği belliydi. Ona tokat atmıştı, ama kazanan oydu.

Yanağında kırmızı bir iz oluşuyordu. Tem, Apollo'nun neredeyse hiç yaralanmadığını biliyordu; bu onu mutlu etmekten başka bir işe yaramamıştı. Gözlerinde tam bir zaferle ona gülümsüyordu, sanki sonunda onu kışkırtmayı başardığını tam olarak biliyormuş gibi. Küçük mücadelelerini kazandığına şüphe yoktu. Onu kızdırmak, sınırlarını zorlamak niyetindeydi ve başarmıştı.

"Kendini iyileştirmeyecek misin?" diye bağırdı Tem. Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Apollo sırtıttı. Yara izi olmasına rağmen, yıkıcı derecede yakışıklıydı. Parmaklarını yanağına dokundurdu. "Senin hatıranı saklamak istiyorum."

Tem zaten ıslanmıştı. Ama onun sözleri onu daha da ıslattı. "*Ben* ise bunun olduğunu unutmayı tercih ederim."

"Öyle mi? Neden öyle?" Apollo'nun yüzündeki şişlik yayılıyordu. Tem, onun alyansının izini açıkça görebiliyordu. Tem cevap vermediğinde, Apollo devam etti: "Bizim ne olabileceğimizden mi korkuyorsun?"

Bu, Tem'in cevap vermeye hazır olmadığı bir soruydu. "Yoksa halihazırda olduğumuz şeyden mi korkuyorsun?"

Nedense, içinde bir öfke birikti. Tem, Apollo'ya mı yoksa kendine mi kızgın olduğunu bilmiyordu. Bu noktada, bunun bir önemi yoktu. Onun kendini beğenmiş ifadesine, zaferinden ne kadar açıkça keyif aldığına tahammül edemiyordu. Bunu bitirmenin zamanı gelmişti.

"Biz bir hiçiz," diye hırladı. "*Sen* bir *hiçsin*."

Apollo'nun gözlerinde ilk kez bir acı gölgesi belirdi.

O kadar çabuk kayboldu ki Tem onu gördüğünden bile emin değildi. Ama bu, ona "Özür dilerim..." demesini sağladı.

"H a y ır," diye sözünü kesti. "Özür dileme. Zaten özür dilemeni istemiyorum. Haklısın ve bunu çok iyi biliyorsun." Yaklaşınca Tem'in yanakları kızardı. "Özrünü kabul etmek seni rahatlatmak olur."

Birbirlerine birkaç santim uzaklıkta bakakaldılar, ikisi de zor nefes alıyordu.

Sonunda Apollo fısıldadı, "Bana teselli için gelme, Temperance. Kardeşimin yapmayacağı şekilde seni becermemi istediğinde bana gel."

Bunun üzerine arkasını dönüp ortadan kayboldu.

Tem, hareket edemeyecek kadar şaşkın bir şekilde yalnız kaldı, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Apollo *imkansızdı*. Bunun için başka bir kelime yoktu.

Yine de.

Apollo ile flört etmek, Caspen ile flört ettiğinden beri hissetmediği bir heyecandı: yasak olanın cazibesi, daha fazlasının vaadi. Yıkımın olasılığı. Diğer Drakon kardeşinde onu çeken, onu baştan çıkaran bir şey vardı. Ama Tem baştan çıkarılmayı göze alamazdı. Eğer pes ederse, içgüdülerine teslim olup Apollo'nun onu sikmesine izin verirse, Caspen ile olan ilişkisini tehlikeye atardı. Ve hiçbir şey onu bunu yapmaya zorlayamazdı. Tem, kardeşiyle yatmasının onu rahatsız etmeyeceğini ne kadar ısrarla söylerse söylesin ona inanmıyordu ve haklı olup olmadığını öğrenmeye değmezdi.

Tem geri döndüğünde Caspen odalarında bekliyordu. Omzuna ıslak bir yaprak yapışmış, sırtında kir vardı. Tem içeri girdiğinde başını kaldırdı.

"Tem." Gözleri vücudunu süzdü ve Tem, onun az önce ne yaptığını hissedip hissetmediğini merak etti. "Neredeydin?"

"Sen neredeydin?"

"Avlanıyordum."

"Bensiz mi?" Tem bunu rahat bir şekilde söylemeye çalıştı, ama yüzünde acı belli olmuş olmalı ki Caspen ona doğru yürüdü ve eliyle çenesini kavradı.

"Değişim geçirmem gerekiyordu," dedi sessizce. "Sana yük olmak istemedim."

Tem başını salladı. Onun hızına uyum sağlamasını beklemek haksızlıktı, çünkü onun hızı kendisininkinden çok daha yavaştı. Caspen'in ne kadar sık avlanmak zorunda olduğunu, ziyafet salonunda bulunanların ötesinde düzenli bir besin kaynağına ihtiyaç duyduğunu ancak şimdi anladı. Yalnız gitmesi için onu suçlayamazdı.

"Seni terk etmek istemedim," dedi sessizce.

"Biliyorum."

Uzun bir süre geçti, sonra Caspen'in ifadesi aniden sertleşti ve eğildi. "Yaralanmışsın." Caspen'in parmakları Tem'in yanağını okşadı.

Tem, Apollo'nun daha önce dokunduğu aynı noktaya dokunduğunda yüzünü buruşturdu. Derisinin altında soğuk bir nabız hissetti ve Caspen'in onu iyileştirdiğini anladı. Aniden Apollo'nun neden iyileştirmedini merak etti. "Kimse beni incitmedi," dedi Tem çabucak. "Söz veriyorum."

"O zaman neden morardın?"

Sesindeki korku ve öfkeyi duydu; Jonathan ve Christopher ona dokunmaya çalıştıklarında çaresiz ve korkmuş bir halde ona geldiği anı hatırladığını biliyordu.

"Gabriel'le birlikte Horseman'a gittim," dedi, ona ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışarak. "Ve sonra bir... protesto oldu. Şiddetli bir hal aldı."

"Protestolar mı?"

"Evet."

"Ne için protesto?"

Ama bunu nasıl açıklayabilirdi? Görünüşte, köylüler kraliyet ailesini protesto ediyor, kan dökülmesinin sona ermesiyle birlikte gıdanın ani azalmasını hayıflanıyorlardı. Ama onların huzursuzluğunun altında daha derin bir akıntı vardı ve nihayetinde öfkeleri basilisklere, Caspen'e yönelmişti.

"Kan dökülmeden, herkese yetecek kadar yiyecek yok," dedi Tem dikkatlice.

Caspen, zar zor bastırduğu öfkesiyle dinledi. Öfke dalgalar halinde yayılıyor, zihninin sınırlarına baskı yapıyordu. "Halkımı kesmeden önce sonuçlarını düşünmeleri gerekirdi."

Tem buna bir şey diyemedi. Caspen'in gözünde, ceza suça uygun düşüyordu. "Jonathan ve Christopher öldü," diye devam etti, sesini olabildiğince sakın tutarak, onları öldürenin Caspen olduğunu biliyordu. "Köylüler öfkeli."

Caspen burnunu çekti. "Onların öfkesi beni ilgilendirmez." "İlgilendirmeli."

"Neden öyle?"

"Çünkü zaten kraliyet ailesine karşı protesto ediyorlar. İstedığınız yanıtı alamazlarsa, meseleyi kendi ellerine alabilirler."

öfkelerini buraya yöneltebilirler."

Bir kez daha burun kıvırdı. "Köylülerin bize zarar verebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Tem, onların gözlerinde gördüğü kan dökme arzusunu düşündü; kilisenin merdivenlerinde muhafızlara saldırışlarını düşündü. Gabriel'in ne kadar iyi bir organizatör olduğunu düşündü. "Evet," dedi sessizce. "Öyle düşünüyorum."

Sonuçta, insanlar ve basiliskler arasındaki ilk savaş aynalı kalkanlarla kazanılmıştı. Sonunda galip gelenler insanlardı. Neden bunu tekrar yapamamışlar ki?

"Eğer bu doğruysa, en başından gitmemeliydin." "Niyetim o değildi. Bir anda oldu..."

"Kraliçe olduğun için kendini tehlikeye atmamalısın."

"Ama ben..."

Caspen ellerini kızın başının iki yanına koydu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, nefesi kızın yüzünde hafifçe titriyordu. "Ama seni her tehдitten koruyamam."

"Bana hiçbir şey olmayacak," diye ısrar etti. "Söz veriyorum."

"Böyle bir söz veremezsin."

Sonunda Tem ne olduğunu anladı. Caspen onun için korkuyordu. Yüzyıllar boyunca ailesinin ve halkının insanlar tarafından katledildiğini görmüştü. Şimdi gerginlik artarken, aynı şeyin ona da olmasını istemiyordu.

"Ben iyiyim, Caspen. Endişelendiğim kişi Gabriel. Ve ailem."

Caspen başını salladı. "Ailen bizim korumamız altında. Onlara zarar verilmeyecek."

"Peki ya Gabriel?"

Caspen dudaklarını büzdü.

Tem omuzlarını dikleştirdi. "O benim en iyi arkadaşım, Caspen. Benim yüzümden aç kalmasını istemiyorum."

"Aç kalmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sevdiğin insanları her zaman koruyacağım, Tem. Eğer aksini düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

Yanlarında ateş çıtır çıtır yanıyordu. Tem buna ne cevap vereceğini bilemedi. Caspen'in onu koruyacağını biliyordu. Ama sevdiği insanları da koruyacağına her zaman inanmıyordu. Özellikle de sevdiği insanlar ona zarar vermek istediğinde.

Caspen iç geçirdi ve omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Onlara hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye sessizce bitirdi. "Söz veriyorum."

Tem onun gözlerine bakamadı. Hayatında pek çok söz duymuştu. Çoğu erkeklerden. Caspen'in bu sözünü tutmasını içtenlikle umuyordu. Bir an sessizlik oldu. Caspen'in parmakları yine yüzünü okşadı, morluğun olduğu yere dokundu.

"Dikkatli olmalısın," diye fısıldadı.

Tem iç geçirdi. "Dikkatliyim. Sadece bir kazaydı."

Caspen başını salladı. "Sana zarar vermeye kalkışırlarsa, bütün köyü taş a çeviririm."

Bu sözler onu rahatlatmak yerine tam tersi bir etki yarattı. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Bir kez yetmedi mi?"

"Artık bize aitsin," dedi Caspen kararlı bir sesle.

Bu, Tem'in henüz kabul etmeye hazır olmadığı bir gerçektir.

Cevap vermediğinde, fısıldadı, "Kendini korumalısın, Tem." "Nasıl? Bana öğretmeyeceksin ki."

Sözler ağzından kaçtı. Caspen kaşlarını kaldırdı, sonra çatladı. "Taşlaşma koruma değildir."

Tem sadece başını salladı. Bu, kazanacağı bir tartışma değildi, ama yine de tartışmak istiyordu. "Neden olmasın?"

Tem, neden bunu ısrarla istediğini bile bilmiyordu. Taşlaşma konusunda hiç kafa yormamıştı; sonuçta teknik olarak cinayetti. Ve Tem, katil olmak istemiyordu. Ama basilisk tarafıyla ilgili bilinecek her şeyi öğrenmek istiyordu. Caspen, kendini korumak istiyorsa, bunu yapmanın en iyi yolu buydu.

"Peki ya bir gün bunu yapmam gerekirse? Ya tehlikeye girersem?" "Ben seninle olduğum sürece asla tehlikeye girmeyeceksin."

"Ama sen her zaman benimle değilsin."

Caspen tereddüt etti ve Tem onu ikna ettiğini anladı. Onu her zaman koruması imkansızdı, bu gece olduğu gibi uzun süre avlanmaya çıkarsa bu daha da imkansızdı.

uzun süre avlanmaya çıkarsa, bu daha da imkansızdı. İçinde aniden öfke yükseldi.

Caspen'in bu kadar önemli bir bilgiyi saklaması haksızlıktı. Dağın altındaki diğer tüm basilisksler nasıl taşlaştırılacağını biliyordu. Ama Tem bilmiyordu. "Ne bekliyorsun, Caspen? Kimseyi taşlaştırmayacağımı mı?"

Cevap vermedi.

Tem yaklaştı. "Bunu benden sonsuza kadar saklayamazsın. Bu doğru değil."

"Yeter, Tem. Bunu başka bir zaman konuşuruz."

"Ama..."

"Yeter dedim."

Tem dudaklarını büzdü. Sadece taşlaşmaktan dolayı üzgün değildi. Bu, çığ gibi üzerine gelen sorunların giderek uzayan listesindeki tek sorun değildi: Evelyn'in inatçılığı, bu gece gördüğü protesto, Apollo'nun yaklaşımları. Her şey çok fazla olmaya başlamıştı ve daha yeni başlamıştı.

Birbirlerine bakarken bir an sessizlik oldu. Tem elini kaldırdı ve omzundaki yaprakları nazikçe silkeledi, parmaklarının ucunda onun cildinin sıcaklığını tadını çıkardı. Caspen bunu yaparken gözlerini kapattı ve Tem onun da tadını çıkardığını biliyordu. Caspen için tek gereken buydu: tek bir dokunuş ve onu affedecekti. Arayı kapatamamış olmaları, işlerin hızla kaynama noktasına gelmesi önemli değildi. Önemli olan tek şey, şu anda birlikte olmalarıydı.

Tem onu öpmeye başladı.

Öpücük derinleştiği anda, Caspen geri çekildi. "Şimdi olmaz, aşkım."

Onun seks yapmayı reddettiğine inanamıyordu. Bu duyulmamış bir şeydi. "Neden?"

"Çünkü zaten geç kalıyoruz." "Neyin geç kalıyoruz?"

"Çiftleşme mevsimi."

On Birinci Bölüm

"Ciddi misin?"

"Evet, Tem." Gülümsedi ve dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Ciddiyim."

Tem şaşırmamalıydı. Basilisks için gecenin ortası olması önemli değildi. Onlar için gündüz gibi bir şeydi. Ama Tem için yatma vaktiydi ve Caspen belinden tutup onu geçide çektiğinde geniş bir esneme yaptı.

Dağ, hareketlilikle doluydu. Basilisks, her iki yanlarından akın akın geçerek avluya doğru ilerliyordu. İçeri girdiklerinde, Tem, mekanı süslemek için seçtiği dekorasyonları gördü. Küçük bir şeydi, ama ona gurur veriyordu, sadece yüzeysel de olsa, bir şekilde katkıda bulunduğunu gösteriyordu.

Caspen'in dudakları kulağına değdi. "Konseye bir bakmam gerek," diye fısıldadı. "Hemen dönerim."

Tem itiraz etmeden önce, Caspen gitmişti. Avluda etrafına bakındı, dostça bir yüz bulmak için çaresizce. Neyse ki, gözü Adelaide'ye takıldı. Tek başına bir bankta oturmuş, bir kadeh iksir içiyordu. Tem yanına oturduğunda, göğsünü anında bir rahatlık kapladı.

"Temperance." Adelaide gülümsedi. "İyi akşamlar. Bu zevki neye borçluyum?"

Gerçekten de neye? Tem'in ona söylemek istediği tek bir şey vardı: "Apollo'yu tokatladım."

Adelaide kaşlarını kaldırdı. "Nedenini sorabilir miyim?" "Bana asılmayı bırakmadı."

Adelaide güldü. "Evet. O genelde öyle yapar."

"Ben onun bunu kesmesini istiyorum."

"Öyle mi?"

Bu soru ona Apollo ile olan konuşmasını hatırlattı ve gerçeğin siyah ve beyaz olmadığını biliyordu. "Ben... bilmiyorum," dedi dürüstçe.

Adelaide gülümsedi. "Apollo karmaşık biridir." "Bana oldukça basit biri gibi geliyor."

"Sana öyle geliyorsa, onu hafife almışsın demektir ve bu senin hatan."

Bir sessizlik oldu ve ikisi de basilisk kalabalığına baktılar. Tem, Adelaide'ye dönmek için yer değiştirdi. "Nasıl karmaşık?"

Bir başka sessizlik. Adelaide ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi ve Tem onun tereddüt etmesinin nedenini merak etti. "O... pervasızdır. Bu yüzden geçmişte bazı sorunlar yaşamıştır."

"Ne tür sorunlar?"

"Apollo kendisine ait olmayan şeyleri almayı sever." "Ne aldı?"

"Casper'e ait bir şeyi."

Tem'in zihninde bir anlık bir anlayış kıvılcımı çıktı. Apollo'nun ona söylediği şeyi hatırladı: *Kardeşim ve ben yüzyıllardır bu dansı yapıyoruz, Temperance.*

"Bir şeyi mi? Yoksa birini mi?"

Adelaide gülümsedi ama cevap vermedi. Bir an ikisi de konuşmadı. "Aynı kadını seviyorlardı, değil mi?"

Adelaide ona baktı. "Evet, yaptılar."

Tem'in içinde sıkıcı bir kıskançlık dalgası yayıldı. "Ne oldu?"

"Aralarında bir anlaşmazlık çıktı," diye devam etti Adelaide. "Hiçbiri için iyi sonuçlanmadı."

"Peki o kimi seçti?"

"Bunu Caspenon'a sormalısın."

Tem sessiz kaldı, bunu sindirmeye çalışıyordu. Caspen'e hiçbir şey sormayacaktı. "Ama..." Tem yavaşça konuştu. "Casper benimle, Apollo ise kimseyle değil. Peki ona ne oldu?"

Adelaide'in sesi sessizleştirdi ve "Kan akıtmak için götürüldü" dedi.

Casper'in, sanki birini bekliyormuş gibi, kaleden dönen basilisklerin sırasını aradığı bir anı aklına geldi.

Eski aşkını mı arıyordu? O gece ona dönseydi ne yapardı?

"Onların arasında olmak istemiyorum," diye fısıldadı Tem.

"Ama öylesin," dedi Adelaide basitçe.

"Ama ben..."

"Takip edilmek bir onurdur, Temperance. Seni istiyorlar. Bunu bir iltifat olarak almalısın."

Ama gerçekten takip ediliyor muydu? Bu takip gibi gelmiyordu. Bir rekabet gibi geliyordu, oynamayı kabul etmediği bir oyun gibi. Ve kim kazanacaktı? Tem değil.

"Drakon kardeşler karmaşık insanlar, Temperance," dedi Adelaide. "Senle tanışmadan önce uzun bir hayat yaşadılar. Onların geçmişini yeniden yazmayı bekleyemezsin."

Ama Tem'in ilgilendiği onların geçmişi değildi. O sadece onların geleceğini önemsiyordu. "Asla Apollo'yu seçmem," dedi Tem kararlı bir şekilde. "Casper bunu biliyor."

Adelaide omuz silkti. "Biz bazilisksiz, Temperance. İkisini de alabilirsin."

Tem buna cevap veremedi. Bir süre sessizce oturup etraflarındaki hareketliliği izlediler.

Sonunda Adelaide, "Seni kıskandığımı itiraf etmeliyim" dedi.

Tem ona baktı. "*Neden?*"

"Apollo'yu birçok kez tokatlamak hayalini kurdum. Eminim başkaları da öyle. Sonunda biri bunu yaptığı için mutluyum."

Bu bilgi Tem'i şaşırttı. Ama belki de şaşırtmamıştı. Apollo, onun dayanılmaz bulduğu birçok şey yapmıştı. Bunlar için tokatlanmayı hak etmişti. "Hiç... denedi mi...?"

Adelaide ona anlamlı bir bakış attı. "Benimle yatmaya mı?"

Tem başını salladı. Aynen öyleydi.

"Evet," dedi Adelaide. "Denedi."

"Oh."

Aklına başka bir soru geldi ve cesaretini kaybetmeden sordu: "Peki sen...?"

"Onunla yattım mı? Evet. Yattım."

"Oh."

Tem nereye bakacağını bilemedi. Kucağında kavuşturduğu ellerine bakmaya karar verdi.

Adelaide eğildi. "Casperon, bizim evliliğimizden sadece kendisinin rahatsız olduğunu düşünmeni isterdi, ama ben de pek heyecanlı değildim."

"Senin hislerinden hiç bahsetmedi." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Tem bunların nasıl geldiğini fark etti. "Üzgünüm..." diye kekeledi. "Sadece demek istediğim..."

"Alınmadım, Temperance." Adelaide'in sesi nazikti. "Ne demek istediğini anladım. Ve bundan bahsetmemesine de şaşırmadım. Beni hiç bahsetmek istemediğinden eminim."

Tem'in nişanlarına verdiği tepkiyi düşününce, onu suçlayamazdı. Şimdi, onların birleşmesine bu kadar kıskançlık duymuş olması aptalca geliyordu. Belki de basilisk tarafı bir şekilde bunu anlıyordu, belki de onların geleneklerine uyum sağlıyordu.

"Apollo ile intikam almak için yattım. Ama aynı zamanda istediğim için de. Ve sen de aynısını yapsan, kimse seni suçlamaz."

Bu doğru değildi — Tem kendini suçlardı.

Adelaide onun ne düşündüğünü biliyor gibiydi. "Basilisks için durum farklı, Temperance. İki kardeşle de birlikte olmak... bu beklenen bir şey. Apollo'nun sana karşı öncelikli hakkı var. Bu önemsiz bir şey değil. O bu hakkını kullanmayı bekleyecek. Casperon da sonunda bunu bekleyebilir."

Tem ayaklarına bakmaya devam etti. Apollo ile yatma düşüncesi cezbediciydi; ancak bunu yapmasının *beklendiği* gerçeği kafa karıştırıcıydı. İnsan tarafı için böyle bir şeyi anlamak zordu. O, evlilikleri kesinlikle tek eşli olarak görmeye alışmıştı. Kocanın kardeşiyle yatmak, açıkça aldatma olarak kabul ediliyordu, nokta.

"Onlar birbirlerine oldukça benziyorlar," dedi Adelaide.

"Kimler?"

"Apollo ve Casperon."

Tem alaycı bir şekilde güldü. *Hiç de* benzer değillerdi. "Nasıl yani?"

Adelaide düşüncelerini toparlamak için bir süre durdu. "Casperon tutkulu," dedi yavaşça. "Her şeyi derinden hisseder. Apollo da öyle."

Tem burnunu çektirdi. Apollo *hiçbir şeyi* derinden hissetmezdi. Bir su birikintisi kadar sığdı.

"İnanmayabilirsin," dedi Adelaide. "Ama bu doğru. Apollo sadece bunu daha iyi gizliyor."

Tem böyle bir kavramı kafasında oturtamıyordu. Tek görebildiği, aralarındaki farklardı: Caspen'in onu koruduğu, Apollo'nun onu azarladığı. Bir kardeş önemsiyordu, diğeri önemsemiyordu.

"Casper, Apollo'dan daha iyidir," dedi Tem kararlı bir şekilde.

Adelaide zarif başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Ne açıdan?"

"Benim için en iyisini istiyor."

"Apollo'nun istemediğini mi düşünüyorsun?"

Tem ona baktı. "*Biliyorum*, öyle değil. Sürekli beni yoldan çıkarmaya çalışıyor."

Adelaide güldü. "Onu fazla abartıyorsun Temperance. Sen kolayca yozlaşan biri değilsin."

Bu bir iltifat gibi geldi, bu yüzden Tem de öyle kabul etti. "Onun kazanmasına izin veremem," diye itiraf etti.

"O zaman onu mahrum bırakman yeterli." Adelaide komplo kurar gibi gülümsedi. "Seninle yatmak istiyor. Bu çok açık. Kendini ondan uzak tutarsan, seni takip etmekten asla vazgeçmeyecektir."

Tem bunu düşündü. Onun peşinden koşmasını mı istiyordu? Leo onun peşinden koşmuyordu ve Caspen zaten ona sahipti. Neden basilisklerin meşhur olduğu şeye kendini kaptırmasın ki? Apollo onunla flört ettiğinde bundan hoşlanmadığını söylemek yalan olurdu. Sanki o bir gezegen, Apollo da yeni bir çekim gücümüş gibi, onu ekseninden döndürüyordu. Belki de tam da ihtiyacı olan şey buydu: hafiflik, neşe, flört. Caspen, basilisk kültürüne bu kadar iyi uyum sağladığından gurur duyardı. Hatta onu cesaretlendirebilirdi. Onu cesaretlendirmişti.

"Ve yanılıyorsun," diye devam etti Adelaide.

"Ne konuda?"

"Apollo'nun niyetleri hakkında. O senin için en iyisini istiyor. Hepimiz istiyoruz."

Bunun üzerine Adelaide ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Tem şaşkınlıkla onun peşinden gitti. Bir basilisk için alışılmadık derecede açık sözlü bir şeydi. *Hepimiz öyle yaparız*. Ama tam olarak "biz" kimdi? Caspen ve Apollo mu? Yoksa Adelaide daha geniş bir anlamda, tüm basilisklerin onun için en iyisini istediğini ima mı etmişti? Tem'e hiç

Tem'e öyle gelmemişti. Ona göre basiliskler her zaman ondan bir şey istiyor gibi gelmişti
bir şey istediklerini *hissetmişti*.

Peki, onun için en iyisi tam olarak neydi?

Tem bunun Caspen olduğunu biliyordu. Ama bazen, gecenin karanlığında, bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyordu. Daha fazla düşünmeden önce, Caspen ortaya çıktı.

"Tem," dedi Caspen, elini uzatarak. "Ayağa kalkmalısın. Başlamak üzere."

Tem, "o"nun ne olduğunu sormaya tenezzül etmedi. Bunun yerine, Caspen'in onu avlunun kenarındaki merdivenlere götürmesine izin verdi. Bu avantajlı noktadan, basilisklerin çeşmenin etrafında toplandığını görebiliyordu. Birbirleriyle yoğun bir şekilde konuşuyorlardı, sonra da bir daire oluşturarak dağıldılar.

"Ne yapıyorlar?"

"Ouroboros oluşturuyorlar," diye açıkladı Caspen. "Bizim için kutsal bir şekil. Sonsuzdur ve yenilenmeyi temsil eder."

"Ama bunun anlamı ne?"

"Ouroboros'a katılarak, halkımızın döngüsünü onurlandırıyoruz. Çiftleşme mevsimi birçok birleşmeye yol açacak ve muhtemelen yeni nesil çocukların doğmasına neden olacak."

Çember büyüyordu, çeşmeyi çevreleyen büyük bir halka haline dönüşüyordu.

"Katılmakla ne demek istiyorsun?"

Caspen beline dokundu.

"Ouroboros birliğin sembolüdür. Bizi birbirimize bağlamak içindir. Her bir grubun üyeleri, zıt konumlarda daireye katılacaklar."

"Karşıt?"

Ama Tem onun ne demek istediğini hemen anladı. Çemberdeki basiliskler belirli bir sırayla uzanmaya başlamıştı. İlki sırt üstü uzandı. O basilisk bacaklarını açtığında, bir sonraki basilisk başını bacaklarının arasına indirdi. Arkalarında, başka bir basilisk sırt üstü uzanarak ilk basilisk'in bacaklarının arasına yerleşti. Üstte, altta, üstte, altta. Basit bir düzen. Kadınlar kadınlarla, erkekler erkeklerle ve tersi şekilde birbirlerine bağlandılar. Her yerde, dairenin her yerinde, ağızlar bacakların arasına girerek canlı bir zincir oluşturdu.

Caspen, sanki önlerinde olanlar tamamen normal ve hiç de inanılmaz değilmış gibi sakin bir şekilde devam etti. "Her basilisk işini bitirdiğinde, ouroboros'tan ayrılacak. Ouroboros'taki herkes doruğa ulaştığında tören sona erecek."

Herkes çemberin içine toplanıyordu, onlar hariç. Tem, Caspen'e baktı. "Biz katılmayacak mıyız?"

Caspen ona baktı, gözlerinde şaşkınlık ve ihtiyat karışımı vardı. "Katılmak... istiyor musun?"

Doğrudan bir soru ile karşı karşıya kaldığında, Tem nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ouroboros, en azından korkutucuydu. Ama bunun bir mantığı da vardı. Tem'in bir kısmı sembolizmi anlıyordu, bunun titremeyenler için birleştirici bir eylem olduğunu anlıyordu. Ouroboros'ta hepsi birdi. O da bunun bir parçası olmak istiyordu. Ama geçirdiği geceden sonra, bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

"Tem," dedi Caspen nazikçe, onu düşüncelerinden kopararak. "Bu zorunlu değil. İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

Ona bir bakış attı. Bu, yapması "zorunlu" olmayan, ama yapmazsa sonuçları felaket olacak ritüel gibi miydi?

"Hayır, Tem," dedi Caspen, onun düşüncelerine cevap vererek. "Kültürümüz zevk etrafında döner. İzlemek sana zevk vermekten daha fazla zevk verecekse, tam da bunu yapmalısın. Bu bir zorunluluk değil. Katılmak zorunda olmadığını sana söz veriyorum."

Ama Tem katılmak istiyordu. Katılmak ve bu basilisk geleneğinin bir parçası olmak istiyordu. Geçiş yapamamasından duyduğu utanç, ona katran gibi yapışmıştı. Eğer bu asimile olmanın bir yoluysa, denemesi şarttı.

"Bunu yapmak istiyorum. Ben bir melezim. Bunun üstesinden gelebilirim."

Saf gurur Caspen'in gözlerini parlatmıştı. Tem, onun basilisk gibi davrandığında, onun tam potansiyeline ulaşmak için çaba gösterdiğinde hoşlandığını biliyordu.

Ellerini yüzüne koydu ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. "Melezler nadirdir. Ama sen daha da nadirsin." Ona tamamen samimi bir şekilde bakıyordu.

Tem, Caspen'in ona bakışından her zaman etkilenmişti; sanki mucizeler yaratabilecekmiş gibi. Ve belki de öyleydi. "Ama ağzımda başka birinin penisini istemiyorum," dedi çabucak.

Tem'in sürprizine, Caspen gülümsedi. "O halde, sadece benimkini alacaksın."

Tem, ancak o zaman, kendisi ve Caspen ouroboros'a katılırsa, *onun* da birini tatmin edeceğini fark etti. Birisi onun yüzüne oturarak döngüyü tamamlayacaktı.

Tem ona baktı. Caspen onu sakın bir şekilde izliyordu ve Tem, onun da aynı sonuca vardığını ve kendisinin ne yapacağını beklediğini biliyordu. Ama Tem bile ne yapacağını bilmiyordu. Ardından gelen sessizlikte Caspen basitçe, "İstersen kişiyi sen seçebilirsin," dedi.

Tem, Caspen'in ouroboros'a katılma kararını saygı duyduğunu ve katılmamalarını önermek yerine, durumu ona göre uyarlayarak, bundan sonra olacaklarda söz sahibi olmasını sağladığını önemli buldu. Önce rahatlama, sonra beklenti, ardından heyecan içini kapladı. Caspen'in az önce söylediği sözleri hatırladı ve seçimini onun sözlerine dayandırdı: *Kültürümüz zevk etrafında döner*. Ama ona zevk verecek kişi kim olacaktı? Tem, Caspen ve Leo hakkında kurduğu fantezileri düşündü; zihni ona kapalıyken, sadece gece geç saatlerde kurduğu hayalleri. Avluyu taradı, bu hayallerine uyan birini aradı.

Sonunda onu buldu.

Basilisk ince yapılıydı, uzun ve kaslı kolları vardı. Beyaz sarı saçları geriye taranmıştı, tek bir bukle alnına düşmüştü. Tem'e çok tanıdık gelen bir özgüvenle hareket ediyordu: Tem'in özlediği bir özgüven. Onun uzun boyunu, uzun parmaklarını, sarı saçlarını özlüyordu. Yaz gibi kokmasını ve konuşurken vücudunu ona doğru eğmesini özlüyordu, sanki onun varlığını olabildiğince içine çekmek istercesine. Ama Leo burada değildi. Asla da olmayacaktı.

"O." Tem işaret etti.

Caspen onun bakışını takip etti. Belki de hayal gücünün bir oyunuydu, ama Tem, onun yüzünde bir an anlayış belirlediğini gördüğüne yemin edebilirdi. Sonra bu ifade kayboldu. Ona döndü. "Bir seçim daha yapman gerekiyor."

Başka bir gerçek daha farkına vardı. Biri *ona* zevk verecekti. Tem gözlerini kapattı. Aniden hava ısındı. Gerçekten bunu yapacak mıydı? Yoksa bu çok mu fazlaydı, çok mu erkendi?

"Tem." Caspen'in sesi fısıltı gibi geldi. "Seni güvende hissettiren birini seç."

O böyle söyleyince, seçim kolay oldu. Tem gözlerini açıp ona baktı. "Adelaide'yi seçiyorum."

Caspen kaşlarını kaldırdı. Tem bir an için onun kızıp kızmayacağını merak etti. Ama Caspen, "Peki. Ona sen mi soracaksın, yoksa ben mi sorayım?" dedi.

"Ben soracağım."

Sözler kolayca çıktı ve Tem onları sorgulamadı. Bunu kendisi yapmak istiyordu, kararını kendisi vermek istiyordu. Caspen başını salladı ve ayrılmak için döndü.

"Bekle." Kolunu tuttu. "Birisi bitirdiğinde çemberden ayrılır demiştin."

"Doğru."

"Öyleyse..." Tem durakladı. Bunu kelimelere dökmekte zorlandı ve daha önce söylediği şeyi tekrarlamaya karar verdi: "Ağzımda başka bir penis istemiyorum."

Caspen gülümsedi. Tem, onun ne demek istediğini anlayacağını biliyordu: Eğer o Tem'den önce bitirirse, çemberden ayrılacak ve Tem'i, onun için seçtiği basilisk'i tatmin etmekle baş başa bırakacaktı. Ve eğer Tem Caspen'den önce bitirirse, Adelaide onu tatmin edecekti. Hiçbiri ideal değildi.

"Zirveye ulaşmamı seninkiyle aynı zamana denk getireceğim, Tem. Aynı anda ayrılacağız." "Bunu yapabilir misin?"

Gülümsemesi genişledi. "Deneyebilirim."

Tem gözlerini devirdi. Caspen'in tam doğru anda doruğa ulaşma yeteneğine neredeyse hiç inanmıyordu. Onun için bile bu, hayal edilemeyecek kadar büyük bir özdenetim gerektirirdi. Ama artık çok geçti. Yine dönüyordu, uzun boylu sarışın basilisk'e doğru ilerliyordu. Tem onun uzaklaşmasını izlerken durumun ciddiyeti farkına vardı. Gerçekten bunu yapıyordu. Ouroboros'un bir parçası olacaktı. Adelaide'yi bulma zamanı gelmişti.

Adelaide, avlunun kenarında durmuş olanları izliyordu. "Temperance," dedi Adelaide yaklaşırken. "Benimle birlikte benimle birlikte ouroboros'u izlemek ister misin?"

"Şey," dedi Tem. "Tam olarak değil."

Adelaide kaşlarını kaldırdı. Ama bu kelimeleri yüksek sesle söylemek imkansızdı.

Bu yüzden zihninde söyledi: *Ben de katılmak istiyorum.*

Adelaide'in kaşları daha da yukarı kalktı.

Anlıyorum. Ve... senin de... benimle...

katılmanı istiyorum.

Tem, Adelaide'nin ne demek istediğini anladığını umuyordu, çünkü ona bunu yapmasını isteyemezdi. Ardından gelen sessizlikte panik başladı.

Sadece istersen... Tem hızla devam etti... Eğer bu bir sorun yaratacaksa...

Adelaide'in Caspen'in kız kardeşi ile olan ilişkisini aniden hatırlayarak sözünü kesti. Elbette Adelaide bunu Tem ile yapmak istemezdi. Tam kendini toprağın üç metre altına gömmek üzereyken, Adelaide'in güzel yüzünde bir gülümseme belirdi ve Tem rahatladı.

"Tabii ki istiyorum. Onur duydum, Temperance."

Sesindeki samimiyet onu rahatlattı. Böyle anlarda Tem, bir kraliçe olduğunu hatırladı; Caspen'in dediği gibi, onunla birlikte olmak bir onurdu. Bu kavramı kafasında oturtması zordu ve buna alışabileceğinden şüpheliydi.

"Harika," dedi Tem, içtenlikle. Sonra endişe başladı.

Adelaide, onu rahatlatmak için elini omzuna koydu. "Bunun senin için çok zor olduğunu anlıyorum."

"Hayır, öyle değil. Yani, öyle ama..."

Gerçek şu ki, Tem konsey toplantısının tekrarlanmasına hazır değildi. Adelaide ondan önce doruğa ulaşırsa, çemberden ayrılacaktı ve Tem, onu bir sonraki kimlerin tadacağına dair hiçbir kontrolü olmayacaktı. Ya kendini güvende hissetmediği biri olursa? Ya tahtına çıkışından dolayı ona kızgın olan Seneca'lardan biri olursa? Ya Apollo olursa?

Adelaide bakışlarını sabit tuttu ve Tem, onu bu iş için neden seçtiğini hatırladı: ona güveniyordu. Ve bu, savunmasız olabileceği anlamına geliyordu.

Bunu kelimelere dökmeye çalıştı: "Ben... sadece seninle ve Caspen'le birlikte olmak istiyorum." Tem daha fazlasını söylemeye cesaret edemedi.

Aslında istediği şey büyük bir iyilikti. Tem'in doğru zamanda doruğa ulaşmasını sağlamak için Adelaide'ye ihtiyacı vardı. Ouroboros'a katılacaksa - ama sadece Adelaide ve Caspen ile birlikte olacaksa - Adelaide'den önce bitirmesi şarttı.

"Seni önce oraya götürebilirim, Temperance."

Tem, tüm bu olayın korkunç bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ouroboros'un olası sonuçları çok, *çok* gerçekçiydi. Adelaide'nin Caspen'in penisini ağzına almasını görmek istemiyordu. Ama Tem, kral avcılarının birinin yapmasındansa onun yapmasını tercih ederdi. En azından Adelaide'nin bunu Caspen'i ondan almak için bir fırsat olarak kullanmayacağını biliyordu.

Rahat ol, Temperance. Kimse Caspenon'u senden alamaz, en azından ben alamam. Benim başka bir Drakon kardeşinin peşinde olduğumu unutuyorsun.

Tem buna gülümsedi. Hâlâ gergindi. Ama söylediği şeyde ciddiydi: Adelaide'e güveniyordu.

Avludaki enerji hızla değişiyordu, etraflarındaki sohbetler inlemelere dönüşürken konuşmalar azalıyordu. Ouroboros oluşuyordu; katılma zamanı gelmişti. Tem nereye gideceğini düşünmeden, Adelaide elini tuttu. Sarışın basilisk'in yanında duran Caspen'e doğru birlikte yürüdüler. Her iki taraflarında, basiliskler uzanmış, birbirine kenetlenen halkalar oluşturuyorlardı. Tem bu sürekliliğe hayran kaldı. Ouroboros canlıydı — su gibi şişen ve dalgalanan, yaşayan, nefes alan bir şeydi.

Hazır mısın Temperance?

Tem, ona sakın bir şekilde bakan Adelaide'ye baktı. *Evet.*

Adelaide başını salladıktan sonra Caspen'e baktı. Gözleri Tem'in gözlerine kilitlenmişti ve çoktan siyahlaşmaya başlamıştı. Sarışın erkek basilisk, kollarını yanlarında rahatça bırakmış, başlangıç için beklerken asil bir şekilde duruyordu. Adelaide tek kelime etmeden ilk hamleyi yaptı. En yakınındaki basilisk'e doğru yürüdü, basilisk sırt üstü yatıyordu ve zincirin açık ucu ona bakıyordu. Adelaide yüzünü basilisk'in yüzüne yaklaştırdı, basilisk'in dili onun merkezine temas ettiğinde gözleri bir anlığına geriye yuvarlandı. Tem bu manzarayı görünce hemen kızardı. Adelaide gözlerini açtığı anda, hareket edemeyen Tem'e işaret etti.

Tem, dedi Caspen sessizce. Sıra sende.

Eli beline dokundu ve onu nazıkçe itti. Tem trans halinde ilerledi, beklenti her santimetrekaresi derisini karıncalandırıyordu. Adelaide'nin önüne, sırtının altında sert taşın olduğu yere çöktü, omurgasından bir sarsıntı geçti. Adelaide, onu korkutmamak için yavaşça öne eğildi, Tem'in uyluklarını tutup açtı. Ciltleri birbirine değdiği anda, Tem'i bir sükunet dalgası sardı ve bunun Adelaide'nin işi olduğunu biliyordu. Tem'in arkasında, sarışın basilisk pozisyonunu alıyordu. Geriye sadece Caspen kalmıştı.

Yılan Kral, çembere katılan son kişiydi — ouroboros'un son halkası. Tem'e yavaşça yaklaştı, sessiz bir otoriteyle ona baktı. Tem ona baktı, tüm ihtişamını gördü, o eğilirken nefesini yavaşlattı. Caspen elini başının arkasına kaydırды

yüzünü doğru açıya getirdi. Tem ağzını açtı ve Caspen'in penisini bir santim bir santim ağzına almasına izin verdi. Tamamen dolduğunda, Caspen öne eğildi ve Tem, sarışın basilisk'i ağzına almak üzere olduğunu anladı. Bu düşünce onu heyecandan zayıflattı.

Tam o sırada, Adelaide'nin sesi zihninde fısıldadı: *Temperance, başlıyorum.*

Tem başını sallayamadı. Bunun yerine gözlerini kapattı ve ouroboros'a teslim oldu. Bir an sonra, Adelaide'nin dili onun merkezini buldu. Bu gerçekleştiği anda, daire tamamlandı — Adelaide bacaklarının arasında, Caspen ağzındaydı. Tem hiç bu kadar bağlı, bu kadar *bütün* hissetmemişti. O, basilisklerle bir olmuştu; halkıyla bir olmuştu.

Adelaide'in dokunuşu Caspen'inkinden farklıydı. *Çok* farklıydı.

Erkekler sertti. Onlarla ilgili her şey agresif, baskıcı ve *keskindi*. Kadınlar ise yumuşaktı. Adelaide'nin dili hassas ve sezgiseldi. Tem'i yavaşça, büyük bir özen ve adanmışlıkla tattı, sadece bir kadının anlayabileceği şekilde, tam olarak nerede uyarılmaya ihtiyacı olduğunu anladı. Tem, Caspen'in vücudunu tanıdığını düşünmüştü. Ama o sadece görebildiklerini, hissedebildiklerini biliyordu. Adelaide onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu, çünkü Adelaide de buna ihtiyaç duyuyordu. Caspen ona zevk verse bile, sanki ondan *bir şey alıyormuş* gibi hissediyordu. Adelaide ise sadece veriyordu, sadece zevk veriyordu.

Böyle bir deneyim Tem için yeni değildi — daha önce, konsey toplantısında tüm üyeler onu öptüğünde bir kadının dokunuşunu tatmıştı. Ama bu hiç de öyle değildi. O öpücükler rutin, neredeyse klinikti. Bu ise neredeyse dayanılmaz derecede samimiydi, sanki Adelaide ona çok kişisel bir hediye veriyordu. Tem, Adelaide'nin bakımında kendini tamamen güvende hissediyordu. Zihni Tem'in zihnini okşadığında, bunu isteyerek kabul etti ve onun kendisini birden fazla şekilde okşamasına izin verdi.

Zaman geçti, ya da belki de geçmedi. Basilisks tek tek doruğa ulaşmaya başladı. Tek tek, ouroboros'tan ayrıldılar. Tem her orgazmı sanki kendi orgazmıymış gibi hissetti ve ortak bir zevk durumunda kendini kaybetti. Tamamen huzurlu bir duruma girdi, sadece Caspen'i ve onun ağzındaki penisinin ne kadar sert olduğunu düşündü. Caspen kalçalarını sabit bir şekilde hareket ettirerek ona giriyor, hareketlerini Adelaide'inkilerle koordine ediyordu. Tem, onu sarışın basiliskle birlikte düşündü ve bu onu daha da ıslattı.

Sonunda Tem orgazma yaklaştı. Adelaide bir süredir onu oraya çekmeye çalışıyordu, onu sınırın eşiğine getiriyor ama aşmasına izin vermiyordu, sadece kendisinin bildiğı bir şekilde sezgilerini kullanıyordu. Caspen de orgazma yakındı; Tem ne kadar inlerse, Caspen'in hareketleri o kadar hızlanıyordu. Ama orgazma ulaşmadan hemen önce, başka bir varlık zihnine dokundu.

Apollo.

On İkinci Bölüm

Ouroboros boyunca ilerliyor, birbiri ardına basiliskleri orgazma ulaştırıyor ve Tem'e gittikçe yaklaşıyordu.

Temperance. Apollo...

Ama Adelaide sözünü kesti ve Tem zaten cümlelerin geri kalanına ihtiyaç duymuyordu. Apollo'nun başı bacaklarının arasına girdiğinde Adelaide'nin zevkini hissedebiliyordu. Bir an için, olduğu gibi devam ettiler. Sonra Tem, Adelaide'nin zihninde ani bir değişiklik hissetti. Daha önce uyarılmaya sakın bir şekilde direnirken, şimdi tamamen, neredeyse şiddetli bir şekilde tahrik olmuştu. Adelaide, Tem'in merkezine karşı inlerken, ortak bağlantılarına sıcaklık doldu.

O çok iyi, Temperance. Korkarım ki ben...

Tem onu zar zor duyabiliyordu. Apollo, Adelaide'yi acımasız bir ısrarla doruğa doğru itiyordu, ona nefes alma şansı bile vermiyordu. Adelaide'nin hareketleri daha az kontrollü, daha çaresizdi. Ritimini tamamen kaybediyordu, Tem'i transından çıkarıyordu.

Durduramaz mısın? Tem ağladı. Lütfen?

Sonsuza kadar dayanamam. O... bu konuda en iyisi.

Tem'in dehşetine, Apollo'nun sesi birleşmiş zihinlerinde yankılandı, sözleri Adelaide'ye yönelmişti: *Beni gururlandırırıyorsun.*

Adelaide onu görmezden geldi ve sadece Tem'e konuştu: *Yaklaş. Seni oraya ulaştırabilirim.*

Ama Tem artık paniklemişti. Adelaide Tem'den önce gelirse, Apollo onun üzerine çullanacaktı. Ya Caspen onu onunla yalnız bırakırsa? Apollo bacaklarının arasına girerken, sarışın basilisk'in sikini ağzına almak zorunda kalacaktı. İkisi de kabul edilebilir seçenekler değildi. Gerçek bir dehşete kapılmadan önce, Caspen'in sesi zihnine girdi: *Tem. Aşkım. Rahatla.*

Ama Tem rahatlamakta hiç iyi olmamıştı. Her zaman fazla düşünür, her zaman endişelenirdi. Şu anda ona en çok yararı olacak şeyde, yani bir basilisk olmakta iyi değildi. Tem, Adelaide'nin varlığının zihninde büyüdüğünü, Caspen'inkine katıldığını hissetti. İkisi de onu oraya çekiyor, Tem'in ihtiyaç duyduğu anda yükselmesine yardım ediyorlardı. Kendini buna teslim etti, endişelerini ve çekingenliğini bir kenara bıraktı, sadece *hissetmeye* başladı. Adelaide'in dilini klitorisinde, Caspen'in penisini boğazında hissetti. Sırtında sert taşı hissetti. Ouroboros'ta kalan herkesin inlemelerini duydu —onların çaresiz zevk inlemeleri onun inlemelerine katılıyordu.

Sonunda Tem orgazm oldu.

Zarif değildi. Elegant değildi. Ama yine de bir kurtuluştı ve Tem buna karşı koymamayı biliyordu. Caspen'in de onunla birlikte boşalmak için sadece birkaç saniyesi olduğunu biliyordu — aynı anda çemberden çıkmak istiyorlarsa, Caspen'in *hemen* boşalması gerekiyordu. Tem, tamamen bir hevesle, ona çılgın bir görüntü gönderdi: Apollo bacaklarının arasında, parmakları onun saçlarına dolanmış.

Caspen hemen boşaldı.

Tem, onun boşalmasının kendisinininkine katıldığını hissettiğinde hayal edilemez bir rahatlama hissetti. Adelaide'nin varlığı zihninden çekildi ve Tem, orgazmları sırasında onlara mahremiyet sağladığını biliyordu. Ayrıca, Adelaide de kendi orgazmını yaşıyordu.

Caspen'in penisi Tem'in ağzından çıktığı anda, gözlerini açıp önündeki manzarayı gördü. Adelaide ellerinin üzerinde destekleniyor, uylukları Apollo'nun yüzünü sıkıca kavıyor, ter vücudundan damlıyordu. Tem, Adelaide'in orgazm olmasını izledi, gözlerini sıkıca kapatarak Apollo'nun ağzına sürtündü. Bu manzara Tem'i kışkandırdı. Apollo'ya mı, Adelaide'e mi, bilmiyordu. Ama nedense, ikisini birlikte izlemek, onları ayırmak istemesine neden oluyordu. Tem bunu çözmeden, Caspen'in elleri onu kavradı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Adelaide de ayağa kalktı, yüzü kızarmış, normalde mükemmel olan saçları Tem'in tuttuğu yerden dağınıktı. Apollo ikisine de sırtarak baktı, dudakları ıslaklıktan parlıyordu. Hiç vakit kaybetmeden öne eğildi, sarışın basilisk'i kendine doğru çekti ve penisini ağzına aldı. Tem'i bir kıskançlık dalgası daha vurdu. Bu gece neyi vardı? Bu çiftleşme mevsiminin bir belirtisi miydi? Belki de duyuları keskinleşmişti ve şu anda orantısız bir şekilde sahiplenici duygulara eğilimliydi. Her halükarda, bu durum dayanılmaz **h a l e** geliyordu.

Caspen'e veya Adelaide'ye bakmadan, ellerini başının arkasına koyarak avlunun kenarına doğru yürüdü. Caspen onu takip etti.

"Tem." Parmakları omurgasını okşadı ve o titredi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi otomatik olarak.

"Tem," dedi Caspen, bu sefer sessizce. Dudakları Tem'in kulağına değdi. "Bitti. Gurur duymalısın."

Gurur, Tem'in hissettiği son şeydi. Yorgun ve bunalmıştı ve bu lanet basiliskler, beklediğinden çok daha fazlası olduklarını kanıtlıyorlardı. Tem, ona bakan Caspen'e baktı.

"Gel." Alnına bir öpücük kondurdu. "Geri kalanını izleyelim."

Onu avlunun ortasına doğru yönlendirdi, orada ouroboros önemli ölçüde küçülmüştü. Apollo artık dışarıdaydı, sarışın basilisk de öyle. Sonunda sadece iki basilisk kalana kadar izlediler. Vücutlarıyla bir daire oluşturdular — kadın üstte, erkek altta — ikisi de eşit şekilde zevk veriyordu. Bu, Tem'in Caspen ile birçok kez deneyimlediği bir pozisyondu ve bu düzenleme onu aniden tahrik etti.

Caspen'in sesi sessizce kulağına geldi: *Bunu sonra yapacağız.*

Tem bekleyemedi.

Çiftin etrafında bir kalabalık toplandı ve birbirlerini tatmalarını izledi. Sonunda Caspen kaşlarını çatı. *Bir terslik var. İkisi de yakın değil.*

Neden?

Tem basilisklere baktı. Ona oldukça yakın görünüyorlardı.

Adam bir Seneca. Kadın ise bir Drakon. Temelde birbirlerine zıtlar — ikisi de ilk adım atmak istemiyor. Bu onlara teslim olmak gibi görünecektir.

Tem, çiftin avlunun ortasında birbirlerine hizmet etmelerini izledi. Ama bunu şefkatle yapmak yerine, hareketlerinde bir saldırganlık vardı. Bu açıkça bir meydan okumaydı, diğerinin önce bitirmesini sağlamak için bir yarış — sadece ouroboros'u tamamlamaktan daha büyük anlamları olan bir yarış. Etraflarında, basiliskler mırıldanmaya başlamıştı. Avludaki enerji değişiyordu, beklenti dolu bir uğultu havayı arı sürüsü gibi dolduruyordu. Sadece basiliskler cinsel

yakındı; kavganın çıkması sadece an meselesiydi. Bunu çözenin bir yolu olmalıydı.

Onlara yardım edebilirim.

Caspen ona döndü. *Nasıl?*

Kovan orgazmı yaratabilirim. Bu, onların aynı anda boşalmasını sağlar. Böylece ikisi de birbirine yenik düşmez. Hiçbiri pes etmek zorunda kalmaz.

Caspen başını salladı. *Kovan orgazmları nadirdir, Tem. Tahmin edilemezler; öylece bir tane yaratmaya karar veremezsin.*

Böyle devam edemezler. Bitirene kadar kimsenin ayrılamayacağını söyledin ve ikisi de pes etmeyecek. Başka bir fikrin var mı?

Bu güvenli değil, Tem.

Ama Tem başını salladı. Açıklayamıyordu, ama bunu yapabileceğini biliyordu.

Caspen devam etti: *Yapabilsen bile, bu odadaki herkesin orgazm olmasına neden olacak.*

Ne olmuş yani?

Herkes dönüşecek. Ama sen...

Caspen sözünü bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu. Tem onun ne söyleyeceğini biliyordu: O dönüşüm geçiremezdi, tehlikede olurdu. *Ben iyi olacağım. Sen beni koruyacaksın.*

Caspen iç geçirdi. Avlunun ortasında birbirleriyle savaşıyor iki basilisk'i izlerken çenesindeki bir kas seğirdi. Endişe yüzünü gölgeliyordu. Tem, Caspen'in onu korumakla halkı için en iyisini yapmak arasında kalmış olduğunu biliyordu. Durum, ouroboros'un tamamlanmasından çok daha derin bir hal almıştı. Bu artık bir irade savaşıydı ve hızlı bir şekilde çözülmezse, çok daha kötü bir duruma dönüşecekti. Başka seçenek yoktu.

Peki. Ama ben dönuştükten sonra bile yanımdan ayrılmamalısın. Bana yakın kalmalısın.

Kalacağım.

Tem, Caspen'e baktı. Sonuçta, denklemin diğer yarısı oydu. İkisi, geçen seferki kovan orgazmına neden olmuştu. Bunu tekrar gerçekleştirmek için, aynı koşulları yeniden yaratmaları gerektiği açıktı.

Tereddüt etmeden ona uzandı. Caspen eğilip bacaklarını tuttu ve onu kaldırarak beline doladı. Tem zaten ıslaktı

ve penisi kolayca içeri girdi. Tem, Caspen'in omuzlarına tutunarak, Caspen ona girerken dengede kalmaya çalıştı. Ouroboros'un yavaş yavaş yaktığı ateşin ardından, penetratif seks yapmak cennetteymiş gibi hissettiriyordu. Tem başını geriye attı, Caspen'in onu dik tutmasına izin verdi ve Caspen'in onu defalarca almasına izin verdi.

Hemen tıslama başladı.

Duman karanlık taş zeminlerde kıvrılarak ayaklarının etrafında dolandı ve bacaklarından yukarı doğru yükseldi. Avludaki sıcaklık belirgin bir şekilde yükseldi. Caspen'in beline tutunduğu yer, terin ciltlerini kayganlaştırmasıyla kaymaya başladı. Etraflarındaki basiliskler hareket etmeye başladı. Bazıları sadece birbirlerine dokundu, bazıları ise seks yapmaya başladı. Tem zaten bitirmek üzereydi ve tek başına da değildi. Ouroboros'taki son çift birlikte doruğa ulaşmak üzereydi. Kendi doruğuna ulaşacağını hissettiği gibi, onların da doruğa ulaşacağını hissedebiliyordu. *Hepimiz bir oluyoruz.*

Aniden, beklenti Tem'in omurgasını ürpertti.

Bu duyguyu geçen sefer de hissetmişti: korku ve heyecanın yakıcı birleşimi, kovan orgazmının yaklaştığını gösteren *açlık*. Caspen'in nefesi kısa homurtular halinde çıkıyordu, hızla ve giderek daha hızlı bir şekilde içine girerken yoğunluğu artıyordu. Etraflarında, zevk çığlıkları odanın her yerine yayılıyordu. Tem bitmek üzereydi. *Herkes* bitmek üzereydi.

Tam o anda, Caspen onu aniden penisinden çekip yere indirdi. Tem ani değişiklik karşısında nefesini tuttu.

Ne yapıyorsun?

Onun penisini aramaya başladı, onu tekrar içine çekmeye çalışıyordu. Caspen onun bileğini yakaladı.

Dur, Tem.

Tem durdu. Caspen'in ses tonunun panik dolu, neredeyse korku dolu olduğunu fark etti. Ona baktı ve onun kendisine bakmadığını gördü. Avluyu gözetliyordu, gözleri basiliken basiliske atlıyordu. Duman havayı doldurmuştu ve Tem, dumanın arasından gölgelerin netleşmeye başladığını gördü. Birkaç basilisk — çiftleşme sezonunun ilk gecesi ona gözlerini dikmiş olan aynı grup erkek — Tem'e, onun anlayamadığı bir vahşetle yaklaşıyordu. Diğerleri gibi tahrik olmuş gibi görünmüyorlardı. Öfkeli görünüyorlardı. Şiddet dolu. Bu manzara karşısında omurgasından bir ürperti geçti.

"Neler oluyor?" diye yüksek sesle sordu Tem.

Sesini duyunca Caspen ona geri döndü. "Kıpırdama." Onu yine sabit tuttu, ama bu sefer farklı bir şekilde, bu sefer...

koruyucu davranıyordu, sanki olabileceklerden korkuyormuş gibi.

Tem, Caspen'in vücudundan yayılan sıcağa rağmen göğsünü ona bastırdı. Sanki bir sonsuzluk geçmişti. Ama orada ne kadar uzun dururlarsa, ortalık o kadar sakinleşiyordu. Tem, toplu bir doruğa doğru ilerlemek yerine, avludaki enerjinin yavaşça soğuduğunu izledi. Duman dağıldı ve tıslama sesi kesildi. Derisinin altında acımasızca dolaşan çılgın adrenalın patlaması geri çekildi ve yerini ihtiyat aldı. Ouroboros'un ortasındaki çift, birbirleriyle işlerini bitirmiş bir şekilde ayakta duruyordu. Tem, kimin önce doruğa ulaştığını bilmiyordu.

Caspen, avludaki herkesin gerginliğini azaltmıştı ve bunu korkudan yapmıştı. Neden? Tem, orgazmı reddetmenin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu. *Herkesin* orgazmını durdurmak, onun için neredeyse anlaşılmasız olan imkansız bir görevdi.

Caspen'in kolları hâlâ onu kendine doğru çekerek sarılmıştı. Tem istese de hareket edemezdi. Diğer basilisklerin birleşmelerini tamamlamalarını, orgazmlarını tamamlamalarını ya da ayrılmalarını, şaşkın ifadelerle partnerlerinden ayrılmalarını izlemekle yetindi. Ama herkes şaşkın değildi. Erkekler hâlâ yaklaşıyorlardı, hâlâ Tem'i yutmak istercesine ona bakıyorlardı. Gözleri siyahtı.

Onlara bakma, diye emretti Caspen'in sesi.

Tem hemen bakışlarını Caspen'e çevirdi ve kararlı bir şekilde onun köprücük kemiğine baktı. *Neden bana öyle bakıyorlar?*

Caspen cevap vermedi. Tem onu bu kadar gergin görmeyeli uzun zaman olmuştu. Kasları sanki metalden yapılmış gibiydi, onu o kadar sıkı bir şekilde sarıyordu ki, o da onların kavraması altında kaskatı kesilmişti. Bir şeyler ters gidiyordu; bu çok açıktı. Ama Tem ne olduğunu tahmin edemiyordu.

Başka bir soru soramadan, Apollo yanlarına geldi. Gözleri önce Tem'e, sonra Caspen'e kaydı. "Gitmelisiniz."

"Neden?" Tem araya girdi. "Neler oluyor?"

Apollo onu görmezden gelerek, bir sonraki sözlerini Caspen'e yöneltti. "O güvende değil.

Sen..."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme," diye tersledi Caspen.

Apollo geri çekilmedi. Aksine, yaklaşan adamlara başını sallayarak bir adım daha yaklaştı. "Senekalar onu istiyor," diye ısrar etti. "Onu alacaklar."

"Benden hiçbir şey alamazlar." "Kibirin onu öldürecek."

"Bana *kibirden* bahsetme, kardeşim," diye bağırdı Caspen. "Caspenon." Apollo ona bir kez daha baktı ve Tem onun gözlerindeki korkuyu gördü gözlerindeki korkuyu gördü. "Gitmelisin."

"O *benim*," dedi Caspen sertçe. "Ve onunla ne istersem yaparım." Tem, artık Seneca'lardan bahsetmediklerini hissedemeden edemedi. Senecalar hakkında konuşmadıklarını hissetmekten kendini alamadı.

Apollo yaklaştı. "Onu saldırmadıkları tek neden, senin yanında olman. Bir dahaki sefere yalnız kalırsa..."

"O yalnız kalmayacak. Açıkça görülüyor ki, onu koruyacak sen varsın."

Bu, Apollo'yu susturmuş gibiydi. Gözleri bir kez daha Tem'inkilere kaydı ve bu sefer uzun süre orada kaldı. Zihni, Tem'inkine dokundu ama Tem onu içeri almaya cesaret edemedi. Bunun yerine, Caspen'in kolları hâlâ Tem'i sarmış, Tem'in vücudu hâlâ Caspen'in göğsüne yaslanmış halde birbirlerine baktılar.

Apollo tekrar konuşmak için ağzını açtı, ama Caspen çoktan Tem'i çekip götürüyordu. Onu avludan geçide doğru iterken, onu dayanılmaz derecede sıkı tutuyordu. Yalnız kaldıkları anda Tem, "Az önce ne oldu?" dedi.

Caspen dudaklarını sıktı. Cevap vermedi.

"Caspen," diye ısrar etti. "Beni dışlayamazsın. Artık olmaz." Hâlâ cevap yoktu.

Tem, ona doğru yürüyen, gözleri arzuyla parlayan adamları düşündü. Ama tam olarak ne istiyorlardı? Tem titredi. Cevaplara ihtiyacı vardı ve Caspen'in cevapları bildiğini biliyordu.

"Apollo ne demek istedi? O adamlar neden bana saldırdı?"

"Tem," dedi Caspen. Odalarına ulaşmışlardı ve içeri girer girmez onu yatağa çekti. "Kimsenin sana saldırmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum. Neden saldırmak istediklerini soruyorum."

Sonunda, ona baktı. "Senin gücünü istiyorlar."

Tem burnunu kırıştırdı. "Peki, alsınlar. Verecek pek bir şey yok zaten."

"Sen bir melezsın, Tem. Aramızdaki en güçlüsün."

Bir Hybreed. Hem basilisk hem de insan. Sınırsız.

"Ama kendimi güçlü *hissetmiyorum*." Dönüşüm yapamıyordu bile. Ouroboros gibi şeyler hala onu alt ediyordu ve dağda geçirdiği her dakika onun dayanıklılığını sınavan bir testti. Herkes onun değerini anlıyor gibiydi, ama kendisi anlamıyordu.

"Ama öylesin," dedi Caspen sessizce. "İki şeyden oluşuyor olabilirsin, ama her biri bir bütün."

"Ne demek istiyorsun?"

"Basilisk tarafın, senin yarısını oluşturduğu için yarı kapasiteyle çalışmıyor. Basilisk olan tarafın tamamen öyle. İnsan tarafın da aynı şekilde."

"Ee?"

"*Yani* sen iki şeysin, Tem. Her zaman öyle oldun. Ve her ikisi de tam olarak öylesin. Gücün eşsiz."

Tem, Caspen'in Apollo'ya az önce söylediği şeyi düşündü: *O benim*. Eğer o kadar güçlüydü, Caspen onun gücünü kıskanıyor muydu? Tem, onunla güvende olduğunu biliyordu, her zaman öyleydi. Ama Tem, onun dediği kadar güçlüydü, belki Caspen bile böyle bir cazibeye karşı koyamazdı.

"Ama benim gücümü nasıl ele geçirecekler?"

"Birçok yolu var. Seni öldürürler. Ama benim tahminimce bunu yapmaya cesaret edemezler."

"Neden?"

"Çünkü babam bile başaramadı."

Tem düğünü hatırladı — Bastian'ın elinin boğazını sıkıldığını. Direnmek için tüm gücünü kullanmıştı ve yine de hayatta kalmak için Leo'nun yardımına ihtiyaç duymuştu.

Caspen devam etti. "Büyük olasılıkla seni öldürmeye çalışacaklar." "*Öldürmek* mi?"

"Evet."

"Ama madem bu kadar güçlüyüm, neden beni öldürmek istesinler ki?"

"Çünkü ölürsen onlara daha faydalı olursun. Basilisk'i öldüren kişi onun gücünü alır."

Tem bunun mümkün olduğunu bilmiyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Caspen. "Babam öldüğünde, onun gücünü ben aldım."

Bu Tem için yeni bir bilgiydi. "Ama sen... onu yedin."

Caspen ona acı bir gülümseme attı. "Evet, yedim. Ve bunu yaparak değerimi kanıtladım."

Tem ona baktı. Basilisksler gerçekten *tuhaftı*. Ama bir şekilde, Bastian'ın oğlunun elinde şiddetli bir şekilde ölmesinin Caspen'e kralın gücünü kazandırmış olabileceğini anlıyordu. Bir kralı öldürmek kolay bir iş değildi.

"Yani... şu anda güçlü müsün?"

Caspen daha geniş bir gülümsemeyle, "Ben her zaman güçlüydim," dedi.

Elbette öyleydi. Ama şimdi daha da güçlüydü ve bu dikkate alınması gereken bir şeydi.

Caspen onu kollarında kaydırarak kendine daha yakın çekti. "O yaşasaydı, ben yine de onun gücüne erişebilirdim."

"Nasıl?"

"Zehirim sayesinde."

"Anlamıyorum."

"Basilisk'in ısırığı tek başına ölümcül değildir. Babam sadece ben... devam ettiğim için öldü." Bir an geçti ve Tem, Caspen'in babasını yediğini gördüğü anı hatırladı. Titredi. "Ama önemli bir etkisi var."

"Nedir o?"

"Isırıldıktan sonra kurban, onu ısırın basilisk'e karşı savunmasız hale gelir. Babamın kan dolaşımındaki zehrimin varlığı, aramızda bir bağlantı yaratmış olmalı."

"Ne tür bir bağlantı?"

"Onu kullanarak ondan güç çekebilirdim."

Tem kaşlarını çatı. "Ama benim kan dolaşımda senin zehrin var ve sen benden hiç güç çekmedin."

"Çünkü sen sadece zehrimi içtin. Eğer seni doğru şekilde ısırılmış olsaydım —gerçek halimle, dişlerimle— senden de güç çekebilirdim."

"Beni ısırmadığın için teşekkürler, sanırım."

Caspen gülümsedi. "Rica ederim, aşkım."

Tem, Caspen'i sahnede babasının gövdesini parçalara ayırırken hayal etti. Bastian'ın gücünün kendisini yok eden kişiye geçmesini isteyeceğine inanmak zordu. Ama basilisklerin yolu böyleydi.

"Demek... Senekalar benim gücümü istiyorlar. Beni öldürecekler mi, yoksa gücümü emip alacaklar mı?"

Caspen'in çenesi gerildi. "Bunu bilemem. Ama kardeşim haklıydı." Bu sözleri söylemek ona acı veriyor gibiydi. "Yalnızken güvende değilsin."

Tem, Caspen'in kendisi için korktuğunu anladı ve nedenini anlayabiliyordu. Herkes ondan bir şeyler almak istiyor gibiydi. Her zaman, *her zaman* alıyorlardı. Bu yorucuydu ve Tem bundan bıkmıştı. Onu herkese yetecek kadar yoktu, isteyen herkesi mutlu edecek kadar yoktu. Bu onu yıpratmaya, parçalamaya başlamıştı.

Tem iç geçirdi. Diğer basilisklerin uyduğu geleneklerin aksine, bu gelenek hiç de cinsel değildi. Ciddi ve tehlikeliydi. Ve onu bir hedef haline getiriyordu. Avludaki basilisklerin Tem'e bakışlarından, Caspen'in onun için korkmak için her türlü sebebi vardı. Ellerin belini biraz fazla sıkı tutmasından, sanki kaybolacağından korkuyormuş gibi, bunu hissedebiliyordu.

"Caspen," dedi. "Kimse beni öldürmeyecek. Denerlerse aptal olurlar."

Caspen'in tutuşu gevşemediyse de. "Neden öyle?" "Çünkü o zaman sen onları öldürürsün."

Caspen hafifçe güldü. "Sanırım bu doğru."

Bu *kesinlikle* doğrudu. Tem cazip bir güç kaynağı olabilirdi, ama Caspen korkunç bir öfke kaynağıydı. Bu dağın altında kimsenin ona dokunmaya cesaret edemeyeceğini hayal edemiyordu. O zaten Yılan Kralıydı, ondan daha güçlü kimse yoktu.

Onun dışında kimse.

On Üçüncü Bölüm

Pazar, Tem'in istediğinden daha çabuk geldi.

Kale kış için süslenmişti; giriş kapısının kemerine büyük çobanpüskülü dalları asılmıştı ve daha fazlası da fuayede asılıydı. Beyaz mumlar kırmızı mumlarla değiştirilmişti ve büyük mum damlaları kan gibi görünüyordu. Tem onlara bakmaktan kendini alamıyordu.

"Evelyn'in fikriydi," dedi Leo sert bir sesle.

Tem, sesindeki gerginliğe kaşlarını çattı. Sonra her şey anlam kazandı.

Süslemeler pahalıydı. Ve gereksizdi. Evelyn, hiçbir amacı olmayan, tamamen yüzeysel bir şeye para harcamıştı. Finansal kriz döneminde yapılacak iğrenç bir şeydi. Tem, kadının önceliklerini anlayamıyordu. Köylüler açlık çekiyorken kim süslemeleri umursardı ki? Görünüşe göre Evelyn umursuyordu.

Sanki işaret almış gibi, Evelyn merdivenlerin başında belirdi. "Kale çok güzel görünmüyor mu?" diye mırıldandı.

Ne Caspen ne de Tem cevap verdi. İkisi de yalan söyleyemiyordu ve bunu güzel bulduklarını söylemek imkansızdı. Bunun yerine Tem, Caspen'in elini kendi eline aldı ve sıktı.

Bu uzun bir gece olacak.

O da elini sıktı. *Bundan eminim.*

Leo da bunu biliyor gibiydi, çünkü o da hiçbir şey söylemedi. Evelyn merdivenlerden aşağı inerken, üçü de garip bir şekilde ayakta duruyorlardı. Yemek odasına oturduklarında, Tem çoktan şarap kadehine uzanmıştı. Uzun bir gece geçirecekti, en azından sarhoş olmak istiyordu.

"Düğün hazırlıkları harika gidiyor," dedi Evelyn, kimse sormamasına rağmen.

Tem şarabını bir dikişte içti.

"Bu özel gün için altmış beyaz kuğu sipariş ettik. Gölette çok güzel görünecekler."

Yine kimse konuşmadı. Tem, altmış beyaz kuğunun ne kadara mal olduğunu veya nereden ithal edileceğini hayal bile edemiyordu. Köyde hiç kuğu görmemişti, altmış taneyi bırakın. Bu çok saçmaydı.

"Tabii ki beyaz güller de arıyoruz. Ama onları bulmak zor oluyor. Değil mi, hayatım?" Whisky bardağına bakan Leo'ya umutla baktı.

"Oldukça zor," dedi Leo donuk bir sesle. Neyse ki, akşam yemeği servis edildi.

Uşaklar onlara rosto servis ederken sessizlik devam etti, ama en azından artık konsantre olacakları bir yemek vardı. Tem'in sürprizine, bir sonraki konuşan Caspen oldu.

"Başka protesto oldu mu?"

Tem kaşlarını çatı. Neden soruyordu? Köylüler umurunda değildi. "Evet," diye iç geçirdi Evelyn. "Oldu."

Tem'in zihninde iki kelime parladı: *Bizi besle.*

"Bu çok yazık," dedi Caspen.

"Öyle." Hâlâ viskisine boğulmaya çalışan Leo'ya bir göz attı. "Çözümler arıyoruz."

Caspen kaşlarını kaldırdı. "Mesela?"

Ah. Demek bu yüzden soruyordu; köylülerle durumu değerlendirmek için değil. Kraliyet ailesinin krallığın geleceği için ne gibi planları olduğunu görmek için. Bu planlar basiliskleri doğrudan etkileyecekti.

Evelyn hala Leo'ya bakıyordu, Leo ise ona bakmamak için her yere bakıyordu.

"Biz... henüz karar vermedik. Ama seçeneklerimizi değerlendiriyoruz. İşler olduğu gibi devam edemez. Çocuklarımıza bir miras bırakmak önemlidir çocuklarımıza bir miras bırakmak önemlidir."

Tem şarabıyla boğulmak üzereydi. "*Çocuklar mı?*"

Evelyn, Leo'nun koluna dokundu. "İki tane istiyoruz, değil mi sevgilim? Bir erkek ve bir kız."

Tem kusma isteğini bastırdı.

Tem. Caspen'in sesi zihninde yankılandı.

O, onun düşüncelerini duyabildiğini biliyordu. Bu noktada onları saklamak mümkün değildi. Tem'in hoşnutsuzluğu o kadar belirgindi ki, Evelyn'in de duyamamasına şaşırmıştı.

Deniyorum.

Daha çok çabalamalısın. Sinirlerine hakim olmalısın.

Tem haklı olduğunu biliyordu. Daha büyük bir iyilik için bunu yapmak zorundaydılar. Ama imkansız istiyordu. Evelyn *tam oradaydı*. Büyük geyik gözleri, sanki onu ölçüp biçiyormuş gibi, hesaplayıcı bir merakla Tem'e bakıyordu. Ve bu ne cüret? Leo'yu terk eden Evelyn'di.

Ama Tem gerçekten daha mı iyiydi? O da Leo'yu terk etmişti.

Bu düşünce onu daha da kızdırdı. *Onu mutlu olması için* terk etmişti. Ve Tem'in anlayamadığı ve anlamak *istemediği* nedenlerden dolayı, Leo'nun mutluluğu, karşısındaki sıradan insana bağlıydı. Evelyn, Leo'yu tatmin edemezdi. Hayatında hiç seks yapmamış gibi görünüyordu, onu işkence etmek için bir vagonda onun aletini emmeye razı olacak gibi de görünmüyordu. Leo, meydan okuma, güç ve *kuvvet* istiyordu. Evelyn bunların hiçbirine sahip değildi.

Tem. Caspen'in sesi yine kulağına geldi.

Ne?

Kendine hakim ol.

Bu bir emir değildi. Bir uyarıydı.

Tem, içinden bir sıcaklık yükseldiğini hissedebiliyordu, içindeki canavar artık uykuda değildi. Basilisk tarafı, serbest kalmak için pençelerini geçiriyormuş gibi hissediyordu, iç organlarının duvarlarını yavaşça tırmanıyordu. Öfke kaçınılmazdı. Düğünden bu yana sadece bir kez dönüşüm geçirmişti. Yine de şimdi de dönüşüm geçirecekmiş gibi hissediyordu, bu dürtü onu bir orman yangını gibi hızla tüketiyordu.

Tem gözlerini kapattı, derin ve sakinleştirici bir nefes almaya çalıştı. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Çok ileri gitmişti, uçurumun kenarına çok yaklaşmıştı.

Dönüşmeye başlıyorsun, Tem. Hissedebiliyorum.

Bu doğruydı. Tem'in tüyleri diken diken olmuştu, omurgasında elektrik akımı gibi bir karıncalanma hissediyordu, onu yutmak üzereydi. Nefesini kontrol etmeye çalıştı ama başaramadı. Tanıdık ateş göğsünde yanıyordu, patlamak üzereydi. Burada dönüşüm geçiremezdi. Herkesi güvende tutmalıydı, Leo'yu güvende tutmalıydı. Ama Leo'yu düşündükçe Tem daha da ısınmaya başladı.

Başka bir şeye odaklan, Tem.

Yapamıyorum.

Elleri, kucağındaki peçeteyi sıkıca kavramıştı ve peçete yanmaya başlamıştı. Tem, yanan kumaşın kokusunu alabiliyordu. Terliyordu, göğüslerinin arasında büyük damlalar akıyordu. Sanki dünyanın en kötü ateşini yakalamış gibiydi.

Bunu kontrol etmelisin.

Yapamıyorum, sana

söylüyorum.

Her şeyi yapabilirsin, Tem.

Çok kızgınım, Caspen. Ben... YARDIM ET BANA.

Onun zihninden, Evelyn'in zihnine anında yatıştırıcı bir sakinlik dalgası yayıldı. Tem bu dalgaya kendini bıraktı, onu çaresizce kendine doğru çekti ve mümkün olduğunca çok sarmaladı. Sanki başını soğuk bir kova suya daldırmış gibiydi. Gözleri yavaşça açıldı ve açıldığında, zihni yeniden berraklaştı.

Akşam yemeği Tem olmadan devam etmişti. Evelyn hala konuşuyordu ve Caspen onun söylediklerine başını sallıyordu. Ama Leo ona doğru bakıyordu, gri gözleri onun gözlerini delip geçiyordu. Yüzünde bir kaşlarını çatmış ifade vardı.

Ne oldu? diye dudaklarını oynattı.

Tem başını salladı. Leo'nun kaşları daha da çatıldı.

Şu anda berbat görünüyor olmalıydı. Ter, kızarma, nefes darlığı gibi fiziksel belirtileri saklamanın bir yolu yoktu. Mumlar bile havada asılı duran duman kokusunu açıklayamıyordu.

"Tem," dedi Leo yüksek sesle.

Herkes ona bakarken masa sessizliğe büründü.

Neden böyle bir şey yaptı ki? "Evet?" Tem olabildiğince sakin bir şekilde cevap verdi. Leo göz teması kurdu. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki," dedi. "Sadece biraz kendime çeki düzen vermem lazım. İzninizle?"

Cevap beklemeden Tem ayağa kalktı ve odadan çıktı. Koridorun yüksek tavanı üzerinde belirirken, en yakın tuvalete koştu ve altın lavabolu tuvalete girdi. Tem aynanın kenarlarını tutarak kendi yansımasına baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Alnından bir damla ter süzülüyordu. Kapı çalınır çalınmaz eliyle teri sildi.

"Tem?"

Bir kadın sesi. Daha önce, bu tuvalette duyduğu bir ses. Lilly, Leo'nun kız kardeşi.

Tem kıpırdamadı. Şu anda kimseyi görmek istemiyordu. Sadece bu da değil, henüz kendine güvenmiyordu. Ya hala dönüşüm tehlikesi altındaysa?

"Git buradan,
Lilly." "Tem. Beni
içeri al."

Bir an geçti. Tem, Lilly'nin itaat edene kadar orada bekleyeceğini hissetti.

Bir iç çekerek kapıyı açtı. Lilly tek kelime etmeden onu kucakladı. Tem ilk başta bu temasa karşı sertleşti. Sonra kucaklaşmanın derinleşmesine izin verdi, önündeki kadına yaslanarak kendini kucaklamasına izin verdi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Lilly. "Bana anlatabilirsin."

Tem sadece başını salladı. Kimseyle konuşamıyordu, onu bir mengene gibi saran şüphelerini dile getiremiyordu.

"Hâlâ onu seviyorsun, değil mi?"

Tem'in gözleri yaşlarla doldu. Cevap olarak Lilly'yi daha sıkı kucakladı. "Ah, Tem."

Söylenecek başka bir şey yoktu. Tem sadece ağladı.

Lilly onu uzun süre kucakladı, gerekenden çok daha uzun süre. Tem'in hıçkırıkları sonunda dinince, onu hala nazıkçe kucakladı, Tem'in yüzü onun buz sarısı saçlarına gömülmüştü.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı prenses.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Tem. "*Yapabileceğim* bir şey olduğunu sanmıyorum yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ona hislerini söyleyebilirsin." Tem başını salladı.

Lilly geri çekildi ve gözlerinin içine baktı. "Yapabilirsin," diye ısrar etti. "O buna açık olacaktır. Biliyorum."

Ama Tem bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ve Leo, Evelyn'i terk etmeye açık olsaydı, bu, Tem'in onu göndermekle hata yaptığı anlamına gelirdi. Tem bunu kendine itiraf etmeye hazır değildi, Leo'ya ise hiç hazır değildi. Lilly, armanın varlığından habersizdi; tüm bunların Tem'in suçu olduğunu bilmiyordu. Onun gözünde, Tem sadece fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu.

"Onlar evlenecekler," dedi Tem. "Zaten çok geç." "Onlar nikah masasına oturana kadar çok geç değil."

Tem gözlerini kırptı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Lilly iç geçirdi. "Çünkü kardeşim Evelyn'den daha iyisini hak ediyor."

Bu söze tepki vermemek zordu. Tem, Lilly'nin kardeşinin nişanlısı hakkında bu kadar açıkça konuşmasına şok oldu. O anda Tem, Lilly'nin kan dökülmesinden haberi olup olmadığını merak etti. Ana gelir kaynağı kesildiği için krallığın şu anda ciddi mali sıkıntılar içinde olduğunu anlıyor muydu? Belki de Lilly her şeyin yolunda olduğunu sanıyordu. Sonuçta kale abartılı bir şekilde dekore edilmişti ve Lilly neredeyse hiç dışarı çıkmıyordu. Her şeyin değiştiğine inanmak için hiçbir neden yoktu.

"O onu seviyor."

"Seni de seviyor."

Tem başını salladı. "Sevmemeli."

Lilly yaklaştı ve banyo küçülmüş gibi göründü. "Ailemdeki erkekler kalplerinin sesini dinlerler. Sence kardeşim yanlış kadına aşık olan ilk kişi mi?"

Tem bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Maximus'tan mı bahsediyordu? Tem, kralın aşk hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve şimdi de sormaya başlayacak değildi.

"Evelyn geri döndü," dedi Tem. "Birlikte mutlular." "Öyle mi?"

"O onu seviyor." Ama bu sözler yalan gibi geliyordu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Lilly fısıldadı. Cevap vermek istemediği başka bir soru.

Lilly dudaklarını büzdü. "Evelyn gücü seviyor. Ve statüyü, ikisini de kardeşim sağlayabilir." Uzun bir süre durakladıktan sonra sessizce sözlerini bitirdi, "Onun mutlu olmasını istiyorum."

Gözyaşları tekrar akmak üzereydi. "Ben de bunu istiyorum," diye fısıldadı Tem.

Lilly'nin elleri onun ellerini buldu. "O zaman ona gerçeği söyle. Senin gerçek hislerini bilmeden mutlu olamaz. Kendi seçimini yapmayı hak ediyor."

Ama Tem sadece başını salladı. Leo'ya hislerini söylese bile, zarif bir çözüm yoktu. Çok fazla insan vardı, çok fazla evlilik. Caspen ile olan birliği, dikkate alınması gereken birçok şeyden sadece biriydi. Tem, Evelyn'in Leo'dan vazgeçmeyeceğini biliyordu, ondan kazanacak bir şey olduğunu düşündüğü sürece. Evelyn, Tem'i rakip,

sick, twisted game. Kazanmaya değer bir ödölü olan bir oyun. Tem'in dahil olmak istemediği bir oyun.

Lilly ellerini indirdi. "Oraya geri dönsen iyi olur," dedi nazikçe.

Tem başını salladı. Çok uzun süre ortadan kaybolmuştu. Lilly ile merdiven sahanlığında vedalaştı, ona son bir kez sarıldıktan sonra yemek odasına geri döndü. Her şey bıraktığı gibiydi, sadece tatlı servis edilmişti: çikolatalı sufle. Ama Tem, Caspen'in yanına oturduğu anda, onun enerjisinde bir değişiklik hissetti.

"Tem?" dedi Leo. "Yemekten sonra benimle biraz konuşabilir misin?" Tem, ağzının açık kalmaması için kendini zor tuttu. Geçen sefer Evelyn onun kalmasını istemişti, şimdi de Leo aynı şeyi mi istiyordu?

Bu ikisinin nesi vardı?

Tem'in gözleri Caspen'e kaydı. Yüzündeki ifade okunamazdı, ama vücudu onu ele veriyordu. Elleri yumruk haline gelmişti. Kesinlikle, bu onun için kabul edilemez bir durumdu. Tem, onun *bir şey söylemesini*, gitmesini yasaklamasını, hatta bağırmasını diledi. Onun çelik gibi sessizliğinden daha iyi herhangi bir şey olurdu.

"Ben... Neden?"

Leo, Caspen'in ifadesinin aynısı olan Evelyn'e baktı. "Tartışmamız gereken... bazı konular var," dedi yavaşça.

"Ne tür meseleler?"

Leo buna bir cevap bulamadı, Tem de öyle. Durum daha kötüye gidemezdi. Leo ile baş başa kalmak, onun için kesinlikle en son isteyeceği şeydi. Tem, onun yanında kendini kontrol edebilecek miydi, hiç bilmiyordu. Boşanmadan beri baş başa kalmamışlardı ve o zaman da neredeyse kendini ona atıyordu. Bu sefer daha iyi geçeceğini sanmıyordu. Leo cevap veremedi Caspen ayağa kalktı.

Tem de ayağa kalktı, aniden onun ne yapabileceğinden korktu. Ama Caspen hiçbir şey söylemeden, hatta ona bakmadan, arkasına bakmadan odadan çıktı. O gözden kaybolduğu anda, Tem onun zihinleri arasındaki koridoru kapattığını hissetti. Çok öfkeliydi. Ama onunla daha sonra ilgilenecekti.

Evelyn de ayağa kalktı. "Çok uzun sürmesin, canım," dedi, sesi ölümcül derecede alçaktı. Bir uyarıydı.

Leo cevap vermedi. Tem, Evelyn'in onu azarlamamak için ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Ama onu azarlamak, mükemmel evliliklerinin

Tem, Evelyn'in bu bedeli ödemeye istekli olmadığını biliyordu, özellikle de onun önünde. Bir an sonra, odadan çıktı.

Leo sessizce kütüphaneyi işaret etti. İçeri girer girmez, doğruca alkollü içkilere yöneldi. "Viski?"

"Lütfen."

Leo, ikisine de içki doldururken acele etmedi ve Tem'e içkisini uzattığında, ona dokunmamaya özen gösterdiğini fark etti.

"Teşekkür ederim." "Tabii ki."

Aşırı resmi davranıyorlardı, ama Tem başka nasıl davranacağını bilmiyordu. Bu onun için tamamen yabancı ve daha önce hiç karşılaşmadığı bir durumdu. Kimse bunun için bir kural kitabı yoktu, en azından Tem için.

Karşılıklı deri koltuklara oturdular. Leo geçen hafta sonu olduğu gibi yorgun görünüyordu. Ama aynı zamanda çok da yakışıklıydı. Tem, özlediği her şeye bakmaktan kendini alamadı: sarı saçları, keskin elmacık kemikleri, uzun parmakları. Şakaklarında kalbi atışını görebiliyordu. Tem, boynuna dudaklarını bastırıp, hala yaz kokup kokmadığını görmek istedi. Sıcak olacaktı. Yumuşak, esnek ve canlı.

"Tem," dedi sessizce, onu düşüncelerinden kopararak. "Neden masadan kalktın?"

Tem, viskiden oldukça büyük bir yudum aldı. Saklamanın bir anlamı yoktu. "Geçiş yapmak üzereydim."

Leo kaşlarını çatı. "Neye...?"

"Evet."

Leo da oldukça büyük bir yudum aldı.

Bir an için ikisi de konuşmadı. Sessizlikte Leo onu inceledi. Tem, Leo'nun da kendisiyle aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak etti. Ona dokunmak mı istiyordu? Dudaklarını boynunda gezdirmek mi? Tem, Leo'nun bunu yapmasını çok istiyordu. Kütüphanede baş başa oldukları aklına geldi. Zihni kapalıydı; onları görececek kimse yoktu. Bir şeyin olmasını engelleyen tek kişi kendileriydi. Dikkatini başka yere çekmesi gerekiyordu.

"Ne konuşmak istemiştin, Leo?"

Leo, trans halinden uyanmış gibi gözlerini kırdı. "Krallıklarımızı, sanırım. Babam bu odayı bu amaçla kullanırdı."

Maximus'un adı geçince Tem viskisini sımsıkı tuttu. Onu ve Bastian'ı bu kütüphanede siyaset hakkında konuşurken hayal etti. Tuhaf bir görüntüydü. Tem, Caspen'in öfkesini yanlış yorumlamış olabileceğini düşündü. Leo ile yalnız başına görüşmesinden dolayı kızgın olduğunu sanmıştı. Ama şimdi, onun yerine Leo ile görüştüğü için kırılmış olabileceğini düşündü. Bu tartışmalar iki kral için yapılmıştı. Belki de öfkesi aslında Tem'e değil, Leo'ya yönelikti. Tem, bunun böyle olmaması için dua etti. Caspen'in öfkesiyle başa çıkabilirdi, ama Leo'nun bu öfkenin yakınında olmasını istemiyordu.

"Peki." Elini hareket ettirdi. "Önce sen başla."

Leo viskisini masanın üzerine koydu. "Peki. Kan akıtma uygulamasını kaldırdığımızı zaten biliyorsun. Tüm basiliskler dağa geri gönderildi."

"Evet. Teşekkürler."

"Rica ederim."

Hâlâ çok resmiydi. Tem bundan nefret ediyordu.

"Gelir elde etmek için başka seçenekler araştırıyoruz." "Mesela?"

"Deniz çok uzak değil. Belki balıkçılık olabilir diye düşündüm." "Harika," dedi Tem. "Beni haberdar et."

"Tabii."

Bir yudum daha viski içti. Bu konuşmayı katlanılabilir hale getirecek kadar alkol yoktu dünyada. Tem, Leo'nun bu kadar yakışıklı olmamasını diledi; dikkatini dağıtıyordu.

"Konuşmamız gereken başka bir konu var," dedi hızlıca, sanki bu garip durumu örtbas etmek istercesine.

"Nedir o?"

"Köylülerle olan olayı duymuşsundur herhalde." Tem başını salladı. Orada olduğunu söylemedi. "Bunun arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışıyoruz."

Tem yine dudaklarını sıktı. Arkasında kimin olduğunu çok iyi biliyordu ve asla söylemeyecekti. "Herhangi bir ipucunuz var mı?"

"Şu anda değil. Ama araştırma sürecindeyiz."

Tem, bu sürecin nasıl bir şey olduğunu sormaya gerek görmedi. Bunun yerine, Gabriel'e kaleye geldiğinde kiminle konuştuğuna dikkat etmesi gerektiğini söylemeyi aklına yazdı.

"Köylüler kızgın, Tem," diye devam etti Leo.

"Köylüler kızgın, Tem," diye devam etti Leo. "Ve açlar. Beni suçluyorlar."

Tem onun durumunu anlıyordu. Onunki gibi karmaşıktı. "Ne dememi istiyorsun, Leo?"

O içini çekti, gözleri şömineye kaydı. Cevap vermedi ve vermek zorunda da değildi. Tem'in söyleyeceği hiçbir şey durumu düzeltemezdi. İkisi de, kendi yarattıkları koşullarda kapana kısılmışlardı. Tem de ateşe baktı. Oda sıcaktı, neredeyse rahatsız edici derecede. Tem'e mağaradaki odasını hatırlattı. Bu düşünce onu daha da ısıttı. Leo ile yalnız kaldığı her seferinde, basilisk tarafı ortaya çıkıyor, onun kokusunu arıyordu. Onu bastırmak imkansız hale geliyordu.

"Babam bunu reddediyor," dedi Leo aniden.

Tem şaşkınlıkla ona baktı. "Neyi inkar ediyor?"

"Mektubu kendisinin yazdığını."

Tem, hangi mektuptan bahsettiğini anlamak için bir an düşündü. Evelyn'in mektubu. "Bu..." diye başladı Tem ama sözünü bitiremedi.

Evelyn ile yaptığı konuşma zihninin bir köşesinde asit gibi onu kemiriyordu. Leo'ya Evelyn'in hikayesinden şüphe duyduğunu, ona katıldığını söyleyemezdi. Ona *hiçbir şey* söyleyemezdi.

"Baban bir yalancı," diye kesin bir şekilde bitirdi. "Tabii ki inkar ediyor."

Leo'nun yüzü karardı. "Bu konuda yalan söylemesi için bir neden yok."

Tem ne demeliydi? Yalan söylemeden onu rahatlatmanın bir yolu yoktu. Bu yüzden sadece, "Senin için geri geldi, değil mi?" diye sordu.

Leo omuz silkti, hala ateşe bakıyordu. Nabızı boğazında atıyordu. "Belki de geri dönmek için uygun bir zaman olduğunu düşündü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık bilmiyorum," diye fısıldadı.

Tek söylediği buydu ve bu yeterli değildi. Leo, Evelyn'e güvenmiyorsa - ilişkilerini sona erdiren mektubu babasının yazıp yazmadığını sorgulayacak kadar- geri dönüş yoktu. Şüphe içlerine yerleşmişti ve bu yıkıcı sürecin durdurulması mümkün değildi.

Tem, Evelyn'in Leo'ya yalan söylemesini istemiyordu. Evelyn'in Leo'nun hayatının aşkı olmasını istiyordu. Çünkü eğer öyle olmasaydı, Tem'in onları bu noktaya getirmek için harcadığı tüm çabalar

Tem, acısının boşuna olduğu düşüncesine dayanamıyordu. Bunun işe yaraması *gerekiyordu*.

"Leo," diye fısıldadı. "O geri geldi. Bu yetmez mi?"

Leo ateşe bakıyordu, gözleri odaklanmamıştı. Sinirleniyordu, bunu yüzünden anlayabilirdi. Burada bir şeyler oluyordu: kötü bir şeyler.

"Etrafım yalancılarla çevrili," diye fısıldadı. "Sen de dahil."

Sözleri onu durdurdu. Çünkü doğruydı. "Leo..." "Geçen hafta sana ne dedi? Hm?"

Tem dudaklarını sıktı. Leo'nun özellikle o konuşmaya odaklanması anlamlıydı — sanki o konuşma sırasında önemli bir şey olduğunu, Tem'in söyleyemediği bir şey olduğunu biliyormuş gibi. O çok sezgiseldi. Bu, genellikle onda sevdiği bir özelliğiydi, ama şu anda bundan nefret ediyordu.

"O sadece..."

"Ve sakın yalan söylemeye *kalkışma*."

O iç geçirdi. İkisini birden yapamazdı. Evelyn'in geçen hafta ona söylediklerini ona anlatması ve aynı zamanda yalan söylememesi mümkün değildi. Bir melez olarak yalan söyleyebilirdi, ancak bu acı vericiydi — Leo'ya yalan söylemek fiziksel ve duygusal olarak acı vericiydi. Ve şimdi gerçeği söylemesinin onun ilişkisini sabote edebileceğini biliyordu.

Sessizlik çok uzun sürdü. Leo eğildi. "Sana ne dedi, Tem? İkiniz ne hakkında konuştunuz? Benim hakkımda mı konuştunuz? *Bizim hakkımızda* mı? Gelecekteki karım bana söylemek istemediği sırları sana mı anlattı?"

Tem cevap vermedi. Veremedi.

"Beni neden terk ettiğini söyledi mi? Babamın ona bıraktığı sözde mektubu okudu mu?"

Leo, öfke dolu konuşmasının bir noktasında ayağa kalktı. Tem'in üzerinde yükseliyordu, elleri koltuğun iki yanında, onu kapana kısırmış gibiydi.

"*Sana ne söyledi?*"

"Leo," diye bağırdı Tem. "Sakin ol."

Leo'nun tepkisi anında oldu. Otururken yüzündeki ifade yumuşadı, omuzları gevşedi ve ellerini kucağında gevşekçe birleştirdi. Tem, bu ani değişiklik karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpıttı. Sonra korkunç bir gerçeklik farkına vardı.

Tem, Leo'ya bir emir vermişti. Ve onun ambleminin nesnesi olarak, Leo bu emre uymak zorundaydı.

"Özür dilerim," dedi Tem hemen, durumu nasıl düzeltebileceğini düşünerek. "Sen... istemediğin sürece sakinleşmek zorunda değilsin."

Bir an sessizlik oldu. Sonra, bir anda, az önceki öfke geri döndü. Öne eğildi ama ayağa kalkmadı. "Bu ne demek oluyor?"

Tem ağzını açtı, sonra kapattı—sadece o armanın ayrıntılarını biliyordu. Leo, düğün gününde ona yaptıklarının uzun vadeli sonuçları olacağını hiç bilmiyordu.

"Tem?" Leo ısrar etti. "Bana ne yaptın sen?"

"Leo," dedi olabildiğince sakin bir sesle. "Düğünümüzün sonunda benim için yaptığın şeyi hatırlıyor musun?"

Gözleri, suçlayıcı ve korkulu bir şekilde onun gözlerine dikildi. "Evet. Tabii ki hatırlıyorum." "Hayatımı kurtardın," dedi Tem yavaşça. "Ve sana çok minnettarım."

"Sadede gel, Tem."

Bu ses tonuna irkildi ama yılmadı. "Beni kurtardığında, bu... seni bana bağladı."

Leo ona bekleyişle baktı.

Tem doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Bu bağ çok önemli. Ve kalıcı. Ve bazı... yan etkileri var."

"Mesela?"

"Az önce olanlar gibi. Sana bir emir verdim, sakin olmanı söyledim ve sen de öyle yaptın."

Tem, sözlerinin etkisini beklerken bir an sessizlik oldu. Sonra:

"Ama *neden* yaptım bunu? Neden kendimi bu kadar...?" Leo sözünü yarım bıraktı.

Tem, bir emir alıp ona uymak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Daha önce hiç böyle kontrol edilmemişti. Leo'ya bunu yapmış olması -istmeden de olsa- onu ağlatmak istedi. O gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Bağ, benim dediklerimi yapmanı gerektiriyor."

Anlaması yavaş yavaş kafasına dank etti. Leo onun hayatını kurtarmıştı. Şimdi ise o, Leo'nun hayatını kontrol ediyordu. "Ben... sana borçlu muyum?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Evet," diye fısıldadı. "Teknik olarak öylesin, ama ben asla..."

"Asla neyi?" diye bağırdı. "Bana emir vermeyi mi? Az önce yaptın."

"Hayır, demek istediğim... evet, verdim... ama istediğim için değil. Öyle demek istemedim. Sadece senin..."

"Ne yapmamı istedin? Sakinleşmemi mi? Bu yüzden *bana emir mi verdin?*" "*Öyle demek istemedim.*"

Ama Leo sadece ona bakakaldı, elleri yumruk haline gelmişti. "Niyetin önemsiz," dedi soğuk bir sesle.

Tem sadece oturup bunu kabullenmek zorundaydı. O kesinlikle haklıydı; onun bunu kasıtlı yapmamış olması önemli değildi. O bunu yapmıştı ve geri alamazdı.

"Özür dilerim, Leo. Bir hataydı. Bir daha olmayacak." O sadece başını salladı.

Tem, bu benzerliği fark etmişti. Kız, Caspen'in ona söylediği tüm şeyleri söylüyordu: onu incitmemek için elinden geleni yapacağını, bir daha olmayacağını, bir dahaki sefere daha iyi olacağını. Ama Caspen hiç yapmamıştı. Tem de yapmayacağını biliyordu. Leo'ya bir emir vermesi gereken bir an gelirse, bunu yapacaktı. Yapacağını biliyordu. Basilisk tarafı, diğer pek çok şeyi talep ettiği gibi, bunu da talep edecekti. İnsan tarafının başkalarını kontrol etme fikrinden nefret etmesi önemli değildi. İçindeki yılan daha fazlasını istiyordu.

Leo'yu korumaya çalıştığı onca şeyin arasında — kalp kırıklığı, Evelyn, babası, köylüler, Caspen — onu kendisinden korumayı düşünmemişti. Tem, Leo için daha iyi olmalıydı. Leo'nun hak ettiği kişi olmalıydı. Ama bu o kadar basit değildi. O kadar basit değildi. Bu bir irade meselesi değildi. Tem, onu Leo'ya çeken doğanın cazibesine direniyordu. Böyle bir güce direnmek imkansızdı ve o buna karşı güçsüzdü.

"Bu ilk kez olmuyor, değil mi?" dedi Leo.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bana verdiğin ilk emir değil. Düğünümüzde gitmemi söyledin. Evelyn'i bulmamı söyledin."

Tem dudağını ısırdı. Bunun için ona bağırmayacak mıydı? "Evet. Öyle dedim."

Kadın, adamın tekrar ayağa kalkmasını, patlamasını bekliyordu. Oysa adam, sanki karmaşık bir problemi çözmeye çalışır gibi, kaşlarını hafifçe çatarak kadına bakakaldı.

"Neden bunu yaptın?" diye sordu sessizce.

Neden mi? O zamandan beri kendine yüzlerce kez sorduğu soruydu bu. Aslında tek bir cevap vardı. "Çünkü mutlu olmanı istedim. Daha fazlasını hak ediyordun."

Yüzünde binlerce duygu belirdi. Tem onun ne düşündüğünü bilmiyordu ve sormaya cesaret edemedi. Bunun yerine uzun bir süre bekledikten sonra, "Seni incitmek istediğim son şeydi, Leo," dedi.

Bu sözler, inanılmaz bir kahkaha ile karşılandı. "Ama sen yaptığın tek şey bu, Tem."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama söyleyecek söz bulamadı. Sonra, Tem'in sürprizine, Leo yumuşadı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bunu söylememeliydim."

Bunu kastetmediğini söylemedi, sadece söylememesi gerektiğini söyledi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan öne eğildi. Tem irkilmemeye çalıştı, ama Leo'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa, irkilmiş olmalıydı. Durdu, vücudu hâlâ ona doğru eğikti.

"Senden istediğin her şeyi yaparım Tem," diye fısıldadı. "Sana bağlı olsam da olmasam da."

Gözleri yaşlarla doldu. Elbette bunu biliyordu, elbette Leo'nun ona olan sevgisini ve bunu nasıl ifade ettiğini anlıyordu. Her zaman anlamıştı.

Tek ses, ateşin çıtırtılarıydı. Tem de öne eğilmek, aralarındaki mesafeyi kapatmak istedi, ama bunu yapmak, yeni buldukları geçici barışı riske atmak anlamına gelirdi ve hiçbir şey onu bunu yapmaya zorlayamazdı. Bunun yerine, "Bunu yapamayız," dedi.

"Neyi yapamayız?"

"Böyle buluşmak... yalnız. Bir refakatçi falan olmalı."

Leo sıkıcı bir kahkaha attı. "Lanet olası bir refakatçi seni istememi engelleyemez, Tem."

Bu, Tem'in onu istemesini de engellemeyecekti. Leo'yu bırakmanın verdiği acının cezası olduğunu, bunu hak ettiğini düşünmüştü hep. Ama şimdi cezalandırılan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Özverili davranışı ters tepmişti ve Leo da acı çekiyordu. İşleri düzeltme girişimi ters gitmişti. Kırılmamış bir şeyi düzeltmeye çalışmıştı ve şimdi ikisi de bunun bedelini ödüyordu.

"O zaman ne yapacağız?" diye fısıldadı. "Bunu nasıl kontrol edeceğiz?"

Leo başını salladı. "Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum." "Yapmak zorundayız Leo. Yapmak zorundayız."

"Belki de istemiyorum." "Bu bir seçenek değil."

Cevap vermedi. Bu cevap yeterliydi.

"Eğer bunu konuşabilirsek, belki bir çözüm bulabiliriz..."

"*Yapamam*," diye bağırdı. "Seninle *konusamam*. Seninle konuşmak, seninle yapmak istediğim en son şey, Tem."

Tem gözyaşlarını tuttu. Onun haklı olduğunu biliyordu; şu anda konuştukları gibi konuşmamaları gerekiyordu. Teknik olarak, henüz hiçbir şey olmamıştı. Ama böyle devam ederlerse, bir şey olacaktı.

Tem'in zihninde aniden bir anı belirdi: sivri kırmızı mürekkeple karalanmış kelimeler.

"Bana mektup yazabilirsin," diye düşünmeden söyledi. Leo gözlerini kırptı. "Ne?"

Tem, gözlerindeki arzuyu görmezden gelerek öne eğildi. "Bana söylemek istediğin ama söyleyemediğin her şeyi yazabilirsin."

Leo başını salladı. "Bunun ne faydası olacak ki?"

"Bilmiyorum. Belki... içinden atmana yardımcı olur."

Leo sert bir kahkaha attı. Tem onun nasıl hissettiğini biliyordu çünkü o da aynı şeyi hissediyordu: Birbirlerini kafalarından atmaları mümkün değildi. Ama bir şeyler yapmaları gerekiyordu.

"Bir şekilde bunu atlatmalıyız, Leo," diye yalvardı. "Herkesin iyiliği için."

Sorun ikisinden çok daha büyüktü. Tehlikede olan sadece evlilikleri değildi. Krallıkları da tehlikedeydi.

Leo ondan uzaklaşarak ateşe bakmaya başladı. "Peki," dedi sonunda, sesi gergindi. "Sana mektup yazacağım."

Sıkıcı bir rahatlama hissi onu sardı. Bu kalıcı bir çözüm değildi. Hatta mantıklı bir çözüm bile değildi. Ama Leo ikisine de zarar vermeyecek bir şekilde kendini ifade ederse, belki de her şeyi mahvetmeden bu akşam yemeklerinin geri kalanını atlatabilirlerdi.

Leo sesini alçaltarak, "Onları okuyacak mısın?" diye sordu.

"İstersen okurum," diye fısıldadı. "Bir gün. Ama şimdilik, sadece..."

"Sakla," diye cümlesini tamamladı.

Tem başını salladı. Bütün bu olayın berbat bir fikir olduğunu çok iyi biliyordu. Leo'nun duygularını yazıya dökmesi ve bunları müstakbel karısının yakınında saklaması, kesinlikle felakete davetiye çıkarmak anlamına geliyordu. Ama başka bir seçenek yoktu. Leo haklıydı; duygularını *saklayacak* başka bir yer yoktu. O halde belki de mektuplara yazabilirlerdi.

"Bana cevap yazacak mısın?" diye fısıldadı.

"Yazmamı ister misin?"

Leo ona döndü. Gözleri vücudunu baştan aşağı süzdü ve Tem, onun her santimetresini hayal ettiğini biliyordu. Bakışlarında, söyleyemediği her şeyi ve mektuplarında yazacağı her şeyi gördü. Onu ne kadar çok istediğini, ona dokunmamak için ne kadar acı çektiğini, onu kollarına almak için sadece birkaç saniye uzaklıkta olduğunu gördü. Acısını gördü. Bu yüzden, "Hayır" cevabını duyduğunda şaşırmadı.

Kırılmalı mıydı? Rahatlamalı mıydı?

Belki de mektup yazmasını istememesi en iyisiydi. Elbette, onun ne hissettiğini zaten biliyordu. Aşk mektuplarını saklamak Leo için riskli olsa da, Tem için düpedüz tehlikeliydi. Leo'ya olan aşkının hiçbir kanıtı olmamalıydı, aralarındaki bağın fiziksel bir teyidi olmamalıydı. Basilisks kalplerini özgürce açmazlardı. Kimse o mektupları okuyamazdı.

Özellikle Caspen.

On Dördüncü Bölüm

Tem mağaraya döndüğünde Caspen odalarında değildi. Onun kendisinden kaçtığını biliyordu, bu yüzden tek başına uykuya daldı, yataklarının ortasında kıvrılıp Leo'yu düşünmemeye çalıştı. Ama rüyaları onunla doluydu. Rüyalar her zaman aynı şekilde başlıyordu: küçük parmağının dokunuşuyla. Ancak bu sefer zindan kapısının önünde durmuyorlardı. Şimdi Leo'nun yatak odasındaydılar ve çıplaktılar.

Leo onu ilk öptü, hevesli ve çaresizce, dişleriyle alt dudağını ısırды. Tem, onun verdiği şeyi kabul etti ve istediği her yere dokunmasına izin verdi. Rüyalarında her zaman gerçek hayatta olduklarından biraz daha özgürdüler. Rüyalarında güvendeydiler.

Beni yanında tutacak mısın?

Bana izin verdiğin sürece.

Tem uyandığında hala yalnızdı.

Akşam yemeğini neredeyse hiç yememişti; banyoda ağlamakla meşgul olduğu için rosto etin tadını çıkaramamıştı. Caspen olmadan ziyafet salonuna gitme düşüncesi korkutucuydu ama imkansız değildi. Caspen onu yalnız bırakmaktan bu kadar rahatsa, belki de o da yalnız *kalmaktan* rahat olmalıydı. Üstelik açlıktan ölüyordu.

Ziyafet salonu her iki tarafın basiliskleriyle doluydu. Seneca'larla olan gerginlik azalmış gibiydi — belki de ouroboros'un dostane bir şekilde sona ermesi, onları şimdilik yatıştırmaya yetmişti. Tem, masaların arasında dikkatlice ilerleyerek, kıvranan basilisk gruplarından kaçıyordu. Çiftleşme mevsimi hâlâ devam ediyordu ve o buna hâlâ alışamamıştı. Tem kibar olmaya çalıştı, *başka bir şeye* bakmaya çalıştı, ama etrafında olan tek şey seksdi. Bir adam, tam önünde bir kadına parmaklıyordu. Onların arkasında, iki kadın masada birbirine dolanmıştı. Tem vazgeçmek üzereyken, boş bir koltuk gördü ve minnetle üzerine çöktü. Oturur oturmaz Apollo'nun sesini duydu.

"Bu gece yalnız mısın, Temperance?"

Bu, ona tokat atmadan önce koridorda söylediği şeyin aynısıydı. Apollo, sanki onun en savunmasız olduğu anları sezebilen bir içgüdüğü varmış gibi, onu hep yalnız yakalıyordu. Bu oldukça tuhaf bir yetenektir ve Tem bundan nefret ediyordu.

"Sanırım," dedi, Apollo karşısına otururken.

Apollo gülümsedi, bir çatal aldı ve parmakları arasında ustaca çevirdi. "Öyleyse sana eşlik edeyim."

"Bunu yapmak zorunda
değilsin." "Israr ediyorum."

"Israr mı
ediyorsun?"

"Yalvarıyorum.

"Öyle daha
iyi."

Apollo eğildi, ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Yalvarışımı seviyor musun?"

Tem ona tam bir küçümsemeyle baktı. "Sadece hayatın için
yalvarırsan." "Hayatım için yalvardığımı asla duymayacaksın."

"Hayır mı? Neden?"

Apollo dişlerini göstererek gülümsedi. "Basilisks kaderine
inanır." "Bu ne anlama geliyor?"

"Ölümümüzün önceden belirlenmiş olduğunu anladığımız anlamına geliyor. Eğer bir gün senin kılıcının altında olmaya şanslıysam, bunu memnuniyetle kabul ederim."

Tem gözlerini devirdi.

Apollo'nun gülümsemesi daha da genişledi. "Senin elinden ölmek benim için
bir onur olur, Temperance."

"Seni öldürmek benim için bir ayrıcalık olur."

Apollo kahkahayı bastı. Basilisklerin bunu yapması her zaman sinir bozucuydu. Genelde o kadar ciddiydiler ki, stoiklikten başka her şey onu hazırlıksız yakalardı. Ama Tem, kahkahanın Apollo'ya yakıştığını fark etti. Kötü diline rağmen, enerjisi Caspen'inkinden kesinlikle daha hafifti. Damon da aynıydı de öyleydi — sanki kardeşler ciddiyet açısından azalan sırayla doğmuşlar gibiydi. Ama Caspen liderliğin yükünü omuzlarında taşıyordu. Diğerleri böyle bir sorumluluktan muaftı. Tem de krallığın geleceği hakkında endişelenmeseydi neşeli olurdu.

"Geçen gece senden çok etkilendim," dedi Apollo, hala çatalını çevirerek.

"Nasıl?"

"Ouroboros, cesaretsizler için değildir."

"Benim cesaretim hiç de az değildir."

"Bunu biliyorum."

Tem burnunu çektirdi. Apollo onun kalbini hiç tanımıyordu. Asla da tanımayacaktı. Ama bu, ona değer vermediği anlamına gelmiyordu. Ouroboros olayından sonra söylediklerini unutmamıştı — Senecalar onlara yaklaşırken Caspen'e avludan ayrılmasını söylediğini, onu güvenli bir yere götürmesini istediğini. Bu, onun alışık olmadığı bir yönüydü — şefkatli, sevecen ve koruyucu bir yönü. Onu koruyan bir yönü. Böyle anlarda, onun ilgisinin samimi olup olmadığını merak ediyordu. Böyle anlarda tereddüt ediyordu.

Ama bugün tereddüt etmeyi göze alamazdı. "Tek yaptığın benimle flört etmek. Bu çok sıkıcı."

Apollo eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Bunca yıldır kimse benim flört etmemi sıkıcı bulmamıştı."

"Tekrarlı. Ve tahmin edilebilir."

"Anlıyorum. Peki bunu değiştirmek için ne yapmamı önerirsin?" "Sana ipucu vermeyeceğim."

"Yazık. Senin gözüne girmek isterdim." "Eminim isterdin."

"Başka yerlerde de olmak isterdim." "Gördün mü? Sıkıcı."

Apollo attı onun başını geriye gülerek gülerek "Sen sen bir bir meydan okuması, Temperance."

"Zorluk mu istiyorsun? Git buradan."

"Bu, seninle flört etmemi engellemeyecek. Hala odanın diğer ucundan seni utandırabilirim."

"O zaman kanıtla."

Sadece ağzından kaçtı. Ama Apollo düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Yapayım mı?" diye sessizce sordu.

Tem cevap vermedi. Zaten çok fazla konuşmuştu, bu işi çok ileri götürmüştü. Ama Apollo çoktan ayağa kalkmıştı. Duvara sırtını dayayarak, ziyafet salonunun kenarında oturuyordu ve odayı geçmek için masalarını dolaşmak zorundaydı. Onun yanından geçerken parmakları omzuna dokundu. Tem bu temastan titredi. Onun görüş alanından çıktığı anda, zihnine girdi.

Dön de seni görebileyim.

Tem olduğu yerde donakaldı. Az önce ne yapmıştı?

Dön, Temperance.

Tem düşünmedi. Sadece döndü.

Apollo, onun karşısındaki masada, bankta oturmuş, tıpkı onun gibi dışarıya bakıyordu. Koridorun üzerinden birbirlerine baktılar. Etraflarında, basilisk çiftleri sevişiyordu.

Bacaklarını aç, Temperance. Seni görmek istiyorum.

Onun bunu istediğine inanamıyordu. Ama aslında istemiyordu, değil mi? Ona bacaklarını açmasını *söylüyordu*. Ve Tem itaat etmeye niyetli değildi.

Bu flört etmek değil. Sen bana emir veriyorsun.

Bazıları bunu flört etmek olarak görür.

Ben değil.

Çoğu kadın öyle düşünür. Ve o kadınlar şimdiye kadar benimle yatmış olurlardı.

Tem gözlerini devirdi. Çoğu kadın gibi olmadığını iddia etmek için tuzağa düşmeyecekti. *O da* çoğu kadın gibiydi; Apollo'yu son derece çekici buluyordu ve normal şartlar altında, onunla tanıştığı anda onunla yatmış olacaktı. Ama o Caspen'in kardeşi ve onunla oyun oynuyordu. Onunla yatmak, onun kazanmasına izin vermek anlamına gelirdi. Ve Tem kaybetme havasında değildi. Kendi oyununu oynama zamanı gelmişti.

Önce bacaklarını aç.

Apollo'nun dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Koridorun diğer ucundan bile, onun ne kadar eğlendiğini, onunla flört etmesinden ne kadar hoşlandığını görebiliyordu. Apollo, Tem'in bugün onu şımartacak havada olduğu için şanslıydı. Onu zayıf bir anında yakalamıştı - ya da belki de güçlü bir anında. Tem artık aradaki farkı bilmiyordu. Tek bildiği, içindeki her şeyin

bunu keşfetmek, başka birinin sınırlarını test etmenin nasıl bir şey olduğunu görmek istediğini biliyordu.

Apollo bacaklarını açtı.

Penisi sertleşmemişti bile, ama zaten muhteşemdi. Tem, Apollo'nun penisinin tabanını kavrayıp sıkıldığını izledi. Kollarındaki kaslar, sıkıca kavradığı penisini uzun bir hareketle elinde gezdirirken dönüyordu. Penisinin ucuna geldiğinde sertleşmişti.

Kora.

Apollo sırttı. *Hoşuna gitti mi?*

Tem, onun düşüncelerini duyabildiğini unutmuştu. O, bunun hoşuna gidip gitmediğini anlamasını istemiyordu. Bu onu ilgilendirmezdi.

Buraya gel, Temperance. İstedğin her şeye sahip olabilirsin. Hayır.

Buraya gel ve sikimi sür. Hala hayır.

Çok iyi hissettirirdi, Temperance.

Senin için belki.

İkimiz için de.

Bundan

şüpheliyim.

Öyle mi?

Cevap vermedi. Tabii ki iyi hissettirirdi. *Harika* hissettirirdi. Ama Tem, kaleye gidip Leo'nun yatağına giremeyeceği sürece oraya gidemezdi. Ne kadar çok istese de, sahip olamayacağı bazı şeyler vardı.

Her şey elde edilebilir, Temperance.

Eli sürekli olarak penisini okşuyordu, gözleri onun gözlerine dikilmişti.

Unut gitsin, Apollo.

O sırttı. *İyi hissettirirdi. Çok iyi hissettirirdim, söz veriyorum. Sen imkansızsın.*

Tem sadece başını salladı. O adımı atmaya hazır değildi. Muhtemelen asla hazır olmayacaktı. Hazır olsa bile, Apollo'nun Caspen ile olan ilişkisini mahvetmek istemiyordu.

Bizi mahvetmeyeceksin.

Bunu nereden biliyorsun?

Çünkü kardeşimi tanıyorum.

Bu ne anlama geliyor?

Zaten bozuk olan bir şeyi mahvedemezsin demek.

Tem hala bir bağlam bulamamıştı. Tek bildiği, bugün Apollo ile yatmayacağıydı. Kontrolü geri alma zamanı gelmişti.

Yavaşla.

Apollo hemen hareketlerini yavaşlattı.

Sadece bir parmağını kullan. Tabandan uca.

Onun izini takip etmesini izlemek istiyordu — ona hissedebileceği en az şeyi hissetmesini zorlamak istiyordu. Apollo söyleneni yaptı, önce tek parmağını penisinin uzunluğu boyunca yukarı doğru kaydırды, sonra aşağı doğru. Tem onu tüm bu süre boyunca izledi, bunu yaparken elindeki damarların ışığı nasıl yansıttığını fark etti. O gerçekten çok yakışıklı bir adamdı.

Sen de güzelsin, Temperance. Öyle

demiştin.

Dur tahmin edeyim. Bu da sıkıcı

mı? Evet.

Sana güzel diyemezsem, ne diyeyim? Caspen bana küçük engerek diyor.

Haklı. Sen ölümcülsün.

Onun sözleri, güzel denilmekten çok daha fazla gururunu okşadı. Ve bununla birlikte, Tem hazır olduğuna karar verdi. Apollo'nun hiçbir anını kaçırmaması için yavaşça bacaklarını açtı.

Bunu yaptığı anda, Apollo'nun varlığı acı verecek kadar güçlendi. Zihni, sanki ellerini kafasına koymuş gibi, onun zihnini sıkıca kavradı. Tem, ani değişime karşı dişlerini sıktı ve göz teması kurmaya zorladı kendini.

Kötü kadın. Ne kadar güzel olduğunu bilmiyorsun.

Tem her şeyi biliyordu. Kendini aynada yüzlerce kez görmüştü; vücudunun ortasının nasıl görüldüğünü tam olarak biliyordu — mükemmel, ıslak ve dokunulmak için yalvaran. Erkeklerin vücudunu nasıl arzuladığını, artık güçsüz biri olmadığını anlıyordu. Tem şimdi bu gücü kullanıyordu, Apollo'nun her santimini görebilmesi için dizlerini daha da açtı.

Apollo'nun zihninden Tem'in zihnine saf, sınırsız bir şehvet dalgası yayıldı. Bu yoğunluk Tem'in nefesini kesmek üzereydi ve aniden Apollo'nun onu nasıl gördüğünün farkına vardı. Caspen'den hissettiği, derin duygusal bağlarına dayanan arzunun aksine, Apollo'nun hissettiği arzu tamamen fizikseldi. Ona dokunmak, onu *sikmek* istiyordu. Kalçalarının yumuşak kıvrımlarını kavrayıp, ikisi de ter içinde ve nefes nefese kalana kadar vücudunu kendine doğru çekmek istiyordu. Bu görüntü çok etkileyiciydi; Tem nefes almakta zorlanıyordu. Yine de daha fazlasını istiyordu.

Başka ne, Apollo?

Sözler fısıltı gibiydi. Bir yalvarış. Onunla başka ne yapmak istediğini, bunu ne kadar ileri götüreceğini bilmek istiyordu. Aklına başka bir sahne geldi, o kadar güçlüydü ki gözlerini kapatmak zorunda kaldı. O ve Apollo, çıplak halde. Onun bakış açısından gördü - onu kucağında, sikinde, almaya hazır olarak istediğini. Yüz yüzeydiler ve Tem, onun onu ne kadar çok istediğini, gözlerine bakmaya, onu orada olmaya zorlamaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu hissetti. Bu konuda kardeşi gibiydi; *boşaldığında yüzünü görmek istiyorum*. Bu iki kardeşin nesi vardı böyle? Onlardan saklanmak mümkün değildi, aldatmak ya da gizlemek imkansızdı. Ondan her zaman gerçeği talep ediyorlardı ve bir kez olsun, o da bunu vermeye hazırdı. Tem gözlerini açtı. Elini uyluğuna doğru kaydırdı, tam merkezine gelmeden durdu.

Dokunmamı ister misin?

Apollo şiddetle başını salladı. Acınası.

Söyle.

Dokun, Temperance. Lütfen.

Neden dokunayım?

Çünkü istiyorum.

Peki neden istediğini yapayım?

Apollo'nun buna bir cevabı yok gibiydi. Kendi eli penisinin üzerindeydi, onu izlerken okşuyordu, tek parmağını kullanmanın çok ötesinde. Tem onu sakın bir şekilde izledi, kendini okşama şeklini gözlemledi. Caspen'in yaptığı gibi değildi — okşamaları sabit ve emindi, kendinden emindi.

Apollo'nunki hızlı ve çaresizdi, kolu yukarı aşağı hareket ederken göğsündeki kaslar geriliyordu. Tem onu istediği kadar izledi, bundan sonra ne yapmak istediğini düşündü.

Bu şekilde kendini sergilemek ona bir tür tatmin veriyordu. Tem her zaman görülmenin verdiği heyecanı sevmişti. Cinsel bir varlık olarak algılanmak istiyordu ve Apollo da onu sadece öyle görüyordu. Tem Apollo'ya baktı, Apollo da ona baktı. Hareket eden tek kişi Apollo'ydu; Tem'in çıplak vücudunu izleyerek penisini okşuyor, birlikte yaptıklarını hayal ettiği görüntüleri ona gösteriyordu. Onun bacaklarının arasına girip, bileklerinden tutup, onun adını haykırması. Her zaman, onun adını haykırması. Bu, onun için ilgi çekici bir nokta gibi görünüyordu: Apollo, onun adını söylemesini duymaya ihtiyaç duyuyordu. Tem, bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere bir kenara kaydetti ve ihtiyaç duyduğunda hatırlamaya yemin etti.

Benim için ıslandın mı, Temperance?

Öyleydi. Tem, bunun uyluklarından aşağı akıp sert ahşap bankın üzerine biriktiğini hissedebiliyordu. Keşke başka bir Şeyin  zerine birikseydi. Apollo'nun gözleri onun gözlerine dikilmişti. Onun ne yapmasını istediğini tam olarak biliyordu: ziyafet salonunu geçip ona binmesini. Ama Tem ona binmeyecekti. En azından bugün değil. Bugün onu kızdırmak, ona sahip olamayacağı Şeyi göstermekle ilgiliydi. Belki de tam da bunu yapmanın zamanı gelmişti.

Tem parmaklarını kaygan merkezine derinlemesine soktu, ıslattıktan sonra tekrar çıkardı. Apollo'nun nefesi kesildi — sanki hemen yanında duruyormuŐ gibi zihninde duyabiliyordu. Bir kez olsun konuşmadı. Belki de söyleyecek sözü kalmamıştı.

  eri ve dışarı.   eri ve dışarı.

Tem, bir penisi sürmek yerine parmaklarını sürerek, neredeyse nefesini kesecek kadar derine daldırdı. Her vuruŐta, Apollo'nun arzusu daha da artıyordu. Buradan hissedebiliyordu — daha önce sadece Caspen'den gördüğü türden bir acı veren *ihitiya *. Her iki kardeşi de avucunun içinde tutmak, ikisini de hissetmek ne büyük bir ayrıcalıktı. Tem, Apollo'nun her Şeyi görebildiğini biliyordu: parmaklarının merkezine dalıŐını, diğer elinin göğüslerini sıkıŐını. Etraflarındaki kimse fark etmedi, ya da fark ettilerse de kimse umursamadı.  ki kişinin birbirine dokunması, basiliskler için yeni bir Şey değildi. Bu, onlar için sıradan bir gündü — ziyafet salonunda sıradan bir yemek gibiydi. Tem'in parmakları daha derine kaydı, başparmağı klitorisini nazikçe daireler çizdi. Bu, çocukluğunda yatak odasında yıllarca yaptığı Şeyden farklı değildi. Sadece bu sefer, biri izliyordu. Tem, en son ne zaman böyle izlenmekten zevk aldığını düşündü. Ritüel.

Apollo orada mıydı? Elbette oradaydı. Öyleyse, o deneyimi hatırlıyor muydu? Tem, bir şekilde hatırladığını umuyordu. Onun onu o şekilde görmesini istiyordu: çıplak, terli ve kardeşini binmeden önce babasını binmiş halde.

Oradaydım. Hatırlıyorum.

Apollo ona bir görüntü gönderdi: ritüeli izlerken gördüğü manzara. Tem kendini Bastian'ın üzerinde gördü, vücudu öne eğilmiş, kıcı herkesin görebileceği şekilde açıktı. Tem kızardı. Çok *açıkta* kalmıştı.

Muhteşemdin.

Tem, Apollo'nun babasıyla sevişmesini izlediğine, bunun onu tahrik ettiğine ve şimdi ona da aynısını yapmak istediğine inanamıyordu.

Artık çok yakındı. Bunu inkar edemezdi, durduramazdı. Kendini bundan mahrum bırakmanın ne anlamı vardı ki? Tem neden diğer basiliskler gibi kendini şımartmasın? *Halkı* gibi şımartmasın? Tem artık onlardan biriydi. Öyle davranmaya başlayabilirdi. Parmaklarını daha derine soktu, boşalmaya hazırды.

Ama bir şey onu durdurdu.

Tem onu görmeden önce hissetti, varlığı zihnini bir taş gibi bastırıyordu. Caspen yavaşça, kasıtlı olarak yürüyordu, oturduğu masaya yaklaşırken acele etmiyordu. Bir an sonra, onun karşısına geldi. Gözleri önce Tem'e, sonra Apollo'ya, sonra tekrar Tem'e kaydı. Tem donakaldı, eli hala bacaklarının arasındaydı, ağzı şaşkınlıkla aralanmıştı. Apollo da hareketlerini durdurmuş, sessizce oturmuş izliyordu.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Caspen onun yanına oturdu.

Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha. Caspen tek kelime etmeden en yakın tabağa döndü, bir çatal aldı ve yemeğe başladı. Tem ona bakakaldı. Hiçbir şey söylemeyecek miydi? Hiçbir şey *yapmayacak mıydı*? Parmaklarının içinde olduğunu, kardeşinin karşısında oturduğunu fark etmemiş miydi? Ama fark etmişti, Tem bunu biliyordu. Ve görmezden gelmişti.

Tem nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Apollo'ya sorgulayan bir bakış attı, ama o bakışını karşılık vermedi. Kardeşine eğlenceli bir ifadeyle bakıyordu. Bu Tem'i şaşırttı. Onun utanacağını, hatta özür dileyeceğini düşünürdü. Neye bu kadar eğleniyor olabilirdi? Sormadan önce, Caspen'in sesi zihninde yankılandı: *Devam et.*

Tem başını çevirip ona baktı. *Ciddi miydi?*

Beni duydun, Tem. Devam et.

Delirdin mi sen?

Hâlâ ona bakmıyordu. Tabağına bakıyor, sanki bu tamamen normal bir yemekmiş gibi davranıyordu. Ama durum hiç de öyle değildi.

Apollo'nun sesi duyuldu: *Sana ne dedi? Devam etmemi söyledi.*

Tem'in büyük şaşkınlığına, Apollo karanlık bir gülümsemeye karşılık verdi.

Onun dediğini yapmalısın. İkiniz de delisiniz.

Sana zaten söyledim, Temperance. Bizi mahvedemezsin.

Tem, onun sözlerini sindirmeye çalışarak, bu sözlerin kendisine ne hissettirdiğini anlamaya çalıştı. Onun düşündüğü şeyi mi söylüyordu? Yaptığı hiçbir şeyin, bu kadar çılgın bir şey bile olsa, Drakon kardeşlerin kendilerine yaptıklarından daha kötü olmadığını mı söylüyordu? Bu akıl almaz bir şeydi. Ama Tem sorgulamayı bıraktı. Hâlâ tahrik olmuştu, hatta Caspen'in burada olmasıyla daha da tahrik olmuştu. Ve orgazm olmak istiyordu.

Bu yüzden Tem devam etti.

İlk başta yavaşça, temkinli bir şekilde ilerledi, Caspen'in tepki verip vermeyeceğini görmek için. Tepki vermediğinde, hızını yeniden artırdı, kardeşinin görüntüsüyle kendini tahrik etti. Apollo da devam etti. Hareketleri hızlandı, gözleri onun merkezine odaklandı, göğsü terden parlıyordu.

Kardeşim ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor. İnan bana, biliyor.

O zaman bunu takdir etmiyor. Sen benim olsaydın, her gün seninle sevişirdim.

Ne yazık ki ben senin

değilim. Henüz.

Siktir git.

İsterdim.

Cevap vermediğinde, Apollo'nun gözleri kısıldı.

Onu kullan.

Tem'in ağzı açık kaldı. Onun düşündüğü şeyi mi kastetmişti?

O açıklama isteyemeden, Apollo şöyle dedi: *Onun elini tut ve kendine dokun.*

Tem'i sıcak bir heyecan sardı. O imkansızı istiyordu. Bunu yapacağı bir evren yoktu.

Onun elini kullan, Temperance.

Bunu anlayamıyordu. Bu bir rüyadan çıkmış bir şeydi, gece geç saatlerde kendini kaptıracağı bir fanteziydi, herkesin önünde bir ziyafet salonunda yapacağı bir şey değildi.

Kardeşimi kullan. Yap şunu.

Tem düzgün düşünemiyordu. Sanki transa geçmiş gibi, Caspen'e uzandı ve elini tuttu. Bunu yaptığı anda, Caspen'in zihninden ona ikiz bir arzu dalgası akın etti. O kadar güçlüydü ki, gözlerini kapattı ve sadece ne kadar tatmin olduğunu hissetmeye odaklandı, arzusun acısında boğuldu. Burada kendini canlı hissediyordu, *gerçek* hissediyordu. Tem, elini bacaklarının arasına çekti, kalçalarını eğerek parmaklarının ıslaklığına dokunmasını sağladı.

Bunda normal olan hiçbir şey yoktu.

Normal olanın bir değeri yok, Temperance. Seninle ilgili normal olan hiçbir şey yok.

Tem, bunu hangi kardeşin söylediğini bilmiyordu. İkisi de zihnindeydi, onu çevreliyorlardı — onu *boğuyorlardı*.

Parmaklarını yala.

Tem öyle yaptı, Caspen'in elini dudaklarına götürdü ve parmaklarından kendi ıslaklığını emdi. Kendi tadını almak tuhaf bir şeydi. Bunu sadece başka birinin dudaklarında yapmıştı, Caspen'in parmaklarından hiç yapmamıştı. Bu, onun ilk kez onu tatmaya çalıştığı ve onun bunu yapmasına izin vermekten çok korktuğu anın bir yansımasıydı. Ne kadar da uzun zaman önceydi sanki.

Siktir. Seni tatmak istiyorum.

Beni sadece Caspen tadabilir.

Apollo'nun zihninde bir rahatsızlık dalgası belirdi.

Tem, hala onun üzerinde gücü olduğunu bilerek bunu zevkle izledi. Bir basilisk'i reddetmek, özellikle de Apollo kadar güçlü bir basilisk'i reddetmek, hiç de kolay bir şey değildi. Ama Tem onu henüz yeterince istemiyordu. Onun onu istediği kadar onu istemiyordu ve bunu hiç isteyeceğini de bilmiyordu.

Caspen'in parmakları artık kendi kendine hareket ediyordu, o kadar güçlü bir şekilde merkezine geri dönüyordu ki, Tem nefes almakta zorlanıyordu. Caspen hala arkasını dönmüş, ters yöne bakıyordu. Ama buna katıldığına şüphe yoktu, tahrik olduğu da şüphe yoktu.

Apollo her şeyi izliyordu. Ara sıra bakışları kardeşine kayıyordu, ama sadece telaşsız, tembel bir şekilde, sanki sadece onun hala orada olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. Tem, onun orada olmasını umduğunu hissetti. Bu noktada hiçbir şey onu şaşırtmazdı.

Kardeşlerin arasında kalmak tuhaf bir şeydi. Birbirlerine çok benziyorlardı ama aynı zamanda çok da farklıydılar. Tem onların ortak noktasıydı: onları bir araya getiren şey. Bunu daha önce de yapmışlardı ve şimdi Tem ile tekrar yapıyorlardı. Bu onlar için bir alışkanlıktı, kırılmayan bir takıntı ve döngü. Onu, onun istediği şekilde tapıyorlardı, hak etmiş ya da etmemiş olabileceği bir kaideye yerleştiriyorlardı. Tem, onların bağlılığına layık olup olmadığını bilmiyordu. Ama gerçek şuydu: o bağlılığa sahipti.

Apollo, ona verdiği her emri yerine getirmişti. Ödülünü hak etmişti. Ama bu ödül Caspen'e aitti. Tem, parmaklarını Caspen'in göğsünde gezdirdikten sonra eliyle onun penisini kavradı ve sıkıca sıktı.

Sonunda, ona döndü. Gözleri tamamen siyahtı.

Eğer dikkatimi çekmek istiyorsan, aldın Tem. Onun penisini kendine doğru çekti. Sikiş beni Caspen. Nasıl istersen.

Hiç gecikme olmadı. Caspen onu kucağına çekti, penisini içine soktu ve itmeye başladı. Tem, her hareketlerini izleyen Apollo'ya omzunun üzerinden baktı.

Buna asla alışamayacaktı. Tarif edilemez bir heyecan vericiydi — kurallara açıkça izin verilmiş olmasına rağmen, kuralları çiğniyormuş gibi hissettiriyordu. Her zaman böyle hissetmek istiyordu, sanki tehlikenin eşiğinde yaşıyormuş gibi — doğru ile yanlış arasındaki çizgide yürüyor gibi. Bu onu canlı hissettiriyordu ve daha iyi hissettirebilecek hiçbir şey yoktu. Caspen'in penisi onun içindeydi. Başı göğsüne düştü, dudakları göğüslerini okşadı.

Beni öldürüyorsun, Tem.

Bu, yapmak istediği son şeydi.

Caspen, uyarıda bulunmadan belinden tuttu, onu döndürdü ve ikisini de bankta çevirdi, böylece Tem bir kez daha Apollo'ya dönmüş oldu ve kardeşi arkadan ona girerken, koridoru geçip ona doğru bakıyordu. Caspen'in elleri göğüslerini buldu ve sıktı. Caspen kulak memesini ısırınca Tem çığlık attı.

Apollo'nun kıskançlığı, beyninin arkasında kızgın bir damga gibi yanıyordu ve onu varlığını hissetmeye zorluyordu.

Kardeşin bizi izliyor.

Caspen bir an bile duraksamadı, ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan cevap verdi: *Bırak izlesin.*

Umurunda değil mi?

O benim umurumda değil.

Tem neredeyse gülecekti. Bu onun tek endişesi olmalıydı. Ama o, basilisklerin geleneklerini anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti; başından beri sadece bir parçası olmak istediği bir şeye karşı savaştan vazgeçmişti.

Caspen penisini daha da derine soktu. Tem inleyerek onun ritmine teslim oldu, kalçalarını ona tam erişim sağlayacak şekilde eğdi. Öne doğru eğildi, vücudunu Apollo'ya tamamen sergiledi, göğüslerini sadece onun için birbirine yaklaştırdı. Penisi elinde sertleşmişti ve Tem onun yaklaştığını biliyordu. O da öyle. Sonunda, daha fazla dayanamadı. Bu çok fazlaydı ve Tem direnmekten vazgeçti. Zirveye ulaştığında çığlık attı, başını geriye atarak zaferini kutladı ve kendini tamamen bu deneyime bıraktı. O biter bitmez Apollo da bitti. Tem, onun eline boşaldığını izledi, cildi zaten terden o kadar ıslaktı ki, parıldayan bir avuç dolusu sperm eline kusursuz bir şekilde karışmıştı. Caspen en son biten oldu. Dayanmaya devam etti, acımasızca itti, Tem'i tam doğru açıda tutarak penisinin en derin kısmına ulaşmasını sağladı. Sonunda o da boşaldı.

Sonrasında, kardeşler birbirlerine baktılar.

İkisi de onun zihnindeydi; ikisini de eşit derecede hissediyordu.

Apollo ilk konuşan oldu: *Kesmek kabalıktır, kardeşim. Bir dahaki sefere onu bana bırak.*

Caspen gülmeden güldü. *Sen onunla başa çıkamazsın. Sen çıkabilir misin?*

*Az önce
hallettim.*

Zar zor.

Bir kahkaha daha. Caspen'in eli sıkılaştı. *O seninle yatmak istemiyor. Elbette sana bunu söylemiştir.*

Söyledi. Ama kim bilir? Fikrini değiştirmiş olabilir.

Zorlanamaz.

Apollo öne eğildi ve Tem kızardı. *Onu benimle yatması için zorlamama gerek yok. Bana gelip diz çöküp yalvaracak.*

Tem, Caspen'in misilleme yapmasını, ayağa kalkıp kardeşine bağırmasını bekliyordu. Bunun yerine, Caspen'in elleri Tem'in göğüslerine gitti. Parmaklarını göğüslerinin altında gezdirdi, sonra nazikçe meme uçlarını okşadı ve meme uçları hemen sertleşti. Sonra göğüslerini avuçladı ve sıktı. Mesajı açıktı: *Ne yapabileceğimi görüyor musun?* Apollo'nun söyledikleri önemli değildi. Oturduğu yer Caspen'in kucağıydı, içindeki de Caspen'in penisiydi.

Tem birdenbire bunun ne olduğunu anladı: bir oyun. Sadece Apollo ile oynadığını sanıyordu. Ama bir noktada Caspen oyuna girmiş ve kazanmıştı. Tem şaşırmasıydı. Böyle bir oyun oynamak, nihai zaferin sahip olmak olduğu bir oyun oynamak, tam da Caspen'in doğasında vardı. Ama Tem bu ödül olmakla ilgileniyor muydu? Bir hafta önce hayır derdi. Ama şimdi, arkasında Caspen ve önünde Apollo varken, belki de cevabı değişmişti.

Tem başını çevirip Caspen'e baktı.

Beni kullandın.

Caspen'in gözleri onun gözleriyle buluştu. *Öyle mi?*

Sözleri zihninde yankılandı.

Caspen onu kullanmıştı. O da Apollo'yu kullanmıştı. Belki de bu, ikisini eşit yapıyordu.

Caspen tek kelime etmeden onu kucakladı. Apollo onların gidişini izledi, gözleri hala Tem'in üzerindeydi, parmaklarını penisine doladı ve bir kez daha okşamaya başladı.

On Beşinci Bölüm

Siz ikiniz bunu daha önce yaptınız mı?

Ertesi sabah, Tem bunu bilmek istiyordu. Caspen'in başı onun başına yaslanmış, kolları belini sarmıştı. Ziyafet salonundan sonra iki kez daha seks yapmışlardı ve Tem o kadar ağrıyordu ki zar zor hareket edebiliyordu.

*Yapsaydık seni rahatsız eder
miydi? Hayır.*

Bu doğrudu. Tem, daha önce benzer bir şey yapıp yapmadıklarını umursamıyordu. Ama başkasıyla daha çok zevk almış olsalar, bu onu rahatsız ederdi. Sevdikleri tek kişi olmak istiyordu, en iyisi olmak istiyordu.

Kimse seninle kıyaslanamaz, Tem. Bunu sana söz verebilirim.

Tem bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Onun kadar uzun bir hayat yaşamış, onun hayal bile edemeyeceği kadar çok insanla yatmış birinden gelen bu sözler daha anlamlıydı. Tem, özel biri olduğunu duyarak büyümemişti. Çocukken bunu bin kez duysaydı bile asla inanmazdı. Şimdi, bir yetişkin olarak bunu duymak, onun içinde kırık olduğunu bilmediği bir şeyi iyileştirdi.

*Sanki Apollo'nun beni senden çalmasını
istiyormuşsun gibi geliyor. Kimse seni benden
çalamaz.*

"Casper!" diye bağırdı, parmakları bacaklarının arasına daldığında. *Tem. Apollo ile bir bağın olması beni kızdırmıyor.
Ama kıskanç görünüyorsun.*

Öyleyim.

Anlamıyorum. Kıskanç olmayı seviyor musun?

Klitorisini okşadı. Tem konsantre olmakta zorlanıyordu.

Bazen.

Caspen için tüm bunlar bir oyun muydu? Güç için bir oyun mu? Kardeşi Tem'i istiyorsa, bu onun istenmeye değer biri olduğu anlamına geliyordu. Tem bunu anlayabilirdi; diğer basiliskler Caspen'e baktığında benzer bir gurur ve kıskançlık hissediyordu. Onu istiyorlardı. Ama o *Tem'indi*.

Tem, onun parmaklarıyla onu okşarken onu izledi, gözleri hiç bacaklarının arasından ayrılmadı.

"Kaç kadınla birlikte oldun, Caspen?"

Gözleri bir anlığına onun gözlerine kayd, sonra tekrar elindeki işe döndü. "Çok," dedi.

"Bir sayı istiyorum."

Parmaklarını daha derine kayd,rdı.

Tem nefesini tutmaya çalıştı. *Çok* acıyordu. "Sayıyı bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi titremesin diye uğraştı. "Bütün erkeklerin saydığını sanıyordum."

"Kim söyledi bunu?"

"Vera."

Tem, Vera'dan bilinecek neredeyse her şeyi öğrenmişti: tüm erkeklerin kaç kadınla yattıklarını takip ettiklerini, kadınların aynı şeyi yapmasının hanımefendice olmadığını. Onun bilgeliğinin çoğu en iyi ihtimalle kafa karıştırıcı, en kötü ihtimalle cinsiyetçi idi. Ama Vera, Tem'in erkekler hakkında bilgi kaynağıydı ve o hala, şimdi bile, ondan yararlanıyordu.

"Hm."

Caspen'in dinlemediğini anlayabilirdi. Orada yeni bir şey yapıyordu, Tem'in neden soru sorduğunu unutturacak bir şey. Ama bilmek zorundaydı.

"Caspen." Onun bileğini tutarak hareketlerini durdurdu. "Söyle bana."

O, ona bakarak iç geçirdi. "Kaç kadınla birlikte oldum bilmiyorum, Tem. İnsanlar gibi saymıyorum."

Tem gözlerini kısarak baktı. Sayısını tutmamasının tek bir nedeni olabilirdi: o kadar çok kadınla birlikte olmuştu ki, artık önemi kalmamıştı. Ne yazık ki, onun cevabı Tem'i tatmin etmedi. "Tahmin etmek zorunda olsaydın?"

Bu sefer daha derin bir iç çekiş. "Yüzlerce, Tem. Belki daha fazla."

Tem başını salladı. Caspen yüzlerce kadınla birlikte olmuştu. Belki de daha fazlasıyla.

Ve o, onu seçmişti. Elini bıraktı. "Artık devam edebilirsin." Ağzının köşesi seğirdi. "Israr ediyorsan."

Caspen'in dili parmaklarına katıldı. Tem'in başı yastığa düştü ve uzun bir süre Apollo'yu düşünmedi.

Ama ertesi gün boyunca onu düşündü. Kendini oyalayacak başka şeyler yapmaya çalışsa da, gözünde sadece Apollo vardı. Bir şekilde, zihninin en derin köşelerine sızmayı başarmıştı ve basilisk tarafı onun varlığını besliyordu. Tem, onun önünde kendini nasıl okşadığını düşündü. Ona gösterdiği görüntüyü düşündü: Apollo onu bileklerinden tutarken, Tem onun adını inliyordu. Bu dayanılmaz derecede cazipti. Ama bu eylem imkansızdı. Tem böyle yaşayamazdı. Apollo ve Leo arasında, kendini kontrol etme gücü hiç olmadığı kadar zayıflamıştı. Arzuyla boğuluyordu.

Caspen hiç yardımcı olmuyordu. Yine ava çıkmıştı ve Tem artık ona kızgın olmayı umursamıyordu. Ziyafet salonunda olanlardan sonra aralarına mesafe koyduğu için onu suçlayamazdı. Onu görmek, kontrolünü kaybettiğini, şu anda kendi hayatının mimarı olmadığını hatırlatıyordu. Üstelik Tem'in odaklanması gereken başka şeyler vardı.

Anne Gecesi'ne kadar geçen haftalar köyde her zaman büyük önem taşırdı. Kutlama bu gece başlayacaktı — dolunay gecesi köylüler kasaba meydanına masalar kurup birlikte bol bol yemek yedikleri bir gelenekle başlayacaktı. Prensipite, tüm basilisklerin katıldığı ziyafet salonundaki ziyafetlere benziyordu. Ama benzerlikler burada bitiyordu. Dolunay kutlaması, Tem'in dağın altında yaşadığı yemeklerden çok farklı olacaktı. Kimsenin çıplak olacağını sanmıyordu.

Tem, Gabriel ile Horseman'da buluşmayı planlamıştı, ancak kış havasında onu sıcak tutacak kadar giysi bulana kadar çok geç kalmıştı. Bunun yerine, doğrudan kasaba meydanına gitti ve tanıdık süslemeleri görünce gülümsedi: binalara asılmış, dolunayı taklit etmek için yapılmış yuvarlak kağıt daireler. Tem, bunları okulda yaptığını hatırladı. Dolunay, şükran, ziyafet ve aile zamanıydı. Ayın bu evresi bolluğu, fazlalığı ve iştahı simgeliyordu.

Elbette, bu yıl farklı olacaktı.

Kasaba meydanına bir bakış attığında masaların neredeyse boş olduğunu görebilirdi. Geçmiş yıllarda masalar yiyeceklerle doluydu: ekmek somunları,

etli börek sepetleri ile doluydu. Kendi tarlalarında yetiştiremedikleri her şey ithal ediliyordu; Tem, uzaklardan getirilen sebze ve deniz ürünleri yığınlarını görmeye alışmıştı. Şimdi ise kıtlık nedeniyle masalardaki yiyecekler azalmıştı. Korku midesini bulandırdı. Çocukluğundan bir tekerleme aniden aklına geldi: *dolunay, dolu mide*. Çocuklar yemekten önce bunu söylerdi. Şimdi kimse bunu söylemiyordu.

Kalabalığın arasından geçerek Gabriel'i aradı. Kilisenin önünden geçerken, muhafızların sayısının iki katına çıktığını gördü. Ayrıca merdivenlerin temizlenmediğini de fark etti. Mermerin üzerine yapışmış, hafif bir kar tabakasıyla kaplı "*Bizi besleyin*" yazısı hâlâ duruyordu. Bu manzara onu hasta etti. Tem, kimsenin bunu temizlemediğine inanamıyordu. Ama yine de, bunun bir mesaj olması gerekiyordu. Orada bırakmak, mesajın anlaşılması için kesinlikle bir yoldu.

Kasaba meydanı köylülerle doluydu. Etrafında herkes aynı fısıltıları duyuyordu:

"Annenin Gecesi'nde düğün yapacaklarını duydun mu?" "Kora'nın doğum gününde mi? Bu ne cüret?"

"Söylentilere göre kale hiçbir masraftan kaçınmıyor. Çiçekler bile altına batırılmış."

"Tabii ki biz açlık çekerken kraliyet ailesi ziyafet çekiyor. Utanç verici."

"Yakında kraliçemiz olacak. Komşu köyden geliyor. Kraliçemiz böyle bir şeye asla izin vermezdi."

Tem, birdenbire onların kraliçesi olduğunu fark etti. Hayatının tamamını dışlanmış olarak geçirmişti; köylüler tarafından azarlanmış ve dışlanmıştı. Ama artık Evelyn'de ortak bir düşman olduğu için, Tem'i kendilerinden biri olarak görüyorlardı. Ne kadar çabuk değişmişti durum.

Tam o sırada Gabriel'i gördü. Her zamanki gibi bal şarabının yanındaydı. Ama içkiden dolayı yanaklarında her zamanki kızarıklık yoktu; bunun yerine solgundu ve ona hüzünlü bir el sallayarak selam verdi.

"Gabriel," dedi hemen. "Ne oldu?" "Neden bir şey olduğunu düşünüyorsun?" "Çünkü dolunay var ve sen içmiyorsun."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Belki de sağlıklı yaşam yolculuğuna çıktım." Tem burnunu çektirdi.

Gülümsemesi kayboldu. "Bu gece içemem, Tem." "Neden?"

Ama cevap vermedi. Bunun yerine, meydana seyretti ve Tem de onun bakışlarını takip etti. Köylüler gruplar halinde durmuş, birbirlerine fısıldaşıyorlardı.

Anlayış, donmuş gibi içini kapladı. "Bu gece bir şeyler oluyor, değil mi?"

Gabriel hala cevap vermiyordu. Onun sıkılmış çenesine bakarak, onu son gördüğünden bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini merak etti. Gabriel muhtemelen artık devrimin lideriydi. Son protestoyu o organize etmişti ve şüphesiz bunu da o organize etmişti. Tem'in tanımadığı birine dönüşüyordu. Gabriel bir yaş büyük olmasına rağmen, her zaman yakın olmuştu ama şimdi aralarında bir mesafe vardı ve Tem bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

"Gabriel," diye ısrar etti. "Bana neler olduğunu anlat."

"Tem," Gabriel içini çekerek, nazikçe elini omzuna koydu. "Gitmelisin."

"Neden?"

"Çünkü sen..." Sözüünü kesti.

Tem, onun ne söyleyeceğini bildiğini fark etti. "Ben neyim, Gabriel?" diye fısıldadı.

Bir an için, artık eskisi gibi yaşamayan iki en iyi arkadaş, sadece birbirlerine baktılar. "Sen onlardan birisin."

Tem'in kanı dondu.

Onlardan biri: düşman. Ve o haklıydı. Burada iki düşman vardı. —basilisks ve kraliyet ailesi—ve Tem her ikisiyle de ilişkiliydi. Leo ile yaptığı konuşmayı düşündü, protestoların arkasında kimin olduğunu bilip bilmediğini sorduğunu hatırladı. Bunun Gabriel'i zor durumda bırakacağını, onunla görülmesinin sadakatine şüphe düşüreceğini anlayabiliyordu. Ama Gabriel'den uzak kalmayı hayal edemiyordu. O, onun tek arkadaşıydı, son gerçek sığınağıydı. Caspen ile işler kötü gittiğinde ya da Leo ile tartıştığında bile, o oradaydı. Her zaman oradaydı.

"Ben *seninleyim*," diye fısıldadı. "Her zaman yanında olacağım."

O sadece başını salladı. "Seni korumaya çalışıyorum, Tem."

"Ben de aynı şeyi yapmaya çalışıyorum. Ama bana neler olduğunu anlatmalısın." "Anlatamam. Sen bir yılanla yatarken olmaz."

Tem, onun bunu bir hakaret gibi söylemesinden nefret etti. Ama elbette Gabriel öyle söylemişti. O, Tem gibi basiliskleri tanı mı yordur. Onların sadece acı masızlıklarını, kurnazlıklarını bilir. Onların insanlardan çok da farklı olmadıklarını, *tam olarak* insanlar gibi olduklarını bilmez.

"Gabriel," diye fısıldadı. "Bana güvenmeyi ne zaman bıraktın?"

Gabriel iç geçirdi. Horseman'da ona anlattığı her şey aklından geçti: Hybreed olduğu, ne kadar güçlü olduğu, basilisklerin dağda nasıl yaşadığı ve var olduğu. Bu bilgiler onunla güvende miydi? O, onunla güvende miydi?

"Tem," dedi sessizce. "Seni korumaya çalışıyorum."

Daha önce de aynı şeyi söylemişti. İkinci kez duyduğunda daha da çok acıdı. Rüzgâr altın sarısı saçlarını dalgalandırdı.

Tem ona uzandı ve alnındaki bir tutamı saçını okşadı. "Seni kaybedemem Gabriel."

Elini onun elinin üzerine koydu ve avucunu yüzüne tuttu. "Beni asla kaybetmeyeceksin, sevgilim. Ama kalamazsın."

Tem tekrar tartışmak için ağzını açtı, ama tam o anda meydandan bir çığlık geldi. Gabriel başını kaldırdı.

"Hayır," dedi Tem, ellerini onun ceketinde bükerek. "Gabriel, ne yaparsan yap, sakın..."

Ama o çoktan koşmaya başlamıştı. Tem onun peşinden koştu ama nafileydi; o her zamanki gibi ondan çok daha hızlıydı.

Meydana vardığında kilise çoktan yanmaya başlamıştı.

Muhafızlar merdivenlerden koşarak indiler ve alevler büyüdükçe kalabalığın arasına dağıldılar. Coplar sallandı. Yumruklar uçtu. Tem olduğu yerde donakaldı, hareket edemedi, kaosun hüküm sürdüğü ortama inanamadan bakakaldı. Gabriel'i çoktan kaybetmişti. Kilisenin yakınında mıydı, ateşi körüklüyor muydu? Kalabalığın içinde miydi, ezilme tehlikesi altında mıydı?

Köylüler çığlık atıyordu. Hava, kalın ve keskin kokulu dumanla dolmuştu. Duman boğazını tıkadı, ciğerlerini yaktı ve gözlerini yaşlarla doldurdu. Gabriel'i bulmalıydı.

Tem, çırpınan uzuvlardan kaçarak kalabalığın içine daldı.

Hüzünlü çığlıklar havayı dolduruyordu — kilise için mi, yaralıları için mi, Tem bilmiyordu. Küller kasaba meydanına düşüyor, her şeyi gri bir tabaka ile kaplıyordu, küçük kağıt aylar da dahil. Muhafızlar, hayatı boyunca tanıdığı insanları

, kanayana kadar dövüyorlardı. Tem nefes almakta zorlanıyordu. Bu yanıltı. *Çok yanıltı.*

Zihniyle Caspen'i aradı, ama aralarındaki bağlantı kesilmişti. Göğsünde panik yükseldi. Düşünmeden, başka birini aradı.

O hemen cevap verdi: *Temperance? Ne oldu? Caspen'e ihtiyacım var. Nerede o?*

Apollo'nun varlığı daha da belirginleşti. *Avlanıyor. Yaralandın mı? Hayır. Hayır... pek sayılmaz.*

Neredesin? Köyde.

Ama ben...

Sonra onu gördü: Altın kahverengi saçlar. Gabriel.

Tem, Apollo ile olan bağlantısını kapattı ve ellerini uzatarak ileri koştu. Kanıyordu.

"Yaralanmışsın," diye bağırdı, ona uzanarak.

Gabriel onu kollarının arasına aldı ve kalabalıktan uzaklaştırdı. Arkalarında kilise alevler içindeydi, alevler önlerine çıkan her şeyi yutuyordu.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese söyledi, onu hala sürüklerken. "Ama buradan çıkmalıyız."

"Gabriel, ne yaptın sen..."

Tem'in şimdiye kadar duyduğu en yüksek ses, sözlerini kesintiye uğrattı. Gabriel onu hemen yere yatırdı ve kaldırım taşları gürültüyle sallanıp üzerlerine moloz yağarken, vücudunu onun üzerine attı. Tem, bakmadan da kilisenin yok olacağını, patlamanın yol açtığı hasarın yıkıcı olacağını, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Gabriel onu yere yatırdığı kadar çabuk, onu tekrar kaldırdı ve sezgisel olarak yön belirleyerek sokaklarda koşmaya başladı, köyün kenarına ulaşana kadar durmadı. Buradan çığlıklar duyulmuyordu. Ama Tem hala yangını görebiliyordu, gece gökyüzüne kaybolan devasa bir siyah duman sütunu.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye bağırdı. "*Kilise mi?*"

Gabriel nefessiz kalmıştı, bukleleri terden alnına yapışmıştı. "O sadece bir bina, Tem."

"Ama o... o... Kora'nın evi..."

"Kora'ya saygımızı göstermek için kiliseye ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan şey bir mesaj göndermekti."

Tem suskun kaldı. Bir mesaj göndermişlerdi, evet. Savaşmaya hazır olduklarını. "İnsanlar yaralandı, Gabriel. Kalabalık..."

"İnsanlar zaten zarar görüyor, Tem. Açlıktan ölüyoruz. Ne yapmamızı bekliyorsun?"

Tem başını salladı, ona bakarak anlamaya çalıştı. "Bu işe yaramıyor, Gabriel. Kendinizden başka kimseye zarar vermiyorsunuz. Kraliyetin kilisenin yanmasını umursayacağını mı sanıyorsun? Bu sadece köylüleri etkileyecek."

"Yakında umurlarında olacak."

"Bu ne demek oluyor?"

"Kraliyet ailesi sadece başlangıç. Sırada yılanlar var."

Tem'in omurgasından bir ürperti geçti. "Ne zaman yeterli olacak?" diye fısıldadı.

Rüzgâr artık hızlanmıştı, sokaklarda uğulduyordu. Gabriel karanlıkta parıldayan gözleriyle ona baktı. "Bizden aldıklarını geri verdiklerinde."

Sonra arkasını dönüp onu terk etti.

On Altıncı Bölüm

Gabriel ilk kez onu yanağından öpmeden bırakmıştı. Tem, dudaklarının olması gereken yeri izleyen tek bir gözyaşı damlasının düştüğünü hissetti. Soğuk ve yalnız bir şekilde ormanda geriye doğru sendeledi. Birkaç kez yol boyunca düştü, yön duygusu olmadan yolunu el yordamıyla bulmaya çalıştı. O kadar çok ağlıyordu ki adını zar zor duyabiliyordu.

"Temperance?" Apollo, karanlıkta çıplak teni parıldayan bir hayalet gibi ormandan çıktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Tem nefes nefese sordu. Onu mağaraların dışında hiç görmemişti.

Apollo yaklaştı. "Köyde olduğunu söylemiştin. Yaralanmıştın." Tem'in beyni zar zor çalışıyordu. Parçaları bir araya getirmek için çabaladı: Apollo buradaydı. Onu bulmaya gelmişti. Apollo *buradaydı*.

"Neden ağlıyorsun? Ne oldu?"

Tem ona nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Neden ağlıyordu? Çocukluğunun geçtiği kilisenin gözlerinin önünde yanıp kül olduğunu gördüğü için mi? İnsanlar yaralandığı ve bunun onun suçu olduğu için mi? Yoksa ihtiyacı olan kardeşinin karşısındaki kardeş olmadığı için mi?

Apollo daha da yaklaştı ve başparmağıyla nazikçe kızın yanağını okşadı. "Nasıl düzeltebileceğimi söyle," diye fısıldadı. "Lütfen."

Tem gözlerini kapattı, sadece onun dokunuşuna odaklandı, kendini ona bırakarak sakinleşti. O anın samimiyeti eziciydi. Böyle buluşmayı bırakmalıydılar — travmatik bir olayın hemen ardından, karanlıkta, baş başa. Bunun felaketle sonuçlanması sadece an meselesiydi.

"Neden ağlıyorsun, Temperance?"

Tem gözlerini açtı. "Köylüler kızgın." Apollo kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" "Evet."

"Kime?"

"Kraliyet ailesine. Ve..." Ne kadarını söylemesi gerektiğini düşünerek durakladı. "Casper'e."

Apollo diğer kaşını da kaldırdı. Tem onun ne kadarını bildiğini bilmiyordu — Casper'in ateşkesi bozan kişi olduğunu, bunu onun için yaptığını biliyor muydu?

"Köylüler bize zarar vermez, Temperance. Bizi korkuyorlar."

Kafasını salladı. Onlardan yeterince korkmuyorlardı. *Sırada yılanlar var.*

"Bize yaklaşırlarsa, onları taşa çeviririz," dedi Apollo. "Hiç şansları olmaz. Taşlaşma bizim en büyük gücümüzdür."

Yine, yetersizliği ortaya çıktı. Tem sesini fısıltıya indirerek, "Benim için değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce hiç taşlaşmadım."

Apollo gerçekten şaşırmış bir şekilde gözlerini kırpı. "Neden?" Tem, aniden utanarak kollarını kavuşturdu.

Cevap vermediğinde Apollo ona sordu. "Bunu yapmaktan korkuyor musun?"

"Hayır," dedi Tem kararlı bir şekilde.

Onun ses tonuna kaşlarını çatı. "Anlıyorum. Öyleyse neden yapmadın?"

"Casper bana öğretmiyor."

"Neden?"

"Kimseyi öldürmemi istemiyor," diye mırıldandı Tem.

Apollo'nun gözlerinde bir anlık bir eğlence parladı. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Katil olmayı mı hayal ediyorsun?"

"Hayır," diye ısrar etti. "Ama sanki... bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum."

"Hm." Apollo başını eğdi, bir şey düşünür gibi. "Kardeşimin sana bu kadar temel bir beceriyi öğretmemesini anlayamıyorum. Bu akıllıca değil. Gücünün tüm boyutlarını bilmelisin."

Bir kez olsun, bir konuda hemfikir oldular.

Apollo devam etti, "Ama yine de, o... duygusal biridir."

Tem, daha önce sadece bir kişinin Casper'i duygusal olarak nitelendirdiğini duymuştu. Rowe. "Nasıl duygusal?"

Apollo omuz silkti. "Casperon belirli bir ahlak anlayışını savunur." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, onun için senin parlak bir şey olduğun anlamına geliyor. Ve senin lekelenmeni istemiyor."

"Anlamadım? *Lekelenmek mi?*" Tem bir nesne değildi. Parlak da değildi, lekelenmesi de mümkün değildi. Bütün bu kavram saçmalıktı.

"Ona kızma," dedi Apollo çabucak. "Seni koruduğunu düşünüyor. Ama ben tam tersini yaptığını düşünüyorum."

Yine bir konuda hemfikirdiler. Tem'in taşlaştırmayı bilmemesi iyi bir şey değildi.

Belki de gerekenden daha fazla hevesle, Apollo, "Sana öğretmemi ister misin?" dedi.

Tem'in omurgası heyecanla titredi. Evet. Bunu isterdi. "Ben..." diye başladı, sonra durakladı. Tem nasıl cevap vermek istediğini biliyordu. Ama bunu yapamıyor gibiydi. "Bilmiyorum."

Apollo'nun hesaplayıcı bakışları onun bakışlarını tuttu. "Bence biliyorsun." Elbette biliyordu. *Çok* iyi biliyordu.

Ama Caspen tutumunu çok net bir şekilde ortaya koymuştu. Kardeşinden taşlaşma dersleri almasının onu kızdıracağından hiç şüphesi yoktu, bu onun için doğru olan şey olsa bile, bunu istese bile.

Cevap vermek yerine, Tem Apollo'nun göğsünün ortasına bakıyordu. Herhangi bir yere bakmak, onun gözlerine bakmaktan daha kolaydı. Çok yakın duruyordu. O bencil biriydi ve ona olan arzusu bir stratejiydi. Ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

"Temperance," diye mırıldandı Apollo, sesi alçaktı. "Eğer istersen sana öğretirim. Tek yapman gereken söylemek."

Bu cazip bir teklifti. *Son derece* cazip bir teklif. "Casper'in bana öğretmesini istiyorum."

"Bunu istediğini biliyorum. Ama o yapmayacak." Kız başını salladı. "Yapacak."

"Hayır, yapmayacak."

Tem cevap vermediğinde, Apollo ona doğru eğildi. Nefesi boğazında düğümlendi. "Fikrini değiştireceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun," diye mırıldandı. "kardeşim asla fikrini değiştirmez."

Tem omuz silkti. "Onu ikna ederim."

Hiçbir parçası buna inanmıyordu. Ama yine de öyle dedi. Apollo sessizce alaycı bir şekilde güldü. "Sen öyle diyorsan."

Bir duraklama oldu. Tem hâlâ onun göğsüne anlamlı bir şekilde bakıyordu. Apollo tek parmağını kaldırdı, onu Tem'in çenesinin altına koydu ve yüzünü kendine doğru çevirdi.

"Onu ikna edemezsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Tem sadece başını salladı. Apollo, elini indirmeden önce uzun bir süre onun bakışlarını karşıladı. Sessizce mağaralara geri döndüler ve koridorda tek kelime etmeden ayrıldılar. Tem yalnız başına uykuya daldı. Uyandığında, Caspen'in kolları onu sarmıştı.

"Casper," dedi hemen, onu uyandırmak için sallayarak.

"Tem," diye mırıldandı saçlarına. "Daha erken."

"Umurumda değil. Konuşmamız gerek."

Tem'in ses tonunu duyunca Caspen dirseğiyle kendini kaldırdı ve endişeli bir ifadeyle ona baktı. "Ne oldu sevgilim?"

"Dün gece neredeydin?"

"Avlanıyordum."

Tabii ki avlanıyordun. "Sen hep avlanıyorsun." "Çünkü yemek yemem lazım."

"Seninle gelmek istiyorum."

"Bunun bir anlamı yok."

Tem donakaldı. Onun sözleri bir tokat gibi geldi. Yatağa geri yığıldı. "Anlıyorum," diye fısıldadı.

Casper dudaklarını büzdü. "Tem," dedi sessizce. "Bunu söylememeliydim."

"Ama doğru."

Cevap vermedi. Elbette doğrudu. Casper avlanmak için dönüşüm geçirmeliydi ve Tem, onun yardımıyla bile dönüşüm geçiremiyordu. Ona yük olmaya başlamıştı. Haklıydı, gelmesinin bir anlamı yoktu.

"Sen izin verirsen doğru olur." "Ne demek istiyorsun?"

"Dikkatin dağınık ve kendini vermiyorsun diyorum."

Kızgınlık, bir diken gibi kalbini parçaladı. Caspen artık onun öğretmeni değildi; ona böyle konuşmaya hakkı yoktu. İsteği dışında, Tem, onu Caspen'e çeken narin ipin titrediğini hissetti. Son zamanlarda çok fazla yoktu. O da biliyordu, Tem de biliyordu. Tem umursamamaya çalıştı, ama umursadı. Ve onun yokluğu, Tem'i başka yerlerde teselli aramaya daha da istekli hale getirmişti. Yalnız başına, sadece düşünceleriyle kalmak onu öldürüyordu.

"Dün gece sana ihtiyacım vardı," diye fısıldadı.

Caspen kaşlarını çattı. "Dolunay için köye gittiğini sanıyordum." "Gittim, ama sonra bir şey oldu."

Caspen'in eli sıkılaştı. "Ne oldu?"

Tem nedense tereddüt etti. Kilise hakkında konuşamıyor gibiydi. Yüksek sesle söylerse, bir şekilde gerçek olacakmış gibi geliyordu.

"Gabriel yaralandı," dedi onun yerine.

Caspen hiçbir şey söylemedi. İnsanların yaralanması umurunda değildi, bunu açıkça belirtmişti. Ama Gabriel'i koruyacağına da söz vermişti ve şu anda bu sözünü tutmuyordu.

"Köylülerin kızgın olduğunu söylemiştim," diye ısrar etti.

"Ne dememi istiyorsun, Tem? Yapılacak bir şey yok." "*Her zaman* yapılacak bir şey vardır."

Caspen sadece başını salladı. Bunun onun da sorunu olduğuna onu ikna etmek için ne gerekiyordu? Onun umursaması için hangi sınırı aşması gerekiyordu? Kendi halkının yaralanması mı gerekiyordu? Bu sınır Tem için çok uzaktı. Onun bunu *şimdi* anlaması gerekiyordu.

"Sana daha da kötüleceğini söylemiştim."

"Köylüler beni ilgilendirmiyor." "Onlar beni ilgilendiriyor," diye bağırdı Tem. Caspen oturdu. Tem de oturdu.

Koyu renkli gözleri, derin ve anlayışlı bir şekilde ona bakıyordu. Parmak uçlarını kalçasına dokundurdu, belinden göğsüne ve boynuna doğru kaydırды. Parmakları çenesinin altında durdu ve başını ona doğru eğdi.

"*Sen* benim tek endişemsin, Tem."

Tem ona inanmak istedi. Ama Caspen onunla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Dün gece onsuz ava çıkmıştı ve şimdi de onu başından savıyordu. Apollo bile ondan daha ilgiliydi.

"Eğer benim için endişeleniyorsan, o zaman sana söylediklerimi dinlemelisin."

Caspen iç geçirdi. Parmakları dudaklarını okşadı. Gözleri siyahtı; onu istediğini biliyordu. Ama baştan çıkarılmayacaktı.

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız," dedi. "Ve çabuk." "Ne yapmamı istiyorsun, Tem?"

Nedense Tem, Horseman'daki konuşmasını, Gabriel'in seks partileri fikrine nasıl sevindiğini düşündü. Aklına çılgın bir fikir geldi ve fazla düşünmeden yüksek sesle söyledi: "Ya Gabriel buraya gelirse?"

Caspen gözlerini kırptı. "Neden buraya gelsin ki?"

"Böylece... bilmiyorum... nasıl yaşadığımızı görebilir."

Tem çaresizce bir umut arıyordu. Ama Gabriel'in gözünde basiliskleri nasıl insanlaştırabilirdi ki? Gabriel geçmişte buraya gelmek istediğini söylemişti. Ya gerçekten gelirse, ya nefret ettiği yılanların da kendisi gibi davrandığını görürse? Gabriel buraya gelip bir gece basilisklerle kaynaşırsa, onların hayatlarının da kendisinininki kadar değerli olduğunu anlayabilir. Gabriel köylüler üzerinde önemli bir etkiye sahipti. Tem onda biraz empati uyandırabilirse, belki bunu durdurabilirdi. Risk çok büyüktü, denememek olmazdı.

"O isyanın lideri, Caspen," dedi sessizce. "Onu bizim tarafımıza çekebilirsek, bu yardımcı olur. Her şeyi değiştirebilir."

Caspen ateşe döndü. Tem parmaklarını omuzlarında nazikçe gezdirdi, derisinin altındaki sert kasların tadını çıkardı. Ciddi bir konu hakkında konuşurken bile onu istiyordu. Onu her zaman isteyecekti.

"Bu bir risk, Tem. Bu riski almaya hazır olmana şaşırdım."

Dürüst olmak gerekirse, Tem de şaşırmıştı. Ama içgüdüğü ona her şeyin yoluna gireceğini, *Gabriel*'in sorun çıkarmayacağını söylüyordu. Gabriel açık fikirli biriydi. Jonathan'ın kardeşi Jeremy gibi basilisklere karşı derin bir kin beslemiyordu. Basiliskler ona doğrudan bir kötülük yapmamışlardı, ama o yine de onlara karşı savaşın başını çekmişti. Bu, onu ikna etmek için hala bir şans olduğu anlamına geliyordu. Umut vardı.

"O benim arkadaşım," dedi Tem sessizce. "Bizim en iyi yanlarımızı göreceğini biliyorum."

Caspen iç geçirdi. "İnsanların buraya gelmesi tehlikeli, Tem. Biri onu öldürebilir."

"Ona zehrimi veremem mi?"

"Verebilirsin," dedi Caspen yavaşça. "Ama yine de herkes onu taşlaştırabilir." "Onu bundan korumak için bir yol yok mu?"

Her zaman bir boşluk, her zaman kuralları esnetmenin bir yolu vardı. Ama Caspen başını salladı. Tem, ondan çok şey istediğini biliyordu — istisnalar ve mucizeler arıyordu.

"Hayır. Bu kalıcı."

"Bunu tersine çevirmenin bir yolunu kastetmedim. Bunu önlemenin bir yolu yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Bu bizim en eski silahımız. Biz de buna karşı bağışık değiliz."

Tem, köylülerin aynalı kalkanlarla savaşı nasıl kazandıklarını düşündü. Baziliskler kendi bakışlarıyla taşlaşabiliyorsa, Gabriel'i korumak için hiçbir umut yoktu.

"O buraya düşman olarak gelmeyecek, Caspen. Bu, benim yaşadıklarımı onun da yaşaması, iyiliği görmesi için bir yol olacak."

"Bunun için onun hayatını tehlikeye atmaya hazır mısınız?"

Tem cevap vermeden önce bir an durakladı ve sessizce, "Tehlikede olan sadece onun hayatı değil," dedi.

Bunu başka türlü ifade etmenin, bunun Gabriel'in basilisklerin nasıl yaşadığını görmekten çok daha fazlası olduğunu ona ikna etmenin başka bir yolu yoktu. Yanan kilise zihninde parladı. Bu sadece başlangıçtı. Tem bundan emindi.

Soğuk ve rüzgârlı sokakta Gabriel'e söylediği son sözleri düşündü:

Ne zaman yeterli olacak?

Bize aldıklarını geri verdiklerinde.

Ama ne alınmıştı? Gabriel, kan dökülmesinin durmasından bu yana köylülerin kaybettiği yiyecekleri mi kastetmişti? Yoksa daha derin bir şeyi mi kastetmişti? Jonathan ve Christopher'ın hayatlarını, geri verilemeyecek bir şeyi mi? Her halükarda, denemeleri gerekiyordu.

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum," diye fısıldadı Tem.

Caspen derin bir nefes aldı ve ona döndü. "Arkadaşın zarar görürse, beni asla affetmezsin."

Tem kaşlarını çattı. Mesele bu muydu? Caspen, işler kötü giderse bunun ilişkilerine olası etkisinden mi endişeleniyordu? Tem bu endişeyi paylaşmıyordu. Caspen'in Gabriel'e asla zarar gelmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Buraya gelmesine karşı olsa da, Tem'in değer verdiği insanları korumayı kabul etmişti.

"Ya bu bizim tek umudumuzsa?"

Caspen başını salladı. "Bu umut değil. Bu bir yanılsama."

Sözleri acıttı. Ama Tem onu anladı. "Caspen," diye mırıldandı. "Her şey daha da kötüye gidecek. Köylülerle barışmaya çalışmazsak, başka bir savaş çıkabilir."

Caspen burun kıvırdı. "Başka bir savaştan *çok* uzağız, Tem."

Birkaç ay önce, ona inanabilirdi. Ancak kilisenin tahrip edilmesi o kadar aşırı bir eylemdi ki, köylülerin bundan sonra ne yapabileceklerini bilmiyordu. "Ciddiyim," diye ısrar etti Tem. "Buraya gelirse, çok sevecektir. Biliyorum."

"Onun güvenliğini garanti edemem, Tem."

"Ama sen... bilmiyorum... bir konsey toplantısı *falan* düzenleyemez misin?"

Onlar onun güvenliğini garanti edebilirler, değil mi?"

Nedense Caspen birdenbire hareketsiz kaldı. Ona uzun uzun baktı, o kadar uzun ki, bakışları altında Caspen gerginleşmeye başladı.

"Ne oldu?" diye ısrar etti.

"Konsey toplantısına gerek yok," dedi sessizce. "Neden?"

Sonraki sözleri, sanki söylemek için büyük bir kontrol gerektiriyormuşçasına, kararlı ve alçak sesliydi. "Çünkü sen bir Hybreed'sin. Arkadaşını buraya getirmek istiyorsan, onların iznine ihtiyacın yok. Kimsenin iznine ihtiyacın yok."

Tem şok içinde ona baktı. Konseyi atlayabileceği gerçeği onun için yeni bir haberdi. Aynı zamanda... korkutucuydu. Tem konseyi atlayabiliyorsa, Caspen'i de atlayabilir miydi? Öyleyse, tüm bu konuşma bir formaliteden ibaretti. Tem'in seçimi, Caspen'in değil, nihai karar olacaktı.

Caspen sessizce devam etti, "Bu senin kararın, Tem. Seni durdurmayacağım. Ama işler kötü giderse, sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın."

İşler zaten kötü gidiyordu. Sonuçları da vardı *zaten*.

Sırada yılanlar var.

Tem, köylülerin bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu, ama bunun korkunç olacağını biliyordu. Ve bu, kraliyet ailesine karşı ya da basilisklere karşı olsun, bunu durdurmaya çalışmalıydı.

Tem günün geri kalanını derin düşüncelere dalmış geçirdi. Gabriel'i buraya getirmek, ölüm ve felaketle sonuçlanabilecek büyük bir risk almak anlamına geliyordu. Ama köylülerle olan durum hızla kötüleşiyordu. Yapacak başka bir şey, bu imkansız soruna başka bir çözüm bulamıyordu. Kraliyet ailesinin para kazanacak başka bir yolu olmadan, köylüler beslenemeyecek ve ayaklanmalar daha da kötüleşecekti. Ve eğer daha da kötüleşirlerse, ölümcül hale gelmeleri sadece an meselesi olacaktı. Gabriel'i buraya getirmek, yükselen dalgayı durdurmak için yeterli bile olmayabilirdi. Ama insanlar ve basilisklerin barış içinde yaşadığı bir dünya için denemeye değerdi.

İnsanlar basilisklerden öğrenecekleri çok şey vardı, ve bunun tersi de geçerliydi. Elbette, iki taraf Tem'de bir arada yaşayabilir ve gücü birlikte kullanabilirse, gerçek hayatta da bir arada yaşayabilirlerdi.

Çok geçmeden Pazar günü geldi.

Her zamanki gibi, onları kaleye götürmek için bir araba geldi. Caspen'in eli tüm yol boyunca dizindeydi. Son birkaç gündür onu sıkıca tutuyordu: avlanmayı azaltmış, dinlemeyi artırmıştı. Tem bunun nedenini merak etti. Aralarındaki mesafeyi hissettiği ve bunu önlemek istediği için miydi? Yoksa ona söylediği şeyden dolayı mıydı — onun güçlü olduğunu söylediği için — ve bu gücü yakınında tutmak istediği için miydi? Her halükarda, Tem bundan hoşlanıyordu. Günlerdir hissetmediği kadar ona bağlı hissediyordu.

El ele tutuşarak kaleye girdiler. Ama ilk kez, onları karşılayacak kimse yoktu. Ne uşak, ne Leo, ne de Evelyn. Tem ne yapacağını bilemedi.

"Herkes nerede?" diye fısıldadı.

Caspen omuz silkti. "Belki geç kalmışlardır." "Kendi akşam yemeğine mi? Kendi evlerinde mi?"

Caspen cevap olarak onu kendine çekti. Zihni, Tem'in zihnine çağrı yaptı. *Peki bu zamanı nasıl geçireceğiz?* Parmakları çoktan belinden aşağıya doğru kaymaya başlamıştı.

Tem onu itti. "Ciddi misin? Biri bizi görebilir." "Bırak görsünler."

"Casper," diye nefes nefese söyledi, Caspen bir elini bacağına dolayarak bacaklarını ayırdı ve dizini aralarına soktu. Diğer eli elbisesinin yırtmaçına daldı. "Bir yere gitmeliyiz... salona..."

Onu ön kapıya doğru itti. "Sen gelene kadar hiçbir yere gitmiyoruz, Tem."

Denese de itiraz edemezdi. Parmakları ıslaklığına derinlemesine girdi, avucuyla klitorisini kavradı.

"Casper..."

Diğer eliyle ağzını kapattığında, yalvarışı dilinde kaldı. Tem sırtını kavisleyerek onun tutuşuna karşı direndi, ama nafileydi. Adam onu çoktan kör bir şehvete sürüklemiş, dikkatini tamamen dağıtmıştı. Tek hissedebildiği oydu; tek koklayabildiği duman kokusuydu. Onunla *hemen, orada* sevişmesini istiyordu.

Salona gitmek istediğini sanıyordum.

Artık istemiyordu. Hiç de bile. Şimdi

Casper'i istiyordu.

Tem, onun pantolonunun dikişine uzandı. Bir an sonra pantolon açılmıştı ve bir an sonra da onun penisi Tem'in içine girmişti.

Casper'in eli ağzından hiç ayrılmadı. O onu sikerken, yüzleri birbirine bir santim uzaklıkta, parmaklarına karşı inledi. Tamamen açıkta kalmışlardı. Eğer biri geçerse - bir hizmetçi, bir ahır çocuğu, herhangi biri - onları görecekti. Tem umursamadı. Tem *bundan hoşlandı*. Tem tamamen çıplak olmayı ve onun onu balo salonunun ortasında sikmesini diledi. Fuayede yapmak artık ona yetmiyordu. *Görölmek* istiyordu.

Burada görölrsek, dışarı atılırız, aşkım.

Daha da iyi. Artık pazar gecesi yemekleri yok.

Casper'in eğlencesi sadece bir an sürdü. Sonra daha da sert bir şekilde itmeye başladı ve Tem'i orgazmın eşiğine getirdi. Onun bu şekilde, çaresiz, ona ait olmasına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Tem, onun için böyle olmaktan mutluydu. Ona zevk vermek ona da zevk veriyordu. Aralarında her zaman böyle olmuştu.

Elbisesi omuzlarından düşmüştü. Casper'in boş eliyle göğüslerini buldu ve avucuna karşı çığlık atana kadar sıkmaya başladı. Tem, Casper'in gözlerini tamamen karartan bir iniltiyle orgazm oldu. Bir an sonra Casper de orgazm oldu ve Tem, Casper çekilirken her santimini hissetmesini sağlamak için merkezini sıkı. Ayırdıklarında ikisi de nefes nefeseydi.

Caspen penisini pantolonuna geri soktu ve Tem onun gitmesine üzüldü. Bir dakika içinde tekrar sertleşebileceğini biliyordu ve keşke sonsuza kadar devam edebilselerdi diye düşündü. Ama akşam yemeği vardı.

Tam elbisesini düzeltirken bir ses duyuldu: "Tem?" Leo merdivenlerin başında duruyordu. Yüzü solgundu.

On Yedinci Bölüm

Tem şok içinde ona baktı. Az önce ne yaptıklarını biliyor muydu? İkisi de nefes nefeseydi, ikisi de arzuyla kızarmıştı. Tem'in elbisesi zar zor giyinikti - Caspen onu o kadar agresif bir şekilde çekmişti ki, tüm uylukları çıplaktı, göğüsleri neredeyse açığa çıkmıştı. Leo, Tem'in orgazm olduğunda nasıl göründüğünü çok iyi biliyordu. Şimdi de tanıyacak mıydı? Roller tersine dönseydi, o da onu tanıyacaktı.

"Leo," dedi, çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Tam o sırada Evelyn ortaya çıktı. Gözleri önce Leo'ya, sonra Tem'e kaydı ve eğri duran elbisesinde takıldı. Ağız köşeleri acımasız bir alaycı gülümsemeyle kıvrıldı. "Yiyelim mi?" diye cıvıladı.

Kimse cevap vermedi, ama sessizce yemek odasına doğru yürüdüler, Caspen'in eli belindeydi. Düşünceleri özellikle gürültülüydü: onu fuayede, merdivenlerde, yemek odası masasının önünde alırken gördü. Tem, herkesin görebileceği şekilde, şatonun her yerinde birlikte olduklarını gösteren görüntüleri ona gönderirken, bir adım bile atmakta zorlanıyordu.

Bu gece kontrolünü kaybettin.

Beni suçlayabilir misin?

Tem suçlayamadı. Ona bir görüntü gönderdi: ikisi balo salonunun ortasında, etrafları insanlarla çevrili. Kendi mini ritüelleri.

Beni kıskırtma, Tem. Şu anda o elbiseyi yırtıp, onların önünde seni becereceğim.

Bunun ilişkimize faydası olacağını

sanmıyorum. Umurumda da değil.

Yemek odasına vardılar. Tem, bacaklarının arasındaki ıslaklığın farkında olarak yavaşça oturdu ve elbisesini uyluklarını örtecek şekilde düzeltti. Masanın altında, elini Caspen'in elinin üzerine koydu ve sıktı. *Uslu dur, Caspen.*

Caspen parmaklarını Tem'in parmaklarının arasına geçirdi. *Sen de öyle yaparsan.*

Leo ve Evelyn arasındaki atmosfer, Caspen ve Tem arasındaki atmosferle tam bir tezat oluşturuyordu. Aralarında gerginlik vardı. Evelyn, Leo'ya sanki ona büyük bir haksızlık yapmış gibi bakıyordu. Tem, akşam yemeğine neden geç kaldıklarını aniden anladı. Tartışıyorlardı. Bu düşünce onu heyecanlandırdı.

"Ee," dedi Tem hafifçe. "Bu akşam nasılsınız?" Leo boğazını temizledi. Evelyn hiçbir şey söylemedi.

Tem tekrar denedi: "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Bu, duymak istediğı son şeydi. Ama onları zorlamak istiyordu ve düğün Evelyn'i konuşmaya ikna edecekti. Nitekim, Evelyn "Biraz aksadı" diye cevap verdi.

"Öyle mi?" Tem dik oturdu. "Neden öyle?" "Şu anda işler... zor."

"Nasıl zor?"

Evelyn, viskisine bakan Leo'ya bir göz attı. "Kan akıtma uygulaması kaldırıldığından beri krallık zor durumda. Bu bizim ana gelir kaynağımızdı."

Gelir. Sanki kan akıtma maaşlı bir işmiş gibi. Zindanlarda zincirlenmiş basiliskleri çalışanlarla karşılaştırmak gülünçtü.

"Bunun senin düğünle ne ilgisi var?"

"Şey," dedi Evelyn. "Tabii ki bütçemizi etkiledi."

Tem'in içinde öfke kabardı. Kilise yanmıştı ve onlar bunu tartışmıyorlardı bile. Onun için önemli olan tek şey paraydı.

"Bunu ödemek için başka yollar da vardır herhalde." Tem omuz silkti. "Kan akıtmak kadar kazançlı bir yol yok."

Sessizlik çöktü, tek ses bıçağın tabağa sürtünmesiydi. Tem, sıradaki konuşmayı kimin yapması gerektiğinden emin değildi, ama kendisinin olmayacağına karar verdi. Yanında, Caspen'in eli hâlâ onun elini tutuyordu. Ancak artık iyi bir ruh hali içinde değildi. Şimdi, sanki eli bir çapa gibi onu tutuyordu — kendini kontrol etmek için çaresizce aldığı bir önlemdi bu. Tem, bunun işe yaradığını içtenlikle umuyordu.

Sessizlikte Tem, Evelyn'in söylediklerinin anlamını düşündü.

Bu beklenmedik bir sorundu. Tem bu kadar ileriye düşünmemişti; kan dökülmesini ortadan kaldırabilirlerse her şeyin

çözüleceğini düşünmüştü. Sonrasında krallığını nasıl yöneteceğine karar vermek Leo'nun göreviydi ve Tem'in görevi ise halkını korumaktı.

Evelyn sessizliği bozdu: "Elbette bir uzlaşma yolu vardır."

Tem'in gözleri hemen kısıldı. Konuşmak için ağzını açtı, ama Caspen ondan önce davrandı.

"Ne öneriyorsun?" Sözleri buz gibiydi. Soğukkanlıydı.

Masadaki herkes ona baktı, ama o sadece Evelyn'e bakıyordu. Tem'in elini o kadar sıkı tutuyordu ki, el uyuşmaya başlamıştı.

Evelyn rahatsız olduğu belli bir şekilde yerinden kıpırdadı. Sonra burnunu kıvırdı. "Basilisks bize malzeme sağlayabilir."

Tem'in ağzı açık kaldı. "*Kan* mı?" "Bu gönüllü olarak olur."

Tem burnunu çektirdi. Basiliskler, on yıllarca süren işkencelerden henüz iyileşmeye başlamışlardı. Tekrar kan vermek isteyecek hiçbir basilisk yoktu. Tem onları suçlayamazdı.

"Kimse senin için kanını akıtmak için gönüllü olmayacak."

"Bu sadece bizim için değil," dedi Leo sessizce, dakikalar sonra ilk kez konuşuyordu. "Köylüler için."

Tem ona sertçe baktı. "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun." Sessizlik.

Onun bunu söylemesine ihtiyacı vardı, Tem'in mutluluğunu feda ederek ona verdiği tek kişi için bunu yaptığını itiraf etmesine ihtiyacı vardı. Evelyn için sorunlarının çözümü basitti: kan akıtmayı geri getirmek. Daha önce yıllarca işe yaramışsa, neden şimdi durulsun ki? Ama bu Tem için düşünülemezdi. Leo bunu kaldırmayı kabul etmişti. O, mücadele etmeden onun bu kararından vazgeçmesine izin vermeyecekti.

"O altın için *kanımızı dökmeliyiz*, Leo. Düğünümüz için kanımızı dökmemizi mi istiyorsun?"

düğünümüz için kanımızı dökmemizi mi istiyorsun?"

Evelyn omuzlarını silkti ama konuşmadı. Yüzü öfkeyle kaplıydı. Leo başını salladı. "Bunu istemiyorum."

"O zaman neden bizden bunu istiyorsun?"

Leo ağzını açtı ve sonra kapattı. Viski bardağının etrafındaki parmak eklemleri bembeyazdı. Tem ona baktı. Sonra Caspen'e baktı. Bu konuşma boyunca çoğunlukla sessiz kalmıştı. Tem, onun öfkesini kontrol ettiğini

sakin kalmak için tüm enerjisini harcadığını biliyordu. Ayrıca, enerjisinin tükenmesinin sadece an meselesi olduğunu da biliyordu.

Leo'ya döndü. "Neden bunu yapıyorsun Leo?" diye fısıldadı. "Bu sen değilsin."

Cevap vermedi.

Tem, Evelyn'in akşam yemeğinde kan akıtma konusu açıldığında her zaman dudaklarını büzüştürdüğünü düşündü. İlk başta Tem, Evelyn'in bu tür hoş olmayan konular hakkında konuşmaktan rahatsız olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi gerçeği anladı: elbette altın akışının devam etmesini istiyordu. Leo'ya ilk döndüğünde beklediği şeyin bu olduğu şüphesizdi. Sonuçta kraliyet ailesi zenginlikleriyle biliniyordu. Leo'nun son zamanlardaki mali durumu Evelyn için sürpriz olmuş olmalıydı ve bu hoş bir sürpriz değildi.

Leo sonunda ona baktı, çenesi gergindi. "Sadece barış istiyorum."

Tem sıkıcı bir kahkaha attı. "Barış kan dökülerek elde edilmez."

Tem bunun olduğuna inanamıyordu. Kurbanların yüzlerini görebilseydi, bu korkunç eylemin yüzünü görebilseydi, belki o zaman Leo bunun kendisine neye mal olacağını anlayabilirdi. Zindanda kraliyet ailesinin uğruna kanı akan isimsiz bir basilisk olmayacaktı. Onun değer verdiği biri olacaktı. O kişi Evelyn olacaktı.

"Gönüllü arıyorsan," dişlerini sıkarak dedi, "bir tane var. Ben."

"Hayır," dediler Caspen ve Leo aynı anda.

"Evet," diye ısrar etti Tem. "Kan içmek için bu kadar hevesliyseniz, benim kanımı içebilirsiniz." Caspen'in eli daha da sıkılaştı.

"Hayır, Tem," diye ısrar etti Leo. "Sen değil. Asla sen olmaz."

Tem dikleşti. "Neden olmasın? Ben yarı basiliskim. *Bunu* ben yaptım" — Caspen'in göğsündeki altın pençeyi işaret etti—"ve benim kanım da diğerlerinin kanı kadar iyidir."

Leo'nun gözleri Caspen'in kolyesine kaydı. Kaşları çatıldı ve Tem onun ne düşündüğünü merak etti. Leo başını salladı. "Sen bir seçenek değilsin, Tem."

"Neden olmasın? Ben diğerlerinden farklı değilim."

"Tabii ki farklısın."

"Hayır, değilim. Ve eğer benim halkımın kanını dökmek istiyorsan, bu benim kanımı da dökmek istediğin anlamına gelir."

"Ben senin..." Ama sözünü kesip sustu.

Tem öne eğildi, ona doğrudan bakarak, sesi tehlikeli bir şekilde sessizdi. "*Ne istemiyorsun, Leo?*"

Leo dudaklarını sıktı. Anlamıştı. Tem de bunu biliyordu.

Tem bunu onun için zorlaştırıyordu: onu, yakında karısı olacak kadını mutlu etmekle Tem'i güvende tutmak arasında bir seçim yapmaya zorluyordu. Bu acımasız bir seçimdi ama gerekliydi. Tem, Evelyn'in aptalca fikrine dikkat çekmeliydi. Leo, başlangıçta bunu sadece rastgele bir basilisk zarar göreceğini düşündüğü için eğleniyordu. Ama Tem onu bu kadar kolay bırakmayacaktı. Leo kan dökülmesini istiyorsa, o kan Tem'in kanı olacaktı.

"Senin zarar görmeni istemiyorum," dedi Leo sonunda sessizce. Sözleri sağır edici bir sessizliğe gömüldü.

Evelyn'in dudakları sıkı bir hoşnutsuzlukla birbirine bastırılmıştı, gözleri Tem'den Leo'ya, sonra tekrar Tem'e kayıyordu. Tem onu görmezden geldi. Bu, onunla Leo arasındaki bir meseleydi. Evelyn'in ne düşündüğünü zaten biliyordu, onun kötü olduğunu zaten biliyordu. Ama Leo kurtarılabilirdi. Leo *iyiydi*. Tem ona bunu hatırlatacaktı.

Onun gözlerine baktı. "Benim incinmemi istemediğini söylüyorsun, ama aynı zamanda kan dökülmesinin devam etmesini de istiyorsun. Hangisini daha çok istiyorsun?"

Leo'nun yüzü solgundu, ifadesi gergindi. Tem bunun ona ne kadar zor geldiğini görebiliyordu, ama pes etmeye niyeti yoktu. Onun ayrıcalıklarının arkasına saklanıp, eylemlerinin başkalarını etkilemediğini iddia etmesine izin vermeyecekti.

"Kan istiyorsan," dedi tekrar. "Benim kanımı alman gerekecek."

Sessizlik derinleşirken, Caspen'in tutumu daha da sertleşti. Onun zihninin sınırlarını zorlayarak içeri girmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Ama Tem onu çoktan dışlamıştı. Bu, Leo ile vereceği bir savaştı; Evelyn'in isteğinin kabul edilemez olduğunu ona anlamasını sağlamak, onun kişisel göreviydi. Leo kan dökülmesinin devam etmesini istiyorsa, bunu talep etmek ve gururla üstlenmek zorundaydı. Krallıklar geri adım atacaksa, Tem bunu kolaylaştırmayacaktı. Leo bunun olmasına izin verecekse, Tem'e de aynı şeyi yapması gerekecekti. Ona dersini verecek tek sonuç buydu.

Caspen zihnini tırmalıyordu. Varlığı o kadar güçlüydü ki, konsantre olmakta zorlanıyordu, nefes almak neredeyse imkansızdı. Parmakları...

Elini demir gibi sıkıca kavradı. Yine de, o pes etmedi. Tem, Caspen'in bununla yüzleşmesini hiç istemediği için, bununla tek başına yüzleşecekti.

Evelyn yuvarlak, kötü niyetli gözlerini kırptı. Yavaşça Tem'e döndü. "Bence bu oldukça asil bir davranış."

"*Asil mi?*" diye tükürdü Caspen.

Bu, dakikalar içinde söylediği ilk kelimeydi ve hemen Tem'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sesindeki tehlikeyi duydu ve bu onu korkuttu. Evelyn sınırı aşmaya çok yakındı ve eğer daha da ileri giderse, Caspen'in patlaması çok gerçek bir olasılıktı. Onun varlığı, şimşek çakan ve şiddetli bir fırtınaydı.

"Asil, bunun için kullanılabilecek kelimelerden biri," dedi Tem olabildiğince sakin bir şekilde. "Gerekli de bir diğeri. Krallıklarımız arasındaki barışı korumak için bir fedakarlık yapılması gerekiyorsa, ben yaparım."

"*Bunu yasaklıyorum.*"

Tem, Caspen'e döndü. Sürpriz bir şekilde, Caspen ona bakmıyordu. Bakışları hâlâ Evelyn'in üzerindeydi, altın rengi gözleri saf nefretle kısılmıştı. Tem de gözlerini kısarak karşılık verdi.

"Tem gönüllü oluyorsa, kendi seçimini yapmasına izin vermeliyiz."

Caspen ve Leo aynı anda inanamama ifadesiyle ses çıkardılar.

"Tem aşırı derecede fedakar. Bu kararı o veremez," diye homurdandı Caspen.

"Vücudumla ilgili her türlü karar benim seçimimdir," dedi Tem sessizce.

Yine sessizlik çöktü.

Tem, bu konuyu çok fazla zorladığını biliyordu. Evelyn dışında bu masadaki hiç kimse onun için bunu istemiyordu. Ancak Caspen, onu korumak istemesine rağmen bunu engelleyemedi. Onu sadece Leo koruyabilirdi. Ve eğer bunu başaramazsa, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Leo'nun gözleri onun gözlerine takıldı.

Tem, Caspen'in zihnini okuyabildiği gibi Leo'nun zihnini hiç okuyamamıştı. Leo duygularını açıkça gösterirdi, bu yüzden bunu hiç gerek duymamıştı. Ama şimdi, uzayan sessizlikte, Leo'nun ne düşündüğünü bilmek istiyordu. Durumun ciddiyetini anlıyor muydu? Tamamen gerileme eşiğinde olduklarını fark ediyor muydu? Kan dökülmesi devam ederse,

yaşadıkları her şey boşa gidecekti. Düşün, arma, Evelyn ile olan tüm evliliği. Leo bunun devam etmesine izin verirse, Maximus'tan daha iyi olmayacaktı.

Ama Leo'nun sadakati gelecekteki karısına idi. Ve o karısı artık Tem değildi.

Gözleri yere indi. "Tem kendi seçimini yapabilir," diye fısıldadı.

Onun yanında Evelyn kendini beğenmiş bir şekilde duruyordu. Caspen'e zaferle baktı, sanki dünyanın en büyük ödülünü kazanmış gibi omuzlarını geriye attı. Sonra bakışları Tem'e kaydı ve Tem sonunda o bakıştaki nefretin farkına vardı. Evelyn için her şey güçle ilgiliydi; elindeki azıcık gücü kullanarak Tem'in ve basilisklerin kendisinden aşağıda olduğunu açıkça belli etmek istiyordu. Tem, onun gibi insanlara alışık olmasaydı tiksiniirdi. Onu daha çok tiksindiren şey, Leo'nun bunun olmasına izin vermesiydi. Sürdürülemez olan ilerleme, ilerleme değildi. Sadece başka bir yalandı.

"O zaman karar verildi," diye fısıldadı Tem. "Haftaya başlayabiliriz." Onun sözleri üzerine Caspen aniden ayağa kalktı.

Herkes, omuzları dik, yumrukları yanlarında duran basilisk'e baktı. Tem, uzun zamandır Caspen'den korkmamıştı. Ama şimdi korkuyordu.

"Tem," dedi Caspen sessizce, duygusuz bir sesle. "Evde görüşürüz."

Tem konuşmaya cesaret edemedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. *Söyleyecek* hiçbir şey yoktu. söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Caspen odadan çıkarken hepsi onu izledi. Zihni ona kapalıydı; şimdi onu dışlayan oydu. Bu, arka arkaya ikinci akşam yemeğinde öfkeyle çıktığı yemektir ve Tem, onun onsuz ayrılmasının önemli olduğunu düşündü. Onun kalmasını mı istiyordu? *Onun* kalmak istediğini mi düşünüyordu? Tem, burada, özellikle de tek başına başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Evelyn de ayağa kalktığında, Caspen'in peşinden gitmek üzereydi.

"Leo," dedi, Caspen'den biraz daha az sakın bir sesle. "Bunu bitir. Yukarıda görüşürüz."

Sonra o da odadan çıktı.

Tem ve Leo birbirlerine baktılar. Artık sadece onlar kalmıştı.

"*Bitirmek* mi?" diye bağırdı Tem.

Leo başını salladı. "O öyle demek istemedi." "O zaman ne demek istedi?"

Cevap vermediğinde Tem ayağa kalktı. Leo da hemen ayağa kalktı. "Tem, bekle..."

Leo ona uzandı, sonra elini indirdi. Boşanmadan beri hala birbirlerine dokunmamışlardı. Tem bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti; Leo, bunun neye yol açabileceğinden korktuğu için bilerek kendini geri mi çekiyordu?

"Neyi bekleyeceksin, Leo?"

"Tem, lütfen. Hadi konuşalım."

"*Konuşmak* istemiyorum," diye tersledi Tem.

"Ne dediğinin farkında değil." Leo hala ayakta duruyor, ona doğru eğilmişti. "Sadece halkını korumaya çalışıyor."

"Bu çok güzel. Ben de benimkileri korumaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Bu yüzden bunu yapıyoruz, bu yüzden bu akşam yemeklerini yiyoruz..."

"Bu yemekler işe işe yaramaz eğer sadece sadece bir bir kan kan akıtmayı yeniden başlatmanın bir yolu."

"Onlar öyle değiller."

"Öyle değil mi? O zaman az önce yaptığımız konuşma neydi?" "O sadece... bir tartışmaydı."

"*Tartışma* mı?"

"Biz sadece... bir arada yaşamak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Evelyn'in bir arada yaşamaya çalıştığını görmüyorum. Onun, sorunu başlatan şeyi geri getirmeye çalıştığını görüyorum. Sanki başka bir savaş istiyor gibi."

"Onun amacı bu değil. Asla böyle bir şey yapmaz." "Eğer izin verirsen yapar."

"Ben izin vermeyeceğim."

"İzin vermeyecek misin?" Bu sözler, onu durduramadan ağzından çıkıverdi.

Ama Leo'nun yüzünde beliren acı çok açıktı. "Beni gerçekten bu kadar küçümsüyor musun?" diye fısıldadı.

"Önceliklerini unuttuğunu düşünüyorum."

Leo yüzünü buruşturarak içkisini bir dikişte içti. Elindeki boş bardağa baktı ve bir sonraki sözleri fısıltı gibiydi. "O benim karım olacak, Tem. O benim önceliğim olmalı."

Vurgulamak için seçtiği kelime çok açıktı. Tem, aniden gözlerine dolan yaşlarla mücadele etti. "Biliyorum," diye fısıldadı. "İnan bana, biliyorum."

Gözleri buluştu.

Yemek odasının loş ışığında birbirlerine baktılar. Her şey çok fazlaydı. Doğru olanı yapmaya çalışmıştı, ama başaramamıştı. Onu korumaya çalışmıştı, ama bunu da başaramadığı açıktı.

"O eskisi gibi değil," dedi Leo, sesi neredeyse bir fısıltıydı. "Değişti."

"Ne demek değişti?"

"Ona baktığımda, ben... ben..." Kafasını salladı, kelimeleri arıyordu. "Şu anda kim olduğunu anlamıyorum. Eskiden böyle değildi."

"Nasıl yani?"

Leo cevap vermek için uzun süre düşündü. Sonunda verdiği cevap bıçak gibi keskin oldu. "Açgözlü."

Tem buna ne cevap vereceğini bilemedi. Leo'nun nişanlısını bu şekilde tanımlaması onu şok etmişti. Ama aynı şeyi düşünmediğini iddia edemezdi. Evelyn açgözlüydü. Altını imreniyor ve maddi şeylere değer veriyordu. Tem bu tür hayallere katılamıyordu. Ve bunlarla dolu bir şatoda büyümüş olmasına rağmen, Leo'nun da katılamayacağını biliyordu.

"Eskiden saatlerce konuşurduk," diye fısıldadı Leo. "Şimdiyse neredeyse hiç konuşmuyoruz. Gittiği için özür bile dilemedi."

Tem daha fazla dayanamadı. Her şey yanlıştı. Evelyn, Leo'nun hayatının aşkı olmalıydı. Evlenip çocuk sahibi olacaklar ve ömürlerinin sonuna kadar birbirlerini seveceklerdi. *Buna değer* olmaları gerekiyordu. Ama şimdi Tem, korkunç bir hata yaptığına dair kaçınılmaz hissi bir türlü atamıyordu — Leo'yu terk ettikten sonra bir anlık acıma duygusuyla onun tüm geleceğini mahvettiğine dair. Bu kabul edilemez bir sonuçtu. Leo'nun sonraki sözleri bunu sadece doğruladı.

"Bunu istemiyorum, Tem."

Söylediği tek şey buydu, ama çok daha fazlası vardı. Tem'in Leo'ya Evelyn'i bulmasını emrettiği doğrudu. Ama ondan sonraki her karar kendisinini. Ona evlenme teklif etmesini söylememişti, onu buraya getirmesini söylememişti, hayatının her alanına girmesine izin vermesini söylememişti. Bunlar kendi seçimleriydi ve armasıyla ya da Tem'le hiçbir ilgisi yoktu.

O, Evelyn'in saygı duymadığı, yanında kendini güvende hissetmediği biri haline geliyordu. Tem yaklaştı. Leo'nun gözleri bu hareketle büyüdü.

Tem sesini alçaltarak, tartışmasız bir otoriteyle konuştu. "Senin için kendimizi parçalamaktan bıktık."

"Tem," dedi Leo çaresizce. Boğazındaki gerginliği duyabiliyordu. "Lütfen."

"Ne lütfen, Leo?"

Tem onun bunu söylemesini istiyordu, onun korkunç, tahmin edilebilir bir ikiyüzlü olduğunu kabul etmesini istiyordu. Leo sadece başını salladı.

Sessizliği karşısında Tem, sadece bu seferlik onu nefret etmesine izin verdi. Onun da kendisinin hissettiği acıyı hissetmesini, kararının neye yol açacağını tam olarak anlamasını istedi. Onu yeterince derinden yaralayacak tek bir şey söyleyebilirdi:

"Baban seninle gurur duyardı," dedi Tem soğuk bir sesle. Onun utancını görmek için oyalanmadı.

On Sekizinci Bölüm

Tem geri döndüğünde Caspen odalarında, ateşin önünde hareketsizce duruyordu, yumrukları yanlarında sıkılıydı. Tem onun yanında durdu ama konuşmaya cesaret edemedi. Zaten onunla konuşmanın bir anlamı yoktu, onun zihnini yatıştıracak hiçbir şey söyleyemezdi. Sadece onun yanında olmak, onun yanında olduğunu bilmek istiyordu. Sanki sonsuza kadar orada durdular, o kadar uzun sürdü ki ateş sönmeye başladı. Caspen sonunda ona döndüğünde, Tem başka bir patlamaya hazırlandı. Ama o, ellerini nazıkçe yüzünün iki yanına koydu ve bakışlarını kendine çekti. Sesi fısıltı gibiydi.

"Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?"

Bu soru Tem'in beklediği bir soru değildi ve nasıl cevap vereceğini tam olarak bilemiyordu. Caspen'in onu ne kadar sevdiğini temel düzeyde biliyordu. Ama bu sevginin gerçekte ne kadar derin olduğunu bilmesinin imkanı yoktu.

"Sanırım öyle," diye cevapladı. Elinden gelenin en iyisi buydu.

Caspen başparmaklarıyla Tem'in yanaklarını okşadı, çene hattını takip ederek aşağı doğru indi. "Bu dünyada benim için senden daha önemli hiçbir şey yok, Tem. Hiçbir şey." Elleri durdu ve bir an için öylece durdular. Sonra yavaşça, "Kan dökülmesinin devam etmesine izin veremem," dedi.

"Biliyorum. Ben de istemiyorum."

Caspen'in elleri sıkılaştı. "Bu bir *istek* meselesi değil. Buna izin vermeyeceğim."

Tem, onun gerçekte ne demek istediğini anladı: Caspen, Yılan Kralıydı. Halkını korumak onun sorumluluğuydu. Leo bunun tekrar olmasına izin verirse, yani basilisklere tekrar zarar verirse, Caspen misilleme yapmak zorunda kalacaktı.

"Anlıyorum," diye fısıldadı.

Caspen geri çekildi. "Anlıyor musun?"

Tem ona baktı ve onun ne kadar kızgın olduğunu tam olarak anladı. Tem, Caspen'in Evelyn'in kan dökmeyi yeniden başlatmaya çalışmasından mı, yoksa Tem'in gönüllü olarak katılmasından mı daha çok kızgın olduğunu anlayamadı.

Bu, Leo ile anlaşma yaparak cesaretle riske attığı her şeye ihanet etmektir. Bu gece olanlar, basilisklerin insanlar hakkında inandıkları tüm kötü şeyleri pekiştirdi: insanların açgözlü, güvenilmez ve zalim olduklarını. Tem, Leo'nun Caspen'i haklı çıkardığını nefret ediyordu.

Onu savunmaya çalıştı. "O çaresiz. Onun yerinde olsan sen de öyle olurdun."

"Ben başka bir çözüm bulurdum. Kan dökülmesine izin vermezdim."

Tem onu yalanlamaya tenezzül etmedi, sözlerindeki ikiyüzlülüğü belirtmeye tenezzül etmedi. Caspen çok fazla kan dökülmesine izin vermişti: hepsi de insan kanıydı. Paralellikleri göremiyor muydu? Her iki taraf da diğerinin değerini görmeyi reddediyordu. Her iki taraf da diğerinin kanının dökülmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Bu bir çözüm, Caspen. Eğer tek ben..."

"*Senin zarar görmeni istemiyorum, Tem.*"

Tem farklı bir açıdan yaklaşmaya çalıştı. "Bu Leo'nun suçu değil. Bunu isteyen Evelyn."

Caspen dönüp gözlerine baktı. "O, onun isteklerini yerine getiriyor. Bu onu ondan daha iyi yapmaz."

Onun haklı olması durumu daha da kötüleştiriyordu. "Biliyorum," dedi Tem, sesi kısık. "Ben sadece..." Ama söyleyecek başka bir şey yoktu. Tem, bunun Leo'nun suçu olmadığını savunmak *istedi*. Ama bu doğru değildi. O, kendi iradesiyle hareket eden bir insandı. Buna razı olmuştu.

Caspen yaklaştı. "O bir sorun, Tem. İkisi de öyle."

Tem onun sözlerine titredi. Caspen'in Leo'ya karşı duyduğu azıcık saygı da bu gece yok olmuştu. Sonuçta, ikisinin ortak noktası her zaman Tem olmuştu. Ama artık Leo'nun Evelyn'i vardı. Tem'in güvenliği artık Leo'nun önceliği değilse, Caspen için bir faydası yoktu. O bir tehditti.

"Onunla konuşmama izin ver," diye fısıldadı. "Biliyorum, yapabilirim..." "*Konuşmanın çok ötesindeyiz, Tem.*"

"Eğer yapabilirsem..."

"Bunu düzeltmek için yapabileceğin tek bir şey var. Ve bunu yapmak istemediğini biliyorum."

Tem gözlerini kırptı. "Anlamıyorum."

Caspen durakladı ve Tem, bunu söylemek istemediğini düşündü. "Ne demek istiyorsun, Caspen?" diye ısrar etti. "Ne yapmaya istekli değilim?"

"Yapılması gereken şeyi."

Tem ona bakarak, onun söylediklerini anlamaya çalıştı. Caspen'in gözünde yapılması gereken neydi? Bir basilisk gibi düşünmeye çalıştı, onun bakış açısıyla olaylara bakmaya çalıştı. Anladı.

Leo ona bağlıydı. Tem, onun seçimlerini etkileyebilecek tek kişiydi. Bu korkunç bir güçtü, geri vermek istediği bir güçtü, ama yine de bir güçtü. Caspen, onun bu gücü kullanmasını istiyordu. Her basilisk bunu yapardı.

"Ona *emir* vermemi mi istiyorsun?"

Caspen cevap vermedi. Cevap vermesi gerekmiyordu. Elbette istediği buydu; elbette Leo'yu kendinden o kadar aşağıda görüyordu ki, ona bir çocuk gibi emir verilmesini hak ettiğini düşünüyordu.

"O bir insan, Caspen. Oyuncak değil. Ona emir veremem." "Ona kan dökmeyi durdurmasını söyleyebilirsin."

"Ona bunu söylemeyeceğim, Caspen. Bu hiçbir şeyi çözmez. Evelyn yine de..."

"Her şeyi çözecek, Tem. Her şeyi."

Ama Tem sadece başını salladı. Caspen'in bunu önerdiğine inanamıyordu. Leo'ya emir vermek, armanın yarattığı güç dengesini suistimal etmek olurdu. Leo, ona ne yapması gerektiğini söylemeyeceğine güveniyordu — Tem kendisi ona bir daha asla emir vermeyeceğine söz vermişti. Ona sakinleşmesini söylediğinde ve o da itaat ettiğinde ne kadar korkunç hissettiğini hatırladı. Tem, ona bir daha böyle hissettirmek istemiyordu.

"Bunu yapmayacağım," dedi sessizce ama kararlı bir şekilde. "O zaman beni bunu yapmaya zorlama."

Tem, sesindeki öfkeye donakaldı. "Bu ne demek oluyor?" diye fısıldadı.

"Anlamı şu," dedi Caspen yaklaşarak, "sen gerekli olanı yapmak istemesen de, ben yapmaya tamamen hazırım."

Tem'in kanı dondu. "O benim zehrimi içti," dedi. "Zaten sana itaat etmeyecektir."

"Öyle mi?"

Yıkıcı sessizlikte Tem, Caspen'in ona babası, eski Yılan Kral hakkında anlattıklarını hatırladı: *O, istediği herkesi taç giydirebilecek güce sahip tek basilisk.* Yeni Yılan Kral olarak, bu güç artık

Caspen'e geçti. Tem'in Leo'ya zehrini vermiş olması önemli değildi; bu, başka bir basilisk tarafından damgalanmaktan korunmak içindi, ama Caspen bu korumayı geçersiz kılabilecek tek basiliskti. Leo'yu damgalarsa, insan kralı Tem yerine Caspen'e bağlı kalacaktı. Ona herhangi bir emir verirse, itaat etmek zorunda kalacaktı.

Tem ona baktı. "Buna cesaret edemezsin." "Bu benim hakkım."

"Senin *hakkın* mı?" Tem, onun sözleri karşısında şaşkına dönerek geri adım attı. Bu, Caspen'in onun bilmediği bir yönüydü: onu korkutan bir yönü. "İstediğin her şeyi yapamazsın," diye fısıldadı. "Sen tanrı değilsin."

Caspen'in yüzünde öfke belirdi. "Değil miyim? Benim iyiliğim için bana teşekkür etmelidir."

"O bir oyuncak değil, Caspen. O bir insan. Sen öylece..." "O *benim* sayemde var."

Caspen'in kızları her zaman seçilmişti. Leo'nun annesini o eğitmişti. Ve büyükannesini, ve büyük büyükannesini. Başarıları nedeniyle ona Yılan Kral lakabı takılmıştı ve o bu lakabı hak etmişti. Leo'nun varlığından Caspen sorumluydu, sadece ve sadece Caspen. O olmasaydı, Maximus Leo'nun annesiyle asla evlenmezdi ve onların asla çocukları olmazdı.

Caspen haklıydı. Leo onun sayesinde vardı.

Tem'in dayanamayacağı kadar yoğun bir bakışla birbirlerine baktılar. Artık müzakere aşamasını çoktan geçtiler. Aralarında önemli bir şey kırılmıştı. Gerçek, her zamanki gibi, sonunda ortaya çıkmıştı. Caspen, Tem'in bir seçim yapmasını, ona uymasını bekliyordu. Tem'in yarı insan, yarı basilisk olması önemli değildi. Leo'ya zorladığı gibi, Tem'e de aynı seçimi yapmaya zorlayacaktı.

Ama Tem evcilleştirilemezdi. Kimi seveceğini kontrol edemezdi ve denemeye de niyeti yoktu. Caspen, sonsuz, kadim bilgeliğiyle bunu kabullenmek zorunda kalacaktı. Gözlerinin içine bakarak, "Bu sana onu kontrol etme hakkı vermez," dedi.

Caspen çenesini kaldırdı ve ona baktı. O anda o kadar asil ve o kadar güçlüydü ki, Tem neredeyse titremeye başlayacaktı. "Onu ben yarattım."

"Seni baban yarattı. Bu, seni kontrol etme hakkı olduğu anlamına mı geliyor?"

Bu, Caspen'i durdurdu. Gözleri kısıldı. Tem, sözlerinin yaratacağı etkiyi biliyordu, Caspen'in bu karşılaştırmayı hoş karşılamayacağını biliyordu. Ama bu karşılaştırma yapılmaya değerdı. Caspen, Leo'nun yaratılmasında, ne kadar önemsiz olursa olsun, bir rol oynadığı için onu kontrol etmeye hakkı olduğunu düşünüyorsa, yanılıyordu.

Tem omuzlarını dikleştirdi, kocasının gözlerinin içine bakarak şöyle dedi: "Onu cezalandırırsan beni kaybedersin."

Caspen'in omuzlarından dumanlar yükseliyordu. Heyecan ve öfke arasındaki çizgi onun için her zaman ince olmuştu ve Tem şimdi bunu hissedebiliyordu. Sesi ölümcül bir sessizlikteydi. "Şimdiye kadar kaybolmuş olur diye düşünmüştüm."

"Neyin şimdiye kadar kaybolacağını düşünmüştün?" "Ona olan tutkunu."

Tem ona baktı. Leo'ya olan duyguları hayranlıktan çok uzaktı. Caspen'e olan sevgisi kadar gerçek ve inkar edilemezdi. Onu ayakta tutan sütun, dengede kalmasını sağlayan güçtü. *Kaybolmak mı?* Asla. Belki de Caspen bunu gerektiği gibi tam olarak anlamamıştı. Belki kasıtlı cehaletinden, belki de tamamen inkarından dolayı, bunu zararsız bir okul bahçesi aşkı olarak görmüştü. Asla bir tehdit haline gelmeyecek bir rahatsızlık. Geçici, geçip gidecek bir şey. Caspen, onun Leo'yu gerçekten sevebileceğine inanmamıştı. Kalbinin sonsuza kadar ona yöneleceğine. Bunun gerçek olduğuna.

"Bu asla kaybolmayacak," diye fısıldadı Tem. "Asla."

Onun sözleri yavaşça Tem'in üzerine çöktü. Tem, Caspen'in onun söylediklerini anladığını gerçek zamanlı olarak izledi. Caspen şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, ardından yüzü tiksinti dolu bir maskeye dönüştü. "İstedğini yap, Tem. Her zaman yaptığın gibi."

Sonra odadan çıktı.

Sonraki günler uzun geçti ve Tem onları düşünerek geçirdi.

Caspen'in ona bakışını düşündü; sanki onu ilk kez görüyormuş gibi. Tem, Leo'ya olan duygularını gizlememişti; onu sevmediğini iddia etmemişti. Caspen aksini düşünüyorsa, kör olmayı seçmişti.

Leo'nun Evelyn'e karşı koyamamasını da düşündü. Tem daha önce başka bir insana karşı hiç bu kadar öfke duymamıştı. Evelyn'in çözümü hiç de çözüm değildi — kan dökülmesi geri dönse bile, bu asla yeterli olmayacaktı. Onlar için bir gelecek yokmuş gibi görünüyordu, şiddet ve ölümlle bitmeyen bir yol yoktu. Bu, Tem'in kendisi için istediği gelecek değildi.

insanlar. Elbette, Leo da bunu istemiyordu. Ama bu, onların gittiği yoldu ve Leo bunu durdurmak için harekete geçmedikçe, kaderleri önceden belirlenmişti. Tarih tekerrür edecek, kan dökülecekti. Ve bu olursa, ne olacaktı? Leo, diğer insanlara yaptığı gibi ona da sırtını dönecek miydi? Tem, sonuçta yarı basilisk'ti. Gabriel'in dediği gibi, o da *onlardan* biriydi. Düşman. Tem için her iki tarafa da ait olmak hiç kolay olmamıştı. Ama şimdi her zamankinden daha fazla, ilerlemenin bir yolunu bulmak zorundaydı. İşleri kendi eline alma zamanı gelmişti.

Ertesi akşam, Tem bunu yapmaya karar verdi.

Soğuk rüzgarı umursamadan, buklelerini yedek bir battaniyeye sararak tek başına Atlı'ya gitti. Hava durumu en son endişeleneceği şeydi. Tem elindeki göreve odaklandı: Gabriel'i bulmak. Bir hayaldi ama şimdi en iyi seçeneğiydi. Gabriel mağaralara gelirse, basilisklerle olumlu bir deneyim yaşarsa, bu onun fikrini değiştirmek için yeterli olabilir. Ve fikrini değiştirirse, bu durumu tersine çevirebilir. Üstelik, artık sadece Gabriel'in fikrini değiştirmek istemiyordu. Caspen, bir insanın nasıl uyum sağladığını, basilisk kültürünü nasıl saygı duyduğunu görürse, o da fikrini değiştirebilirdi. Denemek zorundaydı.

Gabriel her zamanki masalarından birinde oturuyordu. O içeri girdiğinde başını kaldırdı ve gözleri hemen onun gözlerini aradı. Tedirginlik. Korku.

"Gabriel," dedi sessizce masaya otururken. "Seninle kavga etmeye gelmedim."

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı. "O zaman neden buradasın, sevgilim?" "Bir teklifim var."

"Peki, dinleyelim."

Tem durakladı. Gerçekten bunu yapacak mıydı? Caspen haklıydı; bu bir hayaldi. Ama hayal, hiç yoktan iyiydi. Hayal, Tem'in sahip olduğu tek şeydi. "Dağın altına gelmeni istiyorum."

Ardından gelen sessizlikte Tem, ciddi bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Bunun işe yarayacağını garantisi yoktu. Gabriel dağın altına başarılı bir şekilde girse bile, bu köylüleri ikna edebileceği anlamına gelmezdi. Onu boşuna tehlikeye atmış olacaktı. Ama bu Gabriel'di, çocukluk arkadaşı, en büyük sırdaşı. Tem ona güveniyordu, o ona güvenmese bile.

"Dağın altına gelmemi istiyorsun," diye tekrarladı Gabriel. "Evet."

"Ne zaman?"

Tem, sabahı Adelaide ile birlikte onun gelişı için ok kılıflarını hazırlamakla geçirmişti. Caspen'e ne yaptığını söylediğinde, o tek kelime bile etmemişti. Ama bu kararı vermek ona düşmezdi.

"Mümkünse bu gece."

Gabriel gözlerini kırptı.

"Neden?"

Bunun cevabı biraz daha karmaşıktı. "Çünkü..."

Ama nasıl cevap versin? Gabriel'e krallıklarının geleceğinin onun ziyaretine bağı olduğunu söylese, asla kabul etmeyecekti. Bu bir kişı için çok büyük bir baskıydı, ondan çok fazla şey istiyordu. Ama gerçek şu ki, Tem sormak zorundaydı. Bu yüzden şöyle dedi: "Basilisk kültürünü deneyimlemenizi istiyorum."

Gabriel'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve her zamanki ışıltısı geri döndü. "Temperance Verus," dedi komplo kurarcasına, "beni seks partisine mi davet ediyorsun?"

Tem gözlerini o kadar sert çevirdi ki, neredeyse beynini incitecekti. "Sana söyledim.

Onlar seks partisi değıl."

"Bana seks partisi gibi geliyor."

"Bu *tehlikeli*, Gabriel. Orada yüzlerce basilisk olacak. Eğer içlerinden biri dönüşürse, sen ölürsün."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğinden eminim." "*Ben dönüşürsem, sen ölürsün.*" "*Pah.*"

Parmaklarını şıklattı.

"Bu ciddi bir durum, Gabriel. Ben..." Durdu ve o, onun bakışlarını yakaladı. "Ne, Tem?"

"Durumu düzeltmeye çalışıyorum," diye fısıldadı.

En azından bunu söyleyebilirdi, en azından bunu yapabilirdi. Sadece işleri düzeltmeye çalışmıyordu, bir gecede her şeyi düzeltmeye çalışıyordu. Bu imkansız bir görevdi.

Gabriel yaklaştı, mavi gözleri onun gözlerine

kilitlendi. "Bu bir barış teklifi mi?"

Tem başını salladı.

"Ve ben gidersem, basiliskler köylüleri rahat bırakacak mı?"

Tem bunu basilisklerle *tam olarak* netleştirmede. Ama Caspen'in dediğı kadar güçlü olsaydı, bunun gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yapardı.

Tem yine başını salladı.

Gabriel geriye yaslandı, başını eğerek onu değerlendirdi. "Peki," dedi, birasının son yudumunu içerek. "Ne bekleyebilirim?"

Saf bir rahatlama onu sardı. Gabriel'in planını kabul etmiş olması dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Tem birdenbire tüy kadar hafif hissetti kendini. "Herkesin çıplak olacağını bekleyebilirsin."

"Harika. Çıplak olmayı seviyorum." "Onlar *her zaman* çıplak." "Olmaları gerektiği gibi." "Gabriel."

"Tem." Ellerini omuzlarına koydu ve onu kendine çekti. "Bunun bir zeytin dalı olduğunu anlıyorum. Ama bana dağın altına gideceğimi söylüyorsan, neyle karşılaşacağımı bilmem gerek."

Elbette haklıydı. En son ihtiyacı olan şey Gabriel'in kendini aşmasıydı.

"Bu bir risk," dedi dürüstçe. "Ve güvenliğini garanti edemem."

Gabriel onun yanağına dokundu. "Seninle olduğum sürece kesinlikle tehlike yok."

"Bu her zaman doğru olmayabilir."

"Seksi kocanla birlikte olduğum sürece kesinlikle tehlike yok." Tem'in ağzı açık kaldı. "*Bu* da doğru değil. O yapamaz..."

"Tem." Gabriel yüzünü tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Onu çıplak görecek miyim?"

Tem iç geçirdi. Onu durdurmak imkânsızdı. Belki de zaten imkânsızdı. Gabriel'in neşesi bulaşıcı dalgalar halinde yayılıyordu ve Tem bile umutlanmaktan kendini alamadı. Onu haftalardır bu kadar mutlu görmemişti.

"Evet," diye mırıldandı. "*Harika*."

"Ama Gabriel," ellerini onun ellerinin üzerine koyarak onu kendine çekti, "bunu ciddiye almalısın. Amaç, sana basilisklerin nasıl yaşadığını göstermek. Amaç, onları insanlaştırmak."

Gabriel bu gerçeği duyunca biraz ciddileşti. Doğruydu; bu hafif bir ziyaret değildi. Zevk de olabilirdi, ama asıl mesele zevk değildi. Dağın altına gelmesinin tek amacı, ona basilisklerin saygı duyulmayı hak ettiklerini, nazik ve değerli olduklarını, insanlar kadar önemli olduklarını göstermekti. Her şey buna bağlıydı.

"Anlıyorum," dedi sessizce, gözlerini onunkilere dikerek. "Güven bana."

Tem ona güveniyordu. Her zaman güvenmişti. "Seni uyarmam gerek," dedi. "Çiftleşme mevsimi."

"Çiftleşme mevsimi mi?" Kaşlarını kaldırdı. "O da ne?"

"Bu, bekar basilisklerin eş aradığı zamandır. Özellikle... açgözlü bir dönemdir."

"Açgözlü mü?"

"Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum."

"Mükemmel tarif ettin, canım. Açgözlülüğü bekliyorum." Tem yine gözlerini devirdi. Adam imkansızdı.

Akşamın geri kalanını bira içip boş boş konuşarak geçirdiler. Protestoları, kiliseyi veya önemli herhangi bir konuyu tartışmadılar. Eski zamanlar gibi hissettiriyordu ve bu çok iyi geliyordu. Ama sonunda gitme zamanı geldi.

Tem, Gabriel'in koluna girerek birlikte mağaralara doğru yürüdüler. Onu kendine yakın tuttu, sanki onu kalbinin yanında tutabiliyormuş gibi vücudunu kendine yakın tuttu.

"Bir saniye bile yanımdan ayrılma," dedi Tem. Mağaraya yeni girmişlerdi ve Gabriel olacaklar konusunda çok heyecanlı davranıyordu. "Ve onlar sana konuşmadan kimseyle konuşma. *Ve flört etme.*"

Gabriel dudaklarını bükerek somurtmaya başladı. "Onlarla flört edemeyeceksem, bir grup seksi basiliskle tanışmanın ne anlamı var?"

"Seni öldürebilirler. Mesele de bu."

"Flört etme yeteneklerimi hafife alıyorsun, Tem. Bir ağacın üzerindeki giysileri bile çıkartacak kadar çekiciyim."

"Flört etme yeteneklerini hiç bir zaman hafife almadım. *kimsenin* hafife aldığını sanmıyorum."

Gabriel kolunu onun omzuna attı ve onu kendine çekti. "Bu eğlenceli olacak, Tem. Neşelen biraz."

"Bunun *eğlenceli* olması gerekmiyor, Gabriel. Bu bir oyun değil."

Ciddi bir ifadeyle, "Anlıyorum, Tem. Ben de senin kadar bunun iyi gitmesini istiyorum." dedi.

Tem başını salladı. Gabriel'in risklerin farkında olduğunu, krallıklarının geleceğinin bu ziyarete bağlı olduğunu anladığını biliyordu. Yine de, tüm bu olayı hızla pişman olmaya başlamıştı. Tem, onu bir grup basilisklerin yanına getirerek ne düşünmüştü? Bu onun için tehlikeliydi. Muhtemelen ölümcül. Ona bir şey olursa, kendini asla affetmeyecekti. Yine de, bu onu onlara karşı yumuşatabilirse, basilisklerle tanışmak Gabriel'in gözünde onları insanlaştırırsa, buna değecekti. Gabriel, köylülerin lideriydi. Sözleri gerçek bir ağırlığa sahipti.

Tem iç çekerek Gabriel'i mağaralara götürdü.

Gözleri şöminenin önündeki paspasa kaydı. Kaşlarını kaldırdı ama soru sormadı. Tem'in orada antrenman yaptığını ona söylemeye gerek yoktu —mağaralarda neler olduğunu herkes kadar iyi biliyordu. "Giysilerini çıkarman gerekecek," dedi Tem.

Ama Gabriel'in açıklamaya ihtiyacı yoktu. Cümlesini bitirmeden önce, Gabriel çıplak kalmıştı.

Tem onun penisini daha önce hiç görmemişti; açıkçası, en iyi arkadaşının penisi onu ilgilendirmezdi. Bu yüzden gözlerini kaçırdı ve soyunurken kendi vücuduna bakmaya devam etti. İkisi de çıplak kaldıklarında, geçidi işaret etti ve birlikte içeri girdiler. Derine indikçe Gabriel'in gülümsemesi genişledi.

"*Lütfen* bu kadar heyecanlı görünme," diye fısıldadı Tem. "Senin deli olduğunu düşünecekler."

Gabriel omuz silkti. Kesinlikle çok mutlu görünüyordu. "Hadi ama Tem. Kendini benim yerime koy. Sen heyecanlanmaz mıydın?"

"Korkudan deliye dönerdim. Korkudan deliye dönmüştüm."

Tem, dağın altına ilk geldiği günü hatırladı; Jonathan ve Christopher ona saldırdıktan sonra Caspen'in onu odasına götürdüğünü. Başını eğmiş, gözlerini yere dikmişti. Gabriel ise hiç çekinmiyordu. Omuzları geriye atılmış, çenesi havadaydı. Korkusuzdu.

"Korkacak bir şey yok," dedi. "Onlar sadece yılanlar." "Onlara öyle deme."

"Söylemeyeceğim. Sadece şaka yapıyorum."

"Şaka yapmanın sırası değil, Gabriel."

"Biliyorum, canım. Güven bana, biliyorum."

Ondan sonra konuşmadılar. Tem, endişesini bastırmaya çalışarak onu geçitten geçirdi. Gabriel'den daha gergin olduğu belliydi. Her köşeyi dikkatle inceleyen Gabriel'in, bir basilisk görmeyi çok istediği açıktı. Tem ise o kadar istekli değildi. Tüm bunların büyük bir hata olduğunu ve sevdiği birini bir kez daha inciteceğini düşünüyordu. Ama artık geri dönmek için çok geçti. Adelaide herkese onların geleceğini çoktan söylemişti. Bunu yapmak zorundaydılar. Avlunun kenarına vardıklarında durdular.

Tem içgüdüsel olarak Gabriel'e sarıldı.

"Neden gecikiyoruz?" diye sordu, geçidi gözetleyerek. "Casper burada buluşacağımızı söylemişti."

Bu doğrudu; Casper öyle demişti, ama teknik olarak Tem'e değil. Tem, Gabriel'in geleceğini söylediğinden beri konuşmamışlardı ve bu buluşmayı Adelaide ayarlamıştı. Tem, Casper'in gelmeyeceğinden endişelenmeye başlamışken, Casper karanlıktan çıktı, cildi titreyen meşale ışığında parlıyordu.

"Gabriel," dedi, sesi alçaktı. Bir duraklama oldu ve bu sırada Tem hafif bir panik yaşadı. Gerçekten bunu yapacaklar mıydı? Bu *çok saçmaydı*. Ya Casper onları azarlarsa? Ama Tem'in rahatlamasına neden olan şey, Gabriel'in "Geldiğiniz için teşekkür ederim" demesiydi.

Tem'in sürprizine, Gabriel abartılı bir reverans yaptı ve başını neredeyse dizlerine kadar eğdi. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

Tem onu ayağa kaldırdı. "Selamlamana gerek yok," diye fısıldadı. "O bir kral, değil mi?" Gabriel başını Casper'e doğru çevirdi.

"Evet, ama..."

"Krallara selam vermen gerekir."

Tem iç geçirdi. Başka bir şey söyleyemedi, Casper elini kaldırarak onu susturdu.

"Sen Tem'in arkadaşısın," dedi sakın bir sesle. "Bana selam vermen gerekmez." Gabriel gülümsedi. Casper Tem'e döndü. "Ona riskleri anlattın mı?" "Evet, anlattım." Tem, onun umursamadığından şüphelendiğini söylemeyi ihmal etti.

"Flört yok." Gabriel, Tem'i omzuyla dürterek lafa karıştı. "Değil mi, patron?"

Caspen kaşlarını kaldırdı. Tem, ilk kez değil, Kora'ya sabır için dua etti. Gabriel'in *bu seferlik uslu* durması gerekiyordu. Her şeyin mükemmel gitmesi için çok fazla şey söz konusuydu.

"Tem'in isteği, bizim kültürümüzü deneyimlemeniz," dedi Caspen. "Halkım sizin geleceğinizi biliyor, ama dürüst olmalıyım. Bazıları sizin varlığınızdan memnun değil."

Gabriel'in yüzünde ilk kez korku belirdi.

"Sana hiçbir zarar gelmeyecek," dedi Caspen. "Güvenliğini şahsen garanti edeceğim."

Gabriel rahatladı, Tem de öyle. Bunun Caspen'in aralarındaki ilişkiyi düzeltme yöntemi olduğunu anladı. Onu gösterme şekli çok farklı olsa da, o da onunla aynı şeyleri önemsiyordu.

Tem güven verici bir şekilde elini sıktı. "Kötü bir şey olmayacak," diye ısrar etti. "Söz veriyorum." Böyle bir söz verme hakkı kesinlikle yoktu. Ama yine de verdi, sanki bunu yüksek sesle söyleyerek bunun doğru olduğunu garanti edebilecekmiş gibi. Caspen'e döndü. "Onu sakinleştirecek misin?" diye sordu.

Caspen başını eğdi. "Bunu kendin yapabilirsin. Unutma, sen bir melezsın."

Bu Tem'in aklına gelmemişti. Gabriel'e döndü. "İstersen seni sakinleştirebilirim."

Ama Gabriel eliyle onu uzaklaştırdı. "Buna ihtiyacım yok." Tem gözlerini kırdı. "Ne?"

"Ben zaten sakınım, Tem. Senin yapmaya çalıştığın şeyi yapmana gerek yok."

Tem'in sürprizine, Caspen'in dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi. Tem, onun daha önce Gabriel gibi bir insanla tanışıp tanışmadığını merak etti. Muhtemelen tanışmamıştı; kimse tanışmamıştı.

"Öyleyse," dedi Caspen. "Başlayalım." Onu takip ederek avluya çıktılar.

On Dokuzuncu Bölüm

Etraflarında, basiliskler çoktan seks yapmaya başlamıştı.

Sonuçta çiftleşme mevsimiydi. Bir insan burada olduğu için dürtülerini kontrol etmeyeceklerdi. Gabriel'in gözleri fal taşı gibi açıldı, başını sağa sola çevirerek görebildiği her şeyi içine çekmeye çalıştı. Tem, tüm bunları ilk kez yaşadığı zamanı hatırladı ve Gabriel'in ne kadar heyecanlı olduğunu söylese de, onun da bunalmış olduğunu biliyordu.

Yolun bir yerinde Caspen ortadan kayboldu. Gitmeden önce Tem'e şöyle dedi: *Yakınlarda kalacağım, Tem.*

Tem onu bırakmıştı; onun, bu işin nasıl sonuçlanacağını, Tem'in boş hayallerinin boşa çıkıp çıkmadığını görmek için beklediğini anlamıştı, ama hemen ardından, onun kalmasını diledi. Seneca erkekleri köşede durmuş, onu izliyordular. Öfkeyle bakıyorlardı.

Gabriel omzuna dokundu. "Merhaba diyelim mi?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye fısıldadı Tem. "Kesinlikle hayır."

"Onlar kim?"

"Senin bilmen gereken kimse."

Senekaların Gabriel'i ele geçirmeleri, onun en son istediği şeydi. Ama onlara dik dik bakanlar sadece onlar değildi. Evangeline kenarda durmuş, kollarını kavuşturmuş, yüzünü buruşturmuştu. Tem'in içinde aniden şiddetli bir koruma duygusu uyandı. Gabriel, tanıdığı en nazik insandı. Evangeline'in onu yargılama hakkı yoktu, hiçbir basilisk'in yoktu.

"Hadi," dedi, onun dirseğini tutarak. "Gidelim."

"Kaçtığımız çok insan var gibi görünüyor, Tem canım." "Şu anda... çok şey oluyor."

"Belli ki."

"Şu anda durum gergin, Gabriel. Burada olmanın senin için riskli olduğunu unutma."

"Hatırlıyorum."

O riskten bahsetmişken, Apollo gözünün ucunda belirdi. "Olamaz," diye mırıldandı Tem.

Apollo'nun gözleri onun gözlerine dikildi, sonra Gabriel'e kaydı. Kaşlarını kaldırdı.

"O kim?" Gabriel, onun bakışını takip ederek sordu. "O kimse."

Apollo sırtıttı ve onu duyduğunu anladı.

Beni incittin, Temperance.

Oh, lütfen. Yaralanmadın, sadece dramatik davranıyorsun. Haklı bir nedenin var. Onlara doğru ilerledi.

Hayır, Apollo. Olduğun yerde kal.

Durdu. Sen kimsin ki bana emir veriyorsun? Sana emir vermemi seviyorsun.

Seviyorum. Ama bunu sevmiyorum. Arkadaşınla tanışmak istiyorum. Tanışamazsın.

"Neden bize öyle bakıyor?" diye sordu Gabriel. "Nasıl?"

"Sanki önce seni, sonra beni, sonra ikimizi aynı anda sikmek istiyormuş gibi mi?" "Bize öyle bakmıyor."

Ama öyle bakıyordu. Apollo onları bir sonraki yemeğiymiş gibi süzüyordu. Ve Tem, Gabriel'in yenilmesine izin vermeyecekti.

"Beni tanıştırmam gerekmez mi?"

"Kesinlikle hayır. O Caspen'in kardeşi ve baş belasıdır."

Gabriel'i Apollo'dan uzaklaştırdı, ama hemen Damon'a rastladı.

"Temperance," diye mırıldandı, gözleri hemen Gabriel'e takıldı. "Demek bu senin misafiriniz."

Tem iç geçirdi. Damon, iki kötünden daha az kötü olanıydı. Onunla konuşmalar da olurdu. "Damon. Bu Gabriel, en iyi arkadaşım."

Damon, Gabriel'in elini tuttu ve dudaklarına götürerek bileğini öptü. Apollo da Tem ile ilk tanıştıklarında aynı şekilde selamlamıştı. Bu benzerlik Tem'in dikkatinden kaçmadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Damon.

Gabriel'in yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. "O zevk bana ait."

"Tahmin edebiliyorum."

Bir duraklama oldu. Nedense Tem içini bir sıcaklık kapladı.

"Söylesene Gabriel," Damon elini hala tutarken devam etti, "bu akşam eğleniyor musun?"

"Şu anda eğleniyorum."

Sıcaklık arttı. İki adamın birbirlerine bakışları, Tem'e sanki bir şeye müdahale ediyormuş gibi hissettirdi. Bu, kan bağıyla birbirine bağlı çiftin önünde sevişmesini izlerken hissettiği duygudan çok da farklı değildi.

"Temperance'in mükemmel bir ev sahibi olduğuna eminim."

Gabriel Tem'e baktı. "O en iyisidir. Ama eminim bunu zaten biliyordur."

Damon da ona baktı. "Onu seviyoruz, evet."

"Biz"in kim olduğunu belirtmedi ve Tem de merak etmedi. Dağın altındaki herkesin onu sevmediğini biliyordu, ama onu sevenler onu mutlu etmek için her şeyi yaparlardı — Gabriel'in buraya gelmesine izin vermek de dahil.

Gabriel'in gözleri Damon'un penisine kaydı. "Başka neyi seviyorsun?" Tem donakaldı. O tonu tanıyordu; o bakışı tanıyordu. Gabriel flört ediyordu.

Bu elbette yeni bir şey değildi, ama *Damon*'la flört etmek tamamen farklı bir şeydi.

tamamen farklı bir şeydi. Tehlikeli bir şey. Gabriel herkesle flört ederdi, bu onun varsayılan ayarındı. Damon'un altın rengi gözleri Gabriel'in mavi gözlerine bakarken, Tem nefesini tuttu.

Beş kalp atışı geçtikten sonra Damon Tem'e dönüp, "Arkadaşın çok çekici. Apollo'yu ona yaklaştırma," dedi.

"Öyle bir niyetim yoktu."

"Planlar genellikle ters gider,
Temperance." "Bunu ben de bilmiyorum,
muyum," diye mırıldandı.

Tem, gözünün ucuyla Apollo'nun tekrar yaklaştığını gördü. Midesi önleyici bir hamle yaptı. "Gabriel," dedi çabucak. "Benimle gel."

Bir saniye daha beklemeden kolunu onun koluna taktı ve onu kalabalığın içine çekti. Onun başka basilisklerle konuşmasına izin vermektense her şey daha iyiydi.

"Peki onun meselesi ne?" diye sordu Gabriel. "Çok çekici."

"O, Caspen'in diğer kardeşi."

"Daha da iyi." Gabriel sırttı ve onu kendine çekti. "Kayınbirader olabiliriz."

"İğrenç olma," diye bağırdı Tem.

Ama Gabriel çoktan Damon'a bakıyordu. Damon, ağzının köşesi yukarı kıvrılmış bir şekilde onları izliyordu. Tem, basiliskler hakkında bir şey biliyorsa, Damon'un ne düşündüğünü tam olarak biliyordu ve onun bunu yapmasına izin vermeyecekti.

"Onu duymadın mı?" Gabriel kolunu sıktı. "Beni çekici buluyor. *çekici* buluyor. Belli ki zevki çok iyi."

"Oh, lütfen."

"Ne? Kora'nın beni karşı konulmaz yapması benim suçum değil." Tem gözlerini devirdi.

Sonraki birkaç dakikayı birlikte avluda dolaşarak geçirdiler. Tem, birbiri ardına basiliskleri göstererek, aralarındaki ilişkiyi ve titremeler arasındaki farkları açıkladı. Apollo'nun bakışları hep onları takip ediyordu. Sanki kalabalığın içinden geçmelerini izlemek ve her hareketlerini analiz etmekten başka yapacak işi yokmuş gibi.

Caspen de hiç uzaklaşmıyordu. Tem onu görüş alanının kenarında gördü, kolları kavuşturulmuş, kaşları çatılmıştı. Onları uzaktan koruduğunu, bodyguard gibi davrandığını, diğer basilisklere Yılan Kral'ın koruması altında olduklarını hatırlattığını biliyordu.

"O nedir?" Gabriel, parıldayan beyaz sıvıyla dolu çeşmeyi işaret etti.

"*Bu* seni ilgilendirmez," dedi Tem sertçe. "Ve onu içmene izin yok."

"Neden olmasın?" Gabriel sızlandı. "Diğer herkes içiyor." Bu doğrudu. Ama diğer herkes bir basilisk'ti. "Bu insanlar için değil."

"Sen içebiliyor musun?"

"Evet. Ama ben insan değilim, unuttun mu?" "Bir insan içerse ne olur?"

Tem, bu sorunun cevabını bilmediğini fark etti. Tek bildiği, iksiri ilk kez içtiğinde ona nasıl etki ettiği idi. Etkilerinin bir insanda daha da artacağını varsayabilirdi. "Buna tolerans gerekir. Caspen bile çok fazla içemez."

"Benim toleransım oldukça yüksek, Tem," dedi Gabriel, onu çeşmeye doğru çekerek.

"*Alkol* toleransın oldukça yüksek," diye ısrar etti Tem, onu uzaklaştırarak. "Bu hiç de aynı şey değil."

Tem Gabriel'i geri çekemeden, bir adam çeşmeye yaklaştı. Ne yapacağını zaten biliyordu, sonuçta daha önce görmüştü. Ama Gabriel için, birinin çeşmeye boşalmasını izlemek tamamen yeni bir deneyimdi ve adam bunu yaptığı anda Gabriel, "Bu *sperm* mi?" diye haykırdı.

Tem iç geçirdi. Bunu başka türlü açıklamak mümkün değildi. Üstelik bu doğrudu. "Evet."

"Bu çok *çılgınca*."

Tem tekrar iç geçirdi ve onu çeşmeden uzaklaştırdı. "Basilisklerin yolu budur."

"Bütün bunları benden sakladığınıza inanamıyorum."

"Hiçbir şeyi saklamadım. Sen buradasın, değil mi?"

"Bana sperm çeşmesinden içtiğini söyleyebilirdin, Tem." Yine gözlerini devirdi. "Söylesem de bana inanmazdın."

Gabriel bir an cevap vermedi. Başka bir adamın elinde penisiyle çeşmeye yaklaşmasını izlemekle meşguldü. "Denemek istiyorum," diye ısrar etti.

"Neyi denemek istiyorsun?"

"İçmeyi mi, yoksa...?" "İkisini de."

"Hayır. İkisini de denemeyeceksin."

"Tem." Gabriel ona döndü ve ellerini omuzlarına koydu. "Caspen'in seksi kardeşiyle flört etmeme izin vermiyorsun."

cum çeşmesinden içmeme izin vermiyorsun. Çeşmeye boşalmama *da* izin vermiyorsun. Ben burada ne yapıyorum ki?"

Tem ağzını açtı, sonra kapattı. Burada ne yapıyordu? Onların kültürünü deneyimlemesi gerekiyordu; köylülerle basiliskler arasındaki uçurumu kapatması gerekiyordu. Ve Tem ona izin vermiyordu. Gözlerini kapattı, zihnini boşaltmaya çalıştı. Bir el omzuna dokundu. Damon.

"Arkadaşın susamış. Onun içmesine izin vermelisin." Tem neredeyse gülecekti. "O bunu kaldıramaz."

"Tabii ki kaldırabilir. Sen kaldırabildin, değil mi?"

Tem gözlerini devirdi. "Ben bir melezim."

"Bu, yarı insan olduğun anlamına gelir. Kendi türüne güvenmelisin."

Tem buna cevap veremedi. "O

bu yüzden burada değil mi?"

Tem iç geçirdi. Gabriel'in az önce söylediği şey buydu aslında. Onun basilisk kültürünü deneyimlemesini, entegre olmasını istiyordu. Ama ona iksiri içirmek riskliydi. "Gerçekten kaldırabilir mi?"

Damon elini göğsüne koydu. "Seni yanlış yönlendirmeyeceğim, Temperance."

Tem gözlerini devirdi.

Damon gerçekten kırılmış görünüyordu. "Bana güvenmiyor musun?"

Ne soru ama. Tem, Drakon kardeşlere güvenmiyordu. Ama bu Apollo değildi. Bu Damon'du ve ona güvenmemesi için hiçbir neden vermemişti.

"Bir damla ona zarar vermez," dedi Damon sessizce.

"Söz veriyor musun?" diye fısıldadı, sesi neredeyse kırılmak üzereydi.

Damon'un yüzü yumuşadı. "Ona hiçbir zarar gelmeyecek. Söz veriyorum, Temperance."

Caspen de aynı şeyi söz vermişti. Gabriel'i koruyan o kadar çok basilisk varken, Tem buna inanmaya başlamıştı.

"Peki," dedi sonunda. Zaten bu treni durdurmanın bir yolu yoktu. Tem artık bunu istediğinden bile emin değildi. Gabriel neden

basilisks'in sunabileceği her şeyi deneyimlememeliydi ki? İksir akşama olumlu katkı sağlayacaksa, onun da biraz içmesini istiyordu.

Damon gülümsedi. "Tamam mı?"

"Evet, *tamam*. İçebilir." Gabriel'e döndü. "Ama sadece bir damla. Anladın mı?"

Damon hevesle başını salladı, yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Tem de başını sallayana kadar bekledi, sonra çeşmeye dönüp bir kadehi doldurdu. Parmaklarını iksire batırdı ve Gabriel'e uzattı. Gabriel başını geriye eğerek iksiri içti. İksir dudaklarından geçer geçmez gülümsedi. Tem o hissi bilirdi. Onun yaşadığı sıcaklığı, inanılmaz hafifliği ve neşeyi bilirdi. *İhtiyacını* da bilirdi. Gabriel elini Damon'un omzuna koydu ve onu kendine doğru çekti. Ama aralarındaki mesafeyi kapatmadı. Bunun yerine, Tem'in sürprizine, Gabriel'in bakışları ona kaydı ve sessizce izin istedi. Tem, tüm bu saçmalığa gülmekten başka bir şey yapamadı. Gabriel'in ne yapıp ne yapamayacağına karar vermek artık ona düşmüyordu. O, kendi özgür iradesine sahip bir insandı ve kendi seçimlerini yapmayı hak ediyordu. Bu noktada, onun riskleri anladığını biliyordu.

Tem ellerini havaya kaldırdı. "Seni durdurmayacağım."

Onun cevabına Gabriel sevinçle ses çıkardı. Damon eğlenerek gülümsedi. Sonra Gabriel elini Damon'un boynuna doladı, eğildi ve onu dudaklarından öptü. Tem, dudaklarının önce nazıkçe birbirine değmesini izledi, ikisi de sanki bu anı bekliyormuşçasına birbirlerine eriyip gittiler. Belki de öyleydiler. Belki de sınırsız cinsel enerjisiyle Gabriel, sonunda bir basiliskte kendine uygun birini bulmuştu. Ve iki kardeşinden daha yumuşak huylu olan Damon, bir insan için mükemmel bir tamamlayıcıydı.

Tem, öpüşmeleri derinleşirken başka yere baktı. Sonra tekrar baktı.

Gabriel'in sağlıklı bir cinsel hayatı olduğunu hep biliyordu — Tem on dört yaşından beri bu konuyu ayrıntılı olarak konuşmuşlardı. Ama onun önünde hiçbir şey yaptığını görmemişti ve insan tarafı biraz dehşete kapılmış olsa da, basilisk tarafının bu manzaradan *çok* etkilendiğini fark etti. Bir adım yaklaşarak, bir metre uzaklıktan onları izlemeye başladı. Damon'un eli onun elini buldu ve onu daha da yaklaştırdı. Gabriel ona döndü ve avucuyla yüzünü kavradı. Onu kendine çekti ve bunu yaparken göz teması kurdu. Basiliskler gibi zihinleriyle iletişim kuramazlardı, ama yıllarca süren arkadaşlıkları ona onun ne istediğini tam olarak anlatıyordu: *Bunu yapmak istiyor musun?*

Tek bir cevap vardı: O, çocukluğundan beri en yakın arkadaşıydı. O, sürekli onun yanağına öpücükler kondururdu. Bununla pek bir farkı yoktu. Arkadaşlar arasında bir öpücük ne olabilirdi ki?

Tem başını salladı.

Sonra Gabriel onu öptü.

Dudakları onun dudaklarına yumuşak bir şekilde değdi. Tem, onun kollarında ölçülemeyecek kadar hafif ve sıcak hissediyordu, vücudu Caspen'inkine yaslanacağı kadar doğal bir şekilde onun vücuduna yaslanıyordu. Dilini bulduğunda, onu memnuniyetle karşıladı. Ne de olsa bu Gabriel'di. En yakın sırdaşı. Koruyucusu. Koşullar ne olursa olsun, bedeli ne olursa olsun, her zaman onun yanındaydı. Şimdi Tem'in bu iyiliğin karşılığını verme zamanı gelmişti. Gabriel cesur davranıyordu; basilisklerin sunabileceği her şeyi deneyimliyordu. Onlar gibi zevk almayı hak ediyordu.

Bir el Tem'in omzuna dokundu. Damon'du. Onu Gabriel'den uzaklaştırıyor, onun yerine kendini sokuyordu. Tem, ikisinin öpüşmesini izleyerek ona izin verdi. Düşünmeden ellerini kaldırdı ve Caspen'in onu ve Leo'yu tuttuğu gibi onların başlarını birbirine tuttu. Damon'un dili Gabriel'in ağzına daldığında, Damon'un boynundaki kasların gerildiğini hissetti. Onların uyarılması, onun uyarılmasıydı; dalgalar halinde yayılıyor ve onu sıcaklıkla sarıyordu.

Parmaklar belini sardı. Dudaklar boynuna dokundu.

Aşkım.

Caspen arkasında duruyordu, penisi sırtına değiyordu. Tem ona yaslandı, boynunu eğerek onu düzgün bir şekilde öpebilmek için. Elleri göğüslerini buldu, onları sıktıktan sonra boynuna doğru ilerledi. Tem küçük bir inilti çıkardı. Geçen hafta onu *çok* özlemişti. Şu anda anlaşıyor olsalar da, bu konuda her zaman bir araya geliyorlardı. Bu, onun anladığı bir dildi — sadece Caspen için yazılabilecek bir şiir. Yavaşça hareket ettiler, birbirlerinin vücutlarının hissini tadını çıkardılar, geçen hafta dokunmadıkları her şeye dokundular.

Sonunda, diğerleri de onlara katıldı.

İlk başta, sadece bir kadın vardı. Tem, narin ellerinin Gabriel'in omuzlarını okşadığını, başını kendine doğru eğdiğini izledi. Kadın onu öptü, Damon izlerken Gabriel de kadını öptü. Sonra Damon eğildi, ağzını onlarınkine ekledi, üçü bir oldu. Tem onları dikkatle izledi, olayların gelişmesine izin verdi, gerekirse müdahale etmeye hazırdı. Ama o an hiç gelmedi. Gabriel mutluydu.

Bir ara Caspen Tem'in içine girdi. Onu dik tuttu, güçlü elleriyle onu tuttu, böylece Gabriel'i gzetleyebilsin. Ama Gabriel onun yardımına pek ihtiyaç duymuyordu. Basiliskleri kendine daha da yaklaştırdı, parmaklarını onların parmaklarına doladı, etrafındaki herkesi muhteşem bir karmaşaya dönüştürdü. Altın sarısı saçları bedenlerin denizinde dalgalanıyordu.

Bir süre sonra Tem, "*İyi gidiyor, sence de öyle değil mi?*"

dedi. "*Evet, yle. Arkadaşın yetenekli.*"

Tem gülümsedi. Bir basiliskten daha iyi bir iltifat olamazdı. *O bunun için yaratılmıştı.*

Sanırım haklısın.

Sonunda Caspen onu yere yatırdı. Tem, etraflarında kaç basilisk olduğunu bilmiyordu. En az bir düzine, belki daha fazla. Diğerleri ayakta durup izliyorlardı, elleri kendileriyle ve birbirleriyle meşguldü. G tüm avluya yayılmıştı; Tem, Caspen'in penisiyle dolduğu gibi bu gle de dolmuştu.

Elleriyle belini kavradı ve onu yanındaki basiliskle aynı hizaya getirmek için kaydırdı.

Tem.

Tek söylediği buydu, sadece adı. Yine de Tem, onun daha önce imkansız olduğunu düşündüğü şeyi yapmasını istediğini anladı: bu geceyi bir basilisk gibi yaşamaydı. Belki bir hafta önce, böyle bir talimat onu korkuturdu. Ama şimdi, Gabriel'in Tem'in her zaman tereddüt ettiği şeyi tam olarak yaptığđ için, cesur olmaya hazırdı. O yapabiliyorsa, o da yapabiliirdi.

Tem yanı nd a k i basilisk'e döndü. Onu tanıımıyordu, ama zayıf ve yakışıklıydı ve ona gülümsüyordu.

Zihni onun zihnine dokunarak "*İzin verir misin?*" diye sorarken, yüzündeki bir bukleyi eliyle kenara itti.

Tem başını salladı. Basilisk eğilip onu öptü. Dudakları birbirine değdiği anda, Caspen'in onayı zihnine hücum etti. Penisi hâlâ içindeydi ve daha da sertleştiğine yemin edebilirdi. Tem dudaklarını ayırdı, dilini basilisk'in ağzına soktu ve onun sunduğu tadı tattı. Elleri gğslerindeydi, Caspen'inkiler de yle. Ciltlerle, *hislerle* evriliydi. Basilisk uzaklaştığında, Tem Caspen'e baktı ve gülümsedi.

Bunu yapabileceğini biliyordum, Tem.

Nedense, o da bunu biliyordu.

Gece devam etti.

Tem, Gabriel'in liderliğini takip etti — o birini öptüğünde, o da öptü, sadece onların bildiği bir dansın adımlarını uyguladı. Caspen her zaman yanlarında, ihtiyaç duyulduğunda yardım etmeye hazırды. Hareketleri her zaman onların zevkine hizmet ediyordu. Caspen başka bir basilisk'e dokunduğunda, onu Tem ve Gabriel'e yaklaştırmak içindi. Okşadığı tek penis kendisinininki idi ve sadece Tem'e bakarken yapıyordu. Ondan gurur akıyordu; başka biri onu orgazma ulaştırdığında, özellikle de bunu çabuk yaptıklarında, gururu çiçek açıyordu.

Basilisks, seks yoluyla sıralamalarını kazanırlardı ve mümkün olduğunca çok insanla birlikte olmak nihai hedefleriydi. Tem, bu geleneklerin Caspen üzerinde yarattığı eski kültürel çekiciliği görebiliyordu; onun halkıyla ve kendisiyle ne kadar bağlı olduğunu. O, onun dünyasının bir parçası oluyor, o dünyada nasıl davranması gerektiğini öğreniyordu. Caspen, onu böyle görmekten büyük mutluluk duyuyordu ve bu Tem'e de mutluluk veriyordu. Sadece sıcaklık, zevk ve mutluluk hissediyordu, kendini tüm bu heyecana teslim ediyordu. Büyülenmişti. Ve karşılığında o da büyüledi. Sonunda, doyamadı. Ağızlar ağzına dokundu, eller cildini kavradı. Onun eti ile onların eti, onun vücudu ile başkalarının vücudu arasında hiçbir fark yoktu.

Gabriel de onların arasındaydı ve Tem kadar rahat olduğu belliydi. Onu hiç bu kadar mutlu, bu kadar tatmin olmuş görmemişti. Kimle ilişki kurarsa kursun, sonunda hep Damon'a geri dönüyordu. Belki de bu doğrudu, belki de kaderinde böyleydi. Tem artık onun deneyimlerini yargılamak ya da kısıtlamak istemiyordu. Bu, onun sahip olması gereken şekilde sahip olması gereken bir şeydi. Sonunda, bir kez daha karşı karşıya geldiler.

Kaosun ortasında, birbirlerinin kollarında güvende ve mutlu bir şekilde uzun uzun öpüştüler. Onu bu şekilde görmek istediği başka kimse yoktu. Gabriel özünde bir aşıktı ve onu seviyordu. Burada birlikte olmak için ondan daha iyi birisi yoktu.

Caspen arkasında durmuş, onları birbirine tutturuyordu.

O iyi, Tem.

Nedense, bu bir zafer gibi geliyordu. Tem bu gece için çok endişelenmişti, bir şeylerin ters gitmesinden veya Gabriel'in incinmesinden tarif edilemez bir şekilde korkmuştu. Bunun yerine, tam tersi oldu — kimse incinmedi. Hiç de bile. Sadece topluluk, doruk noktası ve zevk vardı.

Apollo hiç gözden kaybolmadı. Her zaman Tem'in görüş alanının kenarında, ulaşamayacağı bir mesafede, yörüngesinin kenarında dolaşıyordu. Tem, onun

Caspen yüzünden uzak duruyordu, eğer kardeşi yaklaşmaya çalışırsa onun ne yapacağından korktuğu için mesafesini koruyorsa. Ama bedenlerin oluşturduğu kaostun içinde Tem, merakına kapıldı. Apollo'nun teninin kendi tenine değdiğinde nasıl hissettireceğini, ona dokunduğunda nefesinin kesilip kesilmeyeceğini bilmek istedi. Caspen'in önünde onu öpmek nasıl bir şey olurdu acaba? Daha önce bunu düşünmesine izin vermemişti, en azından zihni açıkken ve Caspen'in düşüncelerini duyabileceğini bildiğinde kesinlikle.

Sana söyledim Tem. Seni durdurmayacağım.

Beni durduracak hiçbir şey yok. Onun ilk hakkı olması umurumda değil. O dayanılmaz biri.

Apollo yaklaşıyordu.

şimdi öyle diyorsun. Ama ben ölürsem...

Ölmen yasak. Söz verdin.

Anlıyorum. Ve bu sözümü tutmaya çalışacağım. Ama herhangi bir nedenle sözümü tutamazsam, Apollo senin için sıradaki aday olacak.

Aniden, Apollo onun önünde belirdi — ulaşamayacağı bir mesafede, onu baştan çıkartıyordu. Her zaman onu baştan çıkartıyordu.

Onu öp, Tem.

ANLAMADIM?

Onu öpmeni istiyorum.

Ama Tem sadece başını salladı. Caspen böyle bir şey isteyemezdi. *Sen aklını açırmışsın.*

Ve bu gece oldukça agresifsin, küçük yılan.

Sen mantıksız davrandığın için sinirliyim.

Anlıyorum. Ama kardeşim benim yerime seninle evlenirse, birbirinize uygun olduğunuzu bilmelisin.

Tem başını salladı. Böyle bir şeyi bilmek istemiyordu. Ve Caspen'in ona bunu yapmasını söylediğine kesinlikle inanamıyordu. Ama Caspen, halkının geleneklerine bağlıydı. İlk hak kardeşine verilmişti. Bu saçmalıktı. Yine de, basilisk tarafı, Caspen'in önünde Apollo'yu öpme düşüncesiyle *kıpırdanıyordu* — hangi kardeşin daha uygun olduğunu görmek için. Ama cevap Caspen'di. Öyle olmalıydı. Başka bir yerde aramaya gerek yoktu, onu onunla tatmin edemediği bir şekilde tatmin edecek bir öpücük yoktu. Apollo ona hiçbir şey sunamazdı; bu her zaman doğruydı. Ya da

öyle miydi? Apollo ona meydan okudu, onu zorladı, onu baştan çıkardı. Bunlar Caspen'in de sahip olduğu özelliklerdi. Adelaide, *ikisinin birbirine çok benzediğini* söylemişti. Tem şimdi bunu görebiliyordu. Ama Caspen yine de daha iyiydi.

Öp onu, Tem. Şimdi yap.

Bu bir ceza mıydı? Bir sınav mı? Tem, Gabriel'i buraya getirmek için elinden geleni yaptıktan sonra Caspen'in kontrolü ele geçirmek için bir yol mu? Tem ve Apollo'nun birbirlerine dokunarak seviştiklerini gördükten sonra ziyafet salonunda söylediği sözleri hatırladı: *Devam et*. Caspen o gün kazanmıştı. Tem bugün onun kazanmasına izin vermeyecekti.

Apollo üzerine çullandı. Yüzü tam karşısındaydı, altın rengi gözleri görüş alanının önündeydi. Meyve kokuyordu, şeftali kokuyordu ve Tem buna hiç hazırlıklı değildi.

Sesi zihnine girdi: *Kardeşim seni öpmemi istiyor.*

Tem bunun çok iyi farkındaydı. Apollo'nun eli boynundaydı. Tem başını salladı. *Bu çok saçma.*

Karşı gelemem, Temperance.

Kendi eylemlerini kontrol edemiyor musun?

Elbette var. Ama Caspenon benim de senin kadar benim kralım. Onun sözü kanundur.

Ama *Tem'in* sözü de kanundu. Senecalar'ın istediği güç Tem'e aitti; konseyi atlayabilecek olan Tem'di. Korkulması gereken kişi Tem'di.

Apollo'nun bakışları onun gözlerine kilitlendi. Onu öpmek, teslim olmak gibi bir itiraf gibi geliyordu. Tem, Caspen'in onu izlediğinin, Gabriel'in hemen yanında olduğunun farkındaydı. Yine de gerçekten hissettiği tek şey, Apollo'nun önünde duran varlığı, vücudunun ona bastırmasıydı. Zihinleri iç içe geçmişti; ondan kaçış yoktu. O eğildi.

Dur.

Apollo durdu, dudakları onunkilerden bir santim uzaktaydı. *Çok* güzel kokuyordu. Yine de Tem'in içindeki her şey ona bunun doğru zaman olmadığını söylüyordu, ne kadar istese de beklemesi gerektiğini. Tem hazır değildi. Belki de asla hazır olmayacaktı. Bu, hazır olduğu şeyin ötesinde, çok ileri bir adımdı. Ritüel farklıydı; Caspen ile birlikte olmak için bunu yapmak zorundaydı. Ama kardeşi ile öpüşmek, kendi özgür iradesiyle vereceği bir karar olacaktı ve Tem bunu kendi şartlarına göre yapmak istiyordu, Caspen'in şartlarına göre değil.

emir. Belki gelecekte öpüşeceklerdi, ama şu anda değil. Bu gece değil.

Caspen'e dönüp baktı. Caspen şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, sonra çatladı. Gözleri ondan Apollo'ya, sonra tekrar ona kaydı. İkisi de kralına itaatsizlik etmişti.

Apollo başparmağını kadının dudağına sürdü. *Beni incittin.*

Bunu ilk kez söylemiyordu. Ama o buna ilk kez inanıyordu. Sesinde gerçek bir hayal kırıklığı vardı — onunla bu adımı atmak istememesinden dolayı gerçek bir üzüntü. Başka herhangi bir basilisk bunu yapardı. Tem, kendisinin kuralın istisnası olduğunun acı bir şekilde farkındaydı — bir kez daha, davranışları Apollo ve halkını kızdırıyordu. Ama aceleye gelmeyecekti. Böylesine önemli bir konuda değil.

Kimse seni incitemez, Apollo.

Bu, onun ilk kez söylediği bir şey değildi. Ama Apollo, daha önce olduğu gibi gülümseyerek karşılık vermek yerine, ona sert bir bakış attı. *Yine kendini küçümsüyorsun.* Sonra ellerini indirdi.

Tem gözlerini kırptı ve Apollo ortadan kaybolmuştu. Kaşlarını çatmış bir şekilde onu izleyen Caspen'e döndü.

Bana kızgın mısın?

Hayır.

Emin misin?

Evet

O zaman neden bana öyle bakıyorsun?

Caspen'in kaşları hâlâ çatılmıştı. Onun sözleri üzerine, ifadesi yumuşayarak anlayışlı bir hal aldı. Eğilip onu öptü. *Sana kızgın değilim, Tem. Sadece gözlemliyorum.*

Öpüştüler ve Tem ona inanmaya çalıştı. Ama bir parçası utanç duyuyordu. Bu, katılmak istemediği bir başka basilisk geleneğiydi. Uzun zaman önce Adelaide'ye karşı duyduğu kıskançlık ve güvensizlik duygularını bırakmıştı, ama böyle anlarda bu duygular yeniden başını kaldırıyor. Caspen için bir basilisk daha uygun bir eş olurdu. Bir basilisk onun kardeşini öperdi. Gerçek buydu ve Tem bunu kolayca unutamıyordu.

Caspen onu daha sert öptü. Onun zihninin içindeydi; onu demir gibi saran her güvensizliği ve korkuyu duyabiliyordu. Bu, kafa karıştırıcı bir duygu karışımıydı. Tem, basilisklerin eski bir tür olduğunu biliyordu ve

tek bir gecede onları anlamayı umut edemezdi. Ama böyle bir şey yaşadktan sonra, Caspen'i anlamaya daha önce olduğundan daha yakın hissetmiyordu. Tem onun gerçekte nasıl hissettiğini bilmiyordu. Netlik istiyordu, ama bu gece bunu elde edemeyeceğini biliyordu.

Gecenin geri k a l anı seks, bedenler ve iksirle bulanık bir şekilde geçti. Kutlama neredeyse sona erdiğinde Tem, Gabriel'i tekrar buldu. O, Damon'la iç içe geçmiş bir köşede inzivaya çekilmişti.

"Gabriel," diye fısıldadı nazikçe, onlara doğru eğilerek. "Gitmeye hazır mısın?"

Pembe yanaklar, kızarmış göğüsler, ikisi de ona şaşkın bakışlarla baktılar.

"Kalabilir miyim?" dedi Gabriel. Sesi kısılmıştı.

Tem, bir adım öteden onların etkileşimini izleyen Caspen'e baktı. "Kalabilir mi?" diye fısıldadı.

Caspen dudaklarını büzdü. Gözleri Damon'a kaydı ve Tem, onların sözsüz konuşmalarını gördü. Tem, Caspen'in Damon'un yanında güvende olup olmadığını sessizce sorduğunu biliyordu.

Damon başını salladı. Ancak o zaman Caspen de başını salladı. "Kalabilir."

Tem rahatladı. Tek umursadığı şey Gabriel'in geceyi zarar görmeden atlatmasıydı. Bu deneyim ona bir şey öğrettiyse, o da Gabriel'in basiliskler arasında başının çaresine bakabileceğiydi.

"Sabah seni bulmaya geleceğim," dedi Tem. "Birlikte gidebiliriz." Gabriel başını salladı, gözleri parlıyordu. Tem onu hiç böyle görmemişti. Sevinci tartışılmazdı; içten dışa parlıyordu. Bu, seks yoluyla enerji elde etmek için basilisklerin belirgin bir özelliğiydi ve Gabriel bu özelliğe fazlasıyla sahipti.

B i r özellikti ve Gabriel bu özelliği fazlasıyla taşıyordu. Belki de bu hayata Tem'den daha uygun biriydi.

"Yarın görüşürüz, sevgilim," dedi Gabriel ve onu öpmek için kendine çekti.

Dudakları henüz yanağına değmemişti ki, korkunç bir çığlık havayı deldi.

Yirminci Bölüm

Avludaki herkes donakaldı.

Tem, Caspen'in bakışlarını takip ederek uzak duvara yöneldi. Duvarın taşına bir şeyler yazılmıştı. Dört kelime, tartışmasız kanla yazılmıştı.

Onu bize verin.

Tek bir, tüyler ürpertici sessizlik anı yaşandı. Ardından, kargaşa çıktı.

Caspen Tem'i belinden tutup geçide doğru çekince avlu kaosa dönüştü. Kalabalık onları yutmadan önce Tem'in gördüğü son şey, Damon'un Gabriel'e aynı şeyi yapmasıydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı Tem.

"Odalarımıza. Orada güvende olacağız."

"Ama Gabriel..."

"Damon onu koruyacak."

Tem, onun haklı olduğunu bir şekilde biliyordu. Bu gece aralarında kurulan bağ bir göstergeyse, Gabriel için ondan daha güvenli birisi yoktu.

"Anlamıyorum," diye kekeledi Tem. "Ne oldu?"

"Bizi uyarıyorlar," diye cevapladı Caspen, sesi alçaktı. Hâlâ onu geçitten hızla geçiriyordu.

"Kim

uyarıyor?"

"Senekalar."

Tem, kilisenin merdivenlerinde gördüğü mesajı düşünmeden edemedi: *Bizi besleyin.*

Benzerlikler çarpıcıydı: her iki talep de çaresizdi.

"Eğer seni onlara vermezsek," diye devam etti Caspen, "seni zorla alacaklar."

Çiftleşme sezonunun ilk gecesinde Caspen'in ona söylediği şeyi hatırladı: *Sana bağlılık borçlu olduklarını düşünüyorlar.*

"Beni nasıl alabilirler?"

Caspen cevap vermedi. Odalarına varmışlardı ve Caspen Tem'i neredeyse yatağa itti.

"Caspen," diye bağırdı, Caspen onu kollarıyla sararak koruyucu bir şekilde göğsüne bastırırken. Caspen onu daha da sıkı tuttu. Zihinleri hâlâ birbirine bağlıydı ve Caspen'in kafasında korku ve sahiplenme duygusu fırtınası kopuyordu.

"Caspen." Yüzüne dokundu ve gözlerine baktı. "Ben *iyiyim*. Buradayım. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Göz göze baktılar ve Tem, onun kendisi için ne kadar endişelendiğini gördü. Bu geceye kadar, onun stoik tavrını doğal kabul etmişti. Ama şimdi bunun onu ne kadar derinden etkilediğini anladı. İlişkileri sürekli tehdit altındaydı — Senecalar, Leo, kendi kardeşi tarafından. Etraflarındaki her şey onları ayırırken, birbirlerine tutunmak bile günlük bir mücadeleyleydi.

"Seni kaybedemem, Tem," diye fısıldadı
Caspen. "Kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum."
Gözlerine baktı.

Aralarında her şey her zaman hızlı ve acımasızdı; mantık yerine tutku ön plandaydı. Ama şimdi, Tem, gözleri birbirine kilitlendiği andan Caspen'in dudakları nihayet onun dudaklarına değene kadar geçen zamanın tadını çıkardı. Sanki ilk kez öpüşüyormuş gibi öpüştüler: yavaş, şehvetli ve samimi. Tem, Caspen'in bu yönünü özlemişti. Dağın altında, sert yanları daha da sertleşmişti, sanki halkına yakınlığı onu sertleştirmiş gibiydi. Onun gerçek doğasını kıskanmıyordu, ama bazen ona karşı yumuşak olan yönünü özlüyordu. Şimdi o yönünü tekrar görmekten mutluydu.

Caspen onu şefkatle öptü, zihni Tem'in zihnini kucakladı. Omuzlarından duman yükseldi, ama dönüşüme başlamadı. Bunun yerine, acele etmeden hareket etti, parmaklarını nazikçe Tem'in içine kaydırarak, sanki onun için yepyeni bir şeymiş gibi Tem'in merkezinin her santimini keşfetti. Tem, Caspen'in dokunuşunun altında gevşedi, Caspen'in onu gördüğü gibi görmesine izin verdi: savunmasız ve korumasız.

Onun penisine hazır olduğunda, ona verdi.

Bacaklarının arasında, yüzü onun yüzünün önündeydi. İkisi de bu şekilde kalacaklarını, bunu birlikte başaracaklarını biliyorlardı.

Seni onlara vermeyeceğim.

Biliyorum. Ona inandı. Ona her zaman inanmıştı.

Sen benimsin.

Ve sen de benimsin.

Tem de kimsenin Caspen'i götürmesine izin vermezdi. Basilisklerin yanında geçirdiği zaman onu da değiştirmişti. Artık daha güçlüydü. Daha emindi. Tem bir zamanlar ritüelin Caspen'e verebileceği en büyük jest olduğunu düşünürdü. Ama artık aralarındaki bağ daha derindi ve onun için yapabileceği şeylerin sınırı olmadığını biliyordu. Hiçbir yükseklik çok yüksek, hiçbir mesafe çok uzak değildi. Caspen onun için sınırları aşmaya hazırdı. Tem de hazırdı.

Caspen'in gözleri çoktan siyaha dönmüştü. Elleri her yerdeydi — göğüslerini okşuyor, kalçalarını okşuyor, itişleriyle aynı ritimde klitorisini masaj yapıyordu. Tem, birlikte orgazm olacaklarını biliyordu. Sabah güneşin doğacağını bildiği kadar emindi bundan. Sonunda bu gerçekleştiğinde, gözlerini açık tuttu, böylece onun da boşaldığını görebildi. Tem her ayrıntıyı fark etti: doruğa ulaşmadan hemen önce boynunun gerilme şekli, başının arkasını sıkıca kavrama şekli, onun da boşaldığını izlerken çıkardığı sesler.

Her şey doğru geliyordu... ama bir şeyler son gibi geliyordu.

Ertesi sabah uyandıklarında, Caspen sanki onu ezberlemek istercesine vücudunun her santimini öptü. Tem, dudaklarının tenine dokunuşunda onun saygısını hissetti, her nazik dokunuşuyla ona sevildiğini, değer verildiğini, evinde olduğunu hatırlattı.

"Caspen," diye fısıldadı sonunda. "Gabriel'i eve götürmem gerek." "O Damon'la birlikte. Güvende."

Ama Tem hala endişeliydi. Gece felaketle sona ermişti. Bu, insanları ve basiliskleri bir araya getirip ortak bir zemin oluşturmak için bir fırsat olmalıydı. Bunun yerine, Gabriel saflar arasında anlaşmazlık görmüştü ve tehlikeye atılmıştı. Bu, Tem için kabul edilemezdi.

"Yaralanabilirdi."

"Ama zarar görmedi. Çiftleşme sezonunun son gününde bir basiliskle geceyi geçirdi," dedi Caspen. "Bunun bazı sonuçları var."

Tem doğruldu. "Tam olarak ne gibi sonuçları?"

Caspen tereddüt etti. "Çiftleşme sezonunun amacı bir eş seçmektir." Bir an sessizlik oldu.

"Ee?"

"Yani... kardeşim Gabriel'i seçti."

"Ne?"

Caspen ellerini Tem'in omuzlarına koydu. "Sakin ol, Tem."

"*Sakin mi olayım? Ama bu ne anlama geliyor? Onlar...*

birbirlerine bağlı mı?"

Basilisk toplumunda çok fazla kural vardı, çok fazla gizli tuzak vardı. Bildiği kadarıyla, Gabriel ve Damon artık pratikte evliydim.

"Duygusal bir bağdan başka bir bağ yok," dedi Caspen çabucak. "Onların bağı semboliktir. Damon seçimini yaptı, ama Gabriel buna karşılık vermek zorunda değil. O, uygun gördüğü şekilde bu seçimi kabul etmekte ya da reddetmekte özgürdür."

Bu bir felaketti. Gabriel elbette kabul edecekti. Damon'a nasıl baktığını, birbirlerine nasıl baktıklarını görmüştü. Bir basilisk'in onu eş olarak seçtiğini öğrenmek, Gabriel'in hayatındaki en büyük heyecan olacaktı. Bundan daha büyük bir onur olamazdı.

"Tem," dedi Caspen, onu kendine doğru çekerek. "Endişelenecek bir şey yok."

"Tabii ki var," diye tersledi. "*Çok* endişeliyim. Ve sana kızgım. Onu güvende tutman gerekiyordu. Onu güvende tutmamız gerekiyordu. Böyle bir şey olmamalıydı."

"Hiçbir şey olmadı. O güvende." "O

Damon'un *eşi*!"

"Sadece o isterse."

Ama Tem sadece başını salladı. Caspen anlamıyordu. Ona göre hiçbir şey ters gitmemişti. Gabriel sağlamdı; Tem'in arkadaşı geceyi atlatmıştı. Ama Tem, Gabriel'in kendi dünyasına karışmasını istemiyordu. Bu gecenin amacı, Gabriel'e bir eş bulmak değil, insanlar ve basiliskler arasındaki ilişkileri düzeltmekti. Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı.

"Tem," dedi Caspen nazikçe. "Sana söz veriyorum, Gabriel hiçbir tehlike altında değil. Eşleşme bağı kan bağı gibi değildir. Sadece duygulardan oluşur, sihirle ilgisi yoktur. Gabriel, Damon'a hiçbir şekilde bağlı değildir. İstersen özgür bir adam olarak çekip gidebilir."

Tem ona inanmaya çalıştı, ama panik boğazını sıkıyordu. Bunu beklemiyordu, Gabriel'i dağın altına götürmenin onu basilisk toplumuna dahil etmek anlamına geleceğini düşünmemişti. Bu, onun için istediği son şeydi. "Neden onun geceyi orada geçirmesine izin verdin ki?"

Caspen ona uzun, anlamlı bir bakış attı. "Çünkü Damon'un ona karşı ne hissettiğini görebiliyordum."

"Herkes Gabriel'e karşı böyle hisseder, Caspen. O karşı konulmaz biridir."

Kafasını salladı. "Kardeşimin duyguları samimi, Tem. O kolay kolay aşık olmaz."

Tem ona baktı. Samimi olduğunu anlayabilirdi. Ama bu, Gabriel'i buradan çıkarmak zorunda olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. "Beni ona götürür müsün?"

Caspen başını salladı.

Damon'un odasına giden yol kısaydı. Caspen kapıyı çalmadı; buralarda kimse bunu yapmaya zahmet etmiyor gibiydi. Gabriel ve Damon yataktaydılar, sırk gibi vücutları birbirine dolanmıştı. Tem o anda Gabriel'i uyurken hiç görmediğini fark etti. Tamamen rahat görünüyordu, altın sarısı bukleleri dağınıktı, kolu Damon'un göğsüne dolanmıştı. Bu manzara Tem'in kalbini ısıttı.

"Gabriel." Omzuna dokundu. "Uyan."

Gözleri yavaşça açıldı. "Tem," diye mırıldandı, sesi uykudan boğuktu. "Ne var?"

"Seni eve götürüyorum." Bu sözleri söylerken, bir parçası onun zaten evde olup olmadığını merak etti.

Damon, Gabriel'i kollarının arasına sıkıca aldı. Dudaklarını onun boynuna bastırdı. "Geri dönecek misin?"

Gabriel, Tem'e baktı, sessizce izin istiyordu. Ama Tem buna gerek görmedi. Onların ilişkilerinin kendi kontrolü dışında olduğunu anladı. Bunun yerine Damon'a baktı ve zihninde şöyle konuştu: *Ona olan hislerin samimi mi?*

Öyle.

Neden sana inanayım?

Damon, ona bakan Gabriel'e baktı. Gabriel ona göz kamaştırıcı bir gülümseme attı, Damon da ona karşılık verdi. *O güneş ışığı gibidir.*

Daha fazla açıklamadı, ama Tem ne demek istediğini çok iyi anladı. Gabriel, hayatı boyunca onun güneş ışığı olmuştu. Belki de artık başka bir yerde parlamasına izin verme zamanı gelmişti.

Ona güvenmeyi seçiyorum. Beni pişman etme.

Buna karşılık Damon onu öptü.

Tem, kalbi dolup taşarken, vücudu ısınmış bir şekilde onları izledi. Ayıldıklarında, Gabriel'in elini tuttu ve mağaradan onun giysilerini alıp

Gabriel, Caspen Tem'i kollarına alırken yanında durdu.

"Akşam yemeğinden önce seni burada görecek miyim?" diye fısıldadı Tem'in boynuna.

Bu, Damon'un Gabriel'e sorduğu soruya benziyordu: *Geri dönecek misin?*

Tem, bugün Pazar olduğunu tamamen unutmuştu. Bu gece kalede olmaları bekleniyordu. Ve Tem'in kanaması bekleniyordu.

"Hayır," dedi. "Günü ailemle geçirmek istiyorum. Orada buluşuruz."

Nedense, geçirdikleri gecenin ardından, annesinin rahatlatıcı varlığını arzuluyordu.

Caspen onu öptü. Sonra Gabriel'e döndü. "İyi iş çıkardın," dedi basitçe. Sonra gitti.

Gabriel, Tem'in omzuna hafifçe vurdu. "Duydun mu, Tem? *İyi iş çıkardım.*"

Tem, ona ne kadar başarılı olduğunu söylemeye cesaret edemedi; Damon'un uygun bir zamanda ona söylemesine izin verecekti. Tek yapabileceği, onun hayatta olmasına ve ziyaretin umduğu sonucu vermesine sevindi: Gabriel'in basilisklere karşı çıkmasını zorlaştırmıştı. Bu sabah Damon'a bakışından sonra, Tem onun bir başka protesto başlatacağından şüphe duyuyordu.

Tem, Gabriel'i köye kadar eşlik ettikten sonra ailesinin kulübesine doğru yola çıktı.

Sadece annesinin rahatlığını özlemiyordu. Tem, babasını da görmek istiyordu. Kan akıtma konusunda sorabileceği tek kişi oydu.

Tem geldiğinde annesi bahçedeydi. "Tem," dedi. "Seni buraya ne getirdi?"

"Ben..."

Nasıl cevap versin? Sorması gereken o kadar çok soru vardı ki, hepsi de babası içindi. Ama Tem henüz bunları sormaya hazır değildi. Bu yüzden, "Sadece uzaklaşmam gerekiyordu" dedi.

Annesinin yüzünde anlayış belirdi.

Gün boyu birlikte otları yolup bahçeyle uğraştılar. Tem, el işlerinde huzur buldu ve kendini transa geçiren bu işin tadını çıkardı. Öğleden sonra geç saatlerde nihayet içeri girdi ve son işleri annesine bırakarak odasına çıktı.

Babası mutfak masasındaydı. Oturduğunda, "Evladım," dedi. "Neyin var?"

Tem, babasının hemen bir sorun olduğunu anlamasını önemli buldu. Hayatı boyunca yanında olmamış olsa da, sanki hiç yokmuş gibi onu anlıyordu.

"Kraliyet ailesi kan akıtmayı geri getiriyor."

Yüzünde şok ifadesi belirdi. "Bu... beni üzdü," dedi basitçe.

Tem, babasının gözlerindeki kederi gördü. O kederi daha da artıracaktı. "Gönüllüler arıyorlar, ben de..." Söylemek istemiyordu. Babasını daha da üzmemek istiyordu.

Kronos elini kaldırdı. "Sakin ol," dedi sessizce. "Senin için bunu istemiyorum."

"Biliyorum."

O soğuk, karanlık zindanda yıllarca, on yıllarca acı çekmişti. Ve şimdi kızı da aynı şeyi yaşayacaktı.

"Tek seçenek bu," diye devam etti. "Onlara erzak verirsem, başka kimse vermek zorunda kalmaz."

Dudaklarını büzdü ama hiçbir şey söylemedi. Tem, onun fikrini değiştirmeye çalışmayacağını bilecek kadar onu iyi tanıyordu. Babası, herkese kendi fikirlerini dayatan Caspen gibi değildi; çekingen, hoşgörülü ve nazikti. Kızının bunu neden yaptığını biliyordu.

"Acıtacak mı?" diye sordu Tem. Yüzündeki ifadeden cevabı zaten biliyordu.

"İlk başta," dedi. "Sonra ellerin uyuşacak. Ondan sonra o kadar da kötü değil."

Korku midelerini burktu. "Sonrası olacak mı?" Kronos iç geçirdi.

Ona bunu sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordu, onu bunu yeniden yaşamaya zorladığından nefret ediyordu. Ama bilmek zorundaydı.

"Seni zayıflatacak," dedi. "Dönüşüm yeteneğini engelleyebilir." Tem omuz silkti. Bunun pek önemi yoktu. "Zaten dönüşemiyorum."

Babası kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Caspen'in bana yardım etmesi gerekiyor. Ve o zaman bile, zar zor başarabiliyorum." Babası dikleşti. "Ne zamandır böyle?"

"Düğünden beri. Neden?"

Bir duraklama oldu.

"Ne oldu?" diye sordu Tem.

Kronos onun bakışlarını karşıladı. Gözlerinde korku vardı. Bu onu korkuttu. "Düğünde ne oldu?"

Gözlerini kırptı. Düğünde o kadar çok şey olmuştu ki, nereden başlayacağını bilemiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim" — öne doğru eğildi — "birini mi öldürdün?" Tem'in öldürdüğü tek bir kişi vardı. "Evet." "Kim?"

"Leo."

"Ah, evlat," dedi Kronos sessizce. Sonra ayağa kalktı, pencereye doğru yürüyerek bahçedeki annesine baktı. Öğleden sonra ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

"Ne var?" diye ısrar etti Tem. "Neyim var?"

Babası iç geçirdi. Sorusuna cevap vermek yerine, "Durum daha da kötüleşecek" dedi.

"Ne kötüleşecek?"

"Dönüşüm yapamaman."

"Ama *neden*?" Tem de ayağa kalktı ve babasının yanına gitti. "Ben bir melezim. Güçlü olmam gerekiyor. Caspen bana dönüşümü öğrettiğinde, birkaç denemeden sonra kolayca yapmayı başardım. Ve sonra..."

"Sonra Leo'yu yendin," diye tamamladı babası.

Tem kaşlarını çattı. "Bunun ne alakası var?"

"Tepesi son derece güçlü bir büyü. Sevdiğin birine yapıldığında daha da güçlü."

"Ee?"

"*Yani*" —o ona döndü—"bu, şu anda ikinizi birbirine yaklaştırıyor."

"Anlamıyorum."

"Onu seviyorsun. Ve zirveye ulaştığın anda da onu seviyordun." "Evet, ama..."

"Sevdiğin birini zirveye çıkardığında, zirveyi tamamlamalısın." Tem'in ağzı açık kaldı. "*Ne?*"

"Bu eski bir büyü, Tem. Leo'yu zirveye çıkardığında, onu kendine bağladın. Bu bağı tamamlamalısın. Aksi takdirde, geçiş yeteneğin

"Ama Caspen beni zirveye çıkardığında geçişte hiçbir sorun yaşamadı."

"Ama Caspen beni zirveye çıkardıktan sonra geçişte hiçbir sorun yaşamadı."

Tem bunu söyler söylemez, nedenini anladı. Sadece birkaç gün sonra, onu görmek için kaleden gizlice kaçtığında, aralarındaki ilişki tamamlanmıştı. Muhtemelen Caspen, onu ele geçirdiği an ile birlikte oldukları an arasında geçiş yapma fırsatı bulamamıştı.

"Neden bunu duymadım?"

"Çoğu insan bunu yaşamamıştır. Basiliskler genellikle sadece güç için kullanmak istedikleri insanları armalar. Onlara aşık olmazlar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kronos yerinden kıpırdadı. Gözleri annesine kaydı. Başka bir şey söylemedi ve Tem de başka bir şey sormadı. Babasının annesini kraliyet armasıyla işaretleyip işaretlemediğini bilmek istemiyordu. Önemli değildi. Önemli olan tek şey, şu anki durumdu.

"Leo'yu gönderdim," diye ısrar etti Tem. "Ona Evelyn'i bulmasını söyledim."

Babası başını salladı. "Bunun önemi yok, Temperance. Hiçbir şey armanın bağını bozamaz. Kaderin taleplerini atlatamazsın."

Demek buradaydı. Sorun buradaydı.

İçinde bir yerlerde, bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti. Bastian'ın dediği gibi, bu zarif bir çözüm değildi. Leo'yu damgalamak bir sorunu çözmüş, ama başka bir sorun yaratmıştı. Geçiş yapamamasının garip olduğunu, olması gerektiği gibi ilerlemediğini biliyordu. Şimdi nedenini anlıyordu.

Tem, Leo'nun yanında her zaman ne kadar heyecanlandığını, etrafındaki havanın nasıl alev alev yandığını düşündü. Ona dokunduğunda ne kadar kutuplaştırıcı bir his olduğunu, onun teninin kendi tenine ne kadar inanılmaz geldiğini düşündü. Bu, duygusal bir bağın ötesinde bir şeydi. Onu zirveye çıkarmadan önce böyle bir şey yaşamamıştı. Artık onun yanında olmak neredeyse imkansızdı ve sonunda Tem bunun nedenini anladı. Bu her şeyi açıklıyordu: geçiş yapamamasını, Leo'ya olan yoğun çekiciliğini, *ihtiyacını*. Her şey onu zirveye çıkardıktan sonra başlamıştı. Artık ondan uzak kalmanın neden işkence olduğunu, o etrafta olmadığından neden bir uzvunu kaybetmiş gibi hissettiğini anlıyordu. Onu sevmesi yeterli değildi. Burada daha büyük bir şey vardı, kozmik bir şey. Zirve onları birbirine çekiyor, onunla yatması için onu zorluyordu.

Aklına başka bir şey daha geldi: Leo son zamanlarda solgun ve yorgun görünüyordu. Eğer bunun Tem için bir sonucu varsa, Leo için de bir sonucu olmalıydı.

"O da hissediyor mu?" Tem fısıldadı. "Bağlanmayı?"

Kronos başını eğdi. "Hissediyor."

"Benim hissettiğim gibi mi?"

"Evet," dedi Kronos. "Büyük olasılıkla."

Sözler yargısız, nazikçe söylendi. Tem, istemese de gözleri doldu.

"Her ikiniz de armanın tamamlanmasına kadar acı çekmeye devam edeceksiniz."

Tem başını salladı. "Tamamlayamayız. O Evelyn ile nişanlı." "Evet. Ama aynı zamanda sana da bağlı. Bu bağı görmezden gelemezsin."

"Ama birlikte yatamayız."

"Yatmalısınız."

"Ama *yapamayız*." Leo sözünün eri bir adamdı. Ve Evelyn'e söz vermişti.

Basilisk tarafı bunu önemsiz bir ayrıntı olarak gördü. Ancak insan tarafı, bunun kalıcılığına takılıp kalmıştı. Tem, Leo ile yatmaya karar verse bile, Leo ona uygun değildi. Birlikte yatabilecekleri uygun bir durum yoktu ve öngörülebilir gelecekte de olmayacaktı. Tem, onun evliliğini asla tehlikeye atmaz, başka birine bağlıyken onu baştan çıkarmaya çalışmazdı — en azından insan tarafı öyle yapmazdı.

Basilisk tarafı Evelyn'i hiç umursamıyordu. Basilisk tarafı Leo üzerinde o kadar *büyük bir sahiplenme* hissediyordu ki, Tem onu zorlukla kontrol altına alabiliyordu. Onun iki tarafı derin bir çatışma içindeydi ve hızla aşılmaz hale gelen bir iç mücadele oluşturunuyordu. Onun yanında kendine güvenmiyordu, geri alamayacağı bir şey yapmayacağını garanti edemiyordu.

Kronos eğildi. "Dinle beni, Temperance. Yapmalısın."

"Ama *neden? Arması asla tamamlanmazsa ne olur?*"

Eğer geçiş tek sorun olsaydı, Tem bunu bir daha asla yapmazdı.

Babası dudaklarını büzdü.

Babası gözlerine bakarak "Armanın nesnesi ölecek" dediğinde Tem'i gerçek bir korku sardı.

Tem'in göğsüne büyük bir ağırlık çöktü. Bunu sindirmeye bile başlamadan, daha derin bir gerçek onu vurdu.

Kan bağı koparsa, bir lanet devreye girer. Ne laneti?

İhanete uğrayan kişi, ihanet eden kişiyi öldürmek zorundadır. Babam annemi öldürmek istemiyordu. Ama yapmak zorundaydı. Kan bağı onu buna zorluyordu.

Tem'in başı dönüyordu. Uzanması gerekiyordu.

Bu onun tercihi değildi. Babam direnemedi. Kimse direnemezdi.

Caspen'in annesi, gerçek aşkı ile yattığı için babasının elinde ölmüştü. Tem de aynısını yaparsa, Leo ile yatarsa, Caspen onu öldürmek zorunda kalacaktı.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye fısıldadı Tem.

"Fazla değil," dedi Kronos. "Ve ne kadar uzun beklerseniz, ikiniz de o kadar rahatsızlık hissedeceksiniz. Sonunda bu rahatsızlık acıya dönüşecek."

"Ne tür bir acı?"

Kronos cevap olarak avucunu göğsüne koydu. Tem, onun kalbini tuttuğunu anladı. "Dönüşüm yeteneğin giderek bozulacak. Sonunda bunu hiç yapamayacaksın. Bu olduğunda, Leo için çok geç olacak."

Tem ellerine bakarak, her parmağının altındaki çilleri saydı. "Tem," diye ısrar etti babası. "Sen..."

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," diye fısıldadı.

Ama bu, yapabileceği anlamına gelmiyordu. Tem ona onu bulmasını emretmişti. Bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Yoksa vardı mı? Caspen sorunu kendi başına çözeceğini söylemişti. Ama Tem de çözebilirdi. Sonuçta Leo ona bağlıydı. Tem ona Evelyn'den ayrılmasını emredebilirdi. Ama bu geçerli bir çözüm değildi.

Tem tanrı değildi. Caspen'in inandığı şeye, yani şu anki konumunun ona başkalarını kontrol etme hakkı verdiğine inanmıyordu. Leo'nun geleceğini bir kez daha şekillendirmek istemiyordu. Bunu bir kez yapmış ve o günden beri her gün pişmanlık duymuştu. Bunu yapsaydı bile, onun güvenini boşa çıkarsaydı ve onu kuklası gibi davranmış olsaydı bile, Kronos şartları çok net bir şekilde belirtmişti. İstisna yoktu, boşluk yoktu.

Arması tamamlarsa, kendi ölüm fermanını imzalamış olacaktı. Ama yapmazsa, Leo'nun ölüm fermanını imzalamış olacaktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Tem, ailesinin kulübesinden ayrıldığında hava kararmıştı.

Hiç durmadan kaleye kadar koştu, bacakları acıdan çığlık atmaya başladığında bile deli gibi koşmaya devam etti. Hiçbir fiziksel aktivite zihnindeki fırtınadan dikkatini dağıtamıyordu, hiçbir şey midesinde yükselen ve her yönden onu saran paniği dindiremiyordu. Kaleye vardığında nefesi kesilmişti.

Caspen ön kapının dışında onu bekliyordu. Tem ona bakmaya dayanamıyordu.

"Tem," dedi Tem yaklaşırken. "Ne oldu?"

Tem sadece başını salladı. Sorun olan yüzlerce şey vardı. Ama şimdi bunları tartışmayacaktı — ne kalenin dışında, ne de akşam yemeğinden hemen önce. Her şeyi daha sonra düşünmek için zaman olacaktı. Şu anda, birleşik bir cephe oluşturmaları gerekiyordu. Şu anda, ona ihtiyacı vardı.

"Sadece yorgunum," dedi Tem, ki bu teknik olarak doğrudu. Sonuçta buraya kadar koşarak gelmişti.

Çenesindeki bir kas seğirdi. "İyi görünmüyorsun," dedi, ona uzanarak. "Seni eve götürmeliyim."

Tem başını salladı. İkisi de, onun sadece olacaklardan kaçınmak için onu eve götürmek istediğini biliyordu. "Ben iyiyim, Caspen."

Dudaklarını büzdü ama cevap vermedi. Birlikte kapıya döndüler.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Tem.

"Senin kanaman için asla hazır olamayacağım." "En iyisi bu, Caspen."

"Senin için değil."

"Bu benimle ilgili değil. Gabriel, köylüler ve senin için." Kaşlarını çattı. "Ben bunu istemedim."

"İstemedin, biliyorum. Demek istediğim o değil. Demek istediğim..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ve sonunda karar verdi. "Bu doğru olan şey."

Caspen sadece başını salladı. Tem iç geçirdi. Bunun doğru olduğuna asla ikna olmayacaktı. Ve belki de "doğru" hala doğru kelime değildi, belki de sadece hiçbir şey yapmamaktansa *bir şeyler* yapmaktı. Bu noktada Tem, barışı sağlamak için her şeyi denemeye hazırdı, bu süreçte kendine zarar verse bile. Diğer basilisklerden daha iyiydi.

"Bu senin için çok zorsa," diye fısıldadı, "içeri girmek zorunda değilsin."

"Tabii ki girmeliyim."

Tem, onun ses tonuna irkildi. Onun tepkisi üzerine, sesi yumuşadı. "Gelmek zorundayım, Tem. Seni korumak zorundayım."

İkisi de onun Tem'i koruyacak hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Tem kararını çoktan vermişti. Caspen'in şimdi ne dediği önemli değildi — gece, Tem'in zindanda kanlar içinde yatmasıyla sona erecekti.

Tem kapıya uzandı. Kapıyı açmadan, Caspen'in eli onun elini kavradı. Eğildi. "Bunu yapma, Tem. Henüz çok geç değil."

Tem başını salladı. "Bunu yapmak zorundayım."

"Hayır, yapmayacaksın," diye ısrar etti. "Başka bir çözüm bulacağız."

Tem gözlerini kapattı. Şimdi vazgeçerse, her şey mahvolacaktı. "Tem," dedi adam alçak sesle. "Bunu engellemek için her şeyi yaparım. Her şeyi."

Ama Tem'in engellemek istediği şey tam da buydu. Caspen'in onun için yapmayacağı hiçbir şeyin olmadığını, inciteceği insanların sayısında bir sınır olmadığını biliyordu. Buna izin veremezdi.

"Ben bununla barıştım, Caspen. Sen neden barışamıyorsun?"

"Çünkü sen benim için çok değerlisin," dedi sertçe. "Sen acı çektiğinde, ben de acı çekiyorum."

"Başka birinin incinmesini izlemektense acı çekmeyi tercih ederim."

"Bu çok güzel bir özellik, Tem. Ama *senin* acı çektiğini izleyen kişinin *ben* olduğumu unutuyorsun. Ve bu dayanılmaz bir şey."

Buna ne cevap vereceğini bilemedi.

Caspen'in eli sıkılaştı. "Bunu yapma, Tem. Lütfen."

Ona yalvarıyordu. Bu, ondan sık sık duyduğu bir ses tonu değildi. Ama şimdi bu tonu kullanıyordu, altın rengi gözleri onun ruhunun derinliklerine bakıyordu.

"Bu benim seçimim, Caspen," diye fısıldadı Tem. "Bunu saygıyla karşılamalısın."

Sonra kapıyı çaldılar ve bir uşak kapıyı açarak onları fuayede karşıladı ve yemek odasına yönlendirdi. Tem oturmak üzereyken Caspen kolunu tuttu. Tem şaşkınlıkla ona baktı.

Ne oldu?

Cevap veremeden Evelyn ve Leo içeri girdi. Bir an kimse konuşmadı.

"Tem," dedi Evelyn yumuşak bir sesle, "Umarım iyisindir."

Tem neredeyse burnunu çekecekti. Evelyn'in böyle bir şey ummadığından emindi. "Akşam yemeğinin tadını çıkarabiliriz diye düşündüm," diye devam etti Evelyn. "Önce..."

"Aç değiliz," dedi Caspen, ses tonu tartışmaya açık değildi.

Evelyn sustu. Tem, neden oturmadıklarını aniden anladı. Akşam yemeğinin tadını çıkarmayacaklardı. O buraya kan dökmeye gelmişti, başka bir şey için değil. Bunun sıradan bir akşamı gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

Tem'in gözleri Leo'ya kaydı. "Bu nasıl olacak?" diye sordu ona.

O, onun bunu herkesin önünde açıkça söylemesini istiyordu. Ama cevap veren Evelyn oldu.

"Aşağıya ineceksin," dedi dikkatlice. "Ve... numunenizi vereceksiniz."

Demek ona böyle diyorlardı: numune.

Tem, gülme isteğine karşı koydu. Her şey çok *klinikti*. Evelyn'in zihninde, Tem sadece onlara bir hizmet ediyordu — vücudunun vermesi gereken bir şeyi veriyordu. Ama bundan daha yanlış bir şey olamazdı.

"Acıtacak mı?" diye sordu Tem, yine Leo'ya yönelterek. Babasından bunun acıtacağını zaten biliyordu. Ama yine de, onun bunu söylemesini istiyordu. *Herhangi birinin* bunu söylemesini, bu insanlık dışı durumu kabul etmesini, başına gelecek acımasız şeye bir isim vermesini istiyordu.

Tamamen sessizlik çöktü. Evelyn'in yüzünde yavaş, hasta bir ifade belirdi. "Ben... bilmiyorum. Elbette... acıtmayacak, değil mi?" Leo'ya baktı.

Leo yere baktı.

Korkaklıktan daha sinsi bir şey yoktu ve Leo şu anda bunu sergiliyordu. Bunu durdurma gücü vardı. Yine de sessizce orada durmuş, sanki cevapları ayakkabılarında saklıymış gibi ayakkabılarına bakıyordu.

Yanında Caspen omuzlarını silktilti. Tem şiddeti hoş görmezdi, ama şu anda, Caspen'in bu odadaki herkesi paramparça etmesini deli gibi istiyordu.

Beni kışkırtma, Tem. Tek bir kelime söyle, ikisini de öldürürüm. O kelimeyi asla söylemeyeceğimi biliyorsun.

Cevap olarak Caspen, zihnindeki koridoru kapattı.

Tem, onun düşüncelerinin muhtemelen o kadar öfkeli hale geldiğini biliyordu ki, onu bunlara maruz bırakmak yerine, ondan korumayı tercih etmişti.

Sonunda Evelyn sessizliği bozdu. "Peki," dedi. "Eğer yemek yemeyecekseniz... nereye gideceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

Sesi her zamankinden daha tizdi. Caspen'in gözlerinden kaçınıyordu. Belki de Yılan Kral'ın ona zarar vermesinden korkuyordu. Bu düşünce Tem'i çok sevindirdi.

"Evet," diye cevapladı Tem. "Öyle."

Bir an bile tereddüt etmeden kapıya doğru adım attı. O adım attığı anda, Caspen ve Leo aynı anda konuştular:

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır, gelmeyeceksin," diye cevapladılar Tem ve Evelyn aynı anda.

Sinirli bir sessizlik çöktü. İki adam da Tem'e baktı. Tem, Evelyn'e baktı.

"Hayatım," dedi Evelyn dişlerini sıkarak, parmaklarını sıkıca

"Oraya gidemezsin."

"Hayatım," dedi Leo aynı sertlikle. "Neden?"

"Çünkü..." Durakladı, cümlesini uygun bir şekilde bitirmek için açıkça kelimeleri arıyordu. "Babanın yanında olmamalısın."

Tem kaşlarını çattı. Bu tuhaf bir mantıktı. Evelyn'in Leo'nun *Tem'in* yanında olmaması gerektiğini söyleyeceğini düşünmüştü. Leo da öyle düşünüyor gibiydi, çünkü "Peki neden babamın yanında olmamalıyım?" diye sordu.

Bir başka duraklama. Tem onunla tanıştığından beri ilk kez Evelyn gergin görünüyordu. "Ben..."

Ama geri kalanı gelmedi. Üçü hareketsizce, olduğu yerde donakaldılar. Leo'nun gözleri Tem'inkilere kaydı ve ona tanımlayamadığı sessiz bir soru sordu.

O da Tem gibi Evelyn'in neden bu kadar garip davrandığını merak ediyor muydu?

"Tem'i kapıya kadar eşlik edeceğim," dedi Leo sonunda. "Ama daha ötesine geçmeyeceğim."

Evelyn, bu uzlaşma ona fiziksel acı veriyormuş gibi omuzlarını silkti. Ama Tem'in Caspen'in önünde yapmaya çok korktuğunu düşündüğü bir sahne yaratmak yerine, ağzını zoraki bir gülümsemeye çevirdi ve "Öyleyse, ben bu gecelik çekiliyorum. Oldukça yorgunum" dedi.

Evelyn arkasına bakmadan dönüp odadan çıktı.

Bir an geçti. Leo ve Caspen birbirlerine baktılar. İkisinin de yüzünde aynı ifade vardı ve bu ifade aynı anlama geliyordu: *Onun bunu yapmasına gerçekten izin verecek misin?*

Tem onların cevabını beklemedi. İkisini de geçip kapıya ulaştığında durdu. Leo onu takip etti. Caspen etmedi.

"Casper?" diye fısıldadı

Tem. Cevap yoktu.

Aniden Tem anladı. Leo ona eşlik ettiği için Caspen eşlik etmiyordu. Bu sürpriz olmamalıydı. Ama yine de canını yakmıştı.

Söylenecek başka bir şey yoktu. Tek kelime etmeden ayrıldılar.

Tem, Leo ile baş başa kaldıklarında ona söylemek istediği yüzlerce şey vardı. Ama Leo o kadar yenilmiş görünüyordu ki, Tem, sağduyusuna rağmen, bunu yapmamaya karar verdi. En son istediği şey, Leo'nun durumunu daha da zorlaştırmaktı. Ama içinde kin duygusu birikmeye başlamıştı. Zindanda kan kaybından ölecek olan Tem'di. Bu yükü Leo'nun değil, Tem'in omuzlarında taşıyordu. Leo onu teselli etmeliydi.

Yürüyüşün geri kalanı sessiz geçti. Tem'in duyduğu tek şey kendi kalp atışları ve Leo'nun kalp atışlarıydı. Vücudu yanındaki Tem'e sıcak geliyordu, kanı damarlarında düzenli bir şekilde akıyordu. Loş ışıktaki, neredeyse parlıyor gibi görünüyordu.

Tem, armanın aklından çıkmıyordu. Basilisk tarafı, avcı avını çağırır gibi onu çağırıyor, onu tamamlamaya, dürtülerini tatmin etmeye cesaretlendiriyordu. Tem, zindana inen merdivenlerden tek sıra halinde yürürken onun ensesine bakıyordu. Onun beyaz sarı saçlarına dokunma dürtüsü çok büyüktü, neredeyse karşı konulmazdı. Tem, karanlıkta elini kaldırıp ona uzanacak kadar ileri gitti. Parmaklarını o güzel saçların arasında gezdirirse ne olurdu? Ya saçlarını sertçe tutup yüzünü kendine doğru çekerse? Direnir miydi? Yoksa mesafeyi kapatıp onu soğuk tuğla duvara dayayıp öpüşür müydü?

Zindanın kapısına vardılar.

Tem, evliliklerini feshetmeden önce, en son burada birlikte durdukları anı düşündü. Leo da bunu mu düşünüyordu acaba?

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı.

Bu boş bir duyguydu. "O zaman neden beni buna zorluyorsun?"

Leo'nun yüzü düştü. Neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Tem..." Adı aralarında buharlaşıp kayboldu.

Tem, onu şu anda olduğu kadar hiç bu kadar çok dokunmak istememişti. Bir sonraki nefesini almaktan daha çok istiyordu.

"Leo," diye fısıldadı. "Burada duran tek kişi sensin. O kapıdan geçmeme izin veren sensin."

Gözlerini açtı. Gözleri Evelyn'in gözlerine dikildi. "O kapıdan geçmemeni istersem, Evelyn beni terk edecek."

Tem, sesindeki ıstırabı duydu.

Her şey korkunçtu. Tem ve Evelyn'in yarattığı tüm bu durum. Leo şimdi kapana kısılmıştı. Belki de hep öyleydi. Tem, bir melez olduğunu öğrendiği günü, sığınmak için Leo'ya geldiği günü hatırladı. O sabah onu mezarlıkta bulmuştu. Evelyn'i bekliyordu.

"Bunu istemiyorum," dedi.

"Sen istiyormuşsun gibi
görünüyor."

Leo gözlerini kapattı.

Tem, onun sarı kirpiklerine bakakaldı. O kadar yakındılar ki, kirpiklerini tek tek sayabilirdi.

"Bunu durdurmamı söyle," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Bana sakinleşmemi söylediğinde, sakinleştim. O yüzden bunu durdurmamı söyle."

Tem, onun ne demek istediğini tam olarak anlayana kadar uzun bir süre ona baktı. Tek bir emir vermesi yeterliydi, Leo ona itaat etmek zorunda kalacaktı. Ona bunu durdurmasını söylerse, Leo dururdu. Bu Caspen'in çözümüydü ve bir kestirme yol, bir yalandı. O Caspen değildi; Kora'yı oynamayacaktı. Tem tanrı değildi.

Kafasını salladı. "Hayır."

"Lütfen, Tem. *Lütfen*."

"*Hayır*."

Ona uzandı ve o geri çekildi.

Yüzünde anlaşılmaz bir acı belirdi. Elbette, bu acı onun yüzündeki acıyı yansıtıyordu. Ama pazarlık zamanı geçmişti. Leo geçen hafta onun için savaşmamıştı ve şimdi de onun için savaşıyordu. Seçimini yapmıştı.

"Kolay yolu seçemezsin. Hile yapamazsın. İşler böyle yürümüyor."

"Tem..."

Vücudunun arzusunun çığlıklarını görmezden gelerek ona yaklaştı. "Bunu sen seçtin, Leo. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın."

Tem, kararlarının acısıyla her gün yaşıyordu ve Leo'nun da aynısını yapma zamanı gelmişti. Belki de seçiminden kaynaklanan suçluluk duygusunu çok uzun süre omuzlarında taşımıştı. Belki de vicdanının ona söylediğinin aksine, Leo'ya Evelyn'i bulmasını söylediğinde doğru kararı vermişti. Belki de Leo, her anlamda onu hak ediyordu.

Aralarındaki sessizlik mutlak bir sessizlikti. Zaten söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Tem, Leo'nun bu yönünü, babasından miras aldığı bu yönünü kabul etmeye hazırdı.

"Seni bekleyeceğim," diye fısıldadı.

Tem ona inanmadı, bu yüzden cevap vermedi. Bunun yerine, başı dik bir şekilde kaderine yüzleşmeye hazır olarak zindana girdi. Hava dondurucu soğuktu.

—merdivenlerden bile daha soğuktu. Burada bir bekçi vardı ve Tem içeri girer girmez ona doğru yürüdü.

"Size yardımcı olacağım,"

dedi adam. "Eminim öyledir."

"Bu taraftan."

Tem, gardiyanı uzun hücre sırasını takip ederek en sonuna kadar gitti. Arkasını döndüğünde, karşısındaki hücrenin dolu olduğunu fark etti.

"Seni buraya ne getirdi, Temperance?" diye sordu Maximus.

Yirmi İkinci Bölüm

Eski kral zayıf görünüyordu. Bu Tem'i mutlu etti.

Ancak, gardiyan telleri parmaklarına bağladığı anda hissettiği mutluluk bir anda yok oldu. Her tel bir parmak ucuna karşılık geliyordu ve teller ona dokunduğu anda, Tem acı içinde nefesini tuttu, çünkü teller cildine acı verici bir şekilde yapışmıştı. Aniden, babasının bu deneyimi neden zar zor anlatabildiğini anladı. Acı korkunçtu, ama kapana kısılmış hissetmek daha da kötüydü. Tellere en ufak bir çekme bile acı verici bir şekilde sıkışmalarına neden oluyordu. Babası yıllarca buna mı katlanmıştı? Leo sonunda onları durdurana kadar, kaçırılan diğer tüm basiliskler on yıllar boyunca ne kadar acı çekmişti? Tem, on dakikayı bile hayal edemiyordu, on yılı ise hiç.

Bu işkenceydi. *Gerçek işkence.*

Muhafız, telleri bağlamayı bitirir bitirmez ayrılmak için döndü. Hücre kapısına ulaşmadan hemen önce, duvardaki bir kolu çekti. Hemen ardından, Tem'in parmaklarında bir acı hissetti. Düşünmeden, çığlık attı. Teller ondan bir şeyler *alıyordu* — derisinden kanını çekiyor ve metali yavaşça altına dönüştürüyordu. Acının sisinden, şunu duydu:

"Acıyor mu?"

Soru o kadar aptalcaydı ki Tem çığlık atmak istedi.

"Sence ne?" diye tersledi.

Maximus gülümsedi. İğrenç bir gülümsemeydi, sadece kötülükle doluydu. "Acı kaçınılmazdır, Temperance. Bizi daha güçlü yapar."

Tem gözlerini devirdi. Şu anda acı hakkında bir ders almaya ihtiyacı yoktu. Özellikle de acı çekmeyi uzmanlık alanı olan birinden.

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi

Maximus.

Tem, onun susmasını diledi. Kan dökülmesi yeterince cezaydı. "İkimiz de aynı durumdayız."

"Soruma cevap vermedin."

"Hangi soruyu?" "Seni buraya getiren ne?"

Tem, birbirine dolanmış parmaklarını kaldırdı, ancak teller ellerini çektiğinde hemen pişman oldu. "Belli değil mi?"

Maximus başını salladı. "Demek istediğim o değil." "O zaman ne demek istiyorsun?"

"*Neden* burada olduğunu soruyorum. Oğlumu bu uygulamayı bırakmaya ikna eden sendin. Ama yine de buradasın, kan kaybediyorsun. Neden?"

"Görünüşe göre pek ikna edici olamamışım, çünkü oğlun bu uygulamayı yeniden başlattı."

Maximus alçak bir kahkaha attı. "Lütfen Temperance. Sen zayıf bir yaratık değilsin. İstemediğin hiçbir şeyi yapmazsın."

Bu iltifat onun hoşuna gitmişti. Ama Tem sadece başını salladı. Kesinlikle bunu yapmak istemiyordu. "Sessiz olabilir misin? Sen konuşmadan da durum yeterince kötü."

Maximus kaşlarını kaldırdı, ama Tem özür dilemedi.

"Sana şaşırdım, Temperance. Tüm dikkatim sende. Bir zamanlar bu durumdan yararlanırdın." "Anlamadım?"

"Burada olduğumuz sürece bana sormak istediğin bir şey yok mu?"

Tem neredeyse alay edecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Maximus'a sormak istediği çok şey vardı. Mesela, neden bu kan dökülmesini başlattığı gibi. Ve neden oğlunun omurgasız bir solucan gibi davrandığı gibi. Ama aklına bir soru geldi ve bir kez aklına geldi mi, onu kafasından atamadı. Evelyn'in sözleri aniden aklına geldi: *Babanın yanında olmamalısın.*

"Evelyn'e verdiğin mektupta ne yazdın?"

Maximus başını eğdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu beklediği bir soru değildi.

Uzun bir sessizlik oldu ve Tem, cevap vermesini beklemek için sahip olduğu tüm sabrını (ki çok fazla değildi) topladı. Artık dayanamayacak hale geldiğinde, "Dinliyor musun?" diye bağırdı.

"Evet, sabırsız kız. Seni duydum."

"O zaman neden cevap vermedin?"

"Çünkü sorduğun soru saçma. Evelyn'e hiç mektup vermedim."

Tem ağzını açtı ama bir sonraki sorusu dilinde kaldı. Çünkü sormadığı sürece bilemezdi. Ve bilmediği sürece Leo'dan gerçeği saklamıyordu. Konuşup konuşmayacağına karar veremeden, Maximus onun yerine konuştu.

"Evelyn'e mektup verdiğimi kim söyledi?" "O söyledi."

"Peki mektupta ne yazdığımı söyledi?"

Tem dudaklarını sıktı. Maximus onu manipüle mi ediyordu? Tem ona bu zevki tattırmak istemiyordu. Ama başka seçeneği yoktu. Gerçeğin eşiğindeymiş gibi hissediyordu. Ve eğer bir gerçek varsa, Tem onu bulmalıydı. "Leo olarak ondan ayrıldığını söyledi."

Yine sessizlik. Sonra, Tem'in şokuna, Maximus gülmeye başladı.

"*Komik* bir şey mi var?" diye bağırdı.

Maximus daha da çok güldü. Korkunç bir sesiydi, hiç mizah içermiyordu. Sonunda öksürüğe dönüştü ve Tem'in elleri tellerle delinmemiş olsaydı, onları sıkıca kapatırdı. Oysa, eski kral hücresinde kambur durup, öksürüp dururken, o da sadece izlemekle yetindi.

"Oğlumun bir tipi var," dedi bitirdiğinde. "Sana bunu daha önce söylemiştim."

"Evet. Fahişe."

"*Akıllı*," dedi Maximus, Tem'i düzelterek. "Akıllı kadınlara aşık oluyor. Kendisinden çok daha akıllı olanlara."

Maximus yine ona iltifat mı ediyordu? Tem buna şaşırmaya vakit bulamadan, Maximus devam etti.

"Dikkatli olmazsa bu onun sonu olur." "Ne demek istiyorsun?"

"Evelyn'in zeki olduğunu söylüyorum. Oğlumu bir kez kandırdı, şimdi de yine kandırdı."

"Anlamıyorum."

"Anlamalısın. Sen de onun kadar zekisin."

Tem derin bir nefes aldı. *Bu* kesinlikle bir iltifat değildi. "Eğer açıklamazsan, oraya gelip sana bir tokat atacağım."

Maximus'un yüzünde şok ifadesi belirdi, ama Tem özür dileme zahmetine girmedii. Artık kral değildi ve kral olsaydı bile, Tem'in umurunda olmazdı. Bu gece bu ailedeki erkeklerden bıkmıştı.

"Evelyn'i hiç sevmedim," diye devam etti Maximus yavaşça. "Başlangıçta oğlum onunla gizlice buluşuyordu, ama sonunda kaleye gelmeye başladı. Ve her geldiğinde, bir şeyler kayboluyordu."

Tem gözlerini kırptı. "Ne tür şeyler?"

"Çatallar. Bıçaklar. Her türlü çatal bıçak takımı."

"Yani... çatal çaldığı için mi ondan hoşlanmıyordun?" "*Altın* çalıyordu, aptal çocuk."

Kaledeki tüm çatal bıçak takımları kan dökülmesinin sonucuydu. Tem, telleri altına çeviren kendi ellerine baktı. Bayılacak gibi hissetti.

"O, saçma sapan bir mektup yüzünden gitmedi. Benden çatal çatal çalabileceğinden daha yüksek bir fiyat teklif ettiğim için gitti."

Tem'in kanı dondu.

İşte, Maximus'un ağzından çıkan gerçek buydu. Şüphelendiği ama yüzleşmek istemediği şey. *Leo*'nun yüzleşmek istemediği şey. Çünkü Maximus'un söylediği doğruysa, bu Tem'in korkunç bir hata yaptığı anlamına geliyordu. *Leo*'ya Evelyn'i bulmasını emretmekle tamamen yanılmış olduğu anlamına geliyordu. Savaştıkları her şeyin boşuna olduğu, onun ve sözde gerçek aşkı için vaat edilen geleceğin tartışmalı olduğu anlamına geliyordu. Evelyn'in görüldüğü gibi biri olmadığı anlamına geliyordu. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı anlamına geliyordu.

Tem aklına gelen tek şeyi söyledi: "Siktir git."

Yine boğuk bir kahkaha, intikamla dolu karanlık bir kahkaha. "Neden umursuyorsun?" Maximus alaycı bir şekilde sordu. "Sen de onun gibi onu terk ettin. Ve o da yine terk edecek."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Evelyn zenginlik vaadiyle gitti ve aynı nedenle geri döndüğünden hiç şüphem yok."

Tem kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Oğlum kral olduğunda geri döndü demek. Hiç şüphesiz bu statünün yaşam tarzını garanti edeceğini düşündü. Gördüğün gibi"

Tem'in ellerine bağlı kablolarla anlamlı bir şekilde baktı — "öyle olmadı. Evelyn aşk için geri dönmedi. Bir kez gitti. Yine gidecek."

"Bunu bilemezsin."

"Tarih her zaman kendini tekrar eder," dedi Maximus alaycı bir şekilde. "Öğrenmıyoruz. Düzeltmıyoruz. Unutuyoruz ve sonra geçmişteki hatalarımızı tekrarlıyoruz. Bu bir döngüdür, Temperance. Kırılmayacak bir döngü."

Tem başını salladı. Geleceğin önceden yazılmış olduğuna, sonuçta söz sahibi olmadıklarına inanmayı reddetti. Apollo'nun inandığı şey buydu: kader önceden belirlenmişti. Ama Tem, tarihin sadece izin verirseniz tekrarladığına inanıyordu. Ve Tem izin vermeyecekti.

"Söylesene Temperance. Köylüler kararını hoş karşıladılar mı?" Suçluluk duygusu midesine çöktü. "Ne kararı?"

"Onların gıda tedarikini kesme kararı mı?"

Suçluluk duygusu daha da arttı.

"Ah," dedi Maximus. "Bunu iyice düşünmedin, değil mi? Etkileri neredeyse anında ortaya çıkardı, sanırım. İthalatlarımızı geldikleri gün ödüyoruz. Kan dökülmeseydi, daha fazlasını ödemek için hiçbir yol kalmazdı. Ama bu senin umurunda değildi, değil mi? Sen sadece kanamayı durdurmak istedin."

"Halkımı korumak istedim."

"Köylüler de senin halkın değil mi? Seni annen büyüttü. Bunun bir önemi olmalı."

Elbette bir önemi vardı. Ama her şey değildi. Tem'in belirli bir şekilde yetiştirilmiş olması, onun kimliğinin önemli olan tek parçası olduğu anlamına gelmiyordu. Tem, eşit değerde iki şeyden oluşuyordu.

"Annemden bahsetme," diye tersledi Tem.

Maximus ona yavaşça, tuhaf bir gülümseme attı. "Annen," dedi, "tıpkı senin gibiydi."

Tem buna ne cevap vereceğini bilemedi. Maximus'un bu gece ona söylediği onca şeyin arasında, bu en az endişelendiği şeydi. "Doğru olanı yapmaya çalışıyordum," diye fısıldadı.

"Doğru olan göreceli bir kavramdır, Temperance. Benim yaptığımdan daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan, aptalsın demektir."

"Başka bir yol olmalı."

"Cahil çocuk. İşler her zaman böyle yürümüştür." "Hayır." Başını salladı. "*Senin* işleri yürütme şeklin böyle."

"Dünyanın nasıl işlediğini, yetişkinlerin kararlarını nasıl aldığını hiç bilmiyorsun. Güç zor kazanılır ve kolayca korunamaz. Onu elde etmek için bir mucize gerekir, kaybetmek içinse tek bir zayıflık anı."

"Ben güç istemiyorum."

"Çünkü zaten sahipsin. Söylesene Temperance, ondan vazgeçer miydin?"

Tem ona baktı. Bastian'ın, Maximus'un yaptığı gibi gerçekten gücü arzuluyor muydu? Bu ona iğrenç geliyordu. Onlar gibi olmak istemiyordu. Ama belki de bu kaçınılmazdı. Tem şimdiye kadar hiç güçlü olmamıştı. Bir şeyi istemenin ne demek olduğunu biliyordu, özellikle de asla sahip olamayacağı bir şeyi. Güç sahibi olacağını hiç düşünmemişti. Böyle olmak, bir Hybreed olmak, onun için yeni bir şeydi. Vazgeçer miydi?

"Atalarından çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun," dedi Maximus, düşüncelerini bölerek. "Her şeyi farklı yapabileceğini düşünüyorsun. Ama her zaman bir şeylerden vazgeçmek gerekir, Temperance. Barış bir yanılsamadır."

Ama Tem, Maximus değildi; umudunu kaybetmeyecekti. Krallık ve kendisi için farklı bir yol seçebilirdi. "Barış mümkündür."

"Her zaman bir kazanan ve bir kaybeden vardır. Bu döngü kırılmaz."

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı Tem.

"Yanılmıyorum. Ve sen de son gelmeden bunu anlayacaksın."

Ama Tem, fedakarlığın ne demek olduğunu bilmeyen adamları dinlemekten bıkmıştı — Maximus gibi, besin zincirinin en tepesinde doğmuş ve her zaman orada kalacak olan adamları. Şu anda bile, kendi evinde hapsedilmiş, dış dünyadan izole edilmiş, buraya gelmek için işkence ettiği basilisklerden güvendeydi. Bunda adalet yoktu, adil olan hiçbir şey yoktu.

Tem fısıldadı, "Bunu bozacağım."

Maximus cevap vermedi.

Muhafız gelip onu serbest bırakana kadar sessizce oturdular. Merdivenler karanlıktı; Leo ortalarda yoktu.

Seni bekleyeceğim. Daha fazla yalan.

Tem kan kaybından bu kadar zayıf olmasaydı, umursayabilirdi. Bunun yerine, duvarı destek olarak kullanarak merdivenleri yavaşça çıktı. Merdiven sahanlığına ulaştığında nefesi kesilmişti.

Caspen de ortalarda yoktu. Tek başına mağaralara mı dönmüştü? Arabada onu mu bekliyordu? Zihniyle onu aramaya çalıştı, ama aralarındaki koridor hâlâ kapalıydı. Tem, Caspen'in kararından dolayı kızgın olduğunu biliyordu. Ama en azından bu işi atlatmasına yardım etmesini, dışarı çıktığında burada olmasını bekliyordu.

Tem neredeyse ön kapıya varmıştı ki aniden adını duydu. Leo onun önünde duruyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sıska vücudu gölgelerin arasından çıktı, saçları dağınıktı. Tem bu bakışı tanıyordu.

"*Sarhoş* musun?"

Sormaya gerek yoktu. Leo açıkça sarhoştı, yüzü kızarmış, hareketleri gevşekti. Tem onu daha önce sadece bir kez bu kadar sarhoş görmüştü, Frisky Sixty sırasında.

Leo uzun bir nefes verdi. "Orada çok uzun süre kaldın. Artık dayanamıyordum."

Tem buna ne cevap vereceğini bilemedi. Leo'nun sarhoş olabilme ayrıcalığına sahipken, kendisinin kan kaybederken acı çektiğini belirtmek istemedi. Bunun bir anlamı yoktu. "Evelyn nerede?"

"Uyuyor."

Tem neredeyse gülecekti. Leo, onun için o kadar endişelenmişti ki sarhoş olmuştu. Evelyn ise, hiçbir şeyden habersiz uyuyordu. Kocasının nerede olduğunu biliyor muydu? Onun burada, fuayede, Evelyn izlerken onu yukarı çıkarıp sikmek istemiş gibi Tem'e baktığını biliyor muydu?

Leo yaklaştı. "Dayanamadım, Tem," dedi tekrar.

Sözleri fısıltı gibiydi ve Tem ona inandı. "Eve gidiyorum, Leo," dedi.

"Lütfen, sana bir şey getireyim, su, içki, ne istersen." "Hayır, Leo."

"Lütfen, Tem," diye fısıldadı. "Sadece yardım etmek istiyorum."

Yardım edebileceği hiçbir şey yoktu ve ikisi de bunu biliyordu. Yardım etme zamanı bir saat önceydi, onu zindana girmesine izin vermeden önce. Artık zarar verilmişti.

Yine de. Engebeli bir araba yolculuğu düşüncesi, özellikle de yaşadıklarından sonra, pek çekici gelmiyordu. Tem'in dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden fısıldadı, "Tamam."

Leo'nun gözleri parladı. Elini ona doğru uzattı, bileğinde altın bileklik parıltıyordu. Tem elini tutmayınca yüzü düştü. "Peki," dedi. "Bu tarafa gel."

Salona gittiler. İçeri girer girmez Leo ona bir viski doldurdu. Alkol, ihtiyacı olan son şeydi, ama yine de aldı ve şömineye yaslanarak yudumladı. Sessizlik içinde birbirlerini incelediler.

Armanın etkisi belliydi. Leo solgundu. Gözlerinin altında torbalar vardı. Tem, Caspen'in önünde aynı şekilde kötüye gittiğini izlediği korkunç anı hatırladı. Ama şimdi bu Leo'ydu, sevdiği diğer adam, ve Tem'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yoksa vardı mı?

Onu hemen burada, şu anda becerebilirdi. Bu dürtü neredeyse karşı konulmazdı. Basilisk tarafı bunu yapmak istiyordu: onu duvara itmek, pantolonunu çıkarmak ve onu içine almak. Leo'nun buna izin verip vermeyeceğini merak etti. Ona bakışından, izin verebileceğini düşündü.

Sesi, düşüncelerini böldü. "Neden şampanyayı sevmiyorsun?" Tem gözlerini kırpı. Bu tuhaf bir soruydu. "Neden bana bunu soruyorsun?" "Merak ettim.

Hiç içmiyorsun."

"Çok tatlı."

"Hm." Kadehini dudaklarına götürdü. "Evelyn bayılır."

Tem burnunu çekti. Bu onu şaşırtmadı.

Leo merakla kaşlarını kaldırdı. "Komik bir şey mi var?"

"Neden seviyor?"

"Ah," dedi, viskisini karıştırarak. "O, tadı pahalıymış gibi diyor."

Maximus'un Tem'e Evelyn hakkında anlattığı her şey hemen aklına geldi. Bildiklerini Leo'ya söylemeli miydi? Leo zaten biliyordu sayılırdı, daha önce Evelyn'i açgözlü olarak nitelendirmişti. Ama bu, Evelyn'in onu para için kullandığından şüpheye yer bırakmayacak şekilde emin olmakla aynı şey değildi. Bu bilgi Tem'e aitti ve doğru olduğunu emin olmadıkça Leo ile paylaşmayacaktı.

Maximus'un sözüne dayanarak bir evliliği mahvetmeden önce kanıt ihtiyacı vardı.

"Onu sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu Leo sessizce.

Tabii ki Tem Evelyn'i sevmiyordu. Ama bunu söyleyemezdi. Evelyn'den gerçeği kendisi duyana kadar Leo'nun kalbini kırma riskini göze alamazdı. Bunun yerine Maximus'un söylediği şeyi hatırladı: Leo'nun hep aynı tip kızlara aşık olduğunu.

"Bence o akıllı bir kız."

"Hayır, sevmiyorsun. O konuşurken burnunu kıvırıyorsun. Böyle." Leo, burnunu kıvrarak onu taklit etti.

Tem neredeyse gülecekti. "Ee? Bu onun akıllı olmadığını düşündüğüm anlamına gelmez." "Onu sevmediğin anlamına gelir. Sevmediğin birini gördüğünde böyle yaparsın

. Vera konuşurken hep böyle yapardın."

"Çünkü Vera bir aptal." "Senin sevmediğin bir aptal."

Tem içini çekti. Bu kadar sarhoşken onunla tartışmak imkansızdı. "Yatma vaktin gelmedi mi sence?"

"Sen de benimle gelersen."

Tem'in kalbi durdu. Etraflarındaki hava duruldu. Onun tepkisinin sadece içgüdüsel, saf bir refleks olduğunu biliyordu, ama bu onu doğru yapmazdı.

"Leo," diye fısıldadı Tem.

O, onun bakışlarını karşıladı. Gözlerinde pişmanlık yoktu, üzüntü yoktu. "Dur tahmin edeyim," dedi sessizce. "Bunu söylememeliydim." Yanakları kızarmıştı.

Tem, onun ne kadar alkol aldığını merak etti.

"Ama ciddiym. Ciddi olduğun şeyleri söylememeli misin?" "O tür şeyleri değil."

"Neden olmasın? Birbirimize yalan söylemeyeceğimize söz verdik."

Ama Tem sadece başını salladı. O söz, çok uzun zaman önce verilmişti.

Artık işler farklıydı. Birbirlerine yalan söylemeleri *gerekliyordu* — bu imkansız durumu atlatabilmelerinin tek yolu, Tem'in mahvettiği her şeyi düzeltebilmelerinin tek yolu buydu. Gerçek artık onlara yardımcı olamazdı.

Çünkü gerçek şu ki, Tem Leo ile yatmak istiyordu. Ve eğer Leo bir kez daha sorarsa, bunu yapacaktı.

Leo bunu biliyor gibiydi, çünkü daha da yaklaştı. İnce parmakları saçlarını buldu, bir buklenin ucunu çevirdi. Tem ona izin verdi. vermemeliydi, ama verdi. Yapmamak için çok iyi hissettiriyordu.

"Seni düşünmeden duramıyorum, Tem." Sözleri aceleyle söylenmişti, tüm vücudu ona doğru eğilmişti. "Günün her anında aklımdasın. Seni her zaman istiyorum. Bu nasıl olabilir? Aklımda nasıl bu kadar yer kaplayabilirsin?"

Tem bu soruların cevabını bilmiyordu. Özellikle de kendisi de aynı soruları kendine sorduğunda. Leo sürekli aklındaydı, kesinlikle olması gerekenden daha fazla... ve kesinlikle Caspen'den daha fazla.

"Leo," diye fısıldadı. "Lütfen."

"Seni haftada bir kez görmek yetmiyor."

"Yeterli olmalı."

"Yeterli değil. Asla yeterli olmayacak." Leo'nun bakışları ellerine düştü. "Acıttı mı?" diye fısıldadı. "Kan alma işlemi?"

"Sence?"

Yüzünde pişmanlık belirdi. Ağzını açtı ama Tem onu kesip sözünü kesti.

"Söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Üzgünüm diyebilirim."

Tem omuz silkti. "Bunu daha önce de duydum."

Leo kaşlarını çatı. "Daha önce duydun da ne demek?"

"Yani, özür dilemek, verilen zararı telafi etmediği ilk durum değil."

Bir an geçti. "Benden mi bahsediyorsun? Yoksa ondan mı?"

Sessizlik ağırlaştı.

"Tem," dedi yavaşça. "O sana hiç zarar verdi mi?"

Caspen'in neredeyse dudağını ısırıldığı anı düşündü. Bu, birçok olaydan sadece biriydi. Ama Leo bu bilgiye vakıf değildi. Caspen ile yaşadığı deneyimin ayrıntılarını ona anlatmak zorunda değildi. "Eğer incittiyse, bu seni ilgilendirmez."

Leo'nun yüzü yıkılmıştı. "Sen benim lanet olası işimsin, Tem." "Hayır.

Değilim. Artık değilim."

Leo yaklaştı. "Ne zaman canını yaktı?" "Önemli değil."

"Tabii ki önemli."

"Önemli *değil*, Leo. Bizim için durum farklı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki biz..." Ama sözünü kesti. "Bu ne demek, Tem?"

Tem cevap vermek istemedi. Ama yine de cevap verdi. "Bu, onun beni iyileştirebileceği anlamına geliyor."

"Seni iyileştirebilir," diye tekrarladı Leo boş boş.

"Evet. Bu yüzden bizim için durum farklı." Tem, düğün günlerinde Leo'yu bir kez iyileştirmişti. Leo bunu olağanüstü bir şey olarak nitelendirmişti.

"Yani... seni iyileştirebileceği için sana zarar mı veriyor?"

Soru soruş şekline bakılırsa, Tem onun zaten bildiğini düşündü. Yine de, "Evet," diye fısıldadı.

Leo'nun yüzü tamamen bembeyaz oldu.

Tem sessizliği bozmadı ve onun konuşmasını bekledi.

"Bu çok alçakça," dedi sonunda.

"Kimin yaptığı?"

Leo'nun gözleri parladı. "Onun."

"Emin misin?" Tem onu zorluyordu ve bunun farkındaydı.

"Onun tarafında aşağılık bir davranış, sadece onun tarafında."

Ama Leo asıl noktayı kaçıırıyordu. Tem yarı basiliskti. Caspen kadar o da bunu istiyordu. Caspen'in kıkına çok sert vurup iz bırakmasını seviyordu. Dişlerinin boynunda morluklar bırakmasını seviyordu. Bütün basiliskler severdi. Apollo'yu tokatladığında, onun izi iyileştirmeyi tercih etmediğini düşündü. *Senin hatıranı saklamak istiyorum.*

"Benim için sorun olmasa bile mi? Benim fikrim olsa bile mi?" "Eğer senin fikrinse, o bunu beynine yerleştirmiştir." "Onun gücü öyle çalışmaz."

"Öyle mi? Zihinlere sızabileceğini sen kendin söyledin." "Sızabilir. Etkileyemez."

"Arada fark var mı? Ben bir fark görmüyorum."

"O öyle yapmaz. O..." "O bir yılan!" diye bağırdı Leo.

Tem sessiz kaldı.

Leo eğildi, sesi gergin bir hırıltıya dönüştü. "İnsan kılığına girmiş olabilir ama yanılma, Tem. O bir canavar. Ne yapıp ne yapmayacağını bilemezsin."

Tem, sesindeki öfkeye şok olarak ona baktı. "Bu seni ilgilendirmez, Leo."

"Benim endişelerimin ne olduğunu bana sen söyleyemezsin."

Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Basilisk tarafı tamamen uyanmıştı, açtı, ona uzanıyordu. Tem bunu sonsuza kadar bastıramazdı. "Sen de bana zarar verdiğinde, onun bana zarar vermesine kızamazsın."

Leo donakaldı.

"Tek endişen," diye fısıldadı Tem, "karın olmalı." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Sen bir zamanlar karımdın."

Bu tehlikeli bir alandı. Tem onları buradan çıkarmak zorundaydı. "Artık değil."

Hâlâ buklesinin ucunu tutuyordu. Şimdi onu bıraktı ve parmaklarını onun beline dokundurdu. Cildinin ısısı, elbisesinin ince kumaşından yayılıyordu.

Tem kıpırdamadı. Leo parmaklarını yavaşça kaburgalarının üzerinden göğüslerinin arasına doğru kaydırırken, o sadece çaresizce orada duruyordu. Leo elbisesinin önünü nazikçe çekerek V yakayı derinleştirdi ve dekoltesini ortaya çıkardı.

Birbirlerine baktılar.

Sanki kendini ya da Leo'yu durdurmaya cesaret ediyormuş gibi, Tem yavaşça ellerini kaldırdı ve saçlarını omuzlarından uzaklaştırdı. Leo derin bir nefes aldı, gözleri hemen göğüslerine kaydı. Şöminenin çıtırtıları dışında hiçbir ses yoktu. Bacaklarının arasına attığı bir bakış, onun penisinin sertleştiğini, pantolonuna baskı yaptığını gösterdi. Ona dokunmak, avucuna alıp *sıkmak* ne kadar kolay olurdu.

Bu düşünceyle meme uçları sertleşti. Leo'nun onları görebildiğini biliyordu.

Tem arkasını dönmeli, saçını düzeltmeli ve kendini örtmeliydi. Ama ikisini de yapmadı. Leo'nun onu görmesini *istiyordu*, elbisesinin altında onu neyin beklediğini tam olarak bilmesini istiyordu. Tem onun dokunuşuna açtı. Arma onları birbirine çekiyor, ikisinin de

hiçbiri yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği şeyle yüzleşmeye zorluyordu. Onlar için bitmemişti. Asla bitmeyecekti.

"Tem," diye fısıldadı Leo, adı neredeyse bir nefes kadar hafıftı.

Her şey küçülmüş gibiydi — duvarlar daralmış, aralarındaki mesafe daralmış, Tem'in direnme iradesi azalmıştı. Bu odada bir saniye daha kalırsa, ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Leo yaklaştı.

Tem onun omuzlarına, göğsüne, ellerine baktı. Parmaklarının keskin kemiklerini, başparmaklarının ustaca açısını gördü. O ellerin üzerinde olmasını istedi.

Bir adım daha.

O çok, çok yakındaydı.

Sanki transa geçmiş gibi, Tem'in yüzü onun yüzüne yaklaştı. Dudakları birbirinden bir santim uzaktaydı. O, sadece onun kokusunu içine çekerek, vücudundan kendi vücuduna yayılan sıcaklığı hissetti. *O kadar sıcaktı* ki, sanki şöminede çıtırdayan alevler onun içinden çıkıyormuş gibiydi.

"Beni istediğini söyle," diye fısıldadı Leo, sesi alçak ve boğuktu.

İnanılmaz kokuyordu. Yaz, puro ve derin, tozlu kütüphaneler gibi. Bunu görmezden gelmek imkansızdı, direnmek imkansızdı.

Tem gözlerini kapattı. Ona bir saniye daha bakarsa onu öpecekti. "Zaten söyledim," diye fısıldadı.

"Hayır." Nefesi yüzünü okşadı. "Beni özlediğini söyledin. Bu aynı şey değil."

"Yeterince yakın."

"Hayır," dedi adam tekrar. "Değil."

Neredeyse kendi iradesine karşı, Tem boynunu eğdi. "Söyle bana, Tem. Söyle."

Gözlerini açtı. Onun gri gözleri, arzuyla genişlemiş göz bebekleriyle, onun gözlerine delici bir şekilde bakıyordu. "Seni istiyorum."

Bu sözleri söyledikten sonra acı daha da arttı. Çünkü hiçbir şey değişmemişti. Ona sahip olamazdı.

Leo ellerini kaldırdı, parmak uçlarıyla göğüslerinin alt kısmına dokundu, şekillerini izledi. Sonra daha yukarı çıktı, meme uçlarını nazikçe okşadı, bu his havadan daha hafıftı.

Tem inledi. Kendini tutamadı. O inlediğinde, Leo her iki meme ucunu da parmaklarıyla sıkıştırdı. Yaptığı kadar çabuk bıraktı. Ani bırakma onu nefes nefese bıraktı.

Sonra bunu tekrar yaptı.

Uygun bir temas yoktu, ten tenle temas yoktu. Yine de Tem'in tüm vücudu yanıyordu, sanki biri kemiklerine bir meşale tutmuş gibiydi. Leo'nun elbisesini yırtmasını, dudaklarını boynuna bastırmasını ve onu şömine rafına dayayıp becermesini istiyordu.

"Ya şimdi seni öpmek istersem?" diye fısıldadı. "Bana izin verir misin?"

O kadar yakındı ki, kolonyasının kokusunu alabiliyordu, o kadar yakındı ki, onun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Leo," diye fısıldadı. "Yapamayız."

Leo kıpırdamadı. "Neden?"

Tem gözlerini kapattı. Bu çok fazlaydı. Kokusu, teni, varlığı. Konsantre olmak, *nefes almak* zorlaşıyordu. Tem, Leo'nun tek istediğinin onu çıplak görmek olduğu Frisky Sixty'yi hatırladı. Şimdi ise gömleğinin açılmış düğmelerine bakan, geri kalanını dişleriyle yırtmanın nasıl bir şey olacağını hayal eden Tem'di.

Birkaç hafta önce onun kocasıydı. Sevdığı adama dokunmanın ve onun da kendisine dokunmasına izin vermenin nesi yanlıştı ki? Tem, onun bunu istediğini biliyordu. Nabızı düzensiz bir ritimle atıyordu. Kanının penisine akıp onu sertleştirdiğini *duyabiliyordu*. O gerginliği gidermek istiyordu —onu ellerine alıp tatlı bir rahatlama için okşamak istiyordu.

Neden yapmasın ki? Evelyn, Tem'in Leo'yu sevdiği gibi sevmiyordu. Maximus da bunu doğrulamıştı. Tem, onun mutluluğu için kendi mutluluğunu feda eden kişiydi. Tem, kendini şımartmayı hak ediyordu. Ama yapamazdı. Çünkü kendini şımarttığı anda, Caspen onu öldürmek zorunda kalacaktı. Durum onun kontrolü dışındaydı. Tem bu odadan çıkmak zorundaydı.

Gözlerini açtı. "Yapamayız."

Leo'nun yüzü karardı. Ellerini indirdi. O anda Tem, ne kadar yakın durduklarını fark etti. Vücutları neredeyse birbirine değiyordu; her nefes aldığı anda, göğsü Tem'in göğsüne baskı yapıyordu.

"O zaman git," dedi.

Tem'in bunu iki kez duymasına gerek yoktu.

Neyse ki koridorda kimse yoktu. Sadece az önce olanları düşünerek tek başına mağaralara geri döndü. Odasına vardığında şömine yanıyordu ama Caspen hala ortada yoktu. Tem, onun avda olduğunu düşündü. Ya da belki başka bir yerdeydi. Kendisi Leo ile tecrit edilmişken, onun nerede olduğunu merak etmeye hakkı var mıydı?

Tem yatağa kıvrıldı.

Leo bu gece onu düşünecek miydi, tıpkı onun Leo'yu düşüneceği gibi? Yatak odasına dönüp Evelyn'i uyandırıp, Tem'i sikmek istediği gibi onu sikecek miydi? Bu düşünce Tem'i acımasız bir kıskançlık sardı. O kalede olması gereken oydu. *Onlar* olmalıydı. Salonda olanlar olmamalıydı, olmamasına izin verilmemeliydi. Ama Tem'in bir kısmı - ve o hangi kısmı olduğunu çok iyi biliyordu - bu olaydan derin bir şekilde tahrik olmuştu. Bir kısmı, daha da ileri gitmelerini diledi. Leo'nun gömleğinin altına ellerini sokup, gövdesinin sıcak kaslarına dokunacağını hayal etti. Tem bunu çok net bir şekilde hayal edebiliyordu: Leo'nun teninin kendi tenine değdiği hissi, elleri aşağıya doğru kayarken Leo'nun "*siktir*" diye mırıldanması, ağzında Leo'nun sperminin tadı.

Dudaklarından bir inilti kaçtı. Kendine dokunduğunu fark etti, parmakları ıslaklığını yavaşça okşuyordu. Onların Leo'nun parmakları olduğunu hayal etti, becerikli ve uzun parmakları onu orgazma ulaştırıyordu. Tem bacaklarını açtı. Leo'yu önünde hayal etti, sanki görmek istediği tek şey oymuş gibi onun merkezine nasıl bakacağını hayal etti. Elleriyle uyluklarını kavrayacak, dudakları onun cildine değene kadar onu kendine çekecekti.

Tem sırtını kavisleyerek inledi. Bunu istiyordu. *Onu* istiyordu. En son düzgün bir şekilde dokunmalarının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Boşanma haftalar önce gerçekleşmişti ve o tek parmak dokunuşu o zamandan beri onu zar zor ayakta tutmuştu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Her şeye ihtiyacı vardı.

Leo, Tem orgazm olana kadar onu yalayacaktı. Sonra penisini içine sokacak ve tam istediği gibi onu becerecekti. Ve Tem ona izin verecekti. Ona yapmasına izin vermeyeceği hiçbir şey yoktu, onun için yasak olan hiçbir yeri yoktu. Kendini ona tamamen verecek ve karşılığında onu sahiplenecekti.

Parmakları gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. Tem, onunla konuşma şeklini özlüyordu —ona hareketsiz kalmasını, hareket etmesini, dediğini yapmasını emrederdi. Başparmağını klitorisi üzerinde çaresizce gezdirirken, diğer eli göğüslerine doğru kaydı ve onları çimdikledi.

Leo'nun yaptığı gibi meme uçlarını okşadı. Ama bu yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı. Hayvani bir dürtü onu bir mızrak gibi delip geçti. Dört ayak üstündeydi, parmakları eklemlerine kadar batmıştı, cildi terden ıslanmıştı. Leo'nun onu arkadan alacağını, ellerinin kalçalarını kavradığını hayal etti. Tem, onun için eğildiği bu manzaranın dayanılmaz olacağını biliyordu. Leo, onun her parçasını ve daha fazlasını hak ediyordu. Keşke ona Caspen'e bu kadar kolayca verdiği şeyi verebilseydi. Keşke işler farklı olsaydı.

Tem çok yakındı. Leo da öyle olacaktı. Onu beklemekte ısrar edecek, içinde boşalmadan önce onun orgazmının penisini kaplamasını hissetmek isteyecekti. Onu dolduracağını biliyordu, onunla birlikte damlayacağını biliyordu. Tem, boşaldığında ne kadar güzel göründüğünü düşündü — sanki hayata gelmiş bir melek gibi. Kurtarıcısı. Onun Leo'su.

Burada, yatağında tek başına, bu düşünce onu tatmin etmeye yetmişti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tem iç çekerek geriye yaslandı.

Acı verici bir şekilde tahrik olmuştu. Zirveye ulaşması hiçbir şeyi hafifletmemişti, sadece Leo'yu daha çok istemesine neden olmuştu. Ama ona sahip olmanın bir yolu yoktu. Bu soruna bir çözüm yoktu. Tem her zamanki gibi kapana kısılmıştı, sadece şimdi durumlar ilk düşündüğünden çok daha kötüydü. Çıkış yolu yoktu. Dikkatini başka yere yöneltmesi gerekiyordu.

Bunu sağlayabilecek tek bir kişi daha vardı.

Onu bulmak zor olmasa gerek. Tem zihnini uzattı ve onu aradı. Yakınlarda değildi. Kararlı bir şekilde daha uzağa uzandı. Hâlâ bir şey yoktu.

Tam vazgeçmek üzereyken, Apollo'nun sesi aniden zihninde çiçek açtı:

Sen mi çağırdın, Temperance?

Onu bulduğu için, uzanmış olmaktan neredeyse pişman oldu. Ama Tem artık ihtiyaçlarını bastırmakla ilgilenmiyordu. Ve kesinlikle artık yalnız hissetmekle de ilgilenmiyordu. Apollo buradaydı, Caspen yoktu ve Tem'in biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

Evet.

Onur duydum. Senin için ne

yapabilirim? Ben... sıkıldım.

Ve bana ulaşmayı düşündün? Ne kadar gurur verici.

Tem, yalnız olmasına rağmen gözlerini devirdi. Apollo'nun etkisi böyleydi.
Bunu pişman et beni.

Peki bu tam olarak ne?

Bu... Tem durakladı. Bu tam olarak *neydi*? Gerçekten Apollo ile bunu yapmak üzere miydi? Tem ne demek istediğini biliyordu, ama bunu söylemek imkansız geliyordu

. Yine de devam etti. *Bu bir teklif.*

Dinliyorum.

Tem derin bir nefes aldı. Pek çok sınırı aşmak üzereydi. Bazıları Caspen'in koyduğu sınırlardı, bazıları ise kendisinin ihlal etmek istemediği sınırlardı. Ama alternatif durgunluktu ve bu Tem için kabul edilemezdi. Artık koşullarının kaderini belirlemesine izin vermeyecekti. Leo'ya sahip olamazdı, ama buna sahip olabilirdi.

Bana taşlaştırmayı öğretmeni istiyorum.

Bir duraklama.

Bu arada Tem terlemeye başladı. *Gerçekten* bunu mu yapmıştı? Gerçekten kayınbiraderinden, kocasının öğretmeyi reddettiği şeyi öğretmesini mi istiyordu? En iyi ihtimalle uygunsuz bir durumdu. En kötü ihtimalle ise ihanet. O bir hain, Caspen'in güvenini saf bir isyan eylemiyle ihlal etmişti. Ancak Tem, en son öğrenen olmak istemiyordu. Herkesin taşlaştırmayı bilip kendisinin bilmediği ona hiç doğru gelmemişti. Bu temel beceriyi bilmemesi onun için tehlikeliydi bile. Caspen ona başka seçenek bırakmamıştı. Elbette bunu biliyordu. Elbette anlayacaktı.

Apollo'nun cevabı bir dakika sonra geldi: *Peki sana ne zaman öğretmemi istersin?*

Hemen şimdi.

Anlıyorum. Maalesef şu anda oldukça meşgulüm.

Birdenbire zihninde bir görüntü belirdi: Apollo, yatağında, bir dişi basilisk'in bacaklarının arasında gidip geliyordu. Tem şoktan geri çekildi.

Şu anda biriyle yatıyor musun?

Uyumak romantik bir kelime. Ben buna sevişmek derim.

Kaba olma.

Kaba olmak benim uzmanlık alanım.

Madem meşgulsen neden benimle konuşuyorsun?

Çoklu görevlerde olağanüstü iyiyimdir.

İğrençsin.

Bu bir görüş meselesi.

Görüntü yoğunlaştı. Apollo'nun kadını yüzüstü çevirip arkadan girmesini izledi. Bu manzara Tem'i dayanılmaz bir şekilde ısıttı. Leo'nun ona yaptığını hayal ettiği şeyin tam bir yansımasıydı.

Hoşuna gitti mi, Temperance? Başka birini becermemi izlemek?

Hoşuna gitmesini istemiyordu. Ama hoşuna gitmişti.

Hayır, hoşuma gitmiyor. Berbat bir yalancısın.

Lütfen odaklanabilir misin? Soruma cevap vermedin. Bir soru sorduğunu fark etmemiştim.

Bana taşlaştırmayı öğretir misin diye sordum.

Sen bunu sormadın. Bana sana öğretmemi istediğini söyledin. Arada fark var.

Tem gözlerini kapattı. Basiliskler imkansızdı. Apollo ise daha da imkansızdı. Şu anda yaşadığı gibi, bazen ellerini havaya kaldırıp her şeyi bırakmak istediği anlar oluyordu. *Arada neredeyse hiç fark yok, bunu sen de biliyorsun.*

Belki. Ama senin bu kadar çok istediğin bu iyiliği yapacaksam, bunu düzgün bir şekilde istemenizi duymak isterim.

Şimdi Apollo onunla dalga geçiyordu, Tem'i istediği gibi yalvarmaya zorluyordu.

Cevap vermediğinde, *"Bütün gece vaktim var, Temperance,"* dedi.

Tem bunun çok iyi farkındaydı. Apollo'nun sevişecek kadın sıkıntısı yoktu. Ona bir neden gösterene kadar meşgul olacaktı. Normalde böyle bir isteğe asla boyun eğmezdi. Ama buna ihtiyacı vardı.

Bana taşlaştırmayı öğretir misin?

Sadece lütfen dersin.

Tem kusma isteğine direndi. *Öğret bana, Apollo. Lütfen.*

Tem, Apollo'nun cinsel birleşmesinin son anlarına tanık olduğu uzun bir sessizlik yaşandı. Kadın orgazm olurken, Apollo da orgazm oldu, içinden çıkıp kadının sırtına boşaldı ve parlak damlalar kadının omurgasının heykel gibi çıkıntılı kısmına sıçradı.

Sen bir domuzsun.

Sana taşlaşmayı öğretecek bir domuz. Bana teşekkür etmelisin. Bir şey öğrendiğimde teşekkür ederim.

Seni eğitmek benim için büyük bir onur, Temperance.

Hoşuma gitmeyen bir şey daha söylersen, bu fırsatı geri alırım.

O, orgazmının sisinden bile onun eğlencesini hissedebiliyordu. *Dışarıda buluşalım. Ve hiçbir şey giyme.*

Bağlantıları koptu.

Tem, yatakta donakalmış bir şekilde oturmuş, az önce olanları sindirmeye çalışıyordu. Taşlaşma sadece basilisk gerçek formunu aldığı anda gerçekleşebileceğini şimdiye kadar hatırlamamıştı. Caspen kendisi ona bunu söylemişti. Tem, en eski konuşmalarından birini hatırladı:

İnsan formundayken bakışlarım ölümcül değildir.

Tem, taşlaşmak için dönüşüm geçirmesi gerekiyordu. Bu düşünce, midesinde bir düğüm oluşturdu. Babası, durumun daha da kötüye gideceğini, armasını tamamlanana kadar dönüşüm yeteneğinin bozulacağını söylemişti. Ya çok geç kalmışsa? Ya hiç taşlaşamazsa?

Önemli değildi. Denemek zorundaydı.

Tem zaten çıplaktı, bu yüzden dışarı çıkmadan önce çıkarması gereken bir şey yoktu. Soğuk gece havası derhal tüylerini diken diken etti. Dışarıda bu şekilde çıplak olmak tamamen doğal olmayan bir durumdu. Tem, şu anda biri onu görürse ne olacağını düşünmeden edemiyordu. Beklerken ayağını yere vuruyor, kollarını meydan okurcasına kavuşturmuştu. Apollo çok uzun sürüyordu; belki de o kadını tekrar becermeye karar vermişti. Tem tam içeri girmeye hazırlanırken, Apollo aniden mağaradan çıktı. Karanlıkta bile güzelliği onu büyüledi. Hala cildinde kuruyan ter damlalarıyla, heykel gibi omuzlarına bakakaldı.

"Geldin," dedi yaklaşırken.

Tem burnunu çekti. "Sen geldin. Gördüm, hatırladın mı?"

"Evet," dedi, ağzı bir gülümsemeye bükülerek. "Hatırlıyorum."

En son yüz yüze geldiklerinde, Caspen onlara birbirlerini öpmelerini emretmişti. Tem, Apollo'nun şu anda bunu düşünüp düşünmediğini merak etti. Onun dolgun dudaklarını inceledi ve onları kendi dudaklarında hayal etti. Tem daha önce Apollo'nun yanında çıplak kalmıştı, ama nedense bu seferki farklıydı. Şimdi yalnızdılar, dışarıdaydılar ve Tem, Apollo'nun vücudunun mükemmelliği dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordu.

Utangaç olmana gerek yok, Tem. Bakabilirsin. Bakmak istemiyorum.

Yalan.

Gözlerini devirdi.

Dokunmak da serbest.

Dokunmak da istemiyorum.

Bir yalan daha.

Boş bir itirazdı. Adam onun zihninin içindeydi ve ona dokunmak istediğini çok iyi biliyordu. Daha da kötüsü, adam da ona dokunmak istiyordu. Tem, adamın bakışlarının vücudunda açgözlülükle dolaştığını, kalçalarında, belinde, göğüslerinde durduğunu hissedebiliyordu. Bakışlarında hayvani bir aciliyet vardı. Bir insanın ona bakışından farklıydı, Leo'dan farklıydı. Basiliskler peşinde daha sert, niyetlerinde daha dürüsttü. Tem'in şimdiye kadar alışmış olması gereken bir şeydi. Ama alışmamıştı.

"Bana öyle bakmayı kes," dedi yüksek sesle.

Apollo gülümsedi, parlak dişlerini göstererek. "Nasıl, Temperance?"

"Beni sikmek istiyormuşsun gibi."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Sana başka nasıl bakabilirim bilmiyorum." Tem yıldızlara baktı, Apollo'ya bakmamak için.

"Sen tam önümdesin," diye devam etti Apollo, sesinde eğlenceyle. "Başka nereye bakmamı istersin?"

"Yere. Gökyüzüne. Herhangi bir yere."

"Onlar senin kadar çekici değiller."

Tem, ona tekrar hakaret etmeye hazır, öfkелendi. "Neden bu kadar olmak zorundasın?"

Ama Apollo tek parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. Etraflarında ormanın uğultusu dışında hiçbir sesin olmadığı sessiz bir şekilde orada durdular. Tem uzaklaşmak istedi. Gerçekten istedi. Ama parmağı dudaklarında sıcak ve yumuşaktı ve kendini ona doğru eğilirken, dolgun dudaklarını onun cildine daha da bastırırken buldu. Apollo daha geniş gülümsedi.

Aklında ne var, Temperance?

Aklında ne olduğunu biliyorsun.

Evet. Ama bunu senin ağzından duymak istiyorum.

Tem iç geçirdi. Bunu ona kolaylaştırmayacaktı. Onun yüzüne karşı, onu istediğini itiraf ettirecekti. Bu çok eski bir oyundu ve o da daha önce oynamıştı. Tem, güç mücadelesine, avantajın bir kalp atışı kadar kısa sürede bir kişiden diğerine geçebilmesine yabancı değildi. Yaklaşarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Çok uzundu. Tem boynunu uzatarak ona baktı.

Söyle bana, Temperance.

Onun varlığı, bilincinin katmanları arasına sızarak, boynunun dibine yerleşerek zihnini araştırdı. Sanki başını kendi başına doğru tutuyormuş gibi hissetti.

Tem hala cevap vermiyordu. O, Tem'in ne kadar yakın durduğuna, yüzünden sadece birkaç santim uzakta olduğunda ne kadar ezici bir varlık olduğuna alışmakla meşguldü. Tıpkı tüm basiliskler gibi, o da duman kokuyordu. Ama Apollo'nun kokusunun içinde başka bir şeyin alt tonu da vardı — orman gibi taze bir şey. Odun gibi, ağaçlar gibi kokuyordu. Bu koku sarhoş ediciydi ve Tem'in yapabileceği tek şey burnunu göğsüne dayayıp kokusunu içine çekmemektir. Bu düşünceyle, Apollo'nun açlığı dalga dalga Tem'in zihnine çarptı. Apollo onu istiyordu. Ama bundan daha da önemlisi, *onun* da *onu* istemesini istiyordu. Tem bu farkı anladı. Apollo'nun onunla yatması yeterli değildi. Tem'in bunu başlatması, onun kadar buna *ihtiyaç duyması* gerekiyordu. Orada durup birbirlerine baktıkça, onun ona olan arzusu arttığını hissetti. Bunun bir sınırı olup olmadığını merak etti neredeyse.

Bu, Caspen'in arzusundan farklıydı. Onunki duygularla doluydu: derin, samimi hisler ve özen. Apollo'nunki ise hayvani, neredeyse yırtıcıydı. Onu *domine etmek*, ona sahip olmak, onu *almak* istiyordu. Apollo ile seks nazik olmayacaktı. Sevgi dolu ya da samimi olmayacaktı. Sert, kaba ve çalkantılı olacaktı ve Tem bundan sağ çıkabileceğinden tam olarak emin değildi.

En azından ilgi çekiciydi.

Tem hala onun sorusuna cevap vermemişti. Apollo hala yaklaşmamıştı. Bir çıkmaza girmişlerdi ve Tem bunu kırmanın kendisine bağlı olduğunu biliyordu. Ama bunu gerçekten istiyor muydu? Caspen bunu izin vereceğini açıkça belirtmişti. Hatta pratikte teşvik etmişti. Ama erkekler tuhaf yaratıklardı ve Adelaide'in dediği gibi aptaldılar. Apollo şu anda gücü elinde tutuyordu. Ama Tem, doğru şeyi söylerse, gücü ondan alabileceğini biliyordu.

Bana taşlaştırmayı öğretmeni istiyorum.

Gözleri kısıldı. *Sanırım başka bir şey istiyorsun.*

Hayır, istemiyorum.

İnkar ettiğinde çok çekicisin.

Büyü bozuldu. Tem kendini uzaklaştırdı. "Artık başlayabilir miyiz? Bütün gece bekleyemem."

O güldü.

"Affet beni. Gidecek bir yerin olduğunu fark etmemiştim."

Tem'in gidecek bir yeri ya da yapacak başka bir işi yoktu. Ama bunu itiraf etmek yerine, kollarını kavuşturdu ve ona öfkeyle baktı. Apollo, başını ormana doğru çevirirken, ağzında hala eğlenceli bir gülümseme vardı.

"Beni takip et," dedi.

Tem öyle yaptı.

Yavaşça yürüdüler. Apollo, onun hızına uyum sağladı ve Tem çıplak ayakla ve daha kısa adımlarla engebeli patıkada ilerlerken sabırla bekledi. Duvardan geçtiklerinde, Tem çocukluğunun geçtiği kulübeye doğru baktı ama hemen başka yere yöneldi. Kasabanın uzak ucuna, geniş bir tarlaya doğru gidiyorlardı. Gece soğuktu; Tem'in nefesi önünde kristalleşiyordu.

"Bu kadar uzağa yürüyeceğimizi bilseydim, giysi giyerdim," diye mırıldandı.

Apollo hafifçe güldü. "Ama o zaman çıplak olmazdın." "Bu çok saçma.

Herkes bizi görebilir."

"Şafak sökmesine bir saat var, Temperance. Ve biz bir tarlanın ortasındayız."

Haklıydı. Ama yine de. "Ayaklarım üşüyor," diye

mırıldandı. "O zaman ısıt onları."

"Nasıl?"

Apollo, onu şaşırtacak şekilde durdu. Ona döndü. "Kardeşim sana nasıl yapılacağını öğretmedi mi?"

"Neyi nasıl yapacağımı?"

"Tüm basiliskler vücut sıcaklıklarını düzenleme yeteneğine sahiptir. Sen bir melezsın, bu da senin de bunu yapabilmen gerektiği anlamına gelir."

Tem kaşlarını çatı. Caspen ona bunu kesinlikle öğretmemişti. Adil olmak gerekirse, ona öğretmediği pek çok şey vardı. Ona bir şeyler öğretmeye direnmesi, onun Apollo ile birlikte burada olmasının asıl sebebiydi. Onun sakladığı başka sırlar olması onu şaşırtmadı.

"Nasıl yapacağım?"

"Zihnini kullanabilirsin" —parmağının ucuyla hafifçe şakağına dokundu ve Tem onun yakınlığını görmezden gelmeye çalıştı—"vücudundaki kan akışını yönlendirmek için."

Tem onu zar zor dinliyordu. *Ona çok yakın* duruyordu.

"Nasıl?" diye fısıldadı.

"İstersen sana gösterebilirim."

Tem başını salladı. Başka bir şey yapamazdı.

Apollo'nun eli yüzünü okşamak için hareket etti, avucuyla yanağını kavradı. Onun varlığının zihnine girdiğini hissetti ve bunu memnuniyetle karşıladı.

Isı kalpten kaynaklanır. Kanınızla birlikte dolaşır. Kalp atışlarınıza konsantre olun, onu hissedebilmelisiniz.

Tem onun dediğini yapmaya çalıştı, ama kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, neredeyse duyabiliyordu, bu yüzden zordu.

Odaklan, Temperance.

Ona takla atmasını isteseydi daha iyi olurdu. Tem'in şu anda yapabileceği en son şey odaklanmaktı. Hâlâ üşüyordu. Hissedebildiği tek ısı Apollo'nunkindi ve bu onu çıldırtıyordu. Basilisk içgüdüleri ona ileri adım atmasını, onu öpmesini ve daha fazlasını yapmasını haykırıyordu. Ama bunu yapamazdı. Bu gece olmazdı. Bu gece Tem sadece öğrenmek için buradaydı.

Bu yüzden gözlerini kapattı ve konsantre oldu. Apollo haklıydı; kalp atışlarını dinlediğinde, kanının nereye aktığını *duyabiliyordu*. Oradan, onu ihtiyacı olan yere yönlendirmek şaşırtıcı derecede az çaba gerektiriyordu.

Tem'in göğsünden sıcaklık yayıldı. Kan dolaşımında dolaştığını, vücuduna yayıldığını hissedebiliyordu. Uçlarına ulaştığında içini çekti. Parmakları artık uyuşuk değildi; ayak parmaklarını tekrar hareket ettirebiliyordu. Sıcaklık vücudunun her yerini, her yerini, en derinlerine kadar sardı. Tem artık sadece kendini ısıtmakla kalmıyordu. Kendini tahrik ediyordu.

Yüzü kızardı; nefes nefese kaldı.

Apollo'nun sesi ona hafifçe ulaştı. *Böyle çok güzelsin.*

Aniden, Caspen'in doruğa ulaştıktan sadece birkaç dakika sonra tekrar sertleşebilmesinin nedeninin *bu* olup olmadığını merak etti. Basilisks kan akışını yönlendirebiliyorsa, ereksiyonlarını da kontrol edebiliyorlardı. Bu muhteşem bir şeydi.

Tem gözlerini açtığında Apollo'nun kendisine baktığını gördü.

Penisi baştan çıkarıcı bir şekilde sertleşmişti — aralarında bir köprü gibiydi. Tem, onun bunu kasıtlı yaptığını öğrendiği için, onu ödüllendirmek daha da cazip gelmişti. Sıcaklık her yerdeydi — kalp atışlarıyla birlikte derisinin altında akıyor, vücudunun her santimetresinde dalgalanıyordu. Göğüsleri hassaslaşmıştı;

klitorisi zonkluyordu. Tem, bir an için, şu anda dokunulmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Bu zevki hayal bile edemiyordu.

Sadece istemen yeterli, Temperance.

Tem başını salladı.

Hayır.

Neden olmasın? Babamızı becerdin, değil mi? O farklıydı.

Nasıl yani?

Onunla yatmak zorundaydım.

Öyle mi?

Evet. Aksi takdirde Caspen'le birlikte olamazdım. Anlıyorum. Ama hoşuna gitti.

Tem tekrar başını salladı, zihnini boşaltmaya çalışıyordu. İşe yaramadı. *Hoşuma gittiğini nereden biliyorsun?*

Şu anda düşüncelerin oldukça yüksek sesli.

Ritüelin hatırası acımasız bir dalga gibi üzerine çöktü ve zaten yaşadığı duyguları daha da şiddetlendirdi. Sunak. Yılan Kral. Bastian'ın vücudunun onun altında sertleşmesi, onu dayanabileceğinden çok daha fazla doldurması. Her şey zihninde tekrar canlandı; Bastian'ın çıplak vücudunu gördüğünde hissettiği sıcaklığı hatırladı — şu anda hissettiği sıcaklıktan çok da farklı değildi — onun penisini ne kadar iyi aldığını.

Benimkini de aynı şekilde kabul edeceğinden şüphem yok. Sanırım bunu asla bilemeyeceksin.

Apollo sadece güldü. Sonra arkasını döndü.

Tem, sıcaklığın tadını çıkararak bir an hareketsiz kaldı, sonra onu takip etti. Dakikalar geçti. Artık ısındığı için yürüyüş katlanılabilir hale gelmişti, ama sessizlik öyle değildi. Bu yüzden sordu: "Nereye gidiyoruz ki?"

Apollo'nun koyu renkli gözleri ona kaydı. "Taşlaşacak birini bulmaya gidiyoruz." "Biliyorum. Ama bu kadar *uzağa* gitmemiz gerekiyor mu?"

Apollo'nun ağzının köşeleri kıvrıldı. "Ne sabırsızsın." Tem gözlerini devirdi. "Kapa çenenı."

Apollo kakhaha attı. "Daha önce kimse bana sus dememişti."

"Buna inanmak benim için çok zor."

Omuz silktili. "Çoğu kişi beni esprili bir konuşmacı olarak görür." "Çoğu yanılıyor."

Apollo yine sadece güldü.

"Apollo, bekle." Tem kolunu tuttu ve o durdu. "Ben..." Ama sözünü bitiremedi. Karnını kemiren korkunun şimdiye kadar kaybolacağını ummuştu, ama kaybolmamıştı.

"Kimseyi öldürmek istemiyorum."

Apollo kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum. Öyleyse seni dağa geri götürreceğim."

"Hayır." Başını salladı. "Taşlaştırmayı öğrenmek istiyorum. Sadece... masum birini öldürmek istemiyorum."

Apollo küçük bir adım attı. Nefesi onun nefesine karıştı. "Masumiyet ölçülebilir bir unsur değildir, Temperance."

"Biliyorum. Ama ölmeyi hak eden birini seçemez miyiz?"

Apollo başını eğdi. "Mesela?"

"Bilmiyorum. Kötü bir insan."

"Peki onun kötü bir insan olduğunu nasıl belirleyeceksin?"

Tem iç geçirdi. Bunu belirlemenin bir yolu olmadığını düşündü. Doğrusu, bu kısmı pek düşünmemişti. Taşlaştırmayı öğrenmek istediği doğruydu, ama *kimi* taşlaştıracağını düşünmemişti. Jonathan veya Christopher hala hayatta olsaydı, onları gönüllü olarak seçebilirdi. Tanıdığı tek kötü kişi Maximus'tu ve o da zindanda tutuluyordu, hapis cezası yeterince ağırdı.

"Bilmiyorum," dedi tekrar. "Ama bir yolu olmalı." Apollo onu düşündü. "Casperon'un ne demek istediğini anlıyorum."

"Anlamadım?"

"Bana senin hassas olduğunu söyledi."

"*Hassas mı?*"

Apollo elini kaldırdı. "Lütfen gücenme," dedi ve sesindeki samimiyet onu şaşırttı. "Senin kısmen insan olduğunu biliyorum. Kendi türünün acı çekmemesinin senin için önemli olduğunu anlıyorum."

Kadının sessiz kalması üzerine Apollo daha da yaklaştı.

"Onların bunu hak edeceklerini garanti edemem. Ama bu senin içini rahatlatacaksa, ölmesi daha iyi olacak birini seçeceğiz."

Hala cevap vermediğinde, iç geçirdi.

"Temperance," dedi Apollo sessizce. "Bana güvenebilirsin."

Bunlar boş sözlerdi. Tamamen belirsizlik karşısında güven ne anlama geliyordu ki? Tem, Apollo'ya güvenmiyordu. Ve kesinlikle kendine de güvenmiyordu. Basilisk tarafı, yapmak üzere oldukları şeyden hiç çekinmiyordu. Ama insan tarafı dehşete kapılmıştı. Buraya zorunluluktan gelmişti, gizli bir ihtiyaçtan... Ne için? Bunu yapabileceğini kanıtlamak için mi? Kime kanıtlamak için? Tem, kendine bu kadar yüksek standartlar koyan tek kişiydi. Kendini sadece kendi yargılarıyla ölçüyordu. Caspen, onun kimseyi taşlaştırmasını istemediğini açıkça belirtmişti. Buraya tamamen kendi isteğiyle gelmişti.

Bu, onun bir katil olmaya razı olduğu anlamına mı geliyordu? Başka türlü düşünmek zordu. Soyut olarak taşlaşmayı düşünmek kolaydı — birini taş çevirmenin nasıl bir şey olacağını belirsiz bir şekilde hayal etmek. Ama bu gerçektir. Tem, gönüllü olarak bir can almaya hazırlanıyordu — alınması gerekmeyen bir can. Şimdiye kadar yaptığı her seçim, kan dökülmesini önlemek, ölümü engellemek içindi. Şimdi ise öldürmeyi seçiyordu. Bu onun hakkında neyi gösteriyordu?

"Peki," dedi Tem. Başka bir şey yapamıyor gibiydi.

Sessizce yürümeye devam ettiler. Sonunda, uzakta bir yapı belirdi: alçak bir tuğla duvar ve hemen arkasında harap bir kulübe. Duvara vardıklarında, Apollo eliyle işaret etti. "Önden buyurun."

Tem gözlerini devirdi, onun sadece duvarı tırmanışını izleyip kışına bakmak istediğini çok iyi biliyordu. Ama bu noktada umurunda bile değildi.

Kulübe yıkılmak üzereydi; Tem burada gerçekten birinin yaşadığını hayal edemiyordu. Sağlarında bir tavuk kümesi vardı. İçinde neredeyse hiç tavuk yoktu, ama bu manzara yine de onu irkiltti.

"Neden burada?" diye fısıldadı. Nedense sessiz olması gerektiğini hissediyordu.

"Buranın sakini ölüyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Anlayabiliyorum."

"Ama *nasıl*?"

Apollo iç geçirdi. Ona baktı. "Kardeşimin sana taşlaştırmayı öğretmek istememesini anlıyorum. Sen olağanüstü sabırsızsın."

Tem gülümsedi. Bu adamlar ona hep sabırlı olmayı öğretmeye çalışıyorlardı. Bu, öğrenmek istemediği bir beceriydi ve Caspen onu bu konuda ustalaştırmayı başaramamışsa, Apollo da başaramayacaktı. "O benim sabırsızlığımı seviyor."

"Bunu anlayamıyorum."

Omuz silkti. "Başka şeyleri de seviyor."

Apollo sırtıttı. "Bunu anlayabiliyorum."

Tem dudaklarını büzdü. Flört etmeye kışkırtılmayacaktı.

"Sabırsızlık çıldırtıcı bir özellik," diye devam etti Apollo hafifçe. "Seni eğitmek ne kadar zor bir iş olmuş olmalı, düşünmek bile tüylerimi ürpertir."

Tem gözlerini devirdi. "Belki de Caspen'le tanışmadan önce bilmeniz gereken her şeyi zaten biliyordum."

Apollo'nun ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Haydi ama Temperance. Yalan söyleme. Kalp atışların seni ele veriyor."

Tem iç geçirdi. Basilisks'lerden asla kurtulamazdı. Neden umursadığını bile bilmiyordu. Ama nedense, Apollo'nun onu deneyimsiz olarak görmesini istemiyordu. Onunla eşit olduğunu düşünmesini istiyordu.

"Bakire olmak utanılacak bir şey değil," dedi Apollo. "Ben de bir zamanlar bakireydim."

Tem dudaklarını büzdü. Apollo elbette haklıydı.

Ancak bakire olmak o kadar uzun süredir hayatının belası olmuştu ki, bu zihniyetten kurtulması zordu. Vera'nın acımasız alayları hâlâ aklından çıkmıyordu. Tem'in tüm çocukluğunu mahveden yetersizlik duygusunu aşması uzun zaman almıştı ve şimdi Apollo'nun cinsel arzularının nesnesi olduğu için, onun eskiden nasıl biri olduğunu bilmesinden nefret ediyordu. Onun gibi birinin onu istemesi, bir şekilde bir zaferdi. Tadını çıkardığı bir zafer.

"Utanmıyorum," dedi Tem keskin bir sesle.

Onun da bunun bir yalan olduğunu anlayacağından şüphe duymuyordu. Ama neyse ki Apollo karşılık vermedi. Bunun yerine, "Soruna cevap vermek gerekirse, çürümeyi koklayabiliyorum. Vücutları çoktan pes etti. Onları burada tutan tek şey zihinleri. Gözlerini kapat," dedi.

"Neden?"

Bir iç çekiş. "Sana söylediğim her şeyi sorgulamak zorunda mısın?" "Evet."

Bir iç çekiş daha. "Gözlerini kapatırsan, diğer duyuların keskinleşir. Benim kokladığımı koklayacaksın."

Tem isteksizce gözlerini kapattı. İlk başta, Apollo'nun cildinde sadece tanıdık duman kokusu vardı. Sonra başka bir şey sızmaya başladı: *karanlık* bir şey. Çürüme.

Ölüm çoktan kapıya dayanmıştı; Tem, Apollo gibi bunu hissedebiliyordu. Başka bir şey daha hissetti: acı. İçerideki insanı *duyabiliyordu*: yaşlı bir adam. Kan damarlarında yavaşça akıyor, pıhtılaşıyordu. Akciğerleri aşınmıştı; aldığı her nefes ona dayanılmaz bir acı veriyordu. Kalbi onu hayatta tutmak için olması gerekenden çok daha fazla çalışıyordu — bu, ölümlülüğün bir işareti, insanların kırılğanlığına inkar edilemez bir övgüydü. Tem, tüm o kasların ve kanın taşa dönüşmesini hayal edemiyordu. Gözlerini açtı.

"Taşlaşma nasıl gerçekleşir?"

"Bu bir aktarım meselesi," dedi Apollo. "Onların yaşam gücünü aldığımızda, bu bizi daha güçlü kılar. Buna karşılık, onlar da kendilerini hayata bağlayan bedenlerini kaybederler. Taşa dönüşürler."

"Aktarım," diye tekrarladı Tem sessizce. Bu kelimeyi daha önce duymamıştı.

"Güç buradan gelecek" — Apollo avucunu göğüslerinin hemen üstündeki sternumuna koydu ve Tem aniden daha da ısındığını hissetti —kalbinde. Onu en derinlerinden çekmelisin." "*Çekmek* mi?"

"Evet. Taşlaştırma yeteneği zaten senin içinde. Sadece onu kullanman gerekiyor." Bunların hiçbirisi Tem'e pek mantıklı gelmiyordu. Yine sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Ama onu *nasıl* kullanacağım?"

"Önce dönüşüm geçirmelisin."

Tem şaşırmadı; bunu bekliyordu. Yine de bu onu tedirgin etti. Dönüşemezse Apollo onu yargılayacaktı. Ya da daha kötüsü, vücudunun ona neden ihanet ettiğini anlayacaktı.

"Sonra ne olacak?"

"Sonra da geri kalan yolu sana ben gösteririm."

Tem başını salladı. Başka bir şey yapamazdı. Midesi hızla düğümleniyordu.

"Hâlâ devam etmek istiyor musun?" diye sordu Apollo.

Tem tereddüt etti. Onu buraya, bu ölmek üzere olan adama, taşlaşmanın lanet değil nimet olacağı bu yere getirdiğine minnettardı. Ama Caspen haklıydı: Bir can almak korkunç bir şeydi.

"Bu onlara acı verir mi?" diye sordu.

Apollo omuz silkti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bilmiyorum."

Tem, Jonathan ve Christopher'ı düşündü. Onların acı çekmesi umurunda olmazdı. Ama bu yaşlı adamın acı çekmesini istemiyordu. Ona huzur getirmek ve bunu mümkün olduğunca çabuk yapmak istiyordu.

"Hâlâ devam etmek istiyor musun?" diye tekrar sordu. Tem bu sefer tereddüt etmedi. "Evet."

Kulübede başka biri olsaydı, hayır diyebilirdi. Ama içindeki avcı, bu kişinin hayatın ötesinde olduğunu, zaten ölmüş sayıldığını, kendisinin ve Apollo'nun yapmak üzere oldukları şeyin, zaten yok olan bir şeyi onlardan almayacağını biliyordu.

Apollo tavuk kümesine doğru başını salladı. "Şafak vakti onları beslemek için dışarı çıkacak. O zaman saldırı yapacağız."

Tem de başını salladı. Tavukların beslenme saatlerini çok iyi biliyordu. Gökyüzü çoktan aydınlanmaya başlamıştı; şafak çok uzak değildi. Birlikte durdular, Tem kulübeyi izliyor, Apollo ise onu izliyordu. Tem, dağın altında çok sayıda çıplak vücut görmeye alışık olmasaydı, ona bakmamak imkansız olurdu. Ama haftalarca maruz kalmak onu buna alıştırmıştı ve büyük bir iradeyle gözlerini onun penisesinden kaçırdı. Apollo ise böyle bir disiplin uygulamıyordu. Onu açıkça, utanmadan izliyordu ve güneş doğup çimleri altın rengi ışıklarla kaplarken bile bakışları hiç sarsılmadı. Kulübenin kapısı açıldığında, sonunda gözlerini ondan ayırıp çıkan adama baktı.

Neredeyse ikiye katlanmıştı. Sabah soğuğuna karşı omuzlarını kamburlaştırarak tavuk kümesine doğru topallayarak yürüdüğünü izlediler. Başını kaldırmadı — Tem, kaldırsa bile onları görebileceğinden emin değildi. Gözleri çökmüş delikler gibiydi. Yaşını *kokusundan anlayabilirdi*. Organları çürüyordu, vücudu ise yaşamış bir hayatın izlerinden başka bir şey değildi. Derisi kağıt kadar inceydi

yıpranmış bir çarşaf gibi kemiklerinin üzerine örtülmüştü. Kümeslere ulaştığında durdu. Tem doğruldu, Apollo da öyle.

Bekle.

Tem bekledi.

Adam, yem kepçesine uzanmadan önce mandalı açmaya çalışırken onu izlediler. Elleri o kadar titriyordu ki, kepçenin sapını zar zor tutabiliyordu. Tem'i büyük bir hüznün kapladı, ama hemen ardından kararlılık geldi. Onun hayatını sonlandırdıkları doğrudu. Ama ona bir iyilik de yapıyorlardı. Kimse böyle yaşamayı hak etmiyordu.

Adam hala kepçeyle uğraşıyordu. Parmakları şişmiş ve boğumluydu, muhtemelen artritliydi ve kesinlikle acı çekiyordu. Adam nihayet kepçeyi tutmayı başardı ve dikkatini tavuklara çevirdiğinde Apollo, "*Gözlerini kapat, Tem,*" dedi.

Tem gözlerini kapattı. Onun emrine uyduğu anda, Apollo'nun varlığı zihninde büyüdü.

Şimdi geçiş yap.

Tem, onun dediğini yapmaya çalıştı, içinde dışarı çıkmak isteyen şeyi aradı. Ama işe yaramadı. Düğünden beri her gün yaşadığı aynı tanıdık sıkışıklığı hissetti. Tem, Apollo'dan kendini koruyabilmeyi diledi. Caspen, bu son ve önemli aşamaya geldiğinde onu asla yargılamamıştı. Şimdi, Apollo'nun yanında Tem utançtan başka bir şey hissetmiyordu. O bir melezdı, dağın altında en güçlü varlık olması gerekiyordu. Ama işte buradaydı, en temel şeyi bile yapamayan, çaresiz bir halde.

Apollo zihninin içindeydi ve onun tepkisini hissedebiliyordu. Beklediği eğlence ya da hatta acımasızlık yerine, sadece nazik bir sempati ve büyük bir anlayış hissediyordu.

Sana yardım etmemi ister misin?

Senin yardımına ihtiyacım yok.

Gücüne erişemiyorsun. İstersen senin için erişebilirim. Bunu yapmak için iznin var mı? Caspen'in defalarca yaptığı şeyi yapmayı istiyordu.

Peki. Yapın.

Memnuniyetle.

Apollo'nun varlığı keskinleşirken, Tem nefesini tuttu. Apollo'nun zihinsel ve fiziksel olarak ona olan baskısı acımasızca artıyordu. Göğsünde büyük bir çekilme hissi oluşmaya başladı. Bu tanıdık bir duyguydu; Caspen'le birlikteyken de hissetmişti. Ama bu sefer Tem direniyordu. Elinde değildi. Apollo'nun onu bu halde, yardım gerektiren bir çocuk gibi çabalayan ve aciz bir halde görmesini istemiyordu.

Apollo'nun sesi zihninde yankılandı:

Rahatla. Deniyorum.

Görünüşe göre pek de çaba

göstermiyor. Bana yardım

edeceğini söylemiştin.

Rahatlamazsan sana yardım edemem.

Onun azarlaması o kadar tanıdıktı ki, hemen Caspen ile yaptığı antrenmanları hatırladı. Kardeşler aynı şekilde konuşuyorlardı: sakın, çok az tonlama ile, sanki olanlar onları hiç ilgilendirmiyormuş gibi. Tem ise her zaman tam tersiydi: sabırsız, huzursuz, hataya açık. İsteddiği şeyi yapmak, öğrenmek istediği şeyi öğrenmek için asla yeterli zaman yokmuş gibi görünüyordu.

Sana yardım etmeme izin ver, Temperance.

Bu, yapmak istediği son şeydi. Ama Tem, Apollo'nun merhametine kalmıştı. Bunu tek başına başaramazdı. Sonunda Tem rahatladı. Kendini ona teslim etti, Apollo'nun sadece Caspen'in yaptığı şeyi yapmasına izin verdi, zihnini tamamen ona açarak zihnini onun zihniyle birleştirebilmesini sağladı. Apollo ondan somut bir şey alıyormuş gibi, göğsünün ortasında belirgin bir sızı hissetti. Bu, birkaç dakika önce Apollo'nun ona kendini ısıtmayı öğrettiği zamanki hissine benziyordu. Ama Apollo, kanını yönlendirmek yerine gücünü yönlendiriyordu ve sonunda Tem dönüşüm geçirdi.

Tem, basilisk tarafı ortaya çıkıp önce zihnini, sonra bedenini kaplayana kadar yüzeye tırmanırken rahat bir nefes aldı. Her şey daha hafifti. Her şey *daha iyiydi*. Uzun zamandır dönüşüm geçirmemişti; gerçek formunu bir kez daha giymek mutluluktan başka bir şey değildi.

Gözlerini aç.

Tem öyle yaptı.

Yılanın gözlerinden görmek benzersiz bir deneyimdi. Bazı şeyler göze çarpıyordu: tavukların sarsıntılı hareketleri, adamın boynundaki zayıf nabız. Diğer şeyler, renkler gibi, arka planda kalıyordu. Her şey

mavimsi yeşil tonlarındaydı; güneş sanki su altında doğuyormuş gibi görünüyordu. Tem başını çevirip Apollo'ya baktı. Onu gerçek haliyle ilk kez görüyordu ve sinir bozucu derecede yakışıklıydı. Pulları Caspen'inkinden daha koyu renkteydi ve derin mavi damarlar, koyulaşan şafağı yansıtıyordu. Apollo da ona baktı ve Tem, Apollo'nun gördüklerini beğendiğini umduğunu fark etti. Apollo'nun zihninden Tem'in zihnine hafif bir eğlence geçti ve Tem, Apollo'nun beğendiğini anladı.

Sonra Apollo, "*Hazır mısın?*" dedi.

Evet.

Birlikte duvarın ötesine geçtiler.

Geçişleri sessizdi ve adam hala başını kaldırmamıştı. Apollo, yaklaşırken bir titreşim yaydı, bir avcının çağrısı gibi. Adam bunu hissedecekti, tıpkı herhangi bir insanın arkasında biri durduğunda hissedebileceği gibi. Tahmin ettiği gibi, yaklaştıkları anda adam döndü. Adamın gözleri büyüdü. Gözleri beyazla kaplıydı, neredeyse kördü, ama gözlerindeki korku çok açıktı. Yanında, Tem bir şeylerin olduğunu hissedebiliyordu. Apollo enerji topluyor, gücünü tek bir ışık huzmesine dönüştürüyordu.

Kalbine odaklan.

Tem dediğini yaptı, adamın çarpan kalbine odaklandı. Sanki transa geçmiş gibi hissediyordu. Çok şey oluyordu, ama aynı zamanda hiçbir şey olmuyordu. Adam kaçmıyordu, sadece orada donmuş, açık ve istekli bir hedef olarak duruyordu. Bunu yapmak için dünyadaki tüm zamanları vardı, ama zaman artık olması gerektiği gibi işlemiyordu.

Şimdi ne

olacak?

Şimdi

alacağız.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ne aldıklarını belirtmedi. Belirtmesine gerek yoktu.

Apollo'nun vücudu dalgalandı, sonra gerildi. Tem de aynı hareketi taklit ederek kendini güç kullanmaya hazırladı. Bunun yerine, Apollo zihniyle Tem'in zihnini sardı.

Al, dedi Apollo tekrar.

Tem, adamın kalbini hissetti, düzensiz atışlarına konsantre oldu, gözleri onun gözlerine dikildi. İçindeki avcı, kazandığını fark etti; avı köşeye sıkışmıştı ve adam çoktan teslim olmuştu. Sonunda alma zamanı gelmişti.

Aferin, Temperance. Devam et.

Tem devam etti, adamın yaşam gücünü kendine doğru çekti, süngerden su sızar gibi ondan dışarı akmasını izledi. Tem'in düşündüğü gibi taşlaşma hemen gerçekleşmedi. Bunun yerine, sertlik yavaşça çiftçinin vücuduna yayıldı, önce boğumlu parmak uçlarını sertleştirdi, sonra bileklerine geçti ve ceketinin kollarına kayboldu. Adam acı çekmiyor gibi görünüyordu ve Tem, Apollo'nun bunun onlara acı verip vermediğini bilmediğini hatırladı. Acı vermemesini içtenlikle umuyordu.

Kan kireçlendi. Derisi taşa dönüştü.

En son değişen şey gözleriydi. Beyaz, süt rengi göz bebeklerinin griye dönüşmesini izledi. Bu işlem bittiği anda, büyük bir güç dalgası ona çarptı. Bir kişinin kaldırabileceğinden çok fazlaydı; bu gücün ağırlığı altında ezildi.

Apollo'nun sesi kulağına geldi: *Kontrol et, Temperance.*

Ama Tem ayakta durmakta zorlanıyordu. Gerçek formuna alışık değildi; yılan olarak kontrolü yoktu. Derisi binlerce örümcekle kaplıydı, omurgası бүkүlmüş ve sarsılıyordu. Apollo anında yanına geldi ve onu duvarın üzerine çekti. Tem tamamen insan formuna döndüğü anda ılgılık attı. Yüzü kızarmış, meme uçları sertleşmişti. Tem,

dokunmadan bile bacaklarının arasında ıslandığını biliyordu. Bu his onu zayıflatıyordu — merkezinden geçen elektrik akımları onu acı verecek kadar tahrik ediyordu.

"Neden..." diye kekeledi, nefesini toparlamaya çalışarak. "Neden bu kadar hissediyorum?"

"Tahrik olmuş gibi hissediyorum?" Apollo da insan formuna dönüyordu. O da Tem kadar zor nefes alıyordu, göğsünde hafif bir ter parıltısı vardı.

"Evet," diye nefes nefese söyledi Tem. *Çok* tahrik olmuştu. Arzu, vahşi bir hayvan gibi onu parçalıyor, içini derinden sarsıyordu. Gözlerinin önünde yıldızlar dans ediyordu. Apollo'nun yakınlığı da yardımcı olmuyordu; kanının her damlasının onun penisine akıp sertleştiğini duyabiliyordu. Tem'in ciğerleri hızla daraldı, nefes nefese kalmıştı. "Apollo, bana ne oluyor?"

Elleri belindeydi, onu dik tutuyordu. "Taşlaşma etkisini hissediyorsun. Bir canlının hayatını almak için olağanüstü bir güç gerekir. Güç, basiliskler için afrodizyak gibidir."

"Ama *neden*?"

"Ben nereden bileyim? Biz böyle yaratılmışız."

Biz. Tem de onlardan biriydi, şimdi her zamankinden daha fazla.

Ve onlardan biri olarak, az önce olanlardan derinden etkilenmişti. Sanki az önce kuvvetlice esnemiş gibi, tüm vücudu sıcak ve esnek hissediyordu. Çaresizce seks yapmak istiyordu. Seks yapmaya ihtiyacı vardı. O kadar tahrik olmuştu ki, düzgün düşünmekte zorlanıyordu ve boğucu arzusun bulanıklığı içinde, avucunu Apollo'nun göğsüne düz bir şekilde koydu. Temasla birlikte, Apollo'nun kaşları birden yukarı kalktı. Bir an için ikisi de kıpırdamadı. Sonra Apollo elini Temperance'ın elinin üzerine koydu ve ikisini bir arada tuttu.

Aklında bir şey mi var, Temperance?

Tem ona öfkeyle baktı. Aklından geçenleri çok iyi biliyordu. Kora'nın hatırı için, onun zihninin *içindeydi*.

Senin amının içinde olmamı mı tercih ederdin?

Tem kızardı.

Bunu tercih etmemeliydi. Yine de çekilmeye çalışmadı, onun elinden kurtulmak için tek bir çaba bile göstermedi. Bunun yerine, yükselen güneş ışığının Apollo'nun omuzlarına vurarak onu sıcak bir ışıkla kaplamasını izledi.

turuncu bir parıltı. O, sakın bir şekilde ona bakıyordu, penisi tamamen sertleşmiş, kalçalarına bastırıyordu.

"Yapalım mı?" diye sordu.

"Neyi yapalım?"

"Seks yapalım. Belli ki sen istiyorsun." "Belli ki *istemiyorum*."

Apollo sadece güldü. "Sen berbat bir yalancısın, Temperance."

Tem'in şu anda umurunda olan bu değildi. Şu anda ayakta kalmak için mücadele ediyordu, Apollo'ya yaslanmak bile çok fazla çaba gerektiriyordu. Çok, *çok* tahrik olmuştu. Aklında tek düşünebildiği seksdi. Apollo ile seks, Leo ile seks, kim olduğu önemli değildi. Etrafındaki hava beklentiyle titriyor gibiydi. Dayanılmazdı.

"Bu gelenekseldir, biliyorsun." Apollo'nun sesi sisin içinden ona ulaştı. "Ne gelenekseldir?"

"Taşlanmanın ardından seks yapmak." Onu zar zor duyabiliyordu.

"Aslında zorunlu."

"Zorunlu mu?"

"Teknik olarak değil. Ama orgazm olmalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, arzuyu hissetmiyor musun?"

Tem dürtüyü hissedebiliyordu, evet. Onu parçalıyordu. "Evet," dişlerini sıkarak söyledi. "Hissediyorum."

"Bu dürtüyü tatmin etmelisin."

"Yoksa ne olur?"

Omuz silkti. "Gelecekte orgazm olmakta zorlanabilirsin." "Zorlanmak mı?"

"Evet."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, şimdi gelmezsen, gelecekteki tüm orgazmlar için bir engel oluşturacağı anlamına gelir."

"Gelecekteki *tüm* orgazmlar mı?" "Evet."

"Yani, bir daha asla gelemeyeceğim mi?"

"Doğru."

"Neden bunu daha önce söylemedin?"

"Bildiğini sanıyordum."

"Bunu nereden bileyim?"

Apollo, bu konuşma devam ettikçe daha da eğleniyordu. "Elbette kardeşim sana söylemiştir."

"O bana ilk başta taşlaşma yöntemini öğretmek bile istemedi. Sence bana bunu yaptıktan sonra neler olacağına dair ayrıntıları anlattı mı?"

"Elbette söylemedi."

"Elbette."

Apollo eğildi ve Tem onun kokusuyla neredeyse bayılacaktı. "Ben de sen, sonrasında ne olacağını bildiğin için bu küçük gezintiye çıkmayı teklif ettin sanıyordum."

"Seninle seks yapmak istediğim için sana taşlaştırmayı öğretmeni istediğimi mi sanıyorsun?"

"Öyle ummuştum." "Kora."

Söyleyebildiği tek şey buydu. Konuşmak için büyük çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Tem, Apollo'nun söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Bir daha asla orgazm olamayacağı düşüncesi, özellikle bir basilisk için imkansız görünüyordu. Ama bu noktada, bunun bir önemi yoktu. Bacaklarının arasında hissettiği zonklama, dayanabileceğinin ötesindeydi. Kaynamak üzere olan su gibi hissediyordu. Yakında orgazm olmazsa, ağlayacaktı.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Apollo. Onun sesindeki mutluluktan nefret ediyordu. "Hayır."

"Emin misin? Seni orgazma ulaştırabilirim."

Tem burnunu çekti. "Bunu kendim yapabilirim."

"Bunu yapabileceğinden şüphem yok. Ama ben daha iyi yapabilirim. Ve daha hızlı." "Yardıma ihtiyacım yok."

"Anlıyorum. Öyleyse" — geri çekildi, vücudunu onunkinden ayırdı — "devam et."

Öfke, heyecanına eşlik etti. Apollo, Tem'in şu anda nasıl hissettiğini biliyordu — onu alay etmenin ne kadar acımasızca olduğunu biliyordu.

"İzleyecek misin?"

"Hoşuna gitmeyecekmiş gibi davranma."

Tem bunu isterdi. Bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Apollo'nun önünde kendine dokunma düşüncesi heyecan vericiydi. Sonuçta bunu daha önce de yapmıştı ve o zaman kesinlikle hoşuna gitmişti. Ama o zaman ziyafet salonundaydılar, etrafları insanlarla çevriliydi ve Caspen her şeyi denetliyordu. Burada, bu tarlada, yalnızken her şey olabilirdi.

"Senin de yapman gerekmiyor mu?" Tem dişlerini sıkarak dedi.

"Bana katılmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Sana, neden şu anda benim hissettiğim gibi hissetmediğini açıklamamı istiyorum."

"Ben de şu anda senin gibi hissediyorum. Ama ben senden çok daha yaşlıyım. Binlerce kez taşlaştım ve bu dürtüyle nasıl başa çıkılacağını biliyorum."

Tem onu görmezden geldi. Onunla dalga geçiyordu, ama utanacak zaman yoktu. Önemli olan tek şey, merkezindeki hissi gidermekti. Ancak, her şeyi kaplayan doruğa ulaşma dürtüsüne rağmen, bunu başaramıyor gibiydi. Zihni bulanık, görüşü bulanıktı. Mantıklı bir düşünce oluşturamıyordu, bacaklarının arasında parmaklarını hareket ettirip kendine dokunmak bir yana. Sanki buna ne kadar çok ihtiyaç duyarsa, vücudu bunu başarma yeteneğini o kadar az tutuyordu.

"Yardım edeyim, Temperance."

"Hayır."

"Direnirsen daha da kötüleşecek."

"Umurumda değil."

"Yakında

umurunda

olacak." "Senden

nefret ediyorum."

"Haydi ama. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Tem başını salladı. Şu anda Apollo'nun saçmalıklarına ayıracak zamanı yoktu. Çok tahrik olmuştu, *arzuyla* doluydu, bunun nasıl çözüleceğini artık umursamıyordu. Baskıyı serbest bırakması gerekiyordu. Ve bunu hemen yapması gerekiyordu.

"Peki," diye tısladı. Felç edici bir sessizlik anı geçti. Apollo'nun yüzü sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş bir ifadeyle doluydu. "Ama seninle seks yapmak istemiyorum."

Apollo başını eğdi ve gülümsedi. "Bana öyle gelmiyor." "Hayır, istemiyorum. Orgazm olmanın yüzlerce başka yolu var."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Peki, o yüz yolun hangisini tercih edersin, Temperance?"

"Sadece çeneni kapatıp bana yardım eder misin?"

Apollo kollarını kavuşturdu. "Sana yardım edeceksem, senin coşkulu rızanı tercih ederim."

"Kabul ettim."

"Öyle görünmüyor."

"Başka ne dememi istersin?" "Romantik bir şey olsa iyi olur."

Tem tartışacak gücü kalmamıştı. Bacaklarının arasındaki his onu felç ediyor, neredeyse yere yıkıyordu. Yeterince katlanmıştı. "Beni boşalt, Apollo. *Hemen şimdi.*"

Göz bebekleri çoktan büyümüş, gözleri siyaha dönmüştü. "Bana yalvarıyor musun, Temperance?"

"Sana emrediyorum."

"Daha da iyi." Sonunda Apollo öne çıktı.

Tem onun ne yapacağını bilmiyordu ve açıkçası umursamıyordu da. Eğer bu, bacaklarının arasındaki baskının hafifleyeceği anlamına geliyorsa, buna değerdi. Sırf bunun için onunla seks yapmaya neredeyse razıydı. Ama tam olarak değil.

Apollo ellerini Tem'in uyluklarının arkasına kaydırды, onu kaldırdı ve alçak tuğla duvara oturttu. O anın aciliyetine rağmen, zamanını ayırarak bacaklarını açtı, dizlerini iterek açtı ve aralarına yerleşti. Vücudu onun önünde çıplaktı, sıcak teni onun tenine değiyordu. Bu pozisyonda çok *doğru* bir şey vardı: iki kişi dik duruyor, yüz yüze, çarpışmaya hazır. Tem, parmaklarını onun penisine dolamayıp onu içine çekmemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Ama şimdi bunun zamanı değildi. Tem sınırını belirtmişti ve Apollo'nun buna saygı duyacağına güveniyordu. Sonunda, ona giren onun penisi değil, parmakları oldu.

Tem, temas kurduğu anda endişelerini unuttu.

Koşullar farklı olsaydı, Tem bu kadar yüksek sesle inlemekten utanabilirdi. Oysa, anında orgazm olmamasına şaşırmişti. Apollo'nun dokunuşu Caspen'inkinden farklıydı; daha az incelikli, daha sert. Sanki onu oraya *çekmek* yerine, doruğa doğru *itiyormuş* gibiydi.

ama Tem umursamadı. Aslında, hoşuna gitmişti. Bu noktada itmek daha iyiydi; mümkün olduğunca çabuk bitirmesi gerekiyordu ve Apollo tam da bunu yapmasını sağlıyordu.

Elleri onun ön kolunu sardı ve onu daha da yaklaştırdı. Yüzü onunkinden bir santim uzaktaydı. Öpüşmediler. Bu samimi bir an değildi, bağ kurmak için hassas bir fırsat değildi. Bu, açık ve basit bir işlemdi ve Apollo onu parmaklarken nefes alışını keskin ve hızlıydı. Tem de ona uyum sağladı ve istediği kadar yüksek sesle inlemesine izin verdi. Onları duyacak kimse yoktu, tek diğer ruh ölmüştü, onun ona verdiği zevki görececek kimse hayatta değildi. Tem içinde bir şeyin oluştuğunu hissedebiliyordu ve Apollo'nun da bunu hissettiğini biliyordu. Vücutları birbirine bastırılmıştı, onun kırılmaz gövdesi onu ayakta tutan tek şeydi.

Benim için boşal, Temperance.

Daha önce sadece Caspen ona böyle gelmesini söylemişti.

Caspenon umursamazdı. Senin gelmeni isterdi. Tem bundan çok şüpheliydi.

Benim için gel.

Saniyeler kalmıştı. Sonsuza kadar dayanamazdı.

Şimdi.

Apollo'nun dişleri kulak memesini ısırды. Tem çaresizce inleyerek boşaldı.

On saniye. Apollo'nun onu orgazma ulaştırması *on saniyeden* fazla sürmemişti. Zaten nefesi kesilmişti, ama şimdi nefes almakta zorlanıyordu. Saf, engelsiz bir rahatlama onu sardı, ardından hızla tam bir mutluluk geldi. Bacaklarının arasındaki baskı azalırken, oksijen ciğerlerini doldurdu. Kendini *çok daha iyi* hissediyordu, vücudu aniden Apollo'nun kollarında gevşedi.

Ama Apollo daha yeni başlamıştı.

O, ıslak parmaklarını penisinin dibine kadar sürükleyerek çekildi. Tem'e söylediği her şeyin kendisi için de geçerli olduğunu fark etti. Apollo'nun da boşalması gerekiyordu. Gözleri onun gözleriyle buluştu. Ona şeytani bir gülümseme attı.

Sonra okşamaya başladı.

Onun büyük penisinin etrafındaki ıslaklığından başka hiçbir ses yoktu. Nedense Tem de bu işin içindeymiş gibi hissediyordu, sanki Apollo yumruğunu sikiyormuş gibi, onu sikiyormuş gibi. O kendini okşarken onu izledi, dinledi...

kendi menisinin onun cildinde kayarken çıkardığı kaygan ses. Bunu görmemesi gerektiğini hissetti. Ama bakmak zorundaydı. Aksi takdirde, tüm ihtişamıyla ona bakan Apollo'yu göremezdi. O, penisini izlemekle onu izlemek arasında gidip geliyordu, o kadar kendini beğenmiş bir şehvetle ona bakıyordu ki Tem neredeyse ona tokat atmak istedi. Ama bunu bir kez yapmıştı ve o bundan hoşlanmıştı. Geriye kalan tek şey, bunun olmasına izin vermektir — onun elinin, kalp atışlarının ritmine göre penisini yukarı aşağı pompalamasını deneyimlemek.

Tem, aynı anda kendini okşamak için katılmaya çok cazip geldi. Ama bu bir şekilde yanlış geliyordu, sanki ziyafet salonunda yaptıklarının bir taklidi gibi. Tem, bu anıyı onunla değiştirmek istemiyordu. Bu yeni bir anıydı. Ve güzel bir anı.

Apollo genellikle zihninde çok müdahaleci olsa da, şimdi şaşırtıcı bir şekilde sessizdi. Belki bu onun için normaldi; belki de orgazmın yaklaşması onu gerçekten susturan tek şeydi. Bu bilmek için iyi bir bilgiydi ve Tem bunu daha sonra kullanmak üzere aklına kaydetti.

Sessizliği doldurmaya karar verdi: *Bak, seni ne kadar sertleştiriyorum, Apollo.*

Gözleri, elinde sertleşmiş olan penisine kaydı. Ağzı seğirdi, ama cevap vermedi. Sanki ona daha fazlasını söylemesi için meydan okur gibiydi. Tem bunu seve seve yaptı.

Beni böyle seviyor musun? Senin için tamamen açılmış halde?

Hala cevap yok. Vuruşları hızlandı.

Yalnızken böyle mi görünüyorsun Apollo? Geceleri beni düşündüğünde kendine böyle mi dokunuyorsun?

Hala cevap yok. Gözleri onun gözlerine delici bir şekilde bakıyordu, irisleri tamamen karanlıkla kaplanmıştı. Sanki dipsiz bir kuyuya bakmak gibiydi. Tem parmaklarını tembelce karnından yukarı doğru kaydırды, göğüslerini okşadı. Apollo bu manzaraya homurdandı, sesi o kadar hayvaniydi ki, Tem hemen ürperdi.

Beni çok fena sikmek istiyorsun. Ama sana izin vermeyeceğim, değil mi?

Onu kızdırmak ölçülemeyecek kadar iyi hissettiriyordu. O her zaman onu kızdırır, her zaman onu biraz uyumsuz hissettirirdi. Bu, şimdiye kadar hiç karşılık veremediği bir heyecandı.

Bana ne yapmak istiyorsun, Apollo?

Artık onun savunmasız kalma, ona kendini açma zamanı gelmişti, tıpkı onun onun için defalarca yaptığı gibi. Karşılıklı olmasını istiyordu. Ve

beklemekten bıkmıştı.

Söyle bana, Apollo. Bana ne yapmak istediğini söyle.

Hâlâ sikini okşuyordu, hâlâ gözlerinin içine bakarak, "*Seni sikmek istiyorum*" dedi.

Bunu zaten biliyorum. Başka ne var?

Kardeşim izlerken seni sikmek istiyorum.

Artık meselenin özüne yaklaşıyorlardı. Mesele hiçbir zaman Tem değildi. Mesele güçtü. Apollo, Caspen'e ve muhtemelen kendine bir şey kanıtlamak istiyordu.

Peki kardeşim izlerken beni nasıl sikeceksin?

Apollo, bu soru ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi bir ses çıkardı. Ve belki de öyleydi. Bu, Tem için pek çok şeyin olduğu gibi, onun için de bir işkenceydi. Sonunda Apollo'nun zayıf noktasını, onun kontrolünü kaybetmesine neden olan şeyi bulmuştu. O, Tem'di.

Önce, üstte olmanı

istiyorum. Neden?

Yüzünü görebileyim diye.

Tıpkı kardeşi gibi. Tipik.

Sonra?

Sonra seni arkadan alacağım. Neden?

Kardeşim yüzünü görebilsin diye.

Bu da tipik.

Sonra?

Ona bir görüntü gönderdi — arkasında, eli boynunda, yüzünü kendine doğru çeken. Zihninde öpüştüler ama gerçekte değil, ve Tem, penisinin etrafında olmayan elin, morluk bırakacak kadar sıkı bir şekilde kalçasını kavradığını izledi. Tem umursamadı. Bunu hatırlamak istiyordu. Görüntüsü netleşti. Tem onun adını haykırıyordu: *Apollo! Apollo! Apollo!*

Onun önünde, kız gülümsedi. Demek istediği buydu. Onun adını söylemesi, *onu kabul etmesi*, onun izin vermeyeceği bir samimiyet düzeyi. Bunun için daha sonra zaman olacaktı, ya da belki hiç olmayacaktı. Tem, Apollo'ya istediğini vermekle ilgilenmiyordu. Kazanmakla ilgileniyordu.

Zafer kaçınılmazdı. Tem bunu hissedebiliyordu. Kendine dokunuyor olsaydı, o da orgazma yaklaşmış olacaktı. Bunun yerine, sadece mutlulukla tahrik olmuş, bu anı onunla birlikte yaşıyordu, ancak bu sefer ayrılık lüksüne sahipti. Tem için gücünü bu şekilde kullanmak yeni bir şeydi ve bundan hoşlandığını fark etti. Uzaklardan, bu kardeşlere başka ne yaptırabileceğini merak etti.

Tem, Apollo'nun daha önce becerdiği kadını hatırladı — omurgasına spermleriyle nasıl resim yaptığını. Tem, onun kendisine de aynı şekilde resim yapmasını istedi.

"Apollo," dedi yüksek sesle, sesi kararlıydı. O, onun merkezine bakıyordu ama şimdi gözleri, saf açlıktan başka hiçbir şey içermeyen gözlerine kaydı. "Üzerime gel."

Yüzünde eşit ölçüde ecstasy ve ıstırap belirdi. İkisi o kadar iç içe geçmişti ki, aralarında hiçbir fark yoktu.

"Buraya." Parmaklarını klitorisine sürttü. "Buraya gel." Gözleri donuklaştı.

"Apollo," diye fısıldadı.

Onun adını söylediği anda, Apollo geldi.

İnleyerek işini bitirdi, omuzları öne doğru eğilirken kendini kadının bacaklarının arasında boşalttı. Spermi sıcaktı, kadının merkezini yepyeni güneş ışığında parıldayan bir kayganlıkla kapladı. Bir saniye boyunca ikisi de kıpırdamadı. Sonra Apollo elini uzattı ve parmaklarını bir kez daha kadının içine soktu, özünü kadının merkezine derinlemesine itti ve kadınıkiyle birleştirdi. Birkaç dakika önce ona dokunduğu agresif tavrının aksine, bu sefer onu nazikçe okşadı, parmaklarını içeri ve dışarı, yukarı ve aşağı kaydırarak, birleşmiş ıslaklıklarını her yere yaydı. Tem, dizleri hala açık, her yeri açıkta, onun bunu yapmasına izin verdi. Sonunda parmaklarını çıkardığında, onları kadının dudaklarına götürdü.

Bizi deneyin.

Tem'e söylemeye gerek yoktu.

Ağzını açtı ve parmaklarını isteyerek kabul etti, dilini parmaklarının arasındaki vadide gezdirdi. Metaforu anlamıştı: ona birlikte ne kadar iyi olabileceklerini gösterdiğini biliyordu. Apollo'nun diğer eli boynuna gitti, başını geriye eğerek parmaklarını boğazına doğru itti. Tem gözlerini kapattı, tadını ezberledi, ona gösterdiği her şeyi yapmanın nasıl olacağını hayal etti. Ama bunların hiçbirini yapamazdı. Bu gece yapamazdı, muhtemelen hiçbir zaman yapamazdı. Kardeşlerin arasına

kardeşlerin arasına giremezdi, mecazi anlamda ya da başka türlü. Apollo'nun yüzü onunkinden bir santim uzaktaydı. Onu yokluyor, test ediyor, onu ne kadar derine alabileceğini görmeye çalışıyordu.

Parmaklarını yalayıp temizlediğinde, Apollo sırttı. "Amın olağanüstü."

"Ben... ne?"

"Şimdiye kadar gördüklerimin en iyilerinden biri."

Tem gözlerini kapattı. "Şu anda bana söylemek istediğin şey *bu* mu?" "Bu sadece bir gerçek."

"Basilisks delidir. Hepiniz *delisiniz*."

"Kardeşimin neden ona ve sana takıntılı olduğunu anlıyorum." "Bana iltifat mı etmeye çalışıyorsun? Çünkü işe yaramıyor."

"Hayır, değilim. Sadece gözlemlerimi söylüyorum."

"Harika. Gözlemlerini kendine saklayabilir misin lütfen?" "Eğer istediğin buysa."

"Bu, en *derin* arzum, Apollo."

Gözlerini açtığında, Apollo gülümsüyordu. Bundan sonra ondan saklanmak mümkün olmayacaktı. Aralarında az önce yaşananlar, bir şeyin sadece başlangıcıydı; Tem bundan emindi. Er ya da geç, bu gecenin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Bir sınırı aştıklarını söylemek için henüz çok erkendi. Ama bu sınırı birlikte aştıklarını bilmek, ona teselli veriyordu.

Apollo hâlâ sırtıyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Tem.

"Daha önce senin gibi bir insanla tanışmamıştım." "Ben insan değilim. Ben bir melezim."

"Bu doğru. Ama sen bir basilisk değilsin, bu çok açık." "Ne demek istiyorsun?"

Apollo omuzlarını silkti. Hâlâ bacaklarının arasında duruyordu, penisi hâlâ onun menisiyle ıslaktı.

"Basilisks içgüdülerine boyun eğiyorlar. Biz seksin cazibesine karşı koyamıyoruz. Sen ise, aksine, ona karşı koymaktan başka bir şey yapmıyorsun."

Tem kaşlarını çatı. Bunu belirgin bir insan özelliği olarak hiç düşünmemiştir. Genelde sekse direnmezdi. Özellikle Apollo ile seksten kaçınmaya çalışıyordu. Ama Leo ile de kaçınıyordu. Ancak bu zorunluluktan kaynaklanıyordu.

"Kendi kendini kontrol etmeni takdir ediyorum," diye devam etti. "Sadece bunu ne kadar süre devam ettirebileceğini merak ediyorum."

Tem omuz silkti, bu hareket konuşmadan çok daha rahattı. Cevabı, inandığının tam tersiydi: "Muhtemelen sonsuza kadar."

Adamın gülümsemesi genişledi. "Bundan çok şüpheliyim." Tem de bundan çok şüpheliydi.

Çok da uzak olmayan bir gelecekte, kırılacağı bir gün olacaktı; seksin cazibesine daha fazla direnemeyeceğı bir gün. Ama o günün gelmesini göze alamazdı. Leo, seks yapmak istediğı kişi olduğu sürece. Kendi hayatı tehlikede olduğu sürece. Basiliskler bedenleri tarafından yönetilirken, insanlar zihinleri tarafından yönetiliyordu. Tem, dengeyi korumaya çalışarak sürekli kendisiyle savaş halindeydi. Caspen, onun iki tarafının sınırsız bir güce sahip olduğunu söylemişti. Ama Tem son zamanlarda kendini pek güçlü hissetmiyordu. Bu gece, özellikle Apollo ile yaşadığı bu deneyim sayesinde, yeniden kendini güçlü hissetmeye başlamıştı. Tem, Apollo'nun bunu hissedip hissetmediğini, ona olan etkisinin farkında olup olmadığını merak etti.

Biliyorum.

Tem, zihninde duyduğu sesle irkildi. *Beni öyle dinleyemezsin.*

Sana zaten söyledim, Temperance. Düşüncelerin oldukça gürültülü. O zaman onları duymazdan gel.

Bu imkansız.

Tem gözlerini devirdi.

Apollo buna karşılık olarak elini tuttu, ağzına götürdü ve dudaklarını bileğine bastırdı. Tem bu hareketi nasıl yorumlayacağını bilemedi; bu, ilk tanıştıklarında yaptığı hareketin aynısıydı. Garip bir şekilde saygı dolu bir hareketti, sanki çok daha yüksek rütbeli birine saygı gösteriyormuş gibi. Ama teknik olarak Tem onun kraliçesiydi. Belki de tam olarak bunu yapıyordu.

"Direniştten yorulursan," diye fısıldadı Tem'in cildine, "ben emrindeyim."

Bu, başka hiçbir şey olmasa bile, kesinlikle doğrudu. Apollo her zaman Tem'in görüş alanının kenarında, bekliyordu. Bir bakıma, onun kendisini bu kadar çok istemesini seviyordu. Ama çoğu zaman onun arzusu bir kafes gibi geliyordu. O, dağın altındaki diğer basilisklerden farklı değildi: erkeksi, istekli ve her an onunla yatmaya hazırdı. Sahip olamayacağı şeyi istemenin bir anlamı vardı.

Düşünceleri Leo'ya yöneldi.

O, sahip olamadığı *tek* şeydi. Diğer herkes ona açıktı; diğer herkes onun olabiliirdi. Ama şimdi bile, Apollo ile bu anı paylaştıktan sonra, Tem'in aklında sadece insan kral vardı.

Apollo, sanki onun bir sonraki hamlesini merak ediyormuş gibi onu dikkatle izliyordu. Tem, aralarında az önce olanlardan sonra Apollo'nun merak etmesine hakkı olduğunu düşündü. Ama bu gece Apollo ile daha ileri gitmeyecekti. Bu yüzden, "Bana yardım eder misin?" dedi.

Yüzü yine her zamanki sakin ifadesine kavuştu. "Elbette, Temperance." Apollo kolunu ona doladı, onu alçak tuğla duvardan kaldırdı ve yere indirdi. Bir an için, vücutları birbirine yapışık kaldı.

Tem gözlerini kapatıp bu anın tadını çıkardı. Sonra ayrıldılar.

"Geri dönmeliyiz," dedi Apollo.

Şafak vakti geçmişti; neredeyse tam gün ışığı olmuştu.

"Ceset ne olacak?"

"Onunla sonra ilgileneceğim."

Tem kaşlarını çatı. Omzunun üzerinden, granit eli hala yem kepçesini tutan adamın heykeline baktı.

"Biri onu bulmaz mı?"

"Uzun süre burada kalmayacak. Seni geri götürdükten sonra hemen döneceğim." "Eşlik edilmesine ihtiyacım yok, Apollo."

"İhtiyacın olduğunu hiç söylemedim."

Tem gözlerini devirdi. Artık tartışmak istemiyordu. Gece uzun geçmişti ve Tem, bir insanı taşlaştırmış olmanın şokunu hala atlatamamıştı. Yavaşça geri yürüdüler ve Apollo'nun yine ona hızını belirlemesine izin verdiğini biliyordu. Tem bu zamanı kendini ısıtmak için kullandı ve neredeyse hiç çaba harcamadan kalbinden ayak parmaklarının ucuna kadar ısı yayabildiğini fark etti. Kanının her atışında

tarif edilemez bir güç hissetti ve bunun az önce yaptıklarının bir sonucu olduğunu biliyordu. Basilisklerin sadece bu heyecanı yaşamak için her gün birini taşa çevirmemesi bir mucizeydi.

Bunu yapsaydık, arkamızda bir ceset izi bırakırdık.

Tem, Apollo'nun araya girmesine o kadar alışmıştı ki, sesini duyduğunda bile irkilmemişti. Bunun yerine, onun dinlediğini bilerek, düşüncelerini serbestçe akıtarak zihnini onunla paylaştı. Basilisks'lerin, bunu yapmak bu kadar doğal hissettirirken, köylüleri taşlaştırmaya nasıl direnebildiklerini merak etti. Ateşkes bile temel içgüdüyü bastıramıyordu ve Tem, tüm basilisklerin bu geceki kadar dikkatli olduğunu, pratikte zaten ölmüş, kimsenin özlemeyeceği birini seçtiğini hayal edemiyordu.

Biz her zaman dikkatliyiz. Dikkatli olmazsak sonuçları çok ağır olur.

Ama bundan nasıl kurtulabilirsin? Herkesin bulabileceği bir sürü heykel bırakamazsın.

Hayır. Yapamayız.

Peki onlarla ne yapıyorsunuz?

Apollo'nun bakışları ona kaydı. Sana göstereyim mi?

Artık duvarı geçip mağaralara girmişlerdi. Evet.

Apollo, yanıt olarak onu daha önce hiç görmediği bir geçide götürdü. Geçit, dağın derinliklerine, kesinlikle gölden daha derine iniyordu. Tem, nereye gittiklerini sormak üzereyken, uzun, ahşap bir kapının önünde durdular. Apollo kapıyı açtı ve uzun, karanlık bir oda ortaya çıktı. Bu oda, Tem'e Caspen'in ona gösterdiği, savaştan sonra kaybolanlara adanmış anıtın bulunduğu odayı hatırlattı. Ancak yüksek tavanlı ve karmaşık oyma taş detaylara sahip anıtın bulunduğu odadan farklı olarak, bu oda hiçbir süslemeden yoksundu. Duvarlarda meşaleler yoktu, yolu aydınlatacak hiçbir şey yoktu. Tavan alçaktı ve pürüzlüydü, zemin de aynı şekilde bitmemişti. Burası kesinlikle bir anıt değildi, daha çok bir depo odası gibiydi.

Tem'in gözleri karanlığa alışır alışmaz, burada tam olarak ne depolandığını gördü.

Sıra sıra taşlaşmış heykeller uzanıyordu, uzaklara doğru kayboluyorlardı. Farklı pozisyonlarda, taşa dönüşmüş insanlar. Bazıları yatıyordu, sanki uyuyormuş gibi. Bazıları ayakta idi, kolları başlarının üzerinde, açıkça kendilerini savunmak için. Burası soğuktu, ama nedense Tem artık ısınamıyordu. Bu kadar çok ölü insan görmek onu hasta etti.

"Bu..." diye fısıldadı. Apollo onun yerine cümleyi tamamladı:

"Adalet."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz rastgele öldürmüyoruz. Bu bir intikam: bir cana bir can."

Sonunda Tem anladı. Bu heykellerin her biri kan akıtmak için yakalanan bir basilisk'i temsil ediyorsa, Caspen'in ona gösterdiği anıtta yazılı isimler bu odadaki cesetlere karşılık geliyordu. Tem inanamadan başını salladı. *Çok fazlaydı.*

"Nasıl fark edilmedi?"

"Bu yüzyılların sonucudur, Temperance." Elini sallayarak odayı işaret etti. "Bunu bir gecede yapmadık."

Tem cevap vermeye çalıştı, ama yapamadı. O basilisklerin kraliçesi olabilirdi, ama aynı zamanda bir köylüydü. Bugün kendi halkından birini taşlaştırmıştı. Ve koşullar birazcık farklı olsaydı, kendisi de bu odada son bulabilirdi.

Her eylemin bir sonucu vardır, Temperance. Misilleme yaptığımız için bizi suçlayamazsın.

Sizi suçlamıyorum. Sadece... üzücü.

Apollo cevap vermedi. Elbette bu onun için üzücü değildi. Onun üzüntüsü diğer odaya, halkının isimlerinin taşta kazındığı anma odasına mahsustu. Ama Tem'in halkı tam buradaydı.

Apollo'ya döndü.

"Cesedi halledeceğini söylediğinde, demek istediğin..."

"Buraya geri getireceğim."

Tem gözlerine baktı. "Yalnız mı?"

Dudaklarını büzdü. "Evet."

"Neden benden yardım istemedin?"

"Bunu yaşamayı istemiyorum. Onları taşımak... ağır bir yük." Tem, onun sözlerinden, bu kelimenin birden fazla anlamı olduğunu anlayabilirdi.

Heykellere geri döndü ve sonraki sözleri bir fısıltıydı. "Onu tek başına taşımak zorunda kalmamalısın."

Bir duraklama. Onun fısıltısı da Tem'inkine benziyordu. "Onu hiç taşımak zorunda kalmamalısın." Tem cevap vermediğinde, "Bu benim seçimim, Temperance," dedi.

Onun haberi olmadan verdiği bir karar. Ama Tem artık buna alışmıştı. Hem Apollo hem de Caspen, onun için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini düşünüyor gibiydiler. Bir noktada, belki de gerçekten bildiklerini merak etti.

"Artık gidebilir miyiz lütfen?"

Apollo başını salladı. "Elbette."

Geçitten geri dönüş sessiz geçti.

Tem çok mutsuzdu. İnsan tarafı, az önce gördüklerinden dehşete kapılmıştı ve öldürdükleri adam için yas tutuyordu. Caspen'in sözleri bir kez daha zihninde yankılandı: *Bir can almak korkunç bir şeydir.* Haklıydı; korkunçtu. Ama dehşet ve zevk arasında ince bir çizgi vardı ve Tem ikisini de eşit ölçüde yaşıyordu. Elinde değildi; her zamanki gibi, iki tarafı da eşit derecede bu duruma dahil olmuştu. İnsan tarafı ağlamak istiyordu. Ama basilisk tarafı, Apollo'nun o heykellere bakarken hissettiği şeyi hissediyordu: mutlak zafer. İki duyguyu aynı anda yaşamak yorucuydu, neredeyse imkansızdı ve Tem'in tek istediği yatmaktı.

Onun odasının kapısına vardıklarında, Apollo ona döndü. "Seni üzmem istemedim, Temperance. Belki de sana bunu göstermek bir hataydı."

"Üzgün değilim."

"Düşüncelerin aksini söylüyor."

"Öyle değilim. Sadece

yorgunum." "Anlıyorum."

Bir süre sessizlik oldu ve Tem, kendini ikna etmeden önce, "Teşekkür ederim," dedi.

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi ve akşamın ağırlığı biraz hafifledi. "Ne için...?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Yine de bunu senden duymak isterim."

Tem ona baktı ve bu tepede ölmek isteyip istemediğine karar vermeye çalıştı. Apollo bu gece ona zamanını ayırmıştı, diğer şeylerin yanı sıra. Caspen'in öğretmeyi reddettiği bir şeyi ona öğretmişti ve bunu çok iyi yapmıştı. Tem, Apollo'nun bir şekilde bunun ona yaklaşmanın yolu olduğunu biliyor muydu diye merak etti. Caspen'in yapmaya yanaşmadığı tek şeyi bulmuş ve bunu yapmak için devreye girmişti. Bu, Tem'in takdir ettiği ve hızla güvenmeye başladığı bir özellikti.

güvenmeye başlamıştı. Caspen'e güvenemediği konularda Apollo'ya güveniyordu. Apollo, iyi ya da kötü, onun bilgideki boşlukları doldurmak için oradaydı.

"Bana taşlaştırmayı öğrettiğin için."

"Ve?"

Tem gözlerini devirdi ve isteksizce cümlesini tamamladı, "Ve beni orgazm ettiğin için." "İşte bu."

"Senden nefret ediyorum."

"Bunu daha önce de söyledin."

"Teşekkürlerimi kabul edip beni uyumama izin veremez misin?"

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Teşekkürlerini kabul ediyorum, Temperance. Ve rica ederim. Senin de anlayacağın gibi, benim için bir zevkti."

Sonra Apollo gitti.

Tem orada durup ona bakarak kalp atışlarını kontrol etmeye çalıştı. Onun varlığı zihninden silinirken, onu özlediğini fark etti. Son birkaç saat boyunca o kadar bağılydılar ki, bir kez daha yalnız kalmak ona çok acı veriyordu.

Tem odasının kapısını açtı, tek istediği yatağına uzanıp uykuya dalmaktı. Ama şok edici bir şekilde, oda doluydu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye haykırdı Tem.

Caspen, her zamanki gibi şöminenin yanındaydı. Ama duruşunda bir şey, Tem'in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Ne kadar zamandır onu bekliyordu? Koridorda Apollo ile yaptığı konuşmayı mı dinlemişti? Az önce kardeşine onu buraya getirdiği için teşekkür etmişti. Bağlamından kopuk olarak dinlendiğinde, bu korkunç bir şeydi. Ama bağlam, ona taşlaştırmayı öğrettiği idi - ki Caspen bunu açıkça reddetmişti. Belki de bu daha da kötüydü.

Caspen cevap vermedi. Bunun yerine, gözleri Tem'in çıplak vücudunu taradı ve bakışları bacaklarının arasına düştüğünde Tem'in omurgasından bir ürperti geçti. Burun delikleri genişledi. Sonsuzluk kadar uzun bir süre geçti.

Sonra şöyle dedi: "Söylesene Tem. Neden kardeşimin spermi senin amında?"

Yirmi Altıncı Bölüm

Gerçeği söylemekten başka yapacak bir şey yoktu. "Bana taşlaştırmayı öğretti."

Caspen yavaşça gözlerini kırptı.

"Anlıyorum." Ardından ölümcül
bir sessizlik oldu.

Tem, Caspen'in ona söylediği şeyi tam olarak anlayacağını biliyordu. Birini taşlaştırdıktan sonra ne olacağını biliyordu. Bir saat öncesine kadar bu kararın sonuçlarını bilmiyor olsa da, Caspen kesinlikle biliyordu. Apollo da biliyordu.

Sessizlik çok uzun sürdüğünde, "Seks yapmadık," dedi. "Anlıyorum,"
dedi Caspen yine.

"O sadece..." Tem, yaşadıklarını kelimelere dökmek için uğraştı. O tuğla duvarda olanları Caspen'e kabul edilebilir bir şekilde anlatmanın bir yolu yoktu. "...yardım etti" demeye karar verdi.

Caspen'in çenesindeki bir kas seğırdi. Tem, kardeşinin ona yardım ettiği her şeyi hayal ederek ikisini birlikte hayal ettiğini biliyordu.

"Bilmiyordum," dedi çabucak.

Gözleri Tem'in gözlerine kaydı. Gözlerini kırptı. "Neyi
bilmiyordun?" "Sen taşlaştıktan sonra ne olacağını
bilmiyordum."

Cevap yoktu.

Tem devam etti. "Bana hiç söylemedin ve Apollo benim zaten bildiğimi sandı. O sandı ki..." Sesi kesildi. Apollo'nun, onunla yatmak istediği için ona taşlaşma yöntemini öğretmesini istediğini sandığını Caspen'e söylemenin bir anlamı yoktu. Bu ayrıntı, işleri daha da kötüleştirecekti.

Caspen hâlâ konuşmuyordu. Sadece kollarını göğsünde kavuşturmuş, sessizce onu izliyordu.

Tem tekrar denemekten başka bir şey yapamadı. "Kızgın olmanı anlıyorum ama..."

"Kızgın değilim, Tem," diye sözünü kesti.

Tem ona temkinli bir bakış attı. "Öyle görünüyor."

Caspen iç geçirdi. Gözlerinin içine baktı. "Değilim. Seni şimdiye kadar daha iyi tanımış olmam gerekirdi."

Tem, bu sözlerle alınması gerekip gerekmediğini bilemedi.

Yine bir sessizlik oldu. Tem'in göğsünde binlerce duygu dolaşıyordu ve Caspen'in de benzer duygular yaşadığını tahmin edebiliyordu. Onun arkasından gizlice taşlaşma sanatını öğrenmekle kalmamış, bunu onun kardeşi ile birlikte yapmıştı. Daha kötü bir suç kombinasyonu olamazdı.

"Caspen?" dedi Tem sessizce. "Lütfen bir şey söyle."

"Ne söylememi istersin, Tem?"

"Sadece... ne düşündüğünü söyle."

Tem onun zihnine girmeye cesaret edemedi. Zihninin etrafında, içine giremeyeceği ve zaten girmek de istemediği kara bir bulut vardı. Bu konuşmayı yüksek sesle yapmak daha iyiydi.

"Senin kadar talimatları yerine getirmekte bu kadar beceriksiz birini daha önce hiç tanımadım."

Bu sözler onu çok incitti. Onu hemen, Caspen'in öğrencisi ve kendisinin öğretmenini olduğu eğitim günlerine geri götürdü. O zamanlar aralarındaki ilişki eşitsizdi, Caspen onun bilgisi veya rızası olmadan tek taraflı kararlar alıyordu. Şimdi o da ona aynı şeyi yapmıştı.

"Anlamıyorum," dedi. "Her zaman benim tam bir basilisk deneyimi yaşamamı istediğini söylüyorsun."

"Taşlaşma konusundaki tutumumu çok net bir şekilde belirttim. Anlamıyormuş gibi davranma."

Tem başını salladı. "Petrify etmeyi bilmemek benim için güvenli değil. Apollo öyle söyledi."

"Karar verirken Apollo'nun görüşünü dikkate almam. Sen de almamalısın."

"Ama bu *benim* kararımdı. Sen bana öğretmedin, ben de..."

"Sana öğretmememin bir *nedeni* var, Tem," diye bağırdı Caspen ve Tem onun ses tonuna irkildi. "Kendi türünü öldürmeni istemedim. Bu korkunç bir şey..."

"Bir can almayı," diye onun yerine cümleyi tamamladı, sesi boğuk bir fısıltıydı. "İnan bana, biliyorum."

"*Bana* güven," diye bağırdı, yaklaşarak. "Bilmiyorsun. Sen yarı insansın, Tem. Bu seni rahatsız edecek. Basilisk tarafın bunu kabul edebilir, ama insan tarafın asla kabul etmeyecek."

Gözleri yaşlarla doldu. O haklıydı. Zaten taşlaşmanın sonuçlarını yaşıyordu: gelişen güç, korkunç bir suçluluk duygusuyla karışmıştı. Caspen onu bundan korumaya çalışmıştı. Ama başaramamıştı.

"Olan oldu, Caspen. Geri alamam."

Sadece başını salladı ve bakışları tekrar ateşe döndü.

Caspen öfkeliydi, bu çok açıktı. Ama tam olarak *neye* öfkeliydi? Apollo'nun orgazm olmasına yardım etmesinden çok, birini taşlaştırmış olmasına daha çok kızgın görünüyordu. Tem de ateşe baktı ve bir an sessizlik oldu. Sonra Caspen fısıldadı, "Küçük prensin yaptığın şey hakkında ne düşünecek?"

Tem'in omurgasından bir ürperti geçti. *Küçük prens*. Bu, onun şimdiye kadarki en aşağılayıcı lakabıydı. Ayrıca Tem, Leo'nun bakış açısıyla kendi eylemlerini ilk kez düşünmeye başlamıştı. Leo, bu gece yaptıklarına ne derdi? Bundan nefret ederdi. Haklı olarak. Ateşkesi ihlal etmişti; bir insanın canını almıştı. Leo, bir adamı öldürdüğünü öğrenirse dehşete kapılırdı.

Tem dişlerini sıktı. "Asla öğrenmeyecek."

Caspen yavaşça ona döndü. "Öyle mi?"

Gözleri Tem'in gözlerine dikildi. Tem, Caspen'in Leo'ya birini taşlaştırdığını söylemeyeceğini biliyordu. Bu onu tehlikeye atardı ve Caspen bunu asla izin vermezdi. Caspen'in gerçekte ne demek istediğini anladı: gerçek her zaman ortaya çıkar, bu sırrı sonsuza kadar saklayamazdı, özellikle de ona yalan söylememesini isteyen birinden.

Bir cevap bulamadan, Caspen onu geçip kapıya doğru yöneldi.

"Caspen," diye bağırdı Tem arkasından. "Beni bırakma. *Lütfen*."

Caspen'in çenesi gerildi. Sesi ölümcül bir sessizlikle, "Neden kalayım ki? İstersen kendine arkadaş bulabileceğinden şüphem yok," dedi.

"İstediğim tek arkadaş sensin." "Buna inanmak zor."

Tem yaklaştı. Burada kızgın olan tek kişi o değildi. "Artık beni ava g t r m yorsun. Benden vazgeçtin."

"Senden *vazgeçmedim*," diye tersledi Caspen. "Bunu asla yapmam. Ama ava  ıkımm gerektiğinde, senin ihtiyacından çok daha sık ava  ıkımm gerekiyor ve bu senin geçişini zorlaştırıyor."

İşte oradaydı. İkisinin de yüzleşmek istemediği gerçek. Tem artık dönüşüm yapamıyordu. Ancak şimdi bunun Leo yüzünden olduğunu biliyordu; yetersizliğinin sadece irade meselesi olmadığını, arması tamamlanana kadar onu zorlamaya devam edeceğini biliyordu. Ama Caspen'e göre, o sadece yetersiz görünüyordu.

"Ve şimdi kendimi, bunun seni gerçekten zorlayıp zorlamadığını merak ederken buluyorum," dedi.

"Anlamadım?"

"Taşlaşmak için dönüşüm ge irmelisin. Bunu başarabildin mi?"

Tem ağzını açtı, sonra kapattı. Ne demek istiyordu? Apollo'ya değil de ona kasten y k olduğunu mu? Zayıflığını sadece işine geldiğinde kullandığını, kardeşleri birbirine düşürmek için bir silah gibi kullandığını mı? Bu suçlama ona çığlık atma isteği uyandırdı. Armanın gücünü tam olarak kullanması gerektiğini yeni öğrenmişti; bunu yapmayarak Caspen'i *koruyordu*. Apollo'da teselli aramasının tek nedeni, Caspen'de bulamadığı için Apollo'ya sığınmasıydı. Onu Apollo'nun kollarına iten oydu.

Tem omuzlarını dikleştirdi, kendini savunmaya hazırlandı. "Apollo'nun bana senin  ğretmediklerini öğretmesi benim suçum değil."

Bir an geçti. Sonra, sürpriz bir şekilde, Caspen yumuşadı. Gözlerindeki  fke kayboldu ve yumruklarını açtı. Bir adım yaklaştı. "Haklısın," dedi sessizce. "Sana taşlaştırmayı  ğretmeliydim. Bu bilgiyi başka yerde aramış olman şaşırtıcı değil. Ve kardeşimin bunu sana öğretmeye bu kadar hevesli olması da kesinlikle şaşırtıcı değil."

"O  yle demek istememişti..."

"Evet, Tem," Caspen i  geçirdi. "İstedim. Ve onu suçlamıyorum." Gözleri onu baştan aşağı s zd  ve kız, onun cildine yapışan seks kokusunu alabildiğini biliyordu. "Gördüğü şeyi nasıl beğenmezdi ki?"

Yine aynı şey: tanıdık kıskançlık ateşi, kardeşi ona sahip çıkmaya çalıştığında Caspen'in gözlerinde her zaman beliren o sıcaklık.

Tem de bir adım yaklaştı. "Peki ya sen?" diye fısıldadı. "Gördüğün şeyi beğendin mi?"

Caspen çenesini sıktı. "Hoşuma gittiğini biliyorsun."

Tem'in bakışları sertleşen penisine kaydı. "Göster bana," diye fısıldadı.

Heyecan verici bir an geçti. Tem, aralarındaki sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Caspen'in omuzlarından duman kıvrımları yükseldi, kaslarının kıvrımlarını okşadı. Caspen elini ona uzatıp, teninden bir santim uzaklıkta durduğunda, Tem'i saf bir beklenti sardı.

Bir an geçti. Sonra bir an daha. Caspen kaşlarını çatı.

Tem'i aniden bir korku sardı. Belki de itiraf etmek istediğinden daha kızgındı —belki de onun baştan çıkarması yeterli olmamıştı. "Caspen?" diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Gözleri onun gözleriyle buluştu. Gözlerinde korku vardı. "Sana dokunamam."

Yirmi Yedinci Bölüm

Tem aniden ağlama isteği duydu. "Neden?" O sadece başını salladı.

Tem, işlerin böyle bitmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde ona uzandı, ama onun da ona dokunamadığını fark etti. Tem ona yaklaştığı anda, parmakları havada bir şeye dokundu — onu onun teninden bir santim uzak tutan bir bariyer. Tam olarak katı bir şey değildi — daha çok, ona yaklaşmasını engelleyen bir enerji tabakası gibiydi. Tem, giderek artan bir şiddetle ona dokunmaya çalıştı.

"Casper? Ne...?"

Ama bu deneyimi tarif edecek kelime yoktu. Sanki aralarında görünmez bir duvar oluşmuş ve onları birbirinden ayırıyordu.

"Anlamıyorum," diye bağırdı. "Neden biz...?"

Casper sadece başını salladı. Bir an sonra, kapıdan dışarı çıktı.

"Hey!" Tem, onun hızına yetişmeye çalışarak peşinden koştu. "Nereye gidiyorsun?"

Casper önüne bakarak, "Adelaide'i bulmalıyız," dedi. "Ne? Neden?"

"O bunu daha önce görmüş." "Neyi daha önce görmüş?"

Casper cevap vermedi. Koridordan hızla geçerek yoluna çıkan basiliskleri itiyordu. Onlara kolayca dokunabiliyordu; bariyer yoluna çıkanlara uzanmıyor gibiydi.

"Neden birbirimize dokunamıyoruz?" Tem ısrar etti, nefes nefese kalmıştı. "Neler oluyor?"

"*Bilmiyorum*, Tem," diye tersledi, hala ona bakmadan. "Sadece şüpheleniyorum.

Bu yüzden Adelaide'yi bulmalıyız."

Tem, Caspen'i yeterince tanıyordu ve onun soruları yanıtlamayı bitirdiğini anlayabiliyordu. Daha fazla soru sormak yerine, nefes almaya odaklandı ve onun acımasız hızına ayak uydurmaya çalıştı. Adelaide'nin odasına doğru gidiyorlardı ve Caspen, geçit daraldıkça bile hızını kesmedi. Oraya vardıklarında, Tem neredeyse ikiye katlanmıştı.

Caspen kapıyı açtı. "Adelaide," diye başladı, "biz..." Ama odada başka kimlerin olduğunu görünce aniden sustu. Cypress ve Adelaide yatakta birbirlerine sarılmışlardı, Cypress'in başı Adelaide'nin bacaklarının arasındaydı. İkisi de şok içinde başlarını kaldırdılar. Cypress Caspen'i tanıdıktan sonra, koruyucu bir kucaklama ile kolunu Adelaide'nin omzuna attı.

Caspen'in yüzünde şaşkınlık, sonra öfke, ardından kararlılık hızla birbirini izledi. Cypress'i işaret etti. "Bizi yalnız bırak, kardeşim. Hemen."

Cypress, kolu hala Adelaide'nin omzunda, başını salladı. "Ben senin evcil hayvanın değilim, sevgili kardeşim. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Bizi yalnız bırak dedim."

Tem bile hareketsiz kaldı. Caspen'in sesi, öfkesini kaybetmek üzereyken kullandığı tondaydı. Bu ses, Tem'e ve elbette Caspen'in kız kardeşine de tanıdık geliyordu.

"Cypress." Adelaide nazikçe yanağına dokundu. "Lütfen bizi yalnız bırak. İşimiz bittiğinde sana geleceğim."

Sonunda Cypress'in gitmesine neden olan, onun yalvarmasıydı. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve çıkarken Caspen'e öfkeyle baktı. Caspen onu görmezden geldi. Kapı daha kapanmamışken Adelaide, "Caspenon. Anlamalısın ki biz..." dedi.

"Açıklama istemiyorum," diye tersledi Caspen. "Kız kardeşimin kiminle yatacağı beni ilgilendirmez. Benim artıkları tercih ediyorsa, ben ne yapabilirim?"

Adelaide'in yüzünde bir anlık acı belirdi, ama hemen bastırdı. Yanakları kızarmış, saçları alışılmadık bir şekilde dağınıktı. Tem onu hiç bu kadar savunmasız görmemişti. Adelaide çenesini kaldırdı. "O zaman neden buradasın?"

"Tem ve ben birbirimize dokunamadığımız için buradayım."

Adelaide kaşlarını kaldırdı. Sonra yavaşça oturdu, bacaklarını çaprazladı ve yatak kenarında onlara dönük bir pozisyon aldı.

"Sen... dokunamıyor musun?"

Cevap olarak Caspen, Tem'e uzandı, parmakları bir kez daha aralarındaki bariyere çarptı. Eli, cildinden bir santim uzakta dururken, Adelaide'in içini bir acı kapladı. İçgüdüsel olarak o da ona uzandı, ama parmaklarının hemen önünde bir direnç hissedince durdu. Havada asılı duran ellerine baktı. Bu manzara onu ağlatmak istedi.

"Kora," diye fısıldadı Adelaide.

Caspen elini indirdi. "Bunu daha önce gördün," dedi keskin bir sesle. "Aynı mı?"

Adelaide'in güzel yüzü karardı. Avucuyla saçlarını düzeltti. "Bilmiyorum. Olabilir." Adelaide ayağa kalktı ve onlara doğru yürüdü. Tem'in elini kendi eline aldı, sonra diğer eliyle Caspen'in elini tutup ikisini de kaldırdı. Üçü de Adelaide'in ellerini birbirine bastırmasını izledi. Aralarında inatçı bir santimlik hava kalmıştı ve bastırılmış bir enerjiyle titriyordu.

Tem bunu anlamıyordu. Ama bundan nefret ediyordu ve artık dayanamıyordu. "Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

İki basilisk de cevap vermedi.

Adelaide ellerini bıraktı ve "Olağanüstü. Ne zaman başladı?" diye mırıldandı.

"Az önce," diye cevapladı Caspen. "Sadece birkaç dakika önce."

Adelaide başını salladı. "Bunu daha önce sadece bir kez görmüştüm ve o zaman çok küçüktüm."

"Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Adelaide dudağını ısırıldı. "Evet," dedi sessizce. "Ne anlama geldiğini biliyorum." "Ee?" diye bağırdı Tem. "Ne anlama geliyor?"

Tehlikeli bir sessizlik oldu. Caspen ve Adelaide birbirlerine baktılar. Tem, aralarında sayısız duygu akışını gördü: önce şok, sonra inanamama, sonra kararlılık. Adelaide sonunda cevap verene kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre geçti. "Bu, Senecaların evliliğinizi reddettiği anlamına geliyor."

Tem gözlerini kırptı. "İtiraz mı etmişler?" Yüzü öfkeyle donmuş Caspen'e baktı. Konuşamayacak kadar öfkeli görünüyordu.

Adelaide devam etti, "Caspenon ile evlendiğinde, kendi kabilen dışından biriyle evlendin. Senekalar buna alınmışlar. Evliliğine itiraz ederek, birleşmenize karşı çıkmak için eski bir süreci başlatıyorlar. Bu sorun çözülene kadar sen ve Caspenon birbirinize dokunamazsınız."

Tem, Caspen'in ona söylediği Şeyi hatırladı: *Senekalar kızgın. Benim kendi halklarından birini yozlaştırdığımı düşünüyorlar.* Avludaki duvardaki yazıyı hayal etti: *Onu bize verin.* Sonunda, Caspen'in korktuğu misilleme gelmişti. Senekalar, onun kendi taraflarına katılmasını beklemekten bıkmıştı. Onu uyarmışlardı, ama o onları görmezden gelmişti. Ve Şimdi onu zorla alacaklardı.

"Peki bu mesele *tam olarak* nasıl çözülecek?"

Adelaide'in gözleri Caspen'e kaydı, sonra tekrar Tem'e döndü. "Senin onuruna bir turnuva düzenlenecek. Kazanan, seninle evlenme hakkını kazanacak."

Yer altından kayıp gidiyor gibiydi. "*Anlamadım?*" "Temperance," dedi

Adelaide sakın bir sesle. "Endişelenmene gerek yok." "*Endişelenmeme* gerek yok mu?" Tek hissettiği Şey endişeydi.

"Evliliğinin tartışılması bir onurdur."

Tem, Adelaide'nin ona Apollo ve Caspen'in aynı anda peşinde olmasının bir onur olduğunu söylediği zamanı hatırladı. *Seni istiyorlar. Bunu bir iltifat olarak almalısın.* Tem, hayatındaki rahatsızlıkların bir onur olduğu söylenmesinden biraz bıkmıştı. Bunların hiçbirisi bir onur gibi gelmiyordu. Bunlar, aşılmaz, büyük bir sıkıntı gibi geliyordu.

"Bu, senin çok arzu edilen bir aday olduğun anlamına gelir," diye devam etti Adelaide. "Bu süreci keyifle yaşamalısın."

Tem burun kıvırdı.

"Keyfini çıkarmak mı?"

"Evet."

"Ama ben başka biriyle birlikte olmak istemiyorum. Ben zaten Caspen ile evliyim." "Evet," dedi Adelaide nazıkçe ve Tem onun kendisini yatıştırmaya

çalıştığını biliyordu. "Sen zaten evlisin. Ama basilisklerin insanlar gibi **d a v r a n** madıklarını unutmamalısın. Sizi evlilik bağıyla birleştiren

. Bizim için evlilik sadece bir tercihtir." "Ama biz

kan bağıyla birbirimize bağlıyız."

"Kan bağı önemlidir. Ama bunun tek anlamı, hayatlarınızın birbirine bağlı olmasıdır."

Tem aniden çığlık atma isteği duydu. Bu saçma kurallar, boşluklar ve *gelenekler* artık dayanılmaz hale gelmişti. Caspen'den önceki hayatını özlediği pek fazla an yoktu, ama bir an için Tem, her Şeyin ne kadar basit olduğunu hatırladı. En büyük endişelerinin

tavuklara bakmak ya da bahçedeki otları ayıklamak olduğunu, gecelerinin Horseman'da Gabriel ile bir şeyler içmekten ibaret olduğunu düşündü. Sonra acıyı hatırladı. Çiftlikte geçirdiği zamanlarda çektiği yalnızlığı ve umutsuzluğu, yalnızlığı ve umutsuzluğu hatırladı. O asla geri dönmeyecekti. Artık onun hayatı buydu, gelenekler ve her şeyiyle.

Tem, Caspen'e baktı. O, uzaktaki bir noktaya bakıyordu, yumruklarını sıkmış, yanlarında duruyordu. Bir an için başka biriyle evlenmenin nasıl olacağını hayal etti; her gece yatağında Caspen'den başka birinin olmasının nasıl olacağını. Bu düşünceyi aklından geçirebileceği tek bir adam vardı ve o da başka biriyle nişanlıydı.

"Bu olamaz," diye fısıldadı Tem.

"Oluyor," dedi Adelaide. "Süreç çoktan başladı. Artık evliliğin itiraz edildiğine göre, turnuva düzenlenmeli. Bu turnuva, senin eline layık olanı belirleyecek."

"Caspen zaten buna layık."

"Senecalar için değil."

Tem'de inatçı bir direnç belirdi. "Ama *neden*? Başka ok kılıfları arası çiftler de var. Başka kimsenin evliliğinin itiraz edildiğini görmüyorum."

"Sen bir melezeisin, Temperance. Bu inanılmaz bir yetenek. Sadakatiniz, hangi ok çantasını tercih ederseniz edin, sizin için bir avantajdır."

Tem, melez olmanın inanılmaz bir yetenek olduğunu düşünmüyordu. Yarı basilisk olmak ona aşılmaz bir sürü sorun yaratmıştı. Bunda inanılmaz bir şey yoktu.

"İki ok kılıfı arasında yüzyıllardır gerginlik var, Temperance. Hybreed'e sahip olan ok kılıfı üstünlük sağlıyor. Senecalar bunu biliyor ve bu gücü istiyorlar. Bir Drakon ile evlendiğini kabul etmiyorlar. Seni kendi taraflarında istiyorlar."

"Ama *ben* taraf seçmek istemiyorum," diye ısrar etti

Tem. "Bir Drakon ile evlendiğinde tarafını seçtin."

Tem şimdi Caspen'e baktı. Gözleri kapalıydı. Belki de kendi zamanında bunu sindirmeye çalışıyordu. Ama Tem'in şu anda ona ihtiyacı vardı.

"Caspen," dedi kararlı bir sesle. "Bir şey söyle."

Caspen derin bir nefes aldı, göğsü sanki ağır çekimdeymiş gibi inip kalkıyordu. Gözlerini açtığında ona baktı. "Turnuva

eski bir gelenek, Tem. Büyüyle bağlı. Biz" —elini tekrar ona dokunmak için kaldırdı, sonra indirdi—"onun büyüyle bağlıyız."

Midesinde bir taş yerleşmişti. Tem, Caspen'in yenilgiyi kabul etmesine alışık değildi. Başka biriyle evlenmeyi reddetmişti. Neden o da aynı şeyi hissetmiyordu?

"Ama neden şimdi? Neden en başından beri evlenmemizi engellemediler?"

"Öyle yapmalıydılar," dedi Caspen. "Ama babam onları yatıştırdı. Seni kullanarak kraliyet ailesini yenileceğine söz verdi. Şimdi o öldü, ama insanlar hala iktidarda. Senecalar, babamın sözünü tutmadığı için kızgın."

"Bu saçmalık," dedi Tem.

Caspen iç geçirdi. "Belki sana göre öyle. Ama sen bir Seneca'sın, Tem. Ailenin sana daha uygun bir eş bulma hakkı var."

"Benim için daha uygun bir eş yok." Caspen

ona küçük bir gülümseme attı.

"Katılıyorum."

Tem için herkesin işlerine bu kadar karışması anlaşılabilir bir durumdu. Basiliskler çok *meraklıydı*. Her şey toplumsal bir olaydı; her karar onay gerektiriyordu; her şey çok sayıda insan tarafından oylanıyor, tartışılıyor ve değerlendiriliyordu. Tem bunu anlayamıyordu. Basilisks cinsel yaşamlarında tüm özgürlüklerine sahip olsalar da, toplumlarının geri kalanı katı bir yapıya sahipti. Bu tuhaf bir çelişkiydi ve Tem buna asla alışamayacaktı.

"Uygun bir eş sunacaklarını söyledin," dedi yavaşça. "Doğru,"

diye cevapladı Adelaide.

"Peki kimleri sunacaklar?"

Adelaide, Caspen'e baktı. "Biz... kesin olarak bilemeyiz. Sadece en yüksek rütbeli erkek evliliğe itiraz etme yetkisine sahiptir."

"Peki en yüksek rütbeli erkek kim?"

Caspen omuzlarını silkti. Tem onu artık yeterince tanıyordu ve kötü bir şeyin olacağını biliyordu.

"*Kim*, Caspen?" diye ısrar etti Tem. Ama zaten biliyordu.

Caspen ile evliliğine itiraz edecek kadar önemseyen tek bir Seneca vardı; burada kurduğu yuvayı yıkmak için her şeyi yapabilecek tek bir adam.

Tem zaten biliyordu.

Ama Caspen yine de cevap verdi. "Rowe."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Rowe.

Bir daha asla görmek istemediği basilisk, ona ve Caspen'e onarılamaz bir şekilde zarar veren basilisk. Onun ölmesini isteyen basilisk.

"Ama Rowe benden nefret ediyor."

"O senden nefret etmiyor, Tem," dedi Caspen. "Senin gücünü kıskanıyor ve bana kin besliyor. Seninle evlenmekle bir taşla iki kuş vurmuş olacak."

"Ama o... Onda bile..."

Caspen onun ne demek istediğini anladı ve cevap verdi: "Evlilik için penis şart değildir, Tem."

"Benim için gerekli."

İki basilisk de gülümsedi, ama gülümsemeleri çabucak kayboldu.

"Rowe tek faktör değil," diye devam etti Adelaide. "Eros'u da sunacaklar."

"Eros kim?" diye araya girdi Tem.

"Rowe'un ağabeyi."

"Kardeşi mi var?"

"Evet, var."

Bu Tem için korkunç bir haberdı. Bir Rowe yeterince kötüydü. Şimdi iki tane mi olacaktı?

Adelaide Caspen'e döndü. "Eros kan dökme eğilimiyle bilinir," dedi, endişeden ağzını sıkı sıkı kapatarak. "Rowe daha tercih edilebilir."

"İkisi de tercih edilemez," diye tersledi Tem. Caspen kazanmalıydı. Başka bir sonuç onun için kabul edilemezdi.

"Eros kazansa bile," diye devam etti Adelaide, "Rowe'u tanıyorsam, ilk haklarını kullanmak için kendi kardeşini öldürür."

"Bu *izin* verilir mi?"

Caspen içini çekerek, ona daha önce söylediği cümleyi tekrarladı: "Burada her şey serbest, Tem."

Herkes onun sözlerini sessizce düşündü. Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu bir felaketti. "Ben katılmayacağım," dedi Tem. "Reddediyorum."

"Evliliğin itiraz edildi, Temperance," dedi Adelaide sert bir sesle. "Bu sana bağlı değil. Katılmak zorundasın."

"Ama *neden*?" Sesindeki çaresizliği nefret ediyordu.

Empati, Adelaide'in yüzünü yumuşattı. Elini Tem'in omzuna koydu. "Toplumumuzda hiçbir şey kesin değildir, evlilikler bile. Her zaman daha güçlü bir seçenek ortaya çıkma ihtimali vardır."

Ama Caspen'den daha güçlü bir seçenek yoktu.

"Turnuva bitene kadar Caspenon'a dokunamazsın," diye devam etti Adelaide. "Ve o zaman bile, sadece Caspenon galip gelirse yeniden bir araya gelebileceksiniz. Rowe kazanırsa..."

"Rowe kazanmayacak," diye sözünü kesti Caspen.

Adelaide sinirlenerek dudaklarını büzdü. "*Eğer* derse, Caspenon. *Eğer* kazanırsa, Temperance onunla evlenmek zorunda kalacak. Hepimiz bu olasılığa hazırlıklı olmalıyız."

Tem kollarını kavuşturdu. Böyle bir şey yapmayacaktı. Rowe ile evlenme düşüncesi ona iğrenç geliyordu. Böyle bir şeyin olmasına izin vermektense intihar etmeyi tercih ederdi.

Caspen onun düşüncelerini okumuş olmalıydı, çünkü başını salladı ve "Bunu aklından çıkar, Tem. Bu bir seçenek değil." dedi.

"Neden olmasın?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Henüz lmek istemiyorum."

Tem hemen anladı. Kan bağı onları birbirine bağlıyordu. Kendini ldrrse, Caspen de ölecekti. Başını salladı. "Bu saçmalık. Madem bu kadar güçlüyüm, neden turnuvayı iptal edemiyorum? Neden tekrar birbirimize dokunmamızı sağlayamıyorum?"

"Caspenon'un dediği gibi: bu senden daha büyük bir büyü. Turnuvanın Kora'nın kendisi tarafından onaylandığını düşünüyoruz."

"Bu, aşkımızı sınamak için, Tem," diye ekledi Caspen.

Tem şu anda daha kötü bir test düşünemiyordu. Zaten Leo'ya olan duygularıyla mücadele ediyordu; bu duygular onu

Ölümüne neden olabilecek duygular. İlişkilerini zorlamak için ideal bir zaman değildi. En son ihtiyacı olan şey, her şeyin açığa çıkmasıydı.

"Basilisks geleneklerini ciddiye alırlar," diye devam etti Adelaide nazikçe. "Turnuvanın sonuçlarına uymalısın. Hepimiz uymalıyız."

Tem hiçbir sonucun kabulüne razı değildi. Başkasının onun için eşini seçmesi fikrinden nefret ediyordu. Tüm basilisk gelenekleri arasında bu en saçma olanıydı. Caspen dışında başka bir sonucu neden kabul etsin ki?

Tem daha fazla bilgiye ihtiyaç duyuyordu. Turnuvanın nasıl olacağını, onun elini kazanmak için tam olarak nasıl rekabet edeceklerini bilmek için can atıyordu. Caspen, Rowe'u yenmek istiyorsa, hazırlıklı olmaları gerekiyordu. Adelaide'ye döndü. "Bunu daha önce gördüğünü söylemiştin. Ne olmuştu?"

"Büyükannem bir Drakon, büyükbabam ise bir Seneca'ydı. Drakons evliliklerine karşı çıktı ve büyükbabam aşkları için savaşmak zorunda kaldı."

"Savaşmak mı?"

"Evet."

Tem Caspen'e döndü. "Kimseyle savaşmanı istemiyorum. Yaralanma ihtimalin varsa, bunu yapmanı istemiyorum."

"Ölmemem gerektiğini zaten açıkça belirttin." Tem buna neredeyse gülümsedi.

"Ama korkarım bu sana bağlı değil," diye iç geçirdi. "Turnuva bağlayıcı. Katılmak zorundayım. Aksi takdirde hem ok kılıflarımıza hem de en önemlisi sana hakaret etmiş olurum. Eğer yarışmazsam, seni Senecalara teslim ederim."

Sanki bunu uzun zaman önce kabul etmiş gibi kararlı bir ses tonuyla konuştu. Belki de öyle olmuştu. Caspen uyarıları görmüştü: öfkeli Seneca erkekleri, duvardaki yazılar. Bu, Tem için sürpriz olsa da, onun için sürpriz değildi.

"Turnuvanın amacı kan dökmek değil, Temperance," diye açıkladı Adelaide.

Tem bu açıklamaya rahatlamalı mıydı, yoksa rahatlamamalı mıydı, bilemiyordu. Kan dökülmesi değilse, muhtemelen başka bir şeydi, daha kötü bir şey. "O zaman amaç nedir?"

"Senin zevkin."

Tem burun kıvırdı. Onun zevkini daha az merkezine alan bir şey hayal edemiyordu.

"Bu doğru, Temperance. Senin elini kazanmak için yarışarak, rakipler seni onurlandırıyorlar."

"Rowe'un ya da aptal kardeşinin beni onurlandırmasına ihtiyacım yok." "Onlar... tek yarışmacılar olmayacaklar," dedi Adelaide. "Anlamadım?"

Caspen'e bakarak yerinden kıpırdadı. "Rowe ve kardeşi, senin elini kazanmak için yarışan tek kişiler olmayacak."

Tem ona baktı. "Ne demek istiyorsun? Başka kimler yarışacak?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Ne zaman öğreneceğiz?"

"Onları seçtiğinde." "Ne?"

"Turnuva senin elin için, Tem. Yarışmaya katılma ayrıcalığına sahip olanları seçmek zorunda olan *sensin*. Diğer rakipleri sen seçeceksin."

"Diğerlerini mi?"

"Evet."

Korku, kar gibi içini kapladı. "Tam olarak kaç kişi?"

Adelaide'in gözleri Caspen'e kaydı, Caspen ise açıkça "*Söyle ona*" diyen yapmacık bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Toplam on iki yarışmacı olacak." "On iki mi?"

"Evet. Bu bizim için kutsal bir sayı."

"Nasıl kutsal?"

"Kora'nın sevgililerini temsil eden sembolik bir sayıdır."

"Onun on iki sevgilisi olduğunu bilmiyordum."

Adelaide kaşlarını kaldırdı. "İnsan okullarında size efsaneleri öğretmediler mi?"

Okulda, eğitim sürecinden ne beklemesi gerektiği dışında pek bir şey öğretmemişlerdi. Ve o konuda bile, onu hiçbir şey hazırlayamamıştı. Tem başını salladı.

Adelaide ayrıntılı olarak açıkladı. "Kora bir eş istediğine karar verdiğinde, on iki sevgili edindiği ve her birinden bir çocuk sahibi olduğu söylenir. O on iki çocuk, basilisklerin ilk nesliydin."

Tem gözlerini kırptı. Basilisklerin Kora'ya taptığını, insanlarla aynı tanrılara inandıklarını biliyordu. Ama onların Kora'nın soyundan geldiklerine, kendilerini tanrıların çocukları olarak gördüklerine hiç bilmiyordu. Tem, her iki avucunda da tam on iki tane olan çillerini düşündü. Başı dönmeye başlamıştı.

"Sanki ritüel yeniden başlıyor," diye fısıldadı Tem.

Adelaide'in başını sallaması onu şaşırttı.

"Hayır, Temperance. Ritüel, bize kendini kanıtlamanı gerektiriyordu. Şimdi ise tam tersi. Yarışmacılar senin elini kapmak için rekabet edecekler. Senin tarafından seçilmek onlar için bir onur olacak."

Tem, Caspen'e döndü. "Seni seçeceğim."

Caspen gülümsedi. "Evet, umudumuz bu. Ama kalbin başka birini seçebilir, Tem."

"Bu nasıl olabilir ki?"

"Turnuva, kendine karşı dürüst olmanı gerektirir. Turnuva bittiğinde, kalbin gerçek eşini seçecektir."

"O zaman kalbim seni seçecek."

"Turnuvanın sonucunu tahmin edemezsin." "Elbette edebilirim."

"Hayır." Başını salladı. "Tahmin edemezsin. Bu senin vereceğin bir karar değil." Tem başını salladı. "Anlamıyorum. Seçme hakkım olacağını

söylemiştin." "*Kalbim* seçecek. Kalp mantık ya da akıl yürütmez, o...

Sizin için en uygun olanı seçemez, sadece en çok istediğini seçer.

Bu pratik bir seçim değil, kader tarafından

belirlenmiş bir seçimdir." Tem bu sözleri *hiç* beğenmedi.

Caspen sessizce sözlerini bitirdi: "Eğer kalbin benden başka birini arzuluyorsa, ikimiz de onun seçimine uymak zorunda kalacağız."

Tem için kaderinin sınıandığı bu an çok kötü bir zamandı. Kalbi iki yerdeydi; her zaman öyleydi. Ya kalbi Leo'yu arzuluyorsa? Turnuvanın kadim büyüüne bir insan dahil olmamış olmasını ummaktan başka bir şey yapamazdı. Belki de kalbi sadece diğer basiliskleri dikkate alacaktı. Tabii ki bu da iyi bir şey değildi. Tem, Apollo'yu ve son zamanlarda ne kadar yakınlaştıklarını düşündü. Aralarında bir yakınlık olduğunu inkar edemezdi. Bu kesinlikle aşk değildi ve Caspen ile olan ilişkisine kıyasla hiçbir şeydi. Ama kalp, zihinden çok daha önce bazı şeyleri bilirdi. Ve

Caspen'in ona anlattıklarına göre, her zaman sürprizlerin olasılığı vardı. *Kalp mantık ya da akıl yürütmez.* Bu kesinlikle doğrudu. Ve bu onun sonu olabilirdi.

"Sakin ol," dedi Adelaide. "Bunun sindirilmesi zor bir şey olduğunu biliyorum. Ama yüzyıllardır süren bir geleneğin parçası olacaksın. Turnuvanın bir amacı var, kaderle bağlantılı bir amaç. Senin eline layık olanı bu şekilde belirleyeceğiz."

"Caspen zaten buna layık. Biz *zaten evliyiz.*"

"Öyle olabilir. Ama iki şey birden doğru olabilir. Sen zaten evlisin ve bu evlilik şimdi sorgulanıyor. Gerçekler bunlar."

Tem kollarını kavuşturdu. Sonuçta, bu gerçeklerden nefret ediyordu. Tekrar itiraz etmek için ağzını açtı, ama Adelaide elini kaldırdı.

"Senin için yarışmak bir onurdur. Halkımız turnuvayı sabırsızlıkla bekleyecek."

Tem başını salladı. Bu cehennem gibi basilisk geleneklerinden bıktı usandı. *Normal* bir şey yapamazlar mıydı? Her şey bir tören, bir gelenek ya da binlerce imkansız adım gerektiren özel bir süreçti. Her şey karmaşık ve imkansızdı. Tem, hayatının gidişatının bir grup kararıyla belirlenmesinden bıkmıştı. Hayatının geri kalanını kiminle geçireceğine karar veremiyorsa, yaşamaya ne anlam vardı ki? Belki de böyle bir kontrolsüzlükten ölüm daha iyiydi.

"Bu saçmalık. Ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Şu anda öyle hissediyorsun," dedi Adelaide nazikçe. "Ama belki de içindeki basilisk tarafının katılmak istediğini fark edersin."

"Katılmayı reddedersem ne olur?"

"Bu duyulmamış bir şey olur," diye itiraf etti Adelaide. "Ama katılmayı seçsen de seçmesen de fark etmez. Turnuva devam edecek."

"Nasıl?"

"Turnuva, kalbinin seçim yapması için bir yol. Katılmamayı seçersen, seçim senin yerine yapılacaktır."

Tem burnunu kırıştırdı. "Peki, tam olarak nasıl benim için yapılacak?"

"On iki yarışmacı da senin için savaşacak," dedi Caspen sessizce. "Ölene kadar."

Sonraki birkaç gün bulanık bir şekilde geçti.

Çiftleşme mevsimi bitmişti, ama bu, dağın altında her şeyin sakın olduğu anlamına gelmiyordu. Turnuva hakkındaki söylentiler hızla yayıldı; Tem, herhangi bir yönde yüz metreden fazla ilerleyemeden, kendisi veya Rowe hakkında, ya da ikisi hakkında fısıldaşan birilerini duyuyordu. Onun için büyük bir sürpriz olan şey, genel kanının heyecan dolu olmasıydı. Tem bunu anlayabilirdi; onun durumunda olmayan herkes, önümüzdeki haftalarda izleyecekleri bir gösteriye sahip olacaktı. Ama Tem için bu, olabilecek en kötü şeydi. Turnuva, kalbinin kime ait olduğunu belirleyecekti — Tem'in kendisinin bile bilmediği bir şey. Ve o bunu öğrenmeye hazır değildi.

Turnuva yeterince endişe verici değilmiş gibi, Tem bir sonraki Pazar gecesi yemeğinden de korkuyordu. Parmaklarını aralıklı olarak esnetirken, tellerin verdiği acı hala zihninde tazeydi. Tem, verdiği kanın köylüleri beslemek için yeterli olup olmadığını bilmiyordu, ama Gabriel'den haber gelmemişti ve umarım bu, şimdilik yeterli olduğu anlamına geliyordu.

Caspen artık sürekli yoktu.

Nedense Tem, turnuva yaklaşırken onun yanında kalacağını düşünmüştü. Evlilikleri tartışmalı hale geldiğinden beri birbirlerine dokunamamışlardı, bu da seks yapmadıkları anlamına geliyordu. Bunun yerine Caspen, gücünü korumak ya da sadece durumundan kaçmak için sürekli avlanmaya çıkıyordu, Tem bunun nedenini bilmiyordu. Belki de ona yakın olup ona dokunamamak onun için çok acı vericiydi. Ama bu Tem için de acı vericiydi ve yalnız kalmak istemiyordu. Cumartesi gecesi geldiğinde, yalnızlıktan bıkmış ve usanmıştı. Tem zihniyle onu aradı ve onu bulur bulmaz varlığına bastırdı.

Caspen.

Tem.

Eve gel.

Avlanıyorum.

Ama seni özledim.

Ben de seni özledim. Ama aynı zamanda açım.

Ona birlikte oldukları bir görüntü gönderdi: başı bacaklarının arasında, ağzı onun merkezinde, ona bunun yerine ne yiyebileceğini gösteriyordu. Eşit parçalar

Caspen'i hem heyecan hem de ıstırap kapladı. Tem ona dokunamayacağını biliyordu. Ama yine de onu istiyordu.

Eve gel.

Onun varlığı kadının zihninde büyüdü, boynunun tabanını sıkıca kavradı.
Eve gelirsem ne yapacaksın?

Her şeyi. Söyle bana.

Her şeyi mi?

Evet.

Döndüğümde seni yatağımızda istiyorum.

Başka?

Sırt üstü yatıp bacaklarını açmanı istiyorum.

Sonra?

Seni sırlıslıkla ve boşalmaya hazır istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, Tem?

Tem o kadar çok kızardı ki, konsantre olmak zorlaştı. Onun için bunu yapabiliirdi. Ve bundan hoşlanacaktı. Bu yüzden *evet* dedi.

O istediği gibi sırt üstü yattı. Zaten ıslaktı ve hava merkezine değdiği anda daha da ıslandı.

Kendine dokun.

Tem öyle yaptı.

Kolayca ıslaklığına daldı, önce klitorisiyle oynadı, sonra parmaklarını derinlere soktu. Tem, nasıl hissettiğine odaklandı, kaygan hissiyata konsantre oldu, Caspen'in bunu yaptığını hayal etti. Yıllarca yatak odasında tek başına bunu yaptığını düşünmek zordu, şimdi ise kocasıyla paylaştığı odada yapıyordu. Tem bu yatakta pek çok gece geçirmişti, hepsinde Caspen onun içindeydi. O geceleri düşündü, nasıl sorunsuzca ilerlediklerini, birlikte tekrar tekrar orgazma ulaştıklarını. Dağda seks yapmadıkları tek bir gün bile geçmemişti ve Tem, günlerin artık tam tersi şekilde geçmesinden nefret ediyordu. Caspen'e hava gibi ihtiyacı vardı. Onun vücuduna, penisine ve ellerine ihtiyacı vardı. Kendine yaptığı hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı.

Daha derine, Tem.

Tem daha da derine indi. Neredeyse geri dönmüştü; Tem yaklaştıkça, onun varlığını zihninde giderek daha fazla hissedebiliyordu. Tam Tem daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde, Caspen içeri girdi.

Onu görünce nefesi kesildi. Omuzları yağmurla ıslanmıştı, göğsünden aşağı damlayan yağmur damlaları karın kaslarının hatlarını çiziyordu. Tem, onları yalayarak temizlemek istedi. Onu görmek bile onu doruğa ulaştırmaya yetmişti. Gözleri tamamen siyahtı, altın rengi izler tamamen kaybolmuştu. Koşullar farklı olsaydı, onu becerirdi, onu *doldururdu*. Ama bu sefer değil. Bu sefer yatağa doğru yürüdü, penisini kavradı ve okşamaya başladı.

Sanki mağarada ilk kez birlikte oldukları zamanki gibi hissetti — Caspen onu görünce kendini okşarken Tem de aynısını yapmıştı. O zamandan beri çok şey olmuştu. Tem ölçülemeyecek kadar büyümüşü, Caspen de öyle. Artık evliydliler ve kan bağıyla birbirlerine bağlıydılar. Şimdi, Tem sevdiği adama baktığında, daha önce binlerce kez gördüğü her şeyi gördü ve sadece daha fazlasını istedi. Caspen bir kraldı ve Tem onun hevesli tebaasıydı. Böyle bir ihtişama tanık olmak bir onurdu.

Sana bak, sana söyleneni yapıyorsun.

Tem dudağını ısırđı. Onun için her şeyi yapardı.

Çok iyi. Çok güzel.

Onun için güzel olacaktı.

İki elinle, Tem.

Tem iki elini de kullanarak kendini Caspen'e açtı ve onun dokunmayı hak ettiğı her şeyi görmesini sağladı. Bunun seksle sonuçlanmasını içtenlikle diledi. Ama onu elde etmenin tek yolu buysa, bunun değeriini göstermeleri gerekecekti.

Daha derine.

Daha da derine indi.

Caspen'in penisi elinde sertleşmişti, sertliğı hiç azalmıyordu. Tem, onu bu hale getirmeye asla alışamayacaktı. Bu, onun anlayamadığı bir ayrıcalık ve onurdu ve sadece buna layık olmayı umuyordu.

Daha hızlı, Tem.

Tem daha hızlı gitti.

Yine. Aynen öyle.

Artık çaresizdi. Onun için çaresizdi.

Tekrar.

Onun emirleri militanca ve acımasızdı. Ama Tem umursamadı. O da böyle olmasını istiyordu, Caspen'in kontrolü elinde tuttuğunu hissetmesini istiyordu. Ona bunu vermek istiyordu.

ona başka bir şey veremediği için. Ona itaat etmek onun için bir zevkti.

Ben söylemeden boşalma.

Bu zor olacaktı. Tem, orgazmını zamanlamaya alışık değildi, hele de bunu bu kadar çok istediği bir anda. Hemen nefesini tuttu, bunun direnmesine yardımcı olacağını umuyordu. Ama hiçbir şey, içinden ısrarla yükselen ve onu kaçınılmaz sona doğru iten dalgayı durduramazdı.

Lütfen, Caspen.

Henüz değil.

Lütfen.

Hayır. Uslu dur.

Tem yatakta kıvranıyordu. Kendini buna karşı koymak işkence gibiydi. Ama Caspen'in dediğini yapmak istiyordu; uslu durmak istiyordu. Tem nefesini veremeden, Caspen üzerine çullandı. Dizleri, yatağı onun iki yanından aşağı itti. Eğildi, yüzünü tam onun yüzünün üzerine getirerek, birbirlerinin gözlerinin içine bakarken *homurdandı*. Tem, o homurdanmada açlığı duydu, kemiklerinde onun kendisine olan şehvetini hissetti. O doğrulup öne doğru eğilirken ve penisini kökünden tutarken, gözlerini kocaman açık tuttu.

Ağzını aç.

Tem, daha önce defalarca yaptığı gibi bunu yaptı.

Tek bir vuruş. Caspen'in spermi bekleyen diline dökülüp boğazının arkasına kayması için tek gereken buydu. Tem yuttu, ama Caspen henüz bitirmemişti. Geriye yaslandı, penisini boynuna sürterek geri kalanını da kızın cildine sıçratmaya başladı.

Şimdi.

Tem'i tatlı bir rahatlama sardı. Klitorisini sadece bir kez okşamak onu doğrudan orgazma ulaştırdı. O, minnetle dalganın üzerinde süzülerek, boşalmayla birlikte gelen saf ecstasy'nin tadını çıkardı. Caspen, vücudu hala onun üzerinde yükselmiş halde, gururla onu izledi. Tem, onun buna ihtiyacı olduğunu, onun teslim olduğunu görmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve o da bunu yapmaktan mutluydu.

Ona dokunamamak korkunçtu ve onun ona direnmesinin daha da kötü olduğunu biliyordu. Ama şimdilik yapabilecekleri tek şey buydu — Tem'in ona verebileceği tek şey bir gösteriydi. Ve o da bunu yaptı, elini bir kez daha bacaklarının arasına kaydırды. Diğer elini ağzına götürdü ve parmaklarından kendi ıslaklığını yaladı. Caspen, o bunu yaparken penisini okşadı ve

hemen tekrar sertleşti. Tem, oturup onu ağzına almamak için tüm gücünü kullandı. Bunun yerine, "*Keşke tadını alabilsem*" dedi.

Ve ben de seni.

Seni boğazımın en dibine kadar istiyorum.

Eli daha hızlı hareket etti. Onunki de öyle.

Ben de istiyorum.

Turnuvayı kazandığında, bana ilk olarak ne yapacaksın?

Caspen'in ağzı seğirdi. *Sana dokunacağım. Sonra?*

Seni sikmek.

Tem'in gülümsemesi onunkiyle aynıydı. Sabırsızlanıyordu. Bu durum dayanılmazdı — tıpkı mağarada ilk kez birlikte oldukları zaman, Caspen ona dokunmayacağını söylediği gibi. O zaman bu bir tercihti; ama bu sefer Rowe onlara bunu zorla dayatmıştı. Her ne şekilde olursa olsun, birbirleriyle birlikte olmak, Rowe'un kazanmasına izin vermemek, vahşi bir isyan gibi geliyordu. Rowe evliliklerine itiraz edebilirdi, ama birbirlerine olan aşklarına asla itiraz edemezdi. O sadece onlara aitti.

Boynu hala onun menisiyle kaplıydı. Tem parmaklarına alabildiğini aldı ve dudaklarına götürdü. Caspen tamamen konsantre bir şekilde onu izliyor, yumruğuyla penisini pompalıyor, altındaki çıplak vücutundan başka hiçbir şeye bakmıyordu. Tem, ona yapmak istediği her şeyi hayal ettiğini biliyordu. Onun bunları yapmasını içtenlikle diledi.

Bu sefer Caspen göğüslerine boşaldı. Tem ellerini üzerinde gezdirerek, onu cildine yaydı ve meme uçlarının etrafında şehvetle ovuşturdu. Sonra kendini oraya götürdü, onun özünü kullanarak onu kendisinininkiyle birleştirdi.

"Aşkım," diye fısıldadı Caspen, Tem orgazm olurken.

Birbirlerine dönük, vücutları birbirinden bir santim uzaklıkta uykuya daldılar.

Ertesi sabah uyandığında, Tem onun uyumasını izledi. Ona dokunmadan uykuya dalmaya ve aynı şekilde uyanmaya asla alışamayacaktı. Aralarındaki engel zaten yıkıcıydı, ama bugün, Pazar günü, Tem'in tek istediği kucaklanmak olduğu için özellikle korkunçtu.

Gün çabuk geçti ve kaleye giden araba yolculuğu sessiz geçti.

Tem, Caspen'in ona dokunduğu, öptüğü ve alay ettiği diğer araba yolculuklarını düşündü. Şimdi birbirlerinden on beş santim uzakta oturuyorlardı

tamamen sessiz, dümdüz ileriye bakıyorlardı. Tem, ilk kez değil, durumun farklı olmasını çaresizce diledi. Leo'yu taçlandırmamış olmayı diledi. Rowe'un evliliklerine itiraz etmemiş olmasını diledi. Her şey karışıktı. Ve hepsi onun yüzündendi.

"Casper," diye fısıldadı. Onun güzel, heykel gibi yüzüne baktı, çok sevdiği yüzüne.

"Ne oldu, Tem?" Her zaman dikkatli, her zaman uyumlu... Casper böyleydi. Her zaman öyle olacaktı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

O kadar çok şeyden korkuyordu ki... Casper'i kaybetmekten, Leo'yu kaybetmekten, kan dökülmesinden, turnuvadan. Liste o kadar uzuyordu ki, hepsini sayamıyordu bile.

Vagonun karanlığında Casper iç geçirdi. "Ben de öyle."

Bu itirafı Tem'i ürpertti. Casper'in korku eşiği onunkinden çok daha yüksekti. Eğer o korkuyorsa, gerçekten korkulacak bir şey vardı demektir. Tem bir kez daha ona uzanmak istedi. Bir kez daha yapamadı.

Bir uşak onları kaleye ve ardından yemek odasına götürdü.

Leo ve Evelyn çoktan oradaydı, masada oturuyorlardı. Leo, Tem içeri girince ayağa kalktı ve salonda olan her şey Tem'in zihninde canlandı. Ateşin parıltısını, Leo'nun cildinin sıcaklığını hatırladı. Leo'nun göğüslerini tutup, Tem inleyene kadar sıkıtiğini hatırladı.

Ya şimdi senden öpüşmek istersem? İzin verir misin?

"Tem," dedi, onu düşüncelerinden kopararak. "Nasılsın?"

Tem gözlerini kırptı. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Denemek yerine, "Beni aşağıya götürebilir misin? Bütün gece vaktim yok," dedi.

Leo başını salladı. "Bu akşam zindana gitmeyeceksin."

Tem, aynı şekilde şaşkın görünen Casper'e baktı. Evelyn ise öfkeliydi. Ayağa kalkmayı reddetti, masadaki yerinden Tem'e öfkeyle bakarken ellerini kucağında sıkıti.

"Neden?"

"Çünkü artık hizmetlerine ihtiyacımız yok."

Göğsüne geçici bir umut doldu. Kan akıtmaya bir çözüm bulmuşlar mıydı? İnsanlarını kesip biçmeden para kazanmanın başka bir yolu mu? Bu olasılık neredeyse dayanılmazdı.

"Neden?" diye sordu.

Ama Leo bir açıklama yapmak yerine sessiz kaldı. Elleri arkasında birleştirilmiş, çenesi havada duruyordu. Kararlı görünüyordu. Hatta gururlu. Sonuçları ne olursa olsun doğru olanı yapmayı seçmiş bir adamın bakışıydı bu.

Tem, ondan Evelyn'e, sonra tekrar Leo'ya baktı. Sonunda anladı.

Kan dökülmesine bir çözüm bulamamışlardı; Leo ona tekrar zarar vermek istemediği için, o zindana inmeyecekti. Tem, salonda yaptıkları konuşmayı düşündü; Leo'nun, Caspen'in onu incittikten sonra iyileştirdiğini nasıl öğrendiğini. Leo, *bunun alçakça olduğunu* söylemişti. Tem onu çok iyi tanıyordu; bu gerçeğin onu nasıl hissettirdiğini tam olarak biliyordu. Bütün gece bunu düşünmüş, suçluluk duygusuyla kıvranmış, ona kanamasına izin verdiği sürece kendisinin de alçakça davrandığını düşünmüştü.

Leo onu incitmeyi bırakmıştı. Ve artık herkes bunu biliyordu.

"Bu saçmalık," dedi Evelyn sonunda, sert bir sesle. "O zaten gönüllü oldu. Eğer bunu yapmazsa, biz..."

"Başka bir yol buluruz," dedi Leo. "Konuştuğumuz gibi."

"Başka yol yok," diye tersledi Evelyn.

Tem'in yanında, Caspen'in zihninde karanlık bir şeyler dönüyordu. Bunu anlayamıyordu; Leo doğru olanı yapıyordu. Caspen mutlu olmalıydı.

"Herkes için uygun bir çözüm bulacağız," diye devam etti Leo, sesi eskisi kadar kararlı değildi. "Tem ve ben tartışabiliriz..."

"Oh, *lütfen*," diye bağırdı Evelyn, sonunda ayağa kalkarak. "Hiçbir şeyi tartışmana gerek yok. Sadece onunla yalnız kalmak için başka bir bahane arıyorsun."

Tem'in ağzı açık kaldı.

Leo da aynı derecede şok olmuş görünüyordu, gözleri önce ona, sonra Evelyn'e kaydı. "Bu toplantılar gerekli," dedi yavaşça. "Krallıklarımızın nasıl..."

Ama Evelyn bunu kabul etmedi. "Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun, Leo? Zaten her hafta burada oturup senin ona bakışlarını izlemek zorundayım. Şimdi de onun kanamasını istemediğin için krallığımızı tehlikeye atıyorsun."

Tem, Evelyn'in onun adını söylemediğini fark etti. Evelyn, kendisini sinirlendiren şeyi adlandıramıyordu bile, düşmanına doğrudan hitap edemiyordu. Bu

korkakça bir davranıştı ve Tem buna hiç saygı duymuyordu. "Ona bakmıyorum," dedi Leo.

Evelyn, kuş cıvıltısı gibi acı dolu bir kahkaha attı.

Tem, Leo'nun yalan söylemekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu, bunu söylemenin ona neye mal olduğunu çok iyi biliyordu. Bu konuşma Tem için son derece rahatsız ediciydi. Zaten berbat olan Caspen'in ruh hali, konuşma ilerledikçe daha da kötüleşmişti. Yanında onun vücut ısısının yükseldiğini, ellerinin yavaşça yumruk haline geldiğini hissedebiliyordu. Tem, onun öfkesinin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

Gerçeği anladı: Leo doğru olanı yapmış olabilir, ama bunu *onun için* yapmıştı. Çünkü onu seviyordu. Evelyn bunu biliyordu, bu yüzden bu kadar üzgündü. Ve elbette Caspen de bunu biliyordu. Belki de daha önce bunu inkar ediyordu. Ama şimdi, Evelyn her şeyi ortaya koyduğu için, bunu saklamak mümkün değildi.

Leo'nun Tem'e bakışlarını görmezden gelmek imkansızdı. O gizli bakışlar, Evelyn'in aklını kaçırmamayı sağlayan tek şeydi — bir zamanlar aralarında olanların gerçek olduğunu hatırlatan tek şeydi. Her buluşmalarında nezaketin sınırını zorluyorlardı ve Tem, ikisinden biri kaçınılmaz olarak bu sınırı aşmadan önce bunu daha ne kadar sürdürebileceklerini bilmiyordu. Büyük olasılıkla, bu kişi Evelyn olacaktı. Basilisk tarafı ona ulaşmak, onu kollarına alıp deli gibi öpmek istiyordu. Artık bunun için neredeyse hiç suçluluk duymuyordu. Maximus'un zindanda ona söylediklerinden sonra, neredeyse Leo'nun Evelyn ile olan ilişkisini mahvetmek *istiyordu*. Bu korkunç bir dürtüydü ve Evelyn'in onunla konuşma şekli bu dürtüyü daha da güçlendiriyordu. Ama Leo'ya bunu yapamazdı. Kanıt olmadan yapamazdı.

"Beni aptal yerine koyuyorsun," dedi Evelyn. Caspen'i işaret etti. "*Bizi* aptal yerine koyuyorsun."

Caspen'in yüzü tiksinti ile buruştu. Tem, onun Evelyn ile hiçbir ilişkisi olmak istemediğini biliyordu. Kimse Caspen'i aptal yerine koyamazdı, Tem de dahil. Leo'ya olan hislerinden hoşlanmayabilirdi, ama bununla kendi yöntemleriyle başa çıkıyordu. Evelyn'in onları eşit tutması bir hakaretti ve Tem, Caspen'in bunu hakaret olarak algılayacağını biliyordu.

Yine de Leo hiçbir şey söylemedi.

Ama Evelyn henüz bitirmemişti. "Zaten neden onunla konuşuyorsun? Yılanla pazarlık yapman gerekirdi."

Caspen başını kaldırdı ve Tem'in omurgasından bir ürperti geçti.

"Bana öyle deme," dedi, sesi ölümcül bir sessizlikle.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sessizlik çöktü. Evelyn yutkundu. Kesinlikle çok korkmuş görünüyordu.

Tem, Caspen'in bir sonraki hamlesine hazırlandı: bağırarak ya da bir şeyleri kırmak. Ama o, Tem'e dönüp, "Bana burada ihtiyacın yok," dedi.

Sonra tek kelime etmeden ayrıldı. Tem şok içinde arkasından baktı. Caspen'in erken ayrılmadığı tek bir akşam yemeği bile olmamıştı. Bu onun rutiniydi. *Bana burada ihtiyacın yok*. Caspen her anlamda bunu kastetmişti. Tem'i korumak için Leo varsa, Caspen'in ne gibi bir rolü olabilirdi ki?

Evelyn, Leo'ya umutla baktı. Leo, onun gözlerinden kaçındı.

"Peki," dedi. "Sen de bana ihtiyacın yok. *Toplantının tadını çıkar.*"

Akşam başladığı kadar çabuk sona erdi. Tem ve Leo yine yalnız kaldılar, birbirlerine bakmaktan başka yapacak hiçbir şeyleri yoktu. Tem sessizce ona bakarak, bundan sonra ne yapmaları gerektiğini merak etti.

"Tem," dedi Leo sessizce.

Kız gözlerini kırptı. "Ne?"

"Kalacak mısın?"

Tem iç geçirdi.

Evelyn haklıydı; Tem'in kalması uygun değildi. Ama gerçek şu ki, kalmak istiyordu ve kalması gerekiyordu. Tem, Caspen'in Leo ile stratejiyi tartışmaya istekli olacağı bir dünya göremiyordu, özellikle de az önce olanlardan sonra. Bu görev ona düşmüştü. Tartışılacak bir strateji olmasa bile, Tem kalacaktı. Arma hâlâ onları birbirine çekiyordu; kalbi hâlâ onun için acıyordu. Etraflarındaki dünya parçalanıyor olsa da fark etmezdi. Tem kalmak istiyordu.

"Evet," dedi.

Kütüphaneye gittiler.

Leo hemen içki dolabına gitti ve kendine bir bardak viski doldurdu, tek dikişte içti. Yutkunurken boynundaki damarlar gerildi.

Ona döndü. "Buraya geldiğinde bu kadar güzel görünmek zorunda mısın?"

Tem'in ağzı açık kaldı. O kadar şaşırmıştı ki, düşünmeden cevap verdi: "Sen mi söylüyorsun bunu?"

Bu doğruydı; Leo *ok* yakışıklı görünüyordu. Gömleğinin en üst düğmesi açıktı ve boynunun tamamı görünüyordu. Akşam saçlarını geriye taramıştı, ama parmaklarını saçlarının arasından geçirdikten sonra, sarı saçları alnına mükemmel bir şekilde düşmüştü. Sanki az önce seks yapmış gibi, tam da olması gerektiğ i kadar dağ ınık görünüyordu. Bu düşünce Tem'i hemen ıslattı.

"Bunu yapma," dedi Leo.

"Neyi?"

"Bana iltifat etme."

Tem gülümsemeye çalıştı. "Bu benim repliğ im."

Kaşlarını daha da çatarak, "Evelyn haklı. Bunu yapmamalıyız" dedi.

Tem cevap vermedi. Elbette bunu yapmamalıydılar. Ama yine de yapıyorlardı.

Uzun bir süre geçti. Leo bir bardak daha viski doldurdu ve ona uzattı. "Protestolar durdu," dedi.

Tem, zindandaki seansı ile Gabriel'in dağ altındaki ziyareti arasında geçici bir barış olduğunu öğrenince bir an rahatladı.

"Ama artık kan dökülmeyecekse..." Leo sözünü bitirmedi.

Tem onun ne söyleyeceğini biliyordu. Bu sadece protestoların geçici bir durgunluğ uydı; Tem'in kanı biter bitmez, köylüler yine açlık çekmeye başlayacaktı.

Yine başlangıç noktasına döneceklerdi.

Leo içini çekerek yine saçlarını elleriyle taradı. "Ne yapacağ ımı bilmiyorum, Tem. Durum... iyi değ il. Köylüler kızgın. Senin halkın ateşkesi bozdu. Bunu affetmeyecekler."

Jonathan ve Christopher'ın görüntüleri Tem'in zihninde canlandı.

Caspen ateşkesi bozmuştu. Onun için.

"Halkımın iyi bir nedeni vardı," dedi.

Leo'nun gözleri gerçek bir şaşkınlıkla onun gözlerine baktı. "Nedir o?"

Tem donakaldı. Leo'nun sorumlu kişinin Caspen olduğunu öğrenirse ne olacağından korktuğu için Caspen'in sırrını saklayacaktı. Ama krallıklarını gerçekten birlikte yönetmek istiyorlarsa, belki de Leo tüm hikayeyi bilmeyi hak ediyordu. Belki de gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Jonathan ve Christopher'ı taşa çeviren Caspen'di." Leo kaşlarını kaldırdı. "Peki bunu *neden* yapsın ki?"

"Bu... intikamdı."

Kaçınılmaz soru geldi: "Neye misilleme?"

Tem şimdi tereddüt etti. Ne kadarını açıklamalıydı? Jonathan ve Christopher'ın itibarını korumak meselesi değildi, onlar ölmüştü. Ama Tem, Leo'nun ayrıntılara nasıl tepki vereceğini merak etti. Bu onu kızdırabilirdi. Ama aynı zamanda Caspen'in bunu neden yaptığını anlamasına da yardımcı olabilirdi, bu yüzden şöyle dedi: "Bana zarar verdiler."

Leo'nun yüzünde hızlı bir şekilde bir dizi duygu belirdi. Önce şok, sonra öfke, sonra da açıkça endişe. "*Ne?* Nasıl?"

"Bu... önemli değil."

"Aynı fikirde değilim."

"Leo," dedi yorgun bir sesle. "Lütfen."

"Tem." Parmaklarının viski bardağını sıktığını gördü. "Anlat bana."

O içini çekti. Bundan kaçınmanın bir yolu yoktu; onun bu konuyu bırakmayacağını biliyordu ve bir yandan onun ilgilenmesinden mutluydu. Ama diğer yandan ona saldırıyı anlatmak istemiyordu. Bu, bir daha asla düşünmek istemediği, hele ki ayrıntılı olarak anlatmak istemediği bir şeydi.

"Bana pusu kurdular," dedi, olabildiğince basit bir şekilde. "Yolda yalnızken. Bana... dokundular."

Leo'nun yüzü bembeyaz oldu. "Nasıl dokundu?"

"Önemli değil," dedi kız, bu sefer kararlı bir sesle. Tem ciddiydi. Leo'nun daha fazlasını bilmesine gerek yoktu.

Leo buna karşılık, ilkinden çok daha büyük bir bardak viski daha doldurdu. "Bana söylemeliydin," dişlerini sıkarak söyledi.

"Bu tam olarak akşam yemeği masasında konuşulacak bir konu değildi, Leo."

"Bu geceyi kastetmedim. Demek istediğim, o zaman bana söylemeliydin..."
Cümlesi dilinde kaldı, ama Tem yine de cümleyi tamamladı: "Birlikteydik."
Kelime havada asılı kaldı.

Leo viskisini bir yudumda içti.

Tem içini çekti. "Senin bilmen için bir neden yoktu, Leo. Caspen halletti."

"Hallettiğini anlıyorum. Ama bu bana söylememen gerektiği anlamına gelmez. Kora'nın hatırı için, Tem. Onları tüm köyün önünde savundum. Ölümlerinin yıkıcı olduğunu söyledim."

Tem, köylüleri yatıştırmak için yaptığı konuşmayı hatırladı. Onun öfkesinin nedenini anlayabiliyordu. Ama onları savunduğu için onu suçlamıyordu. Halkını savunmak onun göreviydi.

"Ne dememi istiyorsun, Leo? Seni, halkınla benim aramda seçim yapman gereken bir duruma sokmak yanlış olurdu."

Acı bir kahkaha attı. "Lütfen, Tem. Beni seçim yapmam gereken bir duruma sokmakta hiç sorun yaşamadın."

Onun sözleri onu incitti. Seçim yapmak zorunda kalan oydu. "Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun."

Leo sadece başını salladı. "İnanılmaz," diye fısıldadı. "Sen inanılmazsın."

Tem kollarını kavuşturdu. Hiçbir yere varamıyorlardı. "Caspen'in ateşkesi bozduğu için üzgünüm. Ve eminim sen istersen o da özür diler. Ama misilleme yaptığı için onu suçlayamazsın."

"Hayır, ben..." Leo sözünü yarım bıraktı ve viskisini karıştırdı. Aniden, kararlılığı sarsılmış gibiydi. "Ben de aynısını yapardım."

Hafif bir sessizlik oldu. Tem, Leo'nun ruh halinin yumuşadığını hissetti, kendisinininki de öyle.

"Bu, halkımın öfkeli olduğu gerçeğini değiştirmez," diye sessizce devam etti. "Birkaç gün önce bir adam kayboldu. Köyün dışında tek başına yaşıyordu. Evelyn bunun basilisklerin işi olduğunu düşünüyor."

Korku Tem'in içini kapladı. Sadece basiliskler değildi, *o da* vardı.

"Eğer kaybolduysa, neden basilisks'in yaptığını varsayıyorlar?" "Başka kim olabilir ki, Tem?"

Evelyn dudaklarını büzdü.

Leo eğildi. "Bir Şey mi biliyorsun?" Tem cevap vermedi.

Leo gözlerini ondan ayırmıyordu. Caspen'in sözleri aklından geçti: *Küçük prensin yaptığın Şeyi nasıl karşılayacak?* Tem, Leo'nun ne dŐneęini çok iyi biliyordu. İğrenç bulacaktı ve buna da hakkı vardı. Tem, köylülerin korktuğu Şey haline gelmişti: kendisinin de her zaman korktuğu Şey. Leo'ya bunun kendi hatası olduğunu söyleyemezdi. Onun kendisine farklı bir gözle bakmasına dayanamazdı.

"Tem." Leo onu düşüncelerinden kopardı. "Ne oluyor sana?" "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, yorgun görünüyorsun. Her Şey yolunda mı?"

Her Şey yolunda *değildi*. Vücudu yorgun olsa da iyiydi. Ama zihni bambaşka bir durumdaydı. Tem'in aklında sadece ters gidebilecek her Şey vardı. Sadece kan dökülmesi değil, turnuva da zihninde bir gölge gibi beliriyor ve onu yutmakla tehdit ediyordu. Zaten sallantıda olan Caspen ile ilişkisi artık ciddi tehlike altındaydı. Leo'nun bir Şeylerin ters gittiğini fark etmesini beklemeliydi. Onu fark etmek, ona değer vermek Leo'nun doğasında vardı. Artık ona değer vermesi gerekmesi bile.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Tem. Açıklaması çok zordu, katlanması çok zordu.

Gözleri onun gözlerine delici bir Şekilde baktı. "Tem," dedi, sesinde tereddüt vardı. "Ben her zaman senin için buradayım. Bana ihtiyaın olursa."

Tem ateşe baktı; ona bakmaktan daha kolaydı.

Leo, kendisine bu Şekilde teklifte bulunarak çizgiyi aŐmıŐtı. Onlar sırdaŐ değillerdi; arkadaş da değillerdi. Bu artık bir iş iliŐkisiydi — krallıklarını birlikte yönetmeye devam etmek istiyorlarsa mkemmek bir Şekilde işleyen bir siyasi ortaklık. Leo, sözlerinin ona ne yapacağını, kalbini nasıl daha hızlı attıracağını çok iyi biliyordu. Tem, bu kadar tahmin edilebilir olmaktan nefret ediyordu. Ama bu, onun durmasını istediği anlamına gelmiyordu.

Yüzünün hatlarını, keskin elmacık kemiklerini inceledi. Geçen haftaya göre farklı görünüyordu, içten içe bir Şey onu yiyip bitiriyormuŐ gibi kmŐtı. *Ona iyi olup olmadığını sormalıydı, tersini değil*

Ama sormasının bir anlamı yoktu. Tem onun neyin rahatsız ettiğini biliyordu: arma. Çözümü olmayan başka bir sorun.

"Sadece... bunalmış durumdayım," dedi basitçe.

Leo başını salladı. Ateşin ışığı yüzünde titriyordu. "Anlıyorum. Özel bir nedeni var mı?"

Tem, Leo'ya turnuvadan bahsetmeyi düşünemiyordu. Ama Caspen'in ateşkesi bozduğunu ona zaten söylemişti ve o da bunu oldukça iyi karşılamıştı. Bir bilgi daha ne fark ederdi ki? Üstelik sonuç onu da etkiliyordu. Rowe şiddet dolu ve öngörülemez biriydi. İnsanlardan nefret ediyordu. Kazanırsa, savaş açmaktan çekinmeyecekti.

"Şu anda dağ altında işler... biraz karmaşık."

Leo, kendini hazırlamak istercesine derin bir nefes aldı. "Nasıl karmaşık?"

"Evliliğim... tartışmalı hale geldi." Leo

kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Tem kendisi de tam olarak anlamamıştı. "Bir..." *Turnuva* kelimesini söylemeye fiziksel olarak dayanamadı ve bunun yerine "... kavga" dedi.

Leo kıpırdadı. "Tehlikede misin?"

"Hayır," dedi çabucak. "Yani... acil bir tehlike yok."

"Hiçbir tehlikede olmamanı tercih ederim, Tem. Acil ya da başka türlü."

Buna gülümsemek zorunda kaldı. "Tehlikede değilim. Caspen benim için başka bir basiliskle dövüşmek zorunda."

"Neden?"

Tem iç geçirdi. "Bunu açıklamak için, basilisklerin quiverlere ait olduğunu bilmen gerekiyor."

"Ok çantalarına mı?"

"Klanlar ya da gruplar gibi bir şey." Leo

başını salladı ve Tem devam etti.

"Caspen ve ben farklı ok çantalarına

mensubuz." "Anlıyorum."

"Ve benim evliliğime karşı çıkan basilisk benim quiver'ımdan."

"Yani senin quiver'ın..."

"Senecas," diye cevapladı Tem.

"Seneca kabilesi... Sen ve Caspen'in evlenmenizi istemiyorlar mı?"

"Evet."

Leo viskisine baktı. "Bu çok saçma, Tem."

Bu kesinlikle doğrudu. Ama bu, bunun gerçekleşmediği anlamına gelmiyordu. "Bu karmaşık bir konu, Leo. Basilisklerin her türlü kuralları var..."

"Kuralları kimin umurunda? *Başka bir basiliskle evlenemezsin.*"

"Eğer dövüşü kazanırsa evlenebilirim."

Leo'nun yüzündeki ifade tam bir dehşetti. Tem onu suçlayamazdı. Bu durumu böyle anlatınca, kulağa tamamen çılgınca geliyordu. Ama basiliskler böyleydi. Yaptıkları hiçbir şey normal sayılmazdı.

"Bu benim kontrolümde değil, Leo," dedi sessizce. "Sonucu tahmin edemem. Caspen benim için savaşan kişi."

"Peki," dedi Leo dişlerini sıkarak, "kazanması iyi olur." Tem

kaşlarını kaldırdı. "Kazanmasını mı istiyorsun?"

Leo pervasızca saçlarını karıştırdı. "Onunla birlikte olman yeterince kötü, Tem. Ama başka biriyle olsaydın daha da kötü olurdu. En azından onun seni sevdiğini biliyorum."

Onun sözleri onu şok etti. Son derece samimiydi, neredeyse kazara öyle olmuştu. O kadarını ona açığa vurmak istediğini sanmıyordu. Ama şimdi duyduğu için, bilmek zorundaydı: "Beni... seviyor musun?"

Çenesi sıkıldı. "Bunu soruyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir." "Seni tanıyorum," diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

Evet. Leo'yu tanıyordu. Onu *çok* iyi tanıyordu. Onun onu sevmekten asla vazgeçemeyeceğini biliyordu, tıpkı kendisinin onu sevmekten vazgeçemeyeceği gibi. Onun bu kadar yakınında durup ona dokunamamak onun için bir işkence olduğunu biliyordu. Tıpkı bunun kendisi için bir işkence olduğu gibi. Eğer istediklerini yapabilselerdi, şu anda ikisi de onun yatağında çıplak olurlardı.

"O zaman söyle bana Tem," diye ona doğrudan baktı. "Seni seviyor muyum?"

Cevabı nefes almak kadar kolaydı. "Beni seviyorsun. Her zaman seveceksin."

Leo *onundu*. *Birbirlerine aittiler.*

O çok yakın duruyordu. Aynı havayı soluyorlardı. İçindeki avcı serbest bırakılmak için çılgık atıyordu. Başka bir dünyada, öpüşürlerdi. Başka bir dünyada, onun yatağına girer ve bir daha hiç çıkmazlardı. Ama bu dünyada, sadece birbirlerine bakıyorlardı, ikisi de sevdikleri insanlara verdikleri sözlere bağlıydılar. Sorun, birbirlerini de sevmeleri idi.

"Bizim için hiç şans yok mu?" diye fısıldadı

Leo. Tem cevap veremedi. Cesaret edemedi.

"Cevap ver, Tem."

Bir emirdi. Uyması imkansız bir emir.

"Söz vermiştin," diye fısıldadı Leo, dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Hatırladın mı?

Bana yalan söylemeyeceğine söz vermiştin."

Tem, ona artık bakamadığı için gözlerini kapattı. Elbette hatırlıyordu. Dün gibi hatırlıyordu. Ama artık bu sözü tutamazdı. Leo'ya gerçeği söylerse, bir şansları olduğunu, *her zaman* bir şansları olacağını söylerse, bu onu mahvederdi. Ona bunu yapamazdı. Bir daha yapamazdı.

Tem gözlerini açtı. "Müstakbel karın seni bekliyor, Leo." Darkness passed over him. "And your husband is waiting for you.

Bu *kavgaya* bağlı olarak, sanırım o artık senin kocan olmayabilir olmayabilir."

Tem, onun haklı olmasından nefret ediyordu. "Casper kazanacak," diye fısıldadı.

Bu sefer Leo, onun kazanmasını istediğini söylemedi. "Önemli değil, Tem. Sadece bu sorunu çöz de ilerleyebilelim."

Tem dudaklarını büzdü. Bu o kadar basit değildi ve Leo bunu biliyordu. Dağın altında işler hassas bir hal almıştı. Bir kıvılcım alevlenirse, tüm krallığı ateşe verebilirdi.

"Düzeltmeye çalışıyorum," diye fısıldadı. "Biliyorsun."

Leo başını salladı. "*Deneme*. Sadece yap." Leo viskisini masaya sertçe bıraktı. Bir dakika sonra ortadan kayboldu.

Tem geri döndüğünde Casper yatakta uyuyordu. Boynunda kanla karışık kir vardı. Avlanmaya çıkmıştı.

"Casper," diye fısıldadı. Casper kıpırdamadı. Tem, zihinleri arasındaki koridoru aradı, ama kapalıydı.

"Casper," diye tekrar seslendi, bu sefer daha yüksek sesle.

Gözleri yavaşça açıldı. "Tem," diye mırıldandı.

"Özür dilerim," dedi Tem hemen.

Caspen bekleyişle kaşlarını kaldırdı. Yavaşça oturdu ve Tem'in gözlerine baktı. "Ne için?"

"Özür dilerim..."

Özür dilenecek çok şey vardı. Sadece bu akşamki olaylar için değil, Tem'in Leo ile evlendiğinden beri olan her şey için özür dilemesi gerekiyordu. Her şey ters gitmişti ve bunu düzeltmek için ne yapabileceği konusunda fikirleri tükeniyordu.

"Evelyn sana yılan dediği için özür dilerim." En azından bunu söyleyebilirdi. Caspen çenesini kaldırdı. "Yılan olan o."

Tem buna cevap veremedi. Evelyn ikiyüzlü, entrikacı ve acımasızdı. Karanlıkta sessizce hareket ediyor, sonra da açığa çıktığında yalan söylüyordu. O haklıydı; Evelyn bir yılan gibiydi.

Uzun bir sessizlik oldu ve Tem, Leo ile konuşmak için geride kaldığı için de özür dilemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Karar veremedi. Caspen, "Senekalar bu gece gelecekler," dedi.

Tem'in midesi korkudan düğümlendi. "Turnuva için mi?"

"Evet. Göl kenarında bir kutlama olacak. Turnuva yarın başlayacak."

Tem başını salladı. Birkaç gün. Birbirlerine dokunmadan geçirmeleri gereken süre bu kadardı. Bunu atlatabilirdi. Değil mi?

"Tem," diye mırıldandı Caspen. "Aklında ne var?"

Aklında tek bir şey vardı. "Seni özledim," diye fısıldadı. "Ben buradayım."

Ama bu pek doğru değildi. Fiziksel olarak, o tam karşısındaydı. Ama gerçekte, binlerce kilometre uzakta olabilirdi. Ona dokunamamak işkenceydi, sahip olamadığı şeyi görmek işkenceydi. Her pazar gecesi Leo'yu Evelyn'le izlerken hissettiği duygu tam olarak buydu.

"Sana ihtiyacım var, Caspen."

Yüzündeki ifade yumuşadı. Ona doğru yaklaştı, vücudu ona doğru eğildi. "Ben buradayım Tem. Her zaman yanında olacağım."

Onun altın rengi gözlerine bakarak, içindeki gerçeği bulmaya çalıştı. Gerçekten ona sahip miydi? Turnuvadan sağ çıkabilecekler miydi, kalbi onun kalbine seslenecek miydi? Tem artık kendisinden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Tek bildiği, şu anda, burada, onu özlediği idi.

"Uzan," dedi Caspen sessizce. "Dinlenmeliyiz."

Tem uzandı. Ama dinlenmek yerine, her şey ve hiçbir şey hakkında, mevcut durumları dışında her şey hakkında konuştular. Tem ona çocukluğunu, okul çocuklarının onu nasıl alay ettiğini anlattı. Caspen ona ailesini ve Bastian gibi bir babayla büyümek ne kadar zor olduğunu anlattı. İlk kez böyle konuşuyorlardı. Aralarındaki bağ her zaman fiziksel olmuştu. Ama duygusal düzeyde de onunla bu şekilde bağ kurmak çok güzeldi. Tem, evlilikleri tartışmalı olmasaydı ve birbirlerine dokunamasalardı, böyle bir konuşma yapabilirler miydi diye merak etti. Onları şu anda ayıran şeyin, şimdi onları bir araya getiriyor olması ona çok ilginç geldi.

[illegible]

Sonunda göle doğru yola çıktılar. Oraya vardıklarında kutlama çoktan başlamıştı. Mağara Tem'in hatırladığından daha da büyüktü, göl ufukta kaybolana kadar kilometrelerce uzanıyordu. Eğimli kıyı, hepsi çıplak olan basilisklerle doluydu. Tem kaosu izledi. Hayretle başını salladı.

Buna asla alışamayacağım.

Evet, alıŖacaksın. Bu senin bir paran.

Birlikte gölün kıyısına yürüdüler.

"Buraya ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu

Caspen. "Tabii ki," dedi Tem.

Kora'nın yıkandığı gölde durmanın, onun hissettiği aynı suyu hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Bu muhteşem bir şeydi ve Tem bunu hafife almadı. Buraya son geldiğinde hissettiği aynı enerji şimdi yine içinde canlanmıştı: başka bir dünyaya ait bir şey. İlahi.

Caspen ona döndü. "O gün seninle çok gurur duydum," diye mırıldandı. "Cesurdun."

"Ben geçiş bile yapmadım."

"Ama denedin. Seni cesur yapan da buydu."

Caspen'in en azından başardığı için onu övmesi tipik bir davranıştı. Ama Tem bunun için minnettar olduğunu fark etti ve bir an için kendisi de gurur duymaya izin verdi. Sadece denemek bile övgüye değer bir şeydi. Birçok insan bunu yapmak için bile çok korkuyordu.

Birlikte suya baktılar. Pençe titredi.

"Nasıl oldu da buraya geçebildik?" diye sordu Tem. "Yansıma beni öldürmüş olması gerekmez miydi?"

"Bunu sormak için bu kadar uzun süre beklemene şaşırdım." Caspen gülümsedi. "Göl kutsaldır. Diğer yansımalar gibi bizi etkilemez. Gerçek şeklimizi aldığımızda bizi öldüremeyen tek yansıtıcı yüzeydir."

Tem başka soru sormadan Adelaide yaklaştı. "Temperance," dedi nazikçe. "Bu akşam nasılsın?"

"İyiyim, sanırım," dedi.

Adelaide başını salladı. Sonra Caspen'e döndü. "Konsey seninle konuşmak istiyor."

Caspen başını salladı. "Peki."

"Korkacak bir şey yok, Temperance," dedi Adelaide, onun yüzündeki ifadeyi görünce. "Bu standart bir prosedür. Konsey, turnuva öncesindeki gece her zaman eşlerle görüşür."

Yine de Tem endişeliydi. Caspen'den ayrıldığı her an, sanki bir daha asla bir araya gelemeyeceklermiş gibi, çok önemli geliyordu. Ona son bir kez uzun uzun baktıktan sonra ortadan kayboldu.

Caspen gittikten sonra, Adelaide Tem'in rehberi oldu.

Birlikte kalabalığın içinden geçtiler ve Tem bu zamanı tüm Senecaları incelemek için kullandı. Drakonslar gibi şaşırtıcı derecede güzellerdi, ama onların güzelliği farklıydı: daha ruhani, daha yumuşak. Caspen'in yüz hatları keskin ve sertken, Senecalar bir şekilde daha yumuşak görünüyordu, sanki aynı sanatçı tarafından farklı taşlardan yontulmuş gibilerdi.

"Peki nasıl işliyor?" diye sordu Tem.

Adelaide kaşlarını kaldırdı. "Ne nasıl işliyor?"

"Turnuva. Programı... ne?"

Bunu bir spor etkinliğiyymiş gibi adlandırmak yanlış geliyordu. Ama belki de tam olarak öyleydi. Ve Tem bu saçma sapan sınavdan geçecekse, hazırlıklı olmak istiyordu.

"Yarın sabah resmi olarak başlayacak," diye cevapladı Adelaide. "Ziyafet salonunda bir ziyafet verilecek. Her iki okçu da katılacak."

Tem, Rowe ya da onun aptal kardeşi ile ekmek paylaşma fikrini hiç sevmedi.

"Ziyafette sekiz yarışmacı seçeceksin," diye devam etti Adelaide.

"Sekiz mi? On iki olduğunu sanıyordum."

"Bazıları senin için seçildi. Rowe evliliğine itiraz etti, bu yüzden otomatik olarak katılacak. Caspenon evliliğini savunuyor, bu yüzden o da katılmak zorunda. Her biri bir yedek seçecek; kendileri senin elini kazanamazlarsa, sana güvenebilecekleri birini. Kalan sekiz yarışmacı ise sana kalmış."

Tem bunu sindirmek için bir dakika düşündü. Caspen yedeği olarak kimi seçecekti? Adelaide, o soruyu sormadan önce cevaplamıştı bile. "Caspenon Apollo'yu seçecek. Zaten sana karşı ilk hakkı onda."

Tem'in kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. "Peki son sekizi nasıl seçeceğim?" Artık basiliskleri yeterince tanıyordu ve bunun parmağını işaret etmek kadar basit olmayacağını biliyordu.

"Sadece turnuvaya katılmaya hak kazanan, sıralaması yeterince yüksek olan erkekler seçilebilir. O gruptan seçim yapacaksın."

"Sadece erkekler mi?"

Adelaide kaşlarını kaldırdı. "Kadınları da dahil etmek ister misin?"

Tem bu soruyu düşündü. Bir kadınla yaşadığı tek deneyim Adelaide ile olmuştu ve bunu kesinlikle zevkli bulmuş olsa da, erkeklere duyduğu arzuyu kadınlara karşı duymuyordu. Tüm geleceği söz konusu olan bu kadar önemli bir konuda, bildiği şeye sadık kalmak muhtemelen daha iyiydi.

Tem başını salladı. "Hayır."

"Öyleyse, erkekler kendilerini sana tanıtacaklar," diye devam etti Adelaide.

Tem gözlerini kısarak, "Nasıl kendilerini sunacaklar?" diye sordu.

"Karşında duracaklar," diye devam etti Adelaide, ağzı yukarı doğru kıvrılmıştı. "Sana onların... fiziksel özelliklerini karşılaştırma fırsatı vermek için."

Tem'in ağız açık kaldı. "Kararımı onların *penislerine göre karar vermem* mi gerekiyor?"

Adelaide gülümsedi. "Sen potansiyel eşlerini seçiyorsun, Temperance. Sana neler sunabileceklerini görmem çok önemli."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Tem, artık cevabı duymaktan korkarak.

"Seçimlerini yaptıktan sonra, seçimlerini bir öpücükle mühürleyeceksin."

Tem gözlerini kırpı. Her bir rakibi öpmek zorunda mıydı?

Adelaide yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı, çünkü "Öpücük sadece başlangıç, Temperance" dedi.

Elbette öyleydi.

"Turnuva belirli bir yapıya göre ilerleyecek," diye devam etti Adelaide. "Üç aşamalı bir yarışma olacak: biri güç, biri baştan çıkarma ve biri de kalbe dayalı."

Tem ayrıntıları bekledi. İşlerin bu yönde gitmesinden şimdiden hoşlanmamıştı.

"İlk aşama basit: sadece Caspenon ve Rowe katılacak. Onlar dönüşüm geçirecek ve senin elini kazanmak için savaşıacaklar."

Tem bundan *hiç* hoşlanmamıştı. "Sonra ne olacak?"

"Kalan yarışmacılar bir... gösteri yapacaklar." "Ne gösterisi?"

"Erkeklik."

Tem kollarını kavuşturdu. "Kesin ayrıntılara ihtiyacım var."

Adelaide gülümsedi. "Caspenon'a da böyle mi davranıyorsun? Israrın oldukça yorucu."

"Evet."

Güzel basilisk kıkırdadı.

Tem sadece başını salladı. "Detayları anlatın lütfen."

Adelaide hala gülümserken şöyle dedi: "Kalan yarışmacılar senin şerefine kendilerini doruğa ulaştıracaklar."

Tem ona boş boş baktı. "Benim *şerefime* mi? Peki bunun amacı ne?"

"Sizi etkilemek için. En hızlı bitiren erkekler, sizinle evlenmeye en uygun olanlardır."

"En *hızlı* mı? Tam tersi olması gerekmez mi?"

"Bu durumda değil. Senin g r nt nle kendilerini tatmin edecekler; eğer boşalmaları çok uzun sürerse, bunu bir hakaret olarak görmelisin."

Tem bunu kafasında oturtmakta çok zorlanıyordu. Ama bir şekilde, bu mantıklı geliyordu. Onu tahrik etmeyen biriyle birlikte olmak istemezdi. Yine de, bir grup erkeğin ona bakıp aynı anda kendilerini okşadığını hayal edemiyordu. O sadece bir kadındı.

"    şama olduğunu söyledin. Son  şamada ne oluyor?" Adelaide  imdi sessiz kaldı.

Ama Tem bunun nereye varacağını zaten biliyordu. Turnuva konusu açıldığı anda anlamalıydı. "Dur tahmin edeyim," diye fısıldadı. "Onlarla seks yapmam gerekiyor."

"Evet," dedi Adelaide basitçe. " yle."

Bu haberin Tem'i hiç de sarsmaması, onun basilisk kültürüne ne kadar aşına olduğunun kanıtıydı. İnsan tarafı bu düşünceye tepki göstermiş olabilir, ama basilisk tarafı neredeyse sevinçle *k kreyecekti*. Sıcak, co kulu bir beklenti içini doldurdu. Ritüeli düşündü; Kora'nın avuçlarında Caspen'in babasıyla nasıl sevi tiğini.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacağım?" diye sordu Tem.

"Erkekler sıraya girecek ve sen onları birbiri ardına alacaksın." Tem'in ağzı açık kaldı. "Hepsini *arka arkaya* sikmem mi gerekiyor?"

"Evet. En iyisini belirlemen kolay olsun diye bu şekilde yapıyoruz. Oldukça basit olması gerekiyor."

Tem neredeyse gülecekti. On iki erkeği arka arkaya sikmek düşüncesi saçmalıktı. Bunun basit olan *hiçbir* yanı yoktu. Ama Adelaide'nin neden böyle düşündüğünü, onun zihninde birbiri ardına sikleri sikmenin onların değerini test etmenin en iyi yolu olduğunu anlıyordu. Tem, uzun zaman önce onların geleneklerinde mantık aramayı bırakmıştı. Artık olanı olduğu gibi kabul ediyor ve aklını kaçırmamaya çalışıyordu.

"Son  şamayı tamamladığında, kalbinin bir seçim yapacağı," dedi Adelaide.

"Casper'i seçeceğim."

"Se ebilirsin. Ya da başka birini seçebilirsin."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Turnuva, Kora'nın büyüyle bağlıdır; nihai gerçekleri ortaya çıkarmak, kaderin akışına izin vermek içindir. Sonuç teknik olarak senin tarafından belirlenir, ancak *tamamen* senin seçimin değildir."

"Anlamıyorum."

"Basilisk kültürünün temel ilkesi yalan söyleyemeyeceğimizdir. Turnuva, kalbinizin gerçeği ortaya çıkarmasını sağlayacaktır. En iyi eşleşmenizi ortaya çıkaracaktır. Kim olacağını önceden kimse, siz bile bilemezsiniz."

"Rowe'u ortaya çıkarabileceğini mi söylüyorsun?"

"Rowe'u, Apollo'yu, on iki yarışmacıdan herhangi birini. Herkes bir olasılık."

Tem, zihninin Caspen'in kazanmasını isterken, kalbinin başka birini çağırabileceğini anlayamıyordu. Ya Leo'yu çağırırsa? Ama Leo bir basilisk bile değildi, dağın altında yaşamıyordu, turnuvanın bir parçası bile değildi. Ya da belki de öyleydi. Onu seviyordu, ona tüy takmıştı ve henüz bunu tamamlamamışlardı. Belki de bu bağ onu ona çekecekti. Cesaretini kaybetmeden önce Tem sordu, "Kalp, basilisk olmayan birini çağırabilir mi?"

Adelaide ona dikkatle baktı. "Ben... bilmiyorum."

Tem'in midesinde bir korku hissetti. Muhtemelen bunu sormamalıydı.

"Bunun sana korkutucu gelebileceğini anlayabiliyorum," dedi Adelaide. "Ama bizim için bu çok önemli bir olay. On yıllardır ilk turnuva olacak. Herkes sabırsızlıkla bekliyor."

Tem hariç herkes.

"Sakin ol," dedi Adelaide nazikçe. "Korkacak bir şey yok."

Ama elbette korkuyordu. Tem'in korkacak *çok* şeyi vardı. Turnuvanın amacı nihai gerçekleri ortaya çıkarmaksa, Tem için bunları açıklamak için daha kötü bir zaman olamazdı. Çok fazla sır saklıyordu, çok fazla hayatın kaderi onun elindeydi.

Tem başka bir şey sormadan, Cypress yanına geldi. "Addy," dedi.

"Buradasın." Bakışları Tem'e düştü. "Onu ödünç alabilir miyim?"

Onu ödünç alabilir miyim? Hemen geri getireceğim."

"Tabii ki." Tem elini salladı. Zaten Adelaide'yi çok uzun süre alıkoymuştu. "Gitmelisin. Keyfinize bakın."

Cypress gülümsedi. Adelaide, kalabalığın içinde kaybolmadan önce Tem'e son bir kez güven verici bir gülümseme attı. Tem'in tek seçeneği, mağarada tek başına dolaşmak

eliksir içip kutlamaları izlemekten başka seçeneği yoktu. Etrafı basilisklerle çevriliydi, hepsi birbirine dokunuyor, toplu bir arzu içinde inliyorlardı.

Sonunda, bu durum dayanılmaz hale geldi. Çok fazla beden, çok fazla ses vardı.

Tem, göle ulaşana kadar yürüdü ve ayakları suya değdiği anda rahat bir nefes aldı. Ne kadar derine girerse, rahatlama o kadar yayılıyordu. Sonunda gölün kenarında yüzmeye başladı, çevresinde kümelenmiş mağaraları geçerek. Tem, içlerinin dolu olduğunu görmek için içeriye bakmasına gerek yoktu. Boş bir mağaraya ulaştığında kolları yorulmuştu. Geniş girişine ulaştığında sessizlik çöktü. Bir an sonra ayakları taşa değdi ve sudan çıkıp kalın bir yosun tabakasına bastı. Mağara yüksekti; rahatça ayakta durabilecek kadar genişti. Üzerinde parıldayan sivri uçlu sarkıtlar asılıydı, uçlarından minik su damlacıkları sızıyordu.

"Yine yalnız mısın Temperance?" diye bir ses arkasında yankılandı. "Artık bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

Otuzuncu Bölüm

Arkasında bir ses duyuldu, ama Tem kim olduğunu bilmek için arkasına dönmesine gerek yoktu. Apollo hemen zihnine girdi.

Refakatçin yok. Caspen'e böyle mi diyorsun?

Ona başka ne demeliyim? O senin kardeşin, değil mi? Öyle.

Tem döndüğünde Apollo'nun sudan çıktığını gördü, gözleri Tem'in gözlerine bakıyordu. Zaten sertleşmeye başlamıştı. Tem, ona bakmakta olan penisine bakmamaya çalıştı.

Apollo sırıttı. *Sana hep söylerim: istersen bakabilirsin. Beni rahatsız etmez.*

Tem, bunun onu rahatsız etmediğinin gayet farkındaydı. Yanaklarını kıvrıran kibirinden bunu anlayabilirdi. *Hiçbir şey seni rahatsız etmez.*

Apollo kaşlarını kaldırdı. *Öyle mi düşünüyorsun? Ben öyle biliyorum.*

Apollo, engebeli araziye rağmen adımlarını sabit tutarak yavaşça ona yaklaştı. *Başka ne biliyorsun, Temperance?*

Soru bir meydan okumaydı ve Tem buna cevap verecek havada değildi. *Benimle konuşmaman gerektiğini biliyorum.*

Seninle konuşmak suç değil ki.

Senin konuşma tarzın suç.

Yine bir sırıtış. *Konuşmamı kesmemi mi istiyorsun? Bunun yerine başka bir şey yapabiliriz.*

Hayır

İtirazı zayıftı. O da bunu biliyordu, Apollo da biliyordu. Apollo mağaranın onun bulunduğu tarafına neredeyse ulaşmıştı. Hava sıcaktı, nemli ve boğucuydu, Tem nefes almakta zorlanıyordu.

Sana bildiklerimi anlatayım mı?

Zaten söyleyeceksin gibi hissediyorum.

Apollo tam önünde durdu. Caspen'den daha kısaydı ama yine de Tem'den çok daha uzundu. Ona bakmak için boynunu uzatmak zorunda kaldı. *Bu şekilde konuşmamdan hoşlandığını biliyorum.*

Tem, Apollo'yu son gördüğü anı hatırladı; güneş onların üzerinde doğarken, vücudunu ona bastırarak onu on saniyeden az bir sürede orgazma ulaştırmıştı.

Caspen bundan

hoşlanmazdı. Bu benim

sorunum değil.

Tem iç geçirdi. Bu onun sorunu olacaktı.

Peki sevgili kardeşim bu gece nerede?

Konseyle görüşüyor.

Apollo kaşlarını kaldırdı. Üstlerindeki sarkıt kayadan bir damla su omzuna düştü. Tem, damlanın göğsünde sonsuz, dolambaçlı bir dere gibi akıp gitmesini izledi. Dilini kullanarak damlanın izini takip etme isteğini bastırdı.

Öyle mi? Turnuva arifesinde seni yalnız bırakmasına şaşırdım.

Onun beni şımartmasına ihtiyacım yok. Kendime bakabilirim.

Anlıyorum. Yine de seni köşeye sıkıştırdım. Bunun kendine bakmak olduğunu söyleyebilir misin?

Tem gözlerini kapattı. Apollo her zamanki gibi onu sinirlendiriyordu. Konuşurken başka bir şeye dönüşmeden onunla konuşmak imkansızdı. *Bütün basiliskler senin gibi mi?* diye sordu.

Ne gibi?

Sinir bozucu. Apollo buna hafifçe güldü.

Bizi sinir bozucu mu

buluyorsun? Seni sinir

bozucu buluyorum.

Ne şekilde?

Tem gözlerini açtı. Apollo, beklendiği gibi çok yakın duruyordu. Bu, onu sinirlendiren özelliklerinden biriydi. Ama diğerleri daha inceydi: her konuşmayı flört etmeye çevirmesi ya da sürekli onu açıkta hissettirmesi gibi. Tem kararını verdi: *Sürekli benimle yatmaya çalışıyorsun.*

Apollo, gözleri onu süzerken, açıkça zafer dolu bir gülümsemeyle sırıttı. Tem, pençesinin ucu bacaklarının arasında görüldüğünün farkındaydı. Apollo'nun bunu görebildiğini biliyordu. Caspen'in onu onun için yaptığını bildiğini de biliyordu.

Beni suçlayabilir misin?

Tem iltifatı görmezden geldi. *En azından bu konuda biraz daha ihtiyatlı olabilirdin. Gerçekten istediğin bu mu?*

Evet

Ben de senin ilgimden hoşlandığımı sanıyordum. Bu izlenimi sana ne verdi?

Apollo cevap vermek yerine ona bir görüntü gönderdi: önce ziyafet salonunda, onun önünde bacaklarını açarken. Sonra tarlada, ona taşlaştırmayı öğrettikten sonra, orgazmda başını geriye atarken. Apollo haklıydı ve ikisi de bunu biliyordu. Elbette Tem onun yaklaşımlarından hoşlanıyordu. Eğer gerçekten rahatsız olsaydı, çoktan mağarayı terk etmiş olurdu. Ama terk etmemişti. O ona her baktığında, basilisk tarafı *gururlanıyordu*. Sadece insan tarafı geri çekiliyordu ve o taraf şu anda çok sessizdi.

Söylesene Temperance. Başka ne biliyorsun?

Ona bakarak, kendini odaklamaya çalıştı. Gözleri Caspen'inkinden biraz farklı bir altın rengindeydi, daha koyu, sanki bakırla boyanmış gibi. Gözleri hızla siyahla kaplanıyordu. *Beni istediğini biliyorum.*

Ağzı seğirdi.

Tem devam etti. *Ve seni sadece Caspen'i kızdırmak için istediğini biliyorum.*

Ah. İşte burada yanıliyorsun. Öyle mi?

Evet.

Peki tam olarak nerede yanıliyorum?

Bu Caspen'i kızdırmayacak.

Tem, Caspen'in gözlerinde, Apollo'nun onları ziyafet salonunda izlediğini fark ettiğinde parlayan sahiplenici zevki hatırladı, onu kardeşine nasıl sergilediğini hatırladı.

Ve kardeşim kızsı bile, seni istememin tek nedeni bu olmazdı.

Tem ona inanmaya cesaret edemedi. *Böyle şeyler söyleme.*

Ne gibi?

İstediğin gibi olmayan şeyler.

Peki, içten söylemediğimi nereden biliyorsun?

Çünkü hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun, bunu da dahil. Bunu mu?

Bizi.

Artık biz miyiz?

Hayır, değiliz. Ben sadece şunu söylüyorum...

Sen, aramızdaki şeyi ciddiye almadığımı söylüyorsun. Ve yine yanılıyorsun.

Tem iç çekerek ona baktı. O hala ona gülümsüyordu, hala sinir bozucu davranıyordu. Ona öyle bakan biriyle konuşmak imkansızdı. Apollo, Tem'in hiç bilmediği büyük bir sırrı paylaşıyormuş gibi davranıyordu. Bu haksızlıktı ve Tem bundan bıkmıştı.

Bizi çok ciddiye alıyorum Temperance. Nasıl almayayım ki?

Tem buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Apollo ve Caspen arasında olanların tam hikayesini bilmiyordu, ikisinin kiminle birlikte olduğunu ya da ona ne olduğunu bilmiyordu. Ama Tem o kişinin yerine geçmemişti. O, onların oyunundaki bir ödülünden çok daha fazlasıydı ve öyle muamele görmeyi reddediyordu.

Söylesene Temperance. Neden korkuyorsun?

Tem alaycı bir şekilde, "Korkmuyorum," dedi. Sanki bu, sözlerini daha gerçekçi kılacakmış gibi yüksek sesle söyledi.

"Öyle mi?" Apollo onun tonunu taklit etti. "Yine de, korkunun tüm özelliklerini sergiliyorsun."

"Mesela?"

"Kalp atışların hızlanmış. Nefesin kesik. Terinin kokusunu alabiliyorum." Gülümsedi ve nefesini içine çekti. "Tatlı bir koku."

"Terimin kokusunu almayı kes, Apollo."

"Bana sunulan şeyi reddedemem, Temperance." "Sana hiçbir şey *sunmuyorum*. Sadece burada duruyorum."

"Korkarak burada duruyorsun."

Tem, istemese de onun haklı olduğunu biliyordu. Peki, tam olarak neden korkuyordu? Apollo'da bir şeyden mi korkuyordu, yoksa kendisinde bir şeyden mi? Hangisi daha kötüydü? Tem artık hiçbir fikri yoktu. Dağın altına girdiğinden beri, ahlak anlayışı ve neyin doğru olduğuna dair görüşü tamamen değişmişti. Basilisks insanlar gibi davranmazdı. Burada farklı kurallara göre yaşar, farklı şeylere öncelik verirlerdi. Artık doğruyu yanlıştan ayırt etmek imkansızdı.

"Ben..." diye fısıldadı, kelimeleri bir araya getirmekte zorlanarak. "Kendimi kaybetmek istemiyorum."

Apollo'nun kendisine zarar vermeyeceğini kalbinde biliyordu. Ama bu, onun yanında olmanın güvenli olduğu anlamına gelmiyordu. Onun yanında güvende olduğu anlamına da gelmiyordu. O, tüm basiliskslerin tehlikeli olduğu gibi, aynı baştan çıkarıcı şekilde tehlikeliydi. Caspen'in olmadığı bir şekilde ahlaksızdı; ahlak sınırını aşmaya izin veriyordu. Tem de bu çizgide yürümeye izin verse, bunun sonu nereye varırdı, bilmiyordu. Işığın yolundan sapmak istemiyordu, olmadığı bir şey olmak istemiyordu.

"Senin sapmana izin vermem."

Apollo'nun sözleri sessizdi ve Tem, sözlerinin anlamından çok etkilendi. Onun daha önce hiç bu kadar samimi ve içten bir şey söylediğini duymamıştı. Ama ona inanmasına izin verirse, onun en iyi çıkarlarını düşündüğü hayaline kapılırsa, kendini savunmasız hale getirecekti. Bu, almaya hazır olduğu bir risk değildi. Nasıl cevap vereceğine karar veremedi, Tem'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Mağaraya başka biri girmişti.

Apollo da doğruldu, gözleri hala onun gözlerindeyken, "Merhaba, kardeşim" dedi.

Otuz Birinci Bölüm

Caspen mağaranın ağzına yaslanmıştı. Kollarını kavuşturmuştu ama kızgın görünmüyordu. Aksine, göz bebekleri büyümüştü, gözleri neredeyse Apollo'nunkiler kadar siyahtı. Tem bu bakışı tanıyordu. İki kardeş de tahrik olmuştu.

Onun yüzünden.

Tem, bir an için bundan sonra ne olacağını merak etti. "Burada ne var?" diye mırıldandı Caspen.

"Sadece konuşuyorduk," dedi Tem.

"Konuşuyordunuz," diye tekrarladı, sesi alçaktı. "Evet."

Yardım için Apollo'ya baktı. Gözleri Caspen'inkilere dikilmişti, duruşu hala sertti. Tem nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Bu mağaradaki tüm insanlar arasında, olayların gidişatını belirlemeye pek uygun hissetmiyordu. Caspen ile arası hassas bir durumdaydı. Apollo ile yaşadığı dehşet verici anlar ve felaketle sonuçlanan Pazar akşam yemeği arasında, onun aklının nerede olduğunu bilmiyordu.

İki kardeş sessizce durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Tem sessizliği bozmayı düşünürken, Caspen'in varlığı zihnine girdi ve Apollo'nun yanına yerleşti, sanki ikisi de kafatasını ellerinde tutuyorlardı. Garip bir histi ama hoş olmayan bir his değildi. Tem'in zihni ikisinin zihnini kolaylıkla kabul etti ve ikisini birden içine aldı.

Sonra Caspen'in sesi karanlıkta derin ve uyuşuk bir şekilde onlara ulaştı:

Ona dokun.

Bir an için kimse kıpırdamadı.

Caspen onu mı sınıyordu? *Onları* mı sınıyordu? Öyleyse neden? Gabriel'in dağın altına geldiği gece onlara öpüşmelerini emrettiği zamanki gibi miydi? Tem o gece ona itaatsizlik etmişti. Ama şimdi, bir olasılık dalgası onu sardı. Kimsenin onları göremeyeceği bir mağarada tecrit edilmiştiler. Burada her şey olabilirdi. Her şey *olacaktı*. Üçü

insan toplumunun geleneklerine bağlı değillerdi; onun sayęı duyması için yetiştirildiği kurallara uymak zorunda değillerdi. Burada işler farklıydı. Burada zgrdler.

Ona bakan Apollo'ya baktı.

Temperance?

Sadece adı, başka bir şey değil.

Tem, elini uzatıp kalçasının hemen önünde dururken, artık tamamen siyah olan gözlerine baktı. Bir duraklama. İki kardeş de ona bakarak bekliyorlardı. Bir uçurumun kenarındaydılar ve sadece Tem onların düşmesini engelliyordu. Ama ya düşmek isterse? Bu gece burada kötü bir şey olamazdı. Caspen onun incinmesine asla izin vermezdi, Apollo da yle. Drakon kardeşlerin elinden ona hiçbir zarar gelmezdi. Ve eğer gerçekten durum böyleyse, bu onların tek bir amaç için burada oldukları anlamına geliyordu: zevk.

Tem, "*Evet*" dedi.

Tek bir kelime. İzin.

Tem izin verir vermez, Apollo ona uzandı. Parmakları cildini okşadı, belinin kıvrımlarını izledi. Tem'in tüm vücudu bu temastan tüyleri diken diken oldu ve meme uçları hemen sertleşti. Apollo elini kaldırıp avucunu göğsüne dokundurdu. Tem dudağını ısırđı. Mağaranın havası o kadar ısındı ki, kolyesinin altınlarının cildini yaktığını hissedebiliyordu. Tamamen ıslanmıştı ve aklında iki kardeşin de olduğunu biliyordu, onların da bunu anlayabileceğini biliyordu.

Caspen'den başka bir emir geldi, bu sefer Tem'e yönelikti: *Ona dokun.*

Onun sözleri içinden bir şeyleri harekete geçirdi.

Tem'in bir kısmı itaat etmek istiyordu. Basilisk tarafı, Apollo'ya dokunmak için uzun zamandır can atıyordu, itiraf etmek istediğinden çok daha uzun zamandır. Ama insan tarafı hala tereddüt ediyordu. Elleri vücudunda yukarı doğru hareket edip boynunu nazıkçe kavrayarak başparmaklarıyla çenesini okşayıp nabzını hissetse bile. Yine de tereddüt ediyordu. Ona dokunursa bu onun hakkında neyi gösterirdi? Eğer o sadece bir insan olsaydı, bu sadakatsizlik anlamına gelirdi. Ama karşısındaki adam ve ona emir veren adam insan değildi. Onlar basilisklerdi. Ve burada her şey serbestti.

Böylece Tem, Apollo'ya uzandı.

Onun vücuduna bir santim kadar yaklaştığında durakladı, Caspen'in tekrar konuşmasını bekledi. Ama o başka emir vermedi. Bunun yerine, bir arzu dalgası

zihnini o kadar yoğun bir şekilde kapladı ki, Tem irkildi. Caspen, ona *söyleneni yapmasını* istiyordu.

İyi ki ona bu kadar cazip bir şey yapmasını söylemişti.

Tem'in parmakları, Apollo'nun inanılmaz derecede sıcak tenini okşayarak yerini buldu. Ona dokunduğunda, avuçlarını gövdesine düz bir şekilde bastırarak tamamen hareketsiz kaldı. Parmak uçlarını karın kaslarının olukları boyunca kaydırды, her kasın düzlüğünü hissetti, ellerinin altında nasıl hareket ettiklerini fark etti. Tem, omuzlarının büyük kıvrımlarına dokundu, vücudundaki sınırsız gücü hissetti. O gerçekten inanılmaz bir adamdı. Belki de şimdiye kadar bunu görmesine izin vermemişti. Ama şimdi gördüğünde, başka hiçbir şey fark edemiyordu. Sol pazısında küçük bir yara izi vardı. Tem, yara izini nazikçe okşadı. Sonra parmaklarını göğsünün ortasına doğru kaydırды ve bunu yaparken Caspen'in nefesinin kesildiğini fark etti. Elleri aşağıya doğru inerken, Tem'in zihninde şiddetli bir arzu uyandı. Bu arzunun Caspen'e mi, Apollo'ya mı yoksa kendisine mi ait olduğunu bilemiyordu. Sonuçta bunun bir önemi yoktu.

Penisinin tabanına ulaştığında durakladı. Zaten sıcak olan hava, bunaltıcı hale geldi. Apollo'nun ve Tem'in derisinden duman sızıyordu. Mağarayı bir tıslama sesi doldurdu ve Tem bunun Caspen olduğunu anladı. Bir saniye daha kaybetmeden, Tem elini Apollo'nun penisinin etrafına doladı. Bir erkeğin bu kısmını elinde tutmaktan daha heyecan verici bir şey yoktu. Bu saf adrenalin, saf güçtü. Tem isterse onu tam burada, şu anda ikiye bölebilirdi. Emirleri verenin Caspen olması önemli değildi. Bundan sonra olacaklar tamamen onun kontrolündeydi.

Tem, ziyafet salonunda ona yaptırdığını taklit ederek tek parmağını onun penisi boyunca aşağı doğru kaydırды ve bunu yaparken yüzünün nasıl değiştiğini izledi. Apollo'nun çenesi sıkıldı; gözleri kapandı. Bu kardeşlerle işler çok kolaydı. Birini tanımak, diğerini tanımak demekti. Tem ne yapacağını biliyordu, çünkü Caspen ona öğretmişti, ama aynı zamanda Apollo'ya da kardeşi gibi içgüdüsel bir çekim hissediyordu. Belki de bu her zaman böyle olacaktı. Belki de üçü de bu mağarada, etraflarında ateşli bir atmosferde son bulmaya mahkumdu. Tem için bu şaşırtıcı değildi. Bu sadece kaderin bir oyunuydu.

Apollo'yu yavaşça okşadı, cildinin kendi cildine sürtünmesini hissetti. Penisi, mümkünse, gövdesinden daha sıcaktı. Takıntı, arzu ve derin bir açlık, iki kardeşin zihninden onun zihnine aktı. Bu o kadar eziciydi ki, Tem elini düşürmek üzereydi. Bu düşünce aklına geldiği anda, Apollo kendi elini onun elinin üzerine koydu.

Durma.

Tem, onun kararmış gözlerine baktı. Apollo onun için *yanıyordu*, aç bir adamın son yemeğini arzuladığı gibi onu arzuluyordu. Onu doyurmak için ne gerekeceğini merak etti.

Uyarı olmadan, pençe nabız gibi attı. Tem o kadar ıslaktı ki, onu taktığını unutmuştu. Şimdi, Caspen'in kalp atışı gibi merkezinde zonklayan uzun, kalıcı bir titreşim gönderdiği tek şey buydu. Apollo hala onu tutuyor, hareketlerini yönlendiriyor, onun eliyle kendini okşuyordu. İki duygu birleşince onu o kadar tahrik etti ki, çaresizce inledi. Bu sese Apollo gülümsedi.

Bunu tekrar yap.

Tem yine ses çıkardı ve bu sefer Apollo diğer elini ağzına götürdü, sanki sesi yakalayabilecekmiş gibi. İki parmağını Tem'in alt dudağına dokundurdu. Öpüşmüyordlardı. Ama öpüşüyor olsalar da fark etmezdi. Tem, Caspen'in yaklaşım müdahale edeceğini, çok ileri gittiklerini söyleyeceğini bekliyordu. Oysa Caspen olduğu yerde kaldı, mağara girişine yaslanarak Tem'in zihnine tek bir kelime fısıldadı: *Diz çök.*

Caspen isim vermedi, ama Tem bu emrin kendisine yönelik olduğunu biliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, her hücresi bu emri yerine getirmek istiyordu. Caspen'in önünde diz çöktüğü gibi Apollo'nun önünde de diz çökmemesi için ne engel vardı? Neden kardeşine de aynı hediyeleri vermemesi gerekiyordu? Bu adil bir şeydi.

Tem, başka bir şey düşünmeden diz çöktü.

Kız kendini alçaltıp beyninin derinliklerine daldıkça, kardeşlerin zihnindeki etkisi güçlendi ve kızın benliğinden çok onların bir parçası haline gelene kadar içine sızdı. Tem, onların arasında, kucaklarında güvendeydi. Caspen başka bir emir veremedi, Tem ağzını açtı ve dudakları onun penisine değdiğinde Apollo içini çekti. Parmaklarını kızın yüzünün iki yanındaki buklelere geçirip başını sabit tuttu. Yavaşça, göz teması kurarak, kendini ağzına bir santim kadar soktu, sonra geri çekti. Sonra tekrar içeri itti. Bu sefer Tem onu boğazının en dibine kadar aldı; artık bunu nasıl yapacağını biliyordu ve nasıl iyi hissettireceğini de biliyordu.

Tekrar.

Tem, sesin Caspen'e mi, Apollo'ya mı, yoksa ikisine mi ait olduğunu anlayamadı. Belki de önemi yoktu. Belki de ikisi aynıydı. Tem, tereddüt etmeden kendini onlara teslim etti, iki erkeğin ona rehberlik edeceğine güvendi. Orada

Bundan daha zevkli, bundan daha kesin bir şey yoktu. Onların ilgisinin nihayetinde kendisine odaklandığını bilerek, onların yönlendirmesini memnuniyetle karşıladı.

İçeriye kadar, sonra dışarıya kadar.

Tem sırtını kavisledi ve Apollo'yu boğazının mümkün olduğunca derinliklerine aldı. Bunu yaptığı anda, zihninde ikiz dalgalar halinde onay hissi yayıldı. Onlara bunu yapabileceğini, talimatları yerine getirmeye istekli olduğunu, daha fazlasını yapabileceğini göstermek istiyordu. Onların onayını almak, ikisini de memnun ettiğini bilmek baş döndürücüydü. Caspen'e de dokunabilmeyi diledi. Bu düşünce onu tahrik etti ve göğüslerine dokundu, avuçlarını nazıkçe üzerinde gezdirdi, Apollo'nun yavaş hareketlerine uyum sağladı.

Caspen'in onayı zihninin derinliklerinde yanıyordu. Hâlâ titreşimler gönderiyordu ve bunlar gittikçe güçleniyordu. Artık hiçbirini konuşmuyordu; Tem zaten konuşamazdı. Flörtleri kelimelerin ötesine geçmişti. Artık önemli olan tek şey zevkti.

Mağara dumanla o kadar doluydu ki, görmek zorlaşıyordu. Tem gözlerini kapattı. Anında, diğer tüm duyuları keskinleşti. Sırtında dumanın kaymasını, bacaklarının arasında ıslaklığı hissetti. Darbeler taviz vermiyordu; klitorisi zonkluyordu. Apollo için diz çökmüş kalmak

—Apollo için hareketsiz kalmak için. Bazen o kontrolü ele alıyordu, bazen Tem. Sırayla hareketleri başlatıyor, istedikleri zaman kontrolü ele alıyor ve kullanıyorlardı.

O olağanüstü, değil mi?

Caspen'in iltifatı zar zor duyuluyordu. Bir nefes kadar.

Apollo'nun cevabı da benzerdi. *Öyleydi.*

Tem'in ıslaklığı yosunlu mağara zemine sürekli damlıyordu. Pençe acımasızca nabız gibi atıyordu ve Tem, Caspen'in gücünü hatırladı. O her zaman ona karşı bu kontrolü elinde tutmuştu ve Tem de bunu her zaman sevmişti. Caspen'in onu kilisede, güpegündüz orgazm ettirdiğini hatırladı. Şimdi, mağaranın karanlığında, korkmadan buna boyun eğebilirdi.

Daha derine, Tem.

Onu daha derine aldı.

Bizim için çok iyi.

İtme üstüne itme. Hiç bitmeden.

Caspen her şeye hükmediyordu. Onları teşvik eden onun otoritesiydi, Tem'i harekete geçiren onun varlığıydı. Ona karşı *çok iyi* olmak istiyordu.

Onlar için. Onlara yetenekli olduğunu, tıpkı onlar gibi buraya ait olduğunu göstermek istiyordu.

Pençe titriyordu; durmak bilmiyordu. Tem'in elleri bacaklarının arasına gitti, pürüzsüz ucunu klitorisine bastırarak Caspen'in ona zaten verdiği zevki daha da artırdı. Derinlerinde bir şey oluşuyordu: gerçek bir şey.

Ona bakın.

İkisinin de onu izlediğini biliyordu — Apollo'nun penisini almasını, kendini okşamasını izliyorlardı. Tem gösterinin yıldızıydı ve başka türlü süreni istemezdi. Onların izlediği tek kişi, arzuladıkları tek kişi olmak istiyordu. Birine takıntılı olacaklarsa, bunun kendisi olması gerekiyordu.

Apollo artık daha hızlı itiyordu. Kontrolünü kaybediyordu.

Elini saçlarına geçirip öne eğildi, başını daha da geriye doğru eğdi. Bir başka dalga geldi ve Tem onun penisi etrafında inledi. Onun sıkı, çılgın nefes alıp verme sesi onu doruğa ulaştırıyordu. Tem elini kaldırdı, testislerini avuçladı ve sert, hakim bir şekilde sıktı. Onun zorlu nefesini zar zor duydu, "Bekle..."

Ama o çoktan gelmişti. Tem, Apollo'nun spermi boğazını doldururken gözlerini kapattı, Caspen'inki gibi sıcak ve kalın bir dalga halinde penisinin ucundan akıyordu. Tem tereddüt etmeden hepsini yuttu ve bunu yaptığı anda Apollo rahatlamış bir şekilde başını geriye attı. Taş gibi oyulmuş, açıkta kalan boğazına baktı. Caspen gibi, babaları gibi, bir heykel gibi yapılıydı. Tem, daha önce olduğu gibi, bir tanrının huzurunda olduğunu hissetti.

Apollo ona baktı. *Ben bir tanrıysam, sen de bir tanrıçasın.*

Penisi hâlâ ağzındaydı, kendisi gibi güçlü ve hakimiyetkârdı.

Tem ani bir boşluk hissetti ve bunun Caspen olduğunu fark etti. Caspen zihninden çekiliyor, kontrolünü bırakıyordu. Geldiği gibi sessizce mağaradan ayrılıyordu ve tamamen yok olmadan önce zihnine son bir emir verdi:

İşin bitene kadar ayrılma. Sonra

Caspen gitti.

Tem'e Apollo'yu becermesini mi söylüyordu? Yoksa başka bir anlamda "bitti" mi demek istedi? Yani, *Apollo'ya olan tutkusu* bitene kadar, ondan ayrılmaması gerektiğini mi?

Apollo'ya olan tutkusu bitene kadar ayrılmaması gerektiğini mi? Tem, basiliskleri ve onların cehennem gibi belirsizliklerini lanetledi. Hâlâ az önce olanları kafasında oturtamıyordu. Caspen hiçbir zaman onlara yaklaşmamıştı, hiçbir zaman müdahale etmemişti. Ama onun bu olaya karıştığı tartışılmazdı. Tem Apollo'yu boşaltmış olabilir, ama bunu *yönlendiren* Caspen'di. Ve Tem bundan hoşlanmıştı.

Bir sonraki emir Apollo'dan geldi: *Olduğun yerde kal.*

Tem tamamen hareketsiz kaldı ve ona baktı. Zihni hala onun zihniyle birleşmişti; fiziksel ve zihinsel olarak birbirlerine bağlıydılar. O anın samimiyeti onu çok etkiledi. Caspen'in varlığı önemliydi ve şimdi o gitmişti, sadece Apollo ve o kalmıştı, az önce paylaştıkları şeyin tek başlarına. Bir an daha hareketsiz kaldılar. Sonra Apollo penisini yavaşça ağzından çıkardı ve Tem nefes nefese kaldı.

Kardeşi gibi onun da gideceğini umuyordu. Ama o, onun seviyesine indi, diz çökerek yüzünü onunkinden sadece birkaç santim uzağa getirdi, penisi bacaklarının arasında sertleşmişti. Onu kendine doğru çekti. Tek parmağıyla çenesinin altını dokundu ve yukarı doğru kaldırdı. Başparmağıyla dudaklarını okşarken, *"İzin verir misin?"* dedi.

İki kelime. İzin istiyordu.

Tem, basiliskleri asla anlayamayacaktı; Apollo'nun penisini ağzına almanın, onu öpmekten daha az önemli bir olay olduğunu asla kavrayamayacaktı. Ama belki de bir bakıma öyleydi. Öpüşmek samimiydi; birinin dilini tatmak, dudaklarını onun dudaklarına değdirmek anlamına geliyordu. Öpüşmek, birbirlerine karşı yumuşak davranmaya, savunmasız olmaya izin vermek anlamına geliyordu. O ana kadar olan ilişkilerinin tam tersiydi ve onun izin istemiş olması önemliydi. Tüm şakalaşmalarına rağmen, o ve Apollo öpüşmeye hiç yaklaşmamışlardı. Caspen onlara emretmiş olsa bile, Apollo ona taşlaştırmayı öğretmiş olsa bile, Apollo beklemişti. Sonunda buradaydı. Ona yalvarıyordu. Tem bundan hoşlandığını fark etti, Apollo'nun dizlerinin üzerine çöküp ona yalvarmasının doğru olduğunu hissetti. Caspen ona bir şey öğretmişse, o da vücudunun yalvarılmaya değer olduğuydu.

Ama onunla bu adımı atmaya değer miydi? Tem'in kalbi Caspen'e aitti. Bu tartışılmazdı. Ama Apollo onun kalbini istemiyordu. Sadece onu öpmek istiyordu. Eğer istediği izinse, Tem bunu vermeye hazırды. O yüzden o akşam ikinci kez *Evet* dedi.

Apollo eğildi.

Dudakları onun dudaklarına yumuşakça değdi, dili onun diline değdikten sonra dilini onun ağzına soktu. Şeftali tadı vardı. Belki daha önce şeftali yemişti. Belki de doğal olarak öyleydi. Her ne olursa olsun, bu çok güzeldi ve Tem bunu isteyerek içti. Apollo da onu içti, boy farkını telafi etmek için başını eğdi, ağzını onun ağzına daha kolay ulaşabilmek için açılı bir şekilde eğdi. Birbirlerine mükemmel uyuyorlardı, onun hayal edebileceğinden daha iyi. Apollo'nun içindeki bir şey onu kucakladı, *onu tuttu*, Tem'in derinden ihtiyaç duyduğu şekilde.

Apollo öpüşmede iyiydi. *Her şeyde* iyiydi. Tem, onunla gerçekten seks yapmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Dudaklarının dudaklarında hissettiği duygu, onu orgazmın yarısına kadar götürmeye yetiyordu. Düşünceleri yine yüksek sesle dile gelmiş olmalıydı, çünkü Apollo şöyle dedi: *Beni gururlandırıyorsun.*

Sen iyi öpüşüyorsun. Bu, egonu şişirecek bir şey değil. Sence benim egom büyük mü?

Apollo onu penisinin üzerine oturttu. Etrafta daha büyük bir ego yoktu. Cevap veremeden, onu daha da derin bir şekilde öptü.

Kardeşini öpmekten farklıydı. Biraz daha pervasız, biraz daha az dikkatli. Onun içindeki pervasızlık, kadının içindeki pervasızlığı uyandırdı. Caspen, Apollo'ya açılan bir kapıydı; günaha giden yolu açan anahtardı.

Yine de kardeşler o kadar da farklı değillerdi. İkisi de onu kendileri için istiyordu. Belki Apollo *onu* tam olarak istemiyordu, onu Caspen'den almak istiyordu. Bir fark vardı ve Tem bunu görmezden gelirse aptal olurdu. Ama bu, Apollo'nun kendi tarzında ona değer vermediği anlamına gelmiyordu.

Yavaşça, acele etmeden öpüştüler, Apollo'nun elleri belinden aşağı kayarak kıcını avuçlayıp onu kendine doğru çektiğinde vücutları birleşti. Penisi bacaklarının arasındaydı, ama ikisi de seks yapmaya başlamadı. Bunun yerine, Tem penisin pençesine baskı yapmasından zevk aldı, bu onu kendi başına yapabileceğinden daha fazla tahrik etti. Bu *harika bir* duyguydu. O hissi yakalamak için kalçalarını hareket ettirerek, onun penisinin uzunluğu boyunca nazıkçe süründü. Boyları buna mükemmel bir şekilde uygundu; Tem, penisini içine sokmadan üzerine oturabilir ve ıslaklığıyla kaplayabilirdi.

Geldiğini biliyorum, Temperance.

O bunu istiyordu. Çok istiyordu. Ve onun da bunu görmesini istiyordu.

Apollo'nun parmakları pençenin ucunu klitorisine sıkıca bastırdı. Tem nefesini tuttu.

Apollo gülümseyerek geri çekildi. *Hoşuna gitti mi?*

Tem cevap vermedi. Sevd i ğ i n i biliyordu. *Hepsini yapabilir misin? Pençeleri?*

Kaşlarını kaldırdı. *Pençeler mi?*

Başka ne diyeyim bilmiyorum.

Apollo bu sorudan eğlenmiş gibiydi. *Neden*

soruyorsun? Sadece merak ettim.

Anlıyorum. Evet, tüm basiliskler

yapabilir. Kadınlar bile mi?

Evet.

Ben de

yapabilir

miyim?

İstersen yapabilirsin.

Tem bunu yapmayı hayal edemiyordu. Onun sessizliği üzerine Apollo sordu:

Caspenon sana hiç öğretmedi

mi? Hayır, öğretmedi.

Ona öğretmediği pek çok şey vardı gibi görünüyordu. Ama o da hiç sormamıştı. Ancak şimdi Tem'e bu fırsat sunulduğunda, bunu çok öğrenmek istediğini fark etti.

Sana öğreteyim mi?

Tem düşünmeden başını salladı.

Apollo gülümsedi. *Ne şekli yapmak istersin?*

Tem gözlerini kırptı. *Başka ne şekiller var?*

Apollo omuz silkti. *İstediğin herhangi bir şekli yapabilirsin. Senin giydiğin, senin amın için yapılmış. Ama giyilebilecek başka yerler de var.*

Tem ona baktı. Başka nereler?

Bir an geçti. Sonra Apollo, elini bacaklarının arasına sokabilmek için onu sikinden hafifçe kaldırdı. Ama onun merkezine dokunmak yerine, daha geriye gitti. Parmakları aradıklarını bulduğunda, Tem hemen kızardı. *Burada.* Apollo, onun zevk için kullanılabileceğini hiç düşünmediği kısmına dokunuyordu. Parmak ucunu sokmadan önce nazıkçe etrafını okşadı ve şöyle dedi: *Bazıları buradan girilmesini tercih eder.*

Tem bunu hayal bile edemiyordu. Apollo'nun parmağının ucu zaten oldukça büyüktü; Tem, daha büyük bir şeyin içine sığabileceğini hayal bile edemiyordu. Bu düşünce onu korkuttu, ama aynı zamanda meraklandırdı. Kendini vazgeçirmeden önce, "*Sen bunu mu tercih edersin?*" diye sordu.

Apollo sıırttı. *Bazen. Eğer deneyimlemek istersen, emrindeyim.*

Tem bunu deneyimlemek istemiyordu. En azından Apollo ile değil. Elini itti. *Bana bunu yapmanı istemiyorum.*

Bunu sana ben yapacağım da kim söyledi? Ne demek istiyorsun?

Apollo, uyarı yapmadan ona bir görüntü gönderdi: Apollo dört ayak üzerinde, Tem onun arkasında. Tem'in bacaklarının arasında bir şey vardı. Penis - pençeyle aynı maddeden yapılmış - bir kayışla yerinde tutuluyordu. Görüntüde ses yoktu, ama Tem, Tem ona girdiğinde Apollo'nun inlediğini gördü. Tem'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Apollo'ya durmasını söylemeliydi. Ama görüntü çok cazipti. Çok *lezzetliydi*. Apollo'yu öyle, dizlerinin üzerinde, savunmasız ve onun merhametine kalmış halde görmek... onu vahşileştirdi. Bu manzara içindeki bir şeyin çiçek açmasına neden oldu. İçindeki bir şey daha fazlasını istiyordu. Görümde Apollo çok yakındı. Boşalmak üzereydi.

Tem zihnini onunkinden uzaklaştırdı. "Dur," diye yüksek sesle söyledi. "Bana daha fazla gösterme."

Apollo eğlenerek ağzını genişçe açtı. "Neden? Bu seni tahrik ediyor."

Bu doğruydı. "Bu, onu görmek istediğim anlamına gelmez."

Karanlıkta birbirlerine baktılar ve Tem, ilk kez değil, bu işin boyunu aştığını anladı. Apollo tamamen farklı biriydi, onun beklemediği biriydi. Onunla birlikte uçurumdan atlamak çok kolay olurdu. Düşmek. Bu cazibeden uzak durması gerekiyordu.

"O şekilde bir tane yapmak istemiyorum."

"İstedğin şekilde yapabilirsin, Temperance."

Apollo bir kez daha bacaklarının arasına uzandı. Ama bu sefer, ıslaklığını eline aldı, merkezinden ve uyluklarının içinden aldı. Tem, özünün katılaşp tanıdık şekli aldığını izledi. Apollo pençesini uzattı ve ona sundu. Tem başını salladı.

Bende zaten bir tane var.

*İki tane olması alışılmadık bir şey
değil. İki taneyle ne yapacağım?*

Takardım.

Aynı anda mı?

Evet.

Tem kızardı. Caspen'in pençesinin içinde olmasına alışmıştı — yanında bir tane daha olmasını hayal edemiyordu, öyle *doldurulmayı* hayal edemiyordu. Bu düşünceyle, Apollo'nun zihninden bir sıcaklık dalgası geldi. Açıkça hayal edebiliyordu. Tem başını salladı.

Başka birine ihtiyacım yok.

Fikrini değiştirirsen, sadece sorman yeter.

Bu asla olmayacaktı. Ama o, onun hayal kurmasına izin verecekti.

Tem, pençenin gözlerinin önünde kayboluşunu izledi. İkisi de onun boş avucuna bakakaldılar.

Başka birine ihtiyacın yoksa, istersen benim için bir tane yapabilirsin.

Bu Tem için kesinlikle ilgi çekiciydi. Ama içindeki pençenin şekli Apollo için hiç mantıklı gelmiyordu. *Ne şekil alacaktı ki?*

Apollo elini tuttu ve parmaklarını penisinin tabanına doladı.

Buraya yerleştirilecek bir yüzük olacaktı.

Penisi zaten onun menisiyle kaplıydı. Tem, parmaklarını onun penisinin gövdesinde aşağı kaydırarak eline alabildiğini topladı. Apollo, onu izledi ve avucunun dolmasını bekledi, sonra şöyle dedi: "*Yapmak istediğin şekle odaklan.*"

Tem gözlerini kapattı. Apollo başka talimat vermedi, ama ona göre talimatlara gerek yoktu. Ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu ve kararını verdiği anda nesne şekillenmeye başladı. Bu his, Caspen için altın pençe kolyeyi yaptığında hissettiği hisle benzerdi: çillerinin altında, parmaklarının ucundan yayılan aynı karıncalanma, yeni bir şey yarattığı hissi.

Aferin, Temperance. Sen doğuştan yeteneklisin.

Tem bu iltifatı gülümseyerek karşıladı. Basilisk kültürüyle ilgili hiçbir şey ona doğal gelmiyordu; her gün aktif olarak başarısız olduğunu hissediyordu. Ama en azından bu konuda iyiydi. Gözlerini açtı ve aşağıya baktığında nesnenin tamamen şekillendiğini gördü. Şaşırtıcı bir şeydi: parlak, opak bir yüzük

avucunun ortasında duruyordu. Tem, mağaranın loş ışığını yakalaması için yüzüğü kaldırdı. Yüzüğü yavaşça çevirerek, sanki kendi ışık kaynağı varmış gibi parıldamasını izledi. Tem, mağara zifiri karanlık olsa bile yüzüğün parlayacağı hissine kapıldı.

Bakışları Apollo'ya düştü. Gözleri fal taşı gibi açılmış, hayranlıkla yüzüğe bakıyordu, yüzüğün parıltısı göz bebeklerinde sonsuzca yansıyor. Tem onu hiç bu kadar hevesli görmemişti, daha önce onun önünde diz çökmüşken bile. Caspen onun için pençeyi yaptığında da böyle hissetmiş miydi? Tem, onu ilk kez taktığında nasıl göründüğünü hatırladı. Apollo'nun şu anki bakışları da buna benziyordu: açgözlülük derecesinde hevesli.

Tem ona yaklaştı.

Bunu yaptığı anda, Apollo'nun nefesi kesildi. Tem, yüzüğü onun penisinin başına takıp yavaşça yukarı doğru kaydırırken heyecanla bekledi. Tam da tahmin ettiği gibi, yüzük mükemmel bir şekilde oturdu. Apollo düşük, coşkulu bir inilti çıkarınca, Tem'i keskin bir sahiplenme duygusu sardı. Onun zevki belliydi: zaten sert olan penisi daha da sertleşti ve yüzüğün sınırlarına karşı gerildi. Tem bu manzarayı görünce kızardı. Henüz hiçbir şey yapmamıştı bile, ama Apollo çoktan onun merhametine kalmıştı.

İstersen daha sıkı yapabilirsin. Bunu mu yapmamı istiyorsun?

Apollo cevap vermedi. Şimdi direnen oydu. Ama Tem onun paçayı kurtarmasına izin vermeyecekti. Neden tek savunmasız olan o olsun ki? Apollo onun için aynısını yapmayı reddederken, Tem neden kendini Apollo'ya açsın ki?

Tem, "Söyle bana" dediğinde, sonsuz derecede küçük bir güç Tem'e geri döndü.

Apollo'nun çenesindeki bir kas seğirdi. *Daha sıkı yap, Temperance.*

Tem daha sıkılaştırdı.

Bunu yapmak zor değildi; tek gereken zihninde basit bir niyetdi ve Tem, yüzüğün Apollo'nun penisinin tabanını sıkıca sardığını izledi. Apollo'nun elleri, canını acıtacak kadar sert bir şekilde kalçalarını kavradı.

Neden bir adım daha ileri gitmesin?

Tem, onu sınırın ötesine itmek için yapabileceği bir şey daha olduğunu biliyordu. Yüzüğe konsantre oldu, onunla olan bağlantısına odaklandı ve sonra Apollo'ya Caspen'in ona gönderdiği gibi bir sinyal gönderdi. Apollo'nun tepkisi

anında geldi. Bir titreme onu sardı ve inledi. *Bunu nerede öğrendin?*

Caspen öğretti.

Kora.

Neredeyse iradesine karşı, Apollo öne eğildi ve boynunu öptü. Temas kurduğu anda, Tem iniltiyi bastırmak için dudağını ısırdı. Hemen onu azarladı.

Kes şunu.

Neyi

durdurmak

?

Zevkini saklamayı.

Ama Apollo'dan saklanmak onun içgüdüsydü. Onun zevkini görmesini istemiyordu. Belki de onun bu halini görmeyi hak etmediğini düşünüyordu, ya da belki de onun böyle bir zevk uyandırmasından bir şekilde utanıyordu. Sebep ne olursa olsun, Tem ondan saklandı.

Elimde değil.

Evet, yapabilirsin. Bana direniyorsun.

En azından bu doğruydı. Tem ona direniyordu, ancak direnişinin boşuna olduğu hızla ortaya çıkıyordu.

Bırak da seninle ilgilenmeme izin ver.

Tem, Apollo'nun ona herhangi bir şekilde bakabileceğini hayal edemiyordu. *Bunun için yeterli olduğunu sanmıyorum.*

Sana garanti ederim, yapabilirim.

Yine de direndi.

İhtiyatın sevimli. Ve kibirin sinir

bozucu. Hoşuna gitmiyormuş gibi

davranma.

Hoşuma gitmiyor. Bu sözleri zar zor söyleyebildi, yalan söylemek onu rahatsız ediyordu.

Yalan söylemek günahtır,

Temperance. Bana günahlardan

bahsetme.

Onları benim yapmamı mı tercih edersin?

Cevap elbette evetti. Ama bunu söylemeye cesaret edemedi.

Apollo'nun eli Tem'in eline uzandı. İçgüdüsel olarak elini çekince, Apollo endişeyle kaşlarını kaldırdı. Tem bunu kasten yapmamıştı, sadece biri onu tutmaya çalıştığında verdiği doğal bir tepkiydi. Bunu haklı çıkaramazdı bile; aralarındaki tüm engelleri ortadan kaldırmışlardı ve saklayacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Ama nedense, yapmak üzere oldukları şey, az önce yaptıklarından daha samimiymiş gibi geliyordu, sanki konuşulmamış bir sınırı aşmak üzereymişler gibi. Tem, buna gerçekten hazır olup olmadığından emin değildi.

Apollo tek kelime etmedi, onu zorlamaya çalışmadı. Bunun yerine, yavaşça eğildi ve yanağına tek bir nazik öpücük kondurdu. Bu hareketle, Tem'in içindeki bir şey çözüldü. Bu bir hatırlatmaydı: Apollo ona, onunla güvende olduğunu söylüyordu. Bu, bildiği ama inanmakta zorlandığı bir duyguydu. Dudakları nazikçe çenesini ve boynunu okşadı. Tem, onun açık ve savunmasız, özenli bir ilgiyle dolu zihnini hissedebiliyordu. Bunun sadece gösteriş için olup olmadığını kısa bir süre düşündü. Apollo, ondan bir şey istediğinde mi savunmasını indiriyordu? Tem bunun önemli olmadığına karar verdi. O gece onun güvenini kazanmıştı.

Sonra dudakları dudaklarına değdi.

Ondan sonra zamanın varlığı sona erdi. Apollo'nun elleri Tem'in kalçalarında, onu penisinin uzunluğu boyunca yönlendiriyordu. Onu penetre etmedi, çünkü Tem henüz buna hazır değildi. Bunun yerine, Tem onun penisi üzerinde kendini tatmin etti, en hassas bölgesini onun penisi boyunca sürterek, onu tahrik ederken kendini de tahrik etti. Bu ilkel ve basitti ve *iyi* hissettiriyordu. Her seferinde tabana ulaştığında, pençeleri ve halkası birbirine bastırarak hayal edilemez bir his yaratıyordu. Tem, mümkün olduğunca çok hissetmek için çaresizce kalçalarını itti.

Apollo, Tem'den daha da tahrik olmuştu. Varlığı, Tem'in zihnini kapladı, onu her yönden çevreledi, hem fiziksel hem de zihinsel olarak yerinde tuttu. Dudaklarını bir kez daha Tem'in boğazına bastırdı.

Ben senin içinde bile değilken nasıl bu kadar iyi hissedebiliyorsun? Sen de iyi hissediyorsun.

Apollo dişlerini kulak memesine götürdü ve ısırdı. O kıvrandı, o ise onu daha sıkı tuttu.

Benim için gel.

Yapardı. Ama henüz değil. Tem hareketlerini yavaşlattı, onun penisi boyunca baştan çıkarıcı bir şekilde kayarak ucunda durdu, penisinin tüm uzunluğu aralarında kalmıştı. Gözleri onun gözlerine kaydı. *Lütfen de.*

Bir emir. Tem, Apollo'ya emir vermeye alışık değildi, onun kendisinden bir şey için yalvarmasına alışık değildi. Ama bu gece onun sınırlarını test etmek istiyordu.

Lütfen.

Tem gülümsedi.

Ödülü, kalçalarını bir kez sallamasıydı. Sonra tekrar durdu. Apollo, gecikmesinden hoşnutsuzlukla homurdandı. Ama Tem aceleye gelmeyecekti. Hazırlanıyordu, bacaklarının arasında onun hissini zevkle yaşıyordu, bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu. *Acele etmek istemiyorum.*

Öyle mi?

Evet. Ve sen de bana izin

vermek istiyorsun. Öyle mi?

Neden?

Çünkü bunu seviyorsun. Ve beni seviyorsun. Ve benim kendi başıma oraya ulaşmamı izlemek istiyorsun. Öyle değil mi?

Karanlıkta birbirlerine baktılar, nefesleri düzensizdi.

Evet. İstiyorum.

Apollo'nun göğsü terle kaplıydı ve Tem öne eğildi, dilini göğüs kaslarının arasına koydu ve boynuna kadar kaydırды. O bunu yaparken, Apollo elleriyle onun kalçalarını kavradı ve onu tamamen kendine çekti. Klitorisi halkaya değdiği anda, bir titreşim gönderdi ve ikisini de tahrik etti.

Kardeşim ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor. Sen inanılmazsın.

Güven bana. O biliyor.

Apollo inledi, yüzünü kendine doğru çekti ve onu öptü.

Tem parmaklarını onun saçlarına geçirdi, eşit ölçüde karşılık verdi ve onu ağzının derinliklerine aldı. Onun bu şekilde içine girmesine izin verecekti — penisiyle değil, diliyle, onun her zaman istediğini bildiği şekilde onu tadarak. Aralarında bir denge vardı: eşit değerde bir eşleşme. Tem kendini değerli hissetti. Görülmüş hissetti.

Tem bir başka nabız gönderdi. Bu seferki uzun ve kalıcıydı ve ortasında Apollo geri çekildi. Gözlerini açtı ve sordu: *Durmali mıyım?*

Hayır. Başparmağı pençenin ucuna dokundu. Bunu çıkarmalısın ki seni düzgün bir şekilde sikebileyim.

Tem tereddüt etti. Pençe bir engel gibiydi — onun içinde olduğu sürece seks yapamazlardı.

Apollo onun düşüncelerini duydu, çünkü şöyle dedi: *"Bu kadar az mı özdenetim sahipsin?"*

Tem ona öfkeyle baktı. Çıplak, birbirlerine sarılmış, onun penisi bacaklarının arasında iken bu konuşmayı yaptıklarına inanamıyordu. Yine de, işte buradaydılar. Tem, içinde bulundukları durum göz önüne alındığında, belki de tereddütünün bir açıklaması olması gerektiğini düşündü. *Sana güvenmiyorum.*

Tem'in sürprizine, Apollo hemen cevap vermedi. Bunun yerine başını eğdi ve onu değerlendirdi. *Nedenini sorabilir miyim?*

Tem artık pek emin değildi. Apollo ile yatarsa, bu, hayatı boyunca gururla yürüdüğü ahlak yolundan yavaş ama emin adımlarla saptığı anlamına gelirdi. Basilisk kültüründe onunla yatmanın kabul edilebilir ve hatta beklenen bir şey olması önemli değildi. Bu, *Tem için* kabul edilemez bir şeydi. Tem, Apollo'ya olan duygularını Caspen'e olan duygularıyla bağdaştıramıyordu. Tek bir kalpte barındırmak için çok fazlaydı.

Ve bir de Leo vardı.

Apollo ile bu sınırı aşarsa, Leo ile de sınırı aşabileceği anlamına gelirdi. Tem bunu kaldıramazdı. Bu yüzden, *"Sadece hata yapmak istemiyorum"* dedi.

Benimle seks yapmayı hata olarak görüyorsun.

Bu bir soru değildi. *Ben bunu bir risk olarak görüyorum.*

Risksiz bir hayat, yaşamaya değer bir hayat değildir, Temperance.

Tem gözlerini devirdi. Tam da onun söyleyeceğini beklediği türden bir şeydi.

Önce kardeşim, sonra babam. Beni sikmemekle sınır çizdiğin için kırılmalı mıyım?

Bu konuda haklıydı. Ama nedense, bu seferki farklıydı.

Sadece... yanlış geliyor.

Turnuva sırasında sevişeceğiz. Yoksa bunu bilmiyor muydun?

Tem bunu biliyordu. Adelaide ona bir saat önce söylemişti. Ama gelecekte onunla yatmak zorunda olması, şu anda onunla yatacağı anlamına gelmiyordu.

Sessizlik uzadığında, Apollo şöyle dedi: *Kendine güvenmediğini anlıyorum. Ama bana güveniyor musun?*

Ne soru ama. Tem buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bunun yerine, bu sorunun en son ne zaman sorulduğunu hemen hatırladı: Leo ile mezarlıkta dururken. *Bana güvenmiyorsun, değil mi Tem?* Başta Leo'ya güvenmemişti. Ona olan güveni zamanla artmıştı ve ancak ona kendini kanıtlamasına izin verdikten sonra. Apollo'ya da aynı nezaketi göstermesi gerekmez miydi? Ona taşlaşmayı öğretmişti; onun sırdaşı olmuştu. Birden fazla kez birbirlerine çıplak kalmışlardı ve her seferinde onun çıkarları için hareket etmişti. Peki ona güveniyor muydu?

Evet.

Gözlerinde gerçek bir sevinç parladı. Onu kendine doğru çekti. *O zaman yükü bana bırak. Sen başlatana kadar seks yapmayacağımıza yemin ederim.*

Tem bunu düşündü. *Söz veriyor musun?*

Elleri kadının belini sıktı. *Söz veriyorum.* Pençeyi bir kez daha bastırdı. *Şimdi bunu çıkar ve benim penisine gel.*

Tereddüt etme zamanı geçmişti. Tem hazırды.

Apollo her anını görebilsin diye yavaşça bacaklarının arasına uzandı ve pençeyi çıkardı. Sonra parıldayan pençeyi yere attı. Boşaldığı anda, merkezini Apollo'nun penisine bastırdı. Pençenin engeli olmadan, onun cildi ile Tem'in cildi arasında hiçbir şey yoktu. O, Tem'in bacakları arasında taştan daha sertti ve Tem pozisyonunu aldı, kalçaları ritmini yeniden kazandı. Artık kendi istekleriyle hareket ediyorlardı, durmaksızın sürtünüyorlardı ve Tem'in durdurması imkansız bir sürtünme yaratıyorlardı. Tem orgazm olmak istiyordu ve bunu bir an önce istiyordu. Apollo da istiyordu. Tem, Apollo'nun bunu beklediğini biliyordu; onu çıplak, hazır ve kendisine açık görmek için.

Tem pozisyonunu ayarladı, bacaklarını bir araya getirerek onu sıkıca kavradı. Daha önce onun uzunluğu boyunca lüks bir şekilde kayarken, şimdi onu uyluklarının tepesinden hızlıca pompalayarak, onu merkezine sıkıca tutuyordu.

Apollo yakındı. Çenesi gergindi, omuzları kaskatıydı. Kollarını ona dolamış, her hareketini yönlendiriyordu. Birlikte bu hedefe doğru çalışıyor, birbirlerine yardım ederek bitiş çizgisine ulaşmaya çalışıyorlardı. O, ıslaklığını onun penisinin uzunluğu boyunca yayarak, çaresizce ileri geri kayıyordu.

İşte bu, Temperance. Bunu sevdiğini biliyorum.

Artık inkar etmeye zahmet etmedi.

Bir kez daha, Temperance. Sadece bir kez daha. Lütfen.

Yine yalvardı. Bir adam mahvolmuştu.

Neredeyse bitti. Yapabileceğini biliyorum.

Kalçalarını bir kez daha salladı ve zamanı gelmişti.

İşte oldu.

Şafak gibi kaçınılmazdı.

Apollo, Tem'in tek başına uçurumdan düşmesini izleyerek bekledi. Onun bunu görmek istediğini biliyordu, onu buraya getiren şeyin kendi sözü olduğunu bilmesine ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Kalçaları yavaşlamaya başladığında ve orgazmının son dalgası geçtiğinde Apollo iki eliyle kıcını kavradı, penisinin tümünü onun merkezindeki çizgiye doğru pompaladı ve boşaldı.

Tem, onun kendisini izlediği gibi onu izledi, gözlerinin kapanışını ve başının geriye doğru eğilmesini gözlemledi. Nabızı boynundaki damarda düzensiz ve canlı bir şekilde atıyordu ve onu ısırmak nasıl olurdu diye merak etti. Onun özü, inci gibi parlak ve sıcak bir şekilde, onun özüne katılarak uyluklarının içinden aşağıya doğru kaydı. İkisi de ter, sperm ve üstlerindeki sarkıtlardan sürekli damlayan suyla sıırıslam olmuştu. Tem ellerini onun yüzüne kaldırdı, saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Apollo, bunu yaparken gülümsedi. Tamamen siyahlaşan gözleri, işini bitirdikten sonra da öyle kalmıştı. Tem, onun gamzeleri olduğunu fark etti. Çok sevimliydi.

O ilk ayağa kalkan oldu ve Tem'e yardım etmek için elini uzattı. Tem'in sürprizine, ayağa kalkar kalkmaz onu tekrar öptü. Bu seferki öpücük, önceki öpücüklerden farklıydı. Bu seferki yavaştı ve öpüşürken ellerini nazikçe Tem'in yüzüne koydu. Ayrıldığında, elleri Tem'in kollarını okşadı ve parmakları birbirine dolandı.

Çaresizce... Ona öyle bakıyordu.

Tem ilk diz çökmüş olan oydu, ama bir şekilde Apollo'yu da diz çöktürmüştü. Gözlerine bakarak, bakışları sabit bir şekilde fısıldadı: "Kardeşime ait olabilirsiniz, ama seni benimmişsin gibi koruyacağım."

Tem, onun sözleri karşısında şaşkına döndü. Cevabı, durduramadan ağzından çıktı: "Bir parçam sana ait."

Gözlerinde gerçek bir coşku parladı. Belki de bunun doğru olduğunu zaten biliyordu. Ya da belki sadece öyle olmasını umuyordu. Her halükarda, Tem bunu hayal bile edemeyeceği bir kesinlikle söyledi. Bir parçası ona aitti, bu doğrudu.

Caspen'e ait olan kısımdan daha küçüktü, elbette. O, neredeyse tüm kalbini ele geçirmişti ve her zaman da öyle olacaktı. Ama neden Apollo'ya yer olmasın ki? Basilisks bedenlerini özgürce kullanırlardı. Bir zamanlar bu, Tem için bir yük gibi görünmüştü. Ama şimdi bunu çok seviyordu. Bu, ona başka türlü sahip olamayacağı şeyler sağlıyordu; istediği gibi yaşamasına izin veriyordu. Onun için geri dönüş yoktu ve zaten geri dönmek de istemiyordu.

"Apollo?" diye fısıldadı.

"Evet, Temperance?"

"Benim için bir şey yapar mısın?"

Ağzının köşesi seğirdi. "Yaparım."

Tem bunu zaten biliyordu. Eğer isterse, boynundaki damarı ısırmasına izin vereceğini, onun için kanını akıtacağını biliyordu. Basilisks için kan en büyük armağandı. Ama Tem bu gece Apollo'dan bunu istemeyecekti. Ona yeterince vermişti. Artık kendine ve Caspen'e dönme zamanı gelmişti.

Tem sonunda bitirmişti.

Otuz İkinci Bölüm

Onlar mağaradan çıktıklarında kutlama hala tüm hızıyla devam ediyordu. Apollo, Tem'in yanında yüzerek kıyıya döndü ve kalabalığın içinde kaybolmadan önce kışını son bir kez sıktı. Tem onu itip kakmakla uğraşmadı. Onun dokunuşlarından hoşlanmadığını iddia edebileceği noktayı çoktan geçmişti.

Tem kalabalığın içinde Caspen'i aradı, ama onu hiçbir yerde bulamadı.

Adelaide, Cypress ve Damon ile vakit geçirdi, iksir içti ve kalabalığın bir parçası oldu. Ne kadar sarhoş olursa, Apollo'nun ona gösterdiği şeyi o kadar çok düşündü: dört ayak üstünde, kendi versiyonundaki bir penisle onu becerirken. Bu görüntü o kadar tahrik ediciydi ki, onu acıttı. Tem her zaman becerilecek kişinin kendisi olduğunu düşünmüştü. Kendisinin becerebileceğini hiç düşünmemişti.

İki kardeş de gecenin geri kalanında Tem'den uzak durdular, mesafelerini korudular. Tem bu mesafeyi umursamadı. Bir kez olsun, iki farklı yöne çekilmiyordu. Bir kez olsun, rahatlayabilirdi. Kutlama o kadar uzun sürdü ki, kumların üzerinde, Cypress ve Adelaide'nin kollarında uyuyakaldı.

Tem uyandığında, turnuvanın ilk günüydü.

"Ziyafetten önce rakiplerinizi seçeceksiniz," dedi Adelaide. Ziyafet salonuna doğru gidiyorlardı ve Tem'in gözleri hala uykudan ağırlaşmıştı. "Ardından, okçular birliklerini simgelemek için birlikte yemek yiyecekler. Sonra gece yarısı, birinci aşama başlayacak."

Tem başını salladı, ama aslında dinlemiyordu. Caspen'i düşünüyordu. Onun yanında uyumamıştı ve uyanınca onu özlemişti. Ziyafet salonuna vardıklarında, endişeyle kalabalığı tarıyordu. Ama bir şey farklıydı.

"Neden kimse seks yapmıyor?" diye Adelaide'ye sordu.

Dağın altına geldiğinden beri ilk kez, Tem çırpınan bedenlerin görüntüsüyle boğulmamıştı. Hiçbir inilti duyulmuyordu — birbirine dolanan bedenler, boşalma yoktu. Herkes sadece... konuşuyordu.

"Saygıdan kaçınıyorlar."

"Anlamıyorum."

"Senin ve Caspenon'un birbirinize dokunamayacağınızı biliyorlar. Bu bir dayanışma göstergesi."

Tem nasıl cevap vereceğini bilemedi. Sonunda "Oh. Bu... çok nazıkce." dedi.

"Fazla etkilenme," dedi Adelaide gülümseyerek. "Bu sadece ziyafet bitene kadar sürecek. Sonra gördüklerin seni şok edebilir."

Tem'in omurgasından bir heyecan dalgası geçti. Heyecanlanmalı mı yoksa korkmalı mı bilemiyordu.

Karar veremeden, "Tem. Aşkım" sesini duydu. Dönüp baktığında Caspen'in ona baktığını gördü.

Tem hemen ona uzandı, ama parmakları bariyer tarafından durduruldu. Elini indirdi ve ani ağlama isteğini bastırdı. Tem, mağarada olanları, Apollo'ya dokunmasını söylediğini düşündü. İlk başta, onların birlikte olmasını izlemek istediği için böyle yaptığını düşünmüştü. Ama şimdi Caspen'in bunu kendisi yapamadığı için mi böyle yaptığını merak ediyordu. Belki de kardeşini bir aracı olarak kullanmıştı; kendisi ona dokunamıyorsa, en azından kardeşi dokunabilirdi.

Nasıl hissediyorsun?

Şu anda ona dokunmayı, bildiği en iyi şekilde aralarındaki bağı yeniden teyit etmeyi çok istiyordu. Haftalarca, onun kollarında, seksin saf güvencesinde teselli bulmuştu. Ama şimdi aralarında bu engel yükseldiğinden, o bağ solmuştu. Zihinleriyle ya da pençeleriyle birbirlerini kızdırmak yetmiyordu. Onun önünde kendine dokunmasını izlemek yetmiyordu. Tem, kendisinin bir parçasını kaybediyordu — önemli, güçlü bir parçayı

. Turnuva bitene kadar, hatta bir saniye bile olsa Caspen'e dokunamayacak olmayı düşünmek bile ona dayanılmaz geliyordu. Daha da kötüsü, ona bir daha asla dokunamayacak olmayı düşünmekti.

O da ona gerçeği söyledi: *Korkuyorum.*

Adamın yüzü yumuşadı. Onların etkileşimini anlayışla izleyen Adelaide'ye baktı.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi. "Sizin rakiplerinizi seçme zamanı geldiğinde geri döneceğim."

Tem başını salladı. Adelaide onları yalnız bıraktı. "Korkmana gerek yok, Tem."

Neden herkes ona bunu söylüyordu? "Senin için söylemesi kolay. Sen bizim tüm geleceğimizden sorumlu değilsin."

Caspen'in gülümsemesi onu şaşırttı. "Sen de değilsin."

Tem başını salladı. Bu doğru değildi. "Ya her şeyi mahvedersem?" diye sordu, sesi neredeyse çatlayacak gibiydi. "Ya kalbim yanlış seçimi yaparsa?"

"Tem," dedi. "Kalbin yanlış bir seçim yapması mümkün değil. Turnuvanın tüm amacı da bu. Kimi seçersen seç, o senin doğru eşin."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" "Çünkü inancım var," dedi basitçe.

Tem, Apollo'nun ona söylediği şeyi düşündü: basilisklerin kadere inandığını. Caspen de kaderinin önceden belirlenmiş olduğunu mu düşünüyordu? Tem böyle bir belirsizlik içinde yaşayamazdı. Kendisinin bir iradesi olduğuna, bir *seçeneği* olduğuna inanmak zorundaydı.

"Tem," dedi yine, bu sefer sessizce. "Kalbin ne karar verirse versin, senin için savaşmaya değer olduğunu bil."

Tem ona baktı. Başka bir dünyada, öpüşürlerdi. Ama bu dünyada, sadece birbirlerinin gözlerine baktılar, kalpleri aynı ritimde atıyordu, vücutları birbirine çok yakındı. Tem bu anı bir şişeye koyup sonsuza kadar saklayabilmeyi diledi.

Tam o anda, ziyafet salonunda bir mırıldanma yayıldı.

Tem döndüğünde, kalabalığın iki uzun boylu, heybetli basilisk'i ortaya çıkardığını gördü. Onlardan birini tanıdığı anda omurgasından bir ürperti geçti: Rowe. Düğünden beri onu görmemişti, o zaman Vera'yı tepeden atlayıp ormana kaçmıştı. Şimdi ziyafet salonunda sanki sahibiymiş gibi yürüyordu, burnu havada, ağzı zafer dolu bir sırtışıla bükülmüştü. Tem içgüdüsel olarak Caspen'e yaklaştı. Sonra bakışları Rowe'un bacaklarının arasına düştü.

Tem, istemese de ağzı açık kaldı.

Rowe'u en son çıplak gördüğünde, penisinin olduğu yerde sadece parçalanmış bir et yığını vardı. Şimdi bacaklarının arasında altın parıldıyordu, penisinin olduğu yere göre şekillendirilmiş, cildine kusursuz bir şekilde kaynaşmış, et metal haline gelmişti. Bu ona Apollo'nun

'nun ona gösterdiği şeyi hatırlattı: özden yapılmış bir penis. Ama bu onunla hiç alakası yoktu. Rowe, bacaklarının arasındaki aparat için *kanını dökmüştü*. Bu korkunç bir şeydi, güç dolu bir şeydi.

Tem, Caspen'e döndü. "O...?"

Ama cümlesini nasıl bitireceğini bilmiyordu. *Kendine yeni bir penis mi yaptı?* Rowe'un yaptığı şey için çok sıradan bir ifade gibi görünüyordu. Ama olan tam olarak buydu.

Caspen de en az onun kadar şok olmuş görünüyordu. "Evet."

Tem, buradan bile Rowe'un gücünü hissedebiliyordu. Güç, dalgalar halinde ondan yayılıyor ve etrafındaki herkesin dikkatini çekiyordu. Mırıldanmalar daha da yükseldi. Etraflarındaki basiliskler şok içinde birbirlerine fısıldıyorlardı.

"Yaptığın şeyin onu zayıflatacağını sanıyordum," diye fısıldadı Tem.

Yanında duran Caspen omuzlarını silkti. "Görünüşe göre... bir çözüm bulmuş."

Rowe kesinlikle bir çözüm bulmuştu.

Işık, ziyafet salonunun loş ışığında parıldayan altın sapına yansıyor. Bu manzara büyüleyiciydi; Tem gözlerini ondan ayıramıyordu. Düğünden beri Rowe'un sakat bırakılması aklından çıkmıyordu, ama şimdi Caspen'in yaptıkları için suçluluk duyduğu zamanlara inanamıyordu. Altın horoz güç yayıyordu. Bunun harika ve korkunç bir şey olduğuna dair hiç şüphesi yoktu.

"Daha önce kimse böyle bir şey yaptı mı?"

Caspen başını salladı. "Gücünü bu şekilde kullanmak yasaktır." "Neden?"

"Basilisks her zaman kanlarını altına dönüştürebilmişlerdir. Bu bizim en kutsal özelliklerimizden biridir. Ama bu, alınan şeyi yerine koymak için değildir. Böyle bir şey yapmak doğanın bir sapmasıdır. Uzuvlarımızı yeniden büyütemememizin veya ölümcül yaraları iyileştiremememizin bir nedeni vardır. Bir parçamız öldüğünde, öyle kalması gerekir. Onu hayata döndürmek doğanın kanunlarına aykırıdır."

Tem titredi. Bu kesinlikle bir ihlal gibi *görünüyordu*. "Ama bu ne anlama geliyor?"

Caspen dudaklarını sıktı. "Bu, Rowe'un kimsenin cesaret edemeyeceği bir şey yaptığı anlamına geliyor. Kendisinden bir parça yarattı. Bu, onun için bir güç kaynağı."

Tem aniden, kalan yarışmacıları sürmesi beklenen son aşamayı düşündü. "Ben de yapmak zorunda mıyım...?"

"Evet, Tem. Yapacaksın."

"Ama nasıl yapacağım...?"

"Benimkini yaptığın gibi."

"Ama onunki..."

"O yine de bir horoz, Tem," dedi Caspen. "Senin ya da benim daha önce gördüklerimize benzemiyor olabilir, ama yine de bir horoz."

Tem ona inanamayan gözlerle baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Caspen'in elleri yumruk haline gelmişti. "İzin verilemez. Gücümüzün sınırları olmalı. Sadece kırılanları iyileştirebiliriz; artık olmayanları yeniden yaratamayız. Bu doğru değil."

Tem, Caspen'in ne hissettiğini hayal bile edemiyordu. Rowe'un penisini koparan oydu. Rowe'un bunu yapmasına neden olan onun eylemleriydi. Rowe, babasını öldürdüğü için Caspen'den zaten nefret ediyordu; Tem, Rowe'un ona karşı duyduğu kinlerin derinliğini düşününce titredi.

O anda, Rowe'un gözleri onunla buluştu.

Tem, Rowe'un bakışları vücudunu tararken donakaldı, bakışlarındaki arzu çok açıktı. Rowe'da her zaman bir acı vardı, ama şimdi bu acı çok daha güçlüydü. Yüzünde öfkesi açıkça görünüyordu, ifadesi Caspen'inkine benziyordu.

"O çok kızgın," diye fısıldadı

Tem. "Ben de öyle, Tem."

Rowe döndü ve onların yönüne doğru ilerledi. Bir an sonra, yanlarına geldi. "Temperance," dedi, sesi çakıl gibi sert. "Şenliklerden hoşlanıyor musun? Sonuçta bunlar senin onuruna düzenleniyor."

Tem cevap vermek için ağzını açtı, ama Caspen ondan önce davrandı. "Onunla konuşma."

Rowe'un gözleri ona kaydı. "Neden olmasın? O benim gelecekteki karım olabilir." "Onu benden aldığın gün, benim öldüğüm gün olacak."

Rowe gülümsedi. "Böyle sözlere gerek yok, Caspenon. Barış içinde geldim." Caspen burnunu çektirdi.

Tem'in gözleri Rowe'un yanındaki basilisk'e kaydı. Eros, kardeşinden daha uzundu ve onun kadar da heybetliydi. Tem'e, sanki ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi parlak altın rengi gözleriyle baktı. Tem, Eros'un köprücük kemiğine zar zor ulaşıyordu; omuzları o kadar genişti ki, arkasında hiçbir şey göremiyordu.

Rowe aniden Tem'in zihnine girdi.

Şaşkınlıkla nefesini tuttu ve saldırıyı engellemek için duvarlar ördü. Ama onu dışarıda tutamadı; gücü tarif edilemezdi; onu yenilmez bir güç gibi itti, camın üzerindeki bir örümcek gibi ezdi.

Bana boyun eğeceksin, Temperance. Caspenon da öyle.

Tem, tüm gücünü kullanarak onun gözlerinin içine bakıp "Asla" dedi.

Rowe'un ağzı karanlık, eğlenceli bir alaycı gülümsemeye dönüştü.

"Ne yazık," diye mırıldandı. "Her zamanki gibi inatçısın." Tem

çenesini kaldırdı. "Sen de her zamanki gibi acımasısın."

Alaycı gülümsemesi daha da derinleşti. "Acımasızlık, yaşadığımız dünyada bir gerekliliktir, Temperance. Kocan bunu herkesten daha iyi bilir."

Tem bunu yalanlayacak hiçbir şey bulamadı. Caspen'in Rowe'a yaptıkları inkar edilemez bir şekilde acımasızdı. Ama Rowe bunu hak etmişti. Ve şimdi, kavgaları yaklaşırken, Tem Caspen'in bir kez daha acımasız olmasını umuyordu.

Rowe son yumruğunu doğrudan Caspen'e yöneltti. "En iyi adam kazansın."

Sonra başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Tem hemen Caspen'e döndü. Caspen, yumruklarını sıkmış, şakaklarında damarları atarken Rowe'un arkasından bakıyordu. Tem, ona uzanmak, onun sıcak tenini hissetmek, birbirlerinde teselli bulmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama bu, yapamayacağı tek şeydi.

Adelaide yanına geldi. "Tem," dedi nazikçe. "Tüm uygun basiliskler geldi. Seçiminizi yapma zamanı."

Tem, Caspen'e baktı. O da ona baktı.

"Benimle kalacak mısın?" diye fısıldadı.

"Her zaman."

Adelaide'yi takip ederek, bir sahne kurulmuş olan ziyafet salonunun sonuna kadar gittiler. Sahne üzerinde, hepsi yakışıklı ve tamamen dik duran yirmi kadar basilisk vardı. Tem, Adelaide'nin söylediklerini hatırladı: kararını onların penislerine göre vermesi gerektiğini. Caspen'e baktı.

Caspen'e baktı, Caspen ona güven verici bir şekilde başını salladıktan sonra Rowe, Eros ve Apollo'nun yanına gitti. Tem'in gözleri Apollo'nun gözleriyle buluştuğunda, Apollo da başını salladı.

Bunu yapabilirsin, Temperance.

Ona pek inanmadı. Bu adamlardan herhangi birinin müstakbel kocası olabileceğini hayal etmek zordu. Hiçbiri Caspen'le kıyaslanamazdı.

Tem olduğu yerde donakaldı, arkasındaki kalabalığın her hareketini izlediğinin farkındaydı. Baskı çok fazlaydı; herkesin beklentilerinin ağırlığı altında performans gösteremiyordu.

Caspen'in sesi kulağına geldi: *Rahatla, Tem. Basilisk tarafının kararı vermesine izin ver.*

Tem gözlerini kapattı ve onun dediğini yapmaya karar verdi. İzlenmeyi *seven* tarafına, güçlü, cesur ve atılgan tarafına odaklandı. İnsan tarafını bastırdı, şüphelerini ve güvensizliklerini uzaklaştırdı. Gözlerini açtığı anda hazırıldı.

Tem, önündeki erkekler grubunda sadece bir basilisk tanıdı. Uzun boylu, geriye taranmış sarı saçlıydı; Caspen'in ouroboros'ta zevk verdiği adamdı. Hemen ona çekildi. Penisine bakmadı bile; nasıl görüldüğü önemli değildi. Adelaide'nin sözleri aniden aklına geldi: *Seçimlerini bir öpücükle mühürleyeceksin.*

Tem ne yapması gerektiğini biliyordu.

İleri adım attığı anda kalabalık alkışladı. Sarışın basilisk'e yavaşça yaklaştı, tam karşısına gelene kadar göz teması kurdu. Sonra ellerini onun yüzüne koydu, parmak uçlarına yükseldi ve onu öptü. Onun Leo olduğunu hayal etti ve özlemini öpücüğüne döktü, onunla yapamadığını yaptı. Ayrıldıklarında, basilisk geniş bir gülümsemeyle ona selam verdi ve kenara çekilip Apollo'nun yanına geçti.

Biri gitti. Yedi tane kaldı.

Tem, geri kalan seçimlerini sadece içgüdüleriyle yaptı. Onların penisleri umurunda değildi — hepsi de aynı derecede muhteşemdi zaten — onun için önemli olan, ona nasıl *hissettirdikleri*ydı. Tem, sadece kendi gücüyle uyumlu olan basiliskleri öptü — içgüdüsel olarak, ona *ayak uydurabileceklerini* bildiği basiliskleri. Bacaklarının arasındaki sıcaklığın onu yönlendirmesine izin verdi ve onu tahrik eden herkesi seçti. Sekizinci adamı öptüğünde, ıslanmıştı.

Son basilisk yarışmacıların sırasına katıldığında kalabalık coştı. Caspen ona gülümsedi ve o da iyi iş çıkardığını anladı. Adelaide

yanına geldi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Tem.

Adelaide eğildi. "Şimdi bir tören olacak." "Ne tür bir tören?"

"Görürsün."

Son on iki yarışmacı dışında herkes sahneden ayrıldı. Tem'in arkasında, ziyafet salonu sessizliğe büründü. Nedense, kalabalığın içinden bir kadın çıkıp sahneye çıktığında nefesini tuttuğunu fark etti. Kadının karnı şişmişti.

Tem, Adelaide'ye baktı. *Hamile mi?*

Adelaide başını salladı. *Hayır. O yeni anne olmuş bir kadın.*

Tem etrafta bir bebek aradı ama göremedi. Sonra Adelaide'nin ona basilisk çocukları hakkında anlattıklarını hatırladı, nasıl mağaralardan uzakta büyütüldüklerini, reşit olup cinsel ilişkiye girmeye hazır olana kadar. Tem, yeni bir annenin neden çocuğu olmadan burada olduğunu anlayamadı. *Amacı ne?*

Adelaide cevap vermedi. Bir şeyler oluyordu; yarışmacılar diz çöküyorlardı.

Ne yapıyorlar?

Saygılarını gösteriyorlar. Ama neden?

O, Kora'yı temsil ediyor.

Kora. Bereket tanrıçası, herkesin iyiliksever hükümdarı.

Turnuvanın galibi olacağını düşündüğü kişiye dokunacak.

Bu, Tem için tamamen yeni bir bilgiydi ve çok korkutucuydu. Turnuvanın galibi Caspen olmalıydı. Caspen olmalıydı. Ya kadın başka birine dokunursa?

Kararını nasıl verecekti?

Kora'nın ona kimi seçeceğini söyleyeceğine inanılıyor.

Kadın erkeklerin önünden yavaşça yürüdü, her birinin önünde durup gözlerine bakarak, sanki yeteneklerini değerlendirir gibi. Erkekler ona kendi annelerine bakarcasına büyük bir saygıyla baktılar, kilisede olduğu gibi önünde diz çöktüler.

Tem, kadın Rowe'un önünde durduğunda nefesini tuttu. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, kadın parmak uçlarını havada gezdirerek yürümeye devam etti. İnkâr edilemez bir zarafetle hareket ediyordu, sıraya yaklaşırken kalçaları sallanıyordu. Apollo, Caspen'den hemen önce, sondan ikinci sıradaydı. Kadın onun önünde durdu.

Tem hemen sertleşti. Hayır. Onu seçemez.

Adelaide cevap vermedi. Tem, kadın elini uzatıp Apollo'nun alnına nazikçe dokunduğunda, dehşet içinde sessizce izlemekten başka bir şey yapamadı. Tem, Apollo'yu hiç bu kadar gururlu görmemişti. Bunun mümkün olan en büyük onur olduğu, Apollo'nun paha biçilmez bir hediye aldığı açıktı. Apollo kadının elini tuttu, kaldırdı ve bileğini dudaklarına bastırdı.

Kalabalık alkışlarla coştı. Apollo'nun yanında, Caspen'in yüzündeki ifade okunamazdı. Kızgın mıydı? Kıskanç mıydı? Korkmuş mu? Tem zihniyle ona ulaşmaya çalıştı, ama o ona kapalıydı. Bu onu şaşırtmadı. Eğer düşünceleri onunki gibiyse, başkalarının duyması için güvenli değildi.

Bu, gerçek sonuç üzerinde hiçbir etkisi olmayacak, Temperance, dedi Adelaide. Bu sadece onun görüşü, daha fazlası değil.

Ama onun Kora tarafından yönlendirildiğini söyledin. Evet, biz öyle inanıyoruz.

Kora'nın hiç yanıldığını gördün mü?

Adelaide cevap vermedi.

Apollo'yu seçmesinin iyi bir şey olduğunu söyleyemezsin. İyi bir şey değil, ama ilginç bir şey.

Neden ilginç? Bana korkunç geliyor. Caspen... Caspenon kızmayacak.

Tem buna inanmakta zorlandı.

O turnuvanın kurallarını biliyor, Temperance. Bunu bir meydan okuma olarak göreceksin.

Bu daha da kötüydü.

Bu sadece onun görüşü. Daha fazlası değil.

Ama Tem sadece başını salladı.

"Temperance," dedi Adelaide nazikçe. "Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum. Ama her şey olması gerektiği gibi ilerliyor. Artık

yarışmacılarını seçtiğine ve Kora da kendi yarışmacılarını seçtiğine göre, turnuva devam edebilir."

Tem gözlerini kapattı. Kalbinde, Adelaide'in haklı olduğunu biliyordu. Süreci saygıyla karşılıyordu. Onu dehşete düşürmesi önemli değildi; turnuva her halükarda gerçekleşecekti. Ama bu durumu daha kolay hale getirmiyordu.

"Apollo kazanamaz," diye fısıldadı. "Bu mümkün değil."

"Eğer kazanırsa, bu her zaman kazanması gerektiği içindir. Kaderimizin çoktan yazıldığına inanıyoruz."

"Ama bu..."

"*Bu*," dedi Adelaide kararlı bir şekilde, elini Tem'in omzuna koyarak, "basilisklerin yoludur."

Tem sessiz kaldı. Her şeyi kadere bırakmak, kaderinin senin için belirlendiğine inanmak ne kadar güzel olmalı. Ama Tem böyle yapmazdı. Kararlarının önemi olmadığını kabul etmek için çok hırslıydı. Basilisklerin yolu onun yolu değildi. Asla da olmayacaktı.

Kadın sahneden indi ve kalabalığın içinde kayboldu. Tem, midesinde korkunç bir boşluk hissederek onun gidişini izledi. Kalabalığın etrafında dağılmaya başladığını ve basilisklerin masalara oturmaya başladığını zar zor fark etti. Ziyafet zamanı gelmişti.

"Salonun başındaki masada yemek yiyeceksin," dedi Adelaide kulağına, onu diğer masalardan dik açılı bir masaya doğru yönlendirerek. Bu, gelin ve damadın oturup kutlamaları izlediği düğün masasına benziyordu. Sadece bu masada üç koltuk vardı ve ikisi zaten doluydu. Adelaide onu ortadaki koltuğa yönlendirdi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, ben yakınlarda olacağım."

Sonra onu Drakon kardeşlerle yalnız bıraktı.

Tem, ne yapacağını hiç bilemeden önüne bakıyordu. Caspen'e dokunamazdı ve Apollo'ya dokunmaya da cesaret edemiyordu. Gidecek hiçbir yer yoktu.

Sonunda Caspen'e döndü. "Hazır mısınız?" Gözlerini

kırptı. "Neye, aşkım?"

"Rowe ile olan kavgaya."

Tem'in sürprizine, Caspen güldü. "Hazırlanmama gerek yok."

Tem kollarını kavuşturdu. "Benim için savaşıyorsan, hazırlanman gerekmez mi?"

"Tem," dedi. "Yapılacak bir şey yok. Ben kazanacağım."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kaybedecek daha çok şeyim var."

"Rowe'un kaybedecek *hiçbir* şeyi yok," dedi Tem. "Bu da onu tehlikeli yapıyor." "Tem." Caspen onun gözlerinin içine baktı. "*Ben* tehlikeliyim."

Ziyafet salonunun sıcaklığına rağmen Tem titredi. Apollo'ya döndü. "Ve *sakın* aklına bir şey gelmesin."

Apollo kaşlarını kaldırdı. "Ne tür fikirler olabilir ki?" "O kadın seni seçti diye, benim de seçeceğim anlamına gelmez."

Apollo'nun ağzı eğlenerek seğirdi. "Onun seçimi bağlayıcı değil. Senin seçimin üzerinde hiçbir etkisi yok." Adelaide de aynı şeyi söylemişti.

"Yine de. Sakın..."

"Hiçbir şey düşünmem? Cesaret edemem,
Temperance." "İyi, çünkü..."

Tam o anda, Caspen zihninde konuştu: *Yeter, Tem.*

Bu azarlama karşısında kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Sinirli olduğu için, *korktuğu için* saldırgan davrandığını biliyordu. Korku onu yiyip bitirmeye başlamıştı. Tem gözlerini kapattı. Nedense, onlara söylemesi gerekenler bu şekilde daha kolay geliyordu.

"Rowe'un beni almasına izin veremezsiniz."

Sessizlik. Tem gözlerini açtığı anda Apollo'nun bakışlarının Caspen'e kaydığını gördü. Kardeşler arasında söylenmemiş bir şey geçti ve Tem bunun ne olduğunu bilmek istedi. Sonra Apollo elini nazikçe beline koydu. Tem bu temastan donakaldı ve Apollo, "Bunun olmasına izin vermeden ikimiz de ölürüz, Temperance," derken tamamen hareketsiz kaldı.

İçini hafif bir rahatlama kapladı, ama hemen ardından korkunç bir suçluluk duygusu geldi. "İkinizi de kaybedemem."

Yine sessizlik.

Tem, ikisinin de mağarada olduğu gibi zihnine girdiğini hissetti. Ancak bu sefer onu baştan çıkarmaya çalışmıyorlardı. Bu sefer, zihinlerinden zihnine geçen kırılmaz bir güven dalgası dışında hiçbir şey hissetmedi. İkisinin bu konuda birleştiğini, durumun kendilerinden daha büyük olduğunu fark ettiklerini, gerekirse fedakarlık yapmaya hazır olduklarını anladı. Tem de hazırды.

"Senin için savaşmak bizim için bir onurdur, Tem," dedi Caspen sessizce.

Apollo'nun eli hâlâ belindeydi. Parmakları, onaylama jestiyle hafifçe sıkıştı. Sonra onu bıraktı. Caspen zihninden çekilmişti. Ama Apollo kaldı ve çekilmeden önce tek bir cümle mırıldandı: *Senin için savaşmaya değer, Temperance.*

Caspen'in daha önce ona söylediği sözlerin aynısıydı. Tem, Apollo'nun içten gelmedikçe bu sözleri söylemeyeceğini biliyordu. Ne de olsa basiliskler yalan söyleyemezdi. Sadece gerçeği çarpıtabilirlerdi ve Apollo'nun söylediği şey o kadar açıktı ki, Tem ona inanmaktan başka bir şey yapamazdı.

Ondan sonra, yemek yemek ve içmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Ziyafet muhteşemdi — Tem'in şimdiye kadar gördüklerinin en iyilerinden biriydi. Yemeğin yanında, bitmek bilmeyen miktarda iksir vardı. İki ok kılıfının bir arada var olabilmek için sıvı cesarete ihtiyaç duyması mantıklıydı. Ancak bunun doğrudan sonucu olarak, ziyafet salonu hızla kaosa sürükleniyordu. Adelaide, Tem'e göreceği şeylerden şaşırabileceğini söylerken şaka yapmıyordu. Etraflarında basiliskler sevişiyordu. Banklarda, masalarda, yerde sevişiyorlardı. Tem, buraya gelme nedenlerinin doğası gereği, iki ok kılıfının birbirlerine düşmanlık besleyeceğini düşünmüştü. Ama tam tersi doğruydı. Tem, Senecalarla Senecalar, Senecalarla Drakonslar ve aradaki her türlü kombinasyonu gördü. Tem, kaosun büyüklüğüne hayranlıkla bakakaldı.

Sadece Rowe bu şenliğe katılmamıştı. Ziyafet salonunun kenarında durmuş, ne yiyor ne de içiyordu, kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Altın rengi penisi tamamen ereksiyon halindeydi ve Tem bunun her zaman böyle olup olmadığını merak etti.

"Rowe bana bakıyor."

Caspen ve Apollo ikisi de ona baktılar.

"Öyle," dedi Apollo. "Ona durmasını söyleyelim mi?"

"*Lütfen* söylemeyin."

"Neden olmasın?" dedi Caspen. "Seni rahatsız ediyor."

"Onun penisini zaten aldın, Caspen. Başka ne alabilirsin bilmiyorum."

Karanlık bir gülümseme yüzünü buruşturdu. "Bir şeyler düşünürüm." "Kafasını alabilirsin," dedi Apollo.

Tem onun omzuna vurdu. "*Kes* şunu."

İki kardeş de güldü. Neyse ki, o anda Adelaide ortaya çıktı.

"Temperance," dedi. "Seni görmeye gelen biri var."

Tem, onun için buraya gelen tek iki kişinin yanına oturmuştu bile.

"Kim?"

Adelaide cevap olarak sadece parmağıyla işaret etti.

"Gabriel mi?"

Otuz Üçüncü Bölüm

Kıvrıcık saçları sallanarak ona doğru koşuyordu.

"*Sevgili* Tem." Kollarını ona doladı, onu bankın üzerinden kaldırdı ve havada döndürdü. "Seks turnuvasını kaçıracağımı düşünmedin, değil mi?"

Tem, göğsüne yaslanarak gözlerini devirdi. Kucaklanmak *çok* iyi geliyordu.

Ayrıldıklarında, Gabriel onu yanağından öptü ve Tem gülümsemeyi kesemedi. Gabriel buradaydı. Bir arkadaşı vardı. Yalnız değildi.

Tem, Caspen'e baktı. "O da burada olabilir mi?" "Olabilir."

"Güvende olacak mı?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

Caspen gülümsedi. "Bu gece kavga olmayacak, Tem. Turnuva, okçuların birbirleriyle iyi geçinmeleri için bir fırsat. Bu, sürece desteklerini göstermek için iyi niyetlerinin bir göstergesi."

Tem başını salladı. Basilisk kültürü hakkında öğrendiği onca şeyin arasında, bu en tuhaf olanlardan biriydi. Turnuvanın, açıkça bölmek için tasarlanmışken insanları nasıl bir araya getirebileceğini hayal edemiyordu.

Tem'in yüzündeki ifadeyi gören Caspen gülümsedi. "Hâlâ öğrenecek çok şeyin var." Tek söylediği buydu ve bu çok doğrudu.

"Öğrenmekten *bahsetmişken*," dedi Gabriel, Apollo'ya dönerek. "*Bu* kim?"

Tem cevap veremedi, Apollo elini Gabriel'e uzattı ve Gabriel coşkuyla elini sıktı.

"Ben Apollo," dedi. "Caspenon'un kardeşi."

"*Kardeşi mi?* Bu ailenin kardeşlerini oldukça sevdiğimi söylemeliyim." Omzunun üzerinden, Damon'un gülümseyerek onları izlediğini gördü. "Genleri iyi."

Apollo'ya göz kırptı, Apollo şaşkın bir kahkaha attı. Tem de gülmekten kendini alamadı. Basilisks, tüm yaşam deneyimlerine rağmen, bir şekilde Gabriel'e hiç hazırlıklı değillerdi.

Aniden, masalardan birinde bir kavga çıktı. Bir grup basilisk, kağıt parçalarıyla dolu büyük bir taş leğen gibi görünen bir şey için tartışıyordu. Tem hemen Caspen'e döndü.

"Bu gece güvende olacağını söylemiştin."

"Öyle, Tem. Kavga etmiyorlar, sana söz veriyorum. Sadece bahis yapıyorlar."

"Ne üzerine bahis yapıyorlar?"

"Senin elini kimin

kazanacağına." "*Ciddi* misin?"

"Bu canlı bir süreç, ama korkacak bir şey yok. Gabriel güvende."

Ama Tem artık Gabriel için endişelenmiyordu. İnsanların onun aşk hayatı üzerine bahis oynaması saçma bir düşünceydi. Basilisklerin sınır tanımadığını her zaman biliyordu, ama bu başka bir boyuttu.

Gabriel onu dirsekledi. "Ben de bahis oynamak zorunda kalabilirim." O da onun koluna vurdu. "*Sakın deneme.*"

"Haydi ama, canım. Biraz dostça rekabetin nesi yanlış?" Caspen'in omzuna elini vurdu. "Merak etme, ben sana bahis yapıyorum." Apollo'ya, "*Ve sana da*" diye fısıldadı. Sonra ikisine de parmaklarını salladı ve Damon'a döndü.

"O gerçekten özel biri," dedi Apollo.

"Hiç bilmiyorsun."

Akşam o andan itibaren daha da kötüye gitti. Basilisk orduları ziyafet salonunda dalgalanıyor, eşit ölçüde yiyor, sevişiyor ve gülüyorlardı. Enerji inanılmaz derecede yüksekti; Tem, Adelaide'nin basilisklerin turnuvayı beklediklerini söylediğinde ne demek istediğini hemen anladı. Her türlü mantığa aykırıydı, ama Caspen haklıydı: bu, titremeyenlerin bir araya gelmesi için bir yoldu. Tem, sonuç ne olursa olsun, iyi ruh hallerinin devam etmesini umuyordu.

Bir noktada, iki kardeş de onu terk etti. Caspen, yaklaşan dövüşü tartışmak için sabırsız görünen bir konsey üyesi tarafından uzaklaştırıldı. Apollo ise seks tarafından uzaklaştırıldı.

Tem, onun birbiri ardına kızları kucağına çekip, birbiri ardına sikmesini izledi. Bunun basilisklerin kültürünün bir parçası olduğunu biliyordu; her orgazmda daha da güçleniyordu. Yine de, bunu bu kadar aşırı bir şekilde izlemek nefes kesiciydi. Onuncu basilisk ona bindiğinde, Apollo'nun gözleri onunla buluştu.

*Sıra sende, Temperance? Hayır,
teşekkürler.*

Yazık. Onun yerine seni tercih ederdim.

Biliyorum. Ama görünüşe göre ellerin zaten dolu.

Ellerini, penisine binen sarışın basilisk'in kıkına koymuştu. Tem bu manzarayı görünce midesi bulandı.

*Onların seninle dolu olmasını tercih
ederim. Ben bir seçenek değilim,
Apollo.*

Henüz değil.

Ona bunu ilk kez söylemiyordu. Ama turnuva yaklaştıkça, Tem bunun doğru olduğunu biliyordu. Final aşamasında onunla yatacak, sarışın basilisk'in şu anda yaptığı gibi onun penisini sürecekti. Kalbi Apollo'yu arzuluyorsa, onunla evlenmek zorunda kalacaktı. Tem bunu hayal etmeye çalıştı: Caspen yerine Apollo ile evlenmeyi. Böyle bir hayatı hayal edemiyordu.

Ben hayal edebiliyorum.

Sesi zihninde sessizdi, neredeyse bir fısıltı gibiydi ve samimiydi. Apollo bir kez olsun flört etmiyordu. Tem'in gerçek bir zayıflık gösterisine nasıl tepki vereceğini görmek için onu yokluyordu. Doğrusu, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bu, bu gece uğraşmak istediği son şeydi. Apollo ile olan flörtü önemli değildi, gerçek değildi. Caspen ile olan ilişkisi gibi değildi.

Tem, başka bir şey söylemeden kocasını bulmak için ayrıldı. Bahis havuzunun yanındaydı.

Aşkım. Ne oldu?

Benimle vakit geçir.

Nasıl istersen.

Birbirlerine dokunmadan, eğlenmenin gelişmesini izleyerek birlikte durdular.

Bir çift kadın o kadar iç içe geçmişlerdi ki, birbirlerine kaynaşmış gibiydiler. Tem yakından baktığında, *öyle olduklarını* fark etti. Bacaklarının arasında, Caspen'in ona yaptığı pençe gibi parlayan bir nesne vardı. Aynı renkteydi ve benzer şekilde kıvrımlıydı. Ama bu nesne ikisini de içine alacak şekilde tasarlanmıştı, iki uçluydu ve ikisini merkezlerinden birleştirerek ikili bir zevk yaşıyordu. İkisinin ıslaklığıyla parılıyordu ve masaya damlıyordu. Bu manzara Tem'i ısıttı. Kadınlar birlikte çok güzellerdi, sonsuz kıvrımları ve yumuşak tenleri vardı. Ama Tem, iki erkeğin samimi bir şekilde birbirine dolandığını görünce aniden arzuyla kızardı. Caspen'in varlığı zihnini harekete geçirdi.

Onlara katılmak ister misin?

Kızarıklık daha da derinleşti.

Onun tepkisine karşılık Caspen, "Senin için onlara sorayım mı?" dedi.

Tem tereddüt etti. Şu anda sadece Caspen'i istiyordu. Ama belki de bu, bunu yapmak için bir sebepti. Caspen ona dokunamazdı; seks yapamazlardı. Ama yarın güçlü olması gerekiyordu ve güç kazanmanın tek yolu seksti. Tem ile yapamıyorsa, en azından onu başka biriyle izleyebilirdi.

Tem kendini durduramadan başını salladı.

Bunu yaptığı anda, Caspen'in yüzünde bir gurur ışığı parladı. Hemen bir anlığına ayrılan çifte doğru yürüdü. Tem, onların dinlerken gözlerinde parlayan sevinci izledi. Caspen ona döndü, elini uzattı ve ona yaklaşmasını açıkça işaret etti.

Erkeklerin onu kucakladıkları, onu kaldırıp aralarında asılı bıraktıkları, bacaklarını birinin etrafına doladıkları, diğerinin arkasına doladıkları coşkuya inanamıyordu. İki erkek arasında sıkışmış, gerçek durumunun bir örneği.

Onlar Tem'in zihnine girmediler. Sadece Caspen onunla birlikteydi ve Tem onun başlaması için iznini bekledi. Caspen başını sallayarak izin verdi.

Tem başını önündeki adama çevirdi. Adam onu heyecanla izliyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ona güveniyordu, elleri belini sıkıca sarmıştı.

Tem eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Adam, onun hızına uyarak nazikçe öpücüğüne karşılık verdi. Arkasında duran adam klitorisini buldu, baskı uyguladı ve şehvetli dairesel hareketlerle ovuşturdu.

Aferin, Tem.

Üçü birlikte bir ritim buldular, öpüşüp dokunarak uyum içinde hareket ettiler. Tem, Caspen'in kollarında olduğu kadar onların kollarında da kendini güvende hissediyordu, Caspen'in varlığı zihninde sabit ve baskındı.

Şimdi bırak da seni sikkelerine izin ver.

Tem onlara her şeyi yapmalarına izin verirdi. O anda tek amacı Caspen'e itaat etmek, ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermektir. Onu memnun etmenin basit zevkinden başka bir şey istemiyordu. Onun kendisi için yapmak üzere olduğu şeyi düşünürsek, en azından bunu yapabılırdi.

Arkasındaki basilisk ilk olarak ona girdi. Tem, önündeki basilisk'i öpmeyi bırakmadı, onun penisi onun merkezine derinlemesine girip onu gererken bile ritmini bozmadı. Onlar için ıslanmıştı; hazırdu. Yine de, Caspen'inkinden başka bir penisi almalı uzun zaman olmuştu ve üçüncü aşamada, rakiplerini arka arkaya süreceği zaman da böyle mi olacağını hayal etmeye başladı.

Tem, arkasındaki basilisk aniden çekilince nefesini tuttu. Sonra önündeki basilisk ona girdi ve her şey yeniden yoluna girdi. Başını çevirip arkasındaki adamı öptü ve ikisinin de istedikleri her şeyi yapmalarına izin verdi. Onlar onu her yerinden okşadılar: belinden, kalçasından, göğüslerinden. İki çift elin sadece ona adanmış olması, Tem'in hiç bilmediği bir uyarılmaydı. O da buna kendini bıraktı, sırtını onlara doğru kavisleyerek, her santimini hissetmek için çaresizce teslim oldu.

Caspen her şeyi denetliyordu, varlığı dağdan bile daha büyük, cömert hükümdarları. Adamlar onu sickerken kendini okşuyor, onların ritmine göre sikini okşuyordu. Tem onun varlığını zihninde o kadar güçlü hissediyordu ki, sanki onun içindeymiş gibi. O da basiliskler kadar işin içindeydi, düşünceleriyle onları yönlendiriyordu. Tem'in aklına bir arzu geldiği anda, onlar hemen onu yerine getiriyorlardı. Onların onu öpmesini istediğinde, onu öpüyorlardı. Boynunu sıkmalarını istediğinde, boynunu sıkıyorlardı. Ve Tem de aynı şekilde karşılık veriyordu. Caspen ona bir şey yapmasını söylediğinde, o da yapıyordu.

Onu öp.

O da öyle yaptı.

Elini göğsüne koy.

Elini oraya koydu.

Başını geriye eğ. Boynunu göreyim.

Tem, onun görmek istediği her şeyi görmesine izin verdi — onu her pozisyonda, istediği şekilde sikilmesini. Basilisksler kasıtlı davranıyorlardı, onu aralarında tutarken sırayla siklerini sokuyorlardı, bazen dakikalarca, bazen tek bir keskin darbeden sonra çekip diğerinin girmesine izin veriyorlardı. Hepsi senkronize hareket ediyordu, zamansız bir alanda, sadece hissetmek için var oluyorlardı. Tem zar zor nefes alabiliyordu ve zaten nefes almak da istemiyordu. Tek istediği doldurulmaktı, herkesin gözü önünde, tam burada, ziyafet salonunda sikilmektir. Tem için iki ya da üç sik asla yeterli olmazdı. Basilisk tarafı doyumsuzdu, aşırılığı istiyordu, sadece daha fazlasını istiyordu.

Tem, Caspen'in de daha fazlasını istediğini biliyordu. Bir parçası bunu seviyordu, bir parçası turnuvanın gerçekleşmesini istiyordu. Evliliklerinin tartışılması bir onurdu, karısının arzu edilmesi bir onurdu. Ama en çok da, Tem onun kazanmak istediğini biliyordu. Bunu gözlerinde, diğer basiliskler onu orgazma yaklaştıtırırken onu izlediği sahiplenici bakışlarında görebiliyordu. Parmaklarının her dokunuşu onu inlemeye, dudaklarının her dokunuşu onu doruğa ulaştırıyordu. Sonsuza kadar böyle kalabilirdi, ağaçtaki yosun gibi vücutlarına sarılmış.

Sonunda Tem daha fazla dayanamadı. Caspen'in gözleri uzun zamandır siyah olmuştu; omuzlarından duman yükseliyordu. Hepsi orgazma yakındı ve hepsi bunu istiyordu. Arkasındaki basilisk acımasızca itiyordu, Tem'i önündeki basilisk'e doğru itiyordu, *hepsini* boşalmaya doğru itiyordu. Yanlarında, Caspen'in vuruşları hızlanıyordu, penisi elinde geriliyordu. Tem için o kadar çarpıcıydı ki. Onu tatmak istiyordu. Onu içinde istiyordu.

Ben sayacağım, Tem.

Caspen'in zihni, Tem'in zihnini yönlendiriyor, onu kendisiyle birlikte sürüklüyordu.

Üç.

Arkasındaki basilisk derinlemesine itti — onun mümkün olduğunu düşündüğünden daha derine.

İki.

Önündeki basilisk dudaklarını ısırdı.

Bir.

Zamanı gelmişti.

Hepsi bir araya geldi, çekinmeden, kısıtlanmadan. Tem her şeyi doğru yaptığını biliyordu — Caspen'in verdiği her emre itaat etmişti —

söyleneni yapmıştı. Onun gücü inkar edilemezdi; dokunmasalar bile bunu hissedebiliyordu. Yüz mil uzaktan bile hissedebilirdi. Basiliskler onu nazikçe yere indirdiler ve bunu yaparken vücuduna öpücükler kondurdular. Ayakları taşla değdiğinde, Tem Caspen'e baktı. Ona bir bakış yeterdi; o, Tem'in ne istediğini zaten biliyordu.

"Yeter," dedi Caspen yüksek sesle.

Basilisks hemen itaat ettiler, Tem'den ayrıldılar ve ona derin bir reverans yaptılar. "Teşekkür ederiz," diye mırıldandılar. Tem, seslerinde hayranlık duyduğunu hissetti, sanki az önce olanlar çok önemliymiş gibi. Belki de öyleydi.

"Teşekkür *ederim*," diye mırıldandı karşılık olarak.

Basilisks el ele uzaklaştılar. Tem, tamamen ve tamamen boşalmış bir halde kaldı. Caspen'e döndü, Caspen ona gülümsedi.

"Çok güzeldin, Tem." "Sen de öyle."

Gülümsemesi genişledi. Sonra, "Uyumalısın. Turnuva başladığında, bitene kadar ara verilmeyecek," dedi.

Tem turnuvanın yapısını düşündü — üç aşama, bitmek bilmeyen fiziksel efor. Uyku kulağa hoş geliyordu. "Benimle gelir misin?"

Caspen başını salladı. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca birbirimizi görmemeliyiz."

Endişe göğsünü sıkıştırdı. "Neden?"

"Bu bir gelenek. İnsanların düğünden önce gelini görmemesi gibi düşün."

"Oh," dedi Tem. "Doğru."

Bu, dolaylı bir şekilde mantıklı geliyordu. Ama şu anda Caspen'e ihtiyacı vardı. En son istediği şey yalnız kalmaktı. Ona iyi geceler öpücüğü bile verememişti.

Caspen elini göğsüne uzattı. Ama cildine dokunmak yerine, boynuna asılı altın pençeye dokundu. Parmağıyla onu önce göğüs kemiğine, sonra göğüslerinin üst kısmına doğru hareket ettirdi. Tem gözlerini kapattı. Onun kendisine yaptıklarını *hissetmek*, vücudunun bir hareket yaratmasını görmek ve bunu kendi vücuduyla deneyimlemek inanılmazdı. Bu, çok uzun zamandır yaptıkları en dokunmaya yakın şeydi.

Keşke seni öpebilseydim.

Yakında.

Tem'in midesi sıkıştı. *Ama ya...* Tem, bu düşünceyi tamamlamak istemediği için kendini durdurdu. Sürpriz bir şekilde, Caspen gülümsedi.

Ya kazanamazsam?

Tem başını salladı. Cevap veremedi.

O zaman o zaman ne olursa olsun kabul ederiz, Tem.

Dudaklarını sıkıştırarak gözyaşlarını tuttu. Nasıl bu kadar sakin olabilirdi? Nasıl kan bağıyla ona bağlı olup da bu turnuvanın sonucunu umursamadan durabilirdi? Caspen'e dokunamamak düşüncesi onu öldürüyordu, bu kadar basit. Ölmek istiyordu. Ama o, hayatındaki tek erkek değildi ve asla da olmayacaktı. Her zaman böyleydi; seçim yapmak her zaman onun için bir mücadele olmuştu. Ya şimdi, yüzlerce basilisk önünde, kendine bile itiraf edemediği bir şeyi açıklamak zorunda kalırsa? Bu düşünce korkunçtu.

Caspen gözlerinin derinliklerine baktı. *En tatlı yalandan ziyade acı gerçeği tercih ederim.*

Tem buna inanamıyordu. İnanamıyordu. Gerçek sadece acımasız değildi. Ölümcüldü. *Sonsuza kadar birlikte olmamız gerekiyor.*

Olacağız, Tem. Bu bir sorun değil. Ama ben endişeliyim.

Tem, seni terk etmeyeceğim. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar.

Onun altın rengi gözlerine baktı ve onun doğruyu söylediğini biliyordu. Ama bu, turnuvanın *onu ondan* ayrılmaya zorlayabileceği gerçeğini değiştirmiyordu.

Caspen elini indirdi ve onu soğukta bıraktı. *İyi uykular, aşkım. Yakında görüşürüz.*

Tem başını salladı. Konuşamıyor gibiydi. Bunun yerine ziyafet salonundan ayrıldı ve gece yarısından önceki yalnız saatlerden korkarak yavaşça odasına geri döndü. Ama sürpriz bir şekilde, kapısında birisi duruyordu.

"Bu kadar erken mi yatıyorsun, Temperance?"

Tem kollarını kavuşturdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Apollo dikleşti. "Seni görmeye geldim."

"Biliyorum. Ama *neden*?"

"Çünkü iyi değilsin."

Bu bir soru değildi ve Tem, onun neden böyle bir şey söylediğini anlayamadı. "Anlamadım? Ben gayet iyiyim."

"Hayır." Apollo eğildi. "İyi değilsin. Sana taşlaştırmayı öğrettiğim gecedен beri farklısın. Az yiyorsun. Uyumuyorsun. Bir şey seni etkiliyor."

Tem ona inanamayan gözlerle baktı. Apollo tüm bunları nasıl fark etmişti? Caspen bile onun iyi uyuyamadığını fark etmemişti. Ama o da sürekli avlanmak için evden uzaktaydı. Apollo'nun onu Caspen'den daha sık gördüğü günler oluyordu. Ve o günlerde, görünüşe göre, onu yakından izliyordu.

"Neyin var, Temperance?"

Tem acı dolu bir kahkaha attı. Neyi vardı? Saymakla bitmeyecek kadar çok şey. Turnuva, arma, Leo için endişeleniyordu. Her şeyin parçalanmak üzere olduğundan endişeleniyordu. Ama Apollo bunların hiçbirini düzeltemezdi. Kimse düzeltemezdi.

"Yatağına git Apollo."

"Yatması gereken sensin."

Tem, onun ses tonuna kaşlarını çattı. Gerçekten endişeli gibiydi. Normalde Apollo, onunla yatmak istediğine dair küstahça bir yorum yapardı. Ama bu gece değil. Bu gece ona kırılğan, sanki parçalanacakmış gibi bakıyordu. Onun yüzünde görmeye alışık olmadığı bir ifadeydi bu.

"Neden yaptıklarımı umursuyorsun?"

"Umurumda çünkü sen ve kardeşim kan bağıyla bağlısınız. Duygusal bağınız çok önemli, bu da senin iyiliğinin onun iyiliğini doğrudan etkilediği anlamına geliyor. Eğer sen iyi durumda değilsen, o yarın performansını gösteremez."

Bu, Tem'i durdurdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim" —Apollo yaklaştı ve Tem onun aciliyetini hissetti— "kavga için güçlü olması gerekecek, bu da senin de güçlü olman gerektiği anlamına geliyor."

Tem dudağını ısırды. Şu anda güçlü olmaktan çok uzaktı.

"Neyin var, Temperance?" Apollo bu kez daha yumuşak bir sesle tekrar sordu. "Bana söylemek istemiyorsan, anlarım. Ama yükler paylaşıldığında daha kolay taşınır."

Elbette haklıydı. Ama onun yükleri paylaşılabilecek türden değildi. Apollo, Leo ile ilgili durum hakkında hiçbir şey yapamazdı; onu

onu armanın tamamlanmasından kurtaramazdı. Turnuvanın sonucunu bile garanti edemezdi. Yine de, ona güvenmesini önermesi bir şekilde yardımcı olmuştu. Kendini daha az yalnız hissetmesini sağlamıştı. Bu yüzden, "Korkuyorum," dedi.

"Neden?"

Ama bunu tarif edecek kelimeler yoktu. Tem *pek* çok şeyden korkuyordu. Şu anda hepsini sayması imkânsızdı ve zaten Apollo'nun bunları bilmesini istemiyordu. Bunları bilmek, onunla gizlilik içinde oturmak anlamına gelirdi ve o bunu onun için istemiyordu.

"Turnuvadan mı?" diye sordu Apollo. "Evet," dedi dürüstçe. Diğer şeylerin yanı sıra.

"Korkacak bir şeyin yok, Temperance."

Tem gözlerini kapattı, ona inanmaya çalıştı. "Senin için söylemesi kolay. Senin kocan tehlikede değil."

"Benim kocam yok." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Casperon iyi olacak, Temperance."

"Bunu bilemezsin."

"Kardeşimi tanırım. Ve hiçbir şey onun senin için savaşmasını engelleyemez." "Onsuz yaşayamam."

"Turnuva sadece bunun olasılığını sunuyor. Garantisini değil." Bir duraklama.

Apollo'nun sonraki sözleri sessizce geldi: "Korkduğunu anlıyorum. Ama Casperon kazanmazsa, seni Rowe'dan koruyacağım. Onun elinden sana asla zarar gelmeyecek. Söz veriyorum."

Tem gözlerini açtı ve Apollo'nun ne kadar yakınında durduğunu görünce neredeyse nefesini tuttu.

"Onunla kan bağım var." Apollo, Casper'in yaptığı gibi, parmağını Tem'in boynundaki pençeye dokundurdu. "Tıpkı senin gibi." Söylediklerini bitirirken sesi fısıltıya dönüştü. "Seni bu kadar kolay bırakmayacağız."

"Bu sana bağlı değil."

"Kalbin gerçek eşini çağıracak, Temperance. Bundan korkman için hiçbir neden yok."

"Evet, var."

"Neden?"

"Çünkü Leo'yu seviyorum." Bunu söylediği anda, dehşet onu sardı.

Apollo kaşlarını çatı. "Leo mu?"

Tem, Apollo'nun onu tek bir isimle tanıdığını fark etti. "Thelonius. İnsanların kralı."

Bir tür tepki bekliyordu. Belki bağırmasını ya da onu azarlamasını. Bunun yerine başını eğdi ve ona sadece şefkat olarak tanımlanabilecek bir bakışla baktı. Bakışları, gümüş alyansının parladığı eline kaydı.

"Neden hala onu taktığını hep merak etmişimdir," diye fısıldadı.

Tem, parmağındaki yüzüğü çevirerek soğuk metali hissetti. Caspen ona hiç sormamıştı. Asla sormayacağını düşünmeye başlamıştı. "Ben... onu çıkarmaya dayanamıyorum."

Apollo, sanki bir şeyi anlamış gibi başını eğdi. "Kalbin onun için atmasından korkuyorsun."

Gözleri yaşlarla doldu. O bunu yüksek sesle söylediğinde, bir şekilde gerçek oldu. "Evet," diye fısıldadı.

Apollo iç geçirdi. Öfkeli bir iç çekiş değildi, daha çok hüznüydü, sanki ona acıyormuş gibi. Muhtemelen öyleydi. Tem bu işin çok ileri gitmesine izin vermiş, onun duygularını çok uzun süre hoş görmüştü. Şimdi bunun sonuçlarıyla yüzleşecekti. Apollo bunu düzeltemezdi. Kimse düzeltemezdi.

"Kimi seveceğimizi seçemeyiz, Temperance." Sanki kendi deneyimlerinden konuşuyormuş gibi geliyordu. "Turnuvaya kararsız giren ilk kişi sen değilsin. Ve son kişi de olmayacaksın."

"*Kararsız* değilim," dedi. "İkisini de seviyorum. *Bu* kesin."

Apollo bir an düşündü, sonra konuştu. "İnsan kralına olan sevgini anlayabiliyormuş gibi davranamam. Onu gördüğüm kadarıyla, oldukça zayıf görünüyor."

Tem neredeyse gülecekti.

"Ama kalp meselelerini anlayabilirim," diye devam etti Apollo, parmaklarını nazıkçe Tem'in göğsüne dokundurarak. "Ve kalp meseleleri asla basit değildir."

Tem ona baktı. Apollo bunu sakın bir ses tonuyla söyledi, bu konuda geniş deneyime sahip olduğunu ima eden bir ses tonuyla. Ve Tem, onun gerçekten de öyle olduğunu düşündü. Caspen ve Apollo, Tem'den çok daha uzun bir süredir, yüzyıllardır hayattaydılar. Tem yirmi yaşındaydı. Onlara kıyasla bir çocuktı. Ama burada kimse ona

çocuk gibi davranmıyordu, özellikle de Drakon kardeşler. Bu iki ucu keskin bir kılıçtı. Aynı durumda bir çocuğun sahip olacağı hoşgörü ona tanınmıyordu. Tem kendi yatağını yapmıştı ve şimdi o yatakta yatmak zorundaydı.

"Temperance," dedi yumuşak bir sesle ve o da ona baktı. "Kardeşim senin nasıl hissettiğini bilmeye hak ediyor."

Tem onun ne demek istediğini biliyordu. *Benim için önemli olan tek şey, kalbinin sadakati.*

"Sırrımı saklayacağım," diye mırıldandı Apollo. "Ama bunu sonsuza kadar yapamam.

Beni anlıyor musun?"

Tem başını salladı. Ondan isteyebileceği tek şey buydu ve bu bile zaten çok fazlaydı. "Anlıyorum."

Sessizce durdular. Sonunda Tem daha fazla dayanamadı. "Sence ben kötü bir insan mıyım?"

Sözler ağzından çıkmadan önce durduramadı ve Tem neden böyle bir şey söylediğini bile bilmiyordu. Apollo, böyle bir soruyu sorması gereken son kişiydi. Ona taşlaştırmayı öğrettiği zamanı düşündü, bunu hak eden birine yapmak istediğini hatırladı. Bunu hak eden kişinin kendisi olup olmadığını merak etti.

Apollo ona hafifçe gülümsedi. "Kötü olanı tanımla."

Buna cevap yoktu. Burada her şey serbestti, hiçbir şey yasak değildi. Basilisks'lerin doğru ya da yanlış kavramları yoktu, en azından insanlarınki gibi değildi. Tem sessiz kalınca, Apollo ona nazikçe dokundu, parmak uçlarıyla belinin kıvrımlarını okşadı.

"Neden bana bunu soruyorsun?"

"Çünkü affedilmeye ihtiyacım var."

Apollo başını salladı. "Senin gerçekten ihtiyacın olan benim affım değil."

Tem onun haklı olduğunu biliyordu. Leo'ya yaptıkları için affedilmeyi istiyordu. Apollo bunu sağlayamazdı. Kimsenin, hatta Caspen'in bile veremeyeceği bir şey arıyordu. Tem'in göğsü acıdı. Sanki panik atak geçiriyormuş gibi, duvarlar üzerine çöküyormuş gibi hissetti. Apollo'nun affına ihtiyacı yoktu, ama yine de istiyordu.

"Cevap ver," dedi, bu sefer kararlı bir sesle.

Apollo kaşlarını kaldırarak onu süzdü. Eli belinde sıkılaştı ve Tem'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Onun bunu hissedebileceğini biliyordu; basilisks her zaman

Tem

Apollo'nun da kötü bir insan olup olmadığını merak etti. Apollo kesinlikle düzgün, kibar ya da medeni toplumun iyi sayacağı hiçbir şey değildi. Ama cesurdu. Ve korkusuzdu. Ailesini seviyordu ve gerektiğinde onları koruyordu. Gerçekten önemli olan başka bir şey var mıydı? Sevdğin insanları sevmek, onlar için en iyisini dilemek yeterli miydi? Tem artık bilmiyordu.

Apollo'nun eli vücudunu yukarı doğru kaydırarak çenesine ulaştı ve başını kendininkine doğru kaldırdı. Tem neredeyse öpüşecekler mi diye merak etti. Bunun yerine Apollo, "Senin kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum" diye fısıldadı.

Tem onun cevabını düşündü, ne anlam çıkarmalıydı? "Bence öyleyim," diye fısıldadı.

Apollo'nun parmakları çenesini okşadı, boynunun arkasına dolandı. Tem hazırды, bekliyordu. "Bu senin seçimin, Temperance." Apollo'nun gözlerine baktı. "Apollo?"

"Temperance?"

Kalbi göğüs kafesine çarptı. Her şey bir anda üzerine çökmüştü: turnuvanın ciddiyeti, eylemlerinin sonuçları. Kalbi Caspen'i çağırmasa, bir daha asla dokunamayacaklardı. Tem ani kusma isteğiyle mücadele etti. Teselliye ihtiyacı vardı ve bunu sağlayabilecek tek kişi Apollo'ydu.

Kendini vazgeçirmeden önce, "Beni kucaklar mısın?" dedi. Apollo bir an bile tereddüt etmedi. Sadece kollarını açtı.

öne çıktı ve onu kendine doğru çekti. Bunu yaptığı anda, Tem'in zihni sessizleşti. Günlerdir ilk kez rahatladı. Kaslarındaki gerginlik kayboldu, beynindeki endişe yatıştı. Başını Apollo'nun boynuna yaslayıp gözlerini kapattı, sadece göğsünün düzenli iniş çıkışlarını hissediyordu.

Caspen gibi, inanılmaz derecede yavaş nefes alıyordu. Ama Apollo'nun vücudu farklıydı. Kardeşininkine olduğu kadar ona tanıdık gelmiyordu. Tem, Caspen'in vücudunun her santimini ezberlemişti; her çıkıntıyı, her çukuru biliyordu. Apollo'nun gövdesi farklı açılara sahipti, kendini yaslayabileceği farklı bir şekli vardı. Caspen gibi duman kokuyordu, ama aynı koku değildi; Caspen'inki dinamik ve güçlüydü, ormanı yakan bir yangın dumanı gibiydi. Apollo'nunki ise zengin, katmanlı ve karanlıktı, acı veren bir köz gibiydi.

Bir anda, Apollo'nun eli başının arkasını okşadı. Parmakları nazikçe saçlarını okşadı ve Tem bu hareketle kendini sakinleşmiş buldu.

Bu gerçekleşene kadar buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Çok uzun zamandır sadece durup *var olmaktan* uzak kalmıştı.

Apollo'nun zihni, çekinerek onun zihnine dokundu. *Bu yardımcı oluyor mu, Temperance?*

Tem başını onun omzuna yaslayarak başını salladı. Bu, ona yardımcı olan *tek* şeydi. Günlerdir ilk kez, yeniden insan gibi hissediyordu. Etrafı sadece basiliskslerle çevriliyken, bu yönünü unutmak kolaydı. Ama insan yönü, en uzun süredir tanıdığı yönüydü; insan olduğunu düşünerek büyümüşü ve sadece son birkaç ayda her şey değişmişti. Bir kişi için çok fazlaydı, çok hızlıydı. Tem, ilk kez, bu yeni hayatında çok hızlı hareket edip, çok fazla şey üstlendiğini merak etti.

Basilisks gibi yaşamaya hazır değildi. Zaman geçtikçe bu daha da belirgin hale gelmişti. Hiçbirine hazır değildi.

Apollo tekrar konuştu. *Başka ne yapabilirim?*

Yapabileceği başka bir şey yoktu. Gerçekten yoktu. *Kimsenin* yapabilecek bir şey yoktu.

Zaten fazlasıyla yeterince şey yaptın. Ona söylemesi gereken bir şey daha olduğunu fark etti: *Teşekkür ederim.*

Apollo onu uzun süre kucakladı. Tem, sessizliği bozmayacağını bilerek sessizliği sürdürdü. Apollo onu bıraktığında, o olduğu yerde kalarak karanlıkta onun oyulmuş yüzüne baktı.

Biraz uyu, Temperance.

Sonra gitti.

Tem odasına girdiğinde, yatağında biri olduğunu gördü: Gabriel. Tem, onun yanına battaniyenin altına girdi, vücudunu ona yaslayarak, atan kalbinin ritmini hissetti. Onu kendine çekti, bu gece onu kucaklayan ikinci adamdı, başını onun boynuna yasladı. Onun burada olmasına, Damon'un yerine onu tercih etmesine, yalnız kalmamasına çok minnettardı.

"Horlamasan iyi olur, sevgilim," diye saçlarına mırıldandı.

Tem gülümsemeden edemedi. "Sen de horlamasan iyi olur."

"Asla horlamam. Solunum yollarım çok hassastır." Tem gözlerini devirdi. Sonra uykuya daldı.

Saatler sonra, karanlıkta adı duyuldu.

"Temperance," diye fısıldadı Adelaide. "Uyan. Gece yarısı oldu."

Otuz Dördüncü Bölüm

Tem, Gabriell'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Adelaide'yi takip ederek koridora çıktı. Nereye gittiklerini sormaya tenezzül etmedi; zaten konuşamayacak kadar gergindi. Bunun yerine, kendini sakinleştirmek için yumruklarını sıkıp açtı ve Apollo'nun ona söylediği şeyi düşündü: *Seni bu kadar kolay bırakmayacağız.*

Ama Drakon kardeşler kontrolü elinde tutmuyordu. Tem de öyle. Turnuvanın sonunda ne olacağını *kimse* bilmiyordu. Belki Kora bile.

"Herkes çoktan toplandı," diyordu Adelaide. "Vardığımızda, yarışmacıları tanıtmak için bir açılış töreni olacak. Ondan sonra turnuva başlayacak."

Tem, bu bilgiyi sindirmek zor olsa da başını salladı. Birinci kademeyi ve Caspen'in Rowe ile nasıl dövüşeceğini düşünüyordu.

"Kurallar var mı?" diye sordu

Tem. "Ne demek istiyorsun?"

Aşağı doğru yürüyorlardı, sürekli aşağı doğru, ve hava ısınmaya başlamıştı.

"Dövüş için demek istiyorum. Kurallar var mı, yoksa sadece..." *Ölümüne dövüşmek* demek istediğini söyleyemedi.

"Adil bir şekilde dövüşmeleri gerekiyor," dedi Adelaide. "Silah kullanamazlar ve aynalar gibi taşlaşmaya neden olabilecek nesneler taşıyamazlar. Birbirlerini ısırmaları yasaktır. Başlamak için dönüşüm geçirecekler ve dövüş, içlerinden biri geri dönüşüm geçene kadar sürecek."

Tem'i geçici bir rahatlama sardı. Rowe'un sınırları açıkça hiçe saydığını düşününce hâlâ gergindi. Kurallara uyması için ona güvenmek için hiçbir neden yoktu. Ama Adelaide, turnuvanın

Kora tarafından onaylandığını söylemişti. Elbette, Rowe için bile bu bir ağırlık taşıyordu. Ve elbette, Caspen kazanacaktı.

O Yılan Kralıydı, dağın altındaki en güçlü erkekti. Ama Apollo'nun sözleri aklından geçiyordu: *Senin iyiliğin onun iyiliğini doğrudan etkiler. Eğer en iyi halinde değilsen, yarın performansını gösteremez.*

Tem en iyi halinde değildi. Uzun zamandır öyle değildi. Zayıftı, endişeliydi ve bunun Caspen'in dövüşünü etkileyeceğinden korkuyordu. Bu turnuvaya çok şey bağlıydı, çok şey tehlikedeydi. Ya...

Adelaide durdu. Tem de durdu.

Tem'in üstünü göremeyeceği kadar yüksek bir çift kapının önünde duruyorlardı.

"İhtiyatlı ol," dedi Adelaide sessizce. "Hazır mısın?" Asla buna hazır olamazdı.

Cevap vermediğinde Adelaide yaklaştı. "Senin yanında olacağım. Bununla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin."

Tem'i bir minnettarlık dalgası sardı. Adelaide, çiftleşme sezonunun ilk gecesinden bu yana, son birkaç hafta içinde onun için bir can simidi haline gelmişti. Onun burada olması, hayal edilemez bir lütuftu. Ve Adelaide haklıydı. Tem bununla tek başına yüzleşmeyecekti.

"Hazırım."

Adelaide başını salladı. Sonra kapıları açtı.

Onların ötesindekiler Tem'in nefesini kesti. Ritüelin yapıldığı sunakla çevrili odadan farklı olarak, *bir arenaya* girmişlerdi. Geniş, derin ve oval şekilli olan arenada, yüksek tavana neredeyse ulaşan büyük, eğimli sıra sıra oturaklar vardı. Her koltuk doluydu; basilisksler tribünlerde kıvranıyor, tezahürat yapıyor ve el sallıyorlardı. Gölün kıyılarını kaplayan aynı beyaz kum, arenayı da dolduruyordu. Orada, ortada, Caspen vardı.

Tem hemen ona doğru koştu. Bunun izin verilip verilmediğini umursamadı; herkesin izlediğini umursamadı. Sadece onun yanında olmak istiyordu.

Yüz yüze gelir gelmez, "Casper," diye fısıldadı. O gülümsedi. "Aşkım."

Arkasındaki diğer yarışmacılar duruyordu. Rowe ona çoktan kaşlarını çatmıştı. Tem onun yönüne bakmaya bile tenezzül etmedi, bunun yerine Apollo'ya odaklandı.

O, düşünceli bir ifadeyle onu izliyordu. Onun itirafını mı düşünüyordu? Yoksa olacakları mı tahmin ediyordu?

"Uyudun mu?" diye sordu

Caspen. "Biraz. Sen uyudun mu?"

"Hayır." Daha fazla ayrıntıya girmedii.

Tem ona sormadan önce, Adelaide onun yanında belirdi. Elixir ile dolu büyük altın bir kadeh tutuyordu. "Başlama zamanı," dedi yarışmacılara. "Lütfen sıraya girin."

Basilisksler itaat ederek sıraya girdiler.

"Her biriniz turnuvanın sonucunu onurlandıracağınıza yemin edeceksiniz. Sonra da iksirle sözünüzü mühürleyeceksiniz." Sıranın başında duran Eros'a doğru adım attı. "Diz çök."

Eros diz çöktü.

"Sonucu onurlandıracak mısınız?"

"Onurlandıracam," diye cevapladı Eros.

Adelaide parmaklarını kadehe daldırdı ve sanki şövalye ilan ediliyormuş gibi önce bir omzuna, sonra diğer omzuna dokundu. Sonra kadehi ona uzattı ve Eros kadehi bir dikişte içti.

Rowe diz çöktü ve Adelaide ona da aynısını yaptı.

Apollo'ya ulaşana kadar sıra boyunca ilerledi. Apollo, başını eğmeden önce Tem'e gülümsedi. Tem, istemese de ona gülümsedi. Kontrolü dışında olan birçok unsur vardı. Ama en azından Drakon kardeşlerin kendi tarafında olduğunu biliyordu. Onlar yanındayken, korkacak neyi vardı ki?

Sonunda sıra Tem'e geldi.

"Sonucu kabul edecek misin?" diye sordu Adelaide.

Tem tereddüt etti, aniden felç olmuş gibi. Ters gidebilecek çok fazla şey vardı, çok fazla hayat ve ilişki tehlikedeydi. Hepsi onun omuzlarındaydı. Peki ya son aşama? Ya kalbi başka birini çağırırsa? Sonucu kabul edecek miydi?

Duraklamanın içinde, Apollo'nun zihni onun zihnine dokundu.

Korkma. Bunu senin için yapalım.

"İlmîlilik." Adelaide'nin sesi Apollo'nun sesini kesti. "Sonucu kabul edecek misin?"

Herkes onu bekleyerek izliyordu. Yolun sonuna gelmişlerdi. Kaderin işini yapmasına izin verme zamanı gelmişti.

"Kabul edeceğim."

Adelaide başını salladı. Sonra parmaklarını kadehe daldırdı ve Tem'in omuzlarına, az önce yarışmacıların omuzlarına dokunduğu gibi dokundu. Tem iksirin son damlasını içti, iksir boğazından aşağı kayarken tüm vücudu ısındı. Yutmayı bitirir bitirmez Adelaide boş kadehi başının üzerine kaldırdı, kalabalığa dönerek bağırdı: "Bitti. Turnuva başlasın."

Arena alkışlarla çınladı.

"Temperance," dedi Adelaide. "Benimle gel."

Ama Tem hareket edemiyordu. Caspen'e bakıyordu, Caspen de ona bakıyordu.

"Caspen," dedi. Ama hissettiklerini ifade edecek hiçbir kelime bulamadı. Bu yüzden ona bilmesini istediği tek şeyi söyledi: "Seni seviyorum."

Caspen gülümsedi. Hüzünlü bir gülümsemediydi ve nedense Tem ağlamak istedi. Ya bu son olsaydı? Caspen turnuvayı kazanmazsa, kalbi ona seslenmezse, ona bir daha asla dokunamayacaktı. Caspen'in dokunuşunun olmadığı bir hayat, Tem'in dayanabileceği bir hayat değildi. Onsuz hayatta kalamazdı.

"Ben de seni seviyorum."

Adelaide'in eli kolundaydı ve onu geri çekiyordu. Diğer yarışmacılar dağılıyordu, arenanın ortasında sadece Caspen ve Rowe kalmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" Tem, Adelaide onu tribünlere doğru yönlendirirken sordu.

"Süitinize," dedi Adelaide. "Oradan birinci sırayı izleyeceksiniz."

Birlikte merdivenleri çıktılar. Etraflarında, basiliskler Tem'e dokunmak için uzanıyorlardı; parmaklarını bacaklarına, beline, kollarına sürerek sanki ondan küçük bir parça almak istiyorlardı.

Süit, devasa, süslü bir balkondur. İçinde uzun bir bank vardı ve Tem buradan arenanın nefes kesici manzarasını seyredebilirdi. Rowe ve Caspen tam ortada duruyorlardı. Caspen sırtı ona dönüktü ve Tem zihniyle ona ulaşmaya çalıştı, ama aralarındaki bağlantı kesilmişti. Hemen Adelaide'ye döndü.

"Neden onunla konuşamıyorum?"

"Turnuva süresince iletişim kuramazsın." Tem kaşlarını çatı.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Adelaide hemen. "Hala diğerleriyle iletişim kurabilirsin. Ben de Apollo da emrindeyiz."

Elbette Apollo onun emrindeydi. Her zaman öyleydi. "O da bizimle birlikte izleyebilir mi?"

Adelaide zarif omzunu kaldırdı. "İstediğiniz herkesi buraya getirebilirsiniz. Ona sormak yeter. Eminim onur duyacaktır."

Tem zihniyle diğer Drakon kardeşine ulaştı ve onu hemen buldu.

Apollo. Neredesin?

Diğer yarışmacılarla birlikteyim. Neden soruyorsun? Seni burada, yanımda istiyorum.

Bir duraklama. Nedense, onu reddedeceğinden endişeleniyordu. Ve sonra: *Yola çıkıyorum.*

Tem, Adelaide'ye döndü. "Apollo geliyor."

"İyi."

Ama bu gelişme bile Tem'i sakinleştirmek için yeterli değildi. "Casper'in bir planı yok," dedi, onu en çok rahatsız eden şeyi dile getirerek. "Hazırlıklı değil. Kaybedecek daha çok şeyi olduğu için kazanacağını düşünüyor."

"Onun bir insan gibi hazırlık yapmasını bekleyemezsin, Temperance." "Bu, yapamayacağı anlamına gelmez..."

"O en iyi gördüğü şeyi yapacak. Sana olan sevgisini küçümseme." Adrenalin

Tem'in omurgasını ürpertti. Rowe ve Casper'e baktı. ne düşündüklerini merak ediyordu.

"Rowe kazanmaya başlarsa, ben gidiyorum," dedi. "Casper'in incinmesini izlemek istemiyorum."

Adelaide başını salladı. "Gidemezsin." "Neden gidemeyeyim?"

"Sonucu onurlandırmaya yemin ettiğinde, Kora'nın kendisi üzerine yemin ettin. Yemin bağlayıcıdır. O seni buna bağlı tutacaktır."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Turnuva, kazanan belirlenene kadar devam edecek. Bitmeden ayrılmak mümkün değil. Kora'nın büyüü seni burada tutacak."

Tem başını ellerinin arasına aldı.

Adelaide omzuna nazikçe dokundu. "Temperance, beni dinle. Apollo ve Caspenon sana zarar gelmesine izin vermezler. Seni seviyorlar."

"*Caspen* beni seviyor."

"Apollo da kendi tarzında seni seviyor."

"Apollo sevgiye muktedir değil."

Adelaide gülümsedi. "Bu varsayımında yanılıyorsun. Aşk birçok şekilde ortaya çıkabilir."

Tem burnunu kırıştırdı.

Adelaide, onun ifadesine bakarak gülümsedi. "Onu sevmek zorunda değilsin. Seversen, o da sana saygı duymayabilir. Ama o seni seviyor, Temperance. Ve onun bunu kendi tarzında göstermesine izin vermelisin. Caspenon gibi o da senin için canını feda eder."

Annesi bir keresinde ona gerçek aşkın, kendi mutluluğunu onun mutluluğu için feda etmek olduğunu söylemişti. Kendini feda etmek bir adım daha ileri gitmek miydi? Caspen'in ailesindeki herkesin, kendisiyle ilgili hiçbir şey yüzünden hayatlarının yarıda kesilmeden çok uzun yaşamalarını istiyordu.

"Apollo'nun benim için ölmesini istemiyorum. *Kimsenin* benim için ölmesini istemiyorum."

Adelaide ona nazikçe gülümsedi. "Bunu sen karar veremezsin. Biz basiliskleriz, Temperance. Kardeşler bunu kendi istekleriyle kabul ediyorlar."

Bir an sonra, kardeşlerden biri yanına geldi.

Tem, Apollo'yu görmeden önce hissetti, Apollo'nun vücudu havayı ısıtıyordu. Tem, anında tekrar nefes alabildiğini hissetti. Ona döndü. Ama bir şey söyleyemeden Adelaide konuştu.

"Bak, Temperance. Başlıyor."

Caspen ve Rowe birbirlerinin etrafında dönmeye başladıklarında arena haykırıışlarla canlandı. Vücutlarından büyük duman bulutları yükseldi ve havayı doldurdu. Tem'i saf bir korku sardı. İşte bu. Dönüşüm başlamak üzereydi. Tem, Caspen'in ilk dönüşmesini izledi, vücudu uzayarak içindeki canavarı serbest bıraktı. Onun güzel obsidiyen pullarına bakarak, onları ilk gördüğü anı hatırladı. Caspen o gece mağarada onu neredeyse öldürmüştü. Tem, keşke öldürseydi diye düşündü. O zaman bunların hiçbiri olmazdı.

Rowe da dönüşmeye başladı.

Dönerek kükredi, başını gururla yukarı kaldırdı. Pulları saf altındandı, sahte penisinin rengiyle aynıydı. Tem daha önce hiç o renkte bir basilisk görmemişti

görüntülenmemiştir. Çoğu Caspen gibi siyahtı. Bazen yeşil veya hatta koyu maviye değişirdi, ama asla altın rengi olmazdı. Caspen'in

—Rowe'un penisinin onu güçlü kıldığını hatırladı. Bu, onun gerçek formunu da güçlü kılıyor muydu? Bu düşünce onu tedirgin etti. *Caspen'in* güçlü olması gerekiyordu.

Caspen'in kazanması gerekiyordu.

Hava birdenbire bunaltıcı hale geldi. Arena kadar devasa bir mekanda bile, tamamen dönüşüm geçirmiş iki basilisk çok fazla yer kaplıyordu. İnsan oldukları zamanlarda olduğu gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı, devasa bedenleri kumda vadiler oluşturuyordu. Sonra Rowe saldırdı.

Caspen zar zor kaçtı. Rowe alışılmadık bir hızla hareket etti; Tem bir şeyi kaçırmaktan korktuğu için gözlerini kırpmaya cesaret edemedi. Caspen'in yaralanmasını hayal etmekten kendini alamıyordu.

"Caspenon güçlüdür, Temperance," dedi Adelaide. "O galip gelecektir. Endişelenmemeye çalış."

Ama hiçbir şey Tem'in endişelenmesini engelleyemedi. Caspen ve Rowe onun önünde şiddetle dövüşüyorlardı, vücutları birbirine dolanıyor, sonra ayrılıyor, sonra yine yıldırım hızıyla birbirine dolanıyordu. İzlemesi muhteşemdi ve Tem bu kadar gergin olmasaydı, keyif alabilirdi. Bunun yerine Adelaide'in elini o kadar sıkı tuttu ki parmakları uyuştı.

Rahatla, Temperance, dedi Apollo'nun sesi zihninde.

Yapamıyorum.

Yapabilirsin. Ve

yapmalısın. Neden?

Enerjin Caspenon'u doğrudan etkiliyor. Senin gücüne ihtiyacı olacak.

Ama Tem'in verecek gücü neredeyse kalmamıştı. Son birkaç gündeki olaylardan tamamen bitkin düşmüştü. Bunun armanın bir etkisi olduğunu biliyordu; Leo, onun ilişkiye girmeyi reddetmesinden dolayı zayıflayan tek kişi değildi.

Rowe Caspen'e doğru ilerlediğinde, Tem'in kalbi hızla çarptı.

Duygularını bir kenara bırak, Temperance. Kocanın sana ihtiyacı var.

Ama Tem duygularını bir kenara bırakmakta hiç iyi olmamıştı. Bu, onun asla başaramadığı tek şeydi; Caspen'in ona öğretmeye çalıştığı ama başaramadığı tek şeydi. Tem duygularının esiri olmuştu. Onları bastırmak için yapabileceği tek bir şey vardı.

Beni sakinleştir.

Apollo tereddüt etti.

Lütfen, Apollo.

Yine de tereddüt etti. Rowe kükrediğinde ve Tem irkildiğinde, "*Peki*" dedi.

Apollo'nun eli beline gitti. Parmakları ona dokunduğu anda, Tem sakinliğin kendisini sardığını hissetti. Onun etkisi kardeşininkinden farklıydı. Caspen'inki nazikti, endişesinin keskin kenarlarını yumuşatıyordu. Apollo'nun etkisi ise emrediciydi, onu acımasızca klinik bir uyuşukluk haline zorluyordu, önündeki şey dışında her şeyden yoksun bir hale. Kardeşler arasındaki farkları deneyimlemek büyüleyiciydi. İkisi arasında Tem, Caspen'i tercih ediyordu; bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ama Apollo'nun yardımının bir faydası vardı, o da Tem'in göğsünde yükselen paniği hemen bastırabilmesiydi.

Teşekkür

ederim.

Benim için

bir zevkti.

Gözlerini devirmeye gücü yetmedi. Onun hoşuna gitmeyecek kadar kendini beğenmiş biriydi, ama bu konu beklemek zorundaydı. Bunun yerine Tem, Caspen'e odaklandı. Caspen hala savaşıyordu ve Tem'in sakinliğinin etkisiyle kazanıyordu.

Caspen bir sonraki sefer Rowe'a saldırdığında, Tem'in meme uçları sertleşti. Vücudunun tepkisine şok olarak dudağını ısırды. Basilisk tarafı şiddetle besleniyordu ve önündeki taliplerin çabalarından zevk alıyordu. Kendine dokunma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, birdenbire başka bir şey düşünmekte zorlanmaya başladı. Turnuvanın önemi bile, ne kadar ıslak olduğunu düşünmekten onu alıkoyamadı.

"Adelaide," diye fısıldadı. "Ben..."

Kalabalığın uğultusu sözünü kesti.

Adelaide ona döndü. "Ne oldu, Temperance?"

"Hissediyorum..." Ama bunu nasıl söyleyecekti?

Adelaide kaşlarını kaldırdı ve sabırla açıklamasına devam etmesini bekledi. Ama Tem kelimeleri bulamadı. Erkekler onun için kavga ediyordu ve bu onu tahrik ediyordu. İnsan tarafı olan kısımlardan dehşete düşmüş olsa da, basilisk tarafı tek bir şey istiyordu.

Düşünmeden, Tem'in eli bacaklarının arasına gitti. Kendine dokunmak o kadar iyi hissettirdi ki, şaşkınlıkla gözlerini sıkıca kapatarak yüksek sesle inledi.

"Ah," dedi Adelaide. "Anlıyorum."

Tem onu zar zor duydu. Parmaklarının merkezine kayma hissi, çığlık atmak istemesine yetecek kadar güçlüydü.

"İstersen biriyle seks yapabilirsin, Temperance." Tem gözlerini açtı. "Ne?"

Yanında, Apollo canlandı.

"Tüm yarışmacılar emrinde," diye devam etti Adelaide. "Senin elini kazanmak için yarışıyorlar. Şu anda seni tatmin etmek için onlardan birini seçmen bizim için bir onur olur."

Tem başını salladı. Önünde kavga şiddetleniyordu; kum kanla ıslanmıştı.

"Hayır."

"Emin misin?" Adelaide'nin gözleri, gönüllü olmaya hazır olduğu belli olan Apollo'ya kaydı.

"Eminim," diye tersledi Tem. Apollo'nun yine emrinde olduğunu duymak istemiyordu. Caspen evlilikleri için savaşırken onun kardeşiyle yatmak, Tem'in şu anda bile aşmak istemediği bir sınırdı. Büyük bir çaba sarf ederek, elini bacaklarının arasından çekip uyluklarının altına sıkıştırdı. Direnmek için gerekliyse, kavganın geri kalanını bu şekilde izleyecekti. Ama bu o kadar kolay değildi. Basilisk tarafı zihninde kükreyerek, insan tarafının direnişine karşı çıkıyordu. Tem *çok* tahrik olmuştu.

Buna yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, Temperance.

Yardıma ihtiyacım yok.

Emin misin? İhtiyacın var gibi görünüyor. Apollo'nun sesi, arenayı sarsacak kadar gürültülü olan kalabalığın uğultusu içinde zar zor duyuluyordu.

Heyecan, korkuya dönüştü. Son birkaç dakika içinde, bir yerlerde rüzgâr tersine dönmüştü. Caspen artık kazanmıyordu.

Kum kanla ıslanmıştı ve hepsi onun kanıydı. Rowe'un altın pulları dikenli ve keskindi, Caspen'in pullarını paramparça ediyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Tem. "Neden böyle oluyor?"

"Bilmiyorum." Adelaide başını salladı. "Rowe geçilmez. Bunu daha önce hiç görmemiştim."

"Casper'in zihnine erişebilir misin? Benim için onunla konuşabilir misin?"

Adelaide koltuğunda kıpırdadı. "Bu... alışılmadık bir şey olur. Turnuva sırasında onunla iletişim kurmana izin verilmez."

"Ben iletişim kurmayacağım. Onunla *sen* iletişim kuracaksın. Sadece neler olduğunu bilmem gerekiyor, eğer o..."

Rowe'un vücudu Caspen'e çarptığında Caspen acı içinde bağırdı. Adelaide dudaklarını sıktı.

"*Lütfen*, Adelaide."

"Sen yapmazsan, ben yaparım."

Bu sözler Apollo'dan geldi. Gözleri Tem'e dikilmiş, kaşları çatılmıştı.

Adelaide ikisi arasında bakışlarını gezdirdikten sonra elini kaldırdı. "Gerek yok. Ben yaparım."

"Teşekkürler," dedi Tem.

Adelaide döndü ve Caspen'e odaklandı. Çok uzun zaman geçmişti. "Caspenon, Rowe'un güçlü olduğunu söylüyor, olması gerekenden daha güçlü."

"Neden?"

"Bir

duraklam

a.

"Bilmiyor. Ama Caspenon'un rütbesi daha yüksek. Rowe bu kadar iyi dövüşmemeli."

Tem, Rowe'a, onun sert, altın rengi pullarına baktı. Bu onun penisiydi. Bundan emindi. Kendisi için bunu yaratmak için doğa kanunlarını çiğnemişti ve şimdi bu ona bir tür güç vermişti, Caspen'inkine eşdeğer bir güç.

"Ona daha çok mücadele etmesi gerektiğini söyle, bunu sona erdirmesi gerektiğini." Bir başka duraklama.

"Deniyor. Ama o..."

Sonra olanlar o kadar hızlıydı ki, Tem neredeyse kaçırıyordu.

Bir an önce basiliskler birbirlerinden uzaktaydılar, bir sonraki an ise birbirlerine çarptılar. Caspen tüm vücuduyla Rowe'u yere bastırdı, kumda kıvranırken kıvılcımlar saçıldı. Rowe'un ağzı açıldı. Dişlerini doğrudan Caspen'in boynuna geçirdi.

Caspen acı içinde bir kükreme attı ve arenanın duvarına doğru geriye doğru sendeledi.

"*Onu ısırdı mı?*" diye bağırdı Tem.

Adelaide şoktan ağzı açık kalmıştı. "Evet... ısırıldı."

"Ama... ama bunun yasak olduğunu söylemiştin..."

"Yasak. Ama Rowe yine de yaptı."

Burada her şey serbest. Kuralları çiğnemek bile, bu kavgada belirlenen tek sınırın ötesine geçmek bile.

Caspen'in boynundan kan akıyordu.

Tem, boğazı sıkışmış, elleri yumruk haline gelmiş halde yaraya bakıyordu. Bu sadece fiziksel bir yaralanma değildi. Tem, Caspen'in ona —basiliskin ısırığının kurbandan güç emme yeteneği yarattığını hatırladı. Caspen ve Rowe artık birbirlerine bağlıydılar. Aralarında bir bağlantı vardı — Rowe'un gücünü almak için kullanabileceği bir bağlantı.

Tem bunun nasıl işlediğini, Rowe'un gücü bir kerede alıp alamayacağını ya da bunun yavaş bir süreç olup olmayacağını bilmiyordu. Tek bildiği, Caspen'in kanadığı ve kendini asla affedemeyeceğiydi.

Arenadaki herkes ayağa kalkmıştı. Tem, Caspen'in tekrar insana dönüşmesini izledi, hala yerde yatıyor, hala kanıyordu. Rowe de dönüşüm geçirdi ve yumruklarını başının üzerine kaldırdı.

"Bu ne anlama geliyor? Adelaide?" Tem'in sesi bir oktav yükseldi. "Bu ne *anlama geliyor?*"

Adelaide solgun yüzüyle Tem'e döndü. "Rowe kazandı demek."

Otuz Beşinci Bölüm

Tem uyuşmuştu.

Sanki biri arenanın üzerine bir battaniye atmış gibi, kalabalığın tezahüratları azaldı.

"Sakin ol," dedi Adelaide. "Her şey kaybedilmedi."

Ama Tem onu zar zor duydu. Rowe kazanmıştı. *Her şey* kaybedilmişti.

"Son kararı kalbinin vereceğini unutma. Bu sadece Rowe'un üçüncü kademeye yükseldiği anlamına geliyor. Hepsi bu."

"Hepsi *bu mu*?"

Ama bu bir felaketti. *Bu*, Tem'in onunla yatmak zorunda kalacağını garanti ediyordu.

Caspen bunu nasıl izin verebilirdi? Ama Tem bu soruyu cevaplamaya tenezzül etmedi. Bu onun suçu değildi. Bunu olmasına izin veren oydu. Apollo onu uyarmıştı; Apollo yardım etmeye çalışmıştı. O en iyi halinde değildi, bu yüzden Caspen de öyle değildi. Başını ellerinin arasına aldı.

"Sakin ol," dedi Adelaide kulağına. "Ayağa kalk. Arenaya inmелisin."

Tem turnuvanın yapısını hatırladı; ara verilmeyeceğini ve üçüncü aşama bitene kadar devam edeceğini. Bu açıdan ritüele çok benziyordu. Basiliskler kendilerini frenlemeye meyilli değillerdi.

"Bu aşama cinsel uyumu ölçmek içindir," dedi Adelaide, onları merdivenlerden aşağı indirirken, Apollo da hemen arkalarındaydı. "Kalan yarışmacılar senin önünde kendilerini tatmin edecekler ve sonuçlar turnuvanın final turunun sırasını belirleyecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir hız yarışması," dedi. "En hızlı bitiren, üçüncü kademede onurlu bir yer alacak."

"O yer neresi?"

"Sonuncu."

Tem üçüncü kademeyi düşündü; potansiyel adaylarının her birini arka arkaya nasıl süreceğini.

"Herkes bitirip sıralama belirlendiğinde, üçüncü kademe başlayacak."

Artık arenanın zeminine ulaşmışlardı. Tem kumun üzerine adımını attığı anda kalabalık çılgılık attı. Caspen ve Rowe çoktan gitmişti; Tem onları tribünde, insan formlarında izlerken gördü. Caspen'in boynu hâlâ kanıyordu. Kalan yarışmacılar yarım daire şeklinde duruyorlardı, yarısı zaten sertleşmişti. Tem, ayaklarının dibindeki kanla ıslanmış kuma bakakaldı, onlara ulaştığında belirsizlikten boğazı düğümlendi.

"Ama ben ne yapacağım?"

"Sadece burada dur," dedi Adelaide. "Sadece seni gördüklerinde doruğa ulaşmalılar. Onları etkileyebilecek hiçbir şey yapmamalısın."

Tem, önündeki on adama baktı. Eros, Tem'e en yakın olan yarım dairenin ucundaydı. Apollo onun yanından ayrılıp ortada bir yer aldı. Tem, her bir basilisk'e göz gezdirerek ne düşündüklerini tahmin etmeye çalıştı. Onlar da ona hevesle baktılar ve Adelaide'nin bunun on yıllardır düzenlenen ilk turnuva olduğunu söylediğini hatırladı. Bunun için uzun zamandır beklemişlerdi. En azından onların keyif almasına izin verebilirdi.

Adelaide ellerini çıırttı ve arena sessizleşti. Sonra "Başlayın!" diye bağırdı.

Erkekler hemen okşamaya başladılar.

İlk aşamada ortaya çıkan aynı dürtü şimdi de tekrar ortaya çıktı, basilisk tarafı olan Tem, olan bitenlerden çılgınca tahrik olmuştu. O taraf, erkeklerin onun için rekabet etmesini, Tem'in sık sık başkalarına kendini kanıtlamak zorunda kaldığı gibi, ona kendilerini kanıtlamalarını seviyordu. Bir kez olsun, Tem güç pozisyonundaydı. Bir kez olsun, kimseyi etkilemeye çalışmıyordu. *Onlar onu etkilemeye çalışıyordu.* Hepsi onun emrindeydi. Hepsi onundu. Tem kollarını kavuşturdu, kim ilk bitirecek diye görmek için hazırды.

Apollo oldu.

Otuz saniye bile geçmeden omuzları öne doğru sıçradı ve parlak bir sperm akıntısı avucuna doldu. Adelaide'in sesi zihnine girdi: *Etkileyiciydi. Belki de gördüğüm en hızlısıydı.*

Bu onun kazandığı anlamına mı geliyor?

Evet, öyle.

Tem, yeni annenin Apollo'yu kutsaması için seçtiğini hatırladı — Kora'nın gözdesi olduğunu. Belki bu onun performansını etkilemişti; belki kontrolü dışındaki güçler onu yönlendirmişti — ya da belki Tem onu yönlendirmişti.

Apollo öne çıkıp Tem'e elini uzattığında, diğer erkekler hala penislerini okşuyorlardı. Tem, avucundaki maddeye bakarken kalbi deli gibi çarpıyordu. O soru sormadan Adelaide, "*Sana sunuyor,*" dedi.

Bunu... almalı mıyım? Tam

olarak değil.

Tem başka bir soru sormaya gerek duymadı. Nedense ne yapması gerektiğini biliyordu. Belki de bunu isteyen basilisk tarafıydı. Belki de kendisi de bunu yapmak istiyordu. Her halükarda, Apollo ile yüz yüze gelmek için öne çıktı. Sonra elini eline aldı, dudaklarına götürdü ve avucundaki spermi yavaşça yaladı.

Apollo'nun özünü ağzına ilk kez almıyordu. Ama bu kesinlikle en aleni olanıydı. Kalabalık o kadar yüksek sesle tezahürat ediyordu ki, Tem kulaklarını tıkama dürtüsüyle mücadele etti ve bunun yerine Apollo'nun avucunu temizlemeye konsantre oldu. Apollo'nun sesi zihninde yankılanıyordu:

Etkilendin mi?

Otuz saniyede bitirmiş olmandan mı? Hiç de

değil. Bu kadar hızlı olmanı sen sağladın,

benim suçum değil.

Kendi eksikliklerini bana yükleme.

Benim hiçbir eksikliğim yok, bunu sen de biliyorsun Temperance.

Tem elini indirdi ve geri adım attı. Apollo da geri adım attı ve Tem'in diğer rakipleri görebilmesi için yana çekildi. Eros bir sonraki sıradaydı. Apollo'nun yaptığı gibi kendini Tem'e sunmadı. Bunun yerine kenara çekildi, Apollo'nun yanına durdu ve aralarında bir boşluk bıraktı.

Önündeki basiliskler tek tek bitirdi. Tek tek, boşalma sırasına göre kendilerini sıraladılar. Sonunda sıra tamamlandı. Kalabalık alkışladı, ama Tem onları zar zor duydu. Sırada ne olacağını biliyordu — üçüncü aşamanın onu anlayamayacağı şekillerde sınavacağını biliyordu.

Ayrıca hazır olduğunu da biliyordu.

Adelaide'in eli Tem'in dirseğindeydi ve onu basilisklerin sırasına doğru yönlendiriyordu. Yukarı baktığında Rowe'un tribünden indiğini gördü. Caspen oturmaya devam etti.

"Caspen gelmiyor mu?"

Adelaide başını salladı. "Turnuva bitene kadar ona dokunamazsın. O katılmayacak."

Tem, Caspen'in üçüncü aşamaya katılmayacağını düşünmemişti. Şu anda onun kollarında olmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Onun bir dokunuşu onu iyileştirecekti, dudaklarının tek bir dokunuşu tüm bunları katlanılabilir hale getirecekti.

Rowe, kardeşinin arkasında ve Apollo'nun hemen önünde boşluğu doldurarak basilisklerin sırasına katıldı. Tem, paniğe kapılmamaya çalışarak üçünü de dikkatle izledi. Bu nasıl bu kadar çabuk olabilirdi? İlk aşama bir ömür boyu sürmüşken, ikinci aşama bir kalp atışı kadar kısa sürede bitmişti. Göz açıp kapayınca kadar her şey değişmişti.

"Üçüncü kademe, yolculuğunuzun sembolüdür," dedi Adelaide, hala kolunu tutarak. "Her bir partner, sahip olabileceğiniz aşıkları temsil eder. Onları bir yol üzerindeki adımlar olarak düşünün. Her biri sizi nihai seçiminize götürecektir. Bir adımı atlayamazsınız ve rotadan sapamazsınız. Sonuna ulaşmak için, baştan sona yolu takip etmelisiniz."

Tem neredeyse hiç dinlemiyordu. Gözleri, ona bakan Rowe'daydı. Vücudu morluklar ve çiziklerle doluydu, Caspen ile kavga ettiğinin kanıtıydı. Üzerindeki kan Caspen'e aitti.

"Korkma, Temperance," diye fısıldadı Adelaide.

Tem neredeyse gözlerini devirecekti. O imkansızı istiyordu.

"Bunun ritüel olmadığını unutma. Kendilerini *sana* kanıtlamaları gerekiyor."

Tem ritüeli hatırladı: performans baskısı, bitmek bilmeyen seks, Caspen'in vücudunun altında kırılan pelvisinin korkunç çatırtısı. Adelaide haklıydı; bu ritüel değildi. Yine de Tem, iki olay arasında benzerlikler hissediyordu: örneğin, istekli bir partnerle karşılaştığında, Tem'in de istekli hale gelmesi gibi. Elinde değildi. Basilisk tarafı, onun için hazır olan o kadar çok çıplak erkeği görünce *kükredi*. Onların zihinlerini kendi zihninde hissedebiliyordu, onunla birlikte olmak için ne kadar istekli ve hazır olduklarını tam olarak anlayabiliyordu.

Tem onların hayranlığını anlıyordu. Kraliçe tarafından binilmek bir onurdu, hatta bir Hybreed tarafından binilmek daha da büyük bir onurdu. Tem daha önce hiç bu kadar

çekim hissetmemişti. Apollo ve Caspen sadece iki adamdı. Şimdi ise on bir kişi onun önünde dikilip, sert ve istekli bir şekilde bekliyorlardı. Onları reddedebilecek kimdi ki?

Tem görevini yerine getirmek istiyordu. Ama Evangeline gibi insanların onun hakkında ne düşündüğünü de biliyordu: Pozisyonunu hak etmediğini, tahttan çekilmesi gerektiğini. Bu, ona çocukluğundaki gibi hissettiriyordu: Yeterince iyi değil. Yeteneksiz. Değersiz. Ama artık değil. Tem yeterince iyiydi. Yetenekliydi. Ve her zaman değerli olmuştu.

Bu yüzden öne çıktı.

Kalabalık ıslık çalmaya başladı. Tem bu sesi tanıdı, bunun seksin yaklaştığı anlamına geldiğini biliyordu. Basilisklerin sırasına odaklandı, gözlerini tek tek üzerlerinde gezdirerek, onların onu gözlemlediği gibi onları gözlemledi.

Adelaide'in sesi zihninde yankılandı: *Onunla başlayacaksın* — sıranın sonundaki, ikinci kademede sonuncu olan basilisk'e başını salladı —ve sırayla her birini süreceksin. Her şey sana bağlı: pozisyon, hız, süre.

Süre mi?

Evet. Eğer herhangi bir noktada doruğa ulaşmak imkansız hale gelirse, bir sonraki yarışmacıya geçmelisin.

Bu Tem için yeni bir bilgiydi. *Yani hepsiyle bitirmek zorunda değilim?*

Doğru. Üçüncü aşama tamamen senin etrafında dönüyor, Temperance. Amaç, sana uygun olan kişiyi bulmak. Bir aday sana zevk vermiyorsa, bir an bile oyalanmamalısın.

Tem'in gözleri Rowe'a kaydı. Onun kendisine bir an bile olsa zevk verebileceğine inanmakta zorlanıyordu. Ancak, birlikteliklerinin onun karar verdiği kadar kısa süreceği gerçeği onu rahatlattı ve yeni bulduğu cesaretle tek bir emri yüksek sesle söyledi. "Yat."

Tüm basiliskler hemen itaat etti.

Onları bu şekilde alacaktı: sırt üstü, birbiri ardına. Tem başka pozisyonlarla ilgilenmiyordu, çeşitliliğe ihtiyacı yoktu. Sadece kontrolü elinde tutması gerekiyordu. Bu, olayı geri kazanmanın, onları Bastian'ın ritüel sırasında bulunduğu pozisyona, sırt üstü pozisyona getirmenin onun yoluydu. Sadece şimdi, orgazm olması gereken kişi oydu.

Tem başlamaya hazırdı.

İlk basilisk uzun saçlı ve güçlü, kaslı kollara sahipti. Tem onu önceki gecedan hatırlıyordu — onu seçtikten sonra onu öptüğünü. Yavaşça eğildi, penisi onun merkezine değmeden hemen önce durdu. Tem son bir kez Caspen'e baktı. Tribünden onu izliyordu, boynunda kuruyan kan, gözleri tamamen siyah. Tem, Caspen başını salladıktan sonra tamamen eğildi.

Kalabalığın uğultusu kulakları sağır edecek kadar yükseldi. Tem gözlerini kapattı ve sadece bu penisin içindeki hissine odaklandı, rahat bir tempoda kalçalarını hareket ettirdi. Hiçbir baskı hissetmiyordu, hiçbir yükümlülük hissetmiyordu. İsteddiği zaman inliyordu, başkalarının zevki için zevkini sergilemiyordu. Tek umursadığı şey, orgazm olup olamayacağıydı. Adamın vücudu onun altında sıcaktı. Tem ellerini adamın göğsüne düz bir şekilde koydu, onu aşağı bastırdı ve sadece kendi zevki için kullandı. Orgazmı yavaşça yükseldi, ama onu serbest bırakmak istemiyordu. Kendini vazgeçirmeden önce, Tem ayağa kalktı.

Kalabalık çılgılık attı.

Bir parçası, devam ettiği için kendini kötü hissediyordu. Ama basilisk tarafı, adamın duygularını umursamıyordu, onu tatmin etmediği için ona boyun eğmek istemiyordu. Bunu tam olarak deneyimlemek istiyorsa, bir basilisk gibi yapması gerekiyordu: bencilce ve pişmanlık duymadan. Zaten buradaydı. En azından bundan bir şeyler çıkarabilirdi.

Tem, bir penisten diğerine atladı.

Bir süre sonra, sonsuz bir penetrasyon dalgasında birbirlerine karıştılar. Hiçbiri onu dudaklarından öpmedi — bu bir şekilde yasak gibi görünüyordu. Ama ara sıra oturup dudaklarını boynuna, yanaklarına, göğsüne bastırıyorlardı. Göğüslerini avuçlayarak inliyorlardı. Tem onlara izin verdi. Onlara bunu vermekten mutluydu — *kendini* onlara vermekten, tıpkı onların kendilerini ona verdikleri gibi. Bu dostane bir takastı ve o da her birinden bir şeyler kazandı. Bu imkansız bir görevdi ve Tem bunu yapıyordu. Bu, Caspen'in babasına binmekle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Ondan zevk almıştı ve bundan da zevk alıyordu.

Yine de orgazm olamadı.

İstemediği için değildi. Tem ihtiyaçla *doluydu* — hiçbir penis onu dolduramayacağı kadar. Yine de, bir şekilde, adaylar yeterli değildi. Kendisine sunulanlardan memnun değildi, kendisine çok şey sunulmuş olsa bile. Sadece

birini sikmek, nefes alan bir vücudun üzerinde kalçalarını sallamak yeterli değildi. Tem, orgazm olmak için duygusal bir bağa ihtiyaç duyuyordu. *Gerçek* bir şeye ihtiyaç duyuyordu.

Tem sarışın basilisk'e ulaşana kadar bunu hissedememişti.

Onu isteyerek karşıladı, uzun parmaklarıyla kalçalarını kavradı ve keskin bir otoriteyle onu penisine çekti. Tem, başparmağı klitorisini bulduğunda nefesini tuttu. *İşte şimdi* daha iyiydi. Yüzünü kendine doğru çekti ve dudaklarından öptü. Tem, ouroboros'u düşündü, Caspen'in bu basilisk'i nasıl tatmin ettiğini, kocasının aynı penisi boğazına nasıl aldığını. Şimdi onun bindiği aynı penis.

Tem başka şeyler de düşündü. Leo'yu ve eğer o da yarışmacılardan biri olsaydı ne düşüneceğini. Onun ellerinin kendi üzerinde olduğunu, klitorisini okşadığını, saçlarını okşadığını hayal etti. Şimdiye kadar en az üç kez "*siktir*" demiş olurdu. Ona muhteşem olduğunu, onu elde etmek zorunda olduğunu söylerdi. O da ona aynı şeyi söylerdi.

Ama Tem, Leo'ya sahip olamazdı. Sadece buna sahip olabilirdi.

Kalçaları artık daha hızlı hareket ediyordu. Tem parmaklarını basilisk'in sarı saçlarına geçirdi, yumruklarını buz gibi saç tellerine doladı. Rahatlamayı hissetmek için çaresizce, olabildiğince hızlı bir şekilde orgazm olmaya çalıştı. Basilisk ona yardım etti, kalçalarını onun kalçalarına doğru eğdi, ağzını kendi ağzıyla kapattı. Tem neredeyse oradaydı. Neredeyse...

Tatlı, muhteşem bir rahatlama.

Başı geriye düştü ve dudaklarından bir çığlık kaçtı. Etrafında, arena gürültüyle çınliyordu. Tem, artan çılgınlığı gördü; tribünlerin her yerinde basiliskler seks yapmaya başlamıştı. Banklarda, koridorlarda, istedikleri her yerde sevişiyorlardı.

Tem sarışın basilisk'in gözlerine baktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Cevap olarak, onu öptü. Tem, sanki onu öperek Leo'yu öpebilecekmiş gibi dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Sonra ayağa kalktı.

Son üç yarışmacıya ulaşmıştı — geriye sadece Eros, Rowe ve Apollo kalmıştı. Test neredeyse bitmişti. Şimdiye kadar bunun onu çok yoracağını düşünmüştü. Ama tam tersi oldu. Tem, her geçen yarışmacıyla birlikte güç kazandığını hissederek, olaylardan enerji aldı. Eros'un karşısına çıktığında, doyumsuz bir hale gelmişti.

Kardeşi gibi görünüyordu — aynı gururlu çene, aynı küçümseyen alaycı gülümseme. Tem, Eros'a bir saniyeden fazla zaman ayırmak istemiyordu. Ve tam da öyle yaptı. Tereddüt etmeden, onun penisine oturdu,

iki kez küçümseyici bir şekilde ileri geri hareket etti, sonra tekrar ayağa kalktı. Kalabalıktan alaycı sesler ve kahkahalar yükseldi. Eros'un yüzü karardı. Onu aşağıladığını biliyordu ve umursamıyordu. Rowe'a döndü, ona da aynısını yapmaya hazırды.

Ama bir şey onu durdurdu.

Onun altın rengi penisi, diğer penisler gibi dikleşmişti. Ama onunki sıradan bir penis değildi. Tem, içindeki gücü hissetti — kendi içindeki güçle eşleşen bir güç. Onu içine çekti, bir sirenin denizciyi denize çekmesi gibi onu baştan çıkardı. Bu, onun bindiğı ilk penis değildi ve kesinlikle sonuncusu da olmayacaktı. Ama metal olan tek penis olacaktı — et ve kandan yapılmamış tek penis. Basilisk tarafı onun çekiciliğine karşı koyamadı. Rowe sırt üstü yatıyordu, gözleri Tem'in gözlerine kilitlenmişti, ona üzerine binmesi için meydan okuyordu. İster morbid bir merak, ister gerçek bir arzu nedeniyle olsun, Tem bunu yavaşça yaptı.

Caspen'in penisine ilk dokunduğı anı hatırladı — ne kadar sıcak, sert ve güçlü olduğunu. Rowe'un penisi hiç de öyle değildi. Onunki doğal olmayan bir şekilde sert ve imkansız derecede pürüzsüzdü, sanki metal bir direğin üzerine oturuyormuş gibi. Tem onu almak için zorlandı. Rowe'un onu orijinal penisinin boyutundan daha büyük yaptığını fark etmişti. *Acınası bir durumdu.*

Tem kendine yeni bir am yapmayı hayal edemiyordu. Kendininkini farklı mı yapardı? Caspen'e kalsaydı, hiçbir şeyi değiştirmesini istemeyeceğini biliyordu. Amcığı mükemmeldi; bunu ona yüzlerce kez söylemişti. Leo da aynı şeyi söylemişti. Onların sözleri, yetersiz hissettiğı kısmını iyileştirmişti — asla öpülmeyeceğinden korkan kız. O kız artık ortalarda yoktu.

Artık bir kadındı ve arka arkaya on bir erkekle sevişiyordu. Şimdi, Rowe'un altın sikine gevşek bir iç çekişle kendini bırakıyor, sanki gerçekmiş gibi metalin her santimini içine alıyordu. Oturduğu anda, Rowe zihnine girdi. Zorla değildi; Tem onu içeri aldı. Onun söyleyeceklerini duymak istiyordu.

Sikimi seviyor musun, Temperance?

O bir sik değil.

O zaman nedir?

Bir oyuncak. Bir oyuncak.

Yine de onu gerçekmiş gibi kullanıyorsun.

Kullanmak zorundayım.

Bu kadar uzun süre değil.

Bu doğrudu; aptal kardeşini sürdüğünden daha uzun süredir onu sürüyordu. *Asla gerçek olanla kıyaslanamaz.*

Rowe'un elleri kalçalarında, cildini kavrayarak onu vücuduna sıkıca bastırıyordu. *Bu, herkesinki kadar gerçektir. Ben de senin kendinden aldığın gibi ondan alıyorum.*

Ondan beslenmek ne demek?

Kendi kanımdan onu yaratarak, sonsuz bir şey yarattım. Sınırsız bir şey.

Bu ne anlama geliyor?

Seninle eşit olduğum anlamına geliyor, Temperance.

Hayatta olmaz. Tem, her kelimesini kalçalarını ileri doğru iterek vurguladı. Rowe onun eşi değildi. Asla da olmayacaktı. *Sen bana hiç benzemiyorsun. Sen acınası birisin.*

Eğer bu kadar zavallıysam, neden ayağa kalkmıyorsun? Neden oyalanıyorsun?

Neden gerçekten? Tem'in bir kısmı ayağa kalkmak istiyordu. Ama diğer kısmı kalkamıyordu. Diğer kısmı, Rowe'un penisine çekiliyordu çünkü o, başlı başına bir güç kaynağıydı. Onun içinde açıklanamaz bir şekilde iyi hissettiriyordu, diğer penislerin yapamadığı şekilde onu dolduruyordu.

Ayağa kalk, Temperance. Bana ne kadar zavallı olduğumu göster.

Ama yapamadı. Yapmak istemiyordu ve ikisi de bunu biliyordu. Tem bunu sonuna kadar götürecekti. Tem gelecekti.

Konseyl toplantısını düşündü; Rowe'un onu orgazm olana kadar merkezini öptüğünü. Caspen'in elini kafasının arkasında, onu kendine doğru çeken elini hayal etti. Bu onu daha da ıslattı.

Dikkatli ol, Temperance. Ya kalbin bana seslenirse?

Asla seslenmez.

Olabilir. Güce çekiliyorsun, değil mi? Benim

hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

O sefil insanı sevdiğini biliyorum.

Tem ilk kez hareketlerini durdurdu, şoktan devam edemiyordu. Rowe neden böyle bir şey söylesin ki? Leo'ya olan hislerini nereden biliyordu?

Ah. Rowe gülümsedi ve içinden bir korku yükseldi. *Belki de seni tanıyorum.*

Tem cevap veremedi.

Basilisks, aşk meselelerine pek hoşgörü göstermez, Temperance. Caspenon, senin hislerini öğrenirse ne der?

O zaten biliyor. Yine de beni seviyor.

O gerçekten biliyor mu? Yoksa son aşama bittiğinde öğrenecek mi?

Kalbim ona seslenecek. Biliyorum öyle olacak.

Belki. Ya da belki evliliğin bu durumu atlatamayacak. O zaman ne olacak?

Tem o zaman ne olacağını düşünmeye cesaret edemedi. Her şey parçalanırdı. Her şey. *O beni seviyor. Ne olursa olsun, bunu atlatacağız.*

Rowe omuz silkti. Hâlâ onu penisinde tutuyordu. *Önemli değil. Bu ne anlama geliyor?*

İntikamımı alacağım demek.

Sonucu kabul edeceğine yemin etmiştin. Sen...

Saygı duyacağım tek sonuç, bana hakkım olanı verildiği sonuçtur.

Tem, bir neslin hatalarının çapraz ateşi altında kalmıştı. Bu onunla ilgili değildi. Rowe, Caspen'e zarar vermek istiyordu ve bunu nasıl yapacağı umurunda değildi. Zaten kuralları çiğnemişti, Caspen'i ısırarak gücünü ele geçirmişti. Şimdi de Tem'i ele geçirmek istiyordu. İsyanının sonu gelmeyecekti. Tem, Rowe'un Yılan Kral olana kadar durmayacağından hiç şüphe duymuyordu.

Korku onu sardı. Bu artık zevkli değildi; artık tahrik olmuyordu. Çaresizce, gözleri Apollo'nun gözlerini aradı.

Diğerleri gibi sırt üstü yatıyordu ve Rowe ile birlikte onu endişeyle izliyordu. Sesi zihnine girdi: *Temperance? Neye ihtiyacın var?*

Tem başını salladı. Artık Rowe ile sevişmek istemiyordu; kusmak üzereydi. Gerçekten ihtiyacı olan tek bir şey vardı: *Yardım.*

Apollo hiç tereddüt etmeden oturdu, onu omuzlarından tutup Rowe'un sikinden kesin bir kararlılıkla çekti. Tem ani boşluğa şaşırarak nefesini tuttu ve hemen Apollo'nun göğsüne gömüldü. Arenada bir mırıldanma yayıldı, ama o bunu zar zor duydu.

Apollo'nun kolları onu sardı ve Rowe, "Seninle işim bitmedi, Temperance," dedi.

Apollo, vücudunu onunla Rowe arasına soktu. "Onunla konuşma." "Neden?"

Rowe alaycı bir şekilde sordu. "Kardeşin beni durduramadı, sen de durduramazsın

sen de durduramazsın."

"Sen beni kardeşimi kardeşimi hafife alıyorsun," Apollo diye "Hangi hatan senin hatan."

Rowe'un alaycı gülümsemesi daha da derinleşti. "İkiniz de aptalsınız." "Bir kelime daha edersen," Apollo hırladı, "seni öldürürüm."

Tem, Caspen'in de aynı şeyi söyleyeceğini biliyordu. Apollo bu konuda kardeşinden farklı değildi ve Tem onu bu yüzden neredeyse seviyordu.

Tem, insanlıktan tamamen yoksun olan Rowe'un gözlerine baktı. Zihni artık Tem'inkine dokunmuyordu ve onun geri çekilmesiyle Tem bir kez daha net düşünebiliyordu. Rowe burada hiçbir şey denemeyecekti — Kora'nın onayladığı bir etkinlik sırasında, ok çuvallarının önünde değil. Sonuç ne olursa olsun, turnuvanın devam etmesine izin vermek Rowe'un yararına olacaktı. Rowe'un iktidar hırsı, Tem'in kalbinin başka birine ait olmasına bağlıydı. Bunun için Tem'in üçüncü aşamayı tamamlaması gerekiyordu.

Saklanacak bir yer yoktu, yeminle bağlı olduğu karar dışında başka bir karar verecek zaman yoktu. Tem yapabileceği tek şeyi yapacaktı: devam etmek.

Apollo.

Ona baktı. *Temperance.*

Apollo bir keresinde ona, rahatlamak için kendisine gelmemesini, sadece kardeşi yapmayacağı şekilde onu becermesini istediğinde gelmesini söylemişti. Şimdi ise ikisi için de kendisine gelmişti.

Siktir.

Otuz Altıncı Bölüm

Apollo'nun yüzünde bir şey belirdi: zafer.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. Onun gözlerinde arzu gördü. Gücünü kullanmanın, ona onu sikmesini söylemekten daha kolay bir yolu yoktu. Her şeyden üstün olan tek şey buydu — en erdemli adamı bile dizlerinin üzerine çöktürecek birkaç basit kelime.

Tem şimdi bu kelimeleri kullandı ve bir kez daha söyledi: *Siktir beni, Apollo. Şimdi.*

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Caspen dahil pek çok basilisk izliyordu, pek çok göz olan biteni takip ediyordu. Yeterince uzun süre beklemişlerdi — paralel yörüngede iki gezegen, yan yana var olsalar da asla kesişmeyen. Sonunda çarpışma zamanı gelmişti.

Apollo elini yüzüne kaldırdı ve yanağından bir bukle saçını nazikçe çekti.

Arena ortadan kayboldu. Zaman durdu. Artık bu ikisi arasında bir şey vardı ve Tem başka hiçbir şeye odaklanmak istemiyordu, odaklanamıyordu da. Apollo'nun ona neler sunabileceğini görme zamanı gelmişti; onu, kardeşi gibi, bedensel düzeyde anlamanın zamanı gelmişti. On başka basiliskle yatmıştı. Şimdi sıra Apollo'daydı.

Önceki basiliskler onu ıslak bırakmıştı. Rowe bile onun içinde bir şeyler uyandırmıştı. Apollo geriye yaslandı ve onun için çoktan sertleşmiş olan penisini ortaya çıkardı.

Buraya gel, Temperance.

Tem başka bir şey istemiyordu. Ona gelmek, onun için gelmek istiyordu. Apollo, bu uzun yabancıların arasında tanıdık bir yüzüydü ve Tem'in o anda en çok istediği şey tanıdık biriydi. Sonunda, onu tam olarak görmesine izin verdi. Apollo'nun vücudu sıcaktı ve sertti, kaslarının çıkıntıları meşale ışığını yansıtıyordu. Tem, çekinerek ona dokundu, elini göğsüne bastırdı.

O da buna izin verdi. Bir süre sonra, parmaklarını aşağı doğru kaydirdi, karın kaslarını yavaşça okşadı ve sonunda penisinin tabanına ulaştı. Ona dokunduğunda Apollo nefesini tuttu.

Tem onun bu kısmını daha önce de hissetmişti — orgazm olana kadar onun penisi boyunca kendi merkezini sürtmüştü. Ama bu seferki farklıydı. Bu sefer izleyen bir kalabalık vardı ve o mahremiyet arıyordu, Apollo'nun zihnine tek bir kelime söyledi.

Merhaba.

Merhaba?

Bu, merhaba'nın gayri resmi versiyonudur.

Bunun farkındayım. Bunu gayri resmi bir durum olarak mı görüyorsun?

Hiç de gayri resmi değildi. Ama bu durumun sonuçlarını düşünürse, belirsizlik içinde boğulacaktı. Bu yüzden Tem, yapabileceği tek şeyi yaptı: öne eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Yavaşça öpüştiler. Duygusal bir şekilde.

Sadece sarışın basilisk dudaklarının armağanıyla kutsanmıştı ve şimdi o armağanı Apollo'ya veriyordu. Onun bunu almasını, diğerlerinden farklı olduğunu bilmesini, onu hak ettiğini bilmesini istiyordu. Bu, uzun zaman önce, belki de Caspen'le tanışmadan önce başlayan bir döngünün tamamlanmasıydı. İki kardeş ondan önce birini paylaşmıştı. O özel değildi, eşsiz değildi. Yine de *bu* özeldi.

Bu Apollo'ydu.

Anında, dünden beri onu işkence eden tüm düşünceler ve endişeler zihninden silindi. Tek bildiği, onun teninin kendi tenine değdiği hissi, dilinin ağzında olduğu hissiydi. Bunu memnuniyetle karşıladı, elini tutup bacaklarının arasına çekti ve ona dokunmasına izin verdi. Diğerleriyle ön sevişme olmamıştı. Sadece onların penislerine binip devam etmişti. Ama Apollo farklıydı. O daha iyiydi. Onun vücudunu hak ediyordu ve Tem bunu ona vermek istiyordu.

Onun penisi sertleşmişti, ama kız üzerine çıkmak için hiçbir hareket yapmadı. Bu an Tem'e aitti, bu *karar* ona aitti. Apollo, kız ilk adımı atana kadar birlikte yatmayacaklarına söz vermişti. Bu konuda Leo'ya benziyordu: ikisi de sözünün eri adamlardı. Tem'i güvende tutmak için sözünü bozacak olan Caspen'den çok farklıydılar. Biri diğerinden daha iyi değildi, sadece farklıydılar. Ama şu anda bu durum Apollo'nun lehine işliyordu.

Beni daha ne kadar bekleteceksin, Temperance?

Adını söyleme şeklini seviyordu. Caspen ona hep Tem derdi, bunu yapan tek basilisk oydu. Ama Apollo her seferinde tam adını kullanırdı ve o adını söylediğinde kendini farklı bir insan gibi hissedirdi.

Çok uzun sürmeyecek.

Şimdi onun üzerine oturmuş, iki eliyle çenesini kavrayarak onu öpüyordu. Doyamıyordu. Tadı şeftali, hurma ve *özgürlük* gibiydi. Sonunda bunu yapma zamanı gelmişti — birlikte anlarını yaşama zamanı. Apollo'nun elleri kıkırda, onu konumlandırıyordu.

Tem bir an daha beklemeden, onun penisine kaydı.

Kora.

Tek söylediği buydu ve Tem'in de tek düşünebildiği buydu. Apollo'nun penisi babasıninki gibiydi, tabanı olağanüstü kalındı, bu yüzden onun penisinin tüm etkisini hissetmesi, onun tamamen içine girene kadar sürmüştü. Eğer zaten bu kadar ıslak ve istekli olmasaydı, bu onu zorlayabilirdi. Bunun yerine, tam da onun merkezindeki derin ve kaçınılmaz dürtüyü tatmin etmek için ihtiyacı olan şeydi, beslenmeyi gerektiren bir açlık, sadece Apollo'nun giderebileceği bir arzu.

Apollo, Caspen'den her zaman daha keskin bir karakterdi. Caspen'in zarafetine ve inceliğine sahip değildi. Ruhu daha karanlık, daha sert ve çarpıktı. Ona öldürmeyi öğretmişti. Bu küçük bir şey değildi. Tem, Caspen'le birlikteyken hissettiği güven duygusundan farklı bir şekilde onunla güvende hissediyordu. Ona her sırrını anlatabilir, her yönünü açığa çıkarabilirdi — ne kadar kötü olursa olsun — ve o onu kabul ederdi. Seni asla reddetmeyecek biriyle birlikte olmak güven vericiydi. Tem'in yapacağı hiçbir şey onu korkutmazdı. Apollo, Caspen ve Leo'nun yaptığı gibi onu aynı şekilde yüceltmiyordu; ondan her zaman *iyi* olmasını beklemiyordu. Tem'in ihtiyaç duyduğu kısımlarını tatmin etmesine izin veriyordu. Apollo, Tem'in içindeki iki şeyi de hissedebiliyordu: avcı ve av. Bu, deneyimlenmesi eşsiz bir şeydi, eşsiz bir *şeydi*. Ver ve al. Gelgit. Onun gücü, onun gücüyle eşitti ve bu ikisi için de sürprizdi.

Tem, kalçalarını sallarken dizlerini kuma gömdü. Apollo, onu sürerken onu övdü, sözleri sadece onun duyabileceği şekilde zihnine fısıldadı:

Güzel kız. Çok güzel, çok güzel kız. Kardeşime yazık oluyorsun. Onun senin yanında uyanıp, istediği zaman sana girmesine inanamıyorum. Her gün, her dakika seni sikmeli. Eğer

benim olsaydın, seni sikmeyi asla bırakmazdım. Öldüğüm güne kadar amını taparcasına severdim. Ben...

Tem, neredeyse hiç dinlemeden, sadece onun içinde ne kadar iyi hissettiğine odaklanarak tüm bunları yaşadı. Boşalmak istiyordu; sarışın basiliskten beri içinde birikiyordu ve şimdi taşmak üzereydi. İtmeleri hızlı ve çaresizdi. Zar zor dayanıyordu.

Tem ona bir görüntü gönderdi — mağarada geçirdikleri zamanın bir anısı. O dizlerinin üzerinde, onun penisi boğazında.

Apollo bu manzaraya *kükredi*, tırnakları o kadar sert bir şekilde ona saplandı ki kanadı.

Siktir, Temperance. O hayatımın en güzel gecesiydi. Penisim elimdeyken her seferinde bunu düşüneceğim. Seni önümde hayal ediyorum ve bu beni çok tahrik ediyor. Bunu tekrar yapmanı istiyorum. Sabah uyandığımda penisinizi ağzımda istiyorum ve her gece bunu tekrar istiyorum.

Dünyada sadece ikisi vardı. Tem'in zaman ve mekan algısı yoktu. Onun vücudu onundu, onun vücudu da onundu. Birbirlerini pervasızca kullandılar, itip kakıp, sıkıp çekip, çekip çektiler. Apollo onun kırılmayacağını biliyordu; dayanabileceğini biliyordu. Vücudu esnek ve ona hazır, bükülmeye can atıyordu.

Sikimin üzerinde sana bak, Temperance. Ne kadar da uyumlu. Benim için çok ıslak.

Onun darbeler, tıpkı kendisi gibi sert ve hızlıydı. Bu, Tem'in istediği, *ihtiyacı olan* şeydi. Çok uzun zamandır bekliyordu ve sonunda bu an gelmişti. O sonunda buradaydı. Apollo, ne Caspen ne de Leo'nun tatmin edemediği bir şeyi onda tatmin ediyordu. Tem kontrolünü kaybetmek, arzusuna teslim olmak, kendini özgür bırakmak istiyordu. Caspen için mükemmel olmalıydı; Leo için iyi olmalıydı. Ama Apollo onu öyle istemiyordu. Onun mükemmel ya da iyi olmasını ya da sevdiği erkeklerin ondan beklediği herhangi bir şeyi istemiyordu. Apollo ile kurallar yoktu. Tem onunla istediği her şeyi yapabilirdi, *kendini bırakabilirdi*.

Hoşuna gitti mi, Temperance? Benim sikimi sürmek hoşuna gitti mi?

Tem bunu seviyordu. Ama cevap veremedi. Olan biten her şey onu çok rahatsız ediyordu, seksin fiziksel yönüne çok kapılmıştı. Bu yüzden vücuduyla cevap verdi, ona ne kadar sevdiğini gösterdi, bu geçici an için ona ait olduğunu gösterdi. Onlar eşit güçteydiler,

o ve Apollo. Her seferinde gücü elinde tutan oydu, ama o gücü ondan alırdı. Tek yapması gereken boynunu eğmekti, o da kükrerdi. Onunla her şey çok *kolaydı*.

Yaptığı hiçbir şey onu incitemezdi; o yenilmezdi. Söylediği hiçbir şey onu gücendiremezdi; çok daha kötüsünü duymuştu. Apollo her şeyi görmüştü. Her kadını, her erkeği tatmıştı. Onu etkilemek imkansızdı. Hiçbir şeyin onu sarsamayacağını bilmek, böyle hissetmek özgürleştiriciydi. Tem bu sonuca varmak için çok uzun zaman harcamıştı — onun için kötü olmadığını anlamak için. Hiç de kötü olmadığını.

Daha *fazlasını* istedi.

Apollo avucunu kıkına sertçe vurdu. O kadar sert vurdu ki Tem şaşkınlık ve acıdan bir çığlık attı.

Çok mu sert?

Kafasını salladı. *Yeterli değildi.*

O, onu tekrar tokatladı, daha sert ve daha sert, ta ki o onun üzerinde güçsüz kalana kadar.

Seni sadece bir kez sikmek yetmez, Temperance. Seni olabildiğince çok istiyorum. Ne istersen yaparım. Ne olursa olsun. Sadece seni tekrar sikmeme izin ver. Seni yatağımda sikmek istiyorum. Seni eğip, herkesin görebileceği şekilde ziyafet salonunda sikmek istiyorum. Amını yalamak istiyorum. Tadını almak istiyorum, Temperance. İçine boşalmak istiyorum. Sirtına, göğüslerine, ağzına ve ellerine boşalmak istiyorum. O eller olmadan yaşayamam, Temperance. Onları üzerimde istiyorum. Onların benim sikimde olmalarına ihtiyacım var. Sana bakıp sana dokunamamak nasıl bir şey, bilemezsin. Her gün seni istiyorum ve her gün sana sahip olamıyorum. Bu bir işkence. Mükemmel amınla ve mükemmel göğüslerinle ortalıkta dolaşıyorsun ve benim seni sikmeme izin vermiyorsun ve ben artık dayanamıyorum, Temperance.

Sözleri kaba idi. Ama Apollo böyleydi.

Sana bakmadan sertleşemiyorum. Kardeşimin seninle benim önümde sevişmesini izlemek işkence gibiydi. Seni ondan koparmak istedim, yerine kendi sikime oturtmak istedim. Senin yanında olup da seni sikememenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Tek düşündüğüm bu. Tek ihtiyacım olan bu. Başka bir kadınla birlikte olduğum her an seni düşünüyorum. Hiçbiri seni tatmin ettiğin gibi tatmin etmiyor. Yüzlerce yıl yaşadım ve senin amın dokunduğum en iyisi. Dilimi üzerinde gezdirmek istiyorum. Tadını almak istiyorum, Temperance. Ağzına tükürmek istiyorum. Arkadan sikimi almanı görmek istiyorum. Daha fazlasını isteyene kadar seni gerdiğini görmek istiyorum.

O güzel dudakları dudaklarımın üzerinde istiyorum. Kanayana kadar ısırarak istiyorum. Bana bunu yapmama izin verecek misin, Temperance? Seni tekrar sikhmemeye izin verecek misin? Sadece bir kez bana yetmez. Seni tekrar tekrar ve tekrar istiyorum. Seni her gün ve her gece istiyorum. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.

O, Caspen gibi duygusal ya da Leo gibi romantik değildi. O, baskıcı ve kontrolcüydu ve tatmin olmak için ona bu şekilde, çaresiz ve onun merhametine muhtaç olarak ihtiyacı vardı. Tem umursamadı. Tem boşalmaya hazırdu. Apollo'nun söyleyecek tek bir şeyi daha vardı ve Tem bunu uykusunda bile tahmin edebilirdi:

Önce sen.

Tem çoktan gelmişti. Zaferle başını geriye attı, parmakları onu o kadar sıkı kavradı ki, ona acı vereceğini biliyordu. Ama aralarındaki ilişki böyleydi: O ve Apollo yumuşak ya da şefkatli değillerdi. Vahşi ve sertlerdi, bu sürdürülebilir bir şey değildi, ama *gerçekte* ve *şu anda* böyleydi ve Tem'in buna *ihtiyacı vardı*. Apollo da onu sıkı, kalçalarını sıkarak morluklar bıraktı, kaçamasın diye onu penisine sabitledi. Zaten kaçmak da istemiyordu. Acı onu ayık tutuyordu; acı, hayatta olduğunu gösteriyordu.

Kora, Kora, Kora, Kora...

Kora'nın adını çağırıyordu. Ama nedense, sanki Tem'in adını çağırıyormuş gibi geliyordu.

Apollo neredeyse doruğa ulaşmıştı. Doruğa ulaşmadan hemen önce, Tem dudaklarını onun kulağının kabuğuna dayadı, böylece onun "Aferin oğlum" dediğini duymaması imkansızdı.

Apollo *inledi*. Sonra boşaldı.

Kalçaları Tem'in kalçalarının altında sallandı ve boşalırken penisini Tem'in merkezine derinlemesine soktu. Tem gözlerini kapattı, zengin sıcaklığı hissetti ve kendini ona kaptırdı.

Gözlerini açtığında, Apollo'nun gözleri ona bakıyordu. O gülümsedi, Apollo da gülümsedi. Onu öpme zamanı geçmiş gibi görünüyordu, sanki anları sona eriyormuş gibi. Ama Tem yine de yaptı, dudaklarını nazikçe onun dudaklarına bastırdı. Bu, birkaç dakika önce öpüşükleri agresif tavrın tam tersiydi. Bu samimi ve yavaştı.

Tem, dilini onun diliyle takip etti. *Şeftali gibi tadı var.*

Öyle mi?

Evet.

Büyüleyici. Alt dudağını emdi, kendi dudaklarının arasına çekti. *Tadı deniz gibi.*

Tem onun cevabına şaşırmamalıydı. Caspen bir keresinde ona deniz gibi koktuğunu söylemişti. Neden tadı da öyle olmasın ki?

Denizin tadı güzel mi?

Gülümsedi ve dudaklarını bıraktı. *Evet.*

Bununla birlikte, anları sona erdi.

Tem, arenaya bakındı ve ani ses patlamasına gözlerini kırptırdı. Apollo ile birlikte olmak, tünelde olmak gibiydi: yakın ve boğucu. Şimdi Tem, sanki biri perdeyi kaldırmış gibi hissediyordu ve aniden, turnuvanın ortasında, basilisklerle dolu bir arenada olduklarını hatırladı.

Apollo onu yavaşça penisinin üzerinden kaldırdı ve Tem, Apollo'nun içinden çıkarken her santimini hissetmesine izin verdiğini biliyordu. Aniden dizlerinin kanadığını fark etti; kumun sürtünmesi dizlerini paramparça etmişti. Apollo avuçlarını dizlerine bastırdı ve serinletici bir akışla onları iyileştirdi. Sonra her birine küçük, nazik bir öpücük kondurdu. Bu hareket Tem'i şaşırttı. Onun doğasında şefkat göstermek yoktu. Onların, bakım gerektiren türden bir ilişki içinde olduklarını düşünmüyordu. İlk kez, onun başka bir yeni yönünü görüp görmediğini merak etti: şefkatli yönünü. Ellerini ellerine aldı, parmaklarıyla çillerini okşadı. Birlikte durup kalabalığa baktılar. Kulakları sağır eden uğultuya rağmen, bu sefer toplu orgazm yaşanmadı. Ama bu Tem'i şaşırtmadı. O ve Apollo, o ve Caspen gibi değillerdi. Onların birleşmesi, ritüel sırasında ortaya çıkardığı tepkiyi uyandırmayacaktı. Kalabalıkta bir yüz dikkatini çekti: Apollo'ya kutsamasını veren yeni anne. Merdivenlerden iniyor ve arenaya giriyordu.

Diğer yarışmacılar ayakta durmuş, Tem'e dönmüşlerdi. Caspen hala tribünde oturuyordu ve Tem, onun orada kalacağını hissediyordu. Ona bakarak, onu duyamayacağını bildiği halde zihniyle ona ulaşmaya çalıştı. Az önce gördükleri hakkında ne düşünüyordu? Tem bunu yakında öğrenecekti.

Gözünün ucuyla Adelaide'nin yaklaştığını gördü.

"Aferin, Temperance," dedi. "Aşamaları tamamladın. Artık kalbinin bir seçim yapma zamanı geldi."

İçgüdülerine aykırı olarak, Tem Apollo'ya baktı. O da Caspen'e bakıyordu.

Bu sırada yeni anne onlara ulaşmıştı. Tem, kadının elinde iksir kadehine benzeyen bir kadeh tuttuğunu fark etti. Ancak bu kadehte farklı bir sıvı vardı, Tem'in köyde bebeklerin tuttuğu şişelerde birçok kez gördüğü bir sıvı.

Kadın kadehi ona uzattı.

Tem, Adelaide'ye soru dolu bir bakış attı.

"Sana kutsal bir madde sunuyor," dedi Adelaide, "yaşamın en üstün sembolü. Bizim için daha kutsal bir şey yok. Onu içtiğinde, kalbin seçimini yapacak."

Tem bir kez daha Caspen'e baktı.

"Bu seni dürüst olmaya zorlayacak," dedi Adelaide sessizce. "O yüzden hazır olduğundan emin ol."

Kadın Tem'e başını salladı. Tem de başını salladı. Tahmini gerçekleşmek üzere miydi? Bunu sadece Kora bilebilirdi. Kadehi aldı, başını eğdi ve içti.

Hemen, bir şey onu çekti — fiziksel bir his, göğsünü iki yöne doğru çekiyordu. Caspen'e karşı inkar edilemez bir çekim hissetti — o kadar güçlüydü ki neredeyse acıtıyordu, göğüs kafesini zorluyordu. Bu, eğitimin başlamasından önceki gece hissettiği hisse benziyordu. Caspen rüyasında ona gelmişti, varlığı bir alev kadar sıcak ve gerçekçiydi. O zaman ona çekilmişti ve şimdi de ona çekiliyordu, vücudu onun yönüne dönüyordu.

Ama Caspen tek çekici kişi değildi.

Başka bir şey de kalbinin odak noktasını çekiyordu: başka *biri*. Caspen'e karşı hissettiği duygu kadar güçlü bir duygu, burada olmayan biri için hissettiği duyguydu.

İkisini de seviyordu. Her zaman sevmişti.

Tem kendini basilisk tarafına attı, Caspen'e karşı hissettiklerine odaklandı, onun kendisini ele geçirmesini istedi. Tanıştıkları geceyi, birbirlerinin önünde soyunduklarını, o zaman bile kaderlerinin kesişeceğini bildiğini düşündü. Onun vücudunu ve onun vücuduna nasıl uyum sağladığını düşündü. İki sevgilinin olması gerektiği gibi, birbirlerine mükemmel uyuyorlardı.

Ama bu yeterli değildi.

Leo her zamanki gibi sessizce içeri girdi. Tem, Leo'nun saçlarını, kahkahasını, altın rengi dişlerini düşündü. Ellerinin viski kadehini sıkıca kavradığını, damarlarının belirginleştiğini hayal etti. Tem, birlikte geçirdikleri zamanları, neredeyse istemeden ona yavaş yavaş aşık olduğunu düşündü. Ama yine de aşık olmuştı.

Temperance, Apollo'nun sesi kulağına geldi. Çok uzun sürüyor. Ne oluyor?

Tem başını salladı. Konuşmak çok zordu.

Bunun olmaması gerekiyordu; kalbi iki kişiye birden ait olmamalıydı. Turnuva onu bir seçim yapmaya zorlamalıydı, bu sorunu bir kez ve sonsuza kadar çözmeliydi.

Bunun yerine, onu ikiye bölüyordu.

İnsan kralı mı?

Öyleydi. Ama aynı zamanda Caspen'di.

Onu kardeşimden daha mı çok seviyorsun? İkisini de eşit derecede seviyorum.

Bu mümkün değil. Birini diğerinden daha çok sevmelisin.

Ama o sevmiyordu. İkisi de onun için eşit değerdedi. Onları karşılaştırmak, Leo'nun niteliklerini Caspen'inkilerle kıyaslamak mümkün değildi.

Seçemem.

Seçmelisin.

Caspen'i incitmem.

İnsan kralını mı istiyorsun?

O ikisini de istiyordu.

Bu onu sadece incitmekle kalmayacak. Onu yok edecek. Kardeşimi tanıyorum Temperance. O sensiz yaşayamaz.

Tem başını salladı. Bunu anlayamıyordu, Caspen'e bunu yapmayı hayal edemiyordu. Leo'yu sevmekten vazgeçecekti, *mecburdu*.

Ama yapamadı. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar. Onun varlığı yaptığı her şeye nüfuz ederken, zihninin ön saflarında hep o varken, *istemediği halde bile yapamadı*. Tem, tepenin onları birbirine çektiğini, elini zorladığını hissetti. Onu uzaklaştırmış olması önemli değildi. Şimdi Evelyn'le birlikte olması önemli değildi. Kalbi onu çağırıyordu. Kalbi evcilleştirilemezdi.

Apollo, lütfen. Bana yardım et.

Seçim yapmalısın, Temperance.

Yapamam.

Seçmelisi

n.

Yapamam

.

ZORUNDA.

Ama o imkansızı istiyordu. Basilisklerle dolu bir arena ve turnuvanın baskısı bile, onun insan kralına olan duygularını değiştiremezdi. Tem, Leo'yu sevmekten vazgeçmektense nefes almayı bırakmayı tercih ederdi.

Ve belki de gereken buydu.

Bu onu zaten öldürüyordu. Tem ölecekse, kendi eliyle ölse de olurdu. Her şey çözüldü. Caspen onun yasını tutar, sonra hayatına devam ederdi. Leo, Evelyn'le birlikte olurdu. Rowe, Apollo veya başka biriyle birlikte olmak zorunda kalmazdı. Hayat onsuz devam ederdi ve herkes için daha iyi olurdu.

Caspen'e baktı, Caspen de ona bakıyordu. Turnuva kuralları gereği zihni kapalıydı. Ama yine de ona ulaşmaya çalıştı, aralarındaki koridorun açılmasını diledi. Kaşları çatılmıştı. Tem onun kafa karışıklığını anlayabilirdi. Caspen, onun neden tereddüt ettiğini bilemezdi; şu anda kalbinde yaşanan savaşın bağlamını anlayamazdı. Neler olduğunu sadece Apollo biliyordu. O hala buradaydı, hala zihnindeydi. Tem onu dışarıda bırakmalıydı.

Hayır, Temperance, yapma...

Aralarındaki bariyeri kapattı, içinden gelen dürtüye odaklandı.

Eğer insan tarafı Leo'yu seviyorsa, o zaman öldüreceği şey buydu. Basilisk tarafını kullanarak onu yok edecek, sadakatsiz olan kısmını ortadan kaldıracaktı. Tem gözlerini kapattı ve kendini *öldürmeye* zorladı. Eğer güç kazanmak için kendini yok edebiliyorsa, elbette bunun tersini de yapabilirdi. Elbette insan tarafı onu yok etmeden önce onu yok edebilirdi.

Apollo, onu uzak tutmak için kurduğu bariyeri parçalayarak zihnini şiddetle parçaladı. Güçlüydü ve *çok* kararlıydı. Onun onaylamayan kükremesi, konsantrasyonunu bozdu ve onu dinlemeye zorladı. *Eğer sen seçmezsen, ben seçeceğim.*

Tem bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Tek bildiği, bir an önce gayet iyi olduğu halde, bir sonraki anda Apollo'nun ona dokunduğu idi. Sonra bir bıçak kalbini deldi.

kalbini deldi.

Sanki bir şey alınmış gibi hissetti, sanki Apollo ondan bir şey *almış gibi*. Leo'ya olan hisleri, aşkı yok olmuştu. Hâlâ aşk kalmıştı, ama hepsi Caspen içindi. Bu olduğu anda, Tem'in içindeki her şey Caspen'e doğru akın etti. Bu his o kadar güçlüydü ki, hemen dizlerinin üzerine çöktü, kollarını göğsüne sıkıca sarıldı. Onun adını haykırdı, yüksek sesle mi yoksa zihninde mi, bilmiyordu.

Kalabalık kükredi ve Tem her şeyin bittiğini anladı.

Adelaide'in sesi gürültünün içinden ona ulaştı. "Tebrikler, Temperance. Kalbin seçimini yaptı."

Otuz Yedinci Bölüm

Her şey bulanıklaşmıştı.

"Şimdi bir kutlama olacak," diye devam etti Adelaide. "Her iki ok kılıfı da katılacak."

Tem, sözlerini zar zor algılayarak başını salladı.

"İyi iş çıkardın." Adelaide'nin eli belindeydi ve onu arenadan dışarı çıkardı. "Drakons çok heyecanlı."

Tem bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Drakons heyecanlanmışsa, bu Senecas'ın öfkeli olduğu anlamına geliyordu. Bu da *Rowe'un* öfkeli olduğu anlamına geliyordu. Bir okçular grubunun zaferi, diğerinin yenilgisi anlamına geliyordu. Turnuva her şeyi düzeltmesi gerekiyordu. Bu sonuç ise hiçbir şeyi düzeltmemişti.

"Casper'i görmem gerek."

"Göreceksin," dedi Adelaide. "Ve çok yakında. O da kutlamaya katılacak."

Bu yeterince erken değildi. Tem, onun gözlerine bakıp bu durumu atlatacaklarını, kendisinin görevini layıkıyla yerine getirdiğini, Caspen'in kadehten içtiği an ile kararını verdiği an arasındaki zaman farkını fark etmediğini bilmek için çaresizce can atıyordu. Tem'in mücadelesi sessizdi. İzleyenler için, kesinlikle beklenmedik bir şey olmamıştı. Tem'e bir seçim sunulmuştu ve o Caspen'i seçmişti. Gerçeği sadece Apollo biliyordu. Tem kalabalığın içinde onu aradı, ama hiçbir yerde yoktu. Caspen'le mi konuşuyordu? Ona aldatmacasını mı anlatıyordu? Tem, Caspen'i seçebilmesi için Apollo'nun ne yaptığını hâlâ anlamıyordu. Tek bildiği, onu ayakta tutan şey olan Leo'ya olan sevgisinin yok olduğu idi. Onu düşündüğünde, sanki sıradan bir tanıdığı ya da arkadaşymış gibi kayıtsız hissediyordu. Onu bu şekilde düşünmek tuhaftı. Yanlıştı.

Şimdiye kadar göle varmışlardı. Göl, hepsi iksir kadehleri tutan basilisklerle doluydu. Rowe ortalarda yoktu.

Eros da yoktu. Tem, onların çoktan gitmiş olabileceğini düşündü. Adelaide'ye bunu sormadan, bir kol omzuna dolandı.

"*Canım*," Gabriel ağlayarak çekerek onu yakınlaştırdı. "Bu oldu olduk bir performanstı. Kim bilebilirdi ki sende böyle bir yetenek olduğunu?"

Arkasında Damon gülümsüyordu. Ritüeli izlemişti; Tem'in içinde ne olduğunu tam olarak biliyordu.

"Kocanın kardeşini sikmene izin verildiğine inanamıyorum," diye devam etti Gabriel.

Tem onun koluna vurdu. "Gabriel." "Hem de bu kadar *uzun* süredir."

Tem ona tekrar vurdu.

"Ne? Etkilendim. Seni incelemeleri gerek. Bilim adamları senin dayanıklılığına hayran kalırlardı."

Tem gözlerini devirdi. Sonra kalbi durdu.

Orada, ona doğru yürüyen Caspen vardı. Güzel, çarpıcı, *muhteşem* Caspen.

Turnuva sırasında ona karşı hissettiği aynı şey bir kez daha içini kapladı. Tem onu seviyordu. Bu gerçektir, bu gerçektir. Ona dokunması gerekiyordu ve şimdi bunu yapabiliyordu. Tem, onun onu yakalayacağını bilerek, tüm gücüyle ona doğru koştu.

Ona ulaştığı anda, her şey kayboldu. Caspen'in elleri onu kaldırdı, dudakları dudaklarına bastırdı. Birbirlerine sarılarak, iki beden yerine tek bir beden gibi birlikte döndüler. Tem onu sonsuza kadar öpebilirdi. Belki de öpecekti.

Caspen onu yere indirdi, yüzünü ellerinin arasında tuttu. Cildi, Tem'in cildinden kıvılcımlar çıkardı. "Seni seviyorum."

Tem onun altın rengi gözlerine baktı. "Ben de seni seviyorum." Sonra o, onun içine girdi.

Tem, Caspen'in normalde onun zevkine ne kadar önem verdiğini ilk kez anladı. Genellikle ön sevişmeyle başlayan ve penetrasyonla biten, yavaşça tırmanan bir seks vardı. Şimdi ise bunların hiçbirisi yoktu. Şimdi onu sanki dünyadaki son insanmış gibi sikiyordu, sanki boğuluyormuş ve o da onun soluduğu hava gibiymiş gibi. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, kırılacağını sandı. Parmakları uyluklarına çukurlar kazıyordu. Tem hepsini memnuniyetle karşıladı, onu kendine daha da yaklaştırdı, onun buna kendisinden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordu

, onu sahiplenmesi gerektiğini biliyordu. Tem, onun Apollo ile onu izlemesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ama şimdi, Caspen'in penisi içindeyken, diğer tüm penislerin onunla karşılaştırıldığında nasıl soluk kaldığını hatırladı. Caspen onu doldurdu; Caspen onu *tatmin etti*. Başka hiç kimse onu böyle beceremezdi. Başka hiç kimse onun içine bu kadar derine dalamazdı. Tem onu vücudunun her yerine, ruhunun her yerine kabul etti. Caspen onundu ve o da onundu. Birbirlerine aittiler.

Zirveye ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Caspen de nefes nefeseydi, yüzü boynuna gömülmüş, elleri saçlarına dolanmıştı. Zihni onun zihniyle birleşti:

Bir dahaki sefere yavaş olacağız, Tem. Ben sadece... sana ihtiyacım vardı.

Tem onu kendine çekti. *Ben de sana ihtiyacım vardı. Bir daha asla dokunmadan kalmak istemiyorum.*

Olmayacak. Söz veriyorum.

Her öpücükle söz verdi, her okşamayla ona güvence verdi. Caspen her şeyi daha iyi hale getirmeyi biliyordu, Tem'in dünyasını tekrar eksenine oturtmayı biliyordu. Hâlâ onun içindeydi, hâlâ sertleşmişti. Sözünü tuttu; bu sefer yavaş davrandılar. Etraflarında kutlama devam ediyordu, ama ikisi de bunu görmezden geldi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu; başka *hiç kimse* önemli değildi. Caspen onu kuma yatırdı ve sınırsız bir sabırla ona girdi. Tem tekrar orgazm olduktan sonra bile, onu daha da sıkı sarıldı, onu tekrar tekrar istedi.

Sonunda, daha fazla dayanamadı. Caspen çekilirken onu öptü, ikisi de çaresiz bir kesinlikle birbirlerine sarıldılar. Parmakları bir kez daha parmaklarına dolandı ve onu kumdan kaldırdı. Tem tam olarak kendinde değildi — seksten dolayı tembel ve sersemlemişti, ıslaklığı uyluklarından aşağıya doğru akıyordu. Silmeye zahmet etmedi; Caspen ile birleştiğinin kanıtlarını ortadan kaldırmak istemiyordu.

Ayağa kalktıklarında, Caspen onu döndürüp yanağından öptü. Onu böyle görmeye alışık değildi: gevşek ve dağınık. Genelde çok çekingen biriydi; sevinç gösterisi nadirdi. Ama şimdi özgürce gülümsüyordu, gözlerinin köşeleri kıvrılırken ona saf, engelsiz bir sevgiyle bakıyordu.

"Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim,"

dedi Tem. "Seninle birlikteyken her zaman mutluyum." "Sarhoş gibi davranıyorsun."

"Beni hiç sarhoş görmedin, aşkım."

Tem onun haklı olduğunu fark etti. "Görmek isterdim."

Ona gülümsedi. "Birlikte yapalım mı?"

Tem çok cazip geldi. İksiri, ona nasıl etki ettiğini anlayacak kadar çok denemişti; belki de artık onu doğru düzgün tatmanın zamanı gelmişti. Turnuva olaylarından sonra, tek istediği şey hissizleşmekti.

"Evet." Tem parmak uçlarına yükseldi ve onu öptü. "Lütfen."

"Peki. Kıpırdama. İksirle geri döneceğim."

Bir an sonra, ortadan kayboldu. O kaybolur kaybolmaz, biri onun adını söyledi:

"Temperance."

Tem döndü. "Apollo," dedi sessizce. "Ne yaptın?"

Uzun bir sessizlik oldu. Tem ona tekrar sormak için kendini zor tuttu; ona söyleyeceğini biliyordu. Bu, tartışılmayacak kadar önemli bir konuydu. Ama Apollo, "Burada olmaz," dedi.

Tem tartışmaya girmedir. Onu geçide kadar takip etti.

Apollo ona döndü. "Bir çıkarma işlemi yaptım."

"Çıkarma mı?" Bu kelime Tem'e yabancıydı. Kulağa şiddet içeren bir kelime gibi geliyordu.

Neredeyse tıbbi

bir terim

gibiydi.

"Evet."

"Ama bu ne anlama geliyor? Neden kendimi bu kadar...?"

"Boş mu?"

Ona baktı. "Evet."

"İnsan kralına olan sevgini aldım." Tem

gözlerini kırptı. "Aldın mı?"

"Evet."

"Yani... yok mu oldu?"

"Onu yok ettiğimi söylemedim. Sadece senden aldığımı söyledim."

"Oh."

Tem, Leo'ya olan sevgisinin *alınabilecek* bir şey olduğunu kafasında oturtmakta zorlanıyordu. Ama sonra Caspen'in bir keresinde elini göğsüne koyup arzularını elinden aldığını hatırladı; basilisklerin duyguları manipüle edip istedikleri zaman ortadan kaldırabildiklerini hatırladı.

Aşk da bir duygu değil miydi? Diğer her şey gibi alınmaması için hiçbir neden yoktu.

"Bu yüzden Caspen'i seçebildim mi?" "Evet."

"Ve başka kimse benim...?"

"Başka birini sevdiğimi?" Ona döndü, gözleri kararmıştı. "Hayır.

Bilmiyorlar." Tem ona baktı. "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Bu kalıcı bir çözüm değil," dedi Apollo. "Geri verilmeli. Hem de çabuk."

"Oh," dedi Tem yine. Bir duraklama oldu ve o anda, onun onu hemen geri vereceğini bekledi. Ama Apollo, sanki bir şeyi yeni anlamış gibi, yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Ne?" diye sordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine kaşlarını çatarak ona yaklaştı. "Ona olan duygularının boyutunu bana söylemedin."

"Anlamadım?" Tem ona Leo'ya aşık olduğunu söylemişti. Onun için hissettikleri hemen hemen bu kadardı.

"Onu kazandığını bana söylemedin. Ya da henüz bunu tamamlamadığını. Onun hayatının tehlikede olduğunu bana söylemedin."

Tem'in ağzı açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Apollo elini göğsüne bastırdı. "Burada."

Ona baktı. Leo'ya olan aşkını ortaya çıkararak tüm bunları mı öğrenmişti? Bunu öğreneceğini bilseydi, onu zihnine asla geri almazdı. Şimdiye kadar, bu onun taşıdığı bir yükü.

—sadece onun sonuçlarını bildiği bir sır. En yakın sırdaşı Adelaide bile bunun boyutunun farkında değildi. Ama artık Apollo da bunu bildiği için Tem... rahatlamıştı. Ve aynı zamanda korkuyordu. Ya Caspen'e söylerse? Ama Apollo bunu yapmazdı. Sonunda, kardeşinin ve kendisinin iyiliğini istediğine güvenme zamanı gelmişti. Apollo bu konuda özveriliydi. Dikkatsiz bir görünüşün arkasına saklanıyordu, ama aslında Apollo Caspen'i ve ailesini önemsiyordu. O, şiddetli bir koruyucuydu

—bu çok açıktı—ve Caspen'in zaferini garantilemek için düşünülemez bir şey yapmıştı. Kardeşinin duygularını kendininkinden üstün tutmuştu —özverili davranmıştı. O, güvенеbileceği biriydi.

"Bunu geri vermeliyim, Temperance. Bu yalana tutunmak istemiyorum."

Utanç yüzünü kızarttı. O böyle ifade edince, durum olduğundan çok daha kötü görünüyordu. Ama belki de Apollo haklıydı. Belki de durum Tem'in düşündüğünden daha kötüydü. Leo'ya olan sevgisini her sakladığı an, felakete bir adım daha yaklaşıyordu. Apollo, duyguları her sorun yarattığında onları ortadan kaldırmak için orada olmayacaktı. Tem bu sorunu doğrudan çözmek zorunda kalacaktı, yoksa onun yerine başkaları çözecekti.

"Ayrıca," diye devam etti, "isteseydim bile bunu saklayamazdım."

"Saklarsan ne olur?"

"Ortaya çıkar," dedi basitçe.

Sonra avucunu göğsüne koydu ve gözlerini kapattı.

Daha önce duygularını şiddetle ve uyarıda bulunmadan çıkardığı zamankinden farklı olarak, bu sefer duygular yavaşça göğsüne geri sızdı ve çıtırdayan bir ateş gibi onu ısıttı. Sanki göğsünde bir çiçek açıyormuş gibiydi. Tem, parmaklar gibi dışarıya doğru uzanan yaprakların açıldığını hissedebiliyordu. Sonunda, Leo ile olan bağı yeniden kuruldu. Bu gerçekleştiği anda Tem iç geçirdi. Ona olan sevgisi ona acı veriyordu, ama aynı zamanda onu bütünleştiriyordu. O sevgi olmadan kendini tamamen yanlışı hissediyordu, sanki bir parçası eksikmiş gibi. Ve bir bakıma, öyleydi. Bu onu parçalıyor olsa da, aynı zamanda onu bir arada tutan tek şeydi. Leo'ya olan sevgisi olmadan, kendisinin bir parçasını kaybetmişti.

"Bundan kurtulmalısın," dedi Apollo sessizce.

Ama Tem bunu yapamazdı. Leo'ya olan aşkıdan vazgeçmeyi çoktan denemişti.

Bundan daha imkansız bir şey olamazdı. "Yapamam."

"İtidal." O, bir adım daha yaklaştı. "Bunu yapmalısın. Armayı tamamlarsan, kan bağı kopacak ve Caspenon seni öldürmek zorunda kalacak. Kendini asla affetmeyecek."

Tem başını salladı. "Ona söyleyemem."

"Böyle devam edemezsin. Kendini ikiye bölüyorsun."

O bunu söyleyince Tem bunun doğru olduğunu fark etti. O kadar uzun süredir bu duygularla yaşıyordu ki, onlar olmadan nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Kalbi ikiye bölünmüş gibi hissetmeye alışmıştı. Bu ıstırap artık ona tanıdık geliyordu.

"Bunu senden aldığımda ne hissettiğimi biliyor musun?" diye sordu Apollo sessizce.

Tem başını salladı.

"Acı. Aşk değil, Temperance. Acı. İkisini de severek kendine zarar veriyorsun. Birini seçmelisin."

Caspen'in sözleri aklına geldi: *Seçim yapman gereken zaman gelecek.*

Ama Tem seçim yapmak istemiyordu. Seçim *yapamıyordu*. O zaman yapamamıştı, şimdi de yapamıyordu. Her zamanki gibi bir dönüm noktasında duruyordu ve onu kurtarmaya gelecek kimse yoktu. Bu dayanılmaz bir durumdu. Ama bu onun gerçekliği idi.

"Seçim yapamam," diye fısıldadı.

Apollo'nun gözleri yumuşadı. "Senin için kolay olmadığını anlıyorum."

Bu, yüzyılın en hafif tabiri idi. Bu konuda kolay olan hiçbir şey yoktu. Hiçbir zaman kolay olmamıştı.

"Ama şu anki durumun sürdürülemez," diye devam etti, karanlıkta sesi yumuşaktı. "Ben bile bu kadar uzun süre dayanamadım. Sen nasıl dayanabildin bilmiyorum."

Tem biliyordu. O iki şeydi: basilisk ve insan. *Bu* şekilde hayatta kalıyordu. Her iki tarafı da başka birini seviyordu. Apollo için bu sürdürülemezdi; onun için ise gerçeklikti.

"Basilisks birden fazla kişiyi sevmek için yaratılmamıştır," diye mırıldandı. "Vücudumuzu paylaşırız ama kalbimizi paylaşmayız."

Tem bunu daha önce duymuştu. Başına gelenlerin yanlış olduğunu, uzun zaman önce bir sınırı aştığını biliyordu. Ama bu, elinde olmadığını anlamına gelmiyordu. Ve bunu değiştirebileceği anlamına da gelmiyordu.

"İçindeki bu şey doğal değil. Korkarım bu senin sonun olacak."

Caspen bir zamanlar onu kendi yıkımı olarak nitelendirmişti. Leo'nun onun yıkımı olması ne kadar ironik.

"Bu senin aklını kaçırıyor, Temperance."

Tem'in endişelendiği şey zihni değildi. Bu durum şu anda kalbine zarar veriyordu ve işler bu şekilde devam ederse, ne kadar kötüye gideceği belli değildi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı Tem.

"Seni koruyacağıma yemin ettim," dedi Apollo sessizce. "Ama seni kendinden koruyamam."

Tem, artık konuşamıyor gibi görüldüğü için başını salladı. Onun söylediklerini tam olarak anlıyordu. Her şey mahvolursa, Leo'ya olan aşkı Caspen ile ilişkisini mahvederse, bu tamamen onun suçu olacaktı. Apollo bile, ne kadar istese de, bunun olmasını engelleyemezdi.

Tem her zaman gerçeği biliyordu; bu yüzden Leo'ya bu kadar uzun süre direnmişti. Ama burada zarif bir çözüm yoktu. Onunla yatmazsa, Leo ölecekti. Yatarlarsa, Caspen onu öldürecekti. Bu nasıl kabul edilebilir bir sonuç olabilirdi? Tem ikisine de aşık olmuştu ve şimdi kaderleri bu yüzden iç içe geçmişti.

Apollo eğildi ve bir an için Tem, onu öpeceğini sandı. Ama onun yerine dudaklarını nazikçe yanağına değdirdi ve kulağına fısıldadı: "Senin ölmeni izlemeye dayanamam."

Onun sıcaklığına rağmen, Tem bir ürperti hissetti. Bunun Apollo'yu nasıl hissettireceğini hiç düşünmemişti. Acı onun için korkunç olacaktı. Sadece keder değil, suçluluk da hissedecekti. Bu olaydaki rolü artık tartışılmazdı. En son istediği şey, Apollo'nun onun ölümünü izlemesi, hele de kardeşinin elinde ölmesini izlemesi idi. Bu kayıp ikisini de yaralayacaktı. Apollo bir keresinde ona, onları ayıramayacağını söylemişti. Ama Tem, ayırabileceğini hissediyordu.

Konuşmak için ağzını açtığı anda, aralarına bir ses girdi: "Tem?"

Caspen'di.

Otuz Sekizinci Bölüm

Bir an kimse konuşmadı. Caspen'in onları mağarada bulduğu anın aynısı gibiydi. O gece orgazmla bitmişti. Tem, bu gecenin de öyle biteceğinden şüpheliydi.

"Tem," dedi Caspen tekrar. Sözcükler peltek çıkıyordu. O anda Tem, elindeki kadehleri fark etti. İçmeye başlamıştı bile.

"Kardeşim," dedi Apollo. "Sakin ol."

Tem bu uyarıya kaşlarını kaldırdı. Apollo'nun Caspen'i azarladığını daha önce hiç duymamıştı. Caspen gözlerini kısarak, "Bana emir verme," dedi.

Hava birden soğudu. Tem, işlerin nasıl bu kadar çabuk tersine döndüğünü anlayamıyordu. Bir an önce Apollo ile sohbet ediyordu, bir an sonra ise her şey ters gitmeye başlamıştı.

"Onunla burada ne yapıyorsun?" diye sordu Caspen.

Apollo omuzlarını silkti. "İstediğim kişiyle konuşmam yasak mı?"

"Karımla konuşman için hiçbir neden yok." "Sahiplenme yakışık almıyor, Caspenon."

"Bu konuda senin fikrini sormadım." "O senin malın değil."

"O benim."

Yine aynı şey, Tem'in Caspen'e ait olduğu iması. Bunu daha önce birçok kez söylemişti ve her zaman doğruydu. Ama bu *tüm* gerçek değildi. Evet, o Caspen'e aitti. Ama sadece ona değil.

Caspen'in gözleri Tem'e kaydı. Gözleri kararıyordu. "Tabii..." dedi yavaşça, kadehleri masaya bırakıp kollarını kavuşturdu. "Öyle değilse."

Tem de kollarını kavuşturdu. "Bu ne demek oluyor?"

"Turnuvada olanları gördüm. Tereddüt ettiğini gördüm."

Tem'in midesi düğümlendi. Ne kadar süre arenada durup seçimini yapmıştı? Kriz anının belli olmamış olmasını ummuştu. Ama Caspen görmüşse, herkes görmüştü demektir.

"Tereddüt ettiğini gördüm," dedi tekrar. "Ve şimdi seni burada, onunla birlikte buluyorum." Tem gözlerini kııptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşimi seviyorsun."

"Ne? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü çok açık."

Tem neredeyse gülecekti. Hiçbir şey bu kadar açık olamazdı. "Ben sevmiyorum..." "İtiraf edebilirsin, Tem. Bu beni incitmez."

Tem ağzı açık bir şekilde ona baktı. Elbette bu onu incitirdi. Ama bu doğru değildi, hiç de bile. O Apollo'yu sevmiyordu. Leo'yu seviyordu ve bu hepsinin ölümüne neden olacaktı. "Apollo'yu sevmiyorum," dedi. Yanında Apollo kıpırdadı. Tem, bunu söyleyerek onun duygularını incitmiş miydi, bilmiyordu. Ama şu anda onun duyguları, Tem'in en az endişelendiği şeydi.

Caspen'in çenesi gerildi. "Bana yalan söyleme." "Hiç söylemedim."

"Şu anda yalan söylüyorsun."

"Hayır," dedi Tem kararlı bir şekilde. "Yalan söylemiyorum."

Ardından gelen sessizlikte, ikisi de birbirlerine baktılar. Tem bunun neden olduğunu anlayamıyordu. Bu *çok saçmaydı*. Caspen tamamen yanlış yönlendirilmişti; her şeyi yanlış yorumlamış, yanlış sonuçlara varmıştı. Ama gerçek çok daha kötüydü. Caspen'in kardeşine aşık olmak anlaşılabilir, hatta kabul edilebilir bir şeydi. Caspen de öyle demişti. Bir kardeşten diğerine geçmek sadece sosyal olarak kabul edilebilir değil, beklenen bir şeydi. Tem, Apollo'ya aşık olmayı *diledi*. Bu her şeyi kolaylaştırırdı. Ama aşık değildi. Apollo da bunu biliyordu. Ve yakında Caspen de öğrenecekti.

"Apollo'yu sevmiyorum," dedi sessizce ama kararlı bir şekilde, Caspen'in duyması gereken şeyi söylemek için cesaretini toplarken, omurgasının her santimetresi beklentiyle titriyordu: "Leo'yu seviyorum."

Ölümcül bir sessizlik çöktü.

Caspen, sanki ilk kez bir şeyin farkına varmış gibi, yüzünde meraklı bir ifadeyle ona baktı. Apollo bile konuşmadı.

İkisi arasında bakışlarını gezdirerek, açıkça şoka hazırlandı. "Ona

Evelyn'i bulmasını söyledin."

"Bu onu sevmediğim anlamına gelmez."

"Onu gönderdin," dedi Caspen.

"İki şey de doğru olabilir," diye fısıldadı Tem. Onu göndermişti. Ve onu hala seviyordu.

"Bunu benden sakladın." "*Hayır,*
saklamadım."

"Yaptın. Yalan
söyledin." "Sana
söyledim ki..."

"*Bana tüm gerçeği söylemedin.*"

Tem sessiz kaldı. Caspen'i hiç böyle görmemişti. Öncelikle öfkeliydi. Ama aynı zamanda sarhoştı da; iksirin vücudunda yarattığı etkileri görebiliyordu. Duman omuzlarından kollarına doğru kıvrılıyor, parmak uçlarından akıyordu. Gözleri tamamen siyahtı ve Tem'in gözlerine delici bir şekilde bakıyordu. Sonraki sözleri tehlikeli bir fısıltıydı:

"Bana bunun gerçek olduğunu söylemedin."

"Sana tamamen dürüst davrandım," diye fısıldadı Tem. "Oradaydın. *Beni paylaşmayı kabul ettin.*"

"Kabul ettim çünkü *etmezsem seni kaybedeceğimi biliyordum.*"

Tem'in ağzı açık kaldı. Sonunda gerçek bu muydu? Eğer yalanlardan bahsediyorlarsa, bu da onlardan biriydi. Caspen'in bunu ondan saklaması da aynı derecede büyük bir günahı. Anlaştıkları şey bu değildi ve bu adil değildi.

"Beni paylaşmaya razıydın," diye fısıldadı. "Ne değişti?" "Ona olan hislerin."

"Onlar hep aynıydı."

Caspen sadece başını salladı, duman hala etrafında kıvrılıyordu. "Peki, ona karşı ne hissettiğimi sandın?" diye bağırdı Tem.

Caspen kollarını genişçe açtı. "Aşk. Şehvet. Bunların ikisini de sonsuza kadar tolere edebilirim. Ama gerçek aşk tamamen başka bir şey."

"Onu sevdiğimi söylemiştim."

"Söylemedin. Bana onun senin için önemli olduğunu
söyledin." "Aynı şey..."

"Aynı şey değil."

"İkinizi de seviyorum dedim, hatırladın mı? Sen de oradaydın."

"Aynı şey değil."

Tem, onun sözleri üzerine bir adım geri attı. Bunu anlayamıyordu. "Nasıl aynı değil?" diye fısıldadı.

Caspen içini çekerek boynunu eğdi. Gözlerini kapattı, sanki ona bakmadan konuşmak daha kolaymış gibi. "Birçok şeyi sevebilirsin, Tem. Birçok insanı. Aileni ve arkadaşın Gabriel'i sevebilirsin. Ama bana, insan kralına karşı hissettiklerinin bana karşı hissettiklerinle aynı olduğunu söylüyorsan" — boynundaki kaslar gerildi—"bu tamamen başka bir mesele."

Demek istediği, bunun bir hakaret olduğuydu. Caspen, Leo'nun kalbinde aynı konuma sahip olduğunu, iki kralın eşit olduğunu kabul edemiyordu.

"Bir çözüm olmalı," dedi Apollo sonunda.

Caspen sadece başını salladı. "Bir çözüm *vardı*. O, onu taçlandırdı ve onu uzaklaştırdı."

Sadece Apollo, taç giydirmenin hiçbir çözüm olmadığını biliyordu. Sadece Apollo, o tacın anlamını biliyordu — bunun tamamlanması gerekiyordu, yoksa Leo ölecekti. Belki de bu Caspen için ideal olurdu, diye düşündü Tem aniden. Belki de Leo'nun yakında ortadan kalkacağını öğrenince çok sevinecekti. Ama Caspen daha iyi biliyordu. Caspen, Leo ölürse Tem'in asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. *Varsayılan olarak kazanılan bir yarış gerçek bir zafer değildir.*

Tem'in aklına daha karanlık bir düşünce geldi: Caspen'in onların anlaşmasına hiçbir zaman katılmadığı, onun niyetinin onu paylaşmak değil, Leo'yu aşması için onu cesaretlendirmek olduğu ve böylece onun sadece hizmetkarı haline geldiği bir dünya. Bu düşünceyi düşünmek bile çok korkunçtu. Caspen'in bu kadar acımasız olabileceğine inanmak istemiyordu. O, sevdiği insanları korumaya yemin etmişti — buna Leo da dahildi.

"Caspenon," dedi Apollo sessizce. "Sevdiğin kişiyi kontrol edemeyeceğini herkesten daha iyi bilirsin."

Kardeşler arasında söylenmemiş bir şey geçti. Ortak geçmişlerinin bir parçası... Tem'in bilmediği bir parçası.

Sonra Apollo fısıldadı, "O acı çekiyor, kardeşim." Caspen

acı bir kahkaha attı. "O acıdır, kardeşim." "O bunu

istemiyor. Bu onu öldürüyor."

Yanlış. Leo'yu öldürüyordu.

Caspen'in gözleri aniden kısıldı. Apollo'ya doğru adım attı, Apollo ise Tem'in arkasında kalacak şekilde hafifçe yön değiştirdi. "Sen bu konuda ne biliyorsun?"

"Senin anlamadığın şeyler olduğunu biliyorum."

"Mesela?"

Tem, Caspen'in son öğrenen kişi olduğunu ilk kez görüyordu; bu konum genellikle ona aitti. Bir adım daha yaklaştı.

"*Tam olarak* neyi anlamıyorum kardeşim?"

Apollo şimdi Tem'e baktı. Ne istediğini biliyordu — turnuva sırasında keşfettiği şeyi açıklamak için izin istediğini biliyordu. Ama Caspen'e sırrını, yani armanın tamamlanması gerektiğini söylerse, Tem ne olacağından korkuyordu. Böyle bir sırrın var olması yeterince kötüydü. Daha da kötüsü, bunu Caspen'den saklamış olmalarıydı.

Tem elini kaldırdı. Bu onun üstleneceği bir yük idi. Apollo'nun arkasına saklanmayacaktı, ne şimdi ne de gelecekte. "Leo'yu armasıyla bir bağ oluştu," dedi sessizce.

Caspen ona bakmak için döndü. "Bunun farkındayım Tem. Ona arması yapmanı söyleyen bendim."

Tem dudaklarını büzdü. "Biliyorum. Ama ikimizin de bilmediği şey, bu bağın bir şartı olduğuydu."

"Ne şartı?"

"Taç giyme törenini tamamlamalıyız." Bir duraklama.

Ve sonra:

"*Onunla yatman* mı gerekiyor?"

"Eğer arması tamamlamazsak," diye devam etti, sesini onun sesinin üzerine çıkarak, "bir daha asla dönüşüm geçiremeyeceğim." Sesini düşürdü, son sözler ona fiziksel acı veriyordu. "Ve Leo ölecek."

Takip eden sessizlikte Tem, Caspen'in bu gerçeği gerçek zamanlı olarak sindirmesini izledi. Yüzünde önce şaşkınlık, sonra inanamama, ardından saf öfke gördü. Sonunda konuştuğunda, beklediği sözler değildi.

"Sana inanmıyorum."

Tem ona baktı. "İnanmak zorundasın."

"Bana yalan söylüyorsun. Sen..."

"*Yalan söylemiyorum*. Babam söyledi. O bunu daha önce görmüş."

"Neden bunu hiç duymadım?"

"Çünkü bu nadir bir durum," dedi Tem. "Tüylerinin üzerinde duran insanlara aşık olan kaç basilisk tanırırsun?"

Elbette Caspen bunu duymamıştı. Kimse duymamıştı. Kendi babası bunu biliyordu çünkü kendisi de yaşamıştı.

Ama Caspen başını salladı. "Sana inanmıyorum," dedi yine, bu sefer sessizce. Ama Tem onun inandığını biliyordu. Yerdeki kadehi uzanıp aldı, içindekileri bir dikişte içti. Tem Apollo'ya sorgulayan bir bakış attı, ama Apollo sadece başını salladı.

İksir, basiliskleri neşelendirmeliydi — Tem, iksirin sadece onların ruh halini iyileştirdiğini görmüştü. Ama şimdi, iksirin Caspen üzerinde tam tersi bir etki yarattığından emindi. Gözleri donuklaşmış, cildi kızarmıştı. Caspen her zaman eşsiz bir zarafetle hareket eder, hareketlerini dikkatlice kontrol ederdi. Şimdi ise sanki biri eklemlerini sökmüş gibi gevşekti. Tem onu bu haliyle tanıyamadı; o, kendisi değildi.

"Onun hakkında ne hissettiğini bana söylemeliydin," dedi Caspen sertçe.

"Sana söyledim," diye fısıldadı Tem.

"Bilseydim, onu binmene asla izin vermezdim..." "Sana söyledim ki..."

Caspen döndü ve boş kadehi geçide öyle bir kuvvetle fırlattı ki, taş duvarda bir çentik açtı. Tem şoktan nefesini tuttu. Caspen'in daha önce böyle tepki verdiğini hiç görmemişti. Ona döndüğünde, göğsünde pullar olduğunu gördü. Tem, onun yüzünde şimdi gördüğü ifadeyi daha önce hiç görmemişti. İşlerin bu noktaya geldiğine inanamıyordu.

Yanında duran Apollo, Tem'in beline dokundu.

"Senin sadece ona değer verdiğini sanıyordum, ki senin durumunu göz önüne alırsak bunu anlayabilirdim. Ama sen onu gönderdin, Tem. *Beni seçtin.*"

Söylediği her şey doğrudu. Tem, Caspen'i seçmişti. Ama bu seçimi zihni yapmıştı, kalbi değil. Ve kalbi o kadar kolay etkilenmezdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, Caspen."

O, bir adım yaklaştı. "Doğru seçimi yaptığını söyle. Onu sevmediğini söyle."

Bu ifadelerden sadece biri doğrudu. "Caspen, lütfen."

Ama Caspen ikna olmuyordu. Gözlerinden anlaşıyordu: geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmişti.

"Söyle, Tem. Şimdi."

"Doğru seçimi yaptım." Tek söylediği buydu. Aralarındaki sessizlik daha da ağırlaştı.

Tem, Caspen'in ikinci kısmı söylemesini beklediğini biliyordu. Ama söyleyemedi. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Muhtemelen vücudu ona izin vermezdi.

Her şey artık doruk noktasına gelmişti. Tem, Caspen'i bu kadar uzun süre kör edenin egosu mu, inkâr mı yoksa saf umut mu olduğunu bilmiyordu, ama artık saklanmak, Tem'in Leo'ya karşı hissettiklerini hissetmediğini iddia etmek mümkün değildi.

"Bu olamaz, Tem. Onunla yatamazsın. Eğer yatarsan, ben de..."

Sesi çatladı ve sözünü kesip sustu. İksir onu yavaşlatmıştı, gerçek sonuca bir dakika geç kalmış olarak ulaşmasına neden olmuştu. Caspen'in gözleri Tem'inkilerle buluştu. Tem, onun cümlesini bitirmeyeceğini biliyordu ve bitirmesini de istemiyordu. Caspen'in babasının annesini öldürdüğünü söylediği konuşmalarının her kelimesini hâlâ hatırlıyordu. Tem, armanın gücünü kullanırsa, Caspen de aynı şeyi yapmak zorunda kalacaktı.

Caspen Apollo'ya döndü. "Ne zamandır biliyorsun?" Apollo, eli hala Tem'in belindeyken ona baktı.

"Ona bakma. Bana bak. Ne zaman öğrendin?" Apollo iç geçirdi. "Kısa süre önce, kardeşim."

Söylediği tek şey buydu. Ama bu fazlasıyla yeterliydi.

Caspen'in gözleri kısıldı. "Biliyordun ve bana söylemedin." Bu bir soru değildi. Bir açıklamaydı ve doğruydı.

Caspen en kötüsünü ortaya çıkarmıştı. Sonunda yakalanmıştı, sonunda Tem'in uzun süredir sakladığı sırrı öğrenmişti. Ama onun ihanetinden daha kötüsü Apollo'nun ihanetiydi. Onların geçmişini bilmiyordu, ama şu anda, onunla birlikte, tarihin tekerrür ettiğini anlayacak kadarını biliyordu. Maximus'un dediği gibi, tarih her zaman tekerrür ederdi.

Caspen ona döndü. "Kardeşimi sevmemen çok yazık, Tem," dedi soğuk bir sesle. "Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz." Son iki kelimeyi gözlerinin içine bakarak söyledi. "İkiniz de yalancısınız."

Tem, onun kızgın olduğunu ve öfkesini dışa vurduğunu biliyordu. Ama bu, acısını hafifletmiyordu. "Caspen," diye fısıldadı. "Sen kendin söyledin. Seni ben seçtim."

onunla yatmadım. Armamızı tamamlamadım."

"Ama istiyorsun, değil mi? Her şeyden çok istiyorsun." Kız başını salladı. "Ben..."

"Gerçek bir sonuç yoksa seçim yapmak kolaydır. Bir hayat söz konusu olduğunda ise o kadar kolay değildir. Ne kadar zamanı kaldı?"

Tem'in boğazı düğümlenmişti. Nefes alamıyordu. Leo'nun fazla zamanı yoktu. Babası, dönüşüm yeteneğini tamamen kaybettiğinde, artık çok geç olacağını söylemişti. Apollo ona taşlaştırmayı öğrettiğinden beri dönüşüm yapmamıştı. Ve babası onu zar zor kurtarmıştı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Peki ya zamanı yaklaşırsa? O zaman ne olacak, aşkım?" O kadar küçümseyici bir şekilde söyledi ki, ağlamak istedi.

"Söylesene, Tem." Caspen eğildi. "Onu ölmesine izin verecek misin?" İkisi de cevabı biliyordu.

"Belki de işini kolaylaştırmalıyım," dedi, sesi ölümcül bir sessizlikle. "Belki de senin yerine ben seçim yapmalıyım."

Tem, sonsuz bir göl gibi duran siyah gözlerine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Küçük insan prensin çok kırılgan. Ve onu kırmak için can atıyorum."

Tem ilk kez Leo için gerçekten endişelendi.

Caspen'in ona öfkelenmesi bir şeydi. Ama öfkesini Leo'ya yöneltmesi tamamen başka bir şeydi. Zaten bu sorunu kendi başına çözeceğini söylememiş miydi? Onu mağaralardan ayrılıp kaleye gidip intikamını almasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Tem, bu intikamın nasıl olacağını çok iyi biliyordu. Jonathan ve Christopher'ın donakalmış yüzlerini hayal etti. Caspen ateşkesini çoktan bozmuştu. Caspen insanları umursamıyordu.

Leo'ya bu olamazdı. O buna izin vermezdi.

Caspen'in ona bunu yapacağına inanmayı reddetti, çünkü bunun onu kesinlikle öldüreceğini biliyordu. Tem şoktan konuşamıyordu.

Ama sonunda Apollo, "Bunu yapamazsın" dedi.

"Neden olmasın? Bu bir çözüm." Caspen ona çılgınca baktı. "Aynen dediğin gibi."

"Merhamet et, kardeşim."

"*Merhamet mi?*" Caspen tükürdü. Tem onun ses tonuna irkildi. "Benden merhamet mi bekliyorsun?"

merhamet göstermemi mi istiyorsun?"

Sözleri havada asılı kaldı. Caspen kimseye merhamet borçlu değildi.

Tem onun şefkatini ya da merhametini hak etmiyordu. Ona iyilik yapılmayacaktı. Zaten o da bunu istemiyordu. Cezalandırılmak, eylemlerinin sonuçlarını görmek istiyordu. Eylemleri cezayı hak ediyorsa neden acı çekmesin ki? Caspen zaten acı çekmişti ve bunu ona yapan da Tem'di. Tem de aynı şeyi hak ediyordu.

"Bu onu mahvedecek," dedi Apollo sessizce. "Biliyorsun ki öyle olacak."

Sonunda Caspen sessizleşti. Tem'e bakarken yüzünde işkence görmüş bir şefkat gölgesi geçti. Onu mahvetmek istemiyordu. Bu, yapacağı son şeydi.

Apollo artık gerçekten onların arasında duruyordu. Sırtı Tem'e dönüktü, eli Caspen'in göğsündeydi. Caspen bunu fark etmemiş gibi görünüyordu, sadece Tem'e bakıyordu.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi yavaşça, her kelimeyi uzatarak. "Vermek zorundasın," diye fısıldadı kız. "Bunu hak ediyorum."

Caspen'in yüzünde inanılmaz bir hüznün belirdi. Bir adım daha yaklaştı. O anda Apollo'nun eli göğsüne bastırdı. Sonunda gözleri buluştu. İki kardeş birbirlerine baktılar ve Tem aniden zihinleriyle konuşup konuşmadıklarını merak etti. İkisi de ona kapalıydılar, dinleyemiyordu. Sonsuzluk kadar uzun bir süre geçti.

Sonunda Tem, Apollo'nun söylediği cümlelerin bir kısmını duydu: *...ne zaman kenara çekileceğini bil.*

"O benim karım," dedi Caspen yüksek sesle, sesi tehlikeli derecede alçaktı. "Ve bu bizim aramızda."

Apollo tekrar ağzını açtı, ama Caspen onu kesip sözünü kesti. "Bizi yalnız bırak, kardeşim."

Tem, Apollo'nun gideceğini sandı. Ama onun gözleri Tem'e, sonra tekrar Caspen'e kaydı. Başını salladı. "Seni onunla yalnız bırakmayacağım."

Öfke Caspen'in yüzünü kararttı.

"Sorun yok," dedi Tem çabucak. "Biz iyi olacağız. Sen git."

Ama sözleri işe yaramadı. Durum müzakere edilemez, mantık dışı bir hal almıştı. Hızla bir uçuşuma yaklaşıyorlardı ve hepsi kontrolünü kaybetmişti. Günlerdir, belki de haftalardır bu uçuşumun etrafında dönüp durduklarını fark etti.

Apollo onunla flört ettiği çiftleşme sezonunun ilk gecesinde başlamıştı. Turnuva bardağı taşıran son damla olmuştu.

Apollo sadece başını salladı ve aynı sözleri bir kez daha Caspen'e yöneltti. "Seni onunla yalnız bırakmayacağım."

Caspen'in gözleri kısıldı. "Gerçekten kendi karıma zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ona kızgınsın." "Sana da kızgınım." Uzun bir sessizlik geçti.

"Ya da belki de kendine kızgınsındır."

Caspen gözlerini kapattı. Üçü sessizce dururken, şakaklarında bir damar atıyordu. Tem, Apollo'nun ne demek istediğini anladı. Caspen uyurken ve karanlık tam anlamıyla çöktüğünde, gece yarısı kendine söylediği şeyin aynısıydı. Caspen, Tem'e Leo'yu öldürmesini söyleyen kişiydi. Bunu yapması için ısrar etmişti. Yaptıklarının tüm sonuçlarını bilmiyor olması önemli değildi. Yine de ona bunu yapmasını söyleyen oydu. Caspen, Tem kadar bu konuda suçluydu. Söylediklerine rağmen, Caspen Tem'in Leo'ya karşı hislerini her zaman biliyordu. Görmezden gelmeyi seçmişti.

"Nasıl hissedersen hisset," dedi Apollo, "bunu Temperance'ın üzerine çıkaramazsın."

Caspen'in gözleri birden açıldı. "O zaman öfkemin hesabını *senden* sorarım."

O kadar hızlı hareket etti ki, Tem gözünü kırpmaya bile vakit bulamadan birbirlerine saldırdılar.

Kardeşler birbirlerine çarptığında, her ikisi de boğazlarından gelen bir çığlık attı. Yirmi dört saat içinde iki adam onun için kavga ediyordu ve bu, ilk seferki kadar acımasızdı. Apollo istekli bir hedefti. Belki de fazla istekli. Tem, Caspen'in hissettiği tüm öfkeyi ona yöneltirken, onun darbe üstüne darbe almasını izlemekten başka bir şey yapamadı.

Tem çığlık atmak istedi.

Ama sonra, başladıkları kadar çabuk durdular. Kardeşler birbirlerinden ayrıldılar ve Tamamen ayrılana kadar Tem, Caspen'in boğazını tuttuğunu görmedi. Parmaklarının arasından kan sızıyordu, ama bu Apollo'nun yaptığı bir şey değildi. Bu, daha önce Rowe'un turnuvanın ilk aşamasında açtığı yaraydı.

Tem, boynundaki iki belirgin delik izinden kanın göğsüne akmasını izleyerek ona baktı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı. "Isırık..."

"Bu Rowe'un işi," dedi Apollo, nefesi hâlâ kısa ve hızlıydı. "Casperon'dan emiyor."

Caspen boynunu tuttu. Tem düşünmeden ileri koştu, parmaklarını onun parmaklarının üzerine bastırarak kanamayı durdurmaya çalıştı.

"Ne zaman bitecek?" Çok fazla kan vardı.

"Bitmeyecek. Rowe gücünü almak istediğinde yara her seferinde açılacak. Alacak güç kalmayıncaya kadar bunu yapabilir."

Kan, Tem'in parmaklarını kaplamış, bileklerinden aşağı damlıyordu. "Caspern," dedi çaresizce. "Lütfen..."

Ama Caspen kendini ondan uzaklaştırdı ve geçidin kenarına yaslanarak dengede durmaya çalıştı. İkisine de baktı. Sonra arkasını döndü ve karanlıkta kayboldu.

Tem hemen öne çıktı, ama Apollo kolunu tuttu. "Sakin ol," dedi, dudakları kulağına değecek kadar yakındı. "Onun peşinden gitme."

"Ama o..."

"O sarhoş," dedi Apollo, eli hâlâ kolunda. "Ve kızgın. Şu anda hiçbir şeye ikna olmaz."

Kendine rağmen, gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını bastırmak için başını Apollo'nun göğsüne dayadı. "Neden böyle davranıyor?" diye fısıldadı. "Nasıl böyle şeyler söyleyebilir?"

Apollo iç geçirdi. "Çünkü senin için endişeleniyor." Kız kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum."

"Çünkü onu benim kadar uzun süredir tanımıyorsun." "Bunun ne alakası var?"

"Casperon... karmaşık biridir," diye devam etti Apollo. "Ama bazı yönlerden tahmin edilebilir biridir."

"Hangi yönlerden?"

"Kalp meselelerinde."

Yine aynı şey: Caspen'in duygusal olduğu iması. Tem bunu daha önce de duymuştu ve inanmaya başlamıştı. Böylesine zorlu birinin duygularının etkisinde kalabileceğine inanmak zordu. Ama durum böyleydi.

Caspen ile olan durumu. O, ona olan sevgisiyle hareket ediyordu, o da ona karşılık olarak aynı şekilde hissediyordu. Ancak mevcut durumları onları birbirinden uzaklaştırıyor, aralarına Tem'in nasıl düzeltereğini bilmediği bir uçurum açıyordu. Bu durum onu korkutmaya başlamıştı.

"Onu kaybedemem," diye fısıldadı.

Apollo, boynundaki altın zinciri okşadı. "Onu kaybetmeyeceksin."

Tem artık buna pek inanmıyordu. Kan bağı onları bir arada tutmalıydı. Şimdi ise her şeyi mahvediyordu. Düşünmeden ağlamaya başladı.

Apollo hemen onu kollarına aldı. Onu kendine doğru çekti, parmaklarıyla saçlarını okşadı, çenesini omzunun kıvrımına yasladı. Apollo bir keresinde ona teselli için kendisine gelmemesini söylemişti. Ama şimdi onu teselli ediyordu, Tem ağlarken onu kucaklıyor, onu sakinleştirmek için yumuşak sözler fısıldıyordu. Tem, çok uzun zamandır içinde biriken hayal kırıklığını ve acıyı serbest bırakarak kendini onun vücuduna bırakmaya izin verdi.

Apollo'nun dudakları Tem'in boynundaydı, ama daha ileri gitmedi. Bunun yerine, Tem'in hıçkırıkları dinene kadar onu sadece kucakladı. Tem ağlamayı bitirdiğinde, sadece orada durdu, Apollo'nun kollarına sarılmış, kendisinininkinden çok daha yavaş ve düzenli olan Apollo'nun kalp atışlarını dinledi.

Sonunda, "*Onun neyini seviyorsun? Leo'nun neyini?*" diye sordu.

Evet.

Neden bana bunu soruyorsun?

Çünkü bilmek istiyorum.

Tem derin bir nefes aldıktan sonra Apollo'nun göğsüne daha da sıkı sarıldı. Apollo'nun sorusunu düşündü ve daha önce hiç kimsenin ona bunu sormadığını fark etti. Leo'nun nesini seviyordu? Pek çok şeyi. Uzun parmaklarını seviyordu. Buz gibi sarı saçlarını seviyordu. Onu öpmeden hemen önce gözlerini kapatmasını seviyordu, bu sayede ona eğilirken onu biraz daha uzun süre seyredebilirdi. Başka şeyleri de seviyordu, görünüşüyle ilgisi olmayan şeyleri.

Leo'nun her zaman yeterince yemek yediğinden emin olmasını seviyordu. Leo'nun, ayrıcalıklarını tehlikeye atmak anlamına gelse bile babasına karşı çıkmasını seviyordu. Leo'nun şefkatini ve cesaretini seviyordu. Leo her zaman bir önceki günden daha iyi olmak için çabalıyordu. Bu takdire şayan bir özelliği ve

Tem'in imrendiği bir özellikti. O da onun gibi olmak istiyordu: istikrarlı, sadık ve dürüst. Leo, Tem'in ona verdiği değerden çok daha iyi bir adamdı ve bunu çok geç fark etmiş olması onun en büyük utancıydı. Artık o, Evelyn için o adamdı.

Onunla ilgili her şeyi seviyorum.

Onu kardeşimden vazgeçecek kadar seviyor musun?

Bu imkansız bir soruydu ve Tem'in cevabı yoktu. İkisini de terk etmek onun için kabul edilemezdi. Her zaman  yleydi.

Buna cevap veremem.

Apollo içini çekti, göğsü onun göğsüne yaslanarak inip kalkıyordu. *O zaman ikisini de kaybetmeye hazır olmalısın.*

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Tem odasına dönmedi. Bunun yerine, teselli bulabileceğini bildiği tek yerde teselli aradı.

Ailesinin kulübesi karanlıktı; saat geç olmuştu — ya da belki erkendi — ve onlar kesinlikle uyuyorlardı. Tem yine de kapıyı çaldı, babası kapıyı açana kadar yumruğuyla kapıyı yumrukladı, babası bulanık gözlerle ona baktı.

"Ne oldu, çocuğum?"

Ama Tem'in söyleyecek sözü yoktu. Her şey sorunluydu. "Temperance?"

Annesi yatak odasından çıktı. "Burada ne burada ne yapıyorsun?"

Annesini görünce Tem, yenilmiş bir halde dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırıklar vücudunu sarsmaya başladı. Omuzlarına konan ellerin onu kaldırdığını belli belirsiz fark etti. Tanıdık deniz kokusu onu sardı. Elinde bir fincan çay tuttu ve sıcaklığını tadını çıkardı. Üçü de mutfak masasına oturup, Tem konuşmaya hazır olana kadar sessizce beklediler.

"Sanırım bir hata yaptım," diye fısıldadı. "Her şeyi mahvettim."

"Hata yapmaya hakkın var, çocuğum. Hatalar hayatın bir parçasıdır. Herkes hata yapar." "Sen yapmıyorsun."

Kronos yumuşak bir gülümsemeyle, "Tabii ki yapıyorum. Sürekli yapıyorum. Gerçekten bu kadar uzun süre hiç hata yapmadan yaşadığımı mı sanıyorsun?" dedi.

Tem ona inanmak istiyordu. Ama kendini o kadar kötü hissediyordu ki, buna inanması zordu.

"Önemli olan hataların değil, çocuğum. Önemli olan onları nasıl düzelttiğin."

Ama Tem hatalarını düzeltemedi. Bu sefer değil. Yaptığı şey düzeltilemezdi. "Leo'nun ölmesini istemiyorum," diye fısıldadı.

Kronos içini çekerek elini kızın koluna koydu. "Hiç geçiş yapabildin mi?"
Kafasını salladı.

"O zaman çabuk karar vermelisin. Fazla zamanı kalmadı." "Biraz daha zamanım olsaydı, ben..."

Ama Tem tam olarak ne yapabilirdi ki? Daha fazla zaman, durumunu değiştirmeyecekti. Sadece uzatacaktı.

"Eğer zamana ihtiyacın varsa, yapabileceğin bir şey var."

"Ne?"

Kronos, ona hüzünlü ve anlayışlı bir gülümsemeyle bakan annesine baktı.

"Arma, seksle tamamlanmalı. Ama o eyleme giden herhangi bir şey yaparsan, onun kaderi ertelenecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu öpersen, seks dışında başka bir şey yaparsan, bu ona biraz zaman kazandıracaktır."

Tem, bunu nasıl bildiğini sormaya gerek görmedi. Anne babasının birbirlerine bakışlarını görmüştü; uzun bir geçmişleri olduğunu biliyordu. Bu geçmişe minnettardı; geleceğini şekillendirmişti.

"Bunun kalıcı bir çözüm olmadığını bilmelisin," diye devam etti babası. "Armanın çekiciliği sonsuza kadar beklemeyecek."

Tem çayına bakarak, Leo ile öpüşmelerine izin verilecek bir dünya hayal etmeye çalıştı. Evelyn'in onları bir daha yalnız bırakmayacağından emindi. Caspen ile olanlardan sonra, o da izin vermeyecekti muhtemelen.

"Onu öpemem," diye fısıldadı. "Başka bir şey de yapamam." "O zaman onun ölümünü izlemek zorunda kalabilirsin."

Ondan sonra konuşmadılar. Güneş doğmuştu ve annesi bahçeye çıktı. Tem, gününü anne babasının yatak odasında geçirdi, uyuyup babasının getirdiği yemekleri yedi. Sonunda akşam oldu ama Tem hala dağa dönmeye hazır değildi. Gabriell'in o gün izinli olduğunu biliyordu ve onu nerede bulacağını da biliyordu.

Tem, canım," dedi Gabriel, Tem Horseman'a girdiğinde. "Çok uzun zaman oldu."

Neredeyse bir gün geçmişti, ama Tem de aynı fikirdeydi. Onun kucaklamasına karşılık verdi ve onu her zamankinden daha sıkı sarıldı. "Kutlamanın geri kalanını beğendin mi?" diye sordu.

"Tabii ki keyif aldım. Ya sen? O kadar şeyden sonra y r yebilmen beni şaşırttı."

Tem, turnuvadan çok daha kötüsünü yaşadığını ona söylemeye g nl  el vermedi. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Damon sana iyi bakıyor mu?"

Gabriel ona kaşlarını oynattı. "Elinden geldiğince." Tem onu itti. Bazı şeyler asla değişmeyecekti.

Aniden Gabriel'in kaşları kalktı. Tem, onun bakışını takip etti ve görmeyi hiç beklemediğı son kişiye gördü: Vera.

Oldukça yıpranmış görünüyordu — sarı saçları dağınık ve cansızdı, genellikle pembe olan dudakları solgundu. Tem onu düğünden beri görmemişti ve gıda kıtlığı onu da etkilemiş gibi görünüyordu.

"Söylentilere göre şimdi Jeremy ile çıkıyor," diye mırıldandı Gabriel, Vera onlara doğru yürürken.

"Jonathan'ın kardeşi mi? Gerçekten mi?"

Ona keskin bir bakış attı. "Sen konuşacak durumda değilsin, canım."

Vera, karşılık veremedен masalarının önünde durdu ve Tem'e burun kıvrarak baktı.

"Vera," dedi Tem temkinli bir şekilde. "Nasılsın?"

Soluk dudakları hızlıca alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Senden daha iyiyim."

Yani hiçbir şey değişmemişti. Dağınık görünüşüne rağmen, Vera hala bir cadalozdu.

"En azından benim bir kocam var," dedi Tem. Bu, onu incitebilecek tek şeydi.

Vera'nın ağzı açık kaldı.

"Ağzını kapat, Vera," dedi Gabriel neşeyle. "İçine böcek girebilir." Tem g lmemeye çalıştı. Vera eğildi.

"Kocan bir *yılan*. İğrenç. Burada bile olmamalısın." "Anlamadım?"

"Kimsenin yaptıklarını unuttuğunu sanma. Herkesin prensle olan şansını mahvettin, sonra da onu istemedin bile."

Daha fazla yanılmış olamazdı. Tem onu hala istiyordu. Her zaman isteyecekti. "Sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Tem sessizce.

"Çok şey biliyorum," diye tersledi Vera. "Ve *kocanın* arkasını kollaması gerektiğini de biliyorum."

Sonra öfkeyle uzaklaştı.

Tem Gabriel'e döndü. "Ne demek istedi?"

"Bilmiyorum." Gabriel, onun arkasından karanlık bir bakışla baktı. "Ama bazı... söylentiler var."

"Ne hakkında fısıltılar?"

"Bir darbe."

"*Darbe* mi?"

"Yiyecek yine kıt, Tem. Bir adamın kaybolmasından bahsetmiyorum bile, insanlar bunun basilisklerin işi olduğunu düşünüyor."

Tem'in midesi bulandı. Yine o adam. Onun taşıdığı adam. Adamın ortadan kaybolması isyanın alevini körüklemişti ve hepsi onun suçuydu.

"Jeremy, ben... istifa ettiğimde görevi devraldı. O, isyanın liderliğini üstlendi." Gabriel'in yaptığıının büyüklüğü Tem'in gözünden kaçmadı. İsyanın lideri olarak koltuğunu bırakmak küçük bir jest değildi ve hepsi Damon yüzündendi. Sormadan bile aralarındaki bağın güçlü olduğunu biliyordu. Damon, Gabriel'i eşi olarak seçmişti. Gabriel'in de onu seçmesi, eğer henüz seçmediyse, sadece an meselesiydi. Tem, birdenbire onun için işleri daha da kötüleştirdiğinden korktu; köylüler Tem'i Vera'nın gördüğü gibi görürlerse, Gabriel'i de aynı şekilde görebilirlerdi.

"Gabriel," dedi. "Güvende kalman gerekiyor. Köylüler senin bizim tarafımızda olduğunu bilirlerse..."

Gabriel ellerini Tem'in ellerinin üzerine koydu. "O zaman sevdiğim insanlara sadık olduğumu anlarlar."

Sonraki birkaç gün tam bir işkenceydi.

Tem, her şeyin ters gittiğini düşünmemeye çalışarak saatlerce koridorlarda dolaştı. Apollo'yu aramaya cesaret edemedi; zaten onu görmek istemiyordu. Sadece Caspen'i görmek istiyordu, ama onu hiçbir yerde bulamadı. Tem, ancak Pazar günü gerçekten endişelenmeye başladı.

Kale'de akşam yemeği yiyeceklerdi. Ya gelmezse? Ya yemeği tek başına yemek zorunda kalırsa? Bu düşünce dayanılmazdı. Elbette gelecekti. Elbette onu Evelyn'le yalnız başına bırakmayacaktı.

Ama onu kaleye götürmek için gelen arabada Caspen yoktu. Tem kadife koltukta tek başına oturmuş, pencereden yıldızları seyrederek kocasının nerede olabileceğini merak ediyordu. Basilisks'in doğduğu denize mi çekilmişti? Yoksa her zamanki gibi avlanıyor, Rowe'un ondan aldığı gücü geri kazanmaya mı çalışıyordu? Bilememek Tem'i öldürüyordu. Ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tek yapabileceği, kalenin ön kapısından içeri girip, uşakla birlikte yemek odasına gidip akşam yemeğini yemekti.

Leo çoktan oturmuştu. Yalnızdı. "Evelyn nerede?" diye sordu Tem.

Sorusu üzerine, Leo irkildi. "Bu gece bize katılamayacak." "Neden?"

"Kendini iyi hissetmiyor."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Nesi var?"

"Hasta, Tem. Daha fazla bilgiye ihtiyacın var mı?" "Hayır, sanırım yok. Sadece soruyorum."

"Peki. Yemek yiyelim mi?"

"Tamam."

"Tamam."

Tem, Leo'nun Caspen'in nerede olduğunu sormadığını fark etti. Leo tuhaf davranıyordu. Sanki bir şeyleri saklıyormuş gibi çekingen davranıyordu. Bu onun normal davranışı değildi. Genelde Tem, Leo'yu bir kitap gibi okuyabilirdi. Ama bu gece öyle değildi. Bu gece, sanki aralarına bir kalkan örmüş gibiydi; bu kalkan, Tem'in gerçekte neler olup bittiğini görmesini engelliyordu.

Masanın iki ucuna oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Tem, Evelyn'in hasta olmadığına emindi. Geçen seferki felaketle sonuçlanan görüşmelerinden sonra, Tem'i görmek istemediğine emindi. Muhtemelen yukarıda, Leo'nun küvetinde pahalı şampanya içiyordu.

Bir uşak akşam yemeğini servis etmeye başladı.

Tem, Leo yemek yerken onu dikkatle inceledi, geçen seferkinden daha kötü görünüp görünmediğini anlamaya çalıştı. Öyle olduğu sonucuna vardı. Gözlerinin altında torbalar vardı ve omuzları kamburlaşmıştı. Ne kadar zamanı vardı?

"Tem," dedi Leo, onu düşüncelerinden kopararak. "Kavga oldu mu?"

Kütüphanede yaptıkları konuşmayı tamamen unutmuştu; ona turnuvadan bahsetmişti ve o da ona işleri düzeltmesini söylemişti.

"Oh," dedi. "Evet."

"Ve? Nasıl gitti?"

Ona nasıl cevap versin? Her şeyi göz önünde bulundurursak, çok kötü gitmişti. "O..." Sesi kesildi.

Devam etmediğinde Leo, "Casper kazandı mı?" dedi.

Tem, Leo'nun gözünde bunun nasıl görüneceğini aniden fark etti — kocası olmadan kaleye gelmesi. "Evet," dedi çabucak. "O yaptı."

Leo başını salladı. "İyi."

Öyle miydi? Tem artık emin değıldi. Diğerk seçenekten daha iyiydi. Ama bu noktada, bu iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

"Konuşmamız gereken başka bir konu daha var," dedi

Leo. "Nedir o?"

Leo durakladı ve Tem'in kalbi göğsünde çarpmaya başladı. "Düğüne katılacak mısın?"

Tem onun bunu soracağını beklemiyordu ve kesinlikle bir cevabı yoktu. Her şeyin bu kadar kötü gitmesiyle, Anneler Gecesi'nin birkaç gün sonra olduğunu unutmuştu.

"Davet edildiğimi bilmiyordum."

"Tabii ki davet edildin. Basilisk kraliyet ailesi her zaman oradadır."

Basilisk kraliyet ailesi. Birkaç hafta önce insan kraliyet ailesinin bir yesi idi. "yleyse, sanırım... evet. Eğerk mecbur kalırsak."

"Emin görünmüyorsun."

"nk emin değılim."

"Neden?"

Tem i geçirdi. Leo *bu gece imkansızdı* — ok fazla soru soruyor, ondan çok fazla şey istiyordu. "Bilmiyorum, Leo. İyi bir fikir gibi gelmiyor." Bununla ilgili hiçbir şey iyi bir fikir değıldi. Ve Casper ile birlikte katılması bekleniyorsa, kesinlikle iyi bir fikir değıldi.

"Orada olmanı istiyorum," diye fısıldadı.

Tem, onun orada olmasını istediğini biliyordu. Ama neden? Evelyn ile evlendiğini görmesini istediği için mi? Bu çok acımasızca görünüyordu, Leo için çok fazla acımasızca. Belki de Evelyn ile evlenmek için onun zımni iznini almak istediği içindi, ama elbette, zaten aldığını biliyordu. Sonuçta, ona gitmesini söyleyen oydu. Hiçbir şey değişmemiştir. Ya da belki de sadece onun orada olmasına ihtiyacı vardı. Bir arkadaş olarak. Önemli değildi. Leo'nun ona ihtiyacı vardı, onun da Leo'ya.

"O zaman orada olacağım," diye fısıldadı. Bu kadar basitti. Leo için her şeyi yapardı. Başka biriyle evlendiği düğüne katılmak bile.

"Bir şey daha var," dedi yavaşça. İçini çekti. "Evelyn, senin ve Caspen'in düğünden önceki gece burada, kalede kalmanızı istedi."

"Ne? Neden böyle bir şey istesin ki?"

Leo dudaklarını büzdü. "Bana bir neden söylemedi."

Tem'in ağzı açık kaldı. Aklına birçok neden geliyordu ve hepsi de korkunçtu. Belki Evelyn Tem'i cezalandırmak ve dolayısıyla Leo'yu cezalandırmak istiyordu. Onu kaleye getirerek, Tem'in gözüne düğünlerini sokuyordu. Saklanacak bir yer, gözünün önündeki şeyi görmezden gelmenin bir yolu olmayacaktı. Bu, Tem için özel olarak tasarlanmış özel bir işkence şekli olacaktı.

"Bu korkunç bir fikir," dedi Tem açıkça. "Ve bizi o kadar çok istiyorsa, kendisi sormalı."

"Bu akşam yemek için havasında değil."

"Hasta olduğumu sanıyordum."

Leo cevap vermedi.

Geçen hafta ortaya çıkmaya başlayan çatlaklar şimdi daha da büyüyordu. Kraliyet ailesinde her şey yolunda değildi.

Akşam yemeğinin geri kalanı sessizlik içinde geçti. Tem, yemeğini karıştırarak ve çoktan tabağını bırakıp viskisine yönelen Leo'ya bakarak zaman geçirdi. Artık orada oturmaya dayanamayacak hale geldiğinde, Tem ayağa kalktı.

"Peki. İyi geceler."

"Bekle." Leo da ayağa kalktı.

"Kal." Tem gözlerini kırptı.

"Neden?"

"Çünkü ben..." Gözleri, her zamanki gibi dikkatle bekleyen uşaklara kaydı. Tem anladı. Leo onunla yalnız kalmak istiyordu.

İçini çekti. İkisinin yalnız kalması çok kötü bir fikirdi. Evelyn'in bunu mümkün kılan bir durum yaratmasına şaşırmıştı. Ama başka bir düşünce de aklından çıkmıyordu. Babasının sözleri kafasında dönüp duruyordu: *Onu öpersen, seks dışında başka bir şey yaparsan, bu ona biraz zaman kazandıracak.*

Kendini durduramadan, Tem Leo'yu kütüphaneye kadar takip etti.

Her zamanki gibi ikisine de viski doldurdu. Her zamanki gibi masanın yanında durdular. Ama bu sefer havada Tem'in tanımlayamadığı bir enerji vardı - kalbini hızlandıran bir olasılık hissi.

O, yapmak istediği şey için kendine zaten izin vermişti.
Leo da izin verecek miydi?

Tem, loş ateş ışığında onu izledi. Viski bardağını tutmayan eli masanın üzerindeydi ve kalın mermer saplı mektup açacağını çeviriyordu. Bu, Tem'e ona yaptığı isteği hatırlattı.

"Bana mektup yazıyor muydun?"

Gözleri Tem'inkilere kaydı. "Evet."

Tem mektuplarda ne yazdığını çok merak ediyordu. Leo'nun parşömen üzerine eğilmiş, sivri uçlu el yazısıyla bir şeyler karaladığını hayal etti. "Kaç tane?"

Mektup açacağı dönmeye devam etti.

"Çok."

"Onları nerede saklıyorsun?"

Mektup açacağı durdu. "Bunu neden soruyorsun, Tem?"

Onun arduvaz grisi gözlerine bakarak, kendisi de cevabı arıyordu. Onun sesini duymak istediği için ona bu soruyu sormaktan başka bir nedeni yoktu. "Çünkü seni özlüyorum."

Düğünlerinden sadece bir hafta sonra, evliliğin feshini istemek için kaleye geldiğinde ona söylediği şeyin aynısıydı. O zaman da ciddiydi, şimdi ise daha da ciddiydi.

"Beni özleyemezsin," dedi. "Beni sen gönderdin." "Mutlu olmanı istedim."

"Sana mutlu mu görünüyorum?"

Cevap açtı, Tem bunu söylemek istemese de. Leo, yükümlülükleri ile kalbi arasında sıkışmış, krizde bir adamdı. Ve Tem onu

oraya sokmuştı.

"Leo... Ben..."

"Yapma." Mektup açacağını ona doğrulttu. "Özür dileme."

Tem dudaklarını büzdü. Tek söylemek istediği buydu. Ona üzgün olduğunu, her şeyden pişman olduğunu bilmesini istiyordu. Ama onun bunu duymak istememesinin nedenini anlıyordu. Onun ağzından çıkanların hiçbir anlamı yoktu. Tem ona bunu yapan kişiydi. Artık bunu geri alamayacağı gerçeği, onun kadar onun da omuzlarında bir yük olarak duruyordu. Onun bu yükü daha fazla taşımamasını istiyordu. Düşünmeden, Tem bir adım yaklaştı.

Leo'nun gözleri hemen büyüdü.

Yavaşça viski kadehini masaya koydu. Mektup açacağına sarılmış eli sıkılaştı, solgun teninin altında damarları belirginleşti. Aralarında sözsüz bir anlaşma geçti.

Mektup açacağı elinde parladı. Onu göğsüne doğru kaldırdığında, Tem'in nefesi kesildi. Bir an sonra, bıçağı elbisesinin askısının altına düz bir şekilde kaydırarak soğuk metal cildine dokundu. Sonra askıyı kaldırarak omzunun bir santim üzerinde durmasını sağladı. Orada durup birbirlerine bakakaldılar, aralarındaki hava alev alev yanıyordu. Leo bıçağı kenarına çevirdi. Sonra kesmeye başladı.

İleri geri, ileri geri. Her seferinde bir iplik. Bu bir bıçak bıçağı değildi; keskin değildi. İnce kumaşı yavaşça keserek, santimetre santimetre yıprattı, ta ki geriye tek bir ince iplik kalana kadar. Leo durdu. İkisi de kıpırdamadı.

İplik koptu.

Tem askıyı tekrar yukarı çekmeye zahmet etmedi. Zaten yapmak istediği son şey buydu. Bunun yerine diğer askıyı da omzundan aşağı kaydırды, böylece her iki göğsü de ortaya çıktı. Sonra elbisesini yere düşürdü.

Çıplak kaldığı anda, Leo derin ve boğuk bir nefes aldı. Onunla böyle, tamamen çıplak, saklanacak hiçbir yeri olmadan burada durmak heyecan vericiydi. Tem, onun gözleri vücudunun her santimini tararken ona baktı. Onun önünde en son çıplak kaldığı zaman, düğünlerinden önceki geceydi. O günden beri her gece bunu düşünmüştü. Peki ya o?

Leo yaklaştı. Tüm vücudu ona doğru eğilmiş, uzun boylu vücudu ona yaklaşarak, "Hiç ten görünüyor" dedi.

Tem onun ne demek istediğini anladı: dokunmadıkları sürece, bu meşru değildi, *gerçek* değildi. Ten teması olmadığına göre, ihanet de, aldatma da yoktu. Leo bunu böyle haklı çıkarmak istiyorsa, Tem kimdi ki onu reddedebilirdi? Onu elde etmenin tek yolu onu hiç elde etmemekse, o da bunu kabul ederdi. Bu dürtüyü, ikisini de deliye çeviren bu korkunç, acı veren ihtiyacı gidermeleri gerekiyordu. Hiçbir sınır gerçekten aşılmayacaktı. Aslında değil. Belki de bu sadece kendilerine söyledikleri bir yalandı. Ama Tem'in şu anda bu yalana ihtiyacı vardı.

Leo'ya ihtiyacı vardı.

Leo tek kelime etmeden mektup açacağını bir kez daha göğsüne kaldırdı. Bu sefer bıçağı göğüslerinin üzerinde nazıkçe gezdirerek birinden diğerine bir çizgi çizdi. Zaten hassas olan meme uçları sert tepecikler haline geldi.

Leo, tek bir ustaca hareketle mektup açacağını elinde çevirerek bıçağı tuttu. "Masaya çık."

Tem söyleneni yaptı.

Tem kendini kaldırır kaldırmaz, Leo bacaklarının arasına girdi. Bu, Apollo'nun ona taşılaştırmayı öğrettikten sonra, parmaklarıyla onu orgazma ulaştırdığı pozisyona benziyordu. Ancak bu sefer parmak yerine, mektup açacağını mermer sapı onun merkezine dokundu. Tem istem dışı bir inilti çıkardı, o kadar sessizdi ki ateşin çıtırtıları arasında zar zor duyulabiliyordu. Ama Leo'nun duyduğunu biliyordu. Sanki o inilti onun ihtiyaç duyduğu izinmiş gibi, kendi sesini çıkardı, inilti ile hırıltı arasında bir şey, ham, aç ve *gerçek* bir şey.

Daha da yaklaştı.

Yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıktaydı; Tem, ona bakmak için boynunu uzatmak zorunda kaldı. Leo, göz teması kurmadan yavaşça diğer elini kaldırdı, avucuyla Tem'in buklelerinden bir tutam tuttu ve başı geriye doğru eğilene kadar çekti. Sonra daha da sert çekti. Tem çığlık attı ve kalçalarını sarsarak masadan düşmek üzereydi. Bu *cennetti*.

Leo ona doğru eğildi, gözlerinin içine bakarak sapı ıslaklığına derinlemesine itti. Tem sert nesnelere alışkındı; Rowe'un altın sikini çoktan almıştı. Bu da farklı değildi — pürüzsüz taş kolayca içine kaydı ve o zevkten dudağını ısırdı. Leo da kendi dudağını ısırdı, sanki böyle yaparak onun hissettiklerini hissedebilecekmış gibi. Altın kesici dişleri ateşin ışığında parladı.

Şimdi onu iyi çalıştırıyordu — tam olarak hangi ritmi tutması gerektiğini, onu inlemeye zorlamak için tam olarak hangi açıyı kullanması gerektiğini biliyordu. Leo onun hakkında her şeyi biliyordu

, ona hiç dokunmasa bile onu nasıl dokunacağını da dahil.

"Penisini çıkar," diye nefes nefese söyledi Tem. Onu görmek istiyordu. Leo başını salladı. "Hayır."

"Neden?"

Pürüzsüz mermer içinden tamamen çıktı, sonra tekrar içeri girdi. "Sikim dışarı çıkarsa, seni sikerim."

"Onu görmek istiyorum."

Leo gülümsedi. "Biliyorum."

"Lütfen, Leo."

"Hayır, Tem. Ve bir daha sorma."

Tem artık yalvaramıyordu. Daha önemli şeyler oluyordu.

—onun dikkatini gerektiren şeyler. Sap artık hızlıca içeri ve dışarı hareket ediyordu, tıpkı bir penis gibi. Leo birkaç saniyede bir ucunu klitorisinin üzerine doğru hareket ettiriyordu ve Tem her seferinde neredeyse parçalanıyordu.

O çok sıcaktı. *Her yeri.* Leo'dan yayılan sıcaklık dalgaları, şöminedeki alevlerden çok daha sıcaktı. Tem'in içindeki tüm karanlık ve şehvetli dürtüler, serbest kalmak için çılgılık atıyordu. Onu tahrip etmek, parçalamak ve onun vücudu ile kendi vücudu arasında hiçbir fark kalmayana kadar onu kendine sarmak istiyordu.

Mektup açacağı hala hareket ediyordu. İçine girip çıkıyor, onunla oynuyor, onu kızdırıyordu. Tem tüm bu süreç boyunca inliyor, mermerin acımasız sertliğini tadını çıkarıyordu.

"Siktir," diye fısıldadı Leo. "Keşke benim olsaydın." "Öyleyim," diye fısıldadı Tem.

Ancak o zaman, onun ona dokunamayacağını, ama kendisinin ona dokunabileceğini fark etti. Leo hala tamamen giyinikti; tek açıkta kalan derisi ön kolları ve boynuydu, ki bunları kolayca önleyebilirdi. Bir an daha beklemeden, Tem ellerini kaldırdı ve göğsüne düz bir şekilde koydu. Gömleğinin üzerinden sert ve zayıf gövdesini hissetti, parmaklarını karın kasları arasındaki kanalların üzerinde gezdirdi. Omuzlarına dokundu, mektup açacağını içinde hareket ettirirken kaslarının gerildiğini hissetti. Sonra gömleğini tutup sıkıca tuttu.

"Seni çok sikmek istiyorum," diye inledi.

Tem de tek istediği buydu. Onun onu döndürmesini ve masaya karşı sikmesini, göğüslerinin tahtaya değmesini, saçlarının onun ellerinde olmasını istiyordu.

Onun yatarken onu sikmesini, vücutlarının birbirine yapışmasını; ayakta dururken ellerini şömine rafına dayamasını istiyordu.

Bunun yerine, "Yapamazsın," dedi.

"Yapacağım demedim. Sadece yapmak istediğimi söyledim."

Tem neredeyse gülümsüyordu. Ama yaklaşan doruk noktası dikkatini dağıtıyordu. *Neredeyse* gelmek üzereydi. Leo da bunu biliyordu. Hareketleri kararlı ve güçlüydü, her geçen saniye onu daha da yaklaşıtıyordu.

Sonunda, bu fazla geldi.

Tem orgazm olurken sırtını kavisledi, gözlerini açık tuttu ve Leo'nun onu izlemesini izledi. Islaklığı mektup açacağını kapladı.

"*Siktir*," diye inledi Leo.

Orgazmının şiddetli çarpışmasıyla Tem, Leo'nun eline baktığını gördü. Avucunda kırmızı bir çizik vardı; onu orgazma ulaştırdığı anda kendini kesmişti. Tem, orgazmına karşı çaresizce gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda, Leo yine onu izliyordu.

Tem oturdu. Elini uzattı, ama Leo elini çekip uzaklaştı. "Seni iyileştireyim."

"Hayır."

"Leo, lütfen."

Ama o sadece başını salladı. Onu iyileştirmek için ona dokunması gerekecekti ve bu yasaktı. *Cilt teması yasaktı*. Sözünün eri bir adamdı, şimdi bile.

İkisi de loş ateş ışığında birbirlerine baktılar, ikisi de zor nefes alıyordu. Birleşmelerinin etkisi açıktı; Leo haftalar sonra ilk kez sağlıklı görünüyordu. Cildi kızarmış, gözleri parlıyordu. Tem de aynı şekilde görüldüğünü biliyordu. Babasının dediği gibi, ona zaman kazandırmıştı. Ne kadar zaman kazandırıldığını bilmiyordu. Ama bu gece bir kez olsun endişelenmeden uyuyabileceğini biliyordu.

Gözleri, pantolonunu gergin bir kumaş dağına dönüştürecek kadar sertleşmiş olan penisine takıldı. Tem'in eli çoktan yükselmiş, bacaklarının arasındaki şişkinliğe uzanmıştı. Leo onu durdurmadı. Dokunduğu anda içindeki bir şey zevkle patladı ve az önce orgazm olmamış olsaydı, bir kez daha orgazm olacaktı. Elini belinin altına sokup, avucunda onun penisini hissetmemek için tüm gücünü kullanması gerekti. Ama bu, onun tenine dokunmak anlamına gelirdi ve bu da kurallarını çiğnemek olurdu. Bunun yerine,

pantolonunun üzerinden, sabit bir şekilde okşadı ve onun için ne kadar sertleştiğini hissetti. Leo'nun gözleri geriye devrildi.

Eli hala mektup açacağına sarılmıştı, onu o kadar sıkı tutuyordu ki kan halıya damlamaya başladı. Tem onu izledi, ne kadar uyumlu olduklarını, her zaman ne kadar mükemmel bir ritim yakaladıklarını hatırladı. Onların şarkısını özlüyordu. *Onu* özlüyordu.

Tem, ovmakla sıkmak arasında gidip geldi, hiçbirini çok uzun süre yapmadı. Nefesinin düzensizliğinden, onun yaklaştığını anladı.

"Leo," diye fısıldadı Tem kulağına.

Acı dolu bir iniltiyle boşaldı. Tem, onun spermlerinin pantolonunu ıslattığını hissedene kadar okşamaya devam etti. İşinin bittiğinden emin olduğunda, elini kaldırıp göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdı. Kalbi çok hızlı atıyordu, sanki bir mil koşmuş gibi. Uzun süre öylece durdular, gerekenden çok daha uzun süre. İkisi de tek kelime etmedi. Tem elbisesini giymek için uzaklaştığında bile konuşmadılar. Elinde kopmuş askıyı tutarak odadan çıktığında, onun gitmesini izlediğini biliyordu.

Mağaralara dönerken, Tem sanki uçuyormuş gibi hissetti. Leo ile birlikte olmaktan aldığı enerji artışı yadsınamazdı. Günlerdir ilk kez kendini canlı hissediyordu. Kendini bu kadar *bütün* hissetmek tam bir cennetti.

Tem, odasına varır varmaz mahvolmuş elbisesini şömineye attı. Bunu yapar yapmaz, birinin adını söylediğini duydu.

Caspen'di. "Tem," dedi tekrar. "Neredeydin?"

Tem neredeyse gülecekti. Günlerdir ortalarda yoktu ve *ona* nerede olduğunu sorma cüretini mi gösteriyordu?

"Kalede," dedi. "Bugün Pazar, unuttun mu?" O cevap veremedi, o da aynı soruyu sordu. "*Sen* neredeydin?"

"Apollo'yla birlikteydim."

"Benim sorduğum bu değildi."

Caspen yine cevap vermedi. Sadece ona baktı, yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı. Ateşin ışığı boynuna düşüyordu. Rowe'un ısırık izleri kırmızı ve derindi, yara yeniden açılmıştı. Tem, ne kadar süredir kanadığını merak etti.

O yaklaşınca Tem kendini hazırladı. Ağızından ıkanlar, onun söylemesini beklediğı son şeydi.

"ok güzelsin."

Tem gözlerini kırttı. "Ben..." diye başladı ama nasıl bitireceğini bilemedi. Sonunda "Teşekkür ederim" dedi.

Bu iltifatın zamanlaması onu şaşırttı, ama iltifatın kendisi değıl. Tem, parlak göründüğünü biliyordu — Leo ile birlikte olmanın etkisi çok açıktı.

Ateşin önünde durdular, daha önce pek çok kez sohbet ettikleri aynı yerde. Tem onun kokusunu içine çekti. En çok zlediğı şey buydu: onun duman kokusu. Aralarının iyi olup olmadığını bilmiyordu, kimin kime kızgın olduğunu bile bilmiyordu artık. Tem o anda zırhını bırakmaya karar verdi. Elini uzattı ve Caspen'in sıcak gövdesine dokundu. Bu, Leo'ya dokunduğı şekilde tam tersiydi - gömleğinin kumaşı üzerinden, derisine dokunmadan. şimdi parmaklarını genişçe açtı ve Caspen'in vücudunu olabildiğince hissetmeye çalıştı.

Bir an sonra, Tem onun kollarındaydı.

Uzun bir süre boyunca tek yaptıkları birbirlerine sarılmaktı. Zaman geçti. Nefes aldılar.

Sonunda Tem, "zr dilerim, Caspen," diye fısıldadı. Caspen onu daha sıkı sarıldı.

"Ne zaman özür dileyecek bir şeyin olmadığını anlayacaksın?" Elleri Tem'in omurgasını okşuyordu. "zr dileyecek olan benim. Senin kim olduğunu hep biliyordum, Tem. Senin evcilleştirilemeyeceğini hep biliyordum."

Tem sadece başını salladı.

"Seninle hiç kolay olmadı," diye devam etti Caspen sessizce. "Muhtemelen hiç de kolay olmayacak. Ama kolay olmasını istemiyorum. Kolay olmasını *istemiyorum*." Kafasını kendine doğıru eğdi ve geri kalanını dudaklarına fısıldadı. "Sadece seni istiyorum." Sonra onu öptü.

Tem, pcğnde merhamet buldu. Vücudu ona bastırdı, ten tenine değıdi, dağı kadar sağılamdı. Caspen ona nazikti, her zamankinden çok daha nazikti, dokunuşu ipek kadar yumuşaktı. O anda, tek bildiğı şey oydu.

Tem, pcklerinin büyüsüne o kadar kapılmıştı ki, kafatasının arkasına nüfuz eden boğıuk gürültüyü zar zor duyabiliyordu. Zihnini açarak,

Dağın altındaki tüm basiliskslerin kolektif bilincine bağlandı. Tam bir kaos vardı, düzinelerce ses, hepsi birbirinin üzerine konuşuyor, hepsi tam bir panik halindeydi.

Buraya nasıl girdi?

Önlemlerimizi aldık. Bu imkansız olmalı... Eğer bir tane

varsa, daha fazlası da olabilir...

Onu nasıl dışarı çıkarabiliriz?

Buradan gitmeliyiz, yoksa... Onu

öldürmenin bir yolu olmalı...

Bir şeyler ters gidiyordu, bu çok açıktı. Ama Tem ne olduğunu anlayamıyordu, ne olduğunu kavrayamıyordu. Toplu panik kafatasını sıkıştırıyor, onu ezmekle tehdit ediyordu. Sonunda duydu. Tek bir kelime, tekrar tekrar:

Weasel.

Kırkınıc Bölüm

"Caspem," dedi Tem yüksek sesle. "Dinle."

Dinledi, kaşları çatıldı. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı.

Basilisks'in birçok zayıflığı vardı. Aynalar. Horozun tüş. Weasel'ın kokusu. Şu anda burada, geçitlerde bir tane vardı. Ve onun halkını öldürüyordu.

"Bunu kim yapar?" diye fısıldadı Caspen. "Kim..." Ama Tem zaten biliyordu.

Vera'nın sözlerini çok iyi hatırlıyordu: *Kocan arkasını kollamalı*. Bu bir misillemeydi, Jonathan ve Christopher'ın intikamıydı. Köylüler kraliyet ailesine ulaşamadıkları için şimdi basilisklerin peşine düşmüşlerdi, bu i savaşıta haklarını talep ediyorlardı.

Bir ıǒlık havayı deldi.

Caspem hemen kapıya döndü.

"Bekle," diye baǒırdı Tem. "Oraya gidemezsin. Oraya *ben* gidiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Yardım etmeliyim, Caspen. Bunu yapabilecek tek kişı benim..." Bir ıǒlık daha.

Caspem'in yüzü acıdan gerilmişti. Tem, bunun fiziksel mi yoksa duygusal mı olduǒunu bilmiyordu. Onu omuzlarından tutup yataǒa geri itti.

"Burada kal."

"Tem, halkıma yardım etmeliyim."

"Bir sansara yaklaşamazsın, Caspen."

Caspem başını salladı. Şokta gibi görünüyordu. "Bir şeyler yapmalıyım."

"*Hayır*, Caspen. Seni daha yeni geri getirdim. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Burada öylece oturamam. Yapmam gereken..."

"Burada kalmalısın."

Caspen'i tekrar, elinden geldiğince sertçe itti. Bu sefer oturdu.

Tekrar itiraz etme şansı bulamadan, Tem dönüp odadan kaçtı. Koridor tam bir kaos içindeydi; insan formundaki basiliskler her yöne koşarak odalarına saklanmaya çalışıyorlardı. Tem, avludan geldiği anlaşılan bir gürültü duydu. Vücudunu o yöne çevirerek, koridordaki basiliskleri birer birer atlatmaya çalıştı.

Caspen'in varlığı zihninde çok güçlüydü. Tem, aralarındaki koridoru açık tutarak ona nereye gittiğini gösterdi. Koridora girer girmez, zihnindeki gürültü onu çevreleyen bir gürültüye dönüştü. Basilisklerin akıntısına karşı mücadele ederek, bedenlerin dalgasını yarıp geçti. Tem avluya ulaştığında nefesi kesilmişti.

Gördüğü manzaraya hiçbir şey onu hazırlayamazdı.

Avlu cesetlerle doluydu. Basiliskler duvarlar boyunca hareketsiz, açıkça geri çekilme girişiminde, yığınlar halinde yatıyordu — hepsi ölmüştü. Tem, yanlarından geçerken onları neredeyse görmeden, uyuşmuş bir şekilde onlara baktı. Kocalar, kokuyu engellemek için ellerini burunlarına koyarak eşlerini koruyorlardı. Basilisklerin yüzlerini kapatacak hiçbir şeyleri yoktu, koku silahına karşı kendilerini savunacak hiçbir yolları yoktu. Bu mükemmel bir saldırıydı ve akıl almaz derecede acımasızdı. Tem, bir sarsıntıyla gördüğü bir sonraki cesedi tanıdı. Kan bağı olan çiftin kadınıydı: çiftleşme sezonunun ilk gecesinde kutsadığı kadın. Kadının eşi ortada yoktu. Ama Tem, nerede olursa olsun, onun öldüğünü biliyordu.

Tem gözyaşlarını sildi. Şimdi bunun için zaman yoktu, yas tutacak zaman yoktu.

Hayatta kalan herkes çığlık atarak geçitlere doğru koşuyordu, bu gelincikten olabildiğince uzaklaşmak için çaresizce. Tem'in onu bulması bir dakikadan az sürdü. Yaratık köşede, bir kadın basilisk'in kolunu kemiriyordu. Tem'in boğazına safra yükseldi ve onu bastırmak için mücadele etti.

Kedi kadar küçük bir hayvanın yol açtığı tüm bu yıkım. Tem, basiliskler kadar korkunç bir şeyin bu kadar küçük bir şey tarafından yok edilebileceğine inanamıyordu. Böyle bir zayıflığa sahip olmaları, doğanın kötü bir şakasıydı. Aksi takdirde çok güçlüydüler, çok baskındılar.

Caspen gibi avcılar bir şekilde kontrol altına alınmalıydı. Her zaman bir denge vardı.

Tem gelinciğe yaklaşır yaklaşmaz, gelincik ters yönde kaçmaya başladı. Adrenalinle körleşmiş bir şekilde deli gibi peşinden koştu ve sonunda çeşmenin yanında köşeye sıkıştırdı. Basilisk tarafı kokudan geri çekildi, ama insan tarafı hiçbir tepki göstermedi. Çiftlikte büyürken horozun ötüşünü dinlerken hissettiği gibi hissediyordu: rahatsızlık, ama acı değil. Tem bunu düzeltebilecek tek kişiydi, gelincikten korunabilecek tek kişiydi. Bu sefer ona atıldığında onu yakaladı, yere dalarken dirseklerini ve dizlerini pürüzlü taş zemine sürttü. Dar yaratık ellerine zar zor sığındı ve onu yakaladığı anda Tem onu yumruklarıyla kavradı ve *büktdü*. Omurgasının büyük bir çatırtıyla kırıldığını hissetti, sonra da gevşedi.

Caspen, zihniyle seslendi. Onu yakaladım. Ne yapayım?

Kıpırdama. Herkese kendilerini tecrit etmelerini söyleyeceğim. Sonra onu dışarı çıkarabilirsin.

Cevap olarak, zihninde bir rahatlama dalgası geçti. Caspen'in varlığının yayıldığını, çevresindeki herkese ulaştığını hissetti. Tem, elinde gelinciği tutarak, cansız bedenine bakıyordu. Herkes odalarına çekilince çığlık sesleri yavaş yavaş sustu ve sonunda avluda tek başına kaldı. Yine de Tem, Caspen'in "*Herkes gitti, Tem*" dediğini duyana kadar hareket etmek için bekledi.

Tem, onun kendisini göremeyeceğini bildiği halde başını salladı. Sansarı dışarıya taşıdı ve soğuk hava ciğerlerine çarptığında nefes nefese kaldı. Bazen mağaraların ne kadar klostrofobik olduğunu unutmak kolaydı. Ama şimdi, sonbaharın sonlarında ay ışığı altında, Tem kendini gerçekten yalnız hissediyordu.

Elindeki gelinciğe baktı. Garip bir açıyla bükülmüş, omurgası kırılmıştı. Hâlâ sıcaktı. Tem, onun da insanlar gibi bilinçli olup olmadığını merak etti. Çok da uzun olmayan bir süre önce, köylüler gibi o da basilisklerin karmaşık duygular besleyemeyeceğini düşünürdü. Ama öyleydiler. Belki bu gelincik de öyleydi. Tem için bu kadar küçük bir şeyin bu kadar büyük bir zarara yol açması inanılmazdı. Sayısız ölüm vardı, yarın birçok aile yas tutacaktı. Hepsi de elindeki bu küçük yaratık yüzünden. Tem duvarın önünde durdu. Sonra bir anda, ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı.

Yaptıklarının mantıklı bir açıklaması yoktu. Bu hayvan cenaze törenini hak etmiyordu. Ama nedense, Alfa Serpentin'in çıplak yargısı altında, Tem ona bir cenaze töreni düzenlemek zorunda hissetti. Erken donun dokunmadığı bir yer bulana kadar yürüdü, gelinciği yere bıraktı ve bir sopayla, ayağıyla, bulabildiği her şeyle toprağı kazdı, ta ki toprağa kaba bir çukur açılana kadar. Sonra gelinciği çukurun içine bıraktı ve üzerine toprak serpti, hızlıca bir mezar oluşturdu. Tem yaptığı işi izledi. Gelincik için bile acınası bir mezardı. Üşüyene kadar orada durdu. Isınmaya zahmet etmedi; geri dönme zamanı gelmişti. Gelincik için yapabileceği başka bir şey yoktu ve bu gece yas tutması gereken daha önemli ölümler vardı. Tem, bulabileceklerinden korkarak mağaralara doğru yola çıktı.

Avlu bir kez daha basilisklerle doluydu. Ancak bu sefer, şaşkın bir sessizlik içinde dolaşıyorlardı ve tek ses, ara sıra duyulan kederli inlemelerdi. Tem, tanıdığı yüzleri aramak için etrafına bakındı. Apollo'yu gördüğü anda içini bir rahatlama kapladı. Gözleri buluştuğunda, onun yüzünde de benzer bir rahatlama belirdi. Tem ona doğru koştu.

O da ona doğru koştu ve çarpıştıklarında onu yerden neredeyse kaldırdı.

"Cesurdun Temperance. Sana borçluyuz."

Tem sadece başını salladı. Basilisks'in ona borçlu olduğu son şey borçtu. Cypress kalabalığın içinden çıktığında Apollo onu terk etti. Tem onu takip etmedi.

Bunun yerine, elinden geldiğince yardım etti, ihtiyacı olan herkese zamanını ve kalbini verdi. Sonunda Adelaide de ona katıldı. Sabaha kadar çalıştılar, yas tutanları teselli ettiler ve ölüleri saydılar. Sonunda, kırk altı basilisk, gelinciğin kurbanı oldu. Herkesin sayısı tamamlandığında, Tem gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Caspen ile odasına çekildi ve birlikte yatağa uzandılar.

Tem karanlıkta ona baktı.

O, liderliğin yükünü taşımak onun için nasıl bir his olduğunu sık sık merak etmişti ve şimdi o yükü görüyordu. Kaşları çatılmıştı, göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Ağlamıyordu, ama ağlasa da olurdu. Caspen onun için çok şey yapmıştı ve Tem'in tek istediği onun için bir şeyler yapmaktır. Onu korkutmamak için yavaşça, Tem parmaklarını onun göğsüne dokundurdu ve tüm basilisklerin sahip olduğu duyguları aktarma yeteneğini kullandı. Ezici bir keder onu bir tuğla duvar gibi çarptığında, bunun işe yaradığını anladı. Tem,

Sanki boğuluyormuş gibi hissetti. Caspen şaşkınlıkla ona baktı ve Tem, onun bunu beklemediğini anladı.

Etkisi hemen ortaya çıktı. Alnındaki gölge kaybolurken yüzü yumuşadı. Tem bunun kalıcı bir çözüm olmadığını biliyordu, hiçbir şey kalıcı değildi. Ama şimdilik ona daha sıkı sarıldı, onu kendine doğru çekti ve elinden geldiğince onun kederini üstlendi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Caspen.

"Elbette," diye fısıldadı Tem. Bu, onun için yapabileceği en az şeydi. Caspen'in başı göğsünde, kolları onu sarmış halde uykuya daldılar.

Davet ertesi gün geldi.

Temperance Verus,

Bir hafta sonra Thelonius ve Evelyn'in düğününe davetlisiniz. Mutlu çift, düğünden önceki gece kutlama için şatoda sizleri görmekten mutluluk duyacaktır. Sizin için bir araba gönderilecektir. Kıyafet kuralı akşam kıyafetidir.

Tem, Caspen'e dikkatle baktı. Sansar saldırısının ardından yaşanan kargaşada, Evelyn'in isteğini tamamen unutmuştu.

"Ne yazıyor?" diye sordu Caspen. Hâlâ yataktaydı. "Düğünden önceki gece kalede kalmamızı istiyorlar." Yavaşça oturdu. "Neden böyle bir şey istiyorlar ki?"

"Bilmiyorum. Ben... Evelyn'in işi olduğunu düşünüyorum."

Caspen'in yüzündeki ifade, Tem'in hissettikleriyle tam olarak örtüşüyordu. "Gitmek zorunda değiliz," dedi Tem çabucak.

Caspen elini kaldırdı. "Gitmek zorundayız." "Ama *neden*?"

Cevap vermedi.

Tem ona baktı. Bütün gece üzgündü. Bütün gece yas tutmuştu. Ama şimdi sesine öfke karışmıştı ve Tem bunun ne anlama gelebileceğinden korkmaya başladı. Caspen, halkına yapılan bu korkunç saldırının hemen ardından neden kaleye gitmeye bu kadar istekliydi?

"Casper," dedi temkinli bir şekilde. "Bu onların düğünü." "Bunun farkındayım."

"Bunu mahvedemeyiz."

Sadece bunu söyledi, ama onun ne demek istediğini anladığını biliyordu. Tem düğünle ilgilenmiyordu. Evelyn'le de kesinlikle ilgilenmiyordu. Ama Leo'yu önemsiyordu. Hiçbir şey değişmemişti: Hala gelincikten önceki durumundaydılar ve bunu düzeltmenin hala bir yolu yoktu.

"Basilisk kraliyet ailesi her zaman kraliyet düğünlerine katılır." "Biliyorum, ama..."

"Sen kraliçesin, Tem," dedi Casper. "Orada olmalısın."

Onun ses tonuyla, kadın sessizleşti. Bu konuyu tartışmayı bitirdiği açıktı.

Casper onu sınıyor muydu? Leo'nun evlenmesini izlemek istemediğini söylemesi için onu kışkırtıyor muydu? Bu acımasız bir sınavdı, ama onu bunun için suçlayamazdı. Dördü de aynı kaderi paylaşıyor, içlerini kemiren bir güvensizlik döngüsüne hapsolmuşlardı. Tem, barışın olmayacağını, bu dayanılmaz pazar gecesi yemeklerinin sonunda bu noktaya varacağını bilmeliydi.

Sonraki günleri neredeyse sessizlik içinde geçirdiler. Sadece onlar değil, dağın altındaki tüm basiliskler kardeşlerinin kaybının yasını tutuyorlardı. Tem, sanki göğsünü bir ağırlık eziliyormuş gibi, onların toplu üzüntüsünü fiziksel olarak hissediyordu. Basiliskler her şeyi birlikte yaparlardı ve yas da buna bir istisna değildi. Tem, zamanının çoğunu odalarında, Casper'in yanında yatarak, ellerini onun cildinde nazikçe gezdirerek geçirdi. Onu sakinleştirmek için başka bir şey düşünemiyordu; kayıp çok büyüktü.

"Basilisks öldüklerinde ne olacağına inanırlar?" diye sordu ona bir gece.

"Ruhlarımızın Kora'ya gittiğine inanırız."

Bu, insanların inandığı şeyle aynıydı.

"Birimiz öldüğünde, hepimiz bunu hissederiz," diye devam etti.

Tem bunu anlayabilirdi. Basiliskler birbirlerine bağlıydılar, hepsi bir bütün oluşturuyorlardı. "Cenaze törenleri yapar mısınız?"

"Evet, yapıyoruz."

"Nasıl oluyorlar?"

"Onların kalıntılarını yakıp küllerini göle geri vereceğiz."

Tem başını salladı. Daha iyi bir veda düşünemiyordu.

Düğün gecesi geldiğinde, Tem duygusal olarak bitkin düşmüştü. At arabası yolculuğu sessiz geçti ve Tem endişelerini Caspen'e yansıtmamaya çalıştı. O, Tem'den çok daha sakin görünüyordu, ancak Tem onun üzgün mü yoksa kızgın mı olduğunu anlayamadı. Muhtemelen ikisi deydi.

Evelyn onları kapıda karşıladı. "Geldiğiniz için çok teşekkürler," dedi sakin bir sesle, sanki bu normal bir pazar gecesi yemeğiymiş gibi, düğününden önceki gece değil. "Sizi ağırlamaktan çok mutluyuz."

Tem, "biz"in kim olduğunu bilmiyordu. Leo ortalarda yoktu.

"Sizi odanıza götüreyim mi?"

İkisi de cevap vermedi. Evelyn tuhaf davranıyordu. Neredeyse neşeli. Bu, onun normal ruh haliyle tam bir tezat oluşturunuyordu ve Tem'i şaşırtıyordu. Sadece düğün için mi heyecanlıydı? Tem, Leo'yu resmen ele geçirdiği için çok heyecanlı olduğunu tahmin edebiliyordu. Ya da belki de bunu Tem'in yüzüne vurmak için sabırsızlanıyordu. Her halükarda, Evelyn onları merdivenlerden yukarı çıkarırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Tem, odalarının nerede olduğunu fark edince midesi bir anda düğümlendi.

Leo'nun odasının tam karşısında.

Tem yatak odasının kapısına bakarak, en son o kapının arkasında olduğu anı hatırladı. Leo, onun bulunduğu yerden üç metre bile uzak olmayan bir yerde ona evlenme teklif etmişti. Diz çökmüş ve şu anda parmağında bulunan gümüş yüzüğü ona vermişti. Tem öfkesini kontrol etmeye çalışarak yüzüğe dokundu. Bu kesinlikle kasıtlı bir hareketti. Evelyn bunu kesinlikle acımasızlık etmek için yapmıştı.

Evelyn'in sonraki sözleri bunu doğruladı: "İhtiyacın olursa diye seni bize yakın bir yere yerleştirdim."

Tem'in ihtiyacı olan tek şey lobotomi idi. "Tem?"

dedi Evelyn. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Tem'in adrenalin seviyesi aniden yükseldi.

"Neden?" "Bilirsin, kız kıza konuşmak için."

Yine mi? Tem, Evelyn ile ömür boyu yetecek kadar kız konuşması yapmıştı.

"Gel," dedi neşeyle. "Odama gidelim konuşalım. Kocana yerleşmesi için biraz zaman verelim."

Benim odam. Kocan.

Tem, odaya ilgisizce bakan Caspen'e baktı. Odada yatak, masa ve sandalye dışında hiçbir şey yoktu. Her açıdan, o zaten yerleşmişti.

Burada iyi olacak mısın?

İyi olacağım Tem. Ben çocuk değilim. Beni yalnız bırakabilirsin.

Biliyorum ama...

Gerçek şu ki, Caspen'i yalnız bırakmak *istemiyordu*. Tem, onun yanında olmadan, yalnız ve öfkeli bir şekilde kalede ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Ben işimi bitirdiğimde burada

olacak mısın? Olacağım.

Yine de Tem tereddüt etti. Bir şey bekliyordu, onun söylemesini bekliyordu...

Git.

Onun emriyle, karanlık bir hayal kırıklığı midesini burktu ve Tem, başka bir kelime duymayı umduğunu fark etti - git'in tam tersi bir kelime. Ama o kelime gelmedi, bu yüzden gitti.

Tem, koridoru geçerken Evelyn'in koluna girmesini bekliyordu. Bunun yerine, Evelyn gururla Leo'nun odasının kapısını açtı ve bar arabasından içecekleri doldurmak için odanın diğer tarafına geçti. Tem, odanın ortasında garip bir şekilde durdu ve hiçbir şeye bakmamaya çalıştı. Burası çok samimi, çok kişisel bir yerdi. Ve belki de mesele buydu. Tem, yataklarının yapılmadığını gördü. Leo'nun hangi tarafta uyuduğunu merak etti. Sol komodine bakınca sorusunun cevabını buldu. Tem, orada duran kitabı görünce kalbi bir an durdu: *The Raven and the Swan*.

"Lütfen," dedi Evelyn yumuşak bir sesle. "Otur."

Ateşin önündeki koltuklara oturdular, Tem'in Caspen'den kaçıp sığındığı koltuklara, ok kılıfının ona kutsamasını vermeden önce. Leo'nun parmaklarıyla orgazm olduğu koltuklara. *Çok muhtaçsın*, diye fısıldamıştı. *Seninle ne yapacağız?*

Evelyn ona bir kadeh şampanya uzattı.

Tem içini çekerek şampanyayı bir dikişte içti. Başka bir şey istemenin anlamı yoktu ve alkol olmadan bu kız konuşmalarını atlatamayacağından emindi.

"Düğünü *sabırsızlıkla* bekliyorum," dedi Evelyn coşkuyla. "Kuğuları görene kadar bekle."

Kuğuları görene kadar bekle. İnanılmazlar."

Tem gözlerini devirme isteğine direndi. Evelyn'in Tem ile konuşmak istemesinin sebebi bu muydu? Sevinçten mi? Evelyn savaşı kazanmıştı ve bu onun zafer turuydu. Tem savaşı kazanabilmeyi ne kadar da istiyordu. "Köyden kimseyi davet ettin mi?"

"Oh, herkes geliyor." "Bu köyü kastetmedim."

Evelyn gerginleşti. Ama Tem umursamadı. Evelyn kızlar arası sohbeti ısrar ediyorsa, Tem onu zorlayacaktı — uzak kaldığı süreyi kabul etmesini sağlayacaktı. "Orada arkadaşlar edindiğine eminim."

Evelyn omuz silkti. "Pek sayılmaz."

"Hayır mı? Yazık. Çok yalnız kalmış olmalısın." "Kalmak için iyi bir nedenim vardı."

Sözler ağzından kaçmış gibiydi. Tem öne eğildi. "Ne gibi bir neden?"

Evelyn bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sonunda, "Bütün bunlar olmadan önce tavuk çiftçisiydin." dedi.

Bu bir soru değildi. Tem yine de cevap vermeye karar verdi. "Evet.

Öyleydim." "O zaman hayatın ne kadar zor olabileceğini anlayabilirsin. daha iyi bir seçenek sunulduğunda, onu kabul etmenin en iyisi olduğunu anlayabilirsin."

Tem kaşlarını çatı. Daha iyi bir seçenek ne olabilirdi ki? Evelyn uzaktayken hiç arkadaş edinmemişti; sevgilisi olmadığını iddia ediyordu. Öyleyse neden kalmıştı?

Bir anı aklına geldi: *O, saçma sapan bir mektup yüzünden gitmemişti. Gitmişti çünkü ona, benden bir çatal bir çatal çalabileceğinden daha yüksek bir fiyat teklif etmiştim.*

Tem'in kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Leo'nun düğününün arifesindeydi ve Evelyn'le ilişkisi bitti. Şimdi gerçeği öğrenmezse, asla öğrenemeyecekti.

"Ne kadar?" Tem kendini durduramadan sordu. Evelyn

kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Maximus sana ne kadar ödedi?"

Sorunun geri kalanı, aralarında havada asılı kaldı: *Leo'yu terk etmek için mi?*

Evelyn onu düşünceli bir şekilde izliyordu. Kafese sıkışmış bir hayvan gibi görünmüyordu. Tamamen sakindi ve "Çok" dedi.

İşte oradaydı. Gerçek.

Tem'in uzun süredir beslediği tüm şüpheler sonunda açığa çıkmıştı. Lilly ona anlatmaya çalışmıştı. Maximus ona anlatmaya çalışmıştı. Ama Evelyn'in ağzından duyana kadar bunun doğru olduğuna inanamamıştı. Evelyn, Leo'yu terk ettiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Gemiyi terk etmişti; Maximus'un onu asla kabul etmeyeceğini ve kalırsa alacağı paradan daha fazlasını alacağını fark edince yoluna devam etmişti. O artık kral olmadığına ve her zaman istediği gibi kaleye sızabileceğine geri dönmüştü.

Tem, Evelyn'i hafife aldığını o zaman anladı. Artık onu gerçekte olduğu gibi görebiliyordu: en kötü türden bir avcı, av gibi görünen türden. Evelyn gerçekten de güce sahipti. Tem'in alışık olduğu türden bir güç olmayabilir, küstah, gürültücü ve yıkıcı bir güç, ama yine de bir güçtü. Kurnaz, iri gözlü masumiyeti sadece bir rolünden ibaretti. O, kuzu kılığına girmiş bir kurttu. Bir yalandı.

"Sen aşâğılıksın."

Evelyn dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı. "Sen de aynısını yapmaz mıydın?"

Tem geri çekildi. Maximus'un onu korkutmaya çalıştığını, ona yerini hatırlamasını söylediğini düşündü. Onu ayrılmaya ikna edecek kadar yüksek bir bedel yoktu. Ona her şeyi teklif etse bile, o reddederdi. Tem'i tiksinti kapladı. Evelyn satın alınabilecek biriydi. Bu iğrenç bir özellikti ve Tem bunu utanç verici buluyordu. Basilisks eşit ölçüde verip alırdı ve övgüler eylemlerle kazanılırdı. Basilisks'lerin tek umursadığı şey güçtü, onları etkileyen tek şey nüfuzdu. Para onlar için hiçbir anlam ifade etmiyordu, kanlarından altın yaratabilirlerdi. Sınırsız miktarda bulunan bir şeyin hiçbir değeri yoktu.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Ben yapmazdım."

Evelyn, ona inanmıyormuş gibi kolayca omuz silkti. "Bizim konumumuzdaki herkes yapardı."

"*Bizim* konumumuzda olanlar mı?"

"Biz sıfırdan geldik, Tem. Bize sunulan fırsatları değerlendirmeliyiz. Akıllı olmak kendimize olan borcumuz."

Ama bu doğru değildi. Tem, hiçbir şeyi olmamanın ne demek olduğunu biliyordu; zengin bir hayırseverin gelip, hayatında yanlış olduğunu düşündüğü her şeyi düzeltmesini dilemek ne demek olduğunu biliyordu.

Hayatında yanlış olduğunu düşündüğü her şeyi düzeltecek zengin bir hayırseverin gelmesini *dilemek* ne demek olduğunu biliyordu. *İsteğin* ne demek olduğunu biliyordu. Yine de, böyle bir hayırseverle karşılaştığında, Tem pes etmezdi. Evelyn kolay yolu, korkakların yolunu seçmişti. Ve Tem, Leo gibi, korkaklardan nefret ediyordu.

Leo böyle bir günahı affetmezdi. O, samimiyet ve dürüstlüğe değer verirdi. Evelyn'de ikisi de yoktu. O bir maskeydi, altında çirkin bir tuval olan güzel bir tablo. Bir köy ötedeki birinde yaşamak ve hiç iletişim kurmamak, Leo'ya bir son vermek... Tem, ona yapılabilecek daha korkunç bir şey düşünemiyordu.

Ya da belki de yapabiliirdi.

Tem'in kendisine yaptıklarından daha korkunç bir şey yoktu. Tem *buna neden* olmuştu. Evelyn'e gitmesi için para vermemiş olabilir, ama en azından onun geri dönmesinden kısmen sorumluydu. Suçluluk ve dehşet onu yutmak üzereydi. Yapabileceği tek şey, durumu düzeltmeye çalışmaktı.

"Ona söylemelisin."

Evelyn keskin bir kahkaha attı. "Kesinlikle olmaz." "Ona yalan söyleyemezsin."

"Artık çok geç."

Tem başını şiddetle salladı. "Senin gerçekte kim olduğunu bilmeye hakkı var."

Evelyn gözlerini kısarak daha da yaklaştı. "Neden umursuyorsun, Tem? Sen de gittin."

Evelyn'in meydan okuyan ses tonu ona Vera'yı hatırlattı. Ama acımasız sözlerini kılıç gibi kullanan Vera'nın aksine, Evelyn sözlerini gerçek kimliğini gizlemek için kalkan olarak kullanıyordu.

"Sana güveniyorum," dedi Evelyn sessizce.

Tem'in güveni yoktu. Tem susmayacaktı, yaptığı fedakarlığın boşa gitmesine izin vermeyecekti. Evelyn'in sırrını saklamak, Leo'ya yalan söylemek anlamına gelirdi. Bu, onun güvenini ihanet etmek anlamına gelirdi — Tem'in daha yeni kazandığı ve zar zor hak ettiği güveni. Evelyn'in sırrını saklarsa, Evelyn'den daha iyi olmazdı. O da en az onun kadar sahtekardı. Tem, doğru şeyi yaptığını, her şeyi daha iyi hale getirdiğini düşünmüştü. Artık bunun tam tersinin doğru olduğunu biliyordu.

"Sen söylemezsen, ben söylerim."

Evelyn omuz silkti. "Hayır, söylemezsin." "Neden söylemeyeyim?"

"Çünkü öğrenirse bu onu incitecek. Ve bu senin istediğin son şey, değil mi?"

Tem, istemese de durakladı.

"Düşün, Tem. Ona benden bahsedersen ne olacağını düşün. Onu *yine* mahvedeceksin. Benim iki kez ayrılmamdan sonra hayatta kalabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Tem duyduklarına inanamıyordu. Ama Evelyn'in haklı olduğunu inkar edemiyordu. Leo'nun incinmesini istemiyordu. Bu, istediği *en son* şeydi. Ona söylemek, onu mahvetmek anlamına gelirdi. Ona söylemek, tüm anlaşmalarını bozmak anlamına gelirdi. Bu, krallıklar arasındaki ilişkiyi, her ikisinin evliliklerinin geleceğini, Tem'in korumak için çabaladığı her şeyi etkileyebilirdi. Ona söylemek, Tem'in mutluluğunu feda ettiği her şeyi mahvedecekti. Her şeyin boşa gitmesi anlamına gelecekti.

Evelyn daha da yaklaştı. "Peki sonra ne olacak?" dedi sessizce, sesi tehditkar bir şekilde alçaktı. "Eğer tekrar gidersem, onu geri alır mısınız?"

"Alırdım," diye fısıldadı, neredeyse kendi iradesine karşı.

Evelyn dehşetle ya da en azından tiksintiyle tepki vermek yerine sakin bir şekilde cevap verdi: "Leo bunu ister mi ki? Onunla evlendin, sonra da onu bir kenara attın. Senden nefret ediyor olmalı."

Senden nefret ediyor olmalı.

Tem gözlerini kapattı.

Leo onu hala seviyor olsa bile, bir parçası da ondan nefret ediyordu. Bu kaçınılmazdı; onu çok fazla incitmişti, başka türlü olamazdı. Evelyn her konuda haklıydı. Tem'in kendi kocası vardı. Yönetmesi gereken koca bir krallığı vardı; ikisini birden yapamazdı. Leo muhtemelen onu geri istemezdi. Ona yaptıklarından sonra olmazdı.

"Benden nefret etmiyor," diye fısıldadı Tem. Buna inanıp inanmadığını bile bilmiyordu.

"Şu anda nefret etmiyorsa, ona söylersen nefret eder."

Tem gözlerini açtı. Evelyn ona acıyarak bakıyordu. "Peki Caspen ne düşünür?"

Tem, Caspen'in ne düşüneceğini çok iyi biliyordu. Turnuva sonrası koridorda sarhoşken düşüncelerini açıkça belirtmişti. *Senin küçük insan prensin çok kırılğan. Ve onu kırmak için can atıyorum.* Günler

İki adam arasındaki ittifak çoktan sona ermişti. Onu paylaşma konusunda vardıkları anlaşma kısa ömürlü bir fantezi olmuştu. Asla eskisi gibi olamazlardı. O, hem basiliskleri hem de insanları aynı anda yönetemezdi. Bu imkansızdı. Çok fazla karşıt görüş vardı, karşılanması gereken çok fazla ihtiyaç vardı. Leo, birlikte hüküm sürecek birini hak ediyordu; kraliçe olmanın sorumluluklarını üstlenebilecek birini. Tem'in kendi sorumlulukları vardı.

"Söylesene Tem, ikisine de sahip olsan bile, ikisini de eşit derecede sevebilir miydin?"

Evelyn, ona kendini şüpheye düşürecek sözleri nasıl bu kadar iyi bilebiliyordu? Tem, ikisini de sevdiğini biliyordu. Her zaman sevmiştir.

"Nasıl böyle şeyler söyleyebilirsin?" diye fısıldadı Tem.

Evelyn'in dudakları hasta bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü seni tanıyorum, Tem. Biz o kadar da farklı değiliz. Ve bunu ne kadar çabuk kabul edersen, bunun olması gerektiği gibi olduğunu, bunun doğru olduğunu o kadar çabuk anlarsın. Ben Leo ile evleneceğim. Sen Caspen ile kalacaksın. İkimiz de istediğimizi alacağız."

Ama Tem istediğini elde edemiyordu. Leo'nun mutlu olmasını, kendi geleceğini seçmesini, Caspen'in onu sevdiği gibi sevilmesini istiyordu. Evelyn Leo'yu sevmiyordu. Tem'in sevdiği gibi sevmiyordu. O gücü ve parayı seviyordu. Altını, kan dökmeyi ve zenginlik arzusunun gideren parlak, güzel nesneleri seviyordu. Tem için açgözlülükten daha iğrenç bir şey yoktu. Evelyn konuştuğunda sesinde duyduğu tek şey buydu, o büyük geyik gözlerinde gördüğü tek şey buydu. Leo'yu buna mahkum edemezdi.

"Leo'yu bana bırak," dedi Evelyn, daha da yaklaşarak. "Ve bugünden sonra bir daha asla birbirimizle etkileşime girmek zorunda kalmayız."

Tem kaşlarını çatı. "Hala her hafta görüşmek zorundayız."

"Öyle mi? Artık akşam yemeği yemeye gerek yok bence, sence?"

Akşam yemeklerinin amacı, krallıklarının dostane ilişkilerini sürdürmek için işbirliği yapmaktır. Bunlara çok ihtiyaç vardı. "Neden olmasın?"

"Tartışacak başka bir şey kalmadı."

"Elbette var. İki halkımıza da zarar vermeyecek bir yol bulmalıyız."

"Tek bir yol var ve bu yol her zaman uygulanan yoldur."

Tem'in gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık elimizdeki kaynakları görmezden gelmeyeceğiz diyorum."

"Basilisks senin *kaynakların* değil," diye bağırdı Tem. "Kan akıtmayı kaldırdığında, yeni bir döneme girmeyi kabul ettin. Eğer onu geri getirirsen

"Ben getirmedim."

Tem gözlerini kırptı. "Ne yapmadım?"

"Kan akıtmayı *ben* kaldırmadım. Leo kaldırdı. O zamanlar evli olsaydık, ona farklı bir tavsiye verirdim."

Tem'in ağzı açık kaldı. "Leo'nun sende ne bulduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı.

Yavaş, acımasız bir gülümseme dudaklarını gerdi. Nedense, sanki Tem ona inanılmaz bir hediye vermiş gibi, çok mutlu görünüyordu. "*Senin* içinde ne gördüğünü biliyorum."

"Anlamadım?"

"Sana mektuplar yazdığını biliyor muydun?"

Kırk Birinci Bölüm

Tem'in kanı dondu.

"Bir gün kalede dolaşırken buldum," dedi Evelyn, şampanya kadehini çevirerek. Tek bir yudum bile içmemişti. "Etrafta bırakmak için komik bir şey, sence de öyle değil mi? Herkesin bulabileceği bir yerde?"

Tem'in kalbi göğsünde hızla atıyordu. Evelyn mektupları okumuştı. *Onun* mektuplarını. Leo'ya yazmasını söylediği mektupları... Artık başka insanlarla birlikte oldukları için ona söyleyemediği her şeyi yazdığı mektupları. Tem'i şiddetli bir kıskançlık sardı. *Evelyn* onları okumuş muydu? Bu adil değildi. Ama daha da önemlisi, tehlikeliydi.

"Onları okuduğumu bilmiyor," dedi Evelyn sakın bir şekilde, sanki bu dünyayı sarsacak bir bilgi değilmiş gibi. "Ama okudum. Hepsini." Eğildi. "O seni seviyor. Her zaman sevecek."

Bu yeni bir bilgi değildi. Ama Evelyn'den duyacağını hiç düşünmemişti.

"Ama o benim, Tem," diye devam etti. "O benim. Ben

kazandım." Tem ağzını açtı, ama Evelyn henüz bitirmemişti.

"O senden önce benim oldu ve hayatının geri kalanında da benim olacak."

Tem neredeyse gülecekti. Leo ile yatmadıkça, onun hayatının geri kalanı çok uzun olmayacaktı. "Onu asla elde edemeyeceksin," dedi. "Beni sevdiği sürece olmaz."

Tam o sırada kapı çalındı.

Evelyn ve Tem aniden ayağa kalktılar ve konuşmalarını hemen bıraktılar. Evelyn kapıyı açtı ve Tem'in en çok görmek istediği kişi ortaya çıktı.

Leo koyu renk bir takım elbise giymişti, saçları geriye taranmıştı. Düğünlerindeki haline benziyordu ve bu düşünce Evelyn'i ağlatmak istedi. Gözleri Evelyn'e bakmadan önce Tem'e baktı.

"Misafirler geliyor," dedi. "Aşağı iniyor musun?"

"Evet, tabii ki." Evelyn omzunun üzerinden Tem'e bir bakış attı. "Biz de tam bitiriyorduk."

Ama işleri henüz bitmemişti. Son birkaç dakika içinde o kadar çok şey olmuştu ki Tem bunları sindiremiyordu. Yüzlerce çözülmemiş sorun, binlerce yeni sorun vardı ve bunları çözmenin bir yolu yoktu. Tem, Pazar akşam yemeklerinin artık olmayacağını fark edince, Leo ile konuşmak için son şansı olabileceğini anladı. Bu anı, tam burada, tam şu anda yakalamalıydı.

Tem omuzlarını dikleştirdi ve Leo'nun tam önüne adım attı. O, "Bilmen gereken bir şey var" derken, Leo'nun gözleri ona kaydı.

Evelyn başını çevirdi, kaşlarını inanamıyormuş gibi kaldırdı.

Ama Tem sırrını açıklamayacaktı. Evelyn'in sonu kendi elinden olacaktı. Bunun yerine, Leo'ya mantıklı davranmasını sağlayacağını umduğu tek şeyi, krallıklar arasındaki durumun ne kadar kötüye gittiğini anlatabilecek tek şeyi söyleyecekti: "Bu hafta başında, dağların altında bir sansar serbest bırakıldı. Kırk altı basilisk öldü."

Leo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Evelyn'in gözleri ise kısıldı.

Tem, Leo'nun bir an için, kendi gözetiminde kırk altı köylü ölseydi hayatın nasıl olacağını hayal ettiğini biliyordu. O düşünceyle boğuşmasını istediği için sessizliği sürdürdü.

"Bu kadar çok ölüm," dedi. "Bir gelincikten mi?"

"Onların kokusu basiliskler için ölümcüldür. Bunu herkes bilir."

Leo hızla başını salladı. "Tabii ki, bu sadece... inanılmaz geliyor."

"İnan o zaman." Cevapları kısaydı. Yapmacıktı. Tem şu anda Leo'yu şımartacak havada değildi. Onun acısını görmesini istiyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu Leo. "Ben

ne olacağım?"

"Yani... gelincik... seni de etkiliyor mu?"

Ona yaralanıp yaralanmadığını, herhangi bir tehlikeye maruz kalıp kalmadığını soruyordu. Evelyn dudaklarını büzdü.

"Hayır," diye cevapladı Tem. "Ben iyiyim."

Leo'nun yüzünde belirgin bir sevinç belirdi. "Kora'ya teşekkür et."

Sözleri aralarında asılı kaldı. Bu kadar rahatlamış davranması tamamen uygunsuzdu. Ama Tem'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Leo'nun duygularını kontrol etmek onun sorumluluğu değildi. Evelyn'in önünde böyle davranmak istiyorsa, bu onun tercihi idi. Tem artık umursamıyordu.

"Bu gece Caspen'i bulacağım," diye devam etti Leo, "ve ona taziyelerimi iletacağım."

Tem, "bizim" demediğini fark etti.

"Ona söyleyebilirsin," dedi Tem. "Ama bir fark yaratmayacak."

Leo elini saçlarının arasından geçirdi ve birkaç teli yerinden oynattı.

"O kızgın, Leo," diye devam etti. "Ve buna hakkı var. Bunu yapanlar köylüler."

"Ama neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Bu bir intikamdı," dedi Tem. "Jonathan ve Christopher'ın ölümleri için." Leo iç geçirdi. "Ben böyle bir saldırıyı asla onaylamazdım," dedi sessizce. "Casper bunu mutlaka biliyordur."

Tem cevap
vermedi. Sessizlik
çöktü.

Evelyn, kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturarak ikisinin arasında durdu. Tem onun aklından geçenleri okuyamazdı, ama bu olanları onaylamadığı, düğün arifesinde böyle şeyleri konuşmalarından rahatsız olduğu belliydi.

"Kırk altı basilisk öldü demiştin," dedi Evelyn. "Evet.
Öldüler."

"Öyleyse..." Evelyn yavaşça konuştu, gözleri önce Leo'ya, sonra tekrar Tem'e kaydı. "Gömüldüler mi? Yoksa basiliskler kremasyon mu yapıyorlar?"

Tem gözlerini kırptı. Evelyn neden basilisklerin cenaze geleneklerini soruyordu? Bu onun ilgileneyeceği bir konu değildi. "Yakılacaklar," dedi Tem.

"Oh," dedi Evelyn, hayal kırıklığı açıkça belli oluyordu. Son derece üzgün görünüyordu.

"Bu senin için kabul edilebilir mi?" diye sordu Tem.

Evelyn iç geçirdi. "Tabii ki. Sadece soruyordum."

"Ölülerimize ne yaptığımızı neden umursuyorsun?"

Omuz silkti. "Sadece yazık gibi geliyor."

Leo'nun yüzü soldu.

"Neden yazık olsun ki?" diye sordu Tem. "Onlara layıkıyla saygı gösterilecek."

"Bu bir israf."

"İsraf mı?"

Tem'in aklına korkunç bir düşünce geldi. Evelyn'in cesetleri neden sorduğunu sonunda anladı. Onun için cesetlerin hala bir kullanımı vardı.

"Kanlarını *almak* için mi istiyorsun?"

"Kırk altı basilisk varsa, biz..." "Onlar *yok. Öldüler.*"

"Sadece düşünüyorum da..."

"Evelyn," diye bağırdı Leo. "Yeter."

Evelyn dudaklarını büzdü, sonra sessizleşti.

Tem'in içi alev aldı. Caspen'in *onu* yalnız bırakmaması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Yüzyıllardır kendini kontrol etmeyi başaran Caspen için sorun olmayacaktı. Tem ise cinayet işlemekten kıl payı kurtulmuştu. Sözlerini sadece Leo'ya yöneltti: "Saldırıya bir çözüm bulunmalı. Hem de bir an önce."

Leo başını salladı. "Anlıyorum. Bu akşam şahsen özür dileyeceğim."

Evelyn araya girdi. "Özür dileyemezsin."

Tem ona baktı. "Anlamadım?"

Evelyn Leo'ya döndü. "Halkımızla dayanışma içinde olmalıyız."

"Bunu *senin* halkın yaptı," diye bağırdı Tem. "*Benim* halkım öldü."

"Senin halkın insan bile değil. Onlar yılanlar."

Evelyn'e karşı bastırıldığı tüm öfke şimdi patlamak üzereydi. Tem ona saldırmak, onu parça parça etmek istiyordu. Onu Maximus'la birlikte zindana atmak, ikisinin sonsuza kadar birlikte çürümelerini sağlamak istiyordu. Onu öldürmek istiyordu. Ama bunu yapamadan, Leo elini Tem'in beline koydu.

Koluna değil. Omzuna değil. Beline.

Herkes Leo'nun eline bakarken bir an geçti. Aniden Tem, Leo'nun nasıl durduğunu fark etti: vücudu Evelyn'e dönük, omuzu ikisinin arasında... Tem'i koruyordu.

"Gitmelisin," diye fısıldadı Leo Evelyn'e. "En iyi yaptığın şey bu."

Evelyn tek kaşını kaldırdı. Yumrukları yanlarında sıkı sıkı kapalıydı ve Tem bir an için Evelyn'in Leo'ya vuracağını sandı. Sonra

omuzları gevşedi ve dudakları soğuk bir gülümseme oluşturdu. "Bunu sonra konuşuruz," dedi. "Yalnız kaldığımızda."

Sonra odadan çıktı.

O gider gitmez Leo şömine rafına yaslandı, yüzündeki renk kayboldu. Tem hemen arabaya gitti ve ona bir içki doldurdu. Leo içkiyi aldı ve tek kelime etmeden bir dikişte içti. Tem hemen bardağı yeniden doldurdu. Leo bu sefer yavaşça yudumladı, hala şömine rafına yaslanmış halde. Tamamen bitkin görünüyordu ve Tem ona uzanmak istedi. Ama zaten çok fazla sınırı aşmışlardı, daha fazlasını aşmak istemiyordu. Bunun yerine, o ateşi izlerken onu izledi ve durumu düzeltebilmeyi diledi. Kokusu değişmişti, fark etti. Leo eskiden yaz esintisi gibi kokardı. Şimdi kokusu daha ağırdı. Daha karanlıktı.

"Leo," diye fısıldadı.

Ona bakmadı. "Misafirlerim geliyor," dedi sert bir sesle. "Aşağıda görüşürüz."

"Leo, bekle..."

Ama o gitmişti ve Tem bir kez daha yalnız kalmıştı. Leo'nun yatak odasına son bir kez bakıp koridoru geçerek kendi odasına girdi. İçeri girdiğinde Caspen masada oturuyordu. Kapıyı açar açmaz ayağa kalktı.

"Tem," dedi. Yüzünde, sanki bir şey fark etmiş gibi meraklı bir ifade vardı.

"Caspen."

Bir duraklama. "Sanırım başlıyor. Aşağı inmeliyiz." "Peki.

Önden git."

Evelyn ile olan konuşmasını sormadı. Tem ona ne söyleyeceğini bilmiyordu zaten. Bunun yerine, sessizce aşağı indiler. Balo salonu tanıdık yüzlerle doluydu; birkaç hafta önce düğününde bulunan tüm kraliyet ailesi üyeleri bu düğün için de oradaydı. Bazıları, özellikle Caspen'in çevresinde, oldukça temkinli görünüyordu ve Tem, en son buraya geldiklerinde basilisklerin düşmanca bir ele geçirme girişiminde bulunduğunu hatırlamadan edemedi. Bunun tekrar olabileceğinden endişe duyuyorlar mıydı acaba?

Maximus'un yokluğu dikkat çekiciydi. Tem onu görmeyi beklemiyordu. Yine de, damadın babasının kendi oğlunun düğününe katılmaması

düğününe katılmaması önemli buldu. Lilly bile, altın lavabonun bulunduğu tuvalette Tem'e söylediklerine rağmen buradaydı. Odanın diğer ucunda gözleri buluştuğunda, Lilly Tem'e anlamlı bir bakış attı. Tem ise sadece başka yere baktı.

Köydeki kıtlık burada hiç hissedilmiyordu. Evelyn, masraftan kaçınmayacaklarını söylerken şaka yapmıyordu. Büyük çobanpüskülü dalları sütunlara sarılmış, balo salonunu asmalar gibi çevreliyordu. Masalar, akla gelebilecek her türlü yiyeceklerle doluydu. Tem, kıtlık içindeki dolunay şölenini düşündü ve kusma isteğiyle mücadele etti.

Başka dikkat çekici detaylar da vardı.

Beyaz çiçekler. Tam da Tem'in seçtiği gibi. İlk başta Tem bunun bir tesadüf olabileceğini düşündü. Ama sonra köşede, düğününde çalan arpisti gördü. Evelyn'in hizmetçilere Tem'in seçtiği çiçekleri sorup, sonra da kendisi için aynı çiçekleri seçtiğinden hiç şüphesi yoktu.

Tem aniden terlemeye başladı. Burada olmamalıydı. Bu yanlıştı. Ama ayrılamazdı. Caspen bizzat onların katılmasında ısrar etmişti. Eğer elini gösterirse, herhangi bir zayıflık veya duygu sergilerse, Evelyn kazanacaktı.

Bu yüzden başını dik tuttu ve kalabalığın içine adım attı.

Caspen hiç yanından ayrılmadı. Koşullarına rağmen, Tem ona karşı ani bir minnettarlık hissetti - burada olmasının ne kadar zor olduğunu biliyordu. Geçtikleri her kraliyet mensubu ona saf bir dehşetle bakıyordu. Boyunu, altın rengi gözlerini tanıdılar. Onun bir basilisk olduğunu ve Tem'i eğittiğini biliyorlardı. Ne de olsa o Yılan Kral'dı. Çoğu, Leo'nun annesinin düğününde bulunmuştu ve Caspen onu da eğitmişti. Onun etkisi sonsuzdu. Basilisklerin burada varlığı sadece onun mirasından ibaret değildi. Tem her yerde altın gördü — mermer sütunların damarlarında, fayansların arasındaki derzlerde. Caspen'in halkı burada işkence görmüştü. *Onun* halkı burada işkence görmüştü. Ve Evelyn hepsini geri getirmek istiyordu.

Odayı dolaştılar, neredeyse kimseyle konuşmadılar. Sonunda tanıdık bir yüz gördü:

"İşte buradasın, canım." Gabriel onlara doğru koştu ve Tem'i kollarına aldı. "Bu gece nasılsınız?"

"Daha iyi olabilirdi."

"Seni neşelendirmek için burada olduğum iyi oldu." Caspen'i kucaklamak için yanına gitti, Caspen ise şaşkın bir ifadeyle karşıladı. "İyi içkilerin nerede olduğunu biliyorum."

İki bardak viski salladı.

Tem ikisini de aldı ve arka arkaya içti. Gabriel kaşlarını kaldırdı. "Bu gece kutlama mı yapıyoruz?" Tem cevap vermediğinde, Caspen'e döndü.

"O sinsi herifi duydum," dedi, sesi alışılmadık bir şekilde ciddiydi. "Çok üzüldüm."

Caspen başını salladı. "Üzülecek bir şey yok. Senin suçun değildi."

"Biliyorum. Ama seni uyarmaya çalıştım, ama başaramadım." "Ne?" diye sordu Tem. Bu onun için yeni bir haberd.

"Vera, olay gerçekleşmeden hemen önce Horseman'da bununla övünüyordu. Ona bu fikri nereden aldığını sorduğumda, sadece emirleri uyguladığını söyledi. Mağaralara koştum, ama onlar çoktan birini gelincikle göndermişlerdi."

Tem ve Caspen şaşkınlıkla ona baktılar.

"*Emir mi?*" dedi Tem. "Vera kimin emirlerini uyguluyor?"

Tam o anda, camların tıkırdaması odayı doldurdu.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi Leo. Evelyn'in yanında duruyordu ve Evelyn koluna sıkıca tutunmuştu.

Tem, Caspen'e döndü. *Kalmak zorunda değiliz. Bu çok sıkıcı olacak. Ve muhtemelen korkunç.*

Caspen, onu yerinde tutmak istercesine elini beline doladı. *Kalacağız.*

Leo ve Evelyn'in etrafındaki kalabalık dağılınca, konuşmak için yer açıldı. Leo kadehini kaldırdı.

"Bu kadar çabuk geri döndüğünüz için hepinize teşekkür etmek istiyorum."

Hafif bir kahkaha dalgası yükseldi. Tem, Leo'nun sözleriyle insanları nasıl etkisiz hale getirdiğini unutmuştu. Kalabalık sessizleşene kadar bekledi ve sonra devam etti.

"Bazıları için aşka giden yol basittir," diye başladı. "Bazıları için ise o kadar kolay değildir." Bir ara verdi ve Evelyn'e döndü. "Sen benim ilk aşkımdın, ben de seninkim. Yollarımız ayrılmış olabilir, ama birbirimize geri döndük."

Bu tuhaf bir konuşmaydı, genellikle kullandığı şiirsel üslubundan oldukça farklıydı. Aslında hiçbir şey söylemiyordu. Leo, bir dizi

olumlu ya da olumsuz olmayan bir dizi olguyu sıralıyor gibiydi. Onun ve Evelyn'in birbirlerinin ilk aşkı olduğu doğrudu. Ayrıldıkları, sonra tekrar bir araya geldikleri de doğrudu. Ama Leo, bunların ona nasıl *hissettirdiğini* söylemeyi ihmal etmişti.

Son cümlesini söylerken Tem'in gözlerinin içine baktı. "Nedense her zaman sana geri dönmenin bir yolunu buluyorum."

Yine, bu sadece bir açıklamaydı. Ama kalabalığa bu yeterliydi; Leo, Evelyn'e bir öpücük verirken alkışlar ve tezahüratlarla coştular. Tem bu manzarayı görünce midesi bulandı.

Leo kadehini kaldırdı. "Yolunu bulmana."

Seyirciler kadehlerini kaldırdı. "Yolunu bulmana." Tem viskisinin son damlasını içti. Yapabileceği tek şey buydu.

Kutlama devam etti ve Gabriel mutfığa kayboldu. Tem ve Caspen, Tem'in kendi düğününden tanıdığı bir grup kraliyet mensubunun yanında buldular kendilerini. Evelyn ve Leo ile konuşuyorlardı.

"Bir aile kurmak için çok heyecanlıyız," diyordu Evelyn. "Değil mi, sevgilim?"

Leo viskisini uzun bir yudumla içti. Cevap vermediğinde Evelyn devam etti.

"Her şey olması gerektiği gibi gitti."

"Aynen öyle," dedi kraliyet mensuplarından biri. "Sonuncusu tavuk çiftçisiydi, değil mi?"

Bu basit alaycı sözlerin Tem'i utandırması uzun zaman olmuştu. Ama şimdi utandı ve Caspen'e döndü. "Gidebilir miyiz?"

Caspen, öfke dolu gözlerle adama bakıyordu.

Tem elini onun koluna koyarak onu sabit tuttu. "Lütfen, Caspen. Ben sadece gitmek istiyorum."

Ama adam henüz bitirmemişti. "Görünüşe göre yükseltme yapmışsın. Çocuklarının tavuk pisliğinde oynamasını istemezsin, değil mi?"

Caspen hemen karşılık vermek için ağzını açtı. Ama Leo ondan önce davrandı.

"Karım hakkında ne dediğine dikkat et."

Tem'in ağzı açık kaldı ve sadece onun ağzı da değildi.

Evelyn, Leo'ya dizginlenemeyen bir öfkeyle baktı, dudakları sıkı ve affetmez bir çizgi halindeydi. Gözlerinde incinmişlik izi yoktu, sadece öfke vardı. Hemen ona uzandı ve parmaklarını koluna sıkıca doladı.

"Gidiyoruz," diye tısladı. "*Hemen.*"

Leo itiraz etmedi. Evelyn'i veranda'ya kadar takip etti ve Evelyn çift kapıyı arkalarından çarptı. Camdan hala görülebiliyorlardı ve Tem, Evelyn'in bağırmaya başladığını görebiliyordu. Tem, arkasını dönmesi gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı. Yanında, Caspen'in eli belini kavıyordu. Tem, onun zihnini okumaya çalıştı ama kapalıydı. Nedenini anlayamadı. Belki o anda öfke duyuyordu. Belki de duymuyordu. Tek bildiği, *kendi* hissettikleriydi, yani önünde olanlara tamamen kapılmıştı. İlişkilerinin parçalanışını izliyordu. Eski bir kışlık mont gibi dikişlerinden ayrıldığını görebiliyordu. Evelyn'in yüzünde tam bir öfke ve ihanet ifadesi vardı.

"Casper," diye fısıldadı, tekrar koluna dokunarak, önceki ricasını tekrarladı: "Gidebilir miyiz?"

O tek kelime bile etmedi. Sadece elini onun elinin üzerine koydu ve onu balo salonundan dışarı çıkardı. Tem, onun onları dışarıya, bir arabaya bindirip mağaralara geri götüreceğini düşünmüştü. Ama o, onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve yatak odalarına dönene kadar durmadı. Kapı kapandığında, onu kollarına aldı.

Tem göğsüne yaslandı. Tek istediği rahatlamaktı. Tek istediği oydu.

Adamın zihni hâlâ kapalıydı. Tem bunun tesadüfi mi yoksa kasıtlı mı olduğunu bilmiyordu ve sormaya da korkuyordu. Bunun yerine yüksek sesle konuştu.

"O öyle demek istemedi. O sadece..." Ama sözünü yarım bıraktı.

Casper sessizliği bozan ilk kişi oldu ve cümlesini tamamladı. "O seni seviyor."

Sessizce söyledi. Bu bir keşif değildi, sadece bir gerçektir. Tem nasıl cevap vereceğini bilemedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Orada ne kadar süre durduklarını bilmiyordu. Kapı çalınana kadar birbirlerinden ayrılmadılar.

Casper kapıyı açtı ve Leo ortaya çıktı. Leo çok kötü görünüyordu. Tem onu hiç bu kadar bitkin görmemişti.

"Ben..." Leo sessizce başladı. Gözleri Casper'den Tem'e, sonra tekrar Casper'e kayarken sonsuz bir zaman geçti. "...Tem ile konuşabilir miyim?"

Tüm dünya sessizliğe büründü. Tem, göğsünde gök gürültüsü gibi çarpan kalp atışlarından başka hiçbir şey duyamıyordu. Tem, Casper'e baktı. Etkisine hazırlandı.

Ama Caspen sadece Leo'ya bakıyordu. Prensi dikkatle inceledi ve belli ki bir sonuca vardı. Burun delikleri genişledi. Tem nefesini tuttu.

"Bu soru Tem'e sorulmalı," dedi Caspen. Sonra kenara çekildi.

Leo'nun gözleri onun gözleriyle buluştu. "Tem," dedi, bu sefer daha da sessizce. "Seninle konuşabilir miyim?"

Ağzı tamamen kurumuştı. Sadece başını sallamak için bile tüm gücünü kullanması gerekti. Başını salladığı anda Leo da başını salladı, dönüp yatak odasına doğru yürüdü. Tem, onu yakından izleyen Caspen'e baktı.

"Gitmemi ister misin?" diye fısıldadı.

Hayal mi görüyordu? Yoksa dudaklarında bir gülümseme mi belirdi? "Kendi kararını vermeni istiyorum."

Tem gitti. Leo'nun yatak odasına varmadan önce, son bir kez Caspen'e bakmak için omzunun üzerinden geriye baktı. Ama o gitmişti.

Leo kapıyı arkasında kapattı. Tem, bir saat içinde ikinci kez Leo'nun yatak odasına geri döndüğüne inanamıyordu. Bu sefer, ona içkiyi Leo uzattı ve bu seferki viskiydi. Evelyn'in nereye gittiğini merak ediyordu. Başka bir yatak odasında mı saklanıyor, pahalı şampanyayla duygularını boğuyor muydu? Hayır. Tem, Evelyn'in hala aşağıda, ne pahasına olursa olsun görünüşünü korumak için sosyalleşmeye devam ettiğine dair sahip olduğu her şeyi ortaya koyardı.

Leo hala konuşmamıştı. Sessizlikte Tem, yapmak istediği her şeyi düşündü. Ona koşmak, kollarına atılmak, dudaklarını dudaklarına bastırmak istiyordu. Bunu yapamamak işkence gibiydi.

"Çok güzelsin, Tem," diye fısıldadı. Bunu söylememeliydi. Kendi gelini olmayan bir kadına güzel olduğunu söylememeliydi. Ama söyledi.

"Sen de öyle," diye fısıldadı Tem.

Leo başını eğdi. "Öyle mi?" "Evet.

Erkekler de güzel olabilir."

Gülümsedi. İlk kez birlikte olduklarında ona bunu söylediğini hatırlıyor muydu? Hâlâ aynı şeyi düşündüğünü biliyor muydu? Tem bu anı bozmak zorunda kaldı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Tem'in sürprizine, Leo güldü. "Nasıl *muyum*?"

"Başka ne soracağımı bilmiyorum."

Leo ateşin yanına gitti. "Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum." Tem de ona katıldı ve birlikte alevlere baktılar. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Tem ona döndü. Gri gözleri parlıyordu. "Neden böyle söylüyorsun?"

Leo yaklaştı. "Çünkü sana baktığımda nefes alamıyorum. Çünkü acıtıyor" — ellerini göğsüne bastırdı — "tam *burada*."

Tem'in göğsü de aynı şekilde hissediyordu. Düşünlerinde sahneden indiğinden beri böyle hissediyordu. O zamandan beri hiçbir şey iyi gelmiyordu. Hiçbir şey *doğru* gelmiyordu. Burada çok fazla anı vardı — Leo ile yaşadıklarını hatırlatan çok fazla şey. Artık ona ait olmayan çok fazla şey.

Leo hala konuşuyordu:

"Seni sürekli düşünüyorum, Tem. Lanet olsun, duramıyorum. Hiçbir şey dikkatimi dağıtamıyor, hiçbir şey ilgimi çekmiyor. Sen her zaman oradasın, zihnimin derinliklerinde, beni izliyorsun."

"Ben izlemiyorum..."

"Sen de hissettiğini biliyorum. Düşünümüzde yaptığın şeyin *bize bir etkisi olduğunu* biliyorum."

Tem ona baktı.

"Haklıyım, değil mi?" Daha da yaklaştı. O geri çekilmedi. "Bir şey değişti. Eskiden olduğumuzdan farklıyız. Bana emir verebilmen değil. Başka bir şey... Kalıcı bir şey. Basilisk büyün bizi birbirimize bağladı, değil mi?"

Tem konuşmaya cesaret edemedi. Sadece başını sallayabildi. "*Biliyordum* lan," diye tısladı Leo.

Daha önce hissettiği aynı koku onu sardı. Nereden geldiğini anlayamadığı bir toprak kokusu.

"Ne oldu Tem? Bize ne yaptın?"

Bu soru cevaplaması çok zor bir soruydu. Tem onlara ne yapmıştı? Onları mahvetmişti. Leo'nun hayatını tehlikeye atmıştı, böylece Leo, Tem'in onu sevdiği gibi sevmeyen bir kadınla kapana kısılmıştı. Armanın koşulları açtı: alıcıyı ona bağlayacaktı. Tem, bazı uyarılar, bazı korkunç tuzaklar olacağını tahmin etmeliydi.

Basilisks ile ilgili hiçbir şey basit değildi, özellikle de büyüler. Her zaman komplikasyonlar vardı. Her zaman bir bedeli vardı.

O doğru olanı yapmaya çalışmıştı. Ama başaramamıştı. "Çok üzgünüm, Leo."

Sanki onu görmezden gelmek istercesine gözlerini kapattı. "Özür dilemene gerek yok."

"O zaman neye ihtiyacın var?" Sormamalıydı. Çünkü cevabı zaten biliyordu.

"Sana."

Tem'in ahlakı uzun zamandır yıpranıyordu. Şimdi ise tamamen parçalanıyordu.

Leo'nun vücudu onu çağırıyordu. Boynundaki nabzının attığını gördü, parmaklarının viski bardağını kavrayışını, damarlarını belirginleştiren hareketini. Ona çok uzun süre direnmişti. Tem, sorunlarına bir çözüm bulabileceğini, onlara yeterince zaman kazandırırca sorunu çözebileceğini düşünmüştü. Ama şimdi, armasının nesnesi ile burada dururken, sınırına ulaştığını biliyordu.

Leo gözlerini açtı. "Onunla evlenmememi söyle."

Birbirlerine bakarken zaman durdu.

Tem, ona Evelyn ile evlenmemesini söylemekten başka bir şey istemiyordu. Ama söylemeyecekti. *Söyleyemezdi*. Leo'ya Evelyn ile evlenmemesini söylerse, arma onu itaat etmeye zorlayacaktı. Tem, Leo için seçimler yapmaktan, onun geleceğini belirlemeye çalışmaktan bıkmıştı. Bunu ne kadar çok yaparsa, o kadar çok acı veriyordu.

Tem başını salladı. "Onunla evlenmek senin seçimin, Leo. Sana iki emir verdim, hatırladın mı?"

Leo hatırlamasa da o hatırlıyordu. Düğünlerinde sahnede ona verdiği iki emri hatırlıyordu: *Evelyn'i bulmanı istiyorum. Geleceğini kendin seçmeni istiyorum*.

"Onu bulmanı söyledim," diye fısıldadı Tem. "Bunun ötesinde olan her şey senin seçimin."

Leo sadece başını salladı. "Beni gönderdin, Tem. Şimdi beni geri getir. Beni sana geri getir."

Gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını tutamadı. "Artık senin yerine karar veremem, Leo. Yapamam."

"O zaman bana başka bir şey söyle, herhangi bir şey, seçim yapmamı kolaylaştıracak bir şey."

Tem'in ona söyleyebileceği tek bir şey vardı. Sözler ağzından çıkmadan önce durduramadı: "Baban Evelyn'e seni terk etmesi için para verdi."

Leo donakaldı, viskisi ağzına gitmeden yarıda kaldı. Uzun bir süre öylece durdu. Sonra fısıldadı, "Ne?"

"Onunla evlenme, diyemem," dedi Tem. "Ama Maximus'un ona para teklif ettiğini ve onun da kabul ettiğini söyleyebilirim. Bu yüzden seni terk etti ve bu yüzden uzak durdu."

Leo hareketsizce durdu, şaşkınlıktan sessizliğe büründü. Tem bu sessizliği bozmaya cesaret edemedi.

Leo'nun acı çekmesini görmek ona acı veriyordu. O, Leo'nun kalbinde bildiği ama inanmak istemediği şeyi doğrulamıştı. Tem'in kalbi onun için parçalandı. Partnerinin onu para için terk ettiğini bilmek korkunç, berbat bir gerçektir. O bunu düzeltmek, yarayı sarmak ve kanamayı durdurmak istiyordu.

"En azından geri döndü," diye fısıldadı Tem.

"Dönmedi."

"Tabii ki geldi."

Leo ona baktı, gözleri sonunda odaklandı. "O *benim için* geri dönmedi, Tem. *Bunun için* geri döndü." Kollarını genişçe açarak odayı kapsadı.

Tem ne demek istediğini anladı: Evelyn, yeni taç giymiş krala geri döneceği belli olduğunda geri dönmüştü. Krallığın durumunu ve kan dökülmesini hiç bilmiyordu. Kimse bunu tahmin edemezdi.

"O, kan dökülmesinin devam etmesini istiyor. Tek umursadığı şey bu." Tem ağzını açtı, ama Leo henüz bitirmemişti.

"Biliyordum." Başını salladı. "Uzun zaman önce biliyordum — ona basiliskleri serbest bıraktığımı söylediğimde nasıl davrandığını gördüğümde."

"Nasıl davrandı?"

Leo omuzlarını silkti. "Onları neden serbest bıraktığımı anlayamadığımı söyledi. Yılanların kanlarını dökmeyi hak ettiklerini söyledi."

Tem'in içinden bir inanamama duygusu geçti, ardından öfke geldi.

O cevap veremedi Leo devam etti. "Senin de bunu hak ettiğini söyledi."

Sanki Tem'in duymasını istemiyormuş gibi sessizce söyledi. Ama Tem bunu hayatı boyunca asla unutmayacaktı.

"Leo." Tem, cildine dokunmamaya dikkat ederek elini koluna koydu. "Onunla bu konuyu konuşamaz mısın?"

Leo sert bir kahkaha attı. "Onunla konuşmaktan bıktım." Gözleri Tem'in gözlerine kaydı. "Seninle de."

Tem onun ses tonuna donakaldı. Evelyn'e kızgın olduğunu biliyordu. Ama dolaylı olarak, ona da kızgındı. Evelyn'in burada olması Tem'in hatasıydı — yeniden bir araya gelmeleri Tem'in hatasıydı. Doğru şeyi yapmaya çalıştığı önemli değildi. İşlerin böyle sonuçlanacağını düşünmediği önemli değildi. Niyeti önemsizdi.

Leo hâlâ zor nefes alıyordu. Bir sonraki sözünü dişlerini sıkarak söyledi: "Git."
"Ne?"

"Git, Tem," dedi. "Mağaralara geri dön." "Ama neden? Ne yapacaksın?"

"Kendi seçimimi yapacağım." Sonra gitti.

Kırk İkinci Bölüm

Tem yatak odasında tek başına durmuş, ateşe bakarak ne yapacağını düşünmekteydi. Aşağı inip kutlamaya katılmalı mıydı? Burada kalıp beklemeli miydi? Leo, Evelyn'le konuştuktan sonra geri dönecek miydi? Yoksa onunla hiç konuşmayacak mıydı? Belki de Tem'in, gerçeği öğrendikten sonra bile onun Evelyn'le evlendiğini görmemesi için gitmesini istiyordu. Belki de utanıyordu. Tem düzgün düşünemiyordu. Nefes bile alamıyordu.

Git. En iyi yaptığın şey bu.

Leo'nun hayatındaki kadınlar onu hep terk ediyordu. Sonra geri dönüp yine terk ediyorlardı. Tem'in en son istediği şey onu terk etmektir. Bu, kalbindeki tüm içgüdülere aykırıydı. Ama aynı zamanda onun isteklerine de saygı duymak istiyordu. Leo ona gitmesini söylüyorsa, bunun için iyi bir nedeni vardı. Zaten Tem bu düşünüyü hiç görmek istememişti. Orada kalmanın bir anlamı yoktu.

Bu yüzden Tem gitti.

Mağaralara döndüğünde ortalık çok hareketliydi. Dağın altındaki herkes cenazeye hazırlanıyordu. Tem, Caspen'i gölde, konsey üyelerinden biriyle konuşurken buldu. Ona neden gittiğini sormadı, o da ona neden geri döndüğünü sormadı. Bunun bir önemi yoktu. Kırk altı basilisk'i toprağa vermekle karşılaştırıldığında, bunların hepsi önemsiz ayrıntılar gibi görünüyordu. Tem'in tek bildiği, Caspen'in desteğine ihtiyacı olduğu ve ona destek vermekten mutluluk duyduğuydu. Cenaze hazırlıklarını yaparken onun yanındaydı. Ölen her basilisk'in tüm aile üyeleriyle konuşurken onun yanındaydı. Cesetleri toplayıp gölün kıyısına sıra sıra dizdiğinde onun yanındaydı. Çevredeki mağaralar özenle süslenmiş, girişler yapraklarla bezenmişti. Bu, kalenin düğün için süslenişine benziyordu. Ancak bu etkinlikte, ölenler geri dönüş yolunu bulamayacaktı.

Senecalar ve Drakonslar dahil tüm basiliskler cenazeye katıldı. Sadece Rowe ve Eros ortada yoktu; turnuvadan sonraki gece ayrılmışlardı. Tem, elini tutan Apollo'nun yanında duruyordu. Onun teselli aradığını biliyordu ve tereddüt etmeden parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi.

Kaybın için çok üzgünüm.

Teşekkür ederim.

Senin için yapabileceğim bir şey var mı?

Apollo başını salladı.

Emin misin?

Yapılacak bir şey yok, Temperance. Ne sen ne de başka biri.

Onun sözleri Tem'i derinden yaraladı. Tem'in tek istediği bu durumu düzeltmekti; zamanda geriye gidip son birkaç günün hiç yaşanmamış olmasını sağlamak.

Adelaide diğer tarafında belirdi. Tem düşünmeden onun elini de tuttu.

Bir eliyle Adelaide'nin elini tuttu. Diğer eliyle Apollo'nun elini tuttu. Tem, kendi acısını hissettiği kadar onların acısını da hissedebiliyordu. Bu, kovan orgazmına benziyordu, ama zevk yerine, saf, filtrelenmemiş bir üzüntü hissediyordu. Bu bir kişi için çok fazlaydı; basilisklerin arasında duruyor olmasaydı, bayılacaktı. Ama burada, halkı tarafından çevriliyken, keder katlanılabilir bir hal almıştı. Sonuçta, yükler paylaşıldığında daha kolay taşınırdı. Bunda bir güzellik vardı

—topluluk içinde durma, sarılma ve sarılma konusunda kolektif yetenek. Yanında, Apollo'nun tutuşu sıkılaştı. Tem ona yatıştırıcı bir dayanışma dalgası gönderdi. Onun hissettiklerini değiştirecek kadar değil, sadece yalnız olmadığını bilmesini sağlayacak kadar. Ona döndü ve dudaklarını şakağına bastırdı.

Caspen cesetlerin bulunduğu yere yaklaşınca kalabalık sessizliğe büründü.

Her birinin önünde diz çöküp çakmaktaşını çaktı ve onları ateşe verdi. Hepsi yakıldığında, saatlerce ayakta durup yanmalarını izlediler, duman dağların zirvesine doğru yükseliyordu. Kimse tek kelime etmedi. Sadece bu an vardı, sadece şu an. Sonunda iş bittiğinde, konsey üyeleri öne çıkarak külleri parlak beyaz mermerden yapılmış küllüklere dağıttılar. Küller kıyıdaki kumla karıştı ve belki de amaç buydu. Tem daha önce bu kıyıda yatmıştı ve kesinlikle yine yatacaktı. Burası Kora'nın bir parçasıydı ve dolayısıyla onların da bir parçasıydı.

Caspen her bir urnayı tek tek alıp suya doğru yürüdü ve halkının kalıntılarını göle attığında, Tem'in yanaklarından gözyaşları süzüldü.

Sonrasında herhangi bir tören ya da konuşma yapılmadı. Herkes dağıldı ve Tem, Caspen'i sessizce odalarına kadar takip etti. Tem, şöminenin yanında durup konuşacaklarını düşündü. Ancak kapı kapanır kapanmaz Caspen onu kucaklayıp yatağa yatırdı. Bir saniye sonra dudakları dudaklarına değdi.

Caspen?

Öpücüğü derinleşti, elleri saçlarına dolandı.

Caspen. İyi olduğunu bilmem gerek. Ve sana dokunmam gerek.

Tem onun kendisine dokunmasına izin verdi. Onun kendisini yatağa yatırmasına, bacaklarını açmasına ve parmaklarını içine sokmasına izin verdi. O bunu nazikçe yaptı. Kasıtlı olarak. Tem, onun halkının az önce yaşadıklarından ziyade buna konsantre olduğunu biliyordu ve ona dikkatini başka yöne çekmekten mutluluk duyuyordu. Sonunda, parmaklarının yerini ağzı aldı. Ona karşı çok düşünceli, çok özverili ve nazikti. Elleri vücudunda yukarı doğru ilerledi, ellerini aradı. Tem ellerini sıkıca tuttu, kendini sabitlemek için, onu yakınında tutmak için kullandı. Her orgazma yaklaşırken, o durdu, başını kaldırıp uyluklarını öpmeye başladı, ta ki Tem onun adını inleyene kadar. Sonra tekrar onun merkezine döndü, öncekinden daha derine girdi, her dil hareketiyle ona ne kadar ihtiyacı olduğunu gösterdi. Tem ona doğru eğildi, hala ellerini tutuyordu, hala bacakları açık duruyordu.

O anda Tem sadece Caspen'i düşündü, ona her zaman nasıl baktığını, onu ve sevdiklerini nasıl koruduğunu. Onun kendisine ilk inanan, ona olağanüstü olduğunu söyleyen, onun yapabileceğini bildiği kişi olmaya onu ilk teşvik eden kişi olduğunu düşündü. *Caspen.*

O, onun ilk aşkıydı. Her zaman öyle kalacaktı.

O geldikten sonra bile, Caspen hala onu dilinde istiyordu. Ve sonunda onu tatmayı bitirdiğinde, mağaralardaki ilk gecelerinde yaptığı gibi, uzun uzun ona baktı. Tem, onun için kendini nasıl açtığını hatırladı. Şimdi de aynısını yaptı, içini görmesine izin verdi, ona ait olanı görmesine izin verdi. Çok ıslanıp kendini tutamayacak hale geldiğinde, Caspen parmaklarını aldı ve birbiri ardına yaladı. Öne eğilip klitorisini öptü. Sonra tekrar yaptı. Tıpkı tüm

konsey yapmıştı, sadece bu sefer tek başına. Tatmin olana kadar, Tem acı çekip çaresiz kalana ve ıslanana kadar bunu yaptı. Sonra içine girdi.

Onun penisi yarıya kadar içeri girerken ikisi de aynı anda inlediler. Geri çekildiğinde, Tem ona uzandı.

Sonuna kadar. Sonuna kadar girmen lazım.

Normalde onu kontrol altında tutar, sabırlı olmasını söylerdi. Bunun yerine, onun istediği gibi yaptı, tamamen içine girdi ve ona tam olarak istediği şeyi verdi. Bu gece oyun oynamıyorlardı; ikisi de gücünü kullanmıyordu. Sadece onların bildiği şekilde birbirlerine şefkatle zevk verdiler. Sevgi dolu, kapsamlı ve gerçektir. Tem, Caspen'in vücudunu kendi vücudundan daha iyi tanıyordu ve onun en sevdiği her şeyi yaptı. Sonra o da aynısını yaptı. Her zaman yaptığı şeyi yaptı, onu en uç noktaya götürdü. Şimdi, ikisi birlikte o noktaya yaklaştılar, vücutları aynı anda oraya ulaşmak için mükemmel bir şekilde çalışıyordu.

Birlikte doruğa ulaştılar.

Sonra Tem, Caspen'in omuzlarında yavaşça kuruyan teri inceledi. Derisinin altındaki kasların çıkıntılarını gördü ve Caspen'in penisini okşarken kaslarının nasıl gerildiğini hatırladı. Tem daha da yaklaştı.

Ne yapıyorsun, Tem?

Sadece sana bakıyorum.

Caspen gülümsedi ve yataktaki pozisyonunu, Tem'in daha iyi görebilmesi için değiştirdi. *Ee? Ne görüyorsun?*

Tem daha da yaklaştı, başını eğerek yüzünü inceledi. Keskin çenesini, güçlü kaşlarını gördü. Gözleri şakağındaki tek bir gri saça takıldı. O saç hep orada mıydı? Yeni mi çıkmıştı? Tem parmağını nazikçe o saça dokundu, parmağını saç teli boyunca gezdirdi. O kadar yakındı ki, onun teninin kokusunu alabiliyordu — duman, ter ve başka bir şeyin, tam olarak insan olmayan bir şeyin baştan çıkarıcı karışımı. Sanki onun içindeki büyüüyü hissedebiliyordu.

Senin içinde de

hissedebiliyorum.

Hissedebiliyor musun?

Evet. İlk tanıştığımızda hissettim.

Tem bu bilgiyi yavaşça sindirdi. Caspen o gece hakkında onunla hiç konuşmamıştı. *Beni ilk gördüğünde nasıl hissettin?*

Ağzı seğirdi. Heyecanlandım.

Benim demek istediğim o değildi, bunu sen de biliyorsun.

O iç geçirdi ve gülümsemesi kayboldu. *Şaşırdım. Ve meraklandım. Ve... anlayamadığım bir şekilde sana çekildim. Sende kadim bir şey vardı.*

Eski mi? Ne demek istiyorsun?

Caspen omuz silkti. *Açıklayamıyorum. Sadece bir duyguydu.*

Tem buna ne cevap vereceğini bilemedi. Yirmi yaşındaydı; onda eski olan hiçbir şey yoktu. Eski olan oydu. O daha fazla soru soramadan, Caspen kendi sorusunu sordu:

Beni ilk gördüğünde ne hissettin?

Heyecanlandım.

Bu, ona haklı bir kahkaha kazandırdı. Tem de güldü ve günler sonra ilk kez, her şey daha hafif gelmeye başladı. Tem konuşmaya devam ederken Caspen ona yaklaştı.

Korkmuştum. Ama aynı zamanda cesur da hissediyordum.

Cesaret genellikle korkunun yoldaşısıdır. Korkmadan cesur olunamaz.

Tem bunun doğru olduğunu düşündü. Kendini hiç bir zaman özellikle cesur bir insan olarak görmemişti, ama Caspen ile tanıştıktan sonra bu değişmişti. Onu daha fazlasını yapmaya, onun inandığı kişi olmaya iten oydu.

Ben de korkuyordum. İtirafı o kadar sessizdi ki Tem neredeyse duymayacaktı.

Öyle mi? Neden?

Caspen cevap vermek için uzun süre bekledi ve cevap verdiğinde, sözleri daha da sessizdi. *Çünkü ne olacağını biliyordum.*

Tek söylediği buydu ve Tem onu zorlamadı. Söyleyiş şekli onu endişelendirdi ve o anda böyle hissetmek istemiyordu. O anda tek istediği mutlu olmaktı.

Düğün için üzgünüm. Gitmemeliydik.

Caspen parmaklarını nazıkçe omurgasında gezdirdi. *Doğru olan buydu.*

Sonunda evlendiler mi bilmiyorum bile. Leo... bana gitmemi söyledi.

Parmakları durdu. Tem onun bir şey söylemesini bekledi, ama söylemedi.

Maximus, Evelyn'e Leo'yu terk etmesi için para ödedi. Onun gerçeği bilmeye hakkı olduğunu düşündüm.

Hâlâ cevap yok.

Bana kızgın mısın?

Hayır, Tem. Kızgın değilim.

Ona kızgın mısın?

Sessizlik.

Tem, bu gece ondan daha fazla bir şey alamayacağını içten içe biliyordu. Zaten umurunda da değildi. Tek umursadığı, onun teninin kendi tenine değdiği hissiydi. Çok da uzun olmayan bir zaman önce, kocasının kollarında uyuyamıyordu.

Ama şimdi uyuyabiliyordu, o yüzden uyudu.

"Bu gece gitmeyeceğim," dedi Caspen sert

bir sesle.

Yatağa uzanmış, birbirlerine sarılmışlardı, yanlarında ateş yanıyordu. Pazar akşamıydı ve cenazeden beri yataktan çıkmamışlardı.

"Caspen." Tem oturdu. "Gitmeliyiz."

Elini kalçasına koydu ve onu tekrar yatırdı. "İnsan prensi görmek istemiyorum."

Yine bu noktaya gelmişlerdi. Caspen, Leo'ya sadece aralarında mesafe yaratması gerektiğinde, yani adı onu fazla insanlaştırdığında "insan prensi" diyordu. Leo'nun artık kral olduğu düşünülürse, bu iki kat daha aşağılayıcıydı. Yine de, bu haklı bir davranıştı. Tem, bunun Leo'nun suçu olmadığını biliyor olsa da, o sinsî adam çok ileri gitmişti. Caspen, affedilemez bir şeyi neden affetsin ki?

"Caspen..." Ama Tem sözünü yarım bıraktı.

"Onun için yeterince fedakarlık yaptık."

"Saldırımı o onaylamadı, Caspen. Buna inanıyorsun, değil mi?" Caspen cevap vermedi. Belki de bu cevap yeterliydi.

"Leo bana zarar verebilecek hiçbir şeyi asla onaylamaz."

Bu zayıf bir argümandı. Kan dökülmesi ona zarar vermişti ve Leo bunu onaylamıştı. Üstelik, artık o aşamayı çoktan geçtiler. Sincap, Caspen için her şeyi değiştirmişti. Bu yüzden çok fazla insanı ölmüştü. Leo'nun günahları çok fazla birikmişti ve bedeli çok ağırdı.

"Onu affetmen için ne gerekiyor?" diye fısıldadı Tem.

Caspen omuzlarını silkti. İmkansız istediğini biliyordu. Ama Leo'nun saldırıyı onaylamadığı da doğrudu. Olanları öğrendiğinde dehşete kapılmıştı.

Tem, Caspen'in bunu içten içe bildiğinden emindi. Ama Caspen aynı zamanda kızgındı.

"Onu asla affetmeyeceğim."

Tem'in kalbi sıkıştı. Şaşırmamıştı ve tartışmaya da niyeti yoktu. Caspen'in Leo ile bir daha asla konuşmamayı seçmesi tamamen onun hakkıydı.

"Ama ben de misilleme
yapmayacağım." Umut onu
sardı. "Gerçekten mi?" "Bir
şartla."

Umut paramparça oldu.

"Bana şahsen özür dilemesi gerekiyor."

Tem başını salladı. "Bana bunu yapmak istediğini söyledi. Benimle yemeğe gel, eminim o da memnuniyetle..."

"Hayır. Kaleye bir daha gitmeyeceğim. O bana gelmeli."

"*Buraya* gelmesini mi istiyorsun?"

"Evet."

"Yaralanabilir. *Öldürülebilir*." "Bu beni
ilgilendirmez."

Tem, Caspen'in Gabriel'i dağın altına almamakta ne kadar ısrarcı olduğunu hatırladı; bunun insanlar için çok tehlikeli olduğunu söylemişti. Görünüşe göre, bu ihtiyat Leo'ya uzanmıyordu. "Bu senin endişen olmalı."

Ama Caspen sadece başka yere baktı, taş gibi hareketsizdi. Tem onun bu haliyle dayanamıyordu. Onu sarsmak, ona *bağırarak* istiyordu. O bu şekilde davranmaya devam ederse hiçbir şeyi çözemeyeceklerdi. Ama Caspen kararını vermişti.

"Bana bir özür borçlu. Buraya gelip özür dileyebilir."

"Neden umursuyorsun ki? Onun sözleri senin için hiçbir anlam ifade etmiyor. Sen kendin söyledin."

"Bunlar benim şartlarım, Tem. Onun bunları kabul etmesi
gerekmiyor." "Senin *şartların* mı?"

"Evet."

"Peki, senin şartlarını kabul etmezse ne olacak?"

Caspen cevap vermedi. Gözlerini kısarak kararlı bir şekilde ateşe bakıyordu. Birlikte geçirdikleri hafta boyunca hissettiği tüm şefkat kaybolmuştu. Bu, Leo ile olan rekabetinin ya da Caspen'in halkı arasında son zamanlarda yaşanan ölümlerin çok ötesinde bir şeydi.

O sinsi adam, yüzyıllardır iltihaplanan bir yarayı açmıştı ve Leo'nun özü bu yarayı iyileştiremezdi. Tem, geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiklerinden korkuyordu. Artık çok geç olduğundan korkuyordu.

"Caspern," diye fısıldadı. "Ne olacak?"

Omuzlarını silkti ve sonunda ona baktı. "Sonuçları olacak."

Tek söylediği buydu. Ama Tem, sözlerinin ardındaki anlamı biliyordu; geçmişte Leo'ya tanıdığı tüm hoşgörünün artık çoktan yok olduğunu biliyordu.

"Bu bir hata, Caspern," dedi Tem olabildiğince sakin bir şekilde. Sinirlenirse hiçbir yere varamayacaklarını biliyordu. Bu, kontrol etmesi gereken bir konuşmaydı.

"Karar verildi bile."

"Hayır, değil. Kararı veren tek kişi sensin ve hala fikrini değiştirebilirsin."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Caspern." Omzuna dokundu. "Leo buraya gelirse, zarar görebilir. *Lütfen* bunu bir düşün."

"Hiçbir şey düşünmek istemiyorum, Tem. Kararımı çoktan verdim."

"Beni düşün."

Çenesinin kasları seğirdi. Bu yeterli olur mu? Adelaide bir keresinde ona, Caspern üzerinde herkesten daha fazla etkisi olduğunu söylemişti. Tem bunun doğru olup olmadığını öğrenmek üzereydi.

"Beni düşün, Caspern," diye fısıldadı, ona yaklaşarak. "Bunun beni nasıl etkileyeceğini düşün."

Ona döndü. "İnsan prensine olan hayranlığın çok uzun sürdü. Yerini çoktan öğrenmiş olmalıydın. Senin yerin burada, benim yanımda. Bunu şimdiye kadar anlamadıysan, hiç anlamayacağından şüpheliyim."

Tem'in omurgasından bir ürperti geçti. Onun böyle konuştuğunu hiç duymamıştı — güçlü, ayrıcalıklı erkeklerin kadınlara konuştuğu gibi.

"Yerim senin yanıdaysa, bu eşit olduğumuz anlamına gelir. Ve benim de söz hakkım var."

Caspern başını salladı. "Kora senin yerini uzun zaman önce belirledi. Hybreed olmanın bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Bunun sadece şans olduğunu mu düşünüyorsun? Sen büyük işler başarmak için yaratıldın, Tem. İnsanlarla oylanmak senin kaderin değil."

Nedense, gözleri yaşlarla doldu. "Onları bu kadar çok nefret ediyorsan, bu benim bir parçamı da nefret ettiğin anlamına gelir."

"Senin hiçbir parçandan nefret edemem, Tem. Görünüşe göre, bu benim sonum olacak."

Onun sözleri onu incitti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen benim hayatımın aşkısın diyorum. Ama senin aşkına daha fazla tahammül edemem." Bunun üzerine ayağa kalktı ve gitti.

Tem, kendini alevlerin içine atabilmeyi dileyerek, uyuşmuş bir şekilde ateşe bakıyordu. Bu, onun anlayabileceğinin ötesinde bir felaketti. Her şey yeni yeni düzelmeye başlamıştı. Ve şimdi bu. Leo'nun buraya gelmesine izin veremezdi. Bu imkansızdı. Ama Tem, Caspen'i yeterince tanıyordu ve onun sabrının sınırına geldiğini anlayabiliyordu. Ve şimdi o sınırın çok ötesindeydi. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmak, onu bu kararından vazgeçirmek imkansızdı. Bu, basit bir öfkenin ötesindeydi. Bu, Leo'yu cezalandırmak ve dolayısıyla Tem'i cezalandırmak içindi. Leo'ya bir şey olursa, Tem yıkılırdı. Ve Caspen bunu biliyordu.

Hazır olmadan gece çöktü. Tem, yanındaki boş koltuğa bakmamaya çalışarak tek başına arabaya bindi. Şatonun kapısını çaldığında, her zamanki gibi bir uşak onu karşıladı. Leo, yemek odasında onu bekliyordu.

Yalnızdı.

Son görüşmelerinde, ona gitmesini söylemişti. O zamandan beri hiç iletişim kurmamışlardı; Tem, Leo'nun Evelyn ile evlenip evlenmediğini ya da onu gönderip göndermediğini bilmiyordu. Basilisk'in cenazesi ile çok meşgul olduğu için Leo ile iletişim kurmaya vakti olmamıştı. Ayrıca, bilmek için çok korkuyordu. Bilmiyorsa, hala umut vardı demektir.

"Casper nerede?" diye sordu Leo, uşak akşam yemeğini servis etmeye başladığında.

Tem yalan söylemeyi düşündü. Caspen'in kendini iyi hissetmediğini veya yorgun olduğunu söyleyebilirdi. Ama bu hiçbir şeyi çözmezdi. "Gelmeyecek."

Leo kaşlarını kaldırdı. "Neden gelmiyor?" "Kızgın."

"Kime...?"

"Sana."

Leo kaşlarını çatı. Sonra yavaşça, "Beni gelincik saldırısından sorumlu tutuyor," dedi.

Tem başını salladı.

Leo iç geçirdi. O kadar yenilmiş görünüyordu ki Tem neredeyse ona uzanacaktı. "Taziyelerimi ilettiniz mi?"

"Evet," dedi Tem. "Ama kabul etmedi." "Onu suçlamıyorum."

Sözler sessizce çıktı. Tem, Leo'nun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordu. O tepki veremedi, Leo devam etti.

"Ona şahsen özür dilemek istediğimi söyledin mi?"

"Evet," dedi kadın, sonra olacıklardan korkarak. "Ve o da bunu dinlemeye hazır."

"Güzel." Leo başını salladı. "Sevindim."

İşte geliyordu. Bundan sonra geri dönüş yoktu. "Ama kaleye gelmeyecek."

Leo, çatalını ağzına götürürken durakladı. "Anlıyorum," dedi yavaşça. "O zaman belki ona bir mektup yazabilirim..."

"Senin ona gelmeni istiyor."

Leo gözlerini kırpı. Çatalını bıraktı. "Ona mı?"

"Evet."

"Mağaralara mı?"

"Evet."

Sessizlik.

Leo, düşünlerinden hemen önce mağaralara bir kez gitmişti. Orada Caspen ile onu paylaşmaya karar vermişlerdi, birlikte yeni bir yol açmaya cesaret etmişlerdi.

Ama bu çok uzun zaman önceydi. Ve o mağaralara *gerçekten* gitmemişti. Tem'in eğitildiği mağaraya gitmekle dağın altına inmek tamamen farklı şeylerdi. Leo, basilisklerin bulunduğu yere gitmemişti.

"Bu... tehlikeli değil mi?" diye sordu Leo sonunda.

"Evet," dedi Tem dürüstçe. "Çok tehlikeli. Ama aksi takdirde özrünü kabul etmeyecek."

Leo kaşlarını çatı. Söylemediği sorusu havada asılı kaldı. Tem, onu tehlikeye atacaksa neden bunu istediğini merak ettiğini biliyordu. Gerçek şu ki, Tem ikilemdeydi. Hiçbir parçası Leo'nun mağaralara gelmesini istemiyordu. Bu, gönüllü olarak katılan Gabriel gibi değildi. Leo,

barışmak umuduyla, özür dilemek şartıyla zorla geliyordu. Sanki bir tuzağa doğru yürüyor gibiydi. Ve Tem bunun böyle olmadığından emin olamıyordu.

Ama bunu yapmazsa, Caspen saldırıyı asla affetmeyecekti. Ve bu, katlanılması çok zor bir sonuçtu. Burada kolay bir seçenek yoktu, bu korkunç soruna zarif bir çözüm yoktu. Tem, kendisini bu duruma soktuğu için Caspen'e öfke duydu. Bu adil değildi. Ama zaten hiçbir şey adil değildi.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi.

Leo kaşlarını kaldırdı. "Az önce, aksi takdirde özrümü kabul etmeyeceğini söyledin."

"Doğru. Kabul etmeyecek."

Leo kaşlarını çattı. "O zaman gitmeliyim."

Tem, Leo'ya karşı bir sevgi dalgası hissetti. Bir kez daha, o Tem'den daha iyi bir insandı. Bir kez daha, cesur davranıyordu.

"Ne zaman gelmeliyim?"

Tem gözlerini kırptı. Leo'yu gelmeye nasıl ikna edeceğini düşünmekle o kadar meşguldü ki, Leo gerçekten kabul ederse ne yapacağını düşünmemişti. "Bilmiyorum," dedi. "Ama sorabilirim."

"Peki."

Bir duraklama oldu ve Tem, zihniyle Caspen'e ulaşmak için sadece bir anını aldı.

Leo şahsen özür dilemeyi kabul etti. Ne zaman gelmeli?

Caspen cevap vermek için uzun süre bekledi. Ama Tem buna alışkındı; onu beklemeyi biliyordu. Sonunda cevap verdi.

Bu akşam bir konsey toplantısı var. O da katılabilir.

Tem ifadesini kontrol etmeye çalıştı, ama bu imkansızdı. Caspen, Leo'nun mağaralara gelmesini istemekte kalmamış, bir de *konsey toplantısına* katılmasını mı bekliyordu? Bu, Caspen'le tek başına görüşmekten çok daha tehlikeliydi ve Tem'in rahatlık alanının çok ötesindeydi. Konsey toplantısı, Leo'nun dağ altındaki en güçlü basilisklerin sayıca üstünlüğü altında kalacağı anlamına geliyordu.

Şaka mı yapıyorsun?

Şaka yapmıyorum. Hepimize özür dilemeli. Caspen. Mantıksız davranıyorsun.

Varlığı daha da belirgin hale geldi. *Öyle mi?*

Onun zihni, Tem'in zihnini ele geçirdi ve gözlerinin önüne ölü bedenlerin görüntüsü belirdi. Tem, Caspen'in bakış açısıyla, onun diz çöküp soğuk tenlerine dokunduğunu gördü. Onun acısını hissetti. Bu his korkunçtu; Caspen'in kalbi, kanayan, acı veren bir yara gibiydi. Leo'ya karşı *büyük* bir öfke besliyordu — sadece gelincik saldırısı sonucu ölenler için değil, Leo'nun ailesinin nesiller boyu ona çektiirdiği acılar için de. Caspen'in sonraki sözleri bıçak gibi zihnini kesti:

Bu gece gelebilir. Ya da hiç gelmez. Bu kesin.

Tem, öfkeden kör olacaktı gibi hissetti - çoğu Caspen'in öfkesi. Gözlerini kapattı ve başını salladı. *Peki. Sorarım. Ama kabul edecek mi bilmiyorum...*

Caspen bağlantıyı kesti. Tem nefes nefese gözlerini açtı. "Tem? Ne oldu? Ne dedi?"

Tem, kendini toparlamaya çalışarak tabağına baktı. Caspen'in ruh hali çok değişikendi ve Tem'in en son istediğı şey, Leo'nun Caspen bu haldeyken ona yaklaşmasıydı. Ama başka seçeneğı yoktu.

"Bu gece gelmeni istiyor," dedi, ona bakarak. "Katılabileceğın bir konsey toplantısı var."

"Konsey toplantısı mı? Orada ne olur?"

Bu soruya makul bir cevap yoktu, bu yüzden Tem onu görmezden gelmeyi tercih etti. "Gelecek misin?"

Leo tereddüt etmedi. "Evet," dedi basitçe.

Tem, onun bu kadar çabuk cevap vermesine şaşırdı. "Evelyn'e danışman gerekmez mi?"

Tem bunu sormamalıydı. Bu, bütün gece sormak için can attığı sorunun cevabını almak için yaptığı bariz bir girişimdi.

"Hayır," dedi Leo aynı

basitlikle. Tem iç geçirdi. Hâlâ

netlik yoktu.

Leo kararlı görünüyordu; daha önce de onda gördüğü bir ifadeydi bu. Leo'nun işleri yoluna koymak istediğini biliyordu. Ama neye bulaştığını tam olarak bilmiyordu. Mağaralardaki tek deneyimi nispeten sorunsuz geçmişti, ama bu seferki farklı olacaktı. Bu sefer Caspen, armanın etkilerinden dolayı zayıflamamıştı. Leo zayıflamıştı. Bu sefer, Leo'nun büyük bir dezavantaja sahip olduğu bir yerde, tek bir basilisk değil, birçok basilisk tarafından kuşatılacaklardı. Onlara karşı kullanabileceğı hiçbir silahı, savunması yoktu.

Tem onun tek müttefikiydi ve o bile iki tarafta da ayağı vardı. Leo'nun hayatı onun sorumluluğundaydı. Bu değerli bir yükü ve o bu yükü hafife almıyordu. Dağın altında ona hiçbir zarar gelmeyecekti. Leo'dan önce Tem kendisi zarar görecekti. Onu hayatta tutacaktı. Onu güvende tutacaktı.

"Toplantı ne zaman?" diye sordu Leo, onu düşüncelerinden kopararak.

"Daha sonra," dedi. "Akşam yemeğinden sonra gidebiliriz."

İkisi de yemek yememişti. Bir dakika daha geçti, sonra ikisi de tekrar konuşmaya başladı.

"Bilmelisin," dedi Leo. "Artık kan dökülmeyecek. Artık buna gerek yok."

"Nasıl artık gerekli değil..."

"Buna gerek yok."

"Peki, masrafları nasıl karşılayacaksın? Köylülerin yiyecek masraflarını? Altını nereden bulacaksın?"

Leo omuz silkti. "Senin önerdiğin şeyi yapacağım. Kredi alacağım."

Tem ona baktı. "Bu ciddi bir öneri değildi, Leo. Dünyanın en büyük kredisine ihtiyacın olacak."

"O zaman başka bir şey
deneyeceğim." "Başka ne olabilir
ki?"

Leo omuz silkti. "Herhangi bir şey. Değerli eşyalarımı satacağım. Bu kalede ne kadar altın olduğunu biliyor musun?" Bir kaşık kaldırdı. "Bu, bir köylünün bir aylık yemeğini karşılayabilir. Bitmesi oldukça uzun zaman alacak. O zamana kadar, sürdürülebilir bir çözüm bulmuş olacağımdan eminim."

"Leo... bu..."

"Seni kanlar içinde görmektense her şey daha iyidir, Tem."

Tem buna karşı çıkamadı. "Peki Evelyn bu konuda ne düşünüyor?" Onu zorladığını, odadaki fili kabul etmeye zorladığını biliyordu. Ama bilmemek onu öldürüyordu.

"Onun fikri önemli değil."

Tem daha fazla bekleyemedi. "Leo," diye fısıldadı, "o nerede?" Leo viskisinin geri kalanını içti. "Gitti."

Tem'in omurgasından bir ürperti geçti. "Leo, ben..." Ama söyleyecek hiçbir şey yoktu. Tem, Evelyn'in gitmesine üzülüyordu. Bu, onun hayatında duyduğu en güzel şeydi

saf, engelsiz bir sevinç onu sardı. "Üzgünüm," dedi, başka bir şey söylemek istemesine rağmen.

"Ne için, Tem?"

"Seni incittiğim için. Artık seni incitmek istemiyorum. Seni incitmek istemedim hiç, Leo. Ama tek yaptığım bu."

Sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Tem, gözlerinin altındaki torbalara, her zamankinden daha solgun görünen cildinin soluk rengine baktı. Suçluluk duygusu onu sardı. Arma hala etkisini gösteriyordu. Leo, seks yapana kadar fiziksel sonuçlarını hissedecekti. Bu onu yıpratıyordu, tıpkı onu yıprattığı gibi. Ama en azından Leo artık Evelyn'le birlikte değildi; en azından hatasını düzeltmek için ilk adım atılmıştı. Fazla bir şey değildi, ama bir başlangıçtı.

Leo da ona baktı. Onun bakışları altında, huzur hissetti. Onun bakışları altında, çiçek açtı. Evelyn'in her hareketlerini izlediği, korkunç gecelerle dolu pek çok akşam yemeğine katlanmışlardı. Ama şimdi yalnızdılar ve Tem ilk kez bu akşam yemeğinin sonsuza kadar sürmesini diledi. Tek istediği Leo'ya bakmaktı. Sanki onu haftalardır *görmemiş* gibi hissediyordu.

"Özür dilerim," dedi yine. "Bunu zaten söyledin, Tem."

"Bu sefer başka bir şey için özür diliyorum."

"Nedir o...?"

"Evelyn'in bu hale gelmesi." Tem çok daha fazlası için üzgündü. Ama şimdilik bununla yetinmek zorundaydı.

Tem'in sürprizine, Leo başını salladı. "O hep böyleydi." Tem cevap vermedi.

Bir süre sonra Leo fısıldadı, "O beni hiç sevmedi. Senin sevdiğin gibi." Tem ona doğrudan baktı. "Sev," diye fısıldadı.

Leo da ona doğrudan baktı. "Ne?" "O seni benim sevdiğim gibi sevmedi."

Bu önemli bir ayrımdı. Ve Leo'nun bunu bilmesi önemliydi.

Tem bunu söylememeli, Leo'ya şimdi ya da başka bir zaman aşkını itiraf etmemeliydi. Ama olacaklar göz önüne alındığında, tüm kartlarını masaya koymasına gerektiğini hissetti. Bir şekilde, gerçeklerin ortaya çıkacağı anın nihayet geldiğini hissetti.

Ondan sonra fazla konuşmadılar. Tem yemeğini karıştırdı; çok stresli olduğu için hiçbir şeyi düzgün sindiremiyordu. Leo sıvı bir akşam yemeği tercih etti ve endişe verici derecede büyük iki bardak viski içtikten sonra sadece oturup masaya bakakaldı. Bir şeyleri düşünüyormuş gibi görünüyordu ve Tem onu rahatsız etmek istemiyordu. Koşullara rağmen, nispeten kararlı görünüyordu, bu da onların lehine olabilirdi. Tem, Caspen'in öfkesini kontrol edebileceğini düşünmüyordu; bu konuda Leo'ya güveniyordu. Onun güvenliği, bu toplantının iyi geçmesine bağlıydı. Herhangi bir şey ters giderse, basiliskler gücenirse veya Leo'nun özrü yeterli olmazsa, bu her iki krallık için de felaket anlamına gelirdi. Tarafların hiçbiri taviz vermek istemiyordu ve sonuç olarak her şey mahvolabilirdi.

Neyse ki, sonunda akşam yemeği bitti.

Araba yolculuğu sessiz geçti, bu Tem için sürpriz değildi; zaten söylenecek bir şey kalmamıştı. Leo'nun ne kadar sakin görüldüğüne şaşırdı. Eğer durumları tersine dönseydi, Tem bu kadar sakin olabileceğinden emin değildi. Leo bu gece onu neyin beklediğini bilmiyordu. Ve Tem dürüst olmak gerekirse, o da bilmiyordu.

Birlikte arabadan indiler ve Tem onları mağaranın ağzına götürdü. Her zamanki gibiydi: karanlık, sıcak ve doğrudan taşla oyulmuş şömineyle aydınlatılmış. Ateş sürekli yanıyordu ve Tem, Caspen'in bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etti, böylece buraya geldiğinde her zaman hoş karşılanmış hissedebilirdi.

İçeri girer girmez Tem, Leo'ya döndü. "Giysilerini çıkar." "Anlamadım?"

"Onlara ihtiyacın olmayacak."

"Neden giysilerime ihtiyacım olmayacak?"

"Çünkü basiliskler giysi giymez."

Gözlerini kırdı. "Herkesin... *çıplak* olduğunu mu söylüyorsun?" "Aynen öyle."

Leo ona boş boş baktı. "Tem," dedi. "Oraya çıplak giremem."

Gabriel'in tepkisinden ne kadar farklı olduğunu görünce neredeyse gülecekti. Herkes çıplak kalmaya bu kadar istekli değildi. "Neden?"

"Çünkü bu... saçma. Ve uygunsuz." "*Uygunsuz mu?*"

"Gerçekten çıplak bir şekilde basilisklerle barışmamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

"Tem. Lütfen ciddi ol."

"Ciddiyim."

Leo, sanki ona bir limerick okumasını istemiş gibi ona bakıyordu. Belki de bu, onun gerçekte istediği şeyden daha az saçma olurdu. Leo, basilisk gelenekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu gece olacak her şey sürpriz olacaktı ve Tem onu buna hazırlamak için zamanı yoktu.

"Zaman kaybediyorsun. Diğer herkes çıplak olacak. Tek giyinik olan sen olursan saygısızlık olur."

"Yani çıplak olmazsam bu bir *hakaret* mi olacak?" "Evet. Öyle."

"*Kora*."

"Şunu çıkarır mısın artık?" Pantolonunun paçasını çekti. "Bütün gece vaktimiz yok."

Leo parmaklarını saçlarının arasında gezdirdikten sonra derin bir nefes aldı. "Sen de çıplak olacak mısın?"

"Evet."

Bu söz üzerine neşelendi. "Çok iyi." "Gerçekten mi? *Artık* hazır mısın?"

"Ben de bir erkeğim, Tem," diye sırtıttı. Öyleydi.

Leo önce soyundu ve Tem her saniyesini izledi. Düşünlerinden önceki geceden beri onu çıplak görmemişti ve onun penisini özlemediğini söyleyemezdi. Her zamanki gibi dik ve gururluydu ve sertleşmeye başlamıştı. Tem, bu manzarayı görünce yanaklarına yayılan sıcaklığı bastırmaya çalışmadı. Leo soyunduktan sonra, beklentiyle ona döndü.

Birbirlerine bakarken bir an sessizlik oldu. Sonra Tem yavaşça elbisesinin bağlarını çözdü. Leo'ya gösteri yapmak niyetinde değildi, ama yine de öyle oluyordu. Leo'nun önünde soyunmak bir zevkti —Tem'in düşünlerinden beri mahrum kaldığı bir zevkti. Onun için bunu tekrar yapabileceğini düşünmemişti. Sadece çıplak kalmıştı

O zamandan beri onu bir kez görmüştü — kütüphanede, mektup açacağıyla. Ama o zaman ateşli ve aceleci bir andı. Çaresizce. Şimdi yavaşça hareket ediyor, ona her santimini gösteriyordu. İç çamaşırı giymiyordu — dağda buna gerek yoktu ve şu anda da hiç iç çamaşırı yoktu. Tem, elbisesini yere bırakırken gözlerini ondan ayırmadı. Saklanacak hiçbir yer yoktu — Leo'nun, kız tamamen çıplak kaldığı anda dişlerinin arasından aldığı nefesin sıkışıklığını kesinlikle yanlış anlaması mümkün değildi.

"Tem..."

"Leo," diye uyardı. "Tek kelime bile etme."

"Neden?"

"Çünkü duymak istemiyorum."

"Neyi duymak istemiyorsun? Seni ne kadar çok sikmek istediğimi mi?" *Leo.*"

"Ben bir *erkeğim*, Tem. Ve sen çıplaksın. Bana bakmamamı bekleyemezsin."

Sanki Apollo ile olan konuşma tekrar yaşanıyormuş gibi hissetti. O da bakışlarını başka yere çevirememişti. "Kendine hakim olmalısın, Leo."

"Sen kıyafetlerini çıkarana kadar kendimi gayet iyi kontrol ediyordum."

"Yapmak zorundaydım. Gelenek böyle."

"Ne gelenek ama."

"Leo," diye tekrarladı. Birbirlerine baktılar, aralarında sadece titreyen ateş ışığı vardı.

"Tem."

Leo'ya bu kadar yakın olup onu öpememek çok acı vericiydi. Tem, Leo'nun yüz hatlarını inceledi. Son zamanlarda daha keskinleşmişlerdi, muhtemelen armanın etkisiyle. Ya da belki de sadece yaşlanıyordu ve sorumluluğun yükü onu zayıflatıyordu.

Yine de. Bu Leo'ydu.

Vücudu ona tanıdıktı; daha önce çıplak gördüğü ve bir daha asla çıplak göremeyeceğini düşündüğü bir vücut. Tem, onun içinde nasıl hissettiğini, ona bindiğinde ne kadar sertleştiğini tam olarak hatırlıyordu.

Sakin ol, demişti Leo ilk kez birlikte yattıklarında. *Sana bakmak istiyorum.*

Tem, onun penisi üzerinde hareketsiz kalmanın, orada oturup onun kendisine bakmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Şimdi, yüz yüze, onun da bunu hatırladığını biliyordu

Evelyn uyuduktan sonra geceleri onu düşünüyor muydu? Onun vücudu, onun vücudu Tem için olduğu gibi, Leo için de bir yuva mıydı? Yoksa Evelyn'inkini mi tercih ediyordu? Tem, ikisini karşılaştırmanın mümkün olduğunu düşünemiyordu. Evelyn, Leo'yu onun tanıdığı gibi asla tanıyamayacaktı, onu Tem'in tahrik ettiği gibi neyin tahrik ettiğini asla anlayamayacaktı.

Leo da onu inceledi.

Bakışları gözlerinden boynuna, oradan da göğüslerine kaydı ve kabul edilebilir olandan çok daha uzun süre orada kaldı. Tem onu durdurmadı. Onun bakmasını istiyordu. Leo'nun bakışları beline, sonra kalçalarına, sonra da ortasına kaydı. Tem, onun ona dokunmak istediğini biliyordu. Ona izin vermek istiyordu.

Dudakları açıldı. Dudaklarını yaladı.

Tem ıslanmıştı. Karşısında Caspen olsaydı, bunu çoktan hissedebilirdi, hatta kokusunu bile alabilirdi. Ama Leo insandı ve Tem'in vücudunun bakışlarına nasıl tepki verdiğini sadece hayal edebiliyordu, onun da kendisi kadar tahrik olmuş olabileceğini sadece hayal edebiliyordu.

Ve o tahrik olmuştu.

Onun penisi, Tem'in şimdiye kadar gördüğü en sert penisti. Tem, ona dokunmak, okşamak, dizlerinin üzerine çöküp tadına bakmaktan başka bir şey istemiyordu. Arabada, ona onu sikemeyeceğini söylediği anı hatırladı. Şimdi, onunla birlikte olma fırsatını değerlendirmede için pişmanlık duyuyordu. Ona özgürce dokunabilmek ne büyük bir ayrıcalıktı; artık bunu yapamamak ne büyük bir ıstıraptı. Tek istediği dudaklarını onun dudaklarına bastırmak, ağzını vücudunda aşağıya doğru sürükleyerek penisini tatmaktı. Leo da tek istediği buydu. Tem bunu hissedebiliyordu; basilisk tarafı tamamen uyanmıştı, karanlıkta onu arıyordu. *Seks yapmaktan* başka bir şey istemiyordu.

Ama seks yapamazlardı. Artık sevgililer değillerdi; artık birlikte değillerdi. Sadece birbirlerini o kadar çok istiyorlardı ki, bu acı veriyordu.

Leo penisini avucunun içinde tuttu, sanki bu, aralarında bir şey olmasını engelleyecekmiş gibi.

"Ee?" diye sordu. "Şimdi ne yapacağız?" "Şimdi bunu düzelteceğiz."

Tem, Leo'nun hemen arkasında, geçitlerden geçti. Onun yakınlığına odaklanmamaya çalıştı, ama bu imkansızdı. Bunun yerine, olacıklara odaklandı. Toplantının iyi geçmesi şarttı. Aksi takdirde çok fazla hayat tehlikedeydi — sadece Leo'nun değil, köylülerin hayatları da. Tem, Caspen'in açık savaş ilan etme gücüne sahip olduğunu biliyordu. Ama belki de bir

Tem, bunu durdurma gücüne sahipti. Eğer karşı karşıya geleceklerdi, Tem kazanacağından emin olmalıydı.

Konsey toplantısının kapısına vardıklarında Leo tereddüt etti. "Tem, bekle."

Tem bekledi.

Sözlerini toparlaması uzun sürdü ve sonunda fısıldayarak konuştu. "Bu gece ölemem."

"Ölmeyeceksin," diye fısıldadı Tem. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Leo ona baktı, o an elektriklenmişti. Anlaşılmaz bir nedenden dolayı gülümsedi. Onu öpmeye çalışmadı, ona yaklaştı. Sadece başını salladı, kaderine razı oldu.

Birlikte konsey toplantısına girdiler.

Kırk Üçüncü Bölüm

Tam da Tem'in hatırladığı gibiydi: uzun mermer masa, etrafını çevreleyen taş sandalyeler.

Caspen masanın başına oturdu, yüzü etrafındaki taşlar kadar sert. Herkes çıplaktı, ama bu sefer havada Tem'in kaçamayacağı bir soğukluk vardı — bu soğukluk donmuş gibi cildini ısıırıyordu ve kendini titrerken buldu.

Onların varlığı açıkça eşi benzeri görülmemiştir; Tem, kendisinden başka bir insanın daha önce bir konsey toplantısına katılıp katılmadığını bilmiyordu. Ama Tem bir melezdi, bu yüzden bir şekilde oraya aitti. Leo ise tamamen yersizdi. Buna rağmen, kendini savunmayı başardı. Tem, onun duruşundan etkilendi: uzun boylu, bir kralın olması gerektiği gibi. Omuzları geriye atılmış, çenesi dikti. Korkmuş görünmüyordu, sadece temkinliydi. Ve Tem, onun hayatının ne kadar kendi ellerinde olduğunu her zamankinden daha iyi anladı. Onu tehlikeye atmayacaktı — insan kralına zarar gelmesine izin vermeyecekti.

Masaya yaklaşırken, onlara en yakın olan kadın Leo'ya baktı.

"Hiç bir insanla birlikte olmadım," dedi düşünceli bir şekilde, bakışları sanki bir sonraki yemeğiymiş gibi onun vücudunu baştan aşağı süzdü.

"Ve şimdi de başlamayacaksın," dedi Tem sertçe, Leo'nun önüne sahiplenici bir şekilde adım atarak.

Kadın hafifçe güldü. "Neden umursuyorsun? Sen Yılan Kralı ile evlisin. Zaten bir eşin var."

"O benim sorumluluğumda," dedi Tem. "Ve onu koruyacağım."

"Onu da becerecek misin? Yoksa geri kalanımız da becerebilir mi?"

Tem, kadının kafasını omuzlarından koparma dürtüsüne direndi.

"Onun penisi bir yılanınki kadar sert mi?" diye devam etti kadın, gözleri Tem'in bacakları arasında gidip geliyordu. "Yoksa onun geri kalanı gibi kırılğan mı?"

"Yeter," dedi Caspen.

Kadın hemen sustu ve herkes ona döndü. Geçen sefer Tem, masanın başında onunla birlikte oturmuş, koltuğunu paylaşmıştı. Bu sefer nereye gideceğini bilemedi, bu yüzden Leo'nun yanında ayakta kaldı. O, bu karanlık odada bir ışıktı ve Tem, yanındaki vücudunun tadını çıkardı.

Ona konuşabileceğini söyle.

Caspen'in sesi kesikti. Tem, Leo'ya doğrudan hitap etmeyeceğini fark etmemişti. Bu saçma bir durumdu, ama aynı zamanda onun hakkıydı.

Tem, Leo'ya daha yakın eğildi. "Senin konuşabildiğini söylüyor."

Leo kaşlarını kaldırdı. Tem, işlerin bu kadar ani başlayacağını beklemediğini düşündü. O da beklemiyordu.

"Sizlere en içten taziyelerimi sunuyorum," diye başladı. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Tem nefesini tuttuğunu fark etti. Leo'nun sözlerinin sihrini gösterdiği bir an varsa, o da şimdiki andı. Ama Caspen sarsılmazdı. Leo'ya değil, Tem'e bakıyordu ve Tem, gözlerindeki öfkeye rağmen onun bakışlarını karşıladı. Bu, Leo'nun özrü kadar onun özrüydü de. İki krallığı bir araya getiren Tem'di; şu anda içinde bulundukları sorunu yaratan, onun sözleri ve eylemleriydi.

Caspen cevap vermediğinde, Leo sakın ve kararlı bir sesle konuşmaya devam etti. "Beni pek önemsemediğini biliyorum. Ve seni suçlayamam.

Ama şunu bilmelisin ki ben bunu hiç istemedim ve senin halkına saldırı emrini ben vermedim

Bu, yapabileceğim en son şey olurdu." Bakışları Tem'e kaydı ve Tem, onun onu ne kadar çok sevdiğini düşündüğünü anladı. "Halkının benim ailemin elinde acı çektiğini anlıyorum. Bu mirası taşımak benim için en büyük utanç kaynağı. Ben sadece barış istiyorum, bu yüzden kan dökülmesini yasakladım."

Leo durakladı ve Tem'e bakarak yardım istedi.

"Mükemmeldi," diye fısıldadı. "Artık durabilirsin." Leo sessizleşti.

Söylediklerinde samimiydi; Leo iyi iş çıkarmıştı. Basilisks dürüstlüğü takdir ederdi ve Leo'nun konuşması daha samimi olamazdı. Tem, her kelimesinde samimi olduğunu biliyordu. Sadece Caspen'in de bunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Zihniyle ona seslendi. *O dürüst davranıyor. Onu affedecek misin?*

Caspen'in gözleri hâlâ ona bakıyordu. *Ben affetmezsem, sen affeder misin?*

Tem onun sorusunu düşündü. Caspen, Leo'yu asla affetmezse, Tem sonunda onu affedebilir miydi? Tem bunun Caspen için ne kadar zor olduğunu anlıyordu. Basilisklerin acısının çoğu kraliyet ailesinden kaynaklanıyordu; bu durum çok uzun sürmüştü ve yaralar çok derindi. Tem yarı basilisk olduğu için aynı acıyı hissediyordu.

Ama aynı zamanda kısmen insandı.

İnsan tarafını daha uzun süredir tanıyordu ve o tarafı Leo'nun ve genel olarak insanların içindeki iyiliği görüyordu. Caspen onu affetmemeyi seçerse - ya da daha kötüsü, onu cezalandırırsa - Tem onu asla affedemeyeceğinden şüphe duyuyordu. Caspen'in Leo'dan bunu talep etmiş olması gerçeğini hâlâ sindirmeye çalışıyordu. Koşulları göz önüne alındığında onu suçlayamazdı. Ama yine de bu bir ihanet gibi geliyordu. Caspen'in sorusuna tek bir cevap vardı. Ama o cevabı veremeden, Caspen Leo'ya bakıp, "Kan dökmeyi kaldırdığını söylüyorsun. Ama sonra geri getirdin." dedi.

Tem, Caspen'in şimdi Leo'ya doğrudan hitap etmesinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu.

"Onu geri getirmek istemedim," dedi Leo. "Ve geri getirir getirmez, onu tekrar durdurdum."

"Peki bunun yerine ne yapacaksın? Halkın bir alternatif bekliyor olacak. Eğer bir alternatif bulamazlarsa, benim halkım saldırılara maruz kalmaya devam edecek."

"Kredi arayacağım," dedi Leo. "Ve kredi alamazsam, mal varlığımı satacağım. Zenginlik biriktirmeme gerek yok. Ailem nesiller boyu altın biriktirmiş. İhtiyacımdan fazlasına sahibim."

Tem masanın etrafına dikkatle baktı. Sürpriz bir şekilde, basiliskler bu cevabı beğenmiş görünüyordu. Kendileri fazla mal varlığına sahip olmadıkları için, mal varlığından vazgeçmeye hazır olan birini saygıyla karşılıyorlardı. Basiliskler biriktirmeyi sevmezlerdi; ihtiyaçtan fazlasına sahip olup yine de daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu düşünmek, tamamen insanlara özgü bir özellikti.

Ama Caspen o kadar kolay ikna olmayacaktı. "Peki sahip olduklarınız bittiğinde ne olacak? O zaman ne olacak?"

Leo iç geçirdi. "Bilmiyorum. Ama siz de isterseniz, ikimiz için de kabul edilebilir bir çözüme ulaşmak için daha fazla tartışmaya hazırım."

Yine, hoşlarına giden bir cevap. Masada onaylayan mırıldanmalar duyuldu, hatta Leo'ya o anda üzerine atlamak istermiş gibi bakan kadın bile.

"Ve sizce köylüler böyle bir çözümü kabul edecekler mi?"

"Köylüler altınlarının nereden geldiğini umursamıyorlar. Tek umursadıkları şey, tabaklarında yemek olması."

Eski bir köylü olan Tem, bunun kesinlikle doğru olduğunu biliyordu.

"Yine de," dedi Caspen, sesi alçaktı. "Onlar kızgın. Öfkelerini bizden çıkarıyorlar."

Leo dudaklarını sıktı. Zaten özür dilemişti; yapabileceği başka bir şey yoktu. Boşluğu sözlerle doldurmak yerine, sessizliği sürdürdü ve Caspen'in bir sonraki adımı belirlemesine izin verdi.

Tem nefesini tutarak bekledi.

Konuşan bir sonraki basilisk, masanın Seneca tarafındaki bir adamdı. "Kızgın olanlar sadece köylüler değil," dedi.

Herkes ona dönüp baktı.

"Turnuvanın sonucu Senekalar için kabul edilemezdi." Caspen alaycı bir şekilde güldü. "Turnuvanın sonucu Kora tarafından onaylandı. Buna itiraz edemezsin."

"Tartıştığımızı söylemedim. Sadece tatmin edici olmadığını söyledim. O" — Tem'i işaret etti—"bize ait."

Yine mi bu konu. Turnuvanın amacı, bu ok kılıfı anlaşmazlığını bir kez ve sonsuza kadar çözmektir.

"Benim otoritemi sorgulamaya cüret mi ediyorsun?" dedi Caspen.

"*Drakon'un* otoritesini sorguluyoruz. Ve bunu yapan sadece biz değiliz. Saldırıları devam ederse, neden sizin bunları halledeceğinize güvenelim?"

Caspen kızgın görünüyordu. Bu yeni bir şey değildi. Ama yüzünde başka bir şey daha vardı: kısıtlama. Koltuğunda kıpırdanıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyormuş gibi yumruklarını sıkıyordu. Tem zihniyle ona ulaşmaya çalıştı:

Caspen? Ne oldu?

İsyan hakkında konuşuyorlar.

Seneca'ların çoğunun denize geri döndüğünü sanıyordum. İsyan edecek kadar kalmışlar mı ki?

Rowe'u takip etmek için denize gittiler. O zamandan beri ayrılık tohumları ekiyor. Turnuvanın sonucu onun lehine olmadığında, bu onu daha da öfkелendirdi.

*Bunu nereden
biliyorsun? Kendi
gözlerimle gördüm.
Ne zaman?*

Cevap vermedi.

Tem, turnuvadan sonra Caspen'in günlerce ortadan kaybolduğu zamanı düşündü. Ona nerede olduğunu sorduğunda, tek söylediği Apollo'nun yanında olduğu idi. Gerçek cevap bu muydu? Denize gitmiş ve isyanın işaretlerini kendi gözleriyle görmüş müydü?

Ama bu ne anlama geliyor, Caspen?

Bu, Rowe'un turnuvadan sonra daha güçlü hale geldiği anlamına geliyor.

Tem, düşünmeden bakışlarını Caspen'in boynuna çevirdi. Isırık izi kanamıyordu, ama sanki kanayacakmış gibi kızarmış ve iltihaplıydı.

*O gücü kullanarak beni tahttan indirmeyi
planlıyor. Yani senin gücünü kullanmayı
planlıyor.*

Caspen cevap vermedi. İkisi de ısırığın anlamını biliyordu: Rowe, Caspen'den emilecek hiçbir şey kalmayana kadar onu sömürebilirdi.

Seneca adamı hala cevabını bekliyordu.

Sonunda Caspen, "Az önce insan kralından haber aldın. Köylüler beslenecek, artık saldırı olmayacak," dedi.

Adam ayağa kalktı. "Bu yeterli değil."

Caspen de ayağa kalktı. "Söz veriyorum. Bu yeterli."

Konseyn geri kalanı da ayağa kalktı. Tem hemen Leo'ya yaklaştı. "Belki de sözün artık bir ağırlığı yok, Caspenon. Belki de zaman kenara çekilme zamanı geldi."

"Kenara çekilmek mi?" Caspen alaycı bir şekilde sordu. "Peki benim yerime kimi getireceksin? Rowe'u mu? O bir utanç kaynağı. Kendini canlandırmak için kan akıtma yöntemini kullandı. Bu bizim kanunlarımıza aykırı. Bunun için ödüllendirilemez."

"Belki de yasalarımız modası geçmiştir. Rowe vizyoner biridir. Güce ulaşmanın yeni bir yolunu görmüştür."

Caspen'in sözleri aniden Tem'in aklına geldi: *Kraliyet ailesi kendi kurallarını koyar*. Görünüşe göre Seneca'lar da öyle yapıyordu.

"Bu yol yanlış," dedi Caspen, sesi alçaktı. "Buna izin verirsek kendimizi yozlaştırırız."

Basilisks, cinsel güçlerine göre sıralamalarını belirlerlerdi. Kimlerin yükseleceğine, kimlerin hüküm süreceğine böyle karar verirlerdi. Rowe bunu atlatmanın bir yolunu bulmuşsa, yani kanını kullanarak kendine güç kazandırıp Caspen'in gücünü elinden almışsa, tüm toplumları tehlikeye girmişti. Bu, basilisks'lerin yaşam tarzını tamamen değiştirecekti. Kim olursa olsun, herkes taht için savaşabilecekti. Düzen ve süreç kalmazdı. Kaos olurdu.

Kalan Senekalar sadık olmalı, kurallara uymalıydı. Ama karşısındaki basiliskler hiç de itaatkar değildi. Tem, toplantının kontrolden çıktığını kesin olarak biliyordu. Gözleri Leo'nun gözlerine takıldı. Keşke onun zihnine ulaşabilseydi.

"Drakons yeterince uzun süre hüküm sürdü," dedi adam. "Değişim zamanı geldi."

Caspen cevap vermek için ağzını açtı. Ama sözleri, Tem'in şimdiye kadar duyduğu en yüksek *çatlak* sesiyle kesildi. Odadaki herkes aynı anda başını kaldırıp tavanda açılan devasa bir çatlağı gördü. *Bir çatlak* daha oldu ve yarık daha da genişleyerek şimşek şeklinde kırıldı. Kayalar düşmeye başladı.

Leo hemen Tem'in beline sarıldı ve onu hasardan uzaklaştırmak için sertçe çekti. Etraflarında, konsey üyeleri kaos içindeydi, bazıları odadan kaçarken, diğerleri koltuklarında korkuyla ellerini başlarının üzerine koymuşlardı. Tüm bunlar olurken, Caspen'in gözleri Tem'inkilerle buluştu.

Başladı. Ne

başladı?

Ama Caspen çoktan harekete geçmişti, o kadar hızlı hareket etti ki Tem gözünü kırpmaya bile vakit bulamadan onu ve Leo'yu geçide sürükledi. Konsey odasından uzaklaştıkları anda Tem'e döndü.

"Birlikte yatmalısınız. Hemen." Leo gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

Caspen onu görmezden geldi, sadece Tem'e baktı. "Arması tamamlamalısınız. Ve çabuk."

Tem ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Neden *bahsediyorsun*? Biz öyle bir şey yapamayız..."

"Yapabilirsin. Odamıza gidip birlikte yatın. Hemen yapın."

"Yapamayacağımı biliyorsun." Leo'ya çaresizce baktı, ama Leo'nun neler olup bittiğinden haberi yoktu. "Bunu yaparsak, sen..."

"Yapmalısın, Tem. Hemen. Gecikmek için zaman yok. Senekaların bu kadar çabuk saldıracağını düşünmemiştim."

O anın aciliyetine rağmen, Tem durakladı. "Düşünmedin mi? Yani bunun olacağını biliyordun?"

"Evet. Ama ne zaman olacağını bilmiyordum."

"Onu buraya getirmeme nasıl izin verdin?" Tem nefes nefeseydi. "Bunun olabileceğini biliyorsan, bunun ne kadar tehlikeli olacağını da biliyordun..."

"Bu gece saldıracaklarını düşünmemiştim, Tem. Ama saldırıyorlar. Ve birlikte uyumazsanız, geçiş yapamazsınız. Durum daha da kötüleşirse güvende olamazsınız."

Gerçeği anladı. "Bekle," diye bağırdı Tem, "onu buraya *bilerek* mi getirdin? *Bunun* için mi?"

Leo'nun şahsen özür dilemesini isteyen Caspen'di. Tem'i zorlamış, Leo'nun kendisi için hesaplanamaz derecede tehlikeli olmasına rağmen dağın altına gelmesini istemişti. Özür istememişti; sözler onun için zaten anlamsızdı. Onların birlikte yatmalarına ihtiyacı vardı. Ve bu hemen olmalıydı.

Yukarıda başka bir *çatlak* sesi duyuldu. Geçit tozla doldu.

"Tem." Caspen ellerini omuzlarına koydu. "Zaman yok. Senecalar burada, bu da Rowe'un da burada olduğu anlamına geliyor. Senin peşine düşecek. Sen savunmasızken onun sana yaklaşmasını istemiyorum."

"Ne demek o..."

"Dönüşüm yapamazsan güvende olamazsın," dedi Caspen. "Ve onunla yatmadan dönüşüm yapamazsın."

Kafasını salladı. O kadar basit değildi. Madalyonun bir de diğer yüzü, başka bir tuzağı vardı. "Caspen," olabildiğince sakın bir sesle konuştu. "Onunla yatarsam, beni öldürmek zorunda kalacaksın."

"Ne?" diye bağırdı Leo.

O anki kaos içinde Tem, onun dinlediğini neredeyse unutmuştu. Bu konuşmanın tamamı onun için anlaşılmazdı; böyle bir durumda bunu açıklamak imkansızdı.

"Seni asla öldüremem Tem," dedi Caspen, Leo'nun patlamasını görmezden gelerek. "Öyle *umarım*," diye tersledi Leo.

Tem başını salladı. "Başka seçeneğin olmayacak."

Cevap olarak Caspen yaklaştı. Elini yüzüne koydu ve gözlerinin derinliklerine baktı. "Tem," dedi sessizce. "Kokuyu alamıyor musun?"

Tem kaşlarını çattı. "Neyin kokusunu?" "Çürümenin."

Kaşlarını daha da çattı. Sonra gözleri yaşlarla doldu.

Çünkü kokuyu alabiliyordu. Leo'nun kokusu artık yazlık tarlalar ve purolar değildi. Artık Apollo'nun ona tanımayı öğrettiği kokuyla aynıydı. Tem bundan emindi. Ölüm Leo'nun kapıdaydı.

Gözyaşları akmak üzereydi.

"Olamaz," dedi çaresizce. "Şimdi olmaz. Daha fazla zamanı olmalı. O..."

"Düğünde fark ettim, Tem. Ve şimdi daha da kötü."

Tem onun haklı olduğunu biliyordu. O da fark etmişti ama görmezden gelmeyi tercih etmişti. "Hepsi benim suçum," diye fısıldadı.

Caspen, onu şaşırtacak şekilde, "Bu senin hatan değil. Onu öldürmeni ben söyledim" dedi. Tem dudağını ısırdı.

Caspen ona doğru eğildi. "Bunun olmasına izin verdim. Şimdi de benim bunu düzeltmeme izin vermelisin."

Ona baktı. Kararlıydı. Huzurluydu. Gözlerine baktığında, "Zamanı geldi, Tem," dedi.

Ama bu imkansızdı. Tem bunu yapamazdı. Leo'yu ne kadar arzuladığı, vücudunun ona ne kadar derinden seslendiği önemli değildi. Onunla gitmek, Caspen'i terk etmek anlamına gelirdi. Ve bu onun için asla kabul edilemezdi. İkisine de ihtiyacı vardı. Her zaman vardı.

"Birlikte yatarsak, beni öldürmek zorunda kalacaksın, Caspen. Apollo bana başka seçeneğin olmayacağını söyledi."

Caspen başını salladı. "Başka bir yol var." "Ne gibi bir yol?"

Ama Caspen çoktan dönüp gitmek üzereydi.

Tem kolunu yakaladı ve onu geri çekti. "Beni öylece bırakamazsın."

Ellerini onun ellerinin üzerine koydu. "Seni asla terk etmeyeceğim, Tem."

Bir anlığına birbirlerine baktılar. Tem, onun göz bebeklerinde kendini gördü. O gözlere kaç kez bakmıştı? Onları ilk gördüğü anı hatırladı, mağaranın karanlığında parıldayan, ruhunun derinliklerine işleyen gözleri. O zamanlar çok naifti. O zamanlar, iki kişiyi sevmenin, kendini Caspen'e ve

Leo'ya. Artık aşkın basit bir şey olmadığını anlamıştı. Aşk, tıpkı kendisi gibi karmaşık, hain ve zaptedilemezdi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Sadece nereye gittiğini söyle."

"Mümkün olduğunca uzağa."

"Ama birlikte yattığımız anda..."

O hala sakın bir şekilde ona bakıyordu. "Lanet beni sana geri çekecek." "O zaman ne olacak, Caspen?"

Onun bunu söylemesini istiyordu — onu öldürmek zorunda kalacağını. Çünkü Tem'in görebildiği tek şey buydu — armanın yarattığı bu sorunun tek sonucu. Bu sefer bir çıkış yolu yoktu, bu korkunç karmaşadan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Caspen ona cevap vermek yerine, bakışlarını Leo'ya çevirdi. "Ona iyi bak."

Sonra ortadan kayboldu.

Kırk Dördüncü Bölüm

Onun yokluğunda Tem, arkasından baktı. Koridor tozla doluydu; uzaktan, avludan gelen ıgıllıklar duyuluyordu. Tem ne olduğunu bilmiyordu, Caspen'in nereye gideceğini veya laneti nasıl bozabileceğini bilmiyordu. Tek bildiği, inandığı temel gerçeğın, yani Caspen'in Leo'ya olan aşkını inkar ettiğı gerçeğının, hiç de doğru olmadığıydı. O başından beri biliyordu ve işlerin bu noktaya geleceğini de biliyordu.

"Tem?" dedi Leo. "Seni öldürmek zorunda kalacak da ne demek?"

"Leo," dedi olabildiğince sakın bir sesle. "Anlamadığın çok şey var. Ve açıklamak için zaman yok. Ama o haklı. Birlikte yatmamız gerekiyor."

"Ya yapmazsak ne olur?" Tem
dudaklarını büzdü.

"*Ne olur*, Tem?" Leo'nun sesi panikle doldu.

Tem gözlerini kapattı. Bir şekilde bu şekilde açıklamak daha kolaydı. "Haklıydın, arma sadece sana emir verebilmem için yapılmamıştı. Aramızda bir bağ oluşturmuştu. Ve eğer bunu tamamlamazsak, öleceksin."

Sessizlik.

Leo'nun ne düşündüğünü, ona ne kadar kızgın olduğunu sadece tahmin edebiliyordu. Zaten ona arması taktığı için kızgındı. Ve şimdi armanın ciddi, hatta ölümcül sonuçları olduğunu öğreniyordu.

Tem gözlerini açtı. "Ama arması tamamlarsak," diye bitirdi. "Casper beni öldürecek."

Leo şaşkınlıkla başını salladı. "Neden öyle yapsın ki?" "Başka seçeneğı olmayacak."

"Anlamıyorum. Elbette bir seçeneğı olacak."

"Hayır." Tem başını salladı. "Olmaz. Nişanımız kanla bağlanmıştır. Eğer ihanet edersem, beni öldürmek zorunda kalacak. Kendi babası da aynı şekilde annesini öldürmüştü. İsteyip istememesi önemli değil. Yapmak zorunda kalacak."

"Elbette direnebilir."

"Hayır. Direnemez."

Sonunda Leo

sessizleşti.

Caspen hiç direnememişti. Hiçbir basilisk direnemezdi. Doğanın çağrısı çok güçlüydü; Caspen, kontrol edemediği güçler tarafından bağlanmıştı, istemediği şeyleri yapmasına neden olan güçler. Apollo'nun ona söylediği gibi, direnmek tamamen insana özgü bir özellikti.

"Tem." Leo elini nazikçe beline koydu. "Seni asla öldüremezdim. Eminim Caspen için de durum aynıdır."

Ama Tem sadece başını salladı. Leo anlamıyordu. Nasıl anlayabilirdi ki? Tem, basilisk kültürüyle olan tek bağlantısıydı ve o da bu konuda pek bilgili değildi. Dağın altında işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, yılanların geleneklerinin ne kadar garip ve farklı olduğunu bilmiyordu. Kendisi bunu yapmayı hayal bile edemiyorken, neden bu kadar korkunç bir şeye inansın ki?

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı. "Bizim için durum farklı. Büyü var işin içinde, senin anlayamayacağın güçler. Kora'ya bağlıyız."

Biz. Biz. Tem'in kelime seçimi tesadüf değildi. Leo'nun, onun bir insan olduğu kadar bir basilisk de olduğunu anlamasını istiyordu.

"Ama Caspen başka bir yol olduğunu söyledi."

Tem başını salladı. "Ne demek istediğini bilmiyorum. Kaçarsa, geri dönmek zorunda kalacak. Birlikte yattığımız anda lanet tetiklenecek."

"Belki senin bilmediğin bir şey biliyordur. Belki laneti bozmanın yolunu biliyordur."

"Öyle olsaydı bana söylerdi."

"Söyler miydi?"

Onun sözleri onu duraksattı. Caspen her zaman ondan sır saklıyordu. *Her zaman.* Basilisklerin sözde dürüstlüğüne rağmen, bu onların ilişkilerinin temel ilkesi haline gelmişti. Neden bu konuda farklı davranmalıydı ki? Eğer başka bir yol olduğunu söylüyorsa, belki de vardı. Sonuçta

Leo'nun ölümünün garantisi ile Caspen'in sözünün güvenilirliği arasında bir seçim yapması gerekiyordu. Tem ona güvenmeyi seçmek zorundaydı.

ÇAT.

Leo, etraflarındaki duvarlar çatlarken bir kez daha Tem'e sarıldı. Basiliskler dar geçitte çarpışmayı zar zor önleyerek koşuyorlardı. Bazıları yaralanmıştı. Bir şeyler oluyordu — Tem dönüşüm geçiremezse, Caspen'in dediği gibi savunmasız kalacağı bir şey. Daha da kötüsü, Leo onun gözleri önünde ölüyordu. Bunun olmasına izin veremezdi. Başka bir yol olduğuna güvenmek zorundaydı.

Caspen haklıydı. Zamanı gelmişti.

"Beni takip et," dedi Leo'ya, elini tutup onu geçitten çekerek.

Tem'in içgüdülerini rehber olarak kullanarak, tozun içinde birlikte koşular. Avludan uzaklaştıkça, kargaşa da azaldı. Odalarına vardıklarında, Tem kapıyı arkalarından kapattı. Bir an için, aralarındaki gerçeğin ağırlığıyla öylece durdular. Haftalarca birbirlerini arzuladıktan, dayanılmaz akşam yemeklerini ve Evelyn'in sürekli, yapışkan varlığını katlandıktan sonra, seks yapmak üzereydiler. Ama nasıl başlayacaklardı? Tem, aklına gelen tek şeyi söyledi.

"Leo," diye fısıldadı. "Sana dokunabilir miyim?" Sonsuz bir süre geçti. Sonra Leo başını salladı.

Artık onun iznini aldığına göre, ne yapacağını bilemiyordu. Tem, düğünden beri her gün onu özlemişti. Caspen ava çıktığında, dağda tek başına sayısız geceler geçirmiş, Leo'yu düşünmüştü. Onun hatırasıyla kendini okşamıştı. Şimdi gerçek olan şey karşısındaydı ve ona dokunma izni vardı. Ona dokunması gerekiyordu. Hayatı buna bağlıydı.

Tem, içgüdülerinin onu yönlendirmesine izin vererek öne çıktı.

Parmak uçlarıyla göğsüne dokundu ve derisinin altında kalp atışlarının nasıl hızlandığını hissetti. Sonra elini genişçe açarak avucunu göğüs kemiğine bastırdı. Bu temas, onu zaten ıslak olan halinden daha da ıslak hale getirmeye yetti. Leo, avucunu düzleştirdiği anda titredti. Gözleri kapalıydı, çenesi gevşemişti. Sanki bir ömür boyu biriken gerginliği serbest bırakıyormuş gibiydi, belki de öyleydi.

"Çok sıcaksın," diye fısıldadı Tem. Aklına gelen tek şey buydu.

Leo gözlerini açtı ve gülümsedi. "Sen de öyle."

Uzun süre öylece durdular, ikisi de kıpırdamadan, birbirlerine bakmaktan başka hiçbir şey yapmadan. Tem, oyalanacak zamanları olmadığını biliyordu. Ama Leo'nun gözlerine o kadar kapılmış, o kadar dalmıştı ki, aceleye getiremezdi. Onu çok istiyordu. Bu, onu ilk gördüğü anda başlayan bir arzunun doruk noktasıydı. Bu arzuyu reddettiği her gün, kendinden daha da uzaklaştığı bir gündü. Artık bunu daha fazla inkar edemezdi.

"Leo," diye fısıldadı. "İstersen sen de bana dokunabilirsin."

O, bunun bir emir olmaması için özellikle bu şekilde ifade etmişti. Bu bir davetti

—bir başlangıçtı. Şimdi bile, seksin eşiğindeyken, Tem onun kendi seçimlerini yapabileceğini bilmesini istiyordu. Onu zorlamayacaktı; bunu yapmaya zorlamayacaktı. Tem, Leo'nun bunu isteyerek yapmasını istiyordu.

Leo ona gözlerini kırpmadan baktı, kalbi göğsünün altında hızla atıyordu. Tem dudaklarını yaladı, o kalp atışını düşündü. Ona karşı çok *duyarlıydı*. Geçmişte bunu doğal kabul etmişti, ama şimdi bu noktaya geldiklerinde, bunun değerini tam olarak anlayabiliyordu. Birisi üzerinde bu kadar etkiye sahip olmak bağımlılık yapıcı bir şeydi. Hele de o da onun üzerinde aynı etkiye sahipse.

Leo elini kaldırdığı anda, Tem'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Görüşü bulanıklaştı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi hareket etti, parmak uçlarıyla çenesine dokundu ve yüzünü kendine doğru eğdi. Gözleri onun gözlerine kilitlendi. Her şey nabız gibi atıyor gibiydi: hava, şöminedeki alevler, aralarındaki boşluk. Leo'nun başparmağı dudaklarını okşadı. Bu, Tem'e Apollo'nun ona taşılaştırmayı öğretmeden hemen önce ona dokunduğu anı hatırlattı. Düşünmeden, Tem onun başparmağını ağzının içine kaydırıldı. Leo, Tem'in alt dudağını aşağı çekerek dişlerini ortaya çıkardı.

"Beni düşündün mü?" diye fısıldadı. "Onunla buradayken?"

"Evet."

"O seni sikerken beni düşündün mü?" "Evet."

Parmakları boynuna geri döndü ve başını geriye doğru eğdi.

"Beni düşündün mü?" Tem fısıldadı. "Onu sikerken?"

Leo'nun eli sıkıştı. "Her seferinde."

Tem direnmekten vazgeçti. Engellemeleri tamamen ortadan kalktı, ahlakının son kalıntıları da sonunda yok oldu. Evlendiklerinden beri her gün yapması gereken tek şeyi yaptı.

Onu öptü.

Dudakları buluştuğunda Tem'in içinde bir şey parçalandı. Sadece bu vardı. Sadece Leo vardı. Bu kadar uzun süre acı çekip sonunda huzur bulmak, *ecstasy* gibiydi. Leo'nun vücudu Tem'inkine uyum sağladı, uzun boylu vücudu ona yaklaşmak için eğildi. Daha önce pek çok kez öpüşmüşlerdi, ama bu seferki farklıydı.

Bu öpücük eve dönmek gibiydi.

Yatağa düştüler. Tem, daha sonra çabucak biteceğini biliyordu. Şimdilik yavaş davrandı, ellerini vücudunda tembelce gezdirdi, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi onunla keyifle vakit geçirdi. Cildi yumuşaktı, penisi sertti. Tem henüz ona dokunmamıştı bile, o kadar uzun süre onu arzuladıktan sonra ona dokunmayı hayal bile edemiyordu. Böyle bir zevk düşüncesi onu zayıflatıyordu.

Tem alt dudağını emdi. Leo parmaklarını onun içine kaydırды.

Nefes nefese kalması, Leo'nun ağzında, dilinin etkisiyle kayboldu. Leo onu öperken parmaklarıyla onu okşadı, ikisi için de mükemmel bir ritim tutturarak Tem'i ona dokunmaya teşvik etti. Sonunda, Tem bunu yaptı. Avucunun penisini bulduğunda, Leo titredi. Tem elini penisinin etrafına doladığında, Leo dudaklarını ısırды. Tem okşamaya başladığında ikisi birlikte inlediler.

Kalbinin çekiciliğinden sonra gelen ikinci çekiciliği hissetti.

Ona tekrar dokunmak cennetti, bunu yaparken onun tepkisini görmek ise cennet gibiydi. Leo, sanki onun gerçekten o olduğunu kendine hatırlatmak istercesine, adını defalarca mırıldandı.

"Tem. Tem. Tem."

"Leo. Leo. Leo."

O, ona karşı çok sert ve istekliydi. Dağın altında gördüğü tüm erkeklik organları arasında, elinde tutmaktan mutlu olduğu tek organ buydu. Sanki onun kalbini ellerinde tutuyormuş gibi. Ruhunu tutuyormuş gibi.

Leo da ona dokundu, parmakları onun merkezine gömüldü, avucuyla klitorisini okşadı. Ondandır her nefesini kesen bir inilti aldığında, o da ondan aynısını aldı. Karşılıklı güçlerdi, senkronize hareket ediyorlardı. Diğer eli dolaşıyordu. Kalçalarını, göğüslerini, boynunu sıktı. Parmakları arasında meme ucunu

parmaklarıyla okşadı, sonra diğerine geçti. Tem geriye uzanıp testislerini avuçladı. Sıkıştırdı. O inledi.

On saniye içinde onun penisini almazsa, çılgılık atacaktı. Tem'in içinde bir şey yükseliyordu — ona ait olduğunu bildiği şeyi alma konusunda karşı konulmaz bir dürtü. Bir an daha tereddüt etmeden, onun üzerine yuvarlandı

Yüz yüze geldiler, onun gri gözleri Tem'in gözlerine bakıyordu. Tem kalçalarını Leo da kalçalarını kaldırdı. Sözlere gerek yoktu, izin almaya gerek yoktu.

Sonunda Leo onun içine girdi.

Tem, onun penisini sonuna kadar içine alırken inledi, onu mümkün olduğunca derine aldı. Leo'nun boynu kavislendi. Tem onu öptü. Sonra kalçalarını hareket ettirmeye başladı, hiç düşünmeden, sadece içgüdüleriyle ona bindi. Konuşacak zaman yoktu. Ama Tem'in söyleyecek çok şeyi vardı. Bu yüzden ona binerken, ateşli bir telaşla dudaklarına fısıldayarak sözlerini söyledi.

"Özür dilerim,

Leo."

"Biliyorum."

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"Biliyorum."

"Onun seni benden daha çok sevebileceğini düşündüm, ama sevemiyor.

Kimse sevemez." "*Biliyorum*, Tem."

Bir kez başladığı için durduramıyor gibiydi. "Seni asla bırakmamalıydım. Bir hata yaptım."

"Tem, sen..."

"Seni her gün özledim, Leo. *Her gün*."

Gözyaşları akmaya başlamıştı ve onları durdurmanın bir yolu yoktu. Parmakları onun cildine gömüldü ve onu kendine doğru çekti.

"Pazar gecesi yemekleri işkence gibiydi. Seni onunla her gördüğümde, onu öldürmek istedim. Ama hiçbir şey yapamadım. Sanki kapana kısılmıştım. Ben..."

Kavrayışı sıkılaştı. "Üzgünüm, Tem."

"Ne için? *Ben* üzgünüm."

"Akşam yemekleri için. Her hafta sana bunu yaşattığım için. Ben de nefret ediyordum. Ama seni görebilmemin tek yolu buydu ve ben..."

"Biliyorum." Saçlarını yüzünden çekerek, ona az önce verdiği güveni verdi.
"Biliyorum."

"Ölüyor gibi hissediyordum," diye
fısıldadı. "Öyleydin."

"Her gittiğinde, sanki *beni* de yanında *götürüyormuşsun* gibi, gittiğini
hissedebiliyordum."

"Çok üzgünüm."

"Onunla sevişmek zorunda
kalmaktan nefret ettim, Tem."

"Biliyorum."

"Seninle sevişmek gibi değildi. Öyle olacağını sanmıştım ama olmadı."

"Biliyorum."

"Tek yapabildiğim seni düşünmekti. Seni her düşündüğümde."

"Çok üzgünüm, Leo."

Her şeyi söylediler: söylenmemiş itirafları, çaresiz yalvarışları, düğünden beri
birbirlerine söylemek istedikleri her şeyi.

"Kimse seni benim sevdiğim gibi sevemez," diye fısıldadı Tem.

"Kimse." "Biliyorum."

"Sen benimsin, Leo."

Benimsin." "Biliyorum."

"Sana ihtiyacım var, Leo. Sana ihtiyacım var. İhtiyacım var..."

Dudakları dudaklarına değdi. Konuşma zamanı geçmişti.

Leo, ona ihtiyaç duyduğu şekilde davrandı — güven ve mutlak bir kesinlikle
— kalçalarını kavrayıp kendine doğru çekti. Tem, onun nasıl değiştiğini, artık
nasıl kararlı hareket ettiğini, hakkını aldığını gördü. Artık bir prens değildi. Onun
kral olduğunu görmek bir onurdu.

Bu, son kez birlikte oldukları zamanki gibi değildi. O zaman farklıydı; o
zaman Tem'in basilisk tarafı neredeyse ölmüştü. Bu sefer Tem'in içindeki
canavar dışarı çıkmak için can *atıyordu*, Leo'yu kesinlikle incitecek şekilde onu
mahvetmek için. Onun acı çekeceği düşüncesi Tem'i o kadar tahrik etti ki,
gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Aniden, birbirlerine olan yakınlıkları
dayanılmaz hale geldi. Onu *tüketmek*, parçalamak ve iki beden olmaktan çıkıp
tek bir beden haline gelene kadar kaburgalarının içine girip sürünmek istedi.
Onun hiçbir parçası asla yeterli olmayacaktı; hiçbir şey asla yeterli olmayacaktı.

Caspen onu becerirken böyle mi hissetmişti? Bu çok fazla uyarıcıydı —çok *acı vericiydi*. Leo'nun aldığı her nefes sanki sadece ona yönelik bir çağrı gibiydi. Vücudunun her santimetresi çok lezzetliydi. Sonunda, haftalarca süren ıstıraptan sonra, Tem kendini değişirken hissedebiliyordu. Tepe onu çok uzun süre bastırmıştı. Ama şimdi koşulları yerine getiriyordu —şimdi Leo'ya olan aşkını tamamlıyordu— ve bunun bir ödülü vardı.

Onu güvende tut.

Bu, Caspen'in ona söylediği mantradı ve şimdi de Leo için onun mantrası olmuştu.

Tem kontrolünü kaybetmeye izin vermeyecekti; kendisi için değerli olan birinin hayatını tehlikeye atmayacaktı. Caspen bunu onun için yapmıştı, o da Leo için yapacaktı.

Ama Caspen her zaman başarılı olmamıştı.

Tem, ilişkilerinin süresince birçok kez incinmişti — seks ya da başka nedenlerle birçok yaralanma geçirmişti. Kora'nın hatırı için onun pelvisini kırmıştı. Zamanla bunlara alışmıştı. Hatta bunlardan tahrik olmaya başlamıştı. Ama bunun nedeni, onun kısmen basilisk olmasıydı. Onun canavarca tarafı acıyı arzuluyordu, hem acıyı vermek hem de almak istiyordu. Leo bir insandı. Acıyı sevmiyordu, incinmeyi hak etmiyordu. Her zaman ona işkence etmesini söylerdi, ama bunu kelimenin tam anlamıyla kastetmiyordu. Onların savaşları zihinseldi, silahları duygusal olanlardı. Tem, vücudunun yapabileceğini bildiği şeylerin bir parçasını bile ona yaşatmayı reddetti. Ama kendini tutmak kolay değildi.

Onu güvende tut. Onu güvende tut.

Caspen için bunun ne kadar zor olduğunu şimdi anlıyordu. Sanki lezzetli bir yemeğe bakıyor ama tadına bakamıyormuş gibi. Basilisk tarafı açlıktan kıvranıyordu, zihninin derinliklerinde, görmezden gelmesi neredeyse imkansız bir ısrarla pençelerini geçiriyordu.

Kalçaları daha hızlı hareket etti.

"Siktir, Tem." Leo bunu zar zor mırıldandı.

Ama bu Tem'i o kadar tahrik etti ki, avucunu onun ağzına bastırdı ve "Yapma" dedi.

Daha önce hiç kimseyi bu kadar istememişti, hiç bir insanın bedenini bu kadar içgüdüsel bir şekilde *arzulamamıştı*. Tem *onun içine* girmek istiyordu. Onu ele geçirmek, işaretlemek ve başkalarının elinden almak istiyordu, böylece o sonsuza kadar, ebediyen sadece ona ait olacaktı. Bu karşı konulmaz bir dürtüydü, ama yine de direnmek zorundaydı.

Tem, Caspen'in bunu onunla nasıl bu kadar çok kez yaptığını anlamıyordu. Onu incitmeden nasıl başarmıştı? Pazar gecesi yemeklerinde Leo'nun yanında bulunmak için dokunmadan gösterdiği çaba, onun şu anda yatağında yatarken hissettikleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Onun çıplak vücudunu görmek, onu patlatmak istiyordu.

"Tem," diye mırıldandı, dudakları eline değiyordu. "Çok iyi hissettiriyorsun."

"Konuşma. Lütfen."

"Konuşmam gerek, Tem. Sana söylemem gerek ki ben..."

Ama Tem bunu duymak istemiyordu. Duyamıyordu. Onun konuşmayı kesmesini, susmasını istiyordu. Bir kelime daha söylerse, onu paramparça edecekti. Sırtından duman yükseliyordu. Görüşü değişiyordu — Leo'nun yanaklarının pembesi mavimsi yeşile dönüşüyor, cildinin sıcaklığı griye dönüşüyordu. Her göz kırptığında, görmesi gerekenden fazlasını görüyordu sanki. Gözleri, Caspen'inki gibi siyaha dönüyordu. Göz bebekleri büyüyor, vücudu iradesine karşı değişiyordu. Dönüşüm çağrısı onu zayıflatıyordu. Bu çok fazlaydı. Çok fazla. Tem buna direnemedi, ona direnemedi. O da diğer bazilisklerden farksızdı. Caspen gibi, halkına, içgüdülerine bağlıydı.

Caspen.

O, onun tek umuduydu.

Caspen? Orada mısın?

Tem. Evet.

Sesi uzaktaydı. Ne kadar uzakta olduğunu, ormanda bir yerde mi olduğunu, ondan kaçıp kaçmadığını merak etti. Ya da çoktan geri dönüyor muydu?

Yardıma

ihtiyacım var. Ne

oldu?

Formalliklerle uğraşacak zaman yoktu, soruyu nazik bir şekilde soracak zaman yoktu. Tem sadece bilmek zorundaydı *Onu incitmemek için ne yapmalıyım?*

Bir duraklama. Caspen şu anda ne yaptıklarını tam olarak biliyordu. Sonuçta bunu yapmalarını o emretmişti. Sadece seks olsaydı, sorun olmazdı. Ama bu Leo'ydu ve Tem Leo'yu seviyordu. Bu her zaman farklı olacaktı. Belki Caspen yardım etmeyecekti; belki onun Leo'ya zarar vermesini istiyordu. Ama bu

Tem'e Leo'dan daha fazla zarar verecekti ve Caspen'in buna asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Başka bir şeye konsantre olmalısın.

Ama konsantre olacak başka hiçbir şey yoktu. Leo'nun vücudu onun altında çıplaktı — açık, istekli ve savunmasız. Basilisk tarafı bu düşünceye heyecanlandı.

Ne gibi?

Her şey.

Düşünemiyorum, Caspen. Nefes bile alamıyorum. Odaklan, Tem.

Ne hakkında düşünürdün?

Bir başka duraklama. Senin ölürsen nasıl hissederdim diye düşünürdüm.

Tem, böyle bir anda böyle bir şeyi düşünmeyi hayal bile edemiyordu. Leo ölseydi, özellikle de onu öldüren kişi kendisi olsaydı, hissedeceği üzüntü dayanılmaz olurdu. Bu duygu, hissettiği tüm heyecanı bastırdı ve midesini acı verici bir düğüm haline getirdi. Seks birdenbire imkansız göründü. *Ama o zaman nasıl devam edebilirdi?*

Sadece bedeninin önünde olanları deneyimlemesine izin vermelisin. Zihnini kontrol altında tut, ona hiçbir zarar gelmez.

Ama bu imkansız bir istekti. Tem, Leo'yu canlı canlı derisini yüzmek istiyordu. Aklındaki tek düşünce buydu, şehvetinden bile daha güçlüydü. Leo uysal, savunmasız ve *insandı*. Onun için daha çekici bir şey olamazdı, boğazındaki açık nabızdan daha cazip bir şey yoktu. Tem, dişlerini ona geçirmek, Caspen'in bir zamanlar onu yediği gibi onu yutmak istiyordu.

Basilisk tarafı Leo'ya zarar vermek istiyordu. İnsan tarafı ise tam tersini istiyordu. İnsan tarafı, Leo'nun uzun ve mutlu bir hayat sürmesini, herhangi bir tehlike veya bedensel zarardan uzak, tercihen basilisklerden tamamen uzak bir hayat sürmesini istiyordu. Bu, Leo'nun bu geceyi atlatması halinde gerçekleşebilecek bir hayaldi. Leo'yu öldürmenin suçluluğu aşılamaz olurdu. Tem, böyle bir kaybı atlatamayacağını biliyordu.

Caspen'in sesi zihninde fısıldadı: *Ona olan sevgin, ona zarar verme arzundan daha güçlü olmalı. Bu kadar basit.*

Sesi giderek zayıflıyordu.

Tem, Leo'ya baktı. Caspen bunun basit olduğunu söylemişti. Ama hiç de öyle değildi. Basilisk tarafını bastırmak, kafesinde çabalayan canavarı evcilleştirmek karmaşık ve zordu.

Ama Caspen bunu onun için yaptıysa, o da Leo için yapacaktı. Başka seçeneği yoktu.

Tem ellerini Leo'nun göğsüne bastırarak kendini yukarı itti. Ona baktı, onun içindeki hislerine değil, *ona karşı* hissettiklerine odaklandı. Tem Leo'yu seviyordu. Her zaman sevecekti. Bu, aralarındaki temel bir gerçektir ve bu gece bu gerçek kirlenmeyecek ya da yok olmayacaktı. Aksine, bu gece Tem'in bu sevgiyi göstermesi için bir fırsattı: defalarca söylediği sözleri uygulamaya koyması için. Onu sevdiğini söylemek yeterli değildi. Bunun yerine ona gösterecekti. Onu güvende tutacaktı.

"Yavaş gitmeliyiz," diye fısıldadı Tem. "Bunu yapabilmemin tek yolu bu."

Leo, korku ve heyecandan göz bebekleri büyümüş bir şekilde başını salladı. Uçurumun kenarında duran bir adam gibi görünüyordu. "O zaman yavaş olalım."

Bir an için ikisi de kıpırdamadı. Sonra Leo oturdu, gövdesini ona yaklaştırdı ve kollarını beline doladı. Mükemmel bir şekilde birbirlerine sarılmışlardı, dudakları birbirinden bir santim uzaktaydı.

Leo onu nazikçe öptü.

Tem de aynı naziklikle onu öptü, parmaklarını saçlarına geçirip onu kendine doğru çekti. Dilinin diline değişimini, dudaklarının yumuşaklığını ve keskin köpek dişleriyle nasıl kontrast oluşturduğunu hissetmeye odaklandı. Altın dişleri eskiden Tem'i rahatsız ederdi, ama artık etmiyordu. Artık onların onun bir parçası olduğunu anlıyordu, tıpkı onun çillerinin onun bir parçası olması gibi. Leo geçmişinden kaçamıyordu ve kaçmaya da çalışmıyordu. Leo sadece gelecekte daha iyi olmaya çalışıyordu. Tem onun için tek istediği buydu ve kendisi için de tek istediği buydu.

Leo'nun elleri saçlarında, buklelerine dolanmıştı. Tem, onun bu bukleleri sevdiğini biliyordu. Konuştuklarında parmaklarıyla buklelerini döndürdüğünü, nazikçe çekip tekrar yukarı sıçramalarını sağladığını hayal etti. Kütüphanede saçlarını tutup başını masanın üzerine eğdiğini düşündü. Bu, ona *gerçekten* dokunamadığı zamanlarda ona dokunma şekliydi — tamamen kopuk oldukları zamanlarda onun bağlantı diliydi.

Tem, Leo'yu *özliyordu*.

Birlikte çok şeyden mahrum kalmışlardı. Öncelikle, tüm evlilikleri. Ama aynı zamanda birlikte uyandıkları sabahlar, birbirlerinin kollarında uykuya daldıkları akşamlar, kalede yedikleri kahvaltılar, öğle ve akşam yemekleri de. Evelyn tüm bunları elde etmişti

Evelyn, Tem'e ait olması gereken her şeyi almıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı dudaklarına. "Ne için, Tem?"

"Bunu senden aldığım için."

"Artık geri aldık. Önemli olan tek şey bu." Leo haklıydı; önemli olan tek şey buydu.

Tem'in basilisk tarafı hâlâ oradaydı, arka planda sessiz bir gözlemci olarak duruyordu. Onun geri çekilmesiyle berraklık ve sükunet geldi.

Onu koru. Onu koru. Onu koru.

Sözler. Daha fazlası değil. Bir yükümlülük ya da söz değil. Sadece bir rica.

Leo'nun parmakları bacaklarının arasındaydı, o kalçalarını hareket ettirirken klitorisini uyarıyordu. Artık geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmişlerdi: iki insan, aşık, seks yapıyorlardı. Bundan daha basit ne olabilirdi?

Leo yine konuşuyordu ve bu sefer ona izin verdi.

"Hayatımın geri kalanında seni istiyorum, Tem. Ne pahasına olursa olsun. Seni istiyorum, sana ihtiyacım var, seni seviyorum ve sen benimsin."

"Sen de benimsin." "Sen benimlisin lan."

"Biliyorum."

Sonunda, birbirlerine teslim oldular.

Tem başını geriye attı ve orgazm onu sararken nefes nefese kaldı. Leo da aynısını yaptı, zevk çılgılığı Tem'in şimdiye kadar duyduğu en güzel şeydi. Tem, vücudunun ondan böyle bir ses çıkarabileceğine inanamıyordu. O sesin artık çıkmayacağı ana kadar tekrar tekrar duymak istiyordu. Ölene kadar duymak istiyordu. Birbirlerine sıkıca sarıldılar, orgazmları geçtikten sonra bile birbirlerine tutundular. Tem, Leo'nun alnındaki sarı saç tellerini eliyle kenara itti. Bir yanağını öptü, sonra diğer yanağını, sonra tekrar öptü. Tek istediği, bu mükemmel, zarif çocuğu sevgiyle kucaklamaktı. Leo onun dayanağıydı. Işığıydı. Evdi.

Leo sersemlemiş gibiydi, sanki derin bir uykudan yeni uyanmış gibi. Gözlerini kırıştırarak Tem'e odaklandı. "Bu..."

Kelimeler yetersiz kalıyordu. Doğrusu, Tem için de öyleydi. Güç içinden akıyordu — bir dakika öncesine kadar ulaşılamaz olan

. Etkilenen tek kişi o değildi. Leo'nun gözleri parlıyordu, cildi kızarmıştı. Tamamen ve tamamen canlı görünüyordu.

Tem ona tekrar öpüşmek için eğildi. Dudakları birbirine değmeden önce, biri kapıyı yumrukladı. Tem, Leo'yu korumak için kendini onun üzerine attı ve onu yatağa bastırdı.

"Temperance," diye bir ses koridordan geldi. "Seninle konuşmam gerek."

O, Apollo'ydu.

Tem sıçrayarak kapıya koştu ve kapıyı açtı.

Apollo onu geçip gitti. Gözleri Leo'ya kaydktan sonra tekrar Tem'e döndü. Zihni kapalıydı, ama Tem ondan yayılan kesin bir enerji hissetti. Korkuyordu.

"Apollo," dedi Tem. "Ne oldu? Dışarıda neler oluyor?"

Seksin sisinde Tem, durumun ciddiyetini unutmuştu. Ama şimdi, kafası yeniden berraklaşınca, koridordan gelen korku çığlıklarını duydu.

"Senekalar isyan ediyor," dedi Apollo. "Rowe yolda."

Tem, Leo'ya baktı. İsyanın ortasında burada olmaması gerekiyordu. Korku omurgasını sardı.

"Temperance," dedi Apollo acil bir sesle, dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Seni arıyor."

"Neden?"

"Belli değil mi?"

Tem'in anlaması sadece birkaç saniye sürdü. Rowe onunla evlenemezdi. Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu: onun gücünü elinden almak.

"Beni öldürmek istiyor."

Tem, Apollo'nun yüzündeki ifadeden haklı olduğunu anladı. O cevap veremeden Leo ayağa kalktı.

"Tem," dedi. "Bu gece seni öldürmek isteyen bir kişi daha duymak istemiyorum."

"Sorun yok, Leo."

"*Nasıl* sorun

yok?"

"     ..." Tem, onu yatıştıracak bir şey bulmaya çalışarak sözünü yarım bıraktı. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. O düşünceyi bir kenara bırakıp

Apollo'ya dönerek, "Casper nerede?" diye sordu.

Apollo'nun dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. "Kaçıyor, Temperance."

Bu haber çok kötüydü, ama Tem, Caspen'in Apollo'ya güvenmiş olması gerçeğinde garip bir rahatlık hissetti. Bu, kardeşler arasında her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu. En azından bu iyi bir haberd.

"Geri dönecek mi?"

Apollo'nun bakışları Leo'ya kaydı. "Arması tamamladın mı?" "Evet."

"O zaman evet. Geri dönecek. Başka seçeneği yok."

Sözlerinin anlamı havada asılı kaldı. Tem yaklaştı. "Başka bir yol olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Apollo'nun altın rengi gözleri onun gözlerine kilitlendi. Gözlerinde sadece ıstırap vardı. "Başka bir yol olduğu doğru."

"Nedir o?"

Cevap veremeden, başka bir çılgılık havayı deldi. Bu seferki daha yakından geliyordu.

"Apollo," diye ısrar etti Tem. "Söyle bana. Nedir o?" Ama Apollo hareketsiz kalmıştı. "O burada."

Açıklamaya gerek yoktu. Tem, Rowe'un zihninin sınırlarında olduğunu, ona ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Zaten ona yaklaşıyordu. Zaten avlanıyordu.

Apollo beline dokundu. "Gitmelisin."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Rowe'u durdurabilecek tek kişi benim."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, Tem bunların doğru olduğunu anladı. Yılan Kral Caspen, dağın altındaki en güçlü basilisk olması gerekiyordu. Ancak Rowe turnuva sırasında onu ısırmişti ve o zamandan beri onun gücünü emiyordu. Bu durumda ona karşı koyabilecek tek bir basilisk kalmıştı. O da Tem'di.

"Hayır," dedi Apollo.

"Hayır mı?"

"O çok güçlü, Temperance. Ve tehlikeli." "*Ben* de çok güçlüyüm."

Apollo ve Leo, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona baktılar. Tem, onların bakmasına izin verdi.

"Ben bir melezim," diye devam etti Tem. "Ve arması tamamladım. Bu, dönüşüm yapabileceğim anlamına geliyor."

Teorisini test etmeden bunun doğru olduğunu biliyordu. Güç tüm vücudunu sarstı, parmak uçlarına sızdı. Şimdiye kadar, bu kadar büyük bir eksiklikle yaşadığının, bu kadar temel bir parçanın eksik olduğunun farkında değildi. Ama artık yeniden bütün olmuştu ve bunu boşa harcamayacaktı.

Apollo başını salladı. "Burada kalamazsın."

"Kalabilirim ve kalacağım."

"Burada güvende değilsin. Gitmelisin."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin..."

"*GİTMELİSİN*."

Tem donakaldı. Apollo ona daha önce hiç bağırmamıştı. Basilisks müzakereyi tercih ederdi; mantık ve akıl her zaman öfke patlamalarına üstündü. Ama Apollo mantığın ötesindeydi. Bir santim uzaklıktaydı, gözleri onun gözlerine dikilmişti. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce, ses tonunu yumuşattı, ama çok az.

"Seni Rowe'un yanına yaklaştırmayacağım." "Sen kimsin ki bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

"Seni seven biriyim, Temperance. Ve bu gece ölmeni izlemeyeceğim."

"Anlamadım?" Leo araya girdi.

Tem elini kaldırdı. "Öyle demek istemedi, Leo. Sadece

"Ciddiyim," dedi Apollo, her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek. "Bunu söylemeye hakkımı kazandığım şekilde."

Basilisks her zaman belirsizdi. Ama nedense bu Tem'e mantıklı geldi. Apollo'nun onu nasıl sevdiğini anladı: Leo'nun sevdiği gibi değil ve kesinlikle Caspen'in sevdiği gibi de değil. Adelaide'in dediği gibi, *aşk birçok şekil alabilir*. O, onun onu sevdiği gibi onu seviyordu — beklenti veya yargılama olmadan. Özgürce.

"Gitmelisin, Temperance," dedi Apollo. "Lütfen."

"Ama ben—"

"Savaşmak istediğini biliyorum." Ellerini omuzlarına koyarak onu sakinleştirdi. "Ama seni kardeşimden ve Rowe'dan aynı anda koruyamam."

Tem tekrar ağzını açtı, ama Apollo başını salladı.

"Burada kalmayacaksın. İnsan prensini alacaksın" — başını, onların etkileşimini zorlukla gizleyebilen bir şaşkınlıkla izleyen Leo'ya doğru çevirdi — "ve güvenli bir yere gideceksin."

Tem ona baktı. Birlikte geçirdikleri zamanları, onun nasıl peşinde koşan birinden koruyucusuna dönüştüğünü düşündü. Apollo'nun yanında her zaman güvende hissetmemişti. Ama şimdi güvende hissediyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Apollo. "Sana yalvarıyorum. Git."

Bir dakika önce bağıırıyordu, şimdi ise onu zar zor duyabiliyordu. Sözleri zorlanarak çıkıyordu, sanki söylemek için büyük çaba sarf ediyordu. Tem, kapının hemen dışında savaşın çığlıklarını duyabiliyordu.

"Engelleyebileceğim bir şey varken insanların ölmesine seyirci kalamam."

Apollo'nun ifadesi yumuşadı. "Seçimleri kendilerine aittir. Basilisks kaderine inanır."

Tem başını salladı. Bu yanılttı. *Yanlış.*

"Ben..." diye başladı, ama cümlesini bitiremeden Apollo dudaklarını dudaklarına değdirdi. Ona daha önce hiç göstermediği bir şefkatle, yumuşakça öptü. Tem, Leo'nun hoşnutsuz bir ses çıkardığını duydu, ama bunu görmezden geldi ve koridorda çığlıklar yankılanırken ona karşılık verdi. Onun adının sesiyle ayrıldılar.

"Tem?" Gabriel'di. Yanında Damon vardı ve hemen Apollo'ya seslendi.

"Gitmeleri gerek. Hepsi."

"Bunun farkındayım," dedi Apollo. "Ama onları ikna etmek oldukça zor."

"Rowe mağaralara sızdı. Tem'i arıyor."

"Bunun farkındayım," dedi Apollo tekrar. Başka bir şey söyleyemeden, Caspen'in sesi ikisinin zihnine aynı anda girdi.

Geri dönüyorum.

Apollo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Tem'e çaresizce baktı. Ama Caspen, "*Gitmelisin Tem. Mümkün olduğunca uzağa git,*" derken, Tem sadece başını salladı.

Hayır, Caspen. Rowe ile savaşmam gerek.

Böyle bir şey yapmamalısın. Apollo, onu buradan uzaklaştı.

Deniyorum kardeşim. Dinlemiyor.

Hiç dinlemez.

İkiniz de keser misiniz?

Tem, Caspen ile olan bağlantısını kapattı ve Apollo'ya döndü. "Gitmeyeceğim."

"Seni koruyamam..."

"İkisini birden koruyamayacağını biliyorum. O yüzden birini seç. Beni Caspen'den koru."

Çıglıklar giderek yükseliyordu.

"Onu durdur, Apollo. Ben Rowe'la ilgilenirim."

Apollo başını salladı. Ama Tem, onun dediğini yapacağını biliyordu. Caspen'in aksine, Apollo, Tem'in kendi kararlarını vermesine her zaman güvenmişti. Apollo, Tem'in gerçekte kim olduğunu anlıyordu. "Onu ne kadar süre tutabileceğimi bilmiyorum."

"Elinden geldiğince uzun süre tut."

Apollo cevap vermedi. Ama çenesi sıkıydı, Tem'inki de öyle. Ona son bir kez baktıktan sonra ayrıldı.

Tem, Damon'a döndü. "İkisini de buradan çıkar."

Damon başını eğdi. "Elbette."

"Onları ailemin kulübesine götürebilirsin. Orada güvende olacaklar."

"Majesteleri." Gabriel, Leo'ya göz kırptı. "Saha gezisine hazır mısınız?"

Leo ona döndü. "Seni bir daha kaybedemem, Tem."

"Kaybetmeyeceksin."

"Bana geri dönmen gerek."

"Döneceğim."

Leo, ellerini Tem'in yüzüne koydu ve onu kendine çekti. Onu öptü, belki de gerekenden biraz daha sertçe, ve Tem onun kendisi için ne kadar korktuğunu hissetti. Onu geri kazanmıştı. O da *onu* geri kazanmıştı. Eğer bir gelecekleri olacaktıysa, bu geceki olaylardan sonra başlayacaktı. Ve Tem bunu görmek için orada olmayı çok istiyordu. Sonunda Leo geri çekildi. Sonra Gabriel'i takip ederek koridora çıktı.

Damon onları uzaklaştırırken, Gabriel'e "Tem'i öpen adam kimdi?" diye sorduğunu duydu.

"O Apollo," diye cevapladı Gabriel. "Casper'in kardeşi." *"Kardeşi mi?"*

Sonra gittiler.

Tem hemen elindeki göreve odaklandı ve zihnini basilisklerin kolektif bilincine açtı. Orada toplumsal bir acı vardı — dağın her yerinde halkı ölüyordu. Onların ölümleri binlerce kum tanesi gibi üzerine baskı yapıyordu, onu boğuyor, sıkıştırıyordu.

Odaklan, Temperance. Rowe'u bul.

Apollo'nun sesi onu kendine getirdi. Koridordan koşarak, çığlıkları takip ederek avluya çıktı. Karşısındaki manzara onu hemen gelincik saldırısına geri götürdü. Cesetler yığınlar halinde dağılmıştı, kan yerlere sızmıştı. Oda kopmuş uzuvlarla doluydu; Senecalar Drakons'ları parçalıyordu. Tem oyalanmadı. Tanıdığı birini görmek için beklemedi. Bunun yerine, gürültü ne kadar sağır edici olursa olsun durmadan koşmaya devam etti, göle doğru.

Mağaralar tam bir kaos içindeydi.

Tem, Senecaların stratejisini hemen anladı; kalan Drakonsları buraya sıkıştırmışlar, sırtlarını suya dayayarak kaçacak yer bırakmamışlardı. Burada, Kora'nın yıkanma yerinin kenarında, savaş tüm şiddetiyle devam ediyordu. Bazı basiliskler dönüşüm geçirmiş, bazıları ise hala insandı. Korkunç bir şekilde pullar, eller ve dişler birbirine karışmış, birbirlerini parçalıyorlardı. Kıyıları kanla kaplıydı; Tem'in ayak izleri ıslak, parlak kuma derinlemesine batıyordu. Hızlı hareket etmek imkansızdı ama yine de denedi, mağaranın kenarında kalarak Rowe'u aradı. Onu bulması uzun sürmedi. Onu görmeden önce hissetti, varlığı o kadar güçlüydü ki havayı büküyor gibiydi. Hâlâ insan formundaydı. Çıplak göğsü kanla kaplıydı, bacaklarının arasında birikmiş ve altın rengi penisesinden acımasızca sperm taklidi yaparak damlıyordu. Etrafında kaos hüküm sürüyordu, ama o kimseyle savaşıyordu. Kıyıda durmuş, bekliyordu.

Onu bekliyordu.

Tem kalabalığın arasından geçerek doğruca ona doğru ilerledi. Rowe onu gördüğü anda, dudaklarında bilgece bir gülümseme belirdi.

Temperance. Bana katıldığın için ne kadar da naziksin.

Kırk Beşinci Bölüm

Tem yoluna çıkan herkesi kenara itti. Rowe'a ulaştığında durdu. Rowe onu açgözlülükle izledi, gözleri vücudunda dolaştı. Turnuvayı, onun içinde hissettiği şeyi düşündü. Şimdi bile onun penisine çekiliyordu. O korkunç bir güçtü ve Tem ona yaklaşırken ona bakakaldı.

"Sana şaşırdım, Temperance." Demek
küçük konuşmalar yapıyorlardı.

Harika. "Neden?"

"Kocan yanında değil."

Bu, Apollo'nun bir zamanlar söylediği şeyi hatırlattı: *Refakatçin yok*. Tem artık refakatçiye ihtiyaç duymuyordu. Tem'in tek ihtiyacı kendisiydi.

"Yolda."

"Öyle mi? Peki geldiğinde durumu ne olacak?"

Tem, Caspen'in boynundaki yarayı, Rowe ondan kan emdiğinde yarasının nasıl yeniden açıldığını hayal etti. "Sen söyle."

Rowe güldü. "Ondan alınacak çok şey var, Temperance. Daha yeni başladım."

Tem, onun sadece Caspen'in gücünden bahsetmediğini biliyordu. Tem'i de almak istiyordu. "Beni asla alamayacaksın," dedi.

"Peki neden?"

"Çünkü beni hak etmiyorsun."

Rowe tekrar güldü. "Biz hak ettiğimizi aldığımız bir dünyada yaşamıyoruz. Bir şey istediğinde, onu almalısın."

"Peki sen ne istiyorsun?"

Okul bahçesinde kavga etmek üzere olan iki çocuk gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Öyle değil miydi? Tem'in ödeyecek bir borcu vardı. Ve bunu yapmanın zamanı

"Halkım için en iyisini istiyorum."

Tem, basilisklerin kavga edip kanlar içinde kaldığı mağaranın etrafına bakındı. "Halkın için en iyisi bu mu?"

"Bu gerekli."

Tem başını salladı. "Hayır, değil."

"Bu bir savaş, Temperance. Sonunda buna degecek." "Kendi türünü incitmek anlamına gelse bile mi?"

"Kendi türümü incitmek ilk kez olmuyor." Tem kaşlarını çattı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, sana bir uyarı verdiğim, ama sen onu dikkate almadığın anlamına geliyor." Anlamaya çalışarak ona baktı. Rowe ne tür bir uyarı vermişti? Sonra anladı. "Sincap olayından *sen* mi sorumlusun?"

Rowe'un yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Elbette, aptal bir insan kızının bunu düşünebileceğine inanmadın."

Tem, gelincik saldırısının Vera tarafından düzenlendiğini düşünmüştü, ama bu onun için çok zekice bir komplo idi. O acımasız olabilir, ama bu kadar ölümcül bir şey düşünemezdi. Gabriel, onun "emir aldığını" söylediğini duymuştu. Rowe'dan emir.

"İnsanları böyle kullanamazsın."

"Kullanabilirim. Ve onları kullanmam bittiğinde, onlardan kurtulabilirim." Tem, Vera için ani bir korku hissetti.

"Ama gelinciğin ne yapacağını biliyordun. Nasıl... *nasıl... kendi halkına bunu yapabildin?*"

Rowe başını salladı. "Ben bir Seneca'yım, Temperance. Drakons benim halkım değil."

"Ama dağın altında Senecalar da vardı. Ölen Senecalar." "Onlar çok uzun zaman önce taraflarını seçtiler. Sen Caspenon ile evlendikten sonra orada kaldılar.

Onlar hainler.

"Onlar *masumdu*," diye haykırdı Tem.

"Sen bu konularda ne bilirsin ki? Fedakarlık yapmanın, daha büyük bir iyilik için seçimler yapmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Kendi türümü asla ihanet etmeyeceğimi biliyorum."

"Senin türün yok," dedi Rowe alaycı bir şekilde. "Sen yarı insansın. Bir kör. Basilisk olmanın ne demek olduğunu anlamıyorsun. Asla da anlamayacaksın."

Tem, onun sözlerinin onu bu kadar incitmesinden nefret ediyordu. Bu, tam da hayatı boyunca kendine söylediği şeydi; gerçek olduğu için hiçbir şeyin gerçekten iyileştiremeyeceği türden bir darbe.

"Sen bir israfın, Temperance," diye devam etti Rowe, sesi alçaldıkça ona yaklaşıyordu. "Ne olabileceğini bir düşün. Birlikte neler yapabileceğimizi bir düşün." Kollarını genişçe açtı. "Durdurulamaz olabilirdik."

Tem başını salladı. Asla Rowe gibi olmayacaktı. Rowe gibi insanlardan nefret ediyordu. Onun yaptıklarını asla yapmayacaktı, barış yerine kan dökmeyi asla tercih etmeyecekti. Rowe gibi adamlar, kendilerine fayda sağladığı sürece adaletsizliğin devam etmesine izin veriyorlardı. Rowe gibi adamlar kötüydü.

Tem öfkeden neredeyse kör olmuştu. İçinde öfkeden başka hiçbir şey yoktu — onu parçalara ayırmakla tehdit eden saf bir öfke. Tüm vücudu güçle titriyordu; hiç bu kadar bütün hissetmemişti, sanki tüm yönleri tek bir keskin zirveye çekiliyordu. Bu heyecan vericiydi.

Rowe'un gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Peki bu nasıl bitecek, Temperance? Ne yapacaksın?"

Artık birbirlerine çok yakındılar. "Seni durduracağım."

"Ne yapmamı engelleyeceksin? Daha iyi bir dünya yaratmamı mı? Gücün verildiği değil, alındığı bir dünya mı? Tek bir titreme, üstün bir titreme olan bir dünya mı?"

Tem başını salladı. Toplu ölüm çözüm değildi. Bir yay kılıfını ortadan kaldırmak hiçbir sorunu çözmeyecek, sadece geciktirecekti. Tem geleceği tahmin edemiyordu, yarın sabah dünyanın nasıl olacağını bilmiyordu. Ama Rowe'un olmadığı bir dünya olacaktı.

Daha fazla tereddüt etmeden, ona atıldı.

Ona ulaştığında, Tem dönüşümünü tamamlamıştı. Artık bu ona çok kolay geliyordu; artık hiçbir engel, hiçbir engel yoktu. Artık nefes almak kadar basitti. Rowe da dönüşmüştü, altın rengi penisesinden yayılıp vücudunun geri kalanını parlak metal pullarla kaplamıştı. Tem, korkunç bir hızla ona saldırırken, onun ağzını zar zor kaçınmayı başardı. Gerçek formunda çok az deneyimi vardı, Rowe ise yüzyıllardır bunu yapıyordu. Ama Tem aynı zamanda bir melezdı. Ve o kadar kolay caydırılabilecek biri değildi.

Tem tekrar ona saldırdı, bu sefer yandan. Ağzını açarak, altın pulları boyunca dişlerini geçirdi. Hemen kafatası tıkırdadı. Metal sert ve büyüyle güçlendirilmişti. Onu delememi.

Hadi ama Temperance. Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştin, değil mi?

Tem onu görmezden geldi.

Bana zarar veremezsin, aptal kız. Ben acı hissetmem.

Rowe haklıydı. Hiçbir şey ona zarar veremezdi. Güç dalgalar halinde ondan yayılıyor, yoluna çıkan her şeyi yok ediyordu. Ne zaman başka bir basilisk onun yörüngesine girse, kafalarını omuzlarından o kadar hızlı koparıyordu ki, Tem kafaları yere düşene kadar neredeyse fark etmiyordu. Ölümcül bir güce sahipti, o bir anomaliydi. Tem, yenilenen bir enerjiyle ona saldırdı, onu hazırlıksız yakalamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama Tem bu forma alışkın değildi, bu boyutta ve bu şekilde olmaya alışkın değildi.

Ve sonra onu yakaladı.

Rowe onu kuma doğru çekti, vücudunu onun vücuduna doladı ve korkunç ağırlığıyla onu ezdi. Tem, çok geç fark etti ki kapana kısılmıştı. Rowe'un başı onunkinden bir santim uzaktaydı, dişleri tamamen ortaya çıkmıştı. Açık ağzından salya damlarken, zihniyle onu azarlıyordu.

Bana nasıl cüret edersin? Seni öldüreceğim. Sonra Caspenon'u öldüreceğim. Sonra da küçük prensin dahil, sevdiğin herkesi öldüreceğim.

O bir kral.

Rowe derin ve umursamaz bir kahkaha attı. *O bir hiç, sen de öyle.*

Kavrayışı sıkılaştı. Tem, onun ağır altın bedeninin ezici ağırlığından kurtulmak için elinden gelen her şeyi yaparak direndi. Aniden, başka bir ses zihnine girdi:

Yanımdayım, Tem. Kaçmalısın.

Caspen, yapamam. Rowe'un altında sıkışmıştı, vücutları kumda kıvranıyordu.

Koş, Tem.

HEMEN.

Yapamam!

Kaçmalısın. Daha fazla direnemem.

Başka bir yol olduğunu söylemiştin.

Koşman gerektiğini

söyledim.

YAPAMAM.

Ama kaçmak zorundaydı. Hareket etmezse, Rowe'u öldürmeyi başaramazsa, onu öldürmek isteyen iki güçlü basilisk olacaktı.

Apollo, diye bağırdı, neredesin?

Caspenon'un yanındayım. Ama onu daha fazla tutamayacağım, Temperance.

Sanki büyük bir fiziksel zorlanma altında gibi nefes nefese konuşuyordu. Tem, Caspen gibi bir basilisk'i zapt etmeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu, onu besleyen lanete karşı savaşmanın ne kadar zor olacağını ancak tahmin edebiliyordu.

Rowe'un tutuşu sıkılaşıyordu. Caspen'den güç emdiğini ve giderek daha da güçlendiğini biliyordu. Ama ne kadar güç emerse etsin, Caspen'in içinde hala olağanüstü bir güç kaynağı vardı: sadece kendisinin değil, babasının da.

Temperance. Neredeyse vardık. Biz...

Bir dakika önce Tem yerde, Rowe'un altında sıkışmış durumdaydı, bir dakika sonra ise serbestti. Tem, Caspen'in obsidiyen siyahı pullarını tanıdı, Caspen Rowe'u Tem'in üstünden attı ve devasa vücudunu mağaranın duvarına fırlattı. Tem, Caspen'in Rowe'un peşinden gidip onu öldüreceğini düşünmüştü. Ama Caspen, Tem'e döndü. İlerleyemeden, Apollo aralarına girdi. Tem, kardeşlerin birbirleriyle dövüşmesini izlerken geriye doğru sendeledi, ikisi de bir adım atıp hemen geri çekiliyordu. Tem, çoktan geri dönmüş olan Rowe'u çılgınca aradı.

Benden kaçamazsın Temperance. Kaç tane korumun olursa olsun.

Tem, Caspen'in şu anda onun koruması olmadığını söylemeye tenezzül etmedi.

Pes etmen sadece an meselesi. Pes et, Temperance.

Tem pes etmeyecekti. Tem savaşacaktı.

Vücudu protesto ederek çılgılık atmasına rağmen, ona tekrar saldırdı ve bir an sonra, tekrar kavga etmeye başladılar. Tem, Rowe'dan kaçmayı başardığı her seferinde, bir an sonra Caspen onun üzerine atılıyordu. Saldırılarından kurtulmak, dinlenmek için bir an bile yoktu. Caspen çok yaklaştığında, Apollo aralarına giriyordu. Kardeşine tekrar tekrar atılıyor, darbe üstüne darbe alıyordu. Sonunda, bu dördünü de öldürüyordu. Böyle bir şiddet sürdürülemezdi; biri bunu sona erdirmeliydi.

Acı çeken sadece onlar değildi. Tem, etraflarındaki savaşı kısaca gördü. Cypress, aynı anda iki basiliskle savaşıyordu. Adelaide, baş kilidi ile sıkışmıştı. Onu görünce, Tem uzun zaman önce söylediği bir şeyi hatırladı:

Efsaneler doğruysa, bu Kora'yı kanallara edebileceğin anlamına gelir.

O zamanlar bu imkansız görünüyordu. Hatta gülünç bile. Ama diğer tüm efsaneler doğruydu, değil mi? Belki bu da öyleydi. Bir sonraki fırsatta Tem kendini gölün yönüne attı. Diğer üçünün de yakında onu takip edeceğini bilerek suya daldı.

Temperance? Ne yapıyorsun?

Tem, Apollo'yu dışarıda bırakarak gözlerini kapattı ve etrafındaki sudan başka hiçbir şey hissetmedi — Kora'nın banyo yaptığı sudan. Suyun ağırlığından rahatlık duydu ve kendini suyun altına çekmesine izin verdi. Burada Tem'i çağıran bir şey vardı, adını bilen bir titreşim. Tam bir berraklık onu sardı. Diğerleri geliyordu; neredeyse ona ulaşmışlardı. Ama Tem için zaman yoktu. Daha derine indi, suyun onu tamamen yutmasına izin verdi. Dibe dokunduğunda, sonunda gördü: bulanık karanlıkta bir silüet.

Annesi gibi görünen bir kadın ona doğru yürüyordu.

Kadın ona ulaşana kadar Tem, kendisinin yeniden insan olduğunu fark etmemişti. Bir parçası bunun bir hayal olduğunu biliyordu; basiliski formunun gölün dibinde sağlam olduğunu biliyordu. Bu yüzden kadın ellerine uzanıp onları kendi ellerinde tuttuğunda korkmadı. Avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini çevirdi. On iki çil. On iki sevgili. Yapabileceği on iki seçim. Artık tek bir seçenek vardı ve Tem bunu yapmaya çoktan karar vermişti. Apollo ona nasıl yapılacağını öğretmişti ve Tem istekli bir öğrenci olmuştu. Gözlerini kapattı, kendini göreve hazırladı, *almaya* hazırladı. Tem, patlayacağını düşünecek kadar, gücüyle dolup taşana kadar aldı ve aldı. Gözlerini açtığında, önündeki kadın gitmişti ve Tem geri dönme zamanının geldiğini biliyordu.

Işığa doğru yüzdü, gittikçe hızlanarak. Gölün yüzeyi yaklaştıkça, Rowe de yaklaştı. Güçlüydü, çok güçlüydü. Ama artık Tem'den daha güçlü değildi. Kıyıya ulaşana kadar bekledi, sonra yıldırım gibi üzerine atıldı. Tem ağzını açtı, dişlerini gösterdi ve ısırdı. Geçen sefer pullarını delememiş aksine, bu sefer dişleri onun etine derinlemesine battı. Rowe, tüm mağarayı sarsan ve kumlara dalgalar gönderen acı dolu bir kükreme attı. Arkalarında,

Apollo ve Caspen sudan çıktılar. Tem onları görmezden geldi, sadece avına odaklandı. Rowe Caspen'i ısırduğında, kendini tutmuştu, gücünü yavaş yavaş kullanarak Caspen'i yavaş yavaş çürümeye terk etmişti.

Tem ise böyle bir itidal göstermedi.

Onu ısırdığı anda, boynunu dişleri arasında tutarak emmeye başladı. Tem, gücünün onun gücüne katıldığını ve bununla birlikte Caspen'den aldığı gücü de hissedebiliyordu. Her nasılsa, ikisi arasındaki farkı anlayabiliyordu: Rowe'un gücü düşmanca, neredeyse yıkıcıydı; Caspen'in gücü ise rafineydi, bal gibi içine sızıyor, Rowe'un yarattığı pürüzleri yumuşatıyordu. Aralarında bir denge vardı. Rowe'un zihni bu süreçte sakin değildi. Onun pençesinde çırpınıyor, küfürler savuruyor, merhamet için çığlık atıyordu. Ama Tem kimseye merhamet borçlu değildi. Tek istediği onun ölümünü izlemektir. Neredeyse tamamen boşaldığında, Tem onu acımasızca havaya fırlattı. Rowe'un boynu kırıldı. Yaşam gücü titredi. Sonra söndü.

Tem'in arkasında, kardeşler hala kavga ediyorlardı. Apollo, Caspen'i kumda çırpınırken onu tutuyordu, ona ulaşmaya çalışıyordu. Tem, yeni keşfettiği gücünün uğultusu arasında, onların hararetli bir konuşma yaptıklarını fark etti:

Bana bunu yaptırma, Caspenon.

Zaten kabul etmiştin.

Çok şey istiyorsun.

Ne zaman kenara çekileceğimi bana söyleyen sendin.

Ben öyle demek istemedim...

Bana söz verdin.

Bunu yapamam, Caspenon.

SÖZÜNÜ TUT, KARDEŞİM.

Caspen, Apollo'nun tutuşuna karşı direniyordu, iri bedenleri şiddetli bir düğüm halinde birbirine dolanmıştı. Caspen'in gözleri Tem'inkilerle buluştu. Eğer o bir insan olsaydı, çoktan ölmüş olurdu. Oysa o, onun bakışlarını karşıladı ve ona direnmenin ne kadar zor olduğunu gördü.

Ne diyor bu, Apollo? Onu

öldürmemi istiyor.

Tem yanlış duymuş olmalı. O, böyle bir şey söylemiş olamaz...

Bana söz verdirdi, Temperance. Tek yol bu.

Caspen hala ona ulaşmaya çalışıyordu, hala lanetin etkisindeydi. Apollo'nun onu zapt etmek için tüm gücünü kullanması gerektiği belliydi.

Başka bir yol olduğunu söylemiştin...

Bu yol.

Korkunç bir gerçeklik onu vurdu. *Hayır... Yapmak zorundayım Temperance. Ona söz verdim.*

Neden böyle bir şey

yaptın? Çünkü ona

borçluyum. Anlamıyorum.

Anlamazsın. Bu bizim aramızda.

Apollo, bu doğru değil. Yapamazsın...

Yapabilirim, Temperance. Ve bu senin karar vereceğin bir şey değil.

Tem, sonunda Apollo'nun bunca zamandır ne yaptığını anladı. Oyalamak.

Başka bir yol yoktu, zarif bir çözüm yoktu. Lanet bozulamazdı. Caspen'in babası bile onu bozamamıştı. Caspen'in şansı ne olabilirdi ki?

Bir yolu olmalı... bunu düzeltmenin bir yolu...

Yok. Kan bağı en güçlü yeminimizdir. Leo ile yattığında onu bozdun.

Ama o bana öyle yapmamı söyledi. Neden böyle bir şey yapsın ki?

Çünkü sonuçlarını çoktan kabul etmişti.

Ama Tem sonuçlarını kabul etmemişti. Kabul *etmeyecekti* de. Yaklaşmaya çalıştı, ama Caspen ona dişlerini gösterdi. Bu haliyle çok korkutucuydu. Tem, Apollo onu tutmasaydı, ona saldırıp saldırmayacağını biliyordu.

Seni öldürmeye çalışmaktan vazgeçmeyecek, Temperance. Asla vazgeçmeyecek.

Başka bir çözüm bulmalıyız. Birisi bir şeyler biliyor olmalı...

Mağaranın etrafına bakındı. Etraflarında savaş sessizleşiyordu. Rowe'un öldüğü haberi çoktan yayılmıştı: Tem, basilisklerin gözleri fal taşı gibi açılmış, cansız bedenine baktıklarını gördü. Korkusuz liderleri gitmişti.

Yapılacak başka bir şey yok ve onu sonsuza kadar tutamam.

Hayır. Benim iznim yok...

Senin iznine ihtiyacım yok.

Caspen'in boynuna ulaşabilmek için kendini eğdi. Tem ileri atıldı. *Apollo, HAYIR...*

Ama yeterince hızlı olamadı. Apollo, kardeşinin boynuna dişlerini derinlemesine batırırken Tem sadece izlemekle yetindi.

Kırk Altıncı Bölüm

Bir iğne batması. Tem'in hissettiği tek şey buydu. Sanki biri onun içinden havayı boşaltıyormuş gibi, kalbinin hemen üstünde, göğsünde bir iğne batması. Ama birkaç saniye içinde, o iğne batması o kadar derin bir uçurum açtı ki, Tem neyi kaybedeceğini kesin olarak anladı.

HAYIR!

Hayal edilemez bir acı yayılıyordu. Göğsünü sıkıştırdı, onu yere çekti. İsteği dışında dönüşüyordu, tekrar insan formuna dönüyordu. Tem içinden bunun son kez olacağını biliyordu.

Caspen de dönüşüyordu. İkisi de insan olarak kumların üzerine düştüler, ikisi de nefes nefeseydiler. Caspen kanlar içindeydi. Tem ona uzandı ve başını kucağına çekti.

"Dayan, Caspen. Seni iyileştireceğim."

Caspen büyük bir zorlukla başını salladı. "Ölümcül bir yarayı iyileştiremezsin, Tem," diye fısıldadı. "Doğanın gidişatını tersine çeviremeyiz."

"Ama basilisk ısırığının ölümcül olmadığını söylemiştin. Sen demiştin ki..."

"Kola ısırarak ölümcül değildir. Ya da kendi kendine iyileşecek başka bir yere ısırarak. Ama bu..."

Tem, boynuna baktı. Apollo'nun dişleri onu derinden delmişti, o kadar derinden ki iyileşme şansı olmadığını biliyordu. İzler neredeyse Rowe'unkilerin üstündeydi.

Tem, bir kez daha insan haline dönen Apollo'ya çılgınca baktı. "Nasıl *bunu yapabildin?*"

Apollo sessizce onları izliyordu. Bu Tem için yeterli değildi. "Bunu düzelt!" diye bağırdı. "Düzelt bunu, Apollo."

Caspen'in kardeşi sadece başını salladı.

"Tem," dedi Caspen sessizce. "Bana bak."

Ama Tem ona bakmak istemiyordu. Ona bakarsa, kanı görecekti. Ve bu, olanları gerçek kılacaklardı.

"Tem," dedi tekrar. "Lütfen."

Sonunda ona baktı.

Güzel yüzü kucığında yatıyordu ve ona bakıyordu. Parmaklarını nazikçe saçlarının arasında gezdirerek alnından saçlarını çekti. Güçlü çenesini okşadı.

"Bana yalan söyledin," diye fısıldadı. "Başka bir yol olduğunu söylemiştin."

"Basilisks yalan söyleyemez."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Caspen gülümsedi. Sonra öksürdü ve dudaklarında kan lekeleri belirdi.

Tem gözyaşları dolan gözleriyle nazikçe kanı sildi. "Sana ölmene izin vermeyeceğimi söylemiştim."

"Ben de sana ölmemeye çalışacağımı söyledim." "Gördün mü? Hepiniz yalancısınız."

Caspen tekrar öksürdü ve daha fazla kan çıktı. Tem onu daha sıkı tuttu. "Bu korkunç, Caspen," dedi boğuk bir sesle. "Beni yalnız bırakamazsın." Caspen başını salladı. "Yalnız kalmayacaksın, Tem."

Onun Leo'yu kastettiğini anlayınca gözleri doldu. "Bunu yapma, Caspen, lütfen..."

"Onunla mutlu olacaksın, Tem. O da benim gibi seni seviyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Nedense Caspen gülümsedi. Dişlerinde kan vardı. "Sana mektuplar yazdı."

Tem şok içinde ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Ama ben... nasıl...?" "O senin tek gerçek aşkın, Tem."

Tem, mağaralarda geçirdiği ilk geceden önce gördüğü rüyayı hatırladı — Caspen'le tanışmadan önce onun varlığını hissetmişti. O zaman bile birbirlerine çekilmişlerdi. Kader onları buraya getirmişti. Karşılaşmaları gerekiyordu — birlikte olmaları gerekiyordu. O, onun ikiz ruhuydu, diğer yarısıydı.

Caspen onun güneşiydi. Caspen her şeydi. "Bu doğru değil."

"Doğru. Aksi takdirde kan bağı kopmazdı."

Göz yaşları yüzünden neredeyse kör olan Tem, başını salladı. Evelyn'in sözleri zihninde çılgınca dönüyordu: *Onları eşit derecede sevebilir misin?* Tem, sevebileceğini düşünmüştü. Yanılmıştı.

"Ben senin ilk aşkın oldum, Tem," diye fısıldadı Caspen. "O da son aşkın olacak."

Basilisks kadere inanırdı. Apollo haftalar önce ona böyle söylemişti. Caspen'in kaderi bu muydu? Leo'nun onun yerini almasına izin vermek mi? Caspen olmasaydı Leo da olmazdı, tersi de geçerliydi. Leo için rekabet onu Caspen'e götürmüştü. Caspen'den öğrendikleri onu Leo'ya götürmüştü. Biri olmadan diğeri olamazdı. İkisi olmadan bir hayat Tem için anlamsızdı. Sonsuza kadar dengesiz, sonsuza kadar eşitsiz olacaktı. Her zaman bir parçası eksik olacaktı.

"Bunu yapamazsın, Caspen. Ben buna değmem."

"Benim değerimi ben belirlerim, Tem. Ve benim değerim seninkinden çok daha düşük." "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Çünkü bu doğru."

Tem'in yüzünden gözyaşları akıyordu. Hareket edemiyordu, nefes alamıyordu.

Caspen'in başparmağı ağzına girdi, sonra çıktı ve alt dudağını sürükledi. Leo'nun bir saat önce yaptığı şeyin aynısıydı. "Sadece zevki bilmelisin," diye fısıldadı.

Tem cümleyi tamamlayamadı. Yapamadı. Çünkü bu hiç de zevk değildi. Bu acıydı. "Caspen," diye fısıldadı. "Beni terk etme."

"Gitmeliyim, Tem."

"Bunu tek başıma yapamam. Sensiz yapamam."

Nedense gülümsedi. "Sen her şeyi yapabilirsin. Bundan eminim." Tem'i eşsiz bir hüznün sardı. Bu olamazdı.

Ama öyle olduğunu biliyordu. Geri dönüş yoktu, az önce yapılanları yapılmış olanı geri alamazdı.

Caspen, Apollo'ya baktı. Tem, kardeşler arasında bir şeyin geçtiğini gördü: sözsüz bir yemin. Sonra Caspen fısıldadı, "Bitir şunu, kardeşim."

Tem'in omurgası ürperdi, Apollo ise açıkça saygı göstererek başını eğdi. Sonra Tem'e döndü, sanki onun iznini bekliyormuş gibi. Tem izin vermeyecekti; bu işin bir parçası olmayacaktı. Onların bu şekilde sonlanmasını istemiyordu. Sonlanmamaları gerekiyordu. Asla.

Apollo'ya bakmayı reddetti, bunun yerine Caspen'e baktı, kardeşi de Tem'in az önce yaptığı şeyi yapıyordu — alabileceği hiçbir şey kalmayana kadar gücünü emiyordu. Aniden zihninde bir dizi görüntü belirdi: birlikte geçirdikleri en mutlu anlar. Mağaralarda ilk kez karşılaştıklarını gördü. Onu tatmadan önce kendi parmaklarını bacaklarının arasına kaydırıldığını gördü. *Dediğim gibi. Cennet.* Onu kendi zihnine çekip, onu kendi gözüyle görebildiğini gördü. İlk kez onun odasında, çarşafına dolanmış, sadece ikisi, kimse izlemeden yatmışlardı. Ritüeli bitirdikten sonra onun ne kadar gurur duyduğunu gördü. İlk kez birlikte dönüşüm geçirdiklerini gördü, gölde, sonra da kıyıda, tam da bu noktada uzandıklarını. Onun çenesini avuçladığını, gözlerine baktığını ve şöyle dediğini gördü: *Sen mükemmelsin, Tem. Aksini düşünmene izin vermeyeceğim.*

Tem, gözyaşları arasında iki kralın gücünün Caspen'den ayrıldığını ve onunla birlikte hayatının da sona erdiğini izledi. Caspen her zaman ondan daha büyük, daha önemli, daha hayati hissetmişti. Şimdi bile, kollarında hareketsiz yatarken, muhteşemdi. Altın rengi gözleri, artık bakamayacak hale gelene kadar onun gözlerine bakmaya devam etti. Gözleri kapandıkları anda, bir acı dalgası göğsünü yaktı. Tem aşağı baktı ve ilk başta gördüklerini anlayamadı. İlk başta yaralandığını sandı. Sonra göğsündeki sıvının kan değil, altın olduğunu fark etti.

Kolyesinin eridiğini fark etti.

Beyaz sıcak metal cildini yakarken, altın pençe şekilsiz bir kütle halinde göğüslerinin arasına damlıyordu. Tem çığlık attı, erimiş kolyeyi yakaladı ve parmak uçlarını yaktı. Acıyı görmezden gelerek, kolyenin şeklini ellerinde korumaya çalıştı. Caspen'in kolyesi de eriyordu ve göğsünün ortasında birikiyordu.

"Casper," diye nefes nefese, derisindeki izlere bakarak haykırdı. "Casper..."

Yanık et kokusu burnuna çarptı. Parmaklarıyla kolyeyi yakalamaya çalışarak ikiye katlandı, ama çok geçti. Zincir erirken boynunu kesti, aynı anda hem kesip hem de yakıyordu. Pençe, avuçlarında metal yığının dönüşmüştü. Altın lekeleri cildini yakıp kavurduktan sonra katılaşıp kumlara düşerken hafif bir tıkırtı sesi çıkardı.

Korkunç bir çığlık boğazından çıktı.

Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Artık hiçbir şey yoluna girmeyecekti —hiçbir şey yolunda gitmeyecekti. İçinde büyük bir uçurum açılıyordu, asla kapanmayacağını bildiği bir uçurum. Tem, süslenmemiş avuç içlerine baktı

Pigmentlerden oluşan takımyıldızlar yok olmuştu. illeri kaybolmuştu. Caspen'in hayatını kendisinininkine bağlayan kan bağı kopmuştu.

Basilisk tarafı ölmüştü.

Kırk Yedinci Bölüm

Leo ona bir zaman çizelgesi vermedi.

Mektubu, Caspen'in ölümünden bir gün sonra geldi, sadece iki cümle kırmızı mürekkeple yazılmıştı:

Hazır olduğunda bana katıl.

Seni seviyorum.

Cenaze töreni çok görkemliydi. Adelaide her şeyi planladı, Tem ise sadece törene katıldı. Caspen'in küllerini göle serpmek için sıra geldiğinde, elleri o kadar titriyordu ki Apollo arkasına geçip ellerini onun ellerinin üzerine koydu, böylece urnayı egebilsin. O günden beri Caspen'in eski odasında kalıyordu; kral olmadan önce kaldığı, ilk kez birlikte uyudukları odada. Çarşafları hâlâ onun kokusunu taşıyordu, duman kokusunu. Tem bu kokunun ne zaman kaybolacağını merak ediyordu.

Yatağı rahat olmasına rağmen, uyumakta zorlanıyordu. Saatlerce, onu ilk kez zihnine çekip, onda güzel bulduğu her şeyi gösterdiği aynaya bakarak geçirdi. Tem, ilk kez onun gözünden kendini görmüştü, ilk kez onun onu ne kadar sevdiğini gerçekten anlamıştı. Şimdi, onun yokluğunda, o gün ona ne kadar büyük bir hediye verdiğini anladı. Tem'in özgüveninin çoğu Caspen'den geliyordu. Ona yetenekli olduğunu söyleyen, onun mükemmel olduğunu ısrarla savunan ilk kişi oydu. Kendisi de buna inanmak için onun sözlerini duyması gerekti, ama artık kimsenin sözlerine ihtiyaç duymuyordu. Artık kendine inanmak yeterliydi. Caspen ona bunu vermişti ve kimse bunu ondan alamazdı.

Leo'nun onu beklediğini biliyordu — *geleceği* onu bekliyordu. Ama şimdilik Tem geçmişte kalmaktan memnundu. Bu mağaraları terk ettiğinde geri dönemeyecekti; basiliskler dağı terk etmeye karar vermişlerdi. Her iki taraf da kayıplar vermişti — her iki taraf da acı çekmişti. Rowe'un ölümü yeni bir dönemi başlatmıştı: Apollo'nun liderliğinde bir dönem. Sonunda, basilisklerin denize çekilmesine karar veren Apollo'ydu. Tem

onların kalmasını sağlamaya çalışmadı. İnsanlar ve basiliskler yüzyıllar boyunca bir arada yaşamaya çalışmışlardı, ama başaramamışlardı. Avcı ile av arasında barış olamazdı. Yaşam döngüsü buna izin vermezdi. Adelaide, kalan basilisklerin Tem ayrılana kadar bekleyeceklerini açıkça belirtmişti. "Bu bir saygı meselesi," demişti. "Sana kralının yasını tutman için zaman tanımak istiyorlar."

Ama hiçbir zaman yeterli olmayacaktı.

Tem, Caspen'siz bir gelecekle karşı karşıya kalacağını hiç düşünmemişti; onun sağlam ellerinin onu tutamayacağı bir günün geleceğini hiç düşünmemişti. Ama o gün gelmişti. Onun gibi birini nasıl yas tutabilirdi? Ona bildiği her şeyi öğreten birini? Caspen, onun dayanılmaz sabırsızlığını, bitmek bilmeyen sorularını, işleri olması gerektiği gibi yapma konusundaki isteksizliğini tolere etmişti. O, Tem'in asla olamayacağı tek şeydi: sabırlı. Ve Tem, onunla bir ilişki kurmak için sabır gerektiğini biliyordu. O imkansız biriydi. Bir basilisk için daha kötü ne olabilirdi? Caspen onu hiçbir zaman tam olarak kontrol altına alamamıştı ve zaten bunu istememişti. *Sen evcilleştirilmek için yaratılmamışsın*. Bunu bir iltifat olarak söylemişti. Caspen, en başından beri Tem'in büyük işler başarabileceğini biliyordu. Tem'in buna kendisi inanması oldukça uzun zaman almıştı. Ama sonunda, Caspen'in onu dönüştürdüğü kraliçeye dönüşmüştü ve Caspen artık onun kralı olamazdı.

Sonunda, kalmak gitmekten daha acı verici hale gelmişti.

"Gitmeden önce konuşmak istediğin biri var mı?" Adelaide, Tem'e gitmek istediğini söylediği gece ona sordu.

"Evet," dedi Tem, kendini durduramadan. "Apollo." Adelaide başını salladı.

"Ve Damon."

"Elbette. Başka kimse var mı?"

Tem başını salladı. Dağın altında kaldığı süre boyunca pek çok basiliskle tanışmıştı. Ama veda etmek istediği tek kişiler Caspen'in kardeşleriydi.

"Ama tam olarak nasıl..." Tem ne diyeceğini bilemedi. "...ayrılacağım? Yani, şimdi ne olacak?"

"Seni kraliyet görevlerinden azat edeceğiz. Teknik olarak, artık bir basilisk olmadığın için bu görevleri yerine getiremezsin, ama yine de seni resmi olarak görevden almamız gerekiyor."

"Oh." Tem başını salladı. "Tamam."

O kovulmak üzereydi. Bu çok ani gelmişti.

"Bunu düzgün bir şekilde yapmalısınız, Temperance," dedi Adelaide. "Bu bir hakaret olarak algılanmamalı. Bildiğin gibi, geleneklerimize oldukça bağlıyız."

Tem tekrar başını salladı. Basilisklerin ritüellerini, törenlerini ve özel davranış biçimlerini sevdiklerini biliyordu. Onların geleneklerine hiç engel olmamıştı ve şimdi de engel olmaya niyeti yoktu.

Adelaide onu avluya kadar eşlik etti, Drakon kardeşler çeşmenin yanında duruyorlardı. Damon, ona ulaştığında onu kucakladı. Apollo hareket edemiyor gibiydi.

Adelaide Apollo'ya döndü. "İlk hak senindir. Bu hakkı kullanmak ister misin?"

Gözleri Tem'e kaydı. Gözleri kardeşininkine çok benziyordu: sonsuz altın havuzlar. "Hayır," dedi. "İstemiyorum."

Adelaide elini onun omzuna koydu. "Resmi hale getirmek için bunu düzgün bir şekilde söylemelisin," diye yumuşak bir sesle hatırlattı. "Temperance Verus'a karşı ilk hakkından vazgeçiyor musun?"

Apollo, Tem'e döndü. Gözleri Tem'in gözlerine baktı, sonra yavaşça vücuduna indi ve göğüslerinin arasındaki yara izinde durdu. Adelaide onu iyileştirmeyi teklif etmişti, ama Tem, Caspen'i hatırlatan bu izi korumayı tercih etmişti.

Apollo her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek konuştu. "Temperance Verus'a olan ilk haklarımdan vazgeçiyorum."

Tem ona baktı; Caspen'inkine çok benzeyen heykel gibi çenesine, onu kesin bir kesinlikle gözlemleyen gözlerine. *Ne zaman kenara çekileceğini bil.*

Drakon kardeşlerin ortak bir özelliği vardı. İkisi de ne zaman yenilgiyi kabul edeceklerini biliyorlardı. Bu, çoğu insanın sahip olmadığı, takdire şayan bir özellikti. Kenara çekilmek, gücünü bırakmak, doğru seçim olmadığını kabul etmek anlamına geliyordu. Bazıları bunu yenilgi olarak görebilirdi. Ama kendi özgür iradenle yapıldığında, kenara çekilmek başlı başına bir zaferdi.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldadı. Apollo başını salladı.

"Elbette."

Bu, Apollo için mükemmel bir intikam olurdu — Caspen ile olan uzun geçmişinin doğal sonucu. Tem'i kendine almak, onun konumundaki herkes için mantıklı bir adımdı. Bir parçası, onun bunu yapmayacağına inanamıyordu

Bunu yapmayacağına inanamıyordu. Caspen'in ölümünden sonraki günlerde onu yalnız bırakmıştı, sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi. Tem de ona bakmaya dayanamıyordu. Ama sonunda birbirlerini tekrar bulmuşlardı. Olanlar için onu suçlamıyordu; Caspen'in seçimi kendisinini. Apollo onu karanlıktan çıkaran, önünde dolu dolu bir hayat olduğunu hatırlatan kişiydi. Sonlu bir hayat. Ölümün bir değeri vardı — Tem'in artık sınırsız olmadığı gerçeğinin bir güzelliği vardı.

Apollo'ya olan duygularını doğru bir şekilde ifade edebilecek hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden, basilisklerin anlayabileceği tek dilde bunu ifade etti. Tem öne çıktı, parmak uçlarına yükseldi ve onu öptü. Apollo ona doğru eğildi, kollarını beline doladı ve onu göğsüne çekti. Yavaşça öpüştiler ve Tem, onun Caspen'e ne kadar benzediğini hatırlayarak onun kokusunu içine çekti. Bir daha asla bir Drakon kardeşini öpemeyeceğini bilerek her saniyenin tadını çıkardı.

Ayrıldıklarında Adelaide Damon'a döndü. "İkinci hakların var."

Damon bir an bile tereddüt etmedi. "Temperance Verus'a ikinci hakkımdan vazgeçiyorum."

Tem, Damon'un ona engel olmayacağını hep biliyordu. Damon'un Gabriel'e olan aşkı filizleniyordu ve ikisi de denize gidecekti. En iyi arkadaşını her gün göremeyeceğini bilmek Tem'i üzdü, ama basilisk toplumuyla başa çıkabilecek biri varsa, o da Gabriel'di. Tem, Damon'un zihnine dokunarak, Gabriel'in dağın altına geldiği ilk gecenin anısını ona gönderdi. Ona, kollarının nasıl birbirine dolandığını, ellerinin birbirlerinin yüzlerini nasıl okşadığını gösterdi. Gabriel'in, tanıştığı andan itibaren ona hayran olan biriyle birlikte olmasını izlemenin nasıl bir his olduğunu ve birlikte ne kadar muhteşem göründüklerini gösterdi. Ona, itaat edeceğini bildiği son bir talimat bıraktı: *Onu güvende tut.*

Damon başını eğdi. *Koruyacağım.*

Tem'in içinden şaşırtıcı bir hafiflik geçti. Son endişesi de çözülmüştü. Yapacak başka bir şey kalmamıştı.

"Peki," dedi Adelaide. Tem'e döndü. "Gidebilirsin, Temperance."

Adelaide yürüdü ona yürüdü mağaraya mağaraya kavradı
kucaklamadan ona *Hoşça kal, Temperance.*

Tem, bir şekilde bunun onun zihnine dokunacağı son sefer olduğunu biliyordu ve bu düşünce onu ağlatmak istedi. Adelaide'den ayrılmak üzücü bir şeydi. Arkadaşlıkları beklenmedik bir şeydi, onun gerçekten değer verdiği bir bağa dönüşmüştü. Sonunda, onun varlığı kayboldu ve Tem son kez mağarada tek başına kaldı.

Şöminenin önündeki matı baktı. O matta pek çok "önce" ve "sonra" yaşanmıştı. Öpülmeden önce ve sonra, bir erkekle kendini paylaşmadan önce ve sonra, Caspen'den önce ve sonra.

Bu mağaraya ilk girdiğinde nasıl hissettiğini hatırladı. Gergindi. Ama aynı zamanda hazırды. Tem, deneyimlenecek her şeyi deneyimlemek için can atıyordu ve Caspen ona yolu gösteren kişi olmuştu. Ona çok şey göstermişti. Sadece seks değil, o sadece başlangıçtı. Ona gücünün farkına varmayı, kendinden ve başkalarından daha fazlasını talep etmeyi, dolu dolu ve mutlu bir hayat yaşamayı göstermişti. Ona gücünü nasıl kullanacağını, nasıl dönüşüm geçireceğini, nasıl zirveye ulaşacağını göstermişti. Ona her şeyi göstermişti.

Beni ne zamandır seviyorsun?

Senin beni sevdiğinden çok daha uzun bir süre.

Annesi bir keresinde ona gerçek aşkın, kendi mutluluğunu onların mutluluğu için feda etmek olduğunu söylemişti. Caspen bunu bir adım daha ileri götürmüş, en büyük fedakarlığı, son jesti yapmıştı. Asla geri alamayacağı tek şeyi yapmıştı. Tem, böyle bir jesti hak edip etmediğini merak etti. Belki de bunu gerçekten hak etmenin bir yolu yoktu.

Tem, eğitimin ilk gecesini hatırladı; ne kadar genç, deneyimsiz ve bakire olduğunu. Annesi uyluklarına ylang-ylang ve sandal ağacı yağları sürerken ona sorduğu şeyi hatırladı:

Nasıl olacak?

Bu... dönüştürücü olacak. Kadın olmanın ilk adımını atacaksın.

Ben zaten kadın olduğumu sanıyordum.

Henüz değil, canım. Hayata daha yeni başladın. Başlamak üzere olduğun yolculuğu hayal bile edemezsin.

Tem, başlamak üzere olduğu yolculuğu anlayamazdı. Şimdi bittiğine göre bile zorlukla anlayabiliyordu. O zamanlar, yaşamaya daha yeni başlamış olduğu doğrudu. Ama nedense, şimdi de öyle hissediyordu. Nedense, mağarada dururken, Tem her şeyin kendisi için yeni başladığını hissediyordu. Leo ile yaşayacak koca bir hayatı vardı.

Caspen ile bir melez olarak yaşayacağı hayatın uzunluğuna yaklaşmayacaktı. Ama iyi bir hayat olacaktı. Bir anlamı olacaktı. Hayat, değer verilmesi gereken bir şeydi. Tem, sonsuzlukta hiçbir şey yapmamaktansa, verilen kısa sürede elinden gelenin en iyisini yapmanın daha iyi olduğunu düşündü. Gurur duyacağı, Caspen'in gurur duyacağı bir hayat yaşamaya çalışacaktı.

Sonunda Tem dağı terk etti.

Gece gökyüzü onun üzerinde açıldı, Alpha Serpentis normalden daha parlak bir şekilde parlıyordu. Tem ona bakarak gözyaşlarının akmasına izin verdi. Yavaşça, adım adım patikadan aşağı doğru yürüdü. Gelinciği gömdüğü geçici mezarı geçti. Duvarı geçti. Çocukluğunun geçtiği kulübeyi geçti. Kaleye kadar yürüdü, istediği kadar yavaş, yolculuğun her saniyesini yaşayarak. Köy geceleri çok güzeldi. Tüm pencereler aydınlıktı ve Tem, önümüzdeki aylarda kar yağdığında nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu.

Kaleye vardığında, gece çoktan ilerlemişti. Kapıyı çalmakla uğraşmadı. Burası artık onun eviydi ve istediği zaman gelip gidebilirdi. Bunun yerine, oldukça boş olan fuayeye girdi. Altın çerçeveli resimler yok olmuştu. Fayansların arasındaki parlak derzler kazınmıştı. Leo'nun muhtemelen uyuyor olacağını bilerek, merdivenleri çıkıp onun yatak odasına gitti. Odaya vardığında, haklı olduğunu gördü. Leo yataktaydı, beyaz sarı saçları yastığa yayılmıştı. Bu haliyle çok huzurlu görünüyordu. Melek gibi.

Tem onun yanına oturdu.

Leo hemen uyandı. "Tem," diye fısıldadı.

"Merhaba," dedi Tem sessizce.

Kıvrık saçlarının ucuna dokundu, nazikçe çekti ve sonra bıraktı. "Sana bir şey getireyim mi?" diye fısıldadı. "Aç mısın?"

Tem başını salladı. Yavaşça kıyafetlerini çıkardı ve yere bıraktı. Leo battaniyeyi kaldırdı ve Tem onun yanına girdi. Leo parmaklarıyla Tem'in göğsündeki yara izini nazikçe okşadı. Sonra onu öptü.

Ve böylece birlikte yaşamaya başladılar.

Tem'in ailesinin yazlığının bahçesinde, Lilly'nin nikah kıydığı bir törenle yeniden evlendiler. Leo ona yüzük vermedi; Lilly, Leo'nun ilk evliliklerinde verdiği yüzüğü hiç çıkarmamıştı. Gabriel de geldi, Damon da. Damon, Lilly'ye denizden hikâyeler anlatarak onu eğlendirdi. Tem, Adelaide'yi davet etti, ama Adelaide kibarca reddetti.

özenle seçilmiş deniz kabukları gönderdi. Tem bunları annesinin şömine rafına koydu, tuzlu su sprej şişesinin yanında çok yakıştırlar.

Apollo da kendi hediyesini gönderdi: koyu mor ve kırmızı çiçeklerden oluşan devasa bir buket. Bir çürük renginde. *Karmaşık. Ve güzel. Tıpkı senin gibi.*

Basilisks olmadan hayatına devam etmek, başından beri hiç kendisininmiş gibi hissetmediği bir şeyin elinden alınması garipti. Ama bir bakıma, tamamen insan olmak eve dönmek gibi hissettiriyordu — sanki hiç kaybetmediği bir şeyi bulmak gibi. Tem'in basilisk tarafını kaybetmiş olmasını yas tuttuğuna şüphe yoktu. Ama Leo'ya her baktığında, kazandıklarını hatırlıyordu.

O her zaman onun yanındaydı. Özellikle başlangıçta, asla birkaç adımdan fazla uzaklaşmazdı. Tem, bunu bilinçli olarak mı yaptığını, yoksa onun yararına mı yoksa kendi yararına mı yaptığını merak etti. Her halükarda, o bunu takdir ediyordu. Ne zaman elini uzatsa, o oradaydı. Ne zaman ona ihtiyaç duysa, o oradaydı. O her zaman oradaydı.

Ayrıca, her şey kaybedilmiş değildi.

Tem, duyguları manipüle etme yeteneğini korudu. Leo, başına gelenlerin travması ona fazla geldiğinde, Tem sık sık onu sakinleştirirdi. Ayrıca, annesiyle bahçe işleri yaparken fark ettiği gibi, yaraları iyileştirme yeteneği de hâlâ vardı. Bir an kürekle kendini kesmiş, bir sonraki an yarası iyileşmişti. Zihnini kullanarak basilisklerle konuşabiliyordu, ancak konuşabileceği tek kişi babası kalmıştı. Bunu sık sık yapıyorlardı ve Tem bunun için minnettardı. Crest yapıp yapamayacağını bilmiyordu ve bunu öğrenmek de istemiyordu. Göğsünde sürekli, ısrarcı bir güç titreşimi vardı, cildinden yayılıyor, istemese de onu ısıtıyordu. Bu Rowe'a aitti ve Tem, onun bunu nefret edeceği gerçeğinin tadını çıkarıyordu. Gerçekten kaybettiği tek şey dönüşüm yeteneğiydi. Ama artık buna gerek yoktu. Başka bir basilisk'i sevmeyecekti; bir daha asla gerçek formunu almaya ihtiyaç duymayacaktı.

Ama belki de yarı insan olduğu için, gerçek insan formuna ve Leo'ya odaklanacaktı. O da kendisinin bir parçasını kaybetmişti; elbette Evelyn'e hala aşık değildi, ama Evelyn'in gerçekliği, ilk aşkının anılarını ondan almıştı.

Evelyn'in varlığı, Tem gelmeden çok önce kaleden silinmişti, ama Tem, koridorlarda hala onu hissettiğini, onu izlediğini yemin ediyordu. Sıkı dudakları, şimdi bile her zaman oradaydı. Gözden uzak ama akıldan uzak değil. Tem, onun nerede olduğunu merak ediyordu — sadece bir köy öteye geri dönmüş müydü

daha uzak bir yere mi gitmişti? Elbette, yararlanabileceği başka bir zengin adam bulacaktı. Belki başka bir evrende Vera ile arkadaş olacaktı. Bu düşünce Tem'i eğlendirdi. İkisi birbirlerine çok yakışırldı.

Maximus zindanlarda kalmıştı. Leo ondan hiç bahsetmedi, Tem de öyle. Ama Tem, Leo'nun babasını düşündüğünü biliyordu. Arada sırada, Leo'nun boynunun arkasındaki yara izlerine dokunduğunu görüyordu — Maximus'un Kesme Töreni sırasında ona yaptığı yara izleri. Dört yara izi. Soyunda dördüncü. Baba ve oğul. Ama Leo babasına hiç benzemiyordu.

Tem için her zaman oradaydı, gece yarısı ağlayarak uyandığında onu teselli ederdi. Omurgasını okşar, göğsüne yaslanıp uykuya dalana kadar onu sakinleştiren sözler fısıldardı. Ertesi sabah bu konuyu hiç konuşmazlardı. Ama Tem, ertesi gece aynı şey kaçınılmaz olarak tekrar olduğunda Leo'nun yine orada olacağını biliyordu. Caspen gittikten sonra bile onu paylaşmaya devam ediyordu. İki adam. İki aşk. İki kral. İşlerin özellikle kötü gittiği gecelerde, Leo şöminenin önünde ona kitap okurdu. Tem koltuğa kıvrılmış oturur, Leo'nun sesinin sakinleştirici etkisiyle rahatlardı.

Yarası hiç düzgün iyileşmedi. Bazı günler o kadar kaşınıyordu ki, Tem onu yatıştırmak için buz banyosu yapmak zorunda kalıyordu. Daha önce banyodan hiç zevk almazdı. Ama şimdi tadını çıkarıyordu. Çoğu gece, Leo uykuya dalmadan önce dudaklarını yarasına bastırıyordu. Neden bunu yaptığını sorduğunda, "Çünkü seni bana getirdi" diye cevap verdi.

Leo'nun eskiden yaptığı gibi, her sabah mezarlığı ziyaret ediyorlardı. Eski söğüt ağacına bakarak birlikte bankta oturuyorlardı.

E + L

Ve sonra, tam altında:

T + C

Sonuçta aşk karmaşıktır. Asla yok olmaz. Sadece değişir. Sonunda Leo, mektupları okumasını izin verdi. Evelyn ve Caspen'in ikisi de okumuştı, bu da Tem'e komik gelmişti.

Evelyn ve Caspen'in mektupları okumuş olması adil bir davranıştı. Tem bu durumu neredeyse komik bulmuştu.

her zaman, şimdi bile, en son öğrenen oydu.

Leo, o mektupları okurken onu yalnız bıraktı. Belki de mahremiyete ihtiyacı olduğunu biliyordu. Belki de ağlayabileceğini biliyordu. Ama Tem'in sürprizine, yığının ilk mektubu Leo'dan değildi. Titreyen parmaklarla mektubu açtı ve mektubun tanıdık olmayan bir el yazısıyla yazıldığını gördü. Okumaya başladığı anda, gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı.

Tem,

Leo'nun sana mektuplar yazdığını biliyorum. Ben de kendim bir mektup yazmanın adil olacağını düşündüm.

İlk başta, düğününden önceki gece, kaldığımız odada bu kadar değerli şeyleri bırakmasını garip buldum. Sonra mektupların içeriğini görünce, bunların onun işi olmadığını düşündüm. Uzun hayatımda sadece birkaç kez karşılaştığım bir tür acımasızlık var ve Evelyn bu acımasızlığa sahip. Onları benim bulmam için bıraktığını öğrendikten sonra bile, her birini okuduğumu itiraf etmeliyim. Bu, gurur duyduğum bir an değildi ve bunu yaptığım için özür dilerim. Ama bir kez başladığımda, durmak oldukça zor oldu.

Eskiden sana olan aşkımın Leo'nunkinden daha güçlü olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi yanıldığımı anlıyorum. İnsanlar, tüm dağınık ihtişamlarıyla, basiliskler kadar duygusal olabilirler. Hatta daha da fazla. Bunu bana sen öğrettin ve bu ders için sana sonsuza kadar minnettarım. Bu mektuplar sayesinde, sonunda ne yapmam gerektiğini anladım.

Leo'yu ve beni aynı anda sevdiğini görmek benim için bir işkenceydi. Belki onu unutursun diye düşünmüştüm, beni seçtiğinde insan prensi terk edersin diye. Bu çocukça ve cahilce bir umuttu. Kalbinin öyle çalışmadığını bilmeliydim. Sen öyle çalışmıyorsun. Özgürce, tamamen ve pişmanlık duymadan seviyorsun. Uygunsuz, sinir bozucu ve çıldırtıcı olsa bile seviyorsun. Utanmadan seviyorsun. Bu çarpıcı bir özellik ve ben bunu kıskanıyorum.

Ben açgözlülükle seviyorum. Başkalarını düşünmeden, açgözlülükle seviyorum. Seni asla incitmeyeceğime yemin ettim, ama bu sözümü defalarca çiğnedim. Beni affetmeni diliyorum. Tek istediğim, öfkemin nezaketimden üstün gelmeden önceki halimle beni hatırlaman. Seninle hiç evlenmemeliydim. Seni incitmek için söylemiyorum bunu, lütfen öyle algılama. Demek istediğim, sana olan aşkım bencilceydi. Seni sevmenin seni benim dünyama çekmek anlamına geldiğini bilsem de, ne kadar uğraşırsam uğraşayım sana karşı koyamadım. Sen bilmeden sana evlenme teklif ettim. Ailem, ok kılıfım, halkımla ilgili ayrıntıları sakladım. Hiç kabul etmek zorunda olmadığın halde hepsini kabullendin.

Bana yeni, hevesli ve masum bir şekilde geldin. Ben karanlıkta yaşıyordum ve seninle tanıştığımda güneş doğdu. Senin bu kadar güçlü olduğuna inanamıyordum.

Bu kadar genç biri. Sana daha önce de söylemiştim, ama tekrarlamakta fayda var: Seni gördüğüm anda sana aşık oldum. Cesursun, azimli ve durdurulamazsın. Tanıdığım en yetenekli kadınsın ve senin için her zaman daha fazlasını istedim. İlk başta bunun ben olduğumu sanıyordum. Ama şimdi anlıyorum ki sen tek başına da bir bütünsün. Yaşayacağın hayatın muhteşem olacağından hiç şüphem yok. Leo seninle birlikte yaşayacağı için çok şanslı.

Babam öldüğünde, gücünü bana miras bıraktı ve o günden beri bu benim için bir yük oldu. Bir parçam her zaman senin bu gücü kullanmaya çok daha layık olduğunu biliyordu. Leo bunu senin hakkında her zaman anlamıştı. Senin yükselmek için bana ihtiyacın olmadığını anlamam çok uzun sürdü. Şimdi senin için geçişin neden bu kadar zor olduğunu anlıyorum, armanın etkileri seni zayıflatıyordu. Öfkemi senden çıkarmamalıydım. Mesele senin dönüşme yeteneğin değildi. Beni işkence eden, dönüşmemenin sebebiydi. Belki de kalbimin derinliklerinde, işlerin bu şekilde sonuçlanacağını zaten biliyordum.

Olan her şey benim yüzümden oldu. Seni Leo'nun kollarına iten benim, bir yandan da benim kollarımda kalmanı isteyen benim. Onu terk etmeni isteyen benim, şimdi de onun hayatı tehlikede. Bu durum onu öldürdüğü kadar seni de öldürüyor. Ben bile sana karşı koyamadığım halde, onu sevdiğin için seni suçlayamam. Senin nasıl hissettiğini herkesten daha iyi anlıyorum.

Evelyn ile konuşmandan döndüğünde kızgın olursam beni affetmelisin. Bir süre kızgın olursam beni affetmelisin. Ama sonsuza kadar kızgın kalmayacağım ve yakında nedenini anlayacaksın. Yapmam gereken şey sana acımasız gelebilir. Ama bunu sona erdirmek için tek yol bu. Kora benim mükemmel olmadığını biliyor. Ama benim mükemmel olmama gerek yok. Sadece uzun zaman önce vermem gereken kararı vermem gerekiyor. Ölüşümü izlemek zorunda kalacağın için üzgünüm. Ama bu, Leo'ya da aynısını yapmak zorunda kalmaman için. Bu, senin için bile taşıyamayacağın kadar büyük bir yük olurdu.

Sen geri dönmeden ve ben bizi mahvetmeden önce, sana bir özür borçluyum. Leo'yu ele geçirmeni asla istemezdim. Onu ne kadar sevdiğini biliyordum. Onu sevdiğini biliyordum. Evelyn'i bulmasını emredeceğini tahmin edemezdim, ama geriye dönüp bakınca, onun için doğru olanı yapmaya çalışacağını bilmeliydim. Sen her zaman sevdiklerin için doğru olanı yapmaya çalışırsın. İster inan ister inanma, ben de aynı şeyi yapmaya çalışıyorum. Aslında, şu anda da bunu yapmaya çalışıyorum.

Bahsetmek istediğim bir konu daha var. Senin öncesinde uzun bir hayat yaşadığımı biliyorsun ve bana sık sık bu konuyu soruyordun. Keşke sorularını

sorduğun sorulara cevap verseydi, ama artık bunu yapamayacağım. Ama bir günlük tuttum. Apollo nerede olduğunu biliyor, istersen alabilirsin. Benimle ilgili bilmen gereken her Şeyi bilmeni istiyorum. Artık senden sır saklamayacağım.

Arması tamamladıktan sonra, tekrar geçiş yapabileceksin. Ancak o zaman Rowe'u yenebilecek kadar güçlü olacaksın. İmkansız sadece sen yapabilirsin. Sen olağanı st  birisin, Tem.

Seni sevmek hayatımın en büyük onuru oldu. Umarım ben de senin sevgine layık olmuŐumdur.

*Sevgil
erimle,
Casper*

Leo'nun Mektupları

Tem,

Bu lanet mektupları sadece senin isteğın üzerine yazıyorum ve bunun aptalca bir fikir olduğunu açıkça belirtmek isterim. Ama benim başka bir fikrim olmadığı için, bunu küçümsememeliyim sanırım. Bu noktada, ne kadar aptalca olursa olsun, her fikir denemeye değer. Seni kafamdan çıkarmam lazım.

Saygıla
rımla
Leo

Tem,

Catering şirketine bu akşam o sufle yapmalarını söyledim, sen kalede kaldığın zaman yediğimiz sufle. Hatırlıyor musun? Sana bir lokma yedirdiğimde, sen de beni yanağımdan öptüğünü hatırlıyor musun? Yemin ederim, o öpücüğü saatlerce hissettim.

Şu anda senden böyle bir öpücük almak için her şeyi verirdim. Sadece bir tane.

Saygıla
rımla,
Leo

Tem,

Bu akşamki akşam yemeğı, her lanet Pazar günü olduğu gibi işkence gibiydi. Sen viskine uzandığında, bana uzanıyor olabileceğini düşündüm. Daha da kötüsü, kaba saba kocan orada oturup bana

Hiç yemek yemiyor mu bu adam? Cevap verme. Ben de yemek yemek istediğimde onun ne yediğini düşünmek istemiyorum.

*Sevgile
rimle,
Leo*

Tem,

Buraya her geldiğinde, bir önceki seferden daha güzel görüldüğünün farkında mısın? Nasıl böyle görünebilirsin? Bu kadar güzel olmak yasadışı olmalı. Dekolteli bir şey giydiğinde fark etmediğimi sanma. Bunu benim için yaptığını biliyorum. Ve benim bildiğimi de biliyorsun. Bunu yapmayı bırak.

*Sevgilerimle,
Leo*

P.S. Asla bunu yapmayı bırakma.

Tem

Bu lanet olası akşam yemeklerini tarif etmek için "acı" kelimesi bile çok nazik kalır. Onları önerdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Seni görebilmemin tek yolu olduklarını bilmek, onların devam etmesine izin vermemin tek nedeni. Bir de, sana baktığımda kocanın sinirlenmesini seviyorum. Seni güldürdüğümde neredeyse dişlerini kırıyor. Seni orgazma ulaştırsam ne yapacağını bir düşün.

*Sevgile
rimle
Leo*

Tem,

Köyde huzursuzluk var. Halkım mutlu değil. İki yön arasında kalmış durumdayım: onlara doğru ve sana doğru. Düğünümüzde bana ne tür bir büyü yaptın bilmiyorum, ama aklım hep seninle meşgul. Evelyn'le birlikteyken bile. Tek düşündüğüm sensin.

*Sevgile
rimle,
Leo*

Tem,

Bu akşam yemeğe geç kaldım. Ve geldiğimde, sanki az önce sikilmiş gibi görünüyordun. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü daha önce seni sikmişim ve o zaman da öyle görünüyordun. Sanırım o vahşi kocanın seni antrede okşamasına izin verdin. Yemin ederim, onun için inlediğini neredeyse duyabiliyordum. Bütün gece, benim için inlediğini düşünerek sikimi ovuşturdum.

*Her nasılsa, sağduyumun aksine, hala senin olan,
Leo*

Tem,

Köylüler kızgın. Evelyn düğünümüzü duyurdu ve bu pek iyi karşılanmadı. Beni uyarmıştın ama ben dinlemedim. Onu kabul edeceklerini sanmışım ama etmediler. O, kan dökmeyi geri getirmemiz gerektiğine şimdi daha da inanıyor. Bunun onların fikrini lehine çevireceğini düşünüyor. Muhtemelen haklıdır.

*Senin,
Leo*

Tem,

Evelyn'in ne dediğini bilmediğine yemin ederim. O sadece... karmaşık birisi. Senin gibi. Ama karşılaştırma burada bitiyor. O sana hiç benzemiyor. Yakınından bile geçmiyor. Onun bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.

*Sevgilerimle,
Leo*

Tem,

Bu mektupları hiç okuyacak mısın? Sadece kendim için yazıyorsam, sana hitap etmemin ne anlamı var? Evelyn bunları bulursa ne olacak? Bazen bulmasını umuyorum.

*Senin,
Leo*

Tem,

Bu bana yetmiyor. Sana mektup yazıp bunun bana yettiğini iddia edemem. Sana dokunmam lazım. Adımı söylediğini duymam lazım. Sen de buna ihtiyaç duymuyormusun?

*Senin,
Leo*

Tem,

Evelyn bana yalan söylüyor galiba. Bu beni bir hastalık gibi kemiriyor. Sen ve ben birbirimize yalan söylememeye karar vermiştik, ama Evelyn tek yaptığı şey yalan söylemek. Onu bu yüzden nefret etmeye başladığımı hissediyorum. Seni de nefret etmeye başladığımı hissediyorum.

*Sevgilerimle,
Leo*

Tem,

Senden nefret etmiyorum. Senden asla nefret edemem. Bunu bildiğini düşünüyorum, bu yüzden özür dilemeye gerek görmüyorum. Bu lanet mektupları okumayacaksın, ne önemi var ki? Seni seviyorum. Her zaman seveceğim.

*Sevgile
rimle,
Leo*

Tem,

Neden birbirimize her baktığımızda yıldızların çarpışması gibi hissediyoruz? Düşünümüzde ne yaptın, şimdi aramızda ne tür bir bağ var? O gün benden güç almanı öneren, senin kaba kocandı. Aramızdaki bu bağı biliyor mu? Bilemez. Çünkü bilseydi, sana baktığımda neler hissettiğimi bilseydi, beni o anda öldürürdü.

*Sevgile
rimle,
Leo*

Tem,

O akşam yemeğinin her anından nefret ettim. Kan akıtmayı gönüllü olarak kabul etmenden nefret ettim. Evelyn'in bunu yaparken gülümsemesinden nefret ettim. Babamın gurur duyacağını söylemenden nefret ettim. Onun gurur duyacağını hiç sanmıyorum. O canavarın gururunu kazanmaktan daha kötü bir şey olamaz.

Seni o kadar çok özliyorum ki canım acıyor.

*Sevgile
rimle,
Leo*

Tem,

Bir şey beni sana çekiyor. Bunu durduramıyorum. Her gece uyanıp seni düşünüyorum ve bazen kapıdan çıkmak üzereyken sana gidemeyeceğimi hatırlıyorum. Kaba saba kocan ne kadar şanslı olduğunu biliyor mu? Seninle evli olmanın ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu anlıyor mu? Seni öpebilen kişi o. Seni sikebilen kişi o. En azından... şahsen. Rüyalarımnda sana neler yaptığımı hayal bile edemezsin.

*Senin,
Leo*

Tem,

Yemin ederim, seninle birlikte olmadığım her gün kendimi daha kötü hissediyorum. Sana dokunmam gerekiyor sanki, yoksa ölecekmişim gibi. Sen de öyle hissediyor musun? Yoksa sadece ben mi özlüyorum?

*Sevgile
rimle,
Leo*

Tem,

Keşke bu gece beni göndermeyseydin.

Sen o berbat zindanda olduğun sürece seninle oturdum. Babamın yanında olmanı istemiyorum ve benim yüzümden kanamanı istemiyorum. Bu, isteyeceğim en son şey.

*Sevgile
rimle,
Leo*

Tem,

Kütüphanede yaptığımız şeyi düşünmeden edemiyorum.

Sadece benim için öyle açılmışken çok güzeldin. Evelyn elimi nasıl kestiğimi sorduğunda, ona söyleyecek tek bir şey bile bulamadım.

Zaten bana inanmazdı.

*Senin,
Leo*

Tem,

Bu sabah uyandığımda sikim sertleşmişti. Evelyn onu ağzına aldı ve ben onun sen olduğunu hayal ettim. Sonra sikiştik ve onu arkadan siktim çünkü senden başka birini sikmenin tek yolu bu.

Neden bana bunu yapıyorsun? Benden nefret mi ediyorsun?

*Sevgile
rimle
Leo*

Tem,

*Buna daha fazla
dayanamıyorum.*

*Saygıla
rıyla,
Leo*

Tem,

Köylüler her geçen gün daha da huzursuz oluyorlar. Bu sabah mutfakta vardiyasına gelen arkadaşın Gabriel ile konuştum. Halkımın öfkeli olduğunu, liderlikteki tutarsızlıklardan hoşnutsuz olduğunu, senin kraliçeleri olmanı istediklerini söyledi. Ben de öyle diliyorum.

*Saygılarımla,
Leo*

Tem,

Evelyn ile işler yolunda gitmiyor. Ama onu terk edemem. Onu bulmamı söyledin, ben de buldum. Şimdi evleniyoruz ama her şey yolunda değil. Seni düşünmeden duramıyorum. Düşünmemeye çalıştıkça, seni daha çok düşünüyorum. İçtiğim viskide, okuduğum kitaplarda, gördüğüm yıldızlarda sensin. Sen benim bir parçamsın.

Senin için de aynı mı? Yoksa bizi hayal mi ettim?

*Senin,
Leo*

Tem,

Dün gece neredeyse gidiyordum, bir arabaya binip seni bulmak için mağaralara gidecektim. Bunu yapsaydım ne olurdu? Beni gördüğüne sevinir miydin? Yoksa o vahşi kocan kafamı omuzlarımdan koparır mıydı? Belki de seni bu kadar çok özlemektense bu daha iyi olurdu.

Bunu daha fazla sürdüremeyeceğim, Tem. Bu mektupları yazmaya devam edemem.

*Sevgile
rimle,
Leo*

Tem,

Evelyn yanlış nedenlerle burada. Altına, paraya, güce takıntılı. O benim ona sağlayabileceğim şeyleri istiyor, beni istemiyor.

O... iyi biri değil. O sen değilsin.

*Sevgiler,
Leo*

Tem

Bu gece Evelyn ile evlenmem gerekiyor. Ve Kora'ya yemin ederim ki, sen yapma dersen, yapmam. Tek gereken bu: senden tek bir kelime, ve onunla evlenmem. O kelimeyi söyle, Tem. Lütfen.

Sevgilerimle,

Leo

Bonus Bölüm

Bu sahne, Gabriel ilk kez iksiri denedikten sonra, ama ilk basilisk orgisine katılmadan önce geçebilir. Bunun hiçbir mantığı ya da sebebi yok, sadece bu üçünün birlikte azgınlaşmasını istedim. Keyifli okumalar!

Tem, Gabriel'i gözetlemeye devam etti, ama kaçınılmaz olarak onu kalabalığın içinde kaybetti. Sonunda tekrar çarpışana kadar, onun yokluğunda daha fazla iksir içtiğini fark etmedi. Yüzü kızarmış, göz bebekleri büyümüştü. Göğsü ince bir ter tabakasıyla kaplıydı, nefesi hızla geliyordu.

"Hadi," dedi Tem, koluna dokunarak. "Biraz ara vermelisin." "Ara vermek istemiyorum, canım."

"İstemediğini biliyorum. Ama ihtiyacın var." "*Tem*," diye sızlandı. "İşler yeni ilginçleşmeye başladı."

Kesinlikle öyleydi. Etraflarında, basiliskler çılgın bir kalabalık halinde dalgalanıyorlardı. Uzuvarlar birbirine dolanmış, ağızlar birbirine çarpıyordu. Tüm oda o kadar yüksek bir tıslama sesiyle doluydu ki, Tem kendi nefesini bile zar zor duyabiliyordu. Tem buna alışık olmasaydı, çok korkardı.

"*Hadi*," diye ısrar etti. "Sadece bir dakika, sonra geri döneceğiz. Söz veriyorum."

Tem, Gabriel'in koluna girdi ve onu çırpınan bedenlerin yığınından uzaklaştırdı. Gabriel isteksizce onu takip etti ve birlikte Caspen ile paylaştığı odaya gittiler. Gürültü kesilir kesilmez, Tem Gabriel'i oradan uzaklaştırmakla doğru kararı verdiğini anladı. Gabriel'in söylediklerine rağmen, onun bunaldığını görebiliyordu. Çiftleşme mevsimi herhangi bir insan için çok ağırdı, neredeyse *Tem* için bile çok ağırdı. Birlikte yatağa yığıldılar. Bir dakika sonra ikisi de uykuya daldı.

Tem uyandığında, Gabriel arkasında duruyordu, kolunu beline dolamış, parmak uçları göğüslerinin hemen altında duruyordu. Onun ne kadar sıcak olduğunu hemen fark etti, ısısı sönmekte olan ateşin ısısı gibiydi. Tem bir an için sessizce yatarak, ensesindeki nefesini hissetti. Sonunda Gabriel kıpırdadı. Kolunu ona daha sıkı doladı ve onu göğsüne doğru çekti.

Tem istem dışı bir çığlık attı. Bu ses üzerine Gabriel dondu ve Tem, onun ne kadar birbirlerine yakın olduklarını fark ettiğini anladı. Bir an için, onu iteceğini sandı. Ama tam tersini yaptı, yüzünü omzunun kıvrımına gömdü ve dudaklarını boynuna bastırdı. Tem'in dudaklarından bir inilti kaçtı. Gabriel yine dondu.

Tem içgüdüsel olarak onun zihnine ulaşmaya çalıştı. Ama elbette, ona erişemedi. Bunun yerine, yüksek sesle fısıldadı: "Tekrar."

Uzun bir süre geçti, sessizliği sadece şöminenin çıtırtıları bozdu. Tem, Gabriel'in düşündüğünü neredeyse *hissedebiliyordu*. Bu gece zaten birçok sınırı aşmışlardı. Bazıları küçük, bazıları önemli. Ama her zaman grup halinde. Şimdi yalnızdılar ve burada, odasının mahremiyetinde olan her ne olursa olsun, çok farklı bir anlam ifade ediyordu. Bu, koşullarından ziyade, *özellikle* birbirlerinden zevk aradıkları anlamına geliyordu. Bu düşünce Tem için son derece ilgi çekiciydi. Gabriel, herkesten çok buna hazırды. Tem'den daha çok bir basilisk gibi davranıyordu. Bu, yeteneği ile ilgili bir sorun değildi. Sadece istekli olup olmadığı ile ilgiliydi. Devam etme gücü tamamen onun elindeydi. Ve Tem de onun elindeydi.

Gabriel, yavaşça ve tek kelime etmeden dudaklarını bir kez daha boynuna bastırdı. Tem gözlerini kapattı, bu hissin tadını çıkararak, onun hareketlerinin her ayrıntısını fark etti. İksir, duyularını keskinleştirmişti; sanki Gabriel ona ağır çekimde dokunuyormuş gibiydi. Cildi yumuşaktı, vücudu sertti. Bunun gerçek olduğuna inanamıyordu. Aralarında hiç romantik bir şey olmamıştı ve şimdi de yoktu. Ama bu, burada derin bir sevgi olmadığı anlamına gelmiyordu. Gabriel'e karşı hissettikleri, Caspen veya Leo'ya karşı hissettiklerinden farklıydı. Hiçbir şekilde eşdeğer değillerdi; Gabriel ilk önce oradaydı ve Caspen veya Leo'ya bir şey olursa, o da uzun süre sonra orada olacaktı. Onunla olan arkadaşlıkları, annesi dışında hayatındaki en önemli ilişkiydi. Tem, Gabriel'in yanında tamamen güvende idi, her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacaktı. O, en iyi arkadaşıydı. Sırdaşıydı. Onun için *özel biriydi*. Tem, birbirlerine büyük saygı duyduklarını biliyordu ve ikisi de bunu bozacak hiçbir şeye izin vermezdi.

Gabriel'in parmakları göğsünün alt kısmını nazikçe okşadı, kıvrımlarını izledi. Tem, kalbinin her atışını onun elinin altında hissedebiliyordu. Dişleri kulağını ısırduğunda, Tem nefesini tuttu. Gabriel bir kez daha hareketsiz kaldı. Sonra parmakları yolculuğuna devam etti, meme ucuna ulaşana kadar cildini nazikçe okşadı. Yavaşça dokundu, onu sertleştirmeye çalıştı. Tem başını ona doğru çevirdi, böylece ağızları mükemmel bir şekilde hizalandı. Gabriel aradaki mesafeyi kapattı.

İkisi de iksirin etkisiyle gevşemiş halde, kolayca öpüştüler. Tem, ahırdaki çocukların neden ondan bu kadar etkilendiğini ilk kez anladı. Gabriel, sezgisel ve kendinden emin, olağanüstü bir öpüşücüydü. Gabriel güzel kokuyordu, fark etti Tem. Onu daha önce hiç koklamamıştı. Şimdi saçlarına ve cildine sinmiş tatlı kokuyu fark etti, dudakları dudaklarına değdiğinde bu kokuyu içine çekti. Eli hala göğüslerindeydi, yavaşça onları keşfediyordu. Diğer eli buklelerine dolanmış, onu daha da kendine çekiyordu.

Gabriel, tek bir yumuşak hareketle onu döndürdü, böylece yüz yüze geldiler. Gabriel onun gözlerine bakarken, Tem de onun gözlerinin derinliklerine baktı.

"Şimdi ne yapıyoruz, sevgilim?" diye fısıldadı.

Tem omuz silkti. Tek istediği, onu mutlu etmek ve karşılığında kendisi de mutlu olmaktı.

"Eğlenmek mi?" diye fısıldadı.

Adam onu kollarında hareket ettirdi. "Sen ve ben daha önce hiç... birbirimizle eğlenmedik."

"Biliyorum."

Bir duraklama. Loş ışıktaki birbirlerine baktılar ve Tem onu tekrar öpmek için duyduğu dürtüyle mücadele etti. Basilisk tarafı uyanmış ve *kükriyordu*, önündeki sıcak bedenin farkındaydı. Ama bu Gabriel'di ve o, Gabriel'in açıkça istemediği hiçbir şeyi yapmayacaktı.

"Kocan sorun çıkarır mı?"

Tem neredeyse gülecekti. Caspen'in daha az umursayacağı bir şey düşünemiyordu. "Hiç de bile."

"Biliyor musun," dedi, ağzının kenarı yukarı kıvrılırken, "evliliğin beni biraz şaşırtıyor."

"Bana da," diye itiraf etti.

Gülümsemesi genişledi. "Her ihtimale karşı onu buraya çağırmamız gerekmediğinden emin misin?"

Tem onun omzuna bir itti. Gabriel'in Caspen'i buraya çağırmak istemesinin tek nedeninin, muhtemelen Tem'den çok ona ilgi duyması olduğunu çok iyi biliyordu.

Gabriel itişini atlattı. "*Şaka yapıyorum,*" dedi kıkırdayarak. "Sayılır."

Tem, Gabriel'in bir kadınla ilk kez birlikte olduğunu fark etti. Bunu doğrulamak istedi:

"Bu senin ilk seferin mi?"

Gabriel durakladı, sonra başını salladı. "Evet." "Hiç istemedin mi?"

Tem, Gabriel'in erkeklerle olan önceki ilişkilerine bakılmaksızın, kızlar arasında istediğini seçebileceğinden oldukça emindi. Onun karşısında gözleri kamaşmayacak bir kişi yoktu, erkek ya da kadın.

Cevap vermeden önce sorusunu düşündü ve "Daha önce hiç... ilginç gelmemişti" dedi.

Tem bunun iksirin etkisi mi, yoksa sadece onun etkisi mi olduğunu merak etti. Belki de iksir insanı birden fazla yönden açıyordu, yapmaya hazır ve istekli olduğun şeylerin olasılıklarını genişletiyordu. Sebep ne olursa olsun, Gabriel artık ilgileniyordu. Tem de öyle. Yine de harekete geçmedi. Gabriel devam etmek istiyorsa, bunu yapmak ona kalmıştı.

Sonunda, ona uzandı. Elini nazikçe bacaklarının arasına kaydırды ve bacaklarını açtı. Sonra parmak uçlarını onun merkezine doğru kaydırды, dokunmadan hemen önce durakladı. Gabriel'in gözleri Tem'inkilere kaydı ve o başını salladı. Gabriel parmaklarını onun içine kaydırırken göz teması kurdular.

"Böyle mi?" diye fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı Tem. "Aynen öyle."

Caspen ona vücudu hakkında pek çok şey öğretmişti. Şimdi Tem aynı şeyleri Gabriel'e öğretiyor, ona nasıl zevk vereceğini gösteriyordu. Parmaklarını yukarı aşağı, içeri dışarı hareket ettirdi. Kısa süre sonra Gabriel, Tem'in çıkardığı seslere tepki vererek, nefesine göre hareketlerini ayarlayarak parmaklarını kendi başına hareket ettirmeye başladı. Deneyim eksikliğini, saf coşkusuyla telafi ediyordu. Gabriel ile her zaman böyleydi. O, zevke gönüllü olarak katılan biriydi.

Tem, ona hayır deme fırsatı vermek için avucunu Gabriel'in gövdesinde yavaşça aşağı kaydırды. Penisine ulaşmadan hemen önce durdu.

"Sana da dokunmamı ister misin?" diye fısıldadı.

Adam başını salladı.

"Söyleyebilir misin?"

"Evet." Adam tekrar başını salladı. "Bana dokun."

Gabriel'in penisi de kendisi kadar mükemmeldi. Saygıdan dolayı, Tem daha önce ona gerçekten bakmaya cesaret edememişti. Ama şimdi, onu merakla inceledi, ne kadar düzgün ve pürüzsüz olduğunu fark etti, sonra parmaklarını etrafına doladı ve okşamaya başladı. Gabriel, o bunu yaparken dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. Tem, ondan isteyebileceği her şeyde olağanüstüydü. Peki başka ne istiyordu? Onlar en iyi arkadaşları. Zaten birbirlerini seviyorlardı. Neden sadece dokunmakla yetinsinlerdi ki?

Tem avucunu Gabriel'in gövdesine koydu ve onu nazıkçe sırt üstü yatırdı. Sonra bacaklarının arasına diz çöktü ve ağzı tam üzerinde olacak şekilde penisini tuttu. Ona baktı. Gabriel kaşlarını kaldırdı. Sonra başını salladı.

Tem tereddüt etmeden başını eğdi.

"Kora," diye inledi Gabriel. Penisi boğazında olmasaydı, Tem gülümserdi. Birçok ahır çocuğunun şu anda bulunduğu yerde olduğunu biliyordu. Ama Tem onlardan daha iyiydi. Tem, Yılan Kral tarafından eğitilmişti ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onu sabırla aldı, olabildiğince derine inip sadece başını okşayarak, dilini ucunda döndürerek.

Tem, Gabriel'in yaklaştığını biliyordu — vücudunun gerginliğini, çıkardığı sesleri fark etmişti. Ama bu deneyimin sona ermesini pek istemiyordu. Onu son noktaya götürmek yerine, başını kaldırdı ve elini kullandı. O bunu yaparken, Gabriel oturdu, çenesini eline aldı ve onu öptü. Diğer eliyle onun elini kavradı ve birlikte, sabit bir ritimle onun penisini okşadılar.

Ellerinde sıcaktı. Canlı ve iyiydi.

Sonunda, birlikte yatağa geri düştüler ve bir kez daha yüz yüze geldiler. Ellerini kullanarak yapabileceklerinin en sonuna gelmişlerdi — deneyim devam edecekse, başka bir şekilde ilerlemesi gerekecekti. Tem, ikisinin de aynı soruyu sessizce sorduğunu biliyordu: *Bunu gerçekten yapıyor muyuz?*

Bunu yüksek sesle sormasının daha iyi olacağına karar verdi: "Seks yapmak istiyor musun?" Bir duraklamadan sonra ekledi: "Benimle?"

Gabriel gülümsedi. "Evet."

O nazikçe yuvarlandı, böylece kız ona bakıyordu. Kız bacaklarını açtı ve onun bacaklarının arasına yerleşmesine izin verdi. Adam tekrar ona dokundu, bu sefer iki parmağıyla, onu açtı. Tem, adamın içgüdülerinden etkilenmişti. Bir kadınla ilk kez birlikte olmasına rağmen, kızın beklediğinden çok daha sezgiseldi. Sonra, kızın şaşkınlığına, adam onu açık tuttu, başını eğdi ve doğrudan kızın merkezine tükürdü. Kız zaten ıslaktı; bunun pratikte bir gereği yoktu. Tem, Gabriel'in seks sırasında yapmaktan hoşlandığı bir şeye tanık olduğunu fark etti — belki de bölgesini işaretlemek için, belki de sadece hoşuna giden bir şeydi. Her halükarda, bunu sorgulamadı. Onu böyle görmek bir ayrıcalıktı: savunmasız ve gerçek. Tem burada olduğu için kendini şanslı hissetti ve onun da aynı şeyi hissettiğini umdu.

Bir an sonra, Gabriel onun içine girdi.

"Nasıl hissediyorum?" diye fısıldadı Tem. Onun cevabını duymak için gerçekten meraklıydı.

"Farklı," dedi Gabriel.

Tem alınmadı; övgü beklemiyordu. Gabriel'in alışık olduğundan farklı hissetmesi ona mantıklı geliyordu. Sonuçta o sadece erkeklerle birlikte olmuştu. Ona iyi hissettirdiğini söylemek istedi. Ama bunu yapamadan, odasının kapısı açıldı.

"Burada ne var?" diye mırıldandı bir ses, karanlıkta dumanlı ve derin.

Caspen.

Tem ve Gabriel, gölgelerin içinden çıkan, omuzları geriye atılmış, elleri yanlarında sarkık duran Caspen'e baktılar. Zaten hızlı atan Tem'in kalbi daha da hızlandı.

"Caspen," dedi. "Biz sadece..."

"Lütfen." Elini kaldırdı. "Benim için durmayın." Anladı.

İzlemek istiyordu.

Tem, yüzünde heyecanlı bir beklenti parıldayan Gabriel'e döndü. Bu, daha önce birçok kez gördüğü bir bakıştı, genellikle gece için bir arkadaş ararken. Şimdi ise tamamen başka bir şeyin peşindeydi. Onun.

Gabriel'in gözleri Tem'e döndü.

İtmeleri yeniden başladı, önce yavaş ve sabit, sonra gittikçe hızlanarak. Tem sırtını kavisledi ve gözlerini kapattı, onun hareketlerini hissetmeye kendini bıraktı.

içinde. Eli boğazını buldu. Sevdği başka bir şey.

Bir ara, Caspen de yataa katıldı. Tem ilk başta fark etmedi; Gabriel ile çok meşguldü. Ama sonunda, dudakları ona değdi ve onun Caspen olduğunu anladı. Daha önce de bunu yaptığını açıkça gösteren bir şekilde, kendini sorunsuz bir şekilde entegre etti. Bazen Tem'e, bazen Gabriel'e, bazen de ikisine birden dokundu. Onun varlığı sadece tamamlayıcıydı, sadece destekleyiciydi. Gabriel'in yerini almaya çalışmadı. Asla kendisi için zevk almadı, sadece onların zevk almasını sağladı. Bu, basilisklere özgü bir beceriydi; insanlar asla bu kadar özverili olamazlardı. Caspen aralarında uyum yaratmayı biliyordu ve Tem kendini buna teslim etti. Gabriel de öyle. Yüzündeki ifadeden, onun tamamen rahat olduğunu, eşit ölçüde sevgi verip aldığını anladı.

Sonunda Tem orgazm olacaktı. Gabriel'in de olacağını bilmiyordu, olmasını beklemiyordu, ama olmasını umuyordu. Her halükarda, daha fazla direnmesi imkansızdı.

Caspen'in zihnine uzandı: *Yaklaştım.*

Biliyorum.

Öyle mi?

Senin zihnini okuyabildiğim gibi onun zihnini okuyabilmiyorum. Ama öyle görünüyor.

Yüksek sesle şöyle dedi: "Gabriel. Neredeyse geldim."

Bu bir davet olduğu kadar bir gerçeklik beyanıydı da. Tem, onun bu yolculuğa katılmasını istiyordu, birlikte tamamlamalarını istiyordu. Gabriel buna karşılık onu kendine çekti. Caspen geri çekildi ve birdenbire yine sadece ikisi kaldılar. Tem parmaklarını onun altın sarısı saçlarına geçirdi ve yüzünü kendine yaklaştırdı. Derin ve samimi bir şekilde öpüştiler. Vücudu ona bastırılmıştı ve klitorisine baskı uyguluyordu. Onun her itişinde, Tem nefesini biraz daha kaybetti. Nefesini alamayacağı noktaya geldiğinde, çoktan orgazm olmuştu. Tem rahatlamış bir şekilde nefes aldı, Gabriel de öyle. Tam o anda Tem, Gabriel'in içine boşalması konusunda konuşmadıklarını fark etti. Boşalması onu rahatsız etmezdi. Ama son anda Gabriel çekildi ve inleyerek Tem'in iç uyluklarına boşaldı.

Tem, Gabriel'in boşaldığını daha önce hiç duymamıştı. Ama şimdi onu gözlemledi, göğsünün titrek, düzensiz nefeslerle inip kalktığını, yanaklarının sıcaktan kızardığını fark etti. Böyle çok güzeldi. Tem omzuna dokundu ve ikisi de boşaldıktan sonra birbirlerine baktılar.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Gabriel başını salladı. "Evet.

Sen iyi misin?" "Evet."

Tem, yanlarında diz çökmüş, onların konuşmalarını büyük bir sevgiyle izleyen Caspen'e baktı. Ona uzandı ve parmaklarını göğsünden aşağı doğru kaydırды. Bir süre sonra Gabriel de aynısını yaptı ve elini Caspen'in karın kasları üzerinde gezdirdi. İkisi birden ellerini onun penisine doladılar. İkisi de onu tutuyor olsalar da, tabanında hala neredeyse bir inçlik bir kısım görünüyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı Gabriel.

Tem aniden kocasının *büyük* olduğunu hatırladı. Onun penisine o kadar alışmıştı ki, başka birinin gözünden görmek, onu ilk kez gördüğü anı hatırlamasına neden oldu. Hayranlık uyandırıcı. Muhteşem. Görkemli.

Tem düşünmeden eğilip onu ağzına aldı. Uzun süre kalmadı, sadece bir iki saniye, sonra doğrulup Gabriel'e baktı. Tek kelime etmedi, ama onun ne teklif ettiğini anladığını biliyordu. Kocasını.

Gabriel'in ikna edilmesine gerek yoktu. Bir an sonra o da eğildi ve Caspen'in penisinin sadece ucunu ağzına aldı, sonra da tamamını. Tem, Caspen'in başını geriye eğip, kaslı boynunu ortaya çıkarmasını izledi. Dudaklarını onun cildine bastırdı, ne kadar sıcak olduğunu hissetti. Oda dumanla doldu. Gabriel farkında değildi, ama Tem farkındaydı. En iyi arkadaşının mizacını, sağlığını çok iyi biliyordu. Bu süreçte onun hiçbir an korkmasını istemiyordu. Caspen'in Gabriel'in önünde asla cinsiyet değiştirmeyeceğini biliyordu, ama *Gabriel* bunu bilmiyordu. Onun güvenliği Tem için çok önemliydi.

Kontrol bende, Tem. Korkacak bir şey yok.

Tem ona inanmayı seçti. Sırayla, önce Tem, sonra Gabriel, onun sikini boğazlarının derinliklerine kadar aldılar. Caspen'in sikini onun kadar takdir eden biriyle bunu yapmak inanılmaz bir şeydi. Tek başına ona tapınmak bir şeydi. Ama artık onun büyüklüğüne tanık olacak, Caspen her gece onun içindeyken hissettiği inanılmaz ayrıcalığı anlayacak başka biri vardı. Caspen ikisini de enselerinden tuttu, onlara rehberlik etti, cesaretlendirdi. Caspen onların komutanıydı; onlar emir almak için oradaydılar. Bunu yapmak zor değildi. Bu bir zevkti ve Tem'in hayal edebileceğinden çok daha iyi hissettiriyordu. Kim

onun penisi üzerinde olmayan kişiyi öptü ve sonunda ikisinin de başını kaldırıp onları birbirine yaklaştırdı. Tem onun ne istediğini anladı ve Gabriel'in dudaklarına kendi dudaklarını bastırmak için eğildi. Caspen'in penisinin birkaç santim uzağında öpüştiler ve Tem, onun için manzaranın muhteşem olduğunu biliyordu.

Caspen acele etmedi, uzun bir süre öpüşmelerine izin verdi ve sonra şöyle dedi: *Dönün.*

Tem geri çekildi. "Bize dönmemizi istiyor."

"Hayır," diye mırıldandı Caspen. "Sadece sen, aşkım."

Tem tereddüt tereddüt etmedi. O etraf döndü duydu Caspen'in ellerini hemen uyluklarında hissetti, onları açmaya çalışıyordu. Kendini —ikisine de açık olduğunu biliyordu.

Nazıkçe, önsözsüz, Tem parmağının içine girdiğini hissetti. Bunun Gabriel'in parmağı olduğunu biliyordu; dokunuşu Caspen'inkinden farklıydı. Tereddütlü. Meraklı.

"Daha derine," emretti Caspen emretti. Gabriel'in parmakları daha daha derine Tem inledi.

"O çok yumuşak," diye fısıldadı

Gabriel. "Evet," diye onayladı

Caspen. "Öyle."

Tem, Gabriel'in neden bu hissi önemsediğini anlayabiliyordu. O sadece penislere alışkındı ve penisler sertti. Ama onun merkezi penisin tam tersiydi. Yumuşak, davetkâr ve *almaya* hazırды.

"Buraya dokun" — Tem, Gabriel'in parmaklarını klitorisinde hissetti ve Caspen'in onlara rehberlik ettiğini biliyordu — "Bu, bir kadının en hassas noktasıdır."

Gabriel onu sabit ve emin hareketlerle okşarken Tem gözlerini kapattı. O kadar iyi hissettiriyordu ki, ağlamak istedi. Gabriel daha sert dokunduğunda, Tem nefesini tuttu ve Gabriel geri çekildi.

"O bunu kaldırabilir," dedi Caspen. "Korkma."

Gabriel'in parmakları geri döndü, bu sefer kendinden emin bir şekilde, Caspen'in yaptığı gibi onu okşadı.

"Daha sert," diye emretti Caspen.

Gabriel daha sert ovuşturdu. Tem onun altında *kıvrandı* ve o **a n d a** Caspen'in elleri kalçalarını kavradı ve onu yerinde tuttu.

Uslu dur, Tem.

İtaat etmek istiyordu. Ama bunu yapmak çok zordu.

Gabriel'in parmakları onu çılgına çeviriyor, onun ortaya çıkardığı her bir duyuyu hissetmeye zorluyordu.

"Gabriel," diye inledi.

O bunu söylediği anda, adam onun başka bir yerine dokundu: hiç zevk için uyarılabileceğini düşünmediği bir yere. Tem, Gabriel'in bu yeri iyi bildiğini anladı — onun için bu, bir erkeğe zevk verdiği ve bir erkeğin ona zevk verdiği yerin aynısıydı. Tem daha önce hiç oraya dokunulmamıştı. Ama şimdi, kocasının ve en iyi arkadaşının bakımı altında, yargılamadan ve korkmadan bu yeni hissi deneyimlemeye izin verdi. Bu, yeni bir penetrasyon biçimiydi; onu, vajinası yapamadığı şekilde *dolu* hissettiren bir biçim.

Gabriel'in parmağı geri çekildiğinde Tem nefesini tuttu. Caspen'in sesi kulağına geldi: "İlk önce kim seni sikmesini istiyorsun, Tem?"

Kukusu beklentiyle ağrıyordu. Tem hangi sikin içine gireceği umrunda değildi; sadece doldurulmak istiyordu. Karar verme havasında değildi. İtaat etme havasındaydı.

"Sen karar ver," dedi.

Tem, hangi sikin içine girdiğini hemen anladı. Caspen'in sikini her koşulda tanırdı — uzun zaman önce onun içindeki hissini, onu neredeyse acı verecek kadar gerginleştirmesini ezberlemişti. Onun sonuna kadar girmesini bekliyordu. Bunun yerine, çekildi; bir duraklama oldu ve sonra Gabriel Caspen'in yerini aldı. Sikler tekrar tekrar değişiyordu. Caspen bir sonraki sefer onun içine girdiğinde şöyle dedi:

"Çok güzelsin. Benim güzel kraliçem."

Tem hiç bu kadar güzel hissetmemişti. Caspen'in onu övmesi bir şeydi, ama bunu Gabriel'in önünde yapması bambaşka bir şeydi. Çocukluk arkadaşının neler yapabileceğini görmesini istiyordu — ona, geç başlamasına rağmen artık ona ayak uydurabileceğini göstermek istiyordu. Büyürken, Tem hiçbir zaman Gabriel kadar deneyimli olmamıştı. Şimdi, basilisklerin büyük dengeleyicisiyle, sonunda aynı oyun alanındaydılar. Ona ne kadar ilerlediğini göstermek bir zevkti. Onun etkilenip etkilenmediğini, onun hakkındaki fikrini değiştirip değiştirmediğini merak etti. Nedense, değiştirdiğini sanmıyordu. Gabriel, o kraliçe olmadan çok önce onu sevmişti ve o ne kadar yetenekli olursa olsun onu sevmeye devam edecekti.

"Onu öv," dedi Caspen. "Bunu sever." Bunu söylerken çekildi ve Gabriel içeri girdi.

"Siktir, Tem," diye mırıldandı. "Bizi çok iyi alıyorsun."

Bu tam da duymak istediği şeydi. İyi bir iş çıkardığını, elindeki görevi başarıyla yerine getirdiğini bilmekten daha iyi bir şey yoktu. Ve ne görevdi ama. Göğüsleri ağrıyordu, dudakları şişmişti. Ama umursamıyordu. İsteddiği, *ihtiyacı olan* buydu. Hak ettiği şekilde sevilmek, kuşatılmak ve tapılmak. Dağın altında becerildiği onca sefer arasında, bu en sevdiği seferdi. Bundan daha iyisi yoktu. Bundan daha *eğlenceli bir şey* yoktu. Sırayla onu doldurdular, birbiri ardına, birlikte yeni bir ritim oluşturdular. Bazen yavaş, bazen hızlı itişler yaptılar.

Sonunda ilk bitiren Caspen oldu. Son darbeler hızlı ve kendinden emindi, tatmin olmuş bir homurtuyla doruğa ulaştı. Tem'in sürprizine, boşalmadan hemen önce çekildi.

Sıcak bir ıslaklık cildini okşadı, sırtının dibinde birikerek. "Onu temizle," dedi Caspen yumuşak bir sesle.

Bir dil ona dokundu, omurgasını nazikçe yaladı. Gabriel'in diliydi. Sonra, penisini onun içine kaydırıp ve bir an sonra o da boşaldı. Bu sefer, onun içine boşaldı ve Tem, onun mükemmel penisinin her santimini hissederek onu sıkıca kavradı. Çekildiği anda, eller kalçalarına dokundu ve onu dikleştirmeye yönlendirdi. Döndü ve kendini Gabriel ile yüz yüze buldu.

Caspen önsöz yapmadan şöyle dedi: "Öp."

Tereddüt etmeden yaptılar. Tem, dudaklarında Caspen'in spermlerinin tadını aldı. Gabriel'in ağzının kenarlarını diliyle yalayarak, kocasının tadını olabildiğince çıkarmaya çalıştı. Gabriel'in elleri önce göğüslerine, sonra beline, sonra da kalçalarına uzandı. Başlangıçta öpüştüklerinden çok farklı bir şekilde, pervasızca öpüştüler. Artık birbirlerine alışmışlardı; artık özgürdüler. Tem, daha önce yaşadığı hissi düşündü — Gabriel'in ona hiç dokunulmamış bir yerde dokunduğu hissi. O hissi daha fazla yaşamak istedi. Geri çekildi.

"Gabriel," dedi Tem.

"Evet?"

"Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi denemek istiyorum."

Gabriel kaşlarını kaldırdı, Caspen de öyle. Daha önce yapmadığı çok az şey vardı. Ama Gabriel bunu yapmak için mükemmel biriydi. Gabriel bunu daha önce yapmıştı. Tem'in ilk kez denemek için güvenebileceği daha iyi biri olabilir miydi?

Arkadaşı onun iyiliğini düşünüyordu, her zaman öyle olmuştu. Caspen de rehberleri olarak yanlarında olduğu için, korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu.

"Erkekleri siktiğin gibi beni de sikmeni istiyorum."

Gabriel'in zaten kaldırılmış olan kaşları, saç çizgisine kadar yükseldi. Hemen, benzer bir şaşkınlık ifadesini takınan Caspen'e baktı.

"Sen...?" Gabriel başladı, ama sözünü bitirmedi.

Caspen başını salladı. "Yapmadık."

Gabriel'in bakışları, onun korkutucu derecede büyük penisine kaydı. En ufak bir gülümseme belirdi. "Nedenini anlayabiliyorum."

Tem onu itme dürtüsüne direndi. "Benimle dalga geçme."

"Asla seninle dalga geçmem, sevgilim. Sadece gözlem yapıyorum."

Caspen, ağzının köşesi yukarı kıvrılmış bir şekilde bu etkileşimi izliyordu. Tem, zihniyle onun zihnine dokundu:

Kızgın mısın?

Tabii ki hayır. İsteddiğin her şeyi deneyimlemene izin vermek istiyorum. Bunu istediğimi şimdiye kadar bilmiyordum.

Arzular zamanla değişir, Tem. Bu normaldir.

Senin yerine onun yapmasını istemem seni kırdı mı?

Gülümsedi. Hayır.

Emin misin?

Elbette eminim, Tem. Her zaman senin hızına uyacağım.

Tem onun haklı olduğunu fark etti; Caspen hiçbir zaman hazır olmadan daha hızlı bir şey yapması için ona baskı yapmamıştı. Devam etti:

Eğer istediğin Gabriel ise, Gabriel'i alacaksın.

Caspen ona dönerek şöyle dedi:

"O sana güveniyor," dedi. "Ben de öyle."

Gabriel başını salladı. "Öyleyse... bu benim için... bir onurdur."

Tem onun samimi olduğunu biliyordu. Çocukluktan beri tanışıyor olmalarına rağmen - ve Gabriel için Tem sadece... Tem'di - o aynı zamanda bir kraliçeydi. Yapmak üzere oldukları şey önemli bir şeydi ve onun bunu yapacağı için şanslı olduğunu anladığını biliyordu. Gabriel Caspen'e döndü.

"İhtiyacım olacak..."

Cümlesini bitiremeden, Caspen elini uzattı ve Tem'in bacaklarının arasına nazıkçe dokundu. Parmakları ıslak bir şekilde geri çekildi.

"Ah," dedi Gabriel. "Bu işe yarar."

Tem'in kalbi bir an durdu. Ama gerilmeye başlamadan önce, Caspen beline dokunarak onu yatağa çekti. Tem ortada, yan yatarak uzandılar. Akşamın başlangıcında olduğu gibi, Gabriel arkasında, vücuduyla onu kucaklıyordu. Sadece bu sefer, Caspen onun önündeydi, üçlünün son noktasıydı.

Gözlerine baktı. *Acıtacak mı?*

Caspen parmak uçlarıyla bacağına okşadı, onu beline çekti ve açtı.

Acıtabilir. Ama Gabriel tecrübelidir, sana iyi bakacaktır. Ben de öyle.

Tem başını salladı. Onun haklı olduğunu biliyordu.

Sonra Gabriel'in elini saçlarında hissetti, saçlarını omzundan çekiyordu. Dudaklarını boynuna bastırdı ve fısıldadı, "Acırsa söyle, dururum."

Önünde Caspen gülümsedi. Gabriel onların konuşmasını duymamıştı bile, ama yine de aynı fikirdeydi. Sonunda Tem tamamen rahatladı. Dünyada bedeni ve kalbi için daha çok güvendiği iki kişi yoktu. Tem, Gabriel'in vücudunun her yerini keşfetmesinden çekinmiyordu; artık utanacağı hiçbir şey yoktu.

Gabriel önce onun merkezine girdi ve Tem bunun sadece penisini kaplamak için olduğunu biliyordu. Yine de bu çok hoş bir duyguydu ve Tem inlemesine izin verdi. Caspen, sanki bu sesi tatmak istermiş gibi dudaklarını Tem'in dudaklarına bastırdı.

Gabriel iki kez itti ve sonra çekildi. Sonra parmakları, daha önce dokunduğu aynı yere tekrar dokundu. Tem, beklentiyle Caspen'in omuzlarını kavradı. Gabriel'in parmakları daha da derine itti, onu ikna etti ve bir sonraki adım için hazırlamak üzere onu gerdi. Tem ona izin verdi. Kırılganlık onların para birimiydi ve o gece bu konuda zengindi.

Çok iyi gidiyorsun, aşkım.

Caspen'in sözleri onu cesaretlendirdi. Tem, sadece rahatlarsa, iki erkeğin ona iyi bakacağına güvenirse, sadece zevk olacağını biliyordu.

Önde. Gabriel'in elinden ona asla zarar gelemezdi. O da onu sevdiği gibi onu seviyordu.

"Hazır mısın, Tem?" diye kulağına fısıldadı. Tek bir cevap vardı: "Evet."

Gabriel'in parmakları geri çekildi. Tem'in hissettiği bir sonraki şey, Gabriel'in penisinin başıydı. Gabriel yavaşça içine girdi ve Tem'in nefesi kesildi. İlk başta bu his ona yabancı geldi. Sonra sıkılaştı, *inanılmaz derecede* sıkılaştı, o kadar ki Tem, Gabriel'in içine giremeyeceğinden emindi. Her yeri yanıyordu, bayılacakmış gibi hissediyordu.

"Gabriel," diye nefes nefese söyledi ve o hemen durdu. "Acıyor mu?"

"Hayır," dedi dürüstçe, "ama hissettiğim..."

Arada, nefesini düzenlemeye çalıştı. Caspen dudaklarını nazikçe alnına bastırdı, zihni Tem'in zihnini sardı.

Rahatla, Tem. Onu içeri al. Onun için cennet gibi olacak.

Tem başını salladı. Gabriel için cennetteymiş gibi hissetmesini istiyordu. Daha fazla istediği bir şey yoktu. *Ama nasıl sığabilir ki?*

Sığacak. Sana söz veriyorum. Ama sadece rahatlarsan.

Cevap vermediğinde, Caspen ona yatıştırıcı bir sakinlik dalgası gönderdi. Bu dalga onu nazikçe sardı, vücudundaki gerginliği hafifletti ve zihnini sakinleştirdi.

Gabriel'e şöyle dedi: "O hazır. Devam et."

Gabriel devam etti. Tem artık daha fazla dayanamayacağından emin olana kadar, santimetre santimetre yavaşça içine girdi. Tam sınırına geldiğinde, acı dolu bir iniltiyle geri çekildi. Penisinin geri çekilmesi başka bir his uyandırdı; kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissettiren bir his.

"Siktir," diye fısıldadığını duydu Gabriel. Gururla doldu.

Aferin, Tem.

Dayanılmaz derecede sıcaktı, kalbi hala hızla atıyordu. Vücudu ikisinin arasında, onların kollarında güvendeydi. İçbükey, dışbükey.

Gabriel hemen geri girmeyip, elini bacaklarının arasına kaydırды, parmaklarını tekrar ıslaklığına daldırdı ve penisine sürdü. Penisi kaplandıktan sonra tekrar hizalandı.

"Hazır mısın?" Gabriel ona tekrar sordu. Nefesi kesilmişti. Tahrik olmuştu.
"Evet."

Bu sefer içine girdiğinde, Caspen'in parmakları klitorisini buldu ve Gabriel arkadan ona girerken onu önden uyardı. İkisi de hızlı hareket etmedi; bu sürecin yavaş olacağı konusunda sessiz bir anlaşma yapmış gibiydiler. Tem bununla gayet memnundu. Alışması gereken çok fazla duygu vardı ve en son istediği şey bunalmış hissetmek ve vazgeçmektir. Gabriel'in çıkardığı seslere odaklandı — bu süreci zevk aldığını gösteren, zar zor bastırılmış inlemeler ve homurtular.

Tem de bundan zevk alıyordu.

Penetrasyonun ilk şokunu atlattıktan sonra, bu şekilde *doldurulmaktan* hoşlandığını fark etti. Amcığına bir penis girmesinden daha rahat değildi. Ama belki de rahatlık önemli değildi. Daha çok Gabriel'e bunu vermekle ilgiliydi - onun kontrolü ele almasına ve daha önce kimsenin erişemediği bir kısmına erişmesine izin vermekle ilgiliydi. Bu bir jestti. Ve zevkliydi.

Daha fazlasını ister misin? diye sordu Caspen.

Daha fazla mı?

Tem daha ne olabileceğinden emin değildi. Ama bir an sonra, Caspen'in penisi onun merkezine dokundu ve onun da onu doldurmak istediğini anladı.

Bu düşünülemez.

Durmamızı ister misin?

Hayır, istemem.

Caspen'in penisi içinden sabit bir şekilde içeri itildi. Tem onu içine almak için zorlandı; bu neredeyse dayanılmazdı ve bir an için yıldızlar gördü. Sonra Caspen geri çekildi ve bir kez daha sadece Gabriel kaldı. Kocasının siyah gözleri onun gözlerine bakıyordu, bakışlarını tutuyordu. Bir sonraki sefer içinden içeri kayarken, Tem çığlık attı. Üçü de bir an durdu ve Tem, ikisinin de çok ileri gitmiş olup olmadıklarını görmek için beklediklerini biliyordu. Öyle miydi?

Tem, gitmediklerine karar verdi. Böyle mutluydu, tatmin olmuştu.

Doymuştu. Bu yüzden, akşamı başlatırken söylediği aynı kelimeyi söyledi: "Tekrar."

Yine başladılar. Caspen her zamanki gibi onu sıkıca tuttu. Arkasında Gabriel yavaşça itiyordu, elleri belini sıkıca tutarak onu yerinde tutuyordu. İkisi arasında tamamen güvendeydi, ikisinden birinin

Onları ikisini de içine almak büyüleyiciydi. Tem bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu ve kesinlikle daha önce hiç hayal etmemişti. Ama şimdi bunu deneyimlediğine göre, gelecekte bunu hayal edeceğini biliyordu. İki tane çok daha iyi iken, bir tane nasıl yeterli olabilirdi? Tem sınır tanımıyordu. Zaten hiç arzusu da yoktu. Sadece dokunmak ve dokunulmak, hissetmek ve hissedilmek istiyordu.

Zaman geçti ve Tem daha da ıslandı, Gabriel için sürekli bir kayganlaştırıcı kaynağı oldu. Caspen onu kolayca sikti, bunu yaparken onu öptü, zihni onun zihniyle birleşti. Artık onu sakın tutmak zorunda değildi; kendi isteğiyle sakindi, sevdiği erkeklerin kollarında güvendeydi.

—daha da yükseğe—hayal edilebilecek en yüksek noktaya tırmanıyorlardı. Birlikte yükseliyorlardı, zevkin çekimine teslim oluyorlardı.

Sonunda zirveye ulaştıklarında, Tem nefes kesici bir kesinlikle ilk olarak boşaldı. Sonra Gabriel. Sonra Caspen. Birbiri ardına, her biri kendine özgü olan doruk noktasına ulaşma seslerini dinledi. Sonra, vücutları birbirine dolanmış halde birlikte uzandılar. Gabriel yavaşça çekildi ve bunu yaparken omzuna bir öpücük kondurdu. Oturup ona baktı.

"Şimdi... daha önce hiç yapmadığım bir şeyi deneyebilir miyim?"

Caspen de çekilirken Tem dirseklerinin üzerine yaslandı. "Ne denemek istiyorsun?"

Gabriel'in gözleri bacaklarının arasına düştü. Dudaklarını ısırды.

"Oh," dedi Tem. Elbette bunu yapmamıştı. Geçmişini düşünürsek, böyle bir fırsatı hiç olmamıştı. Ama bir kadını tatmak isterse, Tem bunun o olmasını çok isterdi. Böylece, yatakta uzandı ve bacaklarını açtı.

Gabriel, Caspen'den onay bekledi. Caspen başını salladı. Gabriel, ancak o zaman Tem'in bacaklarının arasına yerleşti ve ağzını onun merkezine indirdi.

İlk başta tereddütlüydü. Tem onun tereddüt etmesine alışık değildi; normalde hayattaki her şeye sınırsız bir coşkuyla yaklaşırdı. Ama şimdi, her an yolunu bulmaya çalışarak yavaşça ilerliyordu. Caspen'den onun anatomisi hakkında öğrendiği her şeyi uyguladı. Klitorisini nasıl uyaracağını, aynı anda parmaklarını nasıl kullanacağını anladı. Dili becerikli ve çevikti, onun merkezini izliyordu. Yine de tereddütlüydü. Tem nedenini bilmiyordu.

Caspen'in sesi kafasında yankılandı:

*Hoşuna gidiyor
mu?*

Evet

O zaman ona bunu söylemelisin.

Tem, Caspen'in ne demek istediğini anladı; Gabriel ile olan bağı, kocasıyla olan gibi içsel bir bağ değildi. Doğru şeyi yaptığını duyulabilir bir şekilde onaylaması gerekiyordu. Tem bunu memnuniyetle yaptı. Onun daha önce onu övdüğü gibi, şimdi de onu hem sözleriyle hem de eylemleriyle övmeliydi.

Bu yüzden başını geriye attı, parmaklarını Gabriel'in saçlarına doladı ve onu kendine çekti. Inlemelerine, nefes nefese kalmasına, çığlık atmasına izin verdi. O ona hizmet ediyordu, ama o da karşılığında bir şey veriyordu: onay. Onun iyi bir iş çıkardığını ona söylemek ona düşüyordu.

Daha fazlasını istediğinde "Daha fazla" dedi. Daha hızlı olmasını istediğinde "Daha hızlı" dedi.

Sonunda Gabriel, Caspen'in yaptığı gibi ona tapmaya başladı. Ve sonunda, o da orgazm olmak üzereydi.

Zirveye yaklaştığı anda Tem yüksek sesle şöyle dedi:

"Gabriel, ben..."

Cümlesini bitiremeden, Caspen'in eli Gabriel'in başına uzandı, onu yerinde tuttu ve ikisini birbirine daha da yaklaştırdı. Tem, Gabriel'in parmaklarının uyluklarını sıktığını izledi. Sonra gözlerini kapattı ve inleyerek cümlesini bitirdi. Gabriel onu tamamen temizledi.

Sonrasında, o kadar zayıf hissetti ki, zar zor hareket edebiliyordu. Gabriel'e baktı, Gabriel de ona bakıyordu.

"Eh," dedi. "Kesinlikle eğlendik, değil mi?"

Tem güldü. Sonra Gabriel öne eğildi ve yanağına birkaç hızlı, hafif öpücük kondurdu.

"Amin çok güzel," dedi bunu yaparken, "ama korkarım ki ben hala sikini tercih ediyorum."

Tem gülmekten kendini alamadı. Caspen de güldü ve onun zihninde aynı fikirde olmadığını görebiliyordu. Tem'in amından daha çok sevdiği hiçbir şey olamazdı. Ama Caspen'in güzelliği de, Gabriel'in güzelliği de buydu. Bu, birlikte tüm zevkleri arayamayacakları anlamına gelmiyordu. Burada kurallar yoktu.

Caspen'in sesi kafasında yankılandı:

O, şimdiye kadar tanıştığım en saf ruhlardan birine sahip.

Tem sadece gülümseyebildi. O da aynı fikirdeydi. Gabriel, Tem'in ancak taklit etmeyi umabileceği güzel bir özelliğe sahipti: kendisi gibi insanlar için ulaşılamaz bir nezaket. Diğerleri cömert olmadığında o cömertti, diğerleri umursamadığında o düşünceliydi. O eşsiz biriydi. Bir istisnaydı. Bir dosttu.

Tem, Gabriel'in yüzünü tutup kendi yüzüne yaklaştırdı. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

Gabriel gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, canım."

Sonra birbirlerine sarıldılar. Tem, onu bırakmak zorunda kalacağından korkarak, onu kendine sıkıca sarıldı. Gabriel de onu geri çekerek, vücutlarını birbirine bastırdı.

"Kocan şeytani derecede seksi," diye Gabriel kulağına fısıldadı.

Tem keskin bir kahkaha attı. Yanında Caspen de güldü. Gabriel'in söylediklerini duyduğunu biliyordu ve onun için yargılamayacağını da biliyordu.

"Gerçekten öyle," diye fısıldadı Tem.

Gabriel ona son bir kez sıkıca sarıldı. "Şimdi gidip onun kardeşini becereceğim."

Tem yine güldü. Caspen'in *bunu* duymamış olmasını umuyordu. "Başka bir şey beklemiyordum."

Yanağına son bir öpücük konduran Gabriel, gitti.

[Lindsay Straube hakkında daha fazla bilgi için Bloom Books'u ziyaret edin!](#)

Teşekkür

Ailemin desteğine minnettar olmadığım tek bir gün bile geçmiyor. Şüphesiz, onların sevgisi beni bugünkü halime dönüştürdü. Aynı şey, kim olduklarını çok iyi bilen ve *Kiss of the Basilisk* yayınlanmadan çok önce benim yanımda olan arkadaşlarım için de geçerli. Özellikle Brooke ve Shannon'a: Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım. Ve benim için dünyadaki en önemli kişi olan kız kardeşime: Seni o kadar çok seviyorum ki, bu sevgi canımı yakıyor.

Benim yılmaz menajerim Haley Heidemann'a: Sana sonsuza kadar minnettarım. Bana ve bu kitaba büyük bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Daha nice başarılarla. Bloom, Arcadia ve tüm uluslararası yayıncılarımın ekiplerine teşekkür ederim. Split or Swallow serisine olan inançları için minnettarlığımı kelimelerle ifade edemem; onların çabaları olmasaydı bu seri var olamazdı. Ayrıca, kitaplarımı yurtdışında yorulmadan destekleyen Suzannah Ball ve Celia Rogers'a da teşekkür etmek istiyorum. Split or Swallow, onlar sayesinde dünya çapında tanınıyor.

Okurlarımdan bahsetmeden teşekkürlerimi yazamam. Bunu okuyorsanız, sizi sevdiğimi bilin. Bunu meslek olarak yapabildiğime inanamıyorum ve hepsi sizin sayenizde. Umarım benim yazmaktan keyif aldığım kadar siz de okumaktan keyif alırsınız. Bu çılgın yolculuğa benimle birlikte çıktığınız için teşekkür ederim. Kemerlerinizi bağlayın, çünkü daha yeni başlıyoruz.

Ve eğer Team Caspen'den iseniz: Umarım yakında çıkacak olan ön bölüm, *Between Two Kings'in* kesinlikle bırakacağı yarayı iyileştirmeye yardımcı olur. Ben Team Leo'dan olduğumu biliyorum, ama bu seri, ikonik Yılan Kralımız olmadan aynı olmazdı. Ona çok yanlış davrandıktan sonra bile, ona hak ettiği şekilde davranacağıma söz veriyorum.

Son olarak, Chad'e teşekkür etmek istiyorum.

Bunu asla okumayacaksın. Yine de, bunu senin için yazdım.

Yazar Hakkında

Lindsay Straube, Oregon eyaletinin Portland şehrinde yaşayan bir yazardır. Limonlu tekila içer ve altyazılı televizyon izler. Her salı günü onu sinemada bulabilirsiniz.

Merhaba deyin:

Instagram: [@oxfordlemon](#) Web
sitesi: [oxfordlemon.com](#)

İçindekiler

Ön Kapak Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı Adanma	
İçindekiler Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm On Birinci	
Bölüm On İkinci	
Bölüm On	
Üçüncü Bölüm	
On Dördüncü	
Bölüm On	
Beşinci Bölüm	
On Altıncı Bölüm	
On yedinci bölüm On	
sekizinci bölüm On	
dokuzuncu bölüm	
Yirminci bölüm Yirmi	
birinci bölüm Yirmi	
ikinci bölüm Yirmi	
üçüncü bölüm Yirmi	
dördüncü bölüm Yirmi	
beşinci bölüm Yirmi	
altıncı bölüm Yirmi	
yedinci bölüm Yirmi	
sekizinci bölüm Yirmi	
dokuzuncu bölüm	

[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)
[Birinci Bölüm Otuz](#)
[İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedinci Bölüm](#)
[Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu](#)
[Bölüm Kırkıncı](#)
[Bölüm Kırk Birinci](#)
[Bölüm Kırk İkinci](#)
[Bölüm Kırk Üçüncü](#)
[Bölüm Kırk Dördüncü](#)
[Bölüm Kırk Beşinci](#)
[Bölüm Kırk Altıncı](#)
[Bölüm Kırk Yedinci](#)
[Bölüm Leo'nun](#)
[Mektupları](#)
[Bonus Bölüm](#)
[Teşekkürler Yazar](#)
[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

